PT
4675
P-84

E. POPOWICZ

RUTHENISCH-DEUTSCHES WÖRTERBUCH

Schul-jahr	Jahrgang	Vor- und Zuname des Benützers
1911/12.	I	Uchudec Stefan
1912/13.	II.	Emil Brykowicz.
1913/14	I.	Edmund Kruk
1914/15.		

В.И.А.
Д.И.О.№3634

РУСКО-НЇМЕЦКИЙ
СЛОВАР

уложив

ОМЕЛЯН ПОПОВИЧ
ц. к. професор

EINGETRAGENE SCHUTZMARKE

BERLIN-SCHÖNEBERG 1911
LANGENSCHEIDTSCHE VERLAGSBUCHHANDLUNG
(PROF. G. LANGENSCHEIDT)

PT
46
P84

RUTHENISCH-DEUTSCHES

WÖRTERBUCH

K. UND K. INFANTERIE-CADETTENSCHULE IM LEMBERG

VON

EMILIAN POPOWICZ
K. K. PROFESSOR

EINGETRAGENE SCHUTZMARKE

II
15 SEP. 1911

BERLIN-SCHÖNEBERG 1911
LANGENSCHEIDTSCHE VERLAGSBUCHHANDLUNG
(PROF. G. LANGENSCHEIDT)

3 3 W 3

ГОСУДАРСТВ. ПУБЛИЧНАЯ ИСТОРИЧЕСКАЯ БИБЛИОТЕКА

740383

Buchdruckerei der „Ruska Rada“, Czernowitz.

Vorbemerkungen.

Dieses Wörterbuch enthält nicht bloß die Bedeutung, sondern auch die Deklination und Konjugation der in dasselbe aufgenommenen Wörter. Steht nach einem Worte statt der deutschen Bedeutung ein anderes ruthenisches Wort, so ist die Bedeutung des letzteren Wortes aufzusuchen, z. B. (Seite 185) die Bedeutung von перетлї-ти siehe bei (перетлї-)вати.

Für die Deklination der Substantiva sind die Mustertabellen auf Seite V und VI maßgebend, worauf die bei jedem Substantivum nach der Bezeichnung seines Genus (m., f., n.) stehenden Ziffern (I, II, III, IV, V) hinweisen; z. B. **m. I.** beim Substantiv дуб (S. 68) bedeutet, daß dieses Hauptwort wie das **Masculinum** пан der Tabelle **I** auf Seite V biegt. — Fehlt bei einem Hauptwort die Ziffer der Tabelle, so flektiert es wie sein fettgedruckter Teil; z. B. розпоря́док (S. 250) biegt wie поря́док (S. 210).

Die Konjugation der Verba ist aus den Tabellen auf Seite VII und VIII ersichtlich, auf die sich die Ziffern I A, I B, II A und II B nach dem v. (verbum) beziehen; z. B. **v. I. A.** beim Zeitwort крапа-ти (S. 121) bedeutet, daß es gleich dem Musterwort чита-ю der Tabelle **I. Konjugation, Muster A**, abgewandelt wird, wobei die Flexionsendungen der Tabelle an den Stamm крапа- anzuhängen sind.

Ist bei einem Verbum die Flexionstabelle nicht angegeben, so biegt es wie sein fettgedruckter Teil; z. B. посиля́ти (S. 210) biegt wie силя́ти (S. 260).

Bei Wörtern, deren Abwandlung von den Musterbeispielen im einzelnen abweicht, sind diese Ausnahmen — etwaige Ver-

sehen ausgenommen — in Klammern angegeben; auf oft wiederkehrende Abweichungen ist bezüglich der Deklimation mit m. I.*), f. I.*) und n. I.*), betreffend die Konjugation mit I. A.*) und II. A.*) auf die Fußnoten zu den betreffenden Tabellen hingewiesen.

Die Deklination der Adjektiva und Numeralia ist aus den Musterbeispielen auf Seite VI zu ersehen.

Der im Ruthenischen sehr häufige Wechsel des Akzentes konnte insbesondere bei den Verben nur selten angedeutet werden, weil dies den Umfang des Buches wesentlich vergrößert hätte. Die Buchstaben *e, i, o, y* sind, wenn im betreffenden Worte sonst kein Akzent vorkommt, als betont anzusehen

Erklärung der Abkürzungen und Zeichen.

adj. = adjectivum (Eigenschaftswort, прикме́тник).
adv. = adverbium (Umstandswort, присл́івник).
aug. = augmentativum (Vergrößerungswort, сло́во збільше́не).
a. z. = anfangen zu. . . .
coll. = collectivum (Sammelname, і́мя збі́рне).
comp. = comparativus (2. Steigerungsstufe, 2. сте́пень).
conj. = conjunctio (Bindewort, зли́чник).
dim. = diminutivum (Verkleinerungswort, сло́во здрібні́ле).
e. w. = ein wenig. . . .
f. = femeninum (weibliches Hauptwort, і́менник же́ньский).
gr. = groß.
imp. = imperativus (Befehlsform, спо́сіб приказо́вий).
inf. = infinitivus (Nennform, дїєі́менник).
int. = interjectio (Empfindungswort, о́клик).
kl. = klein.
m. = masculinum (männliches Hauptwort і́менник му́жеский).
n. = neutrum (sächliches Hauptwort, і́менник сере́дний).
nn. = nach und nach. . . .
num. = numerale (Zahlwort, числ́івник).
p. = perfectivum (ein Verb, dessen Präsens Futurbedeutung hat, das daher das Futurum ohne бути (werden) bildet, kein Praesens, kein Verbal-Adjectiv und -Adverb praesentis hat).
pl. = pluralis (Mehrzahl, мно́жина).
präp. = praepositio (Vorwort, прі́менник).
pron. = pronomen (Fürwort, заіме́нник).
prs. = präsens (Gegenwart, тепері́шність).
prt. = praeteritum (Vergangenheit, мину́вшість).
s. = singularis (Einzahl, о́днина).
u. = und.
u. e. = unter etwas. . . .
v. = verbum (Zeitwort, дїєсло́во).
vp. = verbaladjectivum passiv. (Mittelwort leidender Form, дїєприкме́тник страда́льний).
v. u. = von unten. . . .
Die **Ziffern 1—7** mit **s.** oder **pl.** bei Substantiven bezeichnen die Deklinationsfälle (відмінки), die Ziffern 1—3 bei Verben dagegen die Personen (осо́би) der Ein- oder Mehrzahl.

Die Klammern ( ) [ ] bedeuten, daß die eingeklammerten Laute (zumeist bei der Biegung) entfallen müssen resp. entfallen können.

= bedeutet: ist gleich z. B. S. 11 бродя́га, **m.** = **f.**, bedeutet, daß dieses Masculinum wie ein Femininum dekliniert wird.

Die Kursivschrift einiger Buchstaben zeigt an, daß diese Laute in andere übergehen, so am häufigsten *i* in *o* in allen offenen Silben, z. B. S. 102 зір hat зо-ру, etc.; ebenso die f. V auf -*і*сть (z. B. S. 102 зл*і*сть) haben in allen offenen Silben -*о*сти, also злости etc.

In den Verben auf -*у*вати und -*ю*вати bedeutet das *у* und *ю*, daß dasselbe im passiven Verbaladjektiv, in *о* übergeht, z. B. рах*у*ва́ти — vp. рахо́ваний; мал*ю*вати — vp. мальо́ваний.

Alle übrigen Lautveränderungen wie: *е* in *і*, *о* in *і*, *з* in *жс*, *с* in *ш*, *ск* und *ст* in *щ*, *к* und *т* in *ч* sind in Klammern angedeutet, z. B. пі́ч — печи, по́ле — пі́ль, ма́зати — prs. ма́жу, писа́ти — prs. пи́шу, таска́ти — prs. тащу́, плака́ти — prs. пла́чу, плати́ти — prs. плачу́, vp. плаче́ний u. s. w.

Deklination der Substantiva.

A. Masculina.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.
Singular	1	пан	учител-ь	добродї-й	панич
	2	—а	—я	—я	—а
	3	—ови	—еви	—єви	—еви
	4	—а[1])	—я[1])	—я[1])	—а[1])
	5	—е	—ю**)	—ю	—у
	6	—ом	—ем	—єм	—ем
	7	—ї*)	—ю	—ю	—у
Plural	1	—и	—ї		—і
	2	—ів	—їв		—ів
	3	—ам	—ям		—ам
	4	—ів (-и[2])	—їв (-ї[2])		—ів (-і[2])
	5	—и	—ї		—і
	6	—ами	—ями		—ами
	7	—ах	—ях		—ах

B. Femenina.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.	V.
Singular	1	си́ла	цари́ц-я	надї-я	рож-а	част-ь
	2	—и	—ї	—ї	—і	—и
	3	—ї*)	—ї	—ї	—і	—и
	4	—у	—ю	—ю	—у	—ь
	5	—о	—е	—є	—е	—е
	6	—ою	—ею	—єю	—ею	—ию
	7	—ї*)	—ї	—ї	—і	—и
Plural	1	—и	—ї	—ї	—і	—и
	2	сил	—ь	—й	рож	—ий
	3	—ам	—ям	—ям	—ам	—ям
	4	—и	—ї	—ї	—і	—и
	5	—и	—ї	—ї	—і	—и
	6	—ами	—ями	—ями	—ами	—ями
	7	—ах	—ях	—ях	—ах	—ях

m. I A *) Die Masculina auf -к haben im 5. u. 7. s. -ку, die auf -г im 5. -же, im 7. s. -зї, die auf -х im 5. -ше, im 7. aber -сї.

**) Subst. auf -ець haben im 5. s. meist -че.

f. I A *) Femenina auf -ка lauten im 3. u. 7. s. in -цї, die auf -га in -зї und die auf -ха in -сї um.

[1]) Der 4. Fall sing. der Namen lebloser Gegenstände lautet wie der 1. Fall sing.

[2]) von Tier- und Sachnamen.

C. Neutra.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.	V.
Singular	1	тїл-о	топорищ-е	сонц-е	камін-є	ягня
	2	—а	—а	—я	—я	—ти
	3	—у	—у	—ю	—ю	—ти
	4	—о	—е	—е	—є	ягня
	5	—о	—е	—е	—є	„
	6	—ом	—ем	—ем	—єм	—тем
	7	—ї *)	—у	—ю (-и)	—ю	—ти
Plural	1	—а		—я		—та
	2	тїл	ріщ	—ь		—т
	3	—ам		—ям		—там
	4	—а		—я		—та
	5	—а		—я		—та
	6	—ами		—ями		—тами
	7	—ах		—ях		—тах

Deklination der Adjektiva.

Fälle	Singular			Plural
	Masculina	Neutra	Femenina	Für alle 3 Geschlechter
1	добри-й	добр-е	добр-а	добр-і
2	—ого		—ої	—их
3	—ому		—ій	—им
4	—{ий†) / ого	—е	—у	—{і†) / их
5	—ий	—е	—а	—і
6	—им		—ою	—ими
7	—ім		—ій	—их

Deklination der Numeralia 1. два, дві, двоє, 2. дв-ох, 3. дв-ом, 4. = 1. oder 2., 6. -ома, 7. = 2.

*) -ї wird stets nur nach н, т, д, с, ц, з, л gesetzt, nach den übrigen Konsonanten schreibt man -і.

n. I *) 7. s. von Wörtern auf -ко ist -ку.

†) bei leblosen Gegenständen.

I. Konjugation der Verba.

Muster A*).

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) чита-ю	я чита-в, -ла	(я) буду чита-ти	
2. „	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	чита й!
3. „	(він, вона, воно) -є	він -ав, вона -ала воно -ало	він, вона, воно буде -ти	
Plural				
1. Pers.	(ми) -емо	ми чита-ли	(ми) будемо читати	чита-ймо!
2. „	(ви) -ете	ви „	(ви) будете „	чита-йте!
3. „	(вони) -ють	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Präteritum + би

„ Prät. = я був би + Präteritum.

Verbaladjektiv: Präs. = читаю-чий, -а, -е. — Prät.: читав-ший, -ша, -ше. — Passiv: чита-ний, -а, -е.

Verbaladverb: Präs.: читаю-чи. — Prät.: prt. читав-ши.

Muster B.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) пас -у	я пас, пас-ла	(я) буду пасти	
2. „	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	пас-и!
3. „	(він, в., в.) -е	він пас, вона -ла, воно -ло	(він, в., в.) буде пасти	
Plural				
1. Pers.	(ми) пас-емо	ми пас-ли	(ми) будемо пасти	пас-їм! **)
2. „	(ви) -ете	ви „	(ви) будете „	пас-іть!**)
3. „	(вони) -уть	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Prät. + би.

„ Prät. = я був би + Prät.

Verbaladjektiv Präs.: пасу-чий, -а, -е; Prät.: пас-ший, -а, -е; Passiv.: пас-ений, -а, -е.

Verbaladverb Präs.: пасу-чи; Prät.: пас-ши.

---

v. I A *) Verba auf -увати haben im Prät. -ував, vp. -уваний, die mit -увати bezeichnet sind, bilden das vp. auf -ований.

**) -їм, їть steht nur nach н, т, д, с, ц, з, л, nach den übrigen Konsonanten -ім, -ість.

II. Konjugation.

Muster A.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) хвал-ю *)	я хвал-и́в, -и́ла	(я) буду хвалити	
2. „	(ти) -иш	ти „ „	(ти) будеш „	хвал-и́!
3. „	(він в., в.) -ить	він хвал-ив, в. -ила, в. -ило	(він в., в.) буде „	
Plural				
1. Pers.	(ми) хвал-имо	ми хвалили	(ми) будемо хвалити	хвал-ї́м!*)
2. „	(ви) -ите	ви „	(ви) будете „	хвал-ї́ть!*)
3. „	(вони) -ять *)	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv: Präs.: Prät. + би.
„ Prät.: я би був + Praet.
Verbaladjektiv: Präs.: хвал-ячий, Prät.: хвалив-ший, Pass.: хвал-ений.
Verbaladverb: Präs.: хвал-ячи, Prät.: хвалив-ши.

Muster B.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) стро-ю	я стро-їв, -їла	(я) буду строїти	стр*і*-й!
2. „	(ти) -їш	ти „ „	(ти) будеш „	
3. „	(він, в., в.) -їть	він строїв, в. -їла, в. -їло	(він, в., в.) буде строїти	
Plural				
1. Pers.	(ми) стро-їмо	ми стро-їли	(ми) будемо строїти	стр*і*-ймо!
2. „	(ви) -їте	ви „	(ви) будете „	-йте!
3. „	(вони) -ять	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv: Präs.: Prät. + би
„ Prät.: я був би + Prät.
Verbaladjektiv: Präs.: стро-ячий, Prät.: строїв-ший, Pass.: стро-ений
Verbaladverb: Präs.: стро-ячи, Prät. строїв-ши.

---

*) Nach ж, ч, ш, щ hat s. 1. -у, pl. 3. -ать; — das Verbaladjektiv praes.: -ачий, und Adverb -ачи; nach б, в, м, п, ф hat 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений. v. II A *) -їм, -їть steht nur nach н, т, д, с, ц, з, л, dagegen nach den übrigen Konsonanten -ім, іть.

Bemerkte Versehen. ‖ Замічені похибки.

Zu **безпе́чити** setzen imp. безпе́ч!
nach **бі́дність** setzen **бі́дні-ти**, v. I. A., arm werden.
zu **благослови́ти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **брата́нець** setzen **брата́-ти ся**, v. I. A., sich verbrüdern.
zu **виклика́-ти** setzen v. I. A.
zu **вилази́ти** statt p. v. setzen v.
statt **ви́мочи** setzen ви́мо[г]чи.
statt **висипа́ти** setzen висипа́-ти, v. I. A.
nach **висипа́ти** setzen **ви́сип-ати**, p. v., -а́ти.
statt **відсипа́ти** setzen **відсипа́-ти**, v. I. A.
nach **відсипа́ти** setzen **відси́п-ати**, p. v., -а́ти.
zu **відсі́ч** setzen f. V.
nach **віршува́ти** setzen **ві́с-ити**, v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*, imp. -*ш*, vp. -*шений*), ві́шати.
statt **вкрика́ти** setzen **вкрика́-ти**, v. I. A.
nach **вкрика́ти** setzen **вкри́кати**, p. v., вкрика́ти.
nach **вонь** setzen **вона́** = она́.
nach **вонність** setzen **воно́** = оно́.
statt **всипа́ти** setzen **всипа́-ти**, v. I. A.
nach **всипа́ти** setzen **всйп-ати**, p. v., -а́ти.
nach **всю́ди** setzen **вся** siehe весь.
zu **вя́н-ути** setzen prt. вяв.
nach **глота́** setzen **глот-и́ти**, v. II. A., (prs. -*чу́*, vp. -*че́ний* zusammen-rotten, -drängen.
vor **гнеть** setzen **гнет**, m. I., (2. s. -*у*), Druck.
zu **господа́р-ити** setzen imp. господа́р!
zu **гото́в-ити** setzen imp. гото́в!
zu **грани́ч-ити** setzen imp. грани́ч!
nach **ди́хати** setzen **дихн-у́ти**, p. v. I. B., (prt. -*у́в*), ди́хати.
nach **допро́ш-увати** setzen **допта́ти** = топта́ти.
nach **до́рож-и́ти** setzen **дорожі́-ти**, v. I. A., teuerer werden.

statt дотика́ти setzen **дотика́-ти**, v. I. A.
statt доторкну́ти setzen **доторкн-у́ти**, p. v. I. B., (prt. -у́в).
zu **жа́ти** setzen vp. жа́тий.
statt **жечи́**... setzen **же(г)чи́**...
zu **жи́ч-ити** setzen imp. жич!
nach **жму́р-ки** setzen **жмика́-ти**, v. I. A., жвака́ти.
statt **жува́ти** setzen **жу-ва́ти**, v. I. A.*).
statt заквили́ти setzen **заквил-и́ти**, p. v. II. A.
statt замегота́ти setzen **замегота́ти** = замиготі́ти.
zu **заохо*т*-и́ти** setzen imp. -*ч*!
zu **захоті́ти** setzen imp. захо́ч!
zu **зво́лити** setzen imp. зволь!
nach **здиба́-ти** setzen **здиба́-ти**, p. v. I. A., здиба́ти.
nach **зло́сниця** setzen **зло́*ст*-ити**, v. II. A., (prs. -*щу*, imp. -ь, vp. -*щ*ений), zornig machen, erzürnen.
nach **зміст** setzen **міта́-ти**, v. I. A., ab-kehren, -fegen.
zu **зні́мч-ити** setzen imp. зні́мч!
zu **і́жити ся** setzen imp. і́ж ся!
bei **іти́** statt **ід-у́** setzen **ід-у́**.
statt **кавя́рня** setzen **кавя́рня**.
zu **кали́чити** setzen imp. кали́ч!
zu **ка́-яти ся** statt II. B. setzen I. A.
nach **керва́вий** setzen **керва́вити** = **кроава́вити**.
zu **кипі́ти** setzen prt. кипі́в.
zu **кляч-і́ти** statt prt. -а́в setzen -і́в.
nach **корчма́р** setzen **корч*у*-ва́ти**, v. I. A.*), ausroden.
zu **крик** setzen (2. s. -у)...
zu **кроава́вити** setzen imp. кровав!
nach **кро́вця** setzen **кро-і́ти**, v. II. B., schneiden.
nach **крушéць** setzen **круш-и́ти**, v. II. A.*). brechen, bröckeln.
zu **ла́сощі** statt I. setzen IV.
zu **ли́пнути** setzen prt. лип.
nach **ли́шенько** setzen **лиш-и́ти**, v. II. A.*), lassen.
zu **лі́чи́ти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **маха́ти** setzen **махн-у́ти**, p. v. I. B., (prt. -у́в), маха́ти.
zu **мертви́ти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **мертви́ти** setzen **мéртві-ти**, v. I. A., ersterben.
zu **мету́шити** setzen imp. мету́ш!
nach **мéшканець** setzen **мéшка-ти**, v. I. A., wohnen.
zu **милосерд-и́ти ся** setzen imp. -и́ ся!
nach **мізéрний** setzen **мізерні́-ти**, v. I. A., schwach (elend) werden.
nach **мóвка** setzen **мóвкну-ти**, v. I. B., (prt. мовк), verstummen.
zu **морочи́ти** setzen imp. моро́ч!
nach **моча́рний** setzen **моча́-ти**, v. I. A., eintunken.

zu **мра́чи́ти** setzen imp. мрач!
zu **му́чити** setzen imp. муч!
statt **нагад-а́ти** setzen **нагад-а́ти.**
nach **наду́тість** setzen **находи́ти,** v., finden; einfallen.
zu **назо́рити** statt I. A. setzen II. A.
statt **нанопа́ти** setzen **накопа́ти.**
zu **намно́жити** setzen imp. намно́ж!
zu **напічня́ві-ти** setzen I. A.
zu **напува́-ти** setzen I. A.
statt **настоло́чити** setzen **настоло́чити.**
zu **обтя́ти** setzen (prs. u. imp. обі-).
zu **осиротї́-ти** setzen I. A.
zu **осьмілї́-ти** setzen I. A.
zu **о́страх** statt Sehrecken setzen Schrecken.
zu **охля́нути** setzen imp. охля́нь!
zu **пано́шити** setzen imp. пано́ш!
zu **па́рити** setzen imp. пар!
zu **паску́дити** setzen imp. паску́дь!
nach **пи́шний** setzen **пи́шн-ити ся,** v. II. A., sich zieren.
zu **під-пе́рти** setzen (prs. u. imp. підо-).
zu **під-те́рти** setzen (prs. u. imp. підї-).
zu **пла́вити** setzen imp. плав!
zu **пло́дити** setzen imp. плодь!
zu **плю́щити** setzen imp. плющ!
zu **по́взнути** setzen prt. повз.
nach **по́вний** setzen **по́вн-ити,** v. II. A. (er-)füllen.
nach **подо́ба** setzen **подо́ба-ти ся,** v. I. A., gefallen.
statt **пожахку́ти** setzen пожахну́ти.
nach **по́їсти** setzen **по-їти,** v. II. B., tränken.
statt **помі́ти́ти** setzen **помі́ти́ти.**
nach **поро́жний** setzen **порожн-и́ти,** v. II. A., leeren.
zu **посиротї́-ти** setzen I. A.
zu **посходи́ти** setzen aufgehen.
zu **почвала́-ти** setzen I. A.
nach **почина́ти** setzen **почи́[ну]ти** siehe при-почи́нути.
nach **пра́ща** setzen **пра-ща́ти** siehe про-.
nach **приближи́ти** setzen **прибли-зи́ти** siehe -жи́ти.
nach **прия́тний** setzen **прї-** etc. siehe про- etc.
zu **проти́вити** setzen imp. проти́в!
nach **рабство́** setzen **рабу-ва́ти,** v. I. A.*), rauben.
nach **ре́внути** setzen **ревти́** = ревіти.
zu **реч-и́** setzen prs. речу́.
statt **рівність** (S. 239) setzen **ре́вність.**
nach **рівнина́** setzen **рі́вність,** f. V., Gleichheit.
zu **рі́д** setzen (2. s. роду).

nach **рущина́** setzen **ру́щ-ити,** v. II. A.*), (imp. рущ!) ruthenisieren.
nach **сьвящéнник** setzen **се** siehe сей.
zu **сéрд-ити** setzen imp. -ь!
zu **син** setzen 5. s. -у!
nach **сїдúна** setzen **сїдла́-ти,** v. I. A., satteln.
zu **скаж-áти** setzen I. B. (prs. -чу, imp. -чи́; prt. -áв).
zu **скоро́мити** setzen imp. скоро́м!
nach **скріпля́ти** setzen **скро́ба-ти,** v. I. A., шкро́бати.
nach **ску́шний** setzen **ску́шу-вати,** v. I. A.*), abbeißen.
nach **смотоло́ка** setzen **смотр-и́ти,** v. II A., tasten; schauen.
nach **срюбува́ти** setzen **сс-** etc. siehe зс- etc.
nach **студи́ти** setzen **студенї́-ти,** v. I. A., kälter werden.
nach **схли́пувати** setzen **схн-у́ти,** v. I. B., (prt. сох, схла), со́хнути.
nach **сюд** setzen **ся** siehe сей.
zu **та́т-о** setzen 5. s. -у!
zu **тéрти** setzen vp. тéртий.
zu **тра́тити** setzen vp. тра́чений.
nach **трива́лий** setzen **трива́-ти,** v. I. A., dauern.
statt **ту́льпа** setzen **ту́льп-а.**
nach **умертвля́ти** setzen **умéрти** = вмéрти.
nach **упúн** setzen **упини́ти,** p. v., aufhalten; ся halt machen, gelangen.
nach **учéра** setzen **учи́ти** = вчи́ти.
nach **хлепта́ти** setzen **хлест-а́ти,** v. I. B., (prs. -щу, imp. -щи́, prt. -áв), хлепта́ти.
nach **холоднї́ти** setzen **холоднїйша́-ти,** v. I. A., холодні́ти.
zu **хропі́ти** setzen prt. хропі́в.
zu **чолові́-к** setzen 5. s. -че!

А.

а! int. ah! ach! ei! а так? ah so?

а, conj., und, aber, hingegen, sondern, а вжеж, а так, freilich, allerdings, jawohl, а то, nämlich, sonst, widrigenfalls.

аби́, conj., daß, damit, um zu —, аби-м так... ich soll so..., аби й так, то... mag es auch so sein, so doch..., аби як, то... wie immer es sei, so..., аби-який, pron., was immer für einer, аби́хто́ (аби́що́) wer (was) immer.

а́бо, conj., oder, а́бо-а́бо, entweder-oder, або що? was soll die Frage? * а́бо-ж...? ...denn...?

аво́, int. sieh!

ага́! int. ja, ah so!

агі́! int. pfui! zum Teufel!

а(г)у́ш! int. Scheuchruf gegen Hühner! [beere.

а́ґрест, m. I. (2. s. -у), Stachel-

аґресто́вий, adj., Stachelbeer-.

адама́ш(о)к, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у), Damast.

адамашко́вий, adj., damasten.

а́дже-(ж), conj., doch.

ади́! (s.), **адіть!** (pl.), а дивй! а дивіть! sieh! sehet!

аж, conj., bis, daß, daß sogar, erst, wenn. [Alphabet.

азбу́-ка f. I. (3. und 7. s. -ці)

азбу́чний, adj., alphabetisch.

азо́т, m. I. (2. s. -у) Stickstoff.

а́йва, f. I. Quitte.

аксамі́т, m. I. (2. s. -у) Sammt.

аксамі́тний, adj., Sammt-.

а́ле, conj., aber, doch, sondern, але́? wirklich? [Alkoven.

алькі́р, m. II. (2. s. -я́; 1. pl. -і́)

алма́з, m. I., Diamant.

алу́н, m. I. (2. s. -у́), Alaun.

амбі́тний, adj., ehrgeizig.

амбі́ци-я, f. III., Ehrgeiz.

аму́ніци-я, f. III. Munition.

а́нгел, m. I., Engel.

а́нгелик, m. I., (5. u. 7. s. -у), dim. v. ангел. [lisch.

а́нгельский, adj., Engel-, engе-

ангеля́ n. V., dim. v. ангел.

Анґлі́-єць, m. II. (2. s. -йця), Engländer.

анґлі́йский, adj., englisch.

А́нґлія, f. III., England.

а не то geschweige denn.

а́ні conj., nicht, nicht einmal, а́ні — а́ні ве́дер — noch, а́ніж (nach Kompar.) als.

анти́пк-о, m. I. (5. u. 7. s. -у) Teufel.

ану́, ану́ж! ану́ко! ану́но! int., auf! nun denn! ануж gesetzt den Fall. [theke.

апти́-ка, f. I. (3 u. 7. s. -ці) Apo-

апти́кар, m. II. (1. pl. -і) Apotheker.

аре́нда, f. I., Pacht, [Pächter.

арендáр, m. II., (2. s. -я́, 1. pl. -і)

а́решт, m. I., (2. s. -у) Arrest.

арешту-ва́ти, v. I. A *) arretieren. [Schlinge.

аркáн, m. I., (2. s. -а́) Huzulentanz,

а́ркуш, m. IV. Bogen (Papier).

архі-(епи́скоп) Erz-(Bischof).

асау́л, siehe осау́л.

атама́н, siehe отама́н.

ах! int. ach! oh! [Hunde.

аці́ба! int., Scheuchruf gegen

аці́ю! int., Scheuchruf gegen Schweine.

ач, int. бач! sieh da! schau!

ая́, ja, so ist es.

Б.

ба, ja, allerdings.

ба́ба, f. I. (1. pl. -и́) altes Weib, Großmutter, Memme; Gugelhupf.

бабáн, m. I. (2. s. -а́, 7. -у́; 1. pl. -и́) Murmeltier.

ба́бин, -а, -е, adj., des alten Weibes.
бабин(е)ць, m. II., Kirchenvorhalle, Weiber Standort.
ба́б-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. ки́, 2. -о́к), dim. v. ба́ба; Dengeleisen.
бабни́к, m. I. (2. s. -а́, 7. s. -ý) Gugelhupftopf.
ба́бра-ти ся, v. I. A, wühlen.
ба́бский, adj., weibisch.
бабу́ся, f. II., dim. von ба́ба.
ба́в-ити, v. II. A. (prs. -лю, imp. бав! Vadj. pass. -лений) unterhalten, spielen, tändeln; warten.
бавóвна, f. I., Baumwolle.
бавóвник, m. I. (7. s. -у) Baumwollstaude.
бавóвняний, adj., baumwollen.
бага́то, adv., viel, б. де́чого manches.
багни́стий, adj., sumpfig.
багни́щ-е, n. II. Sumpf.
багнї́т-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, s. pl. -ки́, 2. -о́к) Kätzchen. [blütler.
багнїткóві, pl. = adj. Kätzchen-
багнó, n. I. Sumpf, Morast.
багрині́-ти, v. I. A. purpurrot werden.
багрі́-й, m. III. (2. s. -я́,) braunroter Ochse.
багрóвий, adj., purpurrot.
ба́гря, f. II., braunrote Kuh.
багряни́й, adj., purpurrot.
ба́ґнет, m. I., Bajonett.
бади́лѣ, n. IV., бади́ло n. I., бадили́на f. I., Stengel.
баді́-ка, m. = f. I., (3. u. 7. s. -цї. 2. pl. -ів) Anrede an ältere Männer, Brüder u. dgl.
бадьори́стий, бадьóрний, adj., rasch, flink; geckenhaft.
бадьор-и́ти ся, v. II. A, sich spreizen.
ба́жанє, n. IV. Wunsch, Begehren.
бажа́нт, m. I., Fasan. [gehren.
бажа́-ти, v. I. A, wünschen, be-
бажи́ть ся єму, er begehrt.
бажни́й, adj., begierig.
базї́ка-ти, v. I. A, plauschen.
базни́к, m. I., (2. s. -а́, 7. s. -ý) Hollunderstrauch. [Barke.
байда́к, m. I., (2. s. -а́, 7. s. -ý)
байду́же, adv., gleichgiltig.
байду́жість, f. V. Gleichgiltigkeit.
бай-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, 1. pl. -ки́, 2. -о́к) Fabel, Märchen.
байка́р, m. II., (2. s. -я́), Fabeldichter.
байра́к, m. I., (2. s. -а́, 7. -ý) Gehölz.
ба́ки заби́ти кому́, jemanden betören.
ба́кир, на б. schief.
бакýн, m. I., (2. s. -ý) starker gemeiner Tabak.
балáбух, m. I. (7. s. -у) kleines Laib Brot. [Plauscher.
балакáйл-о, m. I., Schwätzer,
балáкан-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. 2. ок) Plausch, Plauderei.
балáка-ти, v. I. A. plaudern, plauschen.
балаклúвий, adj., gesprächig, geschwätzig.
балáмка-ти, v. I. A., baumeln.
баламу́т, m. I., Betrüger.
баламу́-тити, v. II. A., (prs. -чу, тит, prt. -тив, Vadj. prs. -тячий, pass. -чений) irreführen, verwirren, verführen.
баламу́тний, adj., verworren.
балáч-ка, siehe балáканка.
бáлї-я, f. III., Waschtrog.
бальовúй, adj., Ball-, ballmäßig.
бáлта, f. I., Kotlache.
банá, f. I., Sehnsucht, Heimweh.
баналю́ки, pl. f. I., Albernheiten.
бандýра, f. I., Laute.
бандурúст, m. I., Sänger, Lautenspieler. [Banknote.
бáн-ка, f. I. (3 u. 7. s. -цї, pl. 2. -о́к)
бáнь-ка, f. I.*) (pl. 1. -и́, 2. -о́к) Blase, bauchiges Gefäß, pl. Augen.
баньковáтий, adj., Blasen-.

ба́нно, adv. sehnsuchtsvoll, мені́ б. ich sehne mich, es tut mir leid.
бано́ване, n. IV., Sehnsucht, Leid.
ба́нти, pl. f. I., Hühnersteige.
бану-ва́ти, v. I. A,*) sich sehnen, grämen.
ба́нуш, m. IV., Maisbrei auf Rahm bereitet.
баня́к, m. I. (2. s. -á, 7. s. -ý) [eiserner Topf.
бараба́н, m. I., Trommel.
бараболя, f. II., Kartoffel.
бара́н, m. I. (2. s. -á), Widder.
барани́на, f. I., Schaffleisch.
барани́ця, f. II., Fußdecke aus Schaffell.
бара́нчик, m. I., (7. s. -y) dim. [von баран.
бара́нячий, adj., Schaf-.
ба́рва, f. I., Farbe.
барви́стий, adj., färbig.
барвінко́вий, adj., aus Immergrün.
барві́н(о)к, m. I., (2., 5. u. 7. s. -y), Immergrün.
ба́рвний, adj. färbig.
ба́рда, f. I., Breitbeil.
баріл-ка, f. I.*), (pl. 1. -и́, 2. о́к). [Fäßchen.
бар-и́ти, v. II. A. aufhalten, säumen, verweilen.
баришівне́, n. = adj., Mäklerlohn.
баришівни́к, m. I. (2. s. -á 7. s. -ý) Mäkler, Faktor.
ба́рки, pl. m. I., Schultern, Achseln,
барл-і́г, m. I., (2. -о́ра, 7. s. -о́зї) Lager. (Stroh-, schmutziges L.)
барха́т, m. I. (2. s. -y), Sammt.
баский, adj., mutig, rasch.
басу-ва́ти, v. I. A.*) Bass spielen od. singen.
ба́теньк-о, ба́течк-о, m. I. (5. u. 7. s. -y) dim. von ба́тько.
батисто́вий, adj., Battist-.
бат-і́г, m. I. (2. s. -о́ра, 7. s. -о́зї) Peitsche.
ба́ть-ків, -ова, -ове, adj., des [Vaters.
батьківский, adj. väterlich, Vater-.
батьківщина, f. I., väterliches Erbe, Vaterland.
ба́тьк-о, m. I., (5. u. 7. s. -y, pl. -и́) [Vater.
бато́ж-ити, v. II. A, (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать, Vdj. prs. -ачий) peitschen, geißeln.
ба́тюш-ка, m. = f. I. (3. u. 7. -цї́, 2. pl. -ків.) Pfarrer.
ба́ч-ити, v. II. A., (prs. -y, -ать, imp. бач! -мо, -те) sehen.
ба́чність, f. V., Umsicht. Obacht.
ба́цька-ти, v. I. A., stoßen, pantschen.
ба́шта, f. I., Bastei.
баштан, m. I. (2. s. -á. pl. -и́) Melonengarten.
баштови́й, m. = adj., Tumwächter.
ба́юр, m. I., Schnurband.
баюра, f. I., Pfütze, Lache.
бга́-ти, v. I. A. biegen.
бгачки́й, adj., biegsam.
бе́бехи, pl. m. I., Eingeweide; Bettzeug.
бед-ро́, n. I., (2. pl. -е́р) Oberschenkel.
без, praep. mit 2., ohne, in Zusammensetzungen: un-, ohn, -los, -bar.
безба́рвний, adj., farblos.
безбо́жний, adj., gottlos. [Atheist.
безбо́жник, m. I. (5. u. 7. s. -y)
безбо́жність, f. V., Gottlosigkeit.
безборо́дий, adj., bartlos.
безборо́нний, adj., wehrlos.
безве́рхий, adj. ohne Dach.
безви́глядний, adj., aussichtslos.
безви́глядність, f. V., Aussichtslosigkeit.
безви́хідний adj. ohne Ausweg.
безві́дє, n. IV., Wassernot.
бе́звість, f. V., Verscholenheit.
бе́звіч, adv., blindlings.
безвла́дний, adj. kraftlos, unbeweglich.
безвла́дність, f. V., Unbeweglichkeit, Beharrungsvermögen.
безво́дний, adj., wasserlos.
безво́нний, adj., geruchlos.

без(в)стидний, adj. schamlos, unverschämt.
безвстидник, m. I. (5. u. 7. s. -y) schamloser, unverschämter Mensch. [Weib.
безвстидниця, f. II., schamloses
безвстидність, f. V., Unverschämtheit, Schamlosigkeit.
безглуздє, n. IV., Torheit, Unsinn.
безглуздний, adj., hirnlos, kopflos.
безголовє, n. IV., Kopflosigkeit, Anarchie, Verderben.
безголовий, adj., kopflos.
безголосий, adj., stimmlos.
безграничний, adj., grenzenlos.
бездарний, adj., nicht begabt, unfähig.
бездїлє, n. IV., Untätigkeit.
бездїльний, adj., untätig, träge.
бездїльник, m. I., (5. u. 7. -y) Missetäter.
бездїльність, f. V., Untätigkeit.
бездїтний, adj., kinderlos.
бездїтність, f. V., Kinderlosigkeit.
бездна, f. I., bodenloser Abgrund.
бездоганний, adj., tadellos, unbescholten. [heit.
бездоганність, f. V., Unbescholten-
бездольний, adj., unglücklich, unselig.
бездомний, adj., obdachlos.
бездонний, adj. grundlos, bodenlos.
бездорожє, n. II., Abweg, Irrweg.
бездушний, adj., geistlos, sinnlos.
бездушність, f. V., Geistlosigkeit.
безжалїсний, adj., unbarmherzig, grausam.
безженний, adj., unbeweibt, ledig.
беззаконний, adj., ungesetzlich; gottlos. [dachlos.
беззахистний, adj., schutzlos, ob-
беззащитний, adj., schutzlos,
безземеньний, adj., ohne Grund und Boden.
безїменний, adj., namenlos.
безкарний, adj., straflos.
безкарність, f. V., Straflosigkeit.
безконечний, adj., endlos, unendlich.
безконечність, f. V., Unendlichkeit.
безкористний, adj., uneigennützig; unersprießlich. [nützigkeit.
безкористність, f. V., Uneigen-
безкрайний, adj., grenzenlos.
безкрилий, adj., flügellos.
безладний, adj., ungeordnet, zerrüttet.
безлистний adj., blattlos.
безличний, adj. schamlos, frech.
безличність, f. V., Schamlosigkeit, Frechheit.
безлїсний, adj., waldlos.
безлїч, adv., zahllos, unzählig.
безлюдє, n. IV., Menschenleere.
безлюдний, adj., menschenleer.
без-мала, adv., mit geringer Ausnahme. [meßlich.
безмежний, adj., grenzenlos, unermежність, f. V., Grenzenlosigeit.
безмисний, adj., sinnlos. [los.
безмірний, adj., unermeßlich, maß-
безмістний, adj., stellenlos.
безмовний, adj., sprachlos, stumm.
безмозкий, adj., hirnlos.
безмостий, adj., brückenlos.
безнадїйний, adj., hoffnungslos.
безнадїйність, f. V., Hoffnungslosigkeit.
безнастанний, adj., unaufhörlich.
безногий, adj., fußlos.
безносий, adj., ohne Nase.
безоглядний, adj., rücksichtslos.
безод-ня, f. II., (2. pl. -ень) bodenlose Tiefe.
безокий, adj., ohne Augen.
безоруж-йти, p. v. II. A., (prs. -ý, -áть, Vadj. prs. -áчий) entwaffnen.
безосновний, adj., unbegründet.
безосновність, f. V., Grundlosigkeit.

безо́стий, adj., grätenlos.
безосяжний, adj., unfaßbar, unerreichbar.
безпа́лький, adj., fingerlos.
безпа́м'ятний, adj., vergeßlich, unbedacht, sinnlos.
безпере́чно, adv., unstreitig, unleugbar.
безпе́рий, adj., unbefiedert.
безпе́ч-ити, v. II. A., (prs. -y, -ать; Vadj. prs. -а́чий) versichern.
безпе́чний, adj., sicher, sorglos.
безпе́чність, f. V., Sicherheit.
безпідста́вний, adj., unbegründet.
безпла́тний, adj., unentgeltlich.
безпліднй, adj., unfruchtbar, fruchtlos.
безпоко-їти, v., II. B. beunruhigen.
безпо́мічний, adj., hilflos.
безпосере́дний, adj., unmittelbar.
безпоща́дний, adj., schonungslos.
безпра́вний, adj., widerrechtlich, unrechtmäßig, unbefugt; rechtlos.
безпра́вство, n. I., Ungesetzlichkeit, Unrechtmäßigkeit; Rechtlosigkeit.
безпредїльний, adj., grenzenlos.
безпредметовий, adj., gegenstandslos.
безприміpний, adj., beispiellos.
безпристра́стний, adj., leidenschaftslos.
безпристра́стність, f. V., Leidenschaftslosigkeit.
безприю́тний, adj., obdachlos.
безпу́тний, adj., unwegsam.
безпя́тий, adj., fersenlos.
безра́дний, adj., ratlos.
безра́дність, f. V., Ratlosigkeit.
безре́брий, adj., rippenlos.
безри́бє, n. IV., Mangel an Fischen.
безри́бний, adj., fischarm.
безрідний, adj., verwaist, verlassen.
безро́-га, f. I., (3. u. 7. s. -зї) Schwein.
безру́кий, adj., ohne Hände.
безси́лий, adj., kraftlos, machtlos.
безси́льність, f. V., Machtlosigkeit.
безсме́ртний, adj., unsterblich.
безсме́ртність, f. V., Unsterblichkeit.
безсо́вістний, adj., gewissenslos.
безсо́нний, adj., schlaflos.
безсо́нність, f. V., Schlaflosigkeit.
безсо́ромний, adj., schamlos.
бесторо́нний, adj., unparteiisch.
безсторо́нність, f. V., Unparteilichkeit.
безсумлїнний, adj., gewissenslos.
безсумлїнність, f. V., Gewissenslosigkeit.
безсу́мнївний, adj., zweifellos.
безталáнє, n. IV., Mißgeschick, Unglück.
безталáнний, adj., unglücklich.
безу́сий, adj., bartlos.
безуслівний, adj., bedingungslos.
безусьпішний, adj., erfolglos, vergeblich.
безусьпішність, f. V., Erfolglosigkeit.
безуча́стний, adj., teilnahmslos.
безха́тний, adj., obdachlos.
безхво́стий, adj., ungeschwänzt.
безхлїбний, adj., brotlos.
безцїльний, adj., ziellos, zwecklos.
безцїльність, f. V., Zwecklosigkeit.
бе́зцїн, m. I., Spottpreis.
безче-сти́ти, v. II. A., (prs. -щу́, -сти́ш, prt. -сти́в, Vadj. prs. -ся́чий, pass. -ще́ний) entehren, beschimpfen.
безчувстве́нний, adj., gefühllos, empfindungslos.
безчу́вственність, f. V., Gefühllosigkeit, Unempfindlichkeit.
безше́лестно, adv., geräuschlos.
без'язи́кий, adj., ohne Zunge.
бе́кас, m. I., Schnepfe.
бе́ка-ти, v. I. A., blöcken.
бенте́ж-ити, v. II. A., (prs. -y, -ать; Vadj. prs. -а́чий), beunruhigen.
бербени́ця, f. II., Faß.

бервено́, n. I., Balken.
берегу́ль-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Bachstelze.
бере́жний, adj., Ufer-.
бере́за, f. I., Birke.
бе́рез(е)нь, m. II., April.
берези́на, f. I., Birkenholz.
березо́вий, adj., Birken-.
бе́рест, m. I., Rüster.
бер-ечи́, v. I. B., (prs. -ежу́, -ежа́ть; prt. -іг, -егла́. Vadj. pass. -еже́ний) bewahren, hüten, bewachen.
бе́р-іг, m. (2. s. -ега, 5. -же, 7. s. -езї, pl. -еги́), Ufer, Rand, Saum.
бері́ж-ка, f. I., (3. u. 7. -цї pl. -ки́, 2. -о́к) Flachsseide.
берку́т, m. I., (2. s. -а́) Steinadler.
бе́рло, n. I., Szepter.
беса́-га, f. I., (3. u. 7. s. -зї) Quersack. [Kasino.
бе́сїда, f. I., Sprache, Rede;
бе́сїдливий, adj., gesprächig, redselig.
бе́сїдник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Redner. [reden.
бе́сїду-вати, v. I. A*), sprechen,
бе́ч-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. ки́, 2. -о́к) Weidenreis.
бечкова́ недї́ля, Palmsonntag.
бзина́, f. I., Hollunder.
бзинови́й, adj., Hollunder-.
би, Bestandteil des Konditional.
би́вний, adj., reichlich.
би́дзав-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Bremse. [pl. -и́) Ochse.
бик, m. I., (2. s. -а́, 5. -у, 7. -у́
би́лень, m. II., Schlägel.
били́на, f. I., Pflanze, Staude.
били́ця, f. II., wahre Begebenheit.
било́, n. I. Stengel. [v. било́.
бил-ьце́, n. III. (2. pl. -е́ць) dim.
биндя́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7. -у́, pl. -и́) Hummel.
би́ржа, f. IV. Börse.
бирже́вий, adj. Börsen-.
би́сер, m. I., Perle.
би́стрий, adj., reißend, schnell; feurig; scharfsinnig.
бистрина́, f. I., Stromschnelle,
би́стриця, f. II., Wildbach.
бистроо́кий, adj., scharfsichtig.
бистроу́мний, adj., scharfsinnig.
бистрота́, f. I., Scharfsinn.
бит, m. I. (2. s. -у) Stand, Dasein.
би́тва, f. I., Schlacht.
бите́, n. IV., Schlagen, Prügel.
би́ти, v. I. A. (prs. бю, prt. бив, imp. бий! Vadj. pass. би́тий) schlagen; — ся kämpfen.
битко́м, adv. ganz voll, gedrängt.
битови́й, adj. Lebens-. [Prügel.
бич, m. IV. (s. 2. -а́, 7. -и́) Stock,
би́чик, m. I. (5. u. 7. s. -у) dim. v. бич.
бичівно́, n. I., Peitschenstiel.
бичови́й кінь Beipferd.
бич-(о́)к, m. I. (2. -а́, 7. -у́, pl. -и́) dim. v. бик.
бичу-ва́ти, v. I. A*). (Vadj. pass. бичо́ваний) Zugtiere hinzuspannen; geiseln
бі́б, m. I. (2. s. бо́бу) Bohne.
бі́бки, pl. m. I., Gewürznelken.
бі́блї-я, f. III., Bibel.
бі́бр, m. I. (2. s. бо́бра) Biber.
бі́була, f. I., Fließpapier.
Біг, Бо-г. m. I. (5. -же, 7. -зї, pl. боги́) Gott.
біг, m I. (2. u. 7. s. -у́) Lauf.
бігани́на, f. I., Hin — und Herlaufen.
бі́га-ти, v. I. A, laufen, rennen.
бігле́ць, m. II., (2. s. -я́) Flüchtling.
бі́глий, adj. flüchtig; durchgetrieben.
біг-ме.! int. bei Gott! [bahn.
бігови́ск-о, n. I., (7. s. -у) Renn-
бігу́н, m. I. (2. s. -а́) Läufer; Pol.
бігу́н-ка, f. I.*), (pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Ruhr.
бігуно́вий, adj., Polar-.
бігце́м, adj., im Lauf.

бі́-(г)чи, v. II. A. (prs. -жу́, -а́ть; prt. бі́г, бі́гла imp. біжи́! Vadj. prs. -жу́чий, prt. бі́г-ший) laufen, eilen.
бі́да, f. I., Elend, Not, Armut.
бі́дак m. I. (2. -á, 5. -у, 7. -ý, pl. -и́) armer Mensch.
бі́дка-ти ся, v. I. A., klagen.
бі́дний, adj., arm.
бі́дність, f. V., Armut, Elend.
бі́дня́-га, m = f I. (3. u. 7. -зї) armer Mensch.
бі́дола́-ха, m = f I. (3. u. 7. -сі) armer Mensch.
бі́дола́шний, adj., arm, elend.
бі́ду-ва́ти, v. I. A*). [Notleiden, darben.
бі́зу-ва́ти, v. I. A*). vermögen, imstande sein.
бо́й, m. III. (2. s. бо́ю), Kampf, Schlacht.
бій ся! imp. v. боя́ти ся.
бо́к, m. I., (2. u 7. бо́ку, pl. боки́) Seite, Flanke. [Weh, Leid.
бі́ль, m. II. (2. s. бо́лю) Schmerz,
бі́лє, n. IV. Wäsche, Weißzeug.
бі́ленє, n, IV., Weißigen, Tünchen, Bleichen. [бі́лий) **sehr** weiß.
бі́ле́нький, бі́лі́сінький (dim. v. бі́лий, adj., wei , hell.
бі́лизна, f. I., Wäsche, Wei zeug.
бі́л-и́ти, v. II. A., weißigen, tünchen, bleichen.
бі́лиця, f. II., Eichhorn.
бі́лість, f. V., Weiße.
бі́лі́-ти, v. I. A., weiß werden, weiß schimmern.
бі́л-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. -ки́, 2. -о́к), Eichhorn.
бі́лковий, adj., eiweißartig.
бі́лкови́на, f. I., Eiweiß.
бі́льмо́, n. I., grauer Star.
бі́ло́ба, f. I., Bleiweiß.
бі́лобо́кий, adj., wei seitig.
бі́лоборо́дий, adj., wei bärtig.
бі́логоло́вий, adj., weißköpfig.
бі́логри́в(е)ць, m. II., mit weißer Mähne. [Eisvogel.
бі́логру́д, m. I., mit weißer Brust,
бі́л(о́)к m. I., (2. s. -á, 7. -ý) Eiweiß.
бі́локри́лий, adj., mit weißen Flügeln.
бі́лоли́ций, adj., mit weißem Gesicht.
бі́лоно́гий, adj., weißfüßig.
бі́лорожево́вий, adj., weißlichrot.
бі́лоу́сий, adj., mit wei em Schnurbart. [apfel.
бі́лу́н, m. I., (2. s. -á) Stech-
бі́льша́-ти, v. I. A., größer werden.
бі́льший, Komparativ v. вели́кий.
бі́льшість, f. V., Mehrzahl.
бі́лю́-га, f. I., (3. u. 7. -зї) Hausen.
бі́лю́х, m. I., (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́) Weißling.
бі́ля, praep. mit 2., bei, neben, nahe.
бі́ля́вий, adj., weißlich.
бі́ля́в-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. -ки́, 2. -о́к) Blondine. [Bleicher.
бі́ля́р, m. II., (2. s. -я́, pl. -і) **бі́р**, m. I., (2. s. бо́ру) Wald.
бі́ру́ва́ти = бізувати.
біс, m. I., Teufel.
біс-и́ти ся, v. II. A., (prs. бі-шу́, -сиш, Vadj. pass бі́ше́ний) rasen, toben.
біснова́тий, adj., rasend, toll.
біснова́тість, f. V., Tollheit.
бі́совий, adj., des Teufels, teuflisch.
бісурма́н, m. I., Muselmann, Türke, Ungläubiger.
бісурма́ньский, adj., türkisch.
бі́чний, adj., Seiten-, seitlich.
блава́т, m. I., Kornblume, blaues Seidenzeug. [warenhandlung.
блава́тний склеп, Schnitt-, Tuch-
блаву́ч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать; imp. блаву́ч, -мо, -те), müßig gehen, faulenzen, herumirren.
бла́ганє, n. IV., Flehen,

благá-ти, v. I. A., flehen.
благéнький dim. v. **благúй**.
благúй, adj., gütig, gutherzig, nachgiebig.
благ·ість, f. V., Güte, Gnade, Nachsicht.
благовíщенє, n. IV., Mariae Verkündigung.
благодáть, f. V., Gnade, Segen, Wohltat.
благодáтний, adj., gesegnet.
благословéнє, n. IV., Segen.
благослов-íти, v. II. A., segnen.
блаженúй, adj., selig, glücklich.
блаженн·ість, f. V., Seligkeit.
блáкіть, f. V., Bläue.
блакúтний, adj., blau, himmelblau.
блакéний, adj., mit Pelz gefüttert.
блекотá, f. I., Bilsenkraut.
блеск, m. I., (2. u. 7. s. -у) Glanz, Schimmer.
блéск·ат, m. I., (2. s. -у) Glanz.
блескýчий, adj., glänzend.
блестíти = **блищáти**.
блé-яти, v. I. A. (prt. -яв) blöcken.
блúжний, adj. der Nächste.
блúзький, adj., nahe, із **близька**, adv., von der Nähe.
блúзк·ість, f. V., Nähe.
бли-зúти, v. II. A., (prs. -жý, зúш, prt. зúв, vp. -жéний) nähern.
блúзна, f. I., Narbe, Wunde.
близня́, n. V., Zwilling.
блúма-ти, v. I. A., blinzeln, flimmern, flackern.
блúскавиця, f. II., Blitz.
блискавúчний, adj., Blitz-.
блúскав-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. -кú, 2. -óк) Blitz.
блúска-ти, v. I. A., blitzen, zucken, glänzen, funkeln.
блúсн-ути p. v. I. B., (prt. -ув), blitzen, erglänzen.
блищ-áти v. II. A. (prs. -ý, -áть, prt. -áв, Vadj. prs. -áчий), glänzen, funkeln.
блї́дий, adj., blaß, bleich, fahl.
блї́д·ість, f. V., Blässe.
блїдúця, f. II., Bleichsucht.
блїднї́-ти, f. I. A., bleich werden, verblassen.
блїдолúций, adj., mit bleichem Gesicht.
бло-хá, f. I., (3. u. 7. s. -сї́, pl. блóхи, 2. блíх) Floh.
блощúця, f. II., Wanze.
блуд, m. I., (2. s. -у) Fehler, Irrtum, Herumirren.
блудúло, n. I., Irrlicht.
блýд-ити, v. II. A., (prs. -жу, -диш, Vadj. pass. -женúй) fehlen, irren, sündig.
блудний, adj., irrig, fehlerhaft, sündig.
блуканúна f. I., Herumirren.
блука́-ти, v. I. A, herumirren.
блю́ванє, n. IV., Erbrechen.
блювá-ти, v. I. A, erbrechen.
блювáч-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї pl. -кú, 2. -óк) Erbrechen.
блювотúна, f. I., Auswurf.
блющ, m. IV., (2. u. 7. -у) Epheu.
бля́-ха, f. I., (3. u. 7. -сї́) Blech.
бляхáр, m. II., (2. s. -я́, 1. pl. -і) Klempfner.
бляхáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь) Blechfabrik.
бляхáрский, adj., Klempfner-.
бляхáрство, n. I., Klempfnerhandwerk.
бляшанúй, adj., blechern.
бляшáн-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. -кú, 2. -óк) Blechbüchse.
бо, conj., da, weil, sonst.
бобков(é)ць, m. II., Lorbeer.
бобкóвий, adj., Lorbeer-.
бобóвий, adj., Bohnen-.
бобовúнє, n. IV. coll., Bohnenstroh.
бобрóвий, adj., Biber-.
боввáн, m. I., Klumpen, Klotz, Götze; Dummkopf.
бовванї́-ти, v. I. A., undeutlich heranziehen; herabdrohen.
бовт, m. I., Störstange, Fischerstange.

бо́вта-ти, v. I. A., schütteln, rühren; plauschen.
бо́втиці, pl. = f. II. Metallknöpfe.
Бог siehe Бiг.
бога́тий, adj., reich.
богати́р, m. II., (2. s. -я́, pl. -і́), der Reiche; Held.
богати́рство, n. I., Heldentum.
бога-ти́ти, v. II. A., (prs. -чу́, -ти́ш..., prt. -ти́в, Vadj. pass. че́нний), reich machen, bereichern.
богатї́-ти, v. I. A., reich werden.
бога́то, adv., viel.
бога́цкий, adj., des Reichen.
бога́цтво, n. I., Reichtum.
бога́ч, m. IV., (2. s. -а́), der Reiche.
бога́ч-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї́, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) die Reiche.
богиня, f. II., Göttin.
богобо́йний, adj., gottesfürchtig.
богобо́йність, f. V., Gottesfurcht.
богома́з, m. I., schlechter Maler; pl. schlechte Heiligenbilder.
богомі́ле, n. IV., Andacht, Wallfahrt.
богомі́льний, adj., fromm.
богоро́диця, f. II., Muttergottes.
богосло́в, m. I., Theolog.
богосло́віе, n. IV., Theologie.
богосло́вский, adj., theologisch.
богослу́жене, n. IV., Gottesdienst.
боготвор-и́ти, v. II. A., vergöttern.
бода́й, conj., daß doch; wenigstens.
бо́днар, m. II., (pl. -і́) Faßbinder.
боднар-и́ти, v. II. A., Faßbinderei betreiben.
боднари́-ха, f. I., (3. u. 7. s. -сї́) Fa binders Weib.
боднарский, adj., Böttcher-.
боднарство, n. I., Faßbinderei.
бо́д-ня, f. II., (2. pl. -ень) Bottich.
бо́дрий, adj., wacker, rüstig, mutig.
бодр-и́ти ся, v. II. A., Mut fassen.
бо́дрість, f. V., Rüstigkeit, Mut.
боля́к, m. I., (2. s. -а́, 7. -ю́, pl. -и́) Distel.
боєви́й, adj., Schlacht-.
боєви́щ-е, n. II., Kampfplatz, Schlachtfeld.
божеві́ле, n. IV., Wahnsinn.
божеві́льний, adj., wahnsinnig.
божестве́нний, adj., göttlich, Gottes-.
божестве́нність, f. V., Göttlichkeit.
божество́, n. I., Gottheit,
бо́ж-ий, adj., göttlich, Gottes, heilig; -ий во́лик Hirschkäfer, -а коро́вка Marienkäfer.
бож-и́ти ся, v. II. A., (prs. -ю́, -а́ть...) beteuern, schwören.
божни́ця, f. II., Tempel.
бож(о́)к, m. I., (5. -у, 7. s. -ю́), Götze.
бо́зя, f. II., dim. v. Бог.
бойкі́вский, adj., Bojken-.
бойкі́вщина, f. I., Bojkengegend.
Бо́йк-о, m. I., (5. u. 7. s. -у, pl. -и́), Bojko (Ruthenen zwischen Stryj und Lomnitza).
Бойки́-ха, f. I., (3. u. 7. s. -сї́) Bojkenweib.
боки́ pl. von бік.
боковий, adj., Seiten-.
боку-ва́ти, v. I. A*), ausweichen,
бола́, f. I., Krankheit.
Болгар-ин, m. I. (pl. -и) Bulgare.
болга́рский, adj., bulgarisch.
Болга́рия, f. III., Bulgarien.
бо́ле! adv. gut, gottlob.
боли́голова, f. I., Wasserschierling.
бо́лїсний, adj., schmerzlich.
бол-і́ти, v. II. A. (prt. -і́в) schmerzen, wehtun.
болона́, f. I., Haut.
болон-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї́, pl. 1. -ки́, 2. -о́к), dim. Häutchen, Membrane.
болон(к)ова́тий, adj., häutig.
болонча́тий, adj., dünnhäutig.
боло́тний, **болотни́стий**, adj., sumpfig, kotig.
боло́то, n. I., Kot, Sumpf.
болю́чий, adj., schmerzhaft, wund.
боля́к, m. I. (1. s. -а́, 7. -ю́) Geschwür

боля́ч-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Krankheit.
бо́мка-ти, v. I. A., summen.
борба́, f. I., Kampf.
бордю́-г, m. I. (2. s. -га́, 7. зі́, pl. -ги́) Schlauch, Sack.
бор(е́)ць, m. II. (2. s. -я́) Kämpfer.
бо́рзий, adj., schnell, rasch, flink.
бо́рзість, f. V., Schnelligkeit.
борика́-ти ся, v. I. A., ringen, tummeln.
борі́д-ка, f. I. (3. und 7. s. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Bärtchen.
боров(е́)ць, m. II., Kiefern-Rüsselkäfer.
боровий, adj., Wald-, Waldheger.
борода́, f. I., (pl. 1. бо́р-оди, 2. -і́д) Bart, Kinn.
боро́дав-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Warze.
бородатий, adj., bärtig.
борозда́, f. I., Furche, Rinne.
борозд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу́, -и́ш, vp. -же́ний) hemmen, hindern. [Engerling.
борознюк, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́), **бор(о́)к**, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́) dim. von бір.
борона́, f. 1., Egge.
боро́н-и́ти, v. II. A., beschützen, behüten, verteidigen; wehren, hindern. [Arbeitspferd.
бороня́к, m. I. (2. s. -á, 5. y, 7. -ý)
боротьба́ = борба́.
бо́р-оти ся, v. I. B., (prs. -ю, ють; prt. -о́в) kämpfen, ringen.
борошно́, n. I., Mehl.
борсу́к, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́) Dachs.
бо́рухи відправля́ти (jüdisch) beten.
борщ, m. IV. (2. s. -ý, pl. -і́) sauere Rübensuppe. [füßiger.
босак, m. I. (7. -ý, pl. -и́) Bar-
босака́, босако́м, adv., barfuß.
бо́сий, adj., barfüßig.
Бо́сна, f. I., Bosnien.
босоні́г, adv., barfuß.
босоно́гий, adj., barfüßig.
бо́хон(е)ць, m. II., Laib.
бочі́в-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Fäßchen.
бо́ч-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Faß.
бочковий, adj., Faß-.
боягу́з m. I., Feigling, Hasenfuß.
боязли́вий, adj., furchtsam.
боязли́вість, f. V., Furchtsamkeit.
бо́язнь, f. V., Furcht.
бо́язно, adv., ängstlich, furchtsam.
бо-я́ти ся, v. II. B. (prt. -я́в, imp. бі́й ся), fürchten. [Schlempe.
бра́-га, f. I. (2. u. 7 s. -зі) Maische,
бра́вий, adj., wacker, brav.
брак, m. I. (2. u. 7. s. -у) Mangel; Ausschuß. [mangeln.
браку́-ва́ти, v. I. A*), fehlen,
бра́ма, f. I., Tor, Pforte.
бране́, n. IV., Nehmen, Lesen, Reißen.
бра́н(е)ць, m. II., Rekrut; Kriegsgefangener.
бра́н-ка, f. I. (s. 3. u. 7. -цї, pl. 2. -о́к) Assentierung; die Kriegsgefangene.
брат, m. I., Bruder.
брата́н(е)ць, m. II., **брата́н(о)к**, m. I., (5. u. 7. s. -у) Brudersohn, Neffe.
бра́танє, n. IV., Verbrüderung.
брата́ниця, f. II., Brudertochter, Nichte. [Freundschaft.
брате́рство, n. I., Brüderschaft,
бра́-ти, v. I. B (prs. бер-ý, -е́ш..., imp. -и́; prt. бра-в, vp. -ний) nehmen.
бра́тик, **бра́тчик**, m. I. (5. u. 7. s. -у) dim. v. брат.
бра́тний, adj., Bruder-, brüderlich.
бра́т-ів, -ова, -ове, adj., dem Bruder gehörig.
братова́, f. = adj., (Weib des Bruders) Schwägerin.

бра́тский, siehe бра́тний. [schaft.
бра́цтво, n. I. (Kirchen)- Bruder-
бре! брє! 7. s. von брат.
бреду́, prs. v. брести́.
брендуш-ка, f. I., (3. u. 7. -щ҃, pl. I. -ки́, 2. -о́к) Frühlingssafran.
брен-і́ти, v. II. A. (prt. -і́в) reif werden; schwellen; summen.
бре́нька-ти, v. I. A., klirren, klingen, klimpern.
бре́нькт, m. I. (2. s. -у) Geklirr.
бре-сти́, v. I. B. (prs. -ду́, prt. бри́в, imp. -ди́!) watten; phantasieren, schwatzen.
бре́-ха́ти, v. I. B. (prs. -шу, prt. -ха́в, imp, -ши́!) lügen, bellen.
брехач, m.* IV. (s. 2. -á, pl. -і́) Lügner.
брехач-ка, f. I. (3. u. 7. -щ҃, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Lügnerin.
брехли́вий, adj., lügnerisch, verlogen; der viel bellt.
брехли́вість, f. V., Lügenhaftigkeit, Verlogenheit.
брех-ня́, f. II., siehe бріхня́.
бреху́н, m. I., (2. s. -á) Lügner.
бреху́н-ка = брехáчка.
брид, m. I., Abscheu, Eckel.
бри́д-ити, v. II. A. (prs. -жу, -иш; imp. -ь, -ьмо, -ьте! vp. -жений) eckeln, verabscheuen.
бри́дкий, adj., garstig, häßlich, eckelhaft, abscheulich.
бри́дкість, f. V., Häßlichkeit, Abscheulichkeit.
бризк, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у) Spritzstrahl. [sprengen.
бри́зка-ти, v. I. A., spritzen,
бри́зн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) spritzen, sprengen.
бри́-ка, f. I. (3. u. 7. s. -щ҃) Lastwagen.
брика́р, m. II. (2. s. -я́, pl. -і́) Fuhrmann. [springen.
брика́-ти, v. I. A., mutwillig herum-
брикли́вий, adj., störrig; mutwillig, wild.
бриль, m. II., Hut.
бри́ла́, f. I., Klumpen, Scholle.
бриловáтий, adj., in Klumpen, Schollen.
бри́ндзя, f. II., Schafkäse.
бри́тва, f. I., Rasiermesser.
бри-ти́ти, v. II. A., (prs. -чу́, -ти́ш; prt. -ти́в; vp. -че́ний) rasieren.
брич, m. IV. (s. 2. -á, pl. -і́) Rasiermesser.
бри́ч-ка f. I.*) (2. pl. -о́к) Wagen.
брів-ка, f. I. (3. u. 7. s. -щ҃, pl. 1. -ки́, 2. -о́к) dim. v. бровá.
бр'і́д, m. I. (2. s. бро́ду) Furt.
бр'і́д(о́)к, m. I. (7. s. -у́). dim. v. бр'і́д.
бріх-ня́, f. II. (pl. 2. -о́нь) Lüge.
бровá, f. I. (pl. бро́ви) Augenbraue.
бро́вар, m. II. (pl. -і) Bräuhaus.
бровáрник, m. I. (5. u. 7. s. -у) Bierbrauer.
бро́д-и́ти, v. II. A. (prs. -жу, -иш; vp. -же́ний) waten; schlendern, streichen.
бродо́к = брідо́к.
бродя́-га, m. = f. I. (3. u. 7. -зї) Landstreicher.
бро-і́ти, v. II. B. anrichten; treiben.
бросквúня, f. II., Pfirsich.
брость, f. V., Reis; Knospe,
бро-сти́ти ся, v. II. A. (prs. -щу́, -сти́ш, prt. -сти́в), (Reiser oder Knospen) treiben.
брyд, m. I. (2. s. -у) Schmutz.
бру́д-и́ти, v. II. A. (prs. -жу, -иш..., vp. -же́ний) beschmutzen.
брудни́й, adj., schmutzig.
брук, m. I. (2. u. 7. s. -у) Stein-Pflaster.
бруκá-ти, v. I. A., beschmutzen.
бру́кв-а, f. I. (pl. -и́) Kohlrübe.
бруκу-вáти, v. I. A*), pflastern.
бруна́тний, adj., braun.

брус, m. I., Balken, Block; Schleifstein; Ungeschlachteter.
бру́сик, m. I. (7. s. -у) dim. v. брус.
брусу-ва́ти, v. I. A*), wetzen, schleifen; zimmern.
брусова́тий, adj., ungeschlachtet, roh, grob.
бря́зкало, n. I., Klapper.
бря́ск, m. I., (2. u. 7. s. -у) Glanz, Schimmer.
бряскі́т, m. I. (2. s. -у) Gerassel, [Geklirr.
брящ-а́ти, v. II. A., (prt. -а́в) klirren.
бу́ба, f. I., Wunde; Schmerz.
бу́б(е)н, m. I., Trommel.
бу́блик, m. I. (7. s. -у) Semmel und ähnliches Gebäck.
бу́бн-ити, v. II. A., trommeln.
бубня́ві-ти v. I. A., aufschwellen.
бу́б(о)н = бу́бен.
бубон-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в) trommeln; murmeln.
був, prt. v. бу́ти. [Mensch.
бува́л(е)ць, m. II., erfahrener
бува́ло, adv., (prt. von бува́ти), ehemals, manchmal.
бува́льщина, f. I., Vergangenheit, Geschichte.
бува́-ти, v. I. A., oft sein, geschehen, vorkommen.
бага́-й, m. III., (2. s. -я́) Stier.
бу́да, f. I., Hütte.
бу́дд(е)нь, m. II. (2. s. -ня) Werktag.
будде́нний, adj., alltäglich.
буди́льник, m. I., (7. s. -у) Wecker.
буди́н(о)к, m. I. (2. u. 7. s. -у) Gebäude.
бу́д-ити, v. II. A. (prs. -жу, -иш, vp. -же́ний) wecken; — ся erwachen. [Gebäude.
буді́в-ля, f. II. (2. pl. -е́ль), Bau,
будівни́чий, m. = adj, Baumeister.
бу́д-ка, f. I. (s. 3. u. 7. -цї, pl. 1. -кі́, 2. -о́к) dim. v. бу́да.
будкар, m. II. (2. s. -я́, pl. -і́) Hüttenbesitzer.
будь-коли́, adv., wann immer.
будь-куди́, adv., wohin immer.
будь ла́ска,! habe die Güte!
бу́дний, adj., день, Werktag.
бу́дник, m. I. (7. -у), Wächter.
буді́ва, f. I., Bau, Bauart.
бу́дьто, conj., als ob, wie wenn.
буду-ва́ти, v. I. A*), bauen.
бу́дучні́сть, f. V., Zukunft.
бу́дучий, adj., künftig.
буженина, f. I., geräuchertes Fleisch.
бузино́вий = бзино́вий.
бу́зьк-ів, -ова, -ове, adj., Storch-.
бу́зько, **бу́зь(о)к**, m. I. (5. u. 7. s. -у) Storch.
бузя́, n. V., Störchlein.
бу́йві́л, m. I., Büffel. [stark.
бу́йний, adj., üppig; übermütig.
бу́йні́сть, f. V., Uppigkeit, Übermut.
бук, m. I. (5. u. 7. s. -у) Buche; Stock, Knüttel, Prügel; Stockstreich.
бука́та, f. I., Stück, Schnitt.
бу́ква, f. I., Buchstabe; Buchsamen.
буква́льний, adj., buchstäblich.
буква́р, m. II., (2. s. -я́, pl. -і́) Fibel.
Бу́ковина, f. I., Bukowina.
Бу́ковин(е)ць, m. II., Bukowiner.
була́ва, f. I., Keule; Feldherrnstab.
була́в-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кі́, 2. -о́к) dim. v. була́ва.
була́ний, adj., falb, fahl.
була́т, m. I., (2. s. -у) Stahl.
була́тний, adj., stählern.
бу́льба, f. I., Kartoffel.
бульба́н-ка, **бульба́ш-ка**, f. I. (3. u. 7. s. -цї, 2. pl. -о́к) Wasserblase; Glasballon. [gend.
бульбоно́сний, adj., knollentra-
бу́льдок, m. I., Bullenbeißer.
бу́л-ка́, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кі́, 2. -о́к) Semmel.
бу́ль-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кі́, 2. -о́к) Blase.

бу́лькн-ути, p. v. I. B. (prt. -ув), herausplatzen.
булько́-ті́ти, v. II. A. (prs. -чу, -ти́ш; prt. -ті́в) schäumen, brausen, perlen.
було́ = бува́ло. [бу́лка.
бу́лоч-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к) dim. v.
бу́льоч-ка, f. I.*) dim. v. бу́лька.
бума́-га, f. I. (3. u. 7. s. -зі) Papier; Schriftstück. [бума́га.
бума́ж-ка, f. I.*) (2. pl. -ок) dim. v.
бума́жний, adj., papieren.
бу́нда, f. I., Mantel.
бундю́ж-ити ся, v. II. A., (prs -у, -ать) sich stolz geberden, sich spreizen.
бундю́-жний, -чний, adj., aufgeblasen, stolz. [Empörung.
бунт, m. I. (2. s. -у) Aufstand,
бунті́вни́й, adj., aufständisch, rebellisch.
бунті́вни́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7. s. -ю́, 1. pl. -и́), Rebelle.
бура́к, m. I. (2. s. -а́, 7. s. -ю́, 1. pl. -и́) rote Rübe.
бурако́вий, adj., aus roten Rüben.
бурачи́не, coll. n. IV., Rübenblätter.
бурачко́вий, adj., dunkelrot.
бурач(о́)к, m. I. (s. 2. -а́, 7. -ю́, pl. 1. -и́) dim. v. бура́к.
бурде́-й, m. III. (s. 2. -я́) Hütte.
бурдю́г = бордю́г.
бу́рий, adj,, braun. [wiegler.
бури́тель, m. II., Zerstörer, Aufbу́р-ити, v. II. A. (imp. бур, -мо, -те!) zerstören; empören, aufwiegeln.
бу́рка-ти, v. I. A., rütteln, schütteln.
бу́ркн-ути, p. v. I. B. (prt. -нув), barsch antworten.
бурко́-ті́ти, v. II. A. (prs. -чу, -ти́ш; prt. -ті́в) brausen, moussieren; murren. [sen, Gemurmel.
буркот-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь) Brau-
бурку́т, m. I. (s. 2. -ю́) Sauerbrunn.
буркуто́вий, adj., Sauerbrunn-.
бурла́к, m. I. (s. 2. -а́, 5. у, -7. ю́-; pl. 1. -и́) Müßiggänger, Landstreicher.
бурлаку́-ва́ти, v. I. A*), müßiggehen, herumschleudern.
бурла́цкий, adj , Landstreicher-.
бурла́цтво, n. I., müßiges Leben.
бурли́вий, adj., stürmisch.
бурми́л-о, m. I., Brummbär, Tölpel.
бурмо́с-ити, v. II. A. (prs. -шу, -сиш, imp. -и́), brummen.
бурни́й, adj., stürmisch, heftig.
бу́рнус, m. I., Oberrock.
бу́рса, f. I., Burse, Schülerheim.
бурса́к, m. I. (s. 2. -а́, 5. -у, 7. -ю́, pl. 1. -и́) Bursenzögling.
бурса́цкий, adj., Bursen-.
бу́рха-ти, v. I. A., sprudeln, fluten.
буршти́н, m. I., Bernstein.
бурштино́вий, adj., Bernstein-.
бу́ря, f. II., Sturm.
буря́н, m. I., (2. s. -ю́) Unkraut.
бут, m. I., (2. s. -у) Schutt.
бу́та, f. I., Uebermut.
буте́, n. IV., Sein, Dasein.
бу́ти, v. (prs. я є, ти є, u. s. w., prt. я був, ти бу́ла, ми бу́ли; ft. (я) бу́ду, imp. будь! бу́дьмо! бу́дьте! Vadj. prt. бу́вший) sei; werden, bestehen, leben, bleiben; буде́ genug. [lassen.
бутни́й, adj., mutwillig, ausge-
бу́тні́сть, f. V., Mutwille, Uebermut.
бутю́к, m. I., (2. s. -а́, 7. -ю́) Klotz.
бу́хан(е)ць, m. II., Schlag.
бу́ха-ти, v. I., schlagen, stoßen; auflodern; ausbrechen.
бу́хн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), von бу́хати.
бу́х-ня, f. II., (2. pl. -о́нь,) Hütte.
бу́цїм, conj., als ob, gleichsam.
буцма́тий, adj., bausbackig.
бу́ча, f. IV., Unruhe, Tumult; Fehde.
бучи́на, f. I., Buchenholz.

бу́ч(о)к, m. I. (5. u. 7. s. -у), dim. v., бук.

бушу́-ва́ти, v. I. A.*), stöbern, wühlen.

буя́-ти, v. I. A., üppig wachsen, wuchern; sich herumtreiben.

В.

в, praep. mit 2., 4. u. 7. Fall, bei, in, nach, an, zu; ein-, hinein-; siehe auch у.

ва́ба, f. I., Verlockung, Reiz.

ва́б(е)ць, m. II., Lock-Vogel, -Speise, -Pfeife.

ва́б-ити, v. II. A., (imp. ваб! -мо! -те, Vadj. pass. -лений) locken, reizen.

вабли́вий, adj., verlockend, reizend.

вага́, f. I.*), Wage, Gewicht, Schwere, Last; Bedeutung; Rücksicht, Schonung.

ва́гавий, adj., wankelmütig, unschlüssig.

вага́-ти ся, v. I. A., zaudern, zögern, unschlüssig sein.

ваготá, f. I., Schwere, Last.

ва́да, f. I., Gebrechen, Fehler, Schaden.

ва́д-ити, v. II. A., (prs. -жу, -ить, imp. -ь! ьмо! -ьте!) hindern, schädigen, — ся zanken, hadern.

вадро́, = ведро́.

ва́женє, n. IV., Wägen; Wanken.

ва́ж-ити, v. II. A. (prs. -у, -ать; imp. важ, -мо, -те), wägen; erwägen; wagen; gelten; trachten; — ся schwanken, überlegen; sich unterstehen, wagen.

ва́ж-ка, f. I.*) (pl. 1. -ки́, 2. -о́к), Wagschale.

важ-ки́, pl. (2. -о́к), Lenkseil, [Zügel.

важки́й, adj., schwer, gewichtig.

важни́й, adj., wichtig, bedeutend; schwer.

ва́жність, f. V., Wichtigkeit.

вака́-ти ся, v. I. A., wagen, sich unterstehen.

вака́ци-я, f. III., Ferien.

вал, m. I. (pl. -и́), Wall.

ва́л(е)ць, m. II., Walzertanz.

вал-и́ти, v. II. A., umwerfen, niederreißen, zerstören; schlagen; laden; — ся einstürzen.

валківни́ця, f. II., Rolle, Mangel, Walkholz.

валкова́тий, adj., walzig.

валку́-ва́ти, v. I. A.*), walken.

вал(о́)к, m. I. (s. 2. -á, 7. -ý, p. -и́), Walze, Rolle.

валоч(о)к, m. I. (7. s. -у), dim. v. валок.

валя́-ти, v. I. A., beschmutzen, — ся sich wälzen.

ва́ндри, pl. m. I., Wandern, Reisen.

вандрівни́й, adj., Wander-, reisender.

вандрівни́к, m. I. (2. s. -á, 5. -у, 7. -ý; pl. -и́), Wanderer.

вандру́-ва́ти, v. I. A.*), wandern, reisen.

ва́нна, f. I., Wanne.

вапни́стий, adj., Kalk-, kalkig.

вапне́ць, m. II. (2. s. -я́), Kali.

вапн-и́ти, v. II., kalken, weißigen.

вапно́, n. I., Kalk.

вапня́к, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́), kohlensauerer Kalk.

вапнян(е́)ць, m. II. (2. s. -я́, pl. -і́), Kalkspat.

вапня́р, m. II. (2. s. -я́, pl. -і́). [Kalkbrenner,

вапня́р-ка, f. I.*) (pl. 1. -ки́, 2. -о́к), Kalkgrube.

вапня́-ний, -стий, adj., siehe вапнистий

вар, m. I. (2. s. -у), Absud.

ва́р-ґа, f. I. (3. u. 7. -дзї), Lippe.

варґа́тий, adj., mit großen Lippen.

ва́ре, wirklich?

ва́ренє, n. IV., Kochen.

варе́ний, Vadj. pass. von вари́ти.

варе́ник, m. I. (5. u. 7. s. -у) Kuchen.
ва́риво, n. I., Gekochtes.
вар-и́ти, v. II. A., kochen, brauen.
варівки́й, варки́й, adj., schwächlich, gebrechlich. [Werkzeug.
варста́т, m. I. (2. s. -у), Werkstätte,
варт, adj., ва́рта, wert.
ва́рта, f. I., Wache.
варта́р-ка, f. I.*) (pl. 1. -ки́, 2. -о́к) Wächterhaus.
вартівни́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7. -у́; pl. -и́), Wächter.
ва́рті́сть, f. V., Wert, Geltung,
вартови́й, adj., Wächter, Wacht-.
варто́вний, adj., wertvoll.
варту-ва́ти, v. I. A.*), bewachen, hüten; gelten, Wert haben.
вару-ва́ти ся, v. I. A*) sich hüten, in acht nehmen. [dingung.
вару́н(о)к, m. I. (2. u. 7. у), Bewarца́би, pl. m. I., Fensterrahmen. [Basilienkraut.
васи́ль(о)к, m. I. (5. u. 7. s. -у),
вата́-г, m. I. (7. s. -зі), Oberhirt; Räuberhauptmann. [Haufen.
вата́-га, f. I*), Rotte, Bande,
ва́тра, f. I., Feuer, Herd.
вахля́р, m. II. (2. s. -я́, pl. -і), Fächer.
ваш, pron. poss. = adj., euer, Ihr.
Вашéцї, Ihr.
вб-, siehe unter уб, об!
вгава́-ти, v. I. A., aufhören.
вгада́-ти, p. v. I. A., erraten, ahnen, treffen.
вга́дливий, adj., scharfsinnig.
вга́дливі́сть, f. V., Scharfsinn.
вга́дно, adj., zutreffend, sicher.
вга́ду-вати, v. I. A*), siehe вгада́ти. [nügend.
вгі́дний, adj., entsprechend, ge-
вгляд, m. I. (2. s. -у), Einsicht.
вгляда́-ти, v. I. A., einsehen, Einsicht nehmen.
вго́да, f. I., Gefallen.
в го́стях, zu Gast.
вд- siehe sonst unter уд-, од!
вда́ча, f. IV., Gelingen, Erfolg; Beschaffenheit, Naturell.
вде́рти ся, p. v. (siehe уде́рти). einbrechen, hineindrängen.
вдив-и́ти ся, p. v. von вдивля́ти.
вдивлю-вати ся, v. I. A.*), unverwandt ansehen, anstieren.
вдивови́жу, на — staunenswert, wunderbar, seltsam.
вді́-яти, p. v. I. A., an-, aus-richten, antun.
вдова́, f. I., Witwe.
вдов(е́)ць, m. II. (2. s. вдів-ця́, pl. -і), Witwer.
вдовж, adv., der Länge nach.
вдови́н, adj., Witwen-.
вдови́ця, f. II., siehe вдова́.
вдово́ленє, n. IV., Befriedigung.
вдовол-и́ти, p. v. II. A., von вдоволя́ти.
вдоволя́-ти, v. I. A., befriedigen, zufriedenstellen, — ся sich begnügen.
вдомашн-и́ти, p. v. II. A., heimisch machen, einbürgern.
вдорож-и́ти, p. v. II. A. (prs. -у, -ать) von вдоро́жувати.
вдоро́жу-вати, v I. A.*), einfinden.
в дру́ге, adv., zum zweiten Male, abermals. [denken.
вду́ма-ти ся, p. v. I. A., hinein-
вдýн-ýти, p. v. I. B., einhauchen, einblasen.
вдя́-ка, f. I.*). Dank.
вдя́чний, adj., dankbar.
вдя́чні́сть, f. V., Dankbarkeit.
ведмі́дь, u. dgl. siehe медві́дь.
ве́д-ро́, n. I., (2. pl. -ép), Eimer.
ведро́вий, adj., Eimer-.
веду́, prs. v. вести́.
ве́жа, f. IV., Turm.

ве́з-ти, v. II. B. (prs. -ý prt. ві́з, ве́зла), fahren, führen. [Riese.
велика́н, m. I. (2. s. -á, pl. -и́), **велика́ньский**, adj., riesig.
вели́к-день, m. I. (2. s. -одня), Ostersonntag.
вели́кий, adj., (Komp. бі́льший), groß, bedeutend, wichtig.
вели́кість, f. V. Grö e.
ве́лико, adv., sehr, überaus, viel.
велико́дний, adj., Oster-.
великоду́шний, adj., großmütig, hochherzig. [Edel-Mut.
великоду́шність, f. V., Groß-,
ве́лит, m. I., ве́лит(е)нь m. II., Riese. [Hoheit.
ве́лич, f. V., Größe, Erhabenheit,
велича́вий, adj., großartig, herrlich.
велича́вість, f. V., Großartigkeit, Herrlichkeit. [prahlen.
велича́-ти, v. I. A., rühmen, preisen,
величе́зний, adj., riesengroß, sehr bedeutend.
величе́нький, adj., ziemlich groß.
вели́чество, n. I., Majestät.
величина́, f. I., Grö e.
вели́чний, adj., erhaben, prächtig, majestätisch. [Majestät.
вели́чність, f. V., Erhabenheit,
вел-і́ти, v. II. A., (prt. і́в, -і́ла), gebieten, befehlen, auftragen.
ве́льми, adv., sehr, überaus.
вельмо́жа, m. = f. IV., mächtiger Herr, Magnat.
веп(е́)р, m. I. (2. s. -á), Eber.
ве́прик, m. I. (5. u. 7. y) dim. v. вепе́р.
вепри́на, f. I., Stachelbeere.
вепро́вий, adj.. Eber-, Schweine-.
верба́, f. I. (pl. ве́рби), Weidenbaum.
вербина́, f. I.; вербиця, f. II., Weidenholz.
верблю́д, m. I.. Kameel.
верблю́жий. adj., Kameel-.
вербо́вий, adj., Weiden-.
вербол-і́з, m. I. (2. s. -о́зу), Lorbeerweide, Weidenrute.
вербу-ва́ти, v. I. A.*), werben.
вербу́н(о)к, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у), Werbung. [dern.
верга́-ти, v. I. A., werfen, schleu-
верів-ка, f. I.*) (pl. 1. -ки́, 2. -о́к), Schnur, Strick.
веред-и́ти, v. II. A. (prs. -жу́, -и́ш, vp. -же́ний), schaden.
вередли́вий, adj., schädlich; eigensinnig, launisch. [sinn.
вередо́ване, n. IV., Laune, Eigen-
вереду-ва́ти, v. I. A.*), sich eigensinnig (launisch) geberden; grimassieren. [Wetter.
ве́реме, n. IV., Wetter, schönes
ве́рес(е)нь, m. II., September.
ве́реск, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у), Geschrei, Geräusch. [end.
верескли́вий, adj., lärmend, schrei-
вере́та, f. I., Decke, Teppich.
веретен-о, n. I., Spindel; dim. -це, n. II.
веретільниця, f. II., Blindschleiche.
ве́р-ечи́, p. v. I. B. (prs. -жу, prt. -г, -гла, -гли, imp. -жи́; vp. -же́ний), von верга́ти.
верещ-а́ти, v. II. A. (prs. -ý, -а́ть, prt. -а́в), schreien, kreischen.
ве́рз-ти, v. I. B., (prs. -ý), faseln.
верн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), zurück-kehren, -geben.
верста́, f. I., Werst, (russische Meile). [Lage.
верст-ва́, f. I. (2. pl. -о́в), Schichte,
верта́-ти, v. I. A., zurück-kehren, -kommen; geben, erbrechen.
вертеп, m. I., Höhle, Schlucht.
вер-ті́ти, v. II. A. (prs. -чу́, -ти́ш; prt. -ті́в, imp. -ти́; vp. -че́ний), drehen, bohren.
верткий, adj., rührig.
верто́чина, f. I., Bohrmehl.

верх, m. I. (2. s. -á, 7. -ý; pl. -и́), Gipfel, Spitze; верхо́м, reitend.
верх, präp. mit 2., über, auf, oberhalb, darüber.
верхі́вє, n. IV., coll., die Gipfel.
ве́рхний, adj., oberer, von oben.
верхови́к, m. I (2. s. -á, 5. u. 7 -ý), Reiter. [Land.
верхови́на́, f. I., Hoch-, Gebirgs-
верхови́н(е)ць, m. II., Gebirgsbewohner.
верхо́вний, adj., der Obere, Ober-,
верхово́д, m. I., Führer, Häuptling.
верхово́д-ити, v. II. A. (prs. -жу, -им), führen, lenken, regieren, herrschen. [schaft.
верхово́дство, n. I., Oberherr-
ве́рш-а, f. IV. Fischreuse; dim. -ка.
вершина́, f. I., Ober-Teil, -Fläche.
верш-и́ти, v. II. A. (prs. -ý, -а́ть; Vadj. prs. -а́чий), beenden, zuspitzen.
верш(о́)к, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́), Spitze, Gipfel.
весь, (2. все́-го, 3. -му, 4. = 1. od. 2., 6. u. 7. всїм, pl. 1. всї, 2., 4. u. 7. всїх, 3. всїм, 4. = 1. od. 2., 6. всїма́), all, ganz.
весе́лий, adj., froh, lustig, munter.
весел-и́ти, v. II. A., erfreuen, belustigen — ся sich freuen, lustig sein.
весе́л:сть, f. V., Fröhlichkeit.
весе́лощі, pl. m. IV., Vergnügungen, Freuden.
вес-їлє́, n. IV., (pl. -і́ля), Hochzeit.
весі́льний, adj., Hochzeits-.
вес-ло́, n. I., (2. pl. -е́л) Ruder.
весл*у*-ва́ти, v. I. A*), rudern.
весля́р, m. II. (2. s. -я́, pl. -і), Ruderer.
весна́, f. I., Frühling. [blume.
веснів-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к) Schlüssel-
весн*у*-ва́ти, v. I. A.*), den Frühling zubringen.
весня́ний, adj., Frühlings-.
веснян-ки́, pl. f. I., (2. pl. -о́к) Sommersprossen.
ве-сти́, v. I. B. (prs. -ду́, prt. вів, вела́; imp. -ди́, vp. -де́ний) führen, leiten.
ве-ти́ти, v. II. A., (prs. -чу́, -ти́ш, prt. -ти́в, vp. че́ний) übertreffen.
ве́чер, m. I., Abend.
вечері́-ти, v. I. A., Abend werden, dämmern. [haltung.
вечерни́цї, pl. f. II., Abendunter-
вечі́рня, f. II., Abendgottesdienst.
вечеро́м, adv., abends.
вече́ря, f. II., Nachtmahl.
вече́ря-ти, v. 1. A., zu Abend essen.
вечі́рний, adj., Abend-.
ве́шта-ти ся, v. I. A., herumschweifen.
вже, adv., schon, bereits.
вжи́-ти ся, p. v. I. A., hineinleben.
вз-, siehe auch уз-, з-! [Galopp.
в-за́води, adv., um die Wette, in
взад, adv., zurück, rückwärts.
взаї́мний, adj., gegenseitig.
взаї́мн:сть, f. V., Gegenseitigkeit.
в-за́пертї, adv., gefangen, eingesperrt.
взгля́д, m. I. (2. s. -у) Rücksicht.
взгля́дн-ий, adj., bezüglich; -о, adv. beziehungsweise.
вздовж, adv., der Länge nach.
вздрі́ти, siehe узрі́ти. [rufen.
взива́-ти, v. I. A., auffordern, auf-
взира́-ти, v. I. A., sehen, schauen, achten.
взі́р, m. I., (2. s. -у), Blick; Muster.
взірце́вий, adj., musterhaft.
взне́слий, adj., erhaben, hehr.
взор(е́)ць, m. II., (2. s. взірця) Muster.
взя́ти, p. v. I. B. (prs. во́зьм-у, imp. -и, prt. взя-в, vp. -тий) nehmen, fassen; — ся herkommen, werden, beginnen.

ГОСУДАРСТВ. ПУБЛИЧНАЯ ИСТОРИЧЕСКАЯ БИБЛИОТЕКА

ви, pron. pers., 2. pl. (2., 4. u. 7. вас, 3. вам, 5. ви, 6. вáми), ihr, Sie.

ви-, Partikel, aus-, heraus-, auf-, ab-, er-, ver-.

вибавити, p. v., erretten; auf- [ziehen.

вибáган-ка, f. I.*). (2. pl. -ок) Wunsch, Laune.

вибага́-ти, v. I. A., ersinnen; er- [raten.

вибагливий, adj., launisch.

вибагн-ути, p. v. I. B., (prt. вибáг, -ла) von вибага́ти.

вибалуш-ити, p. v. II. A. (prs. -у, -ать) óчи, die Augen aufreißen. [sein.

вибаранча́-ти, v. I. A., wählerisch

вибача́-ти, v. I. A., entschuldigen, verzeihen.

вибаченє, n. IV., Entschuldigung, [Verzeihung.

вибачити, p. v. II. A., (imp. вибач, -мо, -те) von вибача́ти.

вибачний, adj., nachsichtig, бýдьте в.! verzeihen Sie!

вибива́-ти, v. I. A., ausschlagen, durchprügeln, zerbrechen; drucken; — ся auskämpfen, із сили sich erschöpfen.

вибира́-ти, v. I. A., siehe ви́брати.

ви́бити, p. v., von вибива́ти.

вибіга́ти, v., hinauslaufen.

ви́бій, m. I., (2. s. -óю) ausgefahrenes Erdloch.

ви́бічи, p. v., von вибіга́ти. [chen.

ви́білити, p. v., ausweißen, blei-

ви́білю-вати, v. I. A.*), siehe ви́білити. [Auswahl.

ви́бір, m. I., (2. s. -óру) Wahl,

ви́блиску-вати ся, v. I. A*), glänzen, schimmern.

ви́бор(е)ць, m. II., Wähler.

ви́борний, adj., gewählt, trefflich.

ви́борчий, adj., Wahl-. [Rekrut.

ви́бран(е)ць, m. II., Auserwählter;

ви́брати, p. v., herausnehmen; wählen; — ся, sich aufmachen.

ви́брик, m. I., (2. u. 7. -у) Sprung, Streich.

вибри́ку-вати, v. I. A.*), herumhüpfen, -springen.

вибува́ти, v., ausdienen; ausgehen.

ви́бух, m. I., (2. u. 7. s. -у) Ausbruch. [platzen.

вибуха́ти, v., ausbrechen, heraus-

ви́бухнути, p. v., von вибуха́ти.

ви́буялий, adj., üppig, -aufgeschossen.

ви́буяти, p. v., üppig aufschießen.

ви́вабити, p. v. herauslocken.

ви́важити, p. v., ansheben.

вива́жу-вати, v. I. A*), ausheben.

ви́валити, p. v., von вива́лювати, aus-, heraus-, durch-, einschlagen; heraus-, aus-strecken язи́к.

ви́вар, m. I., (2. s. -у) Absud.

ви́варити, p. v., von вива́рювати.

вива́рю-вати, v. I. A*), auskochen, absieden.

ви́везти, p. v., von вивози́ти.

ви́вернути, p. v., von вивер- [та́ти.

виверта́ти, v., um-werfen, -stoßen; — ся umfallen, umstürzen.

ви́вертіти, p. v., von вивéрчувати.

ви́верт-ка, f. I.*), (pl. 2 -ок) Korkzieher.

вивéрчу-вати, v. I. A*), heraus-, ausbohren; — ся sich herauswinden. [вати.

ви́вершити, p. v., von вивéршу-

вивéршу-вати, v. I. A.*), vollenden.

ви́вести, p. v., herausführen; ableiten; ausbrüten; — в поле hintergehen.

вивива́-ти, v. I. A., heraus-wickeln, -drehen. [von вивива́ти.

ви́вин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув)

вивисша́-ти, v. I. A., erhöhen, erheben, vorziehen.

ви́висш-ити, p. v. II. A. (prs. -у, -ать) von вивисша́ти.

ви́висшенє, n. IV., Erhöhung, Erhebung.

ви́вити, p. v. von вививáти.
ви́вих, m. I., (7. s. -у) Verrenkung.
вивиха́-ти, v. I. A., verrenken.
ви́вихн-ути, p. v. I. B. (prt. -ув) von вивихáти. [Ableitung.
ви́від, m. I., Ausführung, Schluß,
ви́віда-ти, p. v. I. A., von вивíдувати. [Spion.
вивіда́ч, m. IV. (2. s. -á) Späher,
вивíду-вати, v. I. A.*), aus-, erforschen; — ся sich erkundigen.
ви́віз, m. I. (2. s. -у), Ausfuhr; Hohlweg.
ви́вінчувати, p. v., ausstatten.
ви́вір-ка, f. I.*) (pl. 2. -о́к) Eichhorn.
ви́вісити, p. v., aushängen. [schild.
ви́віс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Aushänge-
вивíтрю-вати, v. I. A*), schwinden, verfliegen. [worfeln.
ви́віяти, p. v., ausschwingen, aus-
ви́вла-стити, p. v. II. A., (prs. -щу, -стиш, -стять; prt. -стив, vp. -щений) enteignen.
ви́влащенє, n. IV., Enteignung.
вивла́щу-вати, v. I. A*), enteignen.
виводи́ти, v., siehe ви́вести.
вивози́ти, v., aus-, heraus-, hinaus-führen.
вивозо́вий, adj., Ausfuhr-.
виволі́ка-ти, v. I. A., heraus-, hervor- ziehen; -schleppen.
ви́волоч-и, p. v. II. A., (prs. -у, -ать) von виволі́кати.
ви́ворíт, m. I., Umsturz; Kehrseite; на — umgekehrt, verkehrt.
ви́вчити, siehe ви́учити.
ви́вязати, p. v., heraus-binden, -lösen, auflösen; — ся sich entledigen, sich entwickeln.
вивя́зу-вати, v. I. A.*) siehe ви́вязати.
ви́гадати, p. v., von вига́дувати.
ви́гадка, f., Erfindung, Witz.
ви́гадливий, adj., spitzfindig, witzig.
вига́ду-вати, v. I. A.*), ersinnen, erfinden. [jagen, -treiben.
виганя́-ти, v. I. A., fort-, hinaus-
ви́гиба́-ти, v. I. A., zugrunde gehen, aussterben.
вигина́-ти, v. I. A., ver-, aus-biegen.
ви́гинути, p. v., von вигиба́ти.
ви́гідний, adj., bequem, gelegen.
ви́гін, m. I., Trift, Viehweg.
вигла́да, f. I., Schliff, Glätte.
вигла́джу-вати, v. I. A.*), glätten.
ви́гладити, p. v., von вигла́джувати.
ви́гляд, m. I. (2. s. -у) Aussicht, Ansicht, Gestalt; Aussehen.
виглядáти, v., aus-, heraus-, hinaus-sehen; ausspähen; scheinen.
ви́глянути, p. v., von виглядáти.
ви́гнан(е)ць, m. II., Verbannter.
ви́гнати, p. v., von виганя́ти.
ви́гнути, p. v., von вигина́ти.
ви́говорити, p. v., von виговóрювати.
ви́говір, m., Aussprache; Rüge.
виговóрю-вати, v. I. A*), aussprechen, verplauschen; vorwerfen. [fälligkeit.
вигóда, f. I., Bequemlichkeit; Ge-
ви́годувати, p. v., aufziehen, ernähren, mästen.
ви́гоїти, p. v., heilen, ausheilen.
ви́голоджений, vp., ausgehungert.
ви́голосити, p. v., verkünden, aussprechen, vortragen.
виголóшу-вати, v. I. A.*), siehe ви́голосити.
ви́горіти, p. v., ausbrennen.
ви́готовити, p. v., von виготовля́ти. [ausarbeiten.
виготовля́-ти, v. I. A., verfertigen,
ви́грана, f. = adj., Gewinn.
вигра-ва́ти, v. I. A. (prs. -ю, prt. -ва́в, imp. -ва́й), spielen; gewinnen.

ви́грати, p. v., von вигра́вати.
вигрива́ч, m. IV., (2. s. -á), Gewinner.
вигрі́ва-ти, v. I. A., wärmen, [sonnen; ausbrüten,
ви́гріти, p. v., von вигрі́вати.
ви́губити, p. v., vertilgen, ausrotten.
вигу́блю-вати, v. I. A.*), вигубля́-ти, v. I. A. siehe ви́губити.
вигу́ку-вати, v. I. A.*), rufen.
ви́гулити, p. v., hinaus-, entlocken; — ся entwinden.
вигу́лю-вати, v. I. A*), siehe ви́гулити.
ви́гуляти ся, p. v., sich satt [tanzen.
вид, m. I., (2. s. -y) Gestalt, Aussehen, Schein; Aussicht.
вида́ване, n. IV., Herausgabe.
видава́ти, v., aus-, herausgeben, erlassen; ausliefern, verraten; — ся scheinen, erscheinen; heiraten (einen Mann).
видав(е)ць, m. II., Herausgeber.
ви́давити, p. v., von видавлювати.
видавлю-вати, v. I. A*), видавля́-ти I. A., aus-pressen, -drücken; herauswürgen.
видавни́к, m. I. (5. u. 7. s. -y) [Herausgeber.
видавни́цтво, n. I., Herausgabe, Verlag.
видавни́ця, f. II., Herausgeberin.
ви́далене, n. IV., Ausweisung, Hinausschaffung.
видал(е)ць, m. II., einer, der viel [gesehen.
видалий, adj., der viel gesehen, kundig.
ви́дал-ити, p. v. II. A., von видава́лювати.
видалю-вати, v. I. A*), видаля́-ти, I. A., ausweisen, hinausschaffen.
ви́дане, n. IV., Auslieferung; Ausgabe; Verehelichung der Tochter, на в-ю heiratsfähig.
ви́дати, p. v., von видава́ти.
вида́-ти, v. I. A., sehen, в. ся sich oft sehen.
видатко́вий, adj., Ausgabs-,
вида́тний, adj., ausgiebig, hervorragend.
вида́тність, f. V., Ertragsfähigkeit, [Ertrag.
вида́тно, adv., nachdrücklich.
вида́т(о)к, m. I., (2. s. -y) Ausgabe, Kosten.
вида́ча, f. IV., Ausfolgung, Auslieferung.
видвига́ти, v., emporheben, her- [vorschieben.
ви́двигнене, n., Hervor-, Emporheben.
ви́двигнути, p. v., von видвига́ти.
ви́держати, p. v., von виде́ржувати.
виде́ржу-вати, v. I. A.*) (vp. -ваний) aus-dauern, -halten, ertragen.
ви́дивити ся, p. v., von види- [вля́ти ся.
видивля́-ти ся, v. I. A., große Augen machen.
ви́димий, adj., sichtbar.
ви́димо, adv., augenscheinlich, sichtlich.
ви́диха-ти, p. v., ausatmen; -й здоров! wohl bekomm's!
ви́дїдичити, p. v., enterben.
ви́дїл, m. I. (2. s. -y), Abteilung, Ausschuß, Fakultät.
ви́дїлити, p. v., von ви́дїлювати.
видїло́в-ий, adj., Ausschuß-; -а шко́ла Bürgerschule.
ви́дїлюване, n. IV., Ausscheidung.
ви́дїлю-вати, v. I. A*), ausscheiden.
ви́дїне, n. IV., Sehen.
ви́д-їти, v. II. A., (prs. -жу, -иш, prt. -їв, imp. -ь, -ьмо, -ьте, vp. -жений) sehen; -ить ся es scheint, dünkt.
ви́дко (ся), es scheint, man sieht; [es ist hell.
ви́дмо, n. I., Erscheinung, Gespenst.
ви́дний, adj., sichtbar, licht; ansehnlich.
виднї́с[ен]ько, adv. dim., ganz hell.
виднї́-ти ся, v. I. A., sichtbar werden, dämmern, schimmern,

виднокру́-г, m. I. (7. s. -зі) Horisont.
ви́добува́ти, siehe добува́ти.
ви́добути, siehe доб у́ти.
ви́доптати, p. v., mit Füßen austreten. [доптати.
видо́пту-вати, v. I. A*), siehe ви́-
ви́дра, f. I., Fischotter.
ви́дужа-ти, p. v. I. A., von видýжувати.
видýжу-вати, v. I. A*), genesen.
ви́дум-ка, f., Erfindung, Ersonnenes.
ви́думати, p. v., von видýмувати.
видýму-вати, v. I. A.*), ersinnen, erdichten, erfinden.
ви́дурити, p. v., von видýрювати.
видýрю-вати, v. I. A.*), herausschwindeln, entlocken.
видува́-ти, v. I. A., heraus-, aufblasen.
ви́дути, p. v., von видува́ти.
видю́чий, adj., sehend.
ви́жадати ся, p. v., ersehnen.
ви́жити, p. v., auskommen.
ви́жив ити, p. II. A., (f. -лю, -иш, -лять; vp. -лений) von вижив-ля́ти.
ви́живленє, n. IV., Ernährung.
вижи́влю-вати, v. I. A.*), вижи-вля́ти I. A., ernähren, erhalten.
вижида́-ти, v. I. A., erwarten, erhoffen. [пувати.
ви́жльопати, p. v., von вижльо-
вижльо́пу-вати, v. I. A.*), ausschlürfen, -saufen.
ви́жний, adj., Ober-.
ви́жмякати, p. v., жмяка́ти.
ви́жолобати, p. v. I. A., von вижоло́бувати. [Rinne.
ви́жолоб(о)к, m. I., Aushöhlung,
вижоло́бу-вати, v. I. A.*), aushöhlen.
визаря́ти, v. I. A., ausstrahlen.
ви́збирати, p. v., von визби́рувати.
визби́ру-вати, v. I. A.*), aufsammeln, nachlesen.
ви́звати, p. v., von визива́ти.
ви́зьвір-ити ся, p. v. II. A., von визьвірювати ся. [fahren.
визьвірю-вати ся, v. I. A.*), an-
ви́звіл, m. I. (2. s. -у) Befreiung; Freisprechung.
ви́звол-ити, p. v. II. A., v. -я́ти.
визволя́-ти, v. I. A., befreien, erlösen, frei-lassen, -sprechen.
ви́здорові-ти, p. v. I. A., gesund werden.
виздоро́влю-вати, v. I. A.*), siehe ви́здоровіти.
виздрівá-ти, v. I. A., reifen.
визива́-ти, v. I. A., herausfordern.
визи́на, f. I., Hausenfleisch.
визи́ранє, n. IV., Herausschauen.
визира́-ти, v. I. A., her- (hin) ausschauen.
ви́зирн-ути, p. v. I. B. (prt. -ув) hin(her)ausblicken.
ви́зискати, p. v., von визи́скувати.
визи́ску-вати, v. I. A.*) ausnützen, ausbeuten. [beuter.
визискува́ч, m. IV. (2. s. -á) Aus-
ви́зїв, m. I. (2. s. -у) Ausdünstung.
визїва́ти, v., aus-dünsten, -atmen, -hauchen.
ви́зївнути, p. v. von визїва́ти.
визна́в(е)ць, m. II., Bekenner.
визна-ва́ти, v. I. A. (prt. -ва́в, imp. -ва́й, vp. -ваний) bekennen, gestehen.
ви́знати, p. v., von визнава́ти.
ви́значити, p. v., von визна-(чув)ати. [vorragend.
ви́значний, adj., merklich, her-
визна́чу-вати, v. I. A.*), bestimmen, anweisen, zuteilen.
ви́зов, m. I. (2. s. -у) Herausforderung.
ви́зуб-ити, v. II. A. (f. -лю, -лять; vp. -лений) schartig machen.

визува́-ти, v. I. A., Schuhe ausziehen. [визува́ти.
ви́зу-ти, p. v. I. A., (vp. -тий) von
ви́зян-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), aushauchen. [nehmen.
вийма́-ти, v. I. A., aus-, heraus-
ви́йти, p. v., von виходи́ти.
ви́їда-ти, v. I. A., heraus-, auffressen; verzehren.
ви́їзд, m. I. (2. s. -у) Abfahrt, Abreise; Auffahrt.
ви́їзджа́-ти, v. I. A., (oft) aus-, auf-fahren, verreisen.
ви́їмко́вий, adj., Ausnahms-, besonderer.
ви́їм(о)к, m. I., (7. s. -у) Ausnahme.
ви́їсти, p. v., von ви́їда́ти.
ви́їхати, p. v., von ви́їзджа́ти.
ви́-ка, f. I.*), Wicke.
ви́казати, p. v., von ви́ка́зувати.
ви́ка́зний, adj., Ausweis-.
ви́ка́зу-вати, v. I. A.*), aus sagen, -weisen; nachweisen, darlegen.
ви́капати, p. v., von ви́ка́пувати; -ний sehr ähnlich.
ви́ка́пу-вати, v. I. A.*), ausströpfeln.
ви́ка-ти, v. I. A., mit Ви (Sie) anreden. [werfen.
ви́кида́ти, v., hinaus-, heraus-
ви́ки́ду-вати, v. I. A.*), siehe ви́кида́ти.
ви́кінчити, p. v., vollenden.
ви́клад, m. I., (2. s. -у) Auslage, Gebür; Vortrag.
ви́кладá-ти, v. I. A., auslegen, erklären, vortragen.
ви́кликáти, v., her-(hin-)ausrufen.
ви́кликати, p. v., von ви́кликáти.
ви́клина́-ти, v. I. A., mit Bann belegen; verwünschen.
ви́клювати, p. v., heraus-picken, -hacken; entwickeln.
ви́ключа́-ти, v. I. A., ausschließen.
ключ-ити, p. v. II. A., (prs. -у, **ви́-ать**) von ви́ключа́ти.
ви́ключний, adj., ausschließlich.
ви́клясти, p. v., von ви́клина́ти.
ви́кона-ти, p. v. I. A., von ви́ко́нувати. [ausführen, treiben.
ви́ко́ну-вати, v. I. A.*), vollziehen,
ви́копати, p. v., von ви́ко́пувати.
ви́ко́пу-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-graben. [корінювати.
ви́корін-ити, p. v. II. A., von ви-
ви́коріню-вати, v. I. A.*), ausrotten, ausmärzen.
ви́корчо́ву-вати, v. I. A.*), ausroden, aushacken, abholzen.
ви́корчувати, p. v., von ви́корчо́вувати.
ви́косити, p. v., von ви́ко́шувати.
ви́котити, p. v., von ви́ко́чувати.
ви́коха-ти, p. v., von ви́ко́хувати.
ви́ко́ху-вати, v. I. A.*), aufziehen, pflegen.
ви́ко́чу-вати, v. I. A.*), auf-, heraus-rollen, -wälzen.
ви́ко́шу-вати, v. I. A.*), ab-, ausmähen. [spotten.
ви́кпити, p. v., entlocken; ver-
ви́крада́-ти, v. I. A., hinaus-, wegstehlen. [färben.
ви́красити, p. v., ausmalen, aus-
ви́красти, p. v., von ви́крада́ти.
ви́крива́-ти, v. I. A., auf-, entdecken.
ви́кривити, p. v., von ви́кривля́ти.
ви́кривля́-ти, v. I. A., biegen; verdrehen, verziehen; krumm, schief machen (treten).
ви́крик, m. I.*) Aufschrei.
ви́крика́-ти, v. I. A., lärmen, schreien.
ви́крикнути, p. v., von ви́крика́ти.
ви́крити, p. v., von ви́крива́ти.
ви́кроїти, p. v., von ви́кро́ювати.
ви́кро́ю-вати, v. I. A.*), heraus-, zu-schneiden. [Ausrede.
ви́крут, m. I., (2. s. -у), Ausflucht,
ви́крутити, p. v., von ви́кру́чувати.

викру́чу-вати, v. I. A.*), aus-, herausdrehen, -winden, -ziehen.
ви́куп, m. I., (2. s. -y), Loskauf, Lösegeld.
ви́купати, p. v., baden.
ви́купити, p. v., von вику́пльовати.
вику́плю-вати, v. I. A.*), aus-, loskaufen.
ви́купний, adj., einlösbar.
ви́курити, p. v., von вику́рювати.
вику́рю-вати, v. I. A.*), aus-, herausräuchern.
ви́ку-сити, p. v. II. A., (prs. -шу, -сиш; prt. -сив; Vp. -шений) von вику́шувати.
ви́кутати, p. v., aufziehen.
вику́шу-вати, v. I. A.*), heraus-, aus beißen.
ви́ла, pl. = f. I., Heugabel.
ви́лагодити, p. v., von вилаго́джувати.
вилаго́джу-вати, v. I. A.*), bearbeiten, fertigstellen; ausbessern.
ви́ладити, p. v., ausarbeiten, fertig machen.
вилази́ти, p. v., herauf steigen, -klettern; hervorkriechen.
ви́лет, m. I., (2. s. -y) Ausflug.
ви́летїти, p. v., von вилїта́ти.
ви́лив, m. I., (2. s. -y), Erguß, Ausfluß.
вилива́нє, n. IV., siehe ви́лив.
вилива́-ти, v. I. A., hinausgießen; — ся sich ergießen.
ви́лизати, p. v., von вили́зувати.
вили́зу-вати, v. I. A.*), auslecken.
ви́лисїти, p. v., ganz kahl werden.
вили́ску-вати, v. I. A.*), glänzen.
ви́лити, p. v., aus-, hinausgie en; gießen.
ви́лиці, pl. — f. II., Unterkiefer-knochen.
ви́лїзти, p. v., von вилази́ти.
ви́лїта́ти, v., aus-, heraus-, hinauffliegen.
ви́лїчити, p. v., 1) her-, ab zählen; 2) heilen.
вил-ки́, pl. = f. I., (2. pl. -о́к) Gabel.
вилкова́тий, adj., gabelig, gabelförmig.
ви́лляти, p. v., siehe ви́лити.
вило́-га, f. I.*), Aufschlag.
ви́ложити, p. v., auslegen; auseinandersetzen.
вило́жу-вати, v. I. A.*) siehe ви́ложити.
ви́ломити, p. v., von вило́млювати.
вило́млю-вати, v. I. A.*), aus-, herausbrechen.
ви́лупити, p. v., von вилу́плювати.
вилу́плю-вати, v. I. A.*), heraus-, aus hülsen, -schälen, -hacken.
вилуча́ти, v., ausschließen, ausscheiden.
ви́лучити, p. v., von вилуча́ти.
вилу́чу-вати, v. I. A.*), siehe вилуча́ти.
ви́лущити, p. v., von вилу́щувати.
вилу́щу-вати, v. I. A.*), aushülsen, ausklauben.
ви́людн-ити, p. v. II. A., von ви-лю́днювати. [völkern.
вилю́дню-вати, v. I. A.*), ent-
вилягати, v., lagern; — ся sich entwickeln. [langen.
вимага́-ти, v. I. A., fordern, ver-
ви́мазати, p. v., von вимазувати.
вима́зу-вати, v. I. A.*), ausstreichen, wegwischen.
ви́манити, p. v., von вима́нювати.
вима́ню-вати, v. I. A.*), herauslocken, -schwindeln.
ви́марнїти, p. v., abmagern.
ви́мацати, p. v., v. вима́цувати.
вима́цу-вати, v. I. A.*), heraustasten; entdecken, herausbringen.
вимерза́-ти, v. I. A., ausfrieren.
ви́мерзнути, p. v., von вимерза́ти.
ви́мерти, p. v., von вимира́ти.
ви́мести, p. v., von вимі́та́ти.

вимива́-ти, v. I. A., auswaschen.
вимика́-ти, v. I. A., herausziehen, -reißen.
вимира́-ти, v. I. A., aussterben.
вимина́-ти, v. I. A., ausweichen.
ви́мислити, p. v. II. A., (f. -шлю, -слиш, prt. -слив, imp. -сли, vp. -шлений) von вимишля́ти.
ви́мити, p. v., von вимива́ти.
вимишля́-ти, v. I. A., erdichten, ersinnen.
ви́мів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Ausrede, [Ausflucht.
вимі́на, f. I., Austausch.
вимі́ню-вати, v. I. A.*), aus-, umwechseln, austäuschen.
ви́мі́ня-ти, p. v., von вимі́нювати.
ви́мір, m. I., (2. s. -у), Ausmaß.
ви́мірене, n. IV., Ausmessen.
ви́міряти, p. v., von вимі́рювати.
вимі́рю-вати, v. I. A.*), aus-, bemessen, messen.
ви́міряти, p. v., von вимі́рювати.
ви́місити, p. v., ausknetten, knetten.
ви́мі́т, m. I., (2. s. -ету) Auswurf.
вимі́та-ти, v. I. A., aus-, hinauskehren.
вимі́та́ч, m. IV., (2. s. -а́) Feger.
ви́мкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, -ла; Vp. ви́мкнений) von вимика́ти. [samkeit.
вимо́ва, f. I., Aussprache, Beredви́мовити, p. v., von вимовля́ти.
вимовля́-ти, v. I. A., aussprechen, ausbedingen; — ся ausreden.
вимо́вний, adj., beredt.
вимо́-га, f. I.*), Anforderung, Erfordernis. [nötigen.
ви́мочи, p. v., erzwingen, ab-
вимо́клий, adj., ausgewässert, bleich. [durchnäßt werden.
ви́мокнути, p. v., durchweicht,
ви́молити, p. v., erbitten, erflehen.
ви́молодні-ти, p. v., jung werden, verjüngen.
ви́молот, m. I., (2. s. -у), Ausdrusch.
ви́молотити, p. v., ausdreschen.
ви́морити, p. v., aushungern lassen.
ви́мостити, p. v., von вимо́щувати.
ви́мотати, p. v., von вимо́тувати.
вимо́ту-вати, v. I. A.*), aus-, ab-, herauswinden, abhaspeln.
вимо́щу-вати, v. I. A.*), ebnen.
ви́мудрувати, p. v., мудрува́ти.
ви́мул-ити, p. v. II. A., von вимулювати. [schwemmen.
вимулю-вати, v. I. A.*), aus-
ви́му-сити, p. v. II. A., (prs. -шу, -сиш, prt. -сив, imp. -си, vp. -шений) erzwingen. [nötigen.
ви́мучити, p. v., abquälen; ab-
ви́м-я, n., (2., 3. u. 7. s. -ени, 4. u. 5. = 1.; pl. 1., 4., 5. -ена́, 2. -е́н, 3. -ена́м, 6. -ена́ми, 7. -ена́х) Euter. [pressen.
ви́мяти, p. v., auskneten, aus-
вина́, f. I., Schuld.
ви́нагорода, f. I., Entlohnung, Vergeltung, Entschädigung.
ви́нагородити, p. v., von винагоро́джувати.
винагоро́джу-вати, v. I. A.*), belohnen, vergelten, entschädigen.
винае́м, m., Vermietung.
винае́мник, m., Vermieter.
ви́найдене, n. IV., Auffindung, Erfindung.
винайма́ти, v., mieten, pachten.
ви́найняти, p. v., von винайма́ти.
ви́найти, p. v., von винаходи́ти.
вина́р, m. II., (2. s. -я́) Winzer. [ten.
вина́р ня, f. II., (2. pl. -е́нь) Weingar-
ви́народовлене, n. IV., Entnationalisierung.
ви́народов-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -иш, -лять; vp. -лений) von винародо́влювати.
винародо́влю-вати, v. I. A.*), entnationalisieren.

ви́нахід, m. I., (2. s. -y), Erfindung.
винахі́дник, m. I., (5. u. 7. s. -y) Erfinder.
винаходи́ти, v., erfinden.
ви́н-ен, -на, -не, adj., schuldig.
ви́нести, p. v., von виноси́ти.
винима́-ти, v. I. A., siehe вийма́ти.
вин-и́ти, v. II. A., beschuldigen, anklagen.
ви́нищенє, n. IV., Vernichtung, Vertilgung.
ви́нищити, p. v., von вини́щувати,
вини́щу-вати, v. I. A.*), vertilgen. vernichten.
ви́нїж-ити, p. v. II. A., (prs. -y, ать), verweichlichen, verzärteln.
ви́нний, adj., säuerlich.
винни́ця, f. II., Weinkeller; Branntweinbrennerei.
вино́, n. I., Wein.
винова́тий, adj., schuldig, schuld.
винова́т(е)ць, m. II., Schuldiger, Beschuldigter.
винова́тниця, f. II., Schuldige.
вино́вий, adj., Wein-.
вино́вний, adj., schuldig.
вино́вник, m. I., (5. u. 7. s. -y) Schuldiger.
вино́вниця, f. II., Schuldige.
виногра́д, m. I., (2. s. -y) Weintraube, Weinrebe.
виногра́дний, adj., Weingarten-.
винокýр, m. I., Branntweinbrenner.
виноро́дний, adj., weintragend.
виноси́ти, v., aus-, heraus-, hinaustragen; ertragen, erdulden; erheben; betragen, ausmachen; ся sich davonmachen.
винува́тий, adj., schuldig.
винувáт-йти, v. II. A., (prs. -чý, -ти́ш; vp. -че́ний) beschuldigen.
ви́нудити, p. v., abnötigen, erzwingen; langweilen.
ви́-няти, p. v. I. B., (prs. -йму, prt. -няв, imp. -йми, vp. -нятий) von вийма́ти.
виняткóвий, adj., Ausnahms-.
виня́т(о)к, m. I., (2. u. 7. -y) Ausnahme.
виобража́-ти, v. I. A., vorstellen.
ви́ображенє, n. IV., Vorstellung.
виобра-зи́ти, p. v. II. A. (f. -жу́, -зи́ш, prt. -зи́в, vp. -же́ний) von виобража́ти.
виобразни́ця, f. II., Vorstellungsvermögen. [Phantasie.
виобраз-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь),
ви́остити, p. v., von ви́острювати.
ви́острю-вати, v. I. A.*), schärfen.
випада́ти, v., aus-, ent fallen; vorfallen; ziemen.
випа́д(о)к, m. I., (2., 5. u. 7. s. -y) Fall, Zufall, Vorfall.
ви́палити, p. v., von випа́лювати.
випа́лю-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-, ein-brennen; abfeuern, losschießen.
ви́пар, m. I., (2. s. -y) Dunst, Ausdünstung.
ви́парити, p. v., von випа́рювати.
випа́рю-вати, v. I. A.*), ausdünsten, verdunsten.
випаса́-ти, v. I. A., weiden; mästen.
ви́пасти, p. v., von випада́ти.
ви́передити, p. v. II. A., (prs. -жу, -иш; -жений) von випере́джувати.
випере́джу-вати, v. I. A.*), zuvorkommen, voraneilen, übertreffen.
ви́перти, p. v., von випира́ти.
ви́печ-и, p. v. I. B., (prt. ви́пік, ви́пекла), von випіка́ти.
випива́-ти, v. I. A., aus-, heraustrinken, leeren.
випира́-ти, v. I. A., heraus-, hinausdrängen; — ся verleugnen, lossagen.
ви́пис, m. I., (2. s. -y), Auszug.
ви́писати, p. v., von випи́сувати.
ви́пис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Zitat.
випи́су-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-, auf-schreiben; streichen.

ви́пит, m. I., (2. s. -у), Ausfragen.
ви́питати, p. v., von випи́тувати.
ви́пити, p. v., von випива́ти.
випи́ту-вати, v. I. A.*), ausfragen; — ся nachfragen, sich erkundigen.
випиха́-ти, v. I. A., aus-, hinausstopfen.
випіка́-ти, v. I. A., aus-, herausbrennen; ausbacken; fertig braten.
ви́плакати, p. v., durch Weinen erlangen; ausweinen.
ви́плат, на в. gegen Auszahlung.
випла́та, f., Auszahlung.
ви́платити, p. v., von випла́чувати.
випла́тник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Auszahler.
випла́чу-вати, v. I. A.*), auszahlen.
ви́плекати, p. v., groß-, auf-ziehen.
ви́плести, p. v., von випліта́ти.
ви́плив, m. I., (2. s. -у) Ausfluß.
випliва́-ти, v. I. A., aus-, herausfließen, -schwimmen, -laufen, emportauchen; entspringen, hervorgehen.
ви́плисти, p. v., von випliва́ти.
випліта́-ти, v. I. A., ausflechten, flechten.
ви́пліт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Zopfband.
випльо́ву-вати, v. I. A.*), aus-, herausspucken.
випло́джу-вати, v. I. A.*), ausbrüten, aushecken.
ви́плодити, p. v., випло́джувати.
ви́плод(о)к, m. I., (2., 5. u. 7. -у) Ausgeburt.
ви́плювати, p. v., von випльо́вувати.
виповіда́ти, v., aussagen; kündigen.
ви́повідь, f. V., Aussage; Kündigung.
ви́повісти, p. v., von виповіда́ти.
ви́повнити, p. v., von випо́внювати.
випо́вню-вати, v. I. A.*), ausfüllen, erfüllen.
виповня́-ти, v. I. A., ausfüllen, erfüllen.
випого́джу-вати ся, v. I. A.*), sich ausheitern.
ви́погодити ся, p. v., von випого́джувати ся.
випозича́ти, v., ausleihen.
ви́позичити, p. v., von випозича́ти.
виполі́ку-вати, v. I. A.*), ausspülen.
ви́полокати, p. v., von виполі́кувати.
ви́полоти, p. v., von випо́лювати.
випо́лювати, v. I. A.*), ausjäten.
ви́порожнити, p. v., von випо́рожнювати.
випо́рожню-вати, v. I. A.*), aus-, entleeren.
ви́пороти, p. v., von випо́рювати.
ви́порпати, p. v., von випо́рпувати.
випо́рпу-вати, v. I. A.*), aus-, herausscharren.
ви́почати, p. v., von ви́почива́ти.
ви́почива́ти, v. ausruhen, rasten.
випра́ва, f. I., Ausbesserung; Ausstattung; Gerben.
ви́правити, p. v., von виправля́ти.
ви́прав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Abrichtung; Gerben.
виправля́-ти, v. I. A., richten; gerben; absenden; anstellen, treiben.
ви́прати, p. v., auswaschen [(Wäsche.
випри́ску-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-spritzen.
випрі́ва-ти, v. I. A., vom Schweiß wund werden.
ви́пріти, p. v., von випрі́ва́ти.
ви́пробувати, p. v., erproben.
випрова́джу-вати, v. I. A.*), herausführen, hinausgeleiten; herleiten; — ся ausziehen.
ви́провадити, p. v., von випрова́джувати.
ви́продати, p. v., von випро́дувати.
випро́ду-вати, v. I. A.*), ausverkaufen.
ви́просити, p. v., випро́шувати.
ви́простувати, v. I. A*), aufrichten.

ви́проха-ти, p. v. I. A., siehe ви́просити.

випро́шу-вати, v. I. A.*), aus-, er-bitten, hinausbitten; — ся sich entschuldigen.

випряга́-ти, v. I. A.*), ausspannen.

випряда́-ти, v. I. A., ausspinnen.

ви́прясти, p. v., von випряда́ти.

ви́прятати, p.v., von випря́тувати.

випря́ту-вати, v. I.A.*), ausräumen.

ви́пря-чи, p. v. I. B., (prs. -жу, prt. -г, -гла; imp. -жи; vp. -жений) von випряга́ти.

ви́пукати, p. v., von випу́кувати.

ви́пуклий, adj., gewölbt, konvex.

випу́ку-вати, v. I. A.*), (her)austrommeln, -klopfen. [aufreißen.

ви́пул-ити, p. v. II. A., (о́чи)

випу́лю-вати, v. I. A*), ви́пулити.

ви́пуск, m. I., (2. u. 7. s. -у), Lieferung.

випуска́ти, v., aus-, heraus-, hinaus-, los-lassen; -treiben.

ви́пустити, p. v., von випуска́ти.

ви́пхати, p. v., von випиха́ти.

випя́лю-вати, v. I. A.*), ви́пялити.

ви́пял-ити, p. v. II. A., ausstrecken.

вир, m. I., (2. s. -у), Strudel.

виража́-ти, v. I. A., ausdrücken.

ви́раз, m. I., (2. s. -у), Ausdruck.

виразйстий, adj., ausdrucksvoll, deutlich.

виразйстість, f. V., Deutlichkeit.

ви́разити, p. v., виража́ти.

ви́разний, adj., ausdrücklich, deutlich.

ви́ратувати, p. v., erretten.

ви́рахувати, p. v., ausrechnen.

ви́рвати, p. v., von вирива́ти.

ви́рей, m. III., (2. s. -ю) Süden.

ви́речи, p. v., aussprechen; — ся sich lossagen, entsagen.

вирива́-ти, v. I. A., aus-, heraus-, ent-reißen; — ся sich losreißen, hervorplatzen.

вирина́-ти, v. I. A., auf-, hervortauchen.

ви́рин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), von вирина́ти.

ви́рити, p. v., herauswühlen; eingraben. [Ausführung.

ви́рі́б, m. I., (2. s. -у), Erzeugnis;

вирі́бник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Erzeuger.

ви́рівнати, p. v., von вирі́внувати.

вирі́вну-вати, v. I. A.*), ausgleichen, ebnen.

ви́рі́д, m., Ausgeburt.

ви́різати, p. v., von вирі́зувати.

ви́різ(о)к, m. I., Ausschnitt.

вирі́зу-вати, v. I. A.*), heraus-, ausschneiden; schnitzen; niedermetzeln.

ви́рі́к, m. I., (2. u. 7. -у) Ausspruch.

ви́робити, p. v., von виробля́ти.

виробля́-ти, v. I. A., ausarbeiten, verfertigen, erzeugen; treiben; — ся sich ausbilden; erschöpfen.

вирб́б-ня, f. II., (2.pl. -ень) Fabrik.

вирб́джу-вати ся, v. I. A.*), sich bilden; mißraten, ausarten.

ви́родити ся, p. v., von вирб́джувати ся.

ви́розумі́лий, adj., einsichtig.

ви́розумі́лість, f. V., Einsicht.

ви́розуміти, p. v., verstehen, begreifen; einsehen.

ви́роїти ся, p. v., ausschwärmen.

виростá-ти, v. I. A., auf-, aus-, heraus-wachsen; aufziehen.

ви́рости, p. v., von виростáти.

ви́рост(о)к, m. I., Schößling; Junge.

ви́рубати, p. v., von виру́бувати.

виру́бу-вати, v. I. A.*), aus-hauen, heraushacken. [helfen.

виручá-ти, v. I. A., vertreten, aus-

ви́ручити, p. v., von виручáти.

виряджá-ти, v. I. A., abschicken; auf die Reise versehen.

ви́рядити, p. v., von виряджа́ти.
висаджа́ти, hinauf-, aus-setzen; verdrängen, sprengen.
ви́садити, p. v., von висаджа́ти.
ви́сватати, p. v., verloben, erwerben (Braut).
ви́свистати, p. v., auspfeifen.
ви́сьвітл-ити, p. v. II. A., beleuchten. [leuchten lassen.
висьві́чу-вати, v. I. A.*), viel
ви́свободжа́-ти, v. I. A., befreien.
ви́свобод-ити, p. v. II. A., (prs. -жу, -иш; vp. -жений) von висвободжа́ти. [вати.
ви́сьвятити, p. v., von висьвя́чу-
ви́сьвяченє, n. IV., Ausweihe.
висьвя́чу-вати, v. I. A.*), ausweihen.
виселе́н(е)ць, m. II., Auswanderer.
ви́сел-ити ся, p. v. II. A., auswandern.
виси́джу-вати, v. I. A.*), lange sitzen; durch Sitzen ausrichten; ausbrüten.
ви́сидїти, p. v., von виси́джувати.
ви́сикати, p. v., von виси́кувати.
виси́ку-вати, v. I. A.*), ausspritzen.
висила́-ти, v. I. A., hinaus-, aussenden.
ви́силенє, n. IV., Erschöpfung.
ви́силити, p. v., von висиля́ти.
висиля́ти, v., ausfädeln; erschöpfen.
висипа́ти, v., ausschütten; — ся herausströmen, hervorbrechen.
ви́сип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Ausschlag. [schlafen.
висипля́-ти ся, v. I. A., sich aus-
висиса́-ти, v. I. A., aussaugen.
висиса́ч, m. IV., (2. s. -á), Aussauger.
висиха́-ти, v. I. A., anstrocknen.
ви́сїв, m. I., (2. s. -у), Aussaat.
висїва́-ти, v. I. A., aussäen, aussieben.
ви́сїв-ки, pl. = f. I., (2. pl. -ок) das Ausgesiebte.
висїда́ти, v., ab-, aus-steigen. [tung.
ви́сїд-ка, f. I. A*), (2. pl. -ок) Ausbrü-
ви́сїкати ся, p. v., von висї́кувати ся. [ausschneuzen.
висї́ку-вати ся, v. I. A.*), sich
висї́льниця, f. II., Galgen.
ви́сїсти, p. v., von висїда́ти.
ви́-сїти, v. II. A., (prs. -шу, -сиш; prt. -сїв; imp. -сь, -сьмо, -сьте) hängen. [peitschen.
ви́сїчи, p. v., zerhacken; aus-
ви́сказ, m. I., (2. s. -у), Ausspruch.
висказати, p. v., von виска́зувати.
виска́зу-вати, v. I. A.*), aus-sprechen, -sagen, -drücken.
виска́ку-вати, v. I. A.*), hüpfen; hervorspringen. [fletschen.
ви́скалити, p. v., зуби, die Zähne
ви́скок, m. I., (2. s. -у), Sprung, на -и bereitwilligst.
ви́скочити, p. v., herauf-, hinausspringen. [бувати.
ви́скробати, p. v., von вискро́-
ви́скроб(о)к, m. I., Rest.
вискро́бу-вати, v. I. A.*), ausschaben, auskratzen.
ви́скубати, p. v., von виску́бувати.
виску́бу-вати, v. I. A.*), aus-, heraus rupfen, -zupfen.
ви́славити, p. v., von виславля́ти.
виславля́-ти, v. I. A., preisen, rühmen.
ви́слан(е)ць, m. II., Sendling.
висла́нник, m. I.*), Sendbote.
ви́слати, p. v., von висила́ти.
ви́слизн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) entschlüpfen, entgleiten.
ви́слий, adj., hängend.
ви́слїд, m. I., (2. s. -у), Ergebnis, Folge.
вислї́джуванє, n. IV., Erforschung.
вислї́джу-вати, v. I. A.*), erforschen, untersuchen.

вúслїдити, p. v., von **вúсліджувати**.
вúслів, m. I., (2. s. -у) Ausdrucksweise.
вúслов-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений) von **вúсловлювати**.
вúсловлю-вати, v. I. A.*), aussprechen, mit Worten ausdrücken.
вúслуга, f. I. A.*), Dienst; Pension.
вúслу́гу-вати ся, v. I. A.*), dienen; sich bedienen.
вúслу́жу-вати, v. I. A.*), aus-, abdienen.
вúслужен(е)ць, m. II., der Ausgediente.
вúслуженúна, f. I., Emeritur, Pension.
вúслужити, p. v., **вúслу́жувати**.
вúслухати, p. v., **вúслу́хувати**.
вúслу́ху-вати, v. I. A.*), aus-, erhören.
вúсмажити, p. v., **вúсма́жувати**.
вúсма́жу-вати, v. I. A.*), ausschmorren.
вúсмаркати, p. v., ausschneuzen.
вúсмарувати, p. v., ausschmieren.
висьмівá-ти, v. I. A., auslachen.
вúсьміяти, p. v., von **висьмівáти**.
вúсмоктати, p. v., von **висмóктувати**.
висмóкту-вати, v. I. A.*), aussaugen.
вúсмотрити, p. v., von **висмóтрювати**.
висмóтрю-вати, v. I. A.*), ausspähen, auftreiben, verschaffen.
виснóву-вати, v. I. A.*), entwickeln, herleiten.
вúснувати, p. v., von **виснóвувати**.
вис-óкий, adj., (Komp. -ший) hoch; erhaben.
висóкість, f. V., Höhe; Hoheit.
високовéрхий, adj., mit hohem Gipfel.
високопáрний, adj., hochtrabend.
високорóдний, adj., hochgeboren.
вúсолоп-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), von **висолóплювати**.
висолóплю-вати, v. I. A.*), herausstrecken.
висотá, f. I., Höhe.
височéнний, adj., sehr hoch.
височинá, f. I., Hochebene.
височíнь, f. V., Höhe.
вúспати ся, p. v., **висипля́ти ся**.
вúсьпівати, p. v., von **висьпíвувати**.
висьпíву-вати, v. I. A.*), aussingen; viel, stark, gut singen.
вúсповідати, p. v., beichten.
вúссати, p. v., von **висисáти**.
вистáва, f. I., Ausstellung; Aufwand.
виставáти, v., auslangen, ausreichen; hervorstehen.
вúставити, p. v., von **виставля́ти**.
виставля́ти, v., ausstellen; aussetzen.
вистáвний, adj., Auslage-; aufwandreich.
вистáвник, m. I., (5. u. 7. -у), Aussteller.
вúсталити, p. v., stählen.
вúстарати, p. v., verschaffen.
вистарчá-ти, v. I. A., ausreichen.
вúстарчити, p. v., **вистарчáти**.
вúстати, p. v., von **виставáти**.
вúстелити, p. v., **вистéлювати**.
вистéлю-вати, v. I. A.*), auspolstern.
вистерігá-ти, v. I. A., warnen; — ся sich in acht nehmen.
вистигá-ти, v. I. A., auskühlen.
вúстигн-ути, v. I. B., (prt. **вúстиг**, -ла) von **вистигáти**.
вúстїл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) Polsterung, Streu.
вистóю-вати, v. I. A.*), lange stehen.
вúстояти, p. v., von **вистóювати**.
вúстричи, p. v., herausscheren.
вúстріл, m. I., (2. s. -у), Schuß.
вúстрілити, p. v., von **вистрíлювати**.
вúстріляти, p. v., nieder-, verschießen.
вистрíлю-вати, v. I. A.*), abfeuern.

ви́строїти, p. v., von вистро́ювати.
ви́стром-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений) empor-, heraus strecken.
вистро́ю-вати, v. I. A.*), bauen; ausschmücken, aufputzen; anstellen. [вати.
ви́стругати, p. v., von вистру́гу-
вистру́гу-вати, v. I. A.*), glatt schneiden, ausschnitzen.
висту́джу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
ви́студити, p. v., von висту́джувати. [Austritt, Ausmarsch.
ви́ступ, m. I., (2. s. -у), Auftritt,
выступа́ти, v., vor-, auf-, austreten.
ви́ступити, p. v., von виступа́ти.
висува́ти, v., hinaus-, herausschieben.
ви́сунути, p. v., von висува́ти.
ви́сушити, p. v., von вису́шувати.
вису́шу-вати, v. I. A.*), austrocknen (trans.). [trans.).
ви́схнути, p. v., austrocknen (in-
ви́сшість, f. V., höhere Lage; Vorrang; Ueberlegenheit.
ви́сякати ся, p. v., sich ausschneuzen.
ви́танє, n. IV., Begrüßung.
ви́таскати, p. v., heraus-, hinaus-, hinauf-schleppen.
вита́-ти, v. I. A., grüßen, willkommen heißen; вита́й! sei gegrüßt!
ви́тверез-ити ся, p. v. II. A. (prs. -жу, -зиш) nüchtern werden.
ви́твір, m. I., (2. s. -у) Erzeugnis.
ви́творити, p. v., von витво́рювати.
витво́рю-вати, v. I. A.*), erzeugen.
ви́терпіти, p. v., aushalten, erdulden.
ви́терти, p. v., von витира́ти.
ви́тесати, p. v., von витї́сувати.
ви́течи, p. v., von витїка́ти.
в-и́ти, v. I. A., (prt. -ив, imp. -ий! vp. -и́тий), winden, wickeln, schlingen.
ви́-ти, v. I. A., heulen.
витика́ти, v., herausstrecken; ausstellen.
витина́-ти, v. I. A., aus-, niederhacken, herausschneiden.
витира́-ти, v. I. A., aus-wischen, -reiben, -fegen; abnützen.
витиска́-ти, v. I. A., aus-pressen, -drücken, -prägen; erpressen; verdrängen.
ви́тиснути, p. v., von витиска́ти.
ви́тичити, p. v., von вити́чувати.
вити́чу-вати, v. I. A.*), abstecken.
витїка́ти, v., aus-laufen, -fließen; ausreichen.
витї́су-вати, v. I. A.*), ausschnitzen.
ви́ткати, p. v., ausweben.
ви́ткнути, p. v., von витика́ти.
ви́толкувати, p. v., erklären.
ви́толочити, p. v., von витоло́чувати.
витоло́чу-вати, v. I. A.*), zertreten.
ви́тонч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать) verfeinern.
ви́топити, p. v., вито́плювати.
вито́плю-вати, v. I. A.*), insgesammt ertränken; ausschmelzen.
ви́торгувати, p. v., aus-, abhandeln.
ви́торочити, p. v., ausfasern.
ви́точити, p. v., вито́чувати.
вито́чу-вати, v. I. A.*), abzapfen, abschleifen; про́цес anhängen.
ви́тратити, p. v., витра́чувати.
витра́чу-вати, v. I. A.*), vernichten, vertilgen. [Launen.
витребе́ньки, pl. m. I., Spässe,
витрива́лий, adj., ausdauernd.
витрива́лість, f. I., Ausdauer.
ви́тривати, p. v., aushalten, ausdauern, ausharren. [tragen.
ви́тримати, p. v., aushalten, er-
витри́му-вати, v. I. A.*), ви́тримати.

вúтрібу-вати, p. v. I. A.*), erproben. [durchprügeln.
вúтріпати, p. v., ausklopfen;
вúтріщ-ити, p. v. II. A., (prs. -y, -ать) aufreißen.
вúтрутити, p. v., витручáти.
витручáти, v., hinausstoßen.
витрясá-ти, v. I. A., aus-schütteln, -leeren.
вúтрясти, p. v., витрясáти.
вúтяг, m. I., (2. u. 7. s. -y), Auszug.
витягáти, v., aus-, herausziehen, aus-strecken, -dehnen.
вúтязь, m. II., Held.
вúтяти, p. v., витинáти.
вúфутрувати, p. v., ausfüttern.
вúхарити, p. v., reinigen, säubern.
вихвалити, p. v., вихвáлювати.
вихвáлю-вати, v. I. A.*), loben, rühmen, preisen.
вúхватити, p. v., вихвáчувати.
вихвáчу-вати, v. I. A.*), herausreißen, entwinden.
вúхилити, p. v., вихиля́ти.
вихиля́ти, v., hin-(her-)ausbeugen.
вихúту-вати, v. I. A.*), wackeln.
вúхід, m. I., (2. s. -y), Ausgang, Ausweg; Genesung.
вúхідний, adj., Ausgangs-.
виховáвчий, adj., Erziehungs-, erziehlich.
вúховане, n. IV., Erziehung.
вúховáн-(е)ць, m. II., -(о)к, m. I., Zögling; Pflegling.
вúхованиця, f. II., Pflegetochter.
вúховати, p. v., вихóвувати.
вихóву-вати, v. I. A.*), erziehen, pflegen, züchten.
виховзáти ся, v., aus-, ent-gleiten, -schlüpfen.
вúховзн-ути, ся, p. v. I. B., (prt. -ув) виховзáти ся. [Zucht.
вúхов(о)к, m. I., (2. u. 7. s. -y),
вихóд(е)ць, m. II., Auswanderer,
виходúти, v., heraus-, hinaus-, auf kommen, -gehen, -steigen; herrühren; erwirken.
вúхопити, p. v., вихóплювати.
вихóплю-вати, v. I. A.*), herausgreifen; — ся entspringen, aufschwingen, herausplatzen.
вúх(о)р, m. I., Sturmwind.
вúхрест, m. I., getaufter (Jude).
вúхрест-ка, f. I.*), getaufte (Jüdin).
вихровúй, adj., Sturm-.
вúцьвяху-вати, p. v. I. A.*), mit Nägeln beschlagen.
вúцерка-ти, p. v. I. A., ausmelken.
вúцяпа-ти, p. v. I. A., auströpfeln.
вúчепурити ся, p. v., вичепурювати ся.
вичепýрю-вати ся, v. I. A.*), ausstaffieren, aufputzen.
вичеркá-ти, v. I. A., ausstreichen.
вúчеркн-ути, p. v. II. B., (prt. -ув), вичеркáти.
вúчерпати, p. v., вичéрпувати.
вичéрпу-вати, v. I. A.*), aus-, erschöpfen.
вúчесати, p. v., вичíсувати.
вичиня́-ти ся, v. I. A., simulieren.
вúчистити, p. v., вичúщувати.
вичúщу-вати, v. I. A.*), reinigen, säubern.
вúчитати, p. v., вичúтувати.
вичúту-вати, v. I. A.*), herauslesen.
вичища́-ти, v. I. A., вичúщувати.
вичúщу-вати, v. I. A.*), reinigen.
вичíсу-вати, v. I. A.*), auskämen.
вúчуня-ти, p. v. I. A., вичýнювати.
вичýню-вати, v. I. A.*), genesen.
вúчуріти, p. v., вичýрювати.
вичýрю-вати, v. I. A.*), heraus-(hinaus-) -rinnen, ausrieseln.
вúшень-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) dim. вúшня. [ausstoßen.
вúшибн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув)
вишúване, n. IV., Stickerei.

вишива́-ти, v. I. A., ausnähen, sticken.
ви́шити, p. v., вишива́ти.
ви́ш-ка, f. I.*, (2. pl. -о́к), Dachboden.
ви́шкірити, p. v., fletschen; — ся [grinsen.
ви́шкробати, p. v., вишкро́бувати.
вишкро́бу-вати, v. I. A.*), auskratzen.
вишне́вий, adj., Weichsel-; kirsch-rot.
вишни́на, f. I., Weichselholz.
ви́ш-ня, f. II., (2. pl. -е́нь) Weichsel.
вишня́к, m. I., (2. u. 7. s. -ý), Weichselgeist.
ви́шукати, p. v., вишу́кувати.
вишу́ку-вати, v. I. A.*), aus-, hervor-suchen.
ви́шуміти, p. v., aus-schäumen, -gähren, -toben.
ви́шурувати, p. v., ausscheuern.
вищ-а́ти, v. II. A. (prs. -ý, -а́ть, prt. -а́в), kreischen.
ви́щерб-ити, p. v. II. A., (vp. -лений) schartig machen.
ви́щибати, p. v., abschlagen.
вия́ва, f. I., Enthüllung, Äußerung.
ви́явити, p. v., enthüllen, entdecken, äußern.
ви́яснене, n. IV., Aufklärung.
ви́ясн-ити, p. v. II. A., вияснúти.
вияснú-ти, v. I. A., aufklären; — ся sich aufheitern.
ви́вка-ти, v. I. A., johlen.
ви́вкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), aufschreien.
вівса́, (ві́всик dim.), siehe овéс.
вівсяни́й, adj., Hafer-.
ві́втар, m. II., Altar.
ві́вто́р(о)к, m. I.*), Dienstag.
вівця́, f. II., (pl. 1. ві́вці, 2. овéць) Schaf.
вівча́р, m. II. (2. s. -я́, pl. 1. -і́) Schäfer.
вівча́р-ити, v. II. A., Schäfer sein.
вівча́р-ка, f. I.*, (pl. 2. -о́к), Schäferin.
вівча́р-ня, f. II., (pl. 2. -е́нь), Schafstall.
вівча́рский, adj., Schäfer-.
від, praep. mit 2, von; vor, wegen, aus, durch; gegen; seit.
від-, **віді-**, **відо-** Partikel, ab-, zurück-, wieder-, auf-, er-, ent-, los-, weg-, ver-.
відáв, **відáй**, adv., wahrscheinlich, vielleicht.
ві́да-ти, v. I. A., wissen.
в'їда́-ти, v. I. A., seckieren; — ся hinein-beißen; -fressen.
відбива́-ти, v. I. A., zurück-, abschlagen, stoßen, prallen; abheben; abringen; — ся sich abtrennen; sich verteidigen; sich spiegeln; aufstoßen.
відбира́тель, m. II., Abnehmer, Empfänger.
відбира́-ти, v. I. A., zurück-, abnehmen, empfangen.
ві́дбит, m. I., (2. s. -у), Absatz, Abgang.
відбіга́ти, v., weglaufen, abschweifen, einen Sprung machen.
відбі́й, m., Abprall.
відбі́р, m. I., (2. s. -у), Abnahme.
відбі́чи, p. v., відбіга́ти.
відбреха́ти ся, p. v., відбріхувати ся. [auslügen.
відбріху-вати ся, v. I. A.*), her-
відбу́ванє, n. IV., Abhaltung.
відбува́ти, v., abhalten, ableisten; — ся stattfinden, erfolgen.
відбудо́ванє, n. IV., Wiederaufbau.
відбудува́ти, p. v., wiederaufbauen.
відбу́ти, p. v., відбува́ти.
відва́-га, f. I.*), Mut, Kühnheit.
відва́жити, p. v., відва́жувати.
відва́жний, adj., mutig, kühn.
відва́жність, f. V., відва́га.
відва́жу-вати, v. I. A.*), abwägen; abheben; — ся wagen.

відвали́ти, p. v., відва́лювати.
відва́лю-вати, v. I. A.*), weg-, ab-wälzen.
ві́двар, m., Absud.
відверну́ти, p. v., відверта́ти.
відверта́ти, v., abwenden.
відвести́, p. v., відводи́ти.
відви́джу-вати, v. I. A.*), besúchen.
відви́дїти, p. v., відви́джувати.
відвика́-ти, v. I. A., sich abgewöhnen.
відви́кн-ути, p.v.I.B., (prt. відви́к), відвика́ти.
відві́дати, p. v., відві́дувати.
відві́дини, pl. f. I., Besuch.
відві́ду-вати, v. I. A.*), besuchen.
відві́чний, adj., ewig, uralt.
відводи́ти, v., weg-, ab-führen, -bringen.
відволїка́-ти, v. I. A., verziehen, verschieben.
відволо-чи́, p. v. I. B., (prs. -чу, prt. -ік, -ікла́, imp. -чи́) відволїка́ти.
ві́дволо-ка, f. I.*), Aufschub, Verzug.
відво́ркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) відво́ркувати.
відво́рку-вати, v. I. A.*), widerreden.
відворо́т, m. I., Rückseite; на — umgekehrt.
відворо́тний, adj., umgekehrt; umgehend.
відгада́ти, p. v., відга́дувати.
відга́ду-вати, v. I. A.*), erraten, enträtseln.
відгана́-ти, v. I. A., weg-jagen, -treiben.
відгина́-ти, v. I. A., zurückbiegen.
ві́дголос, m., Wiederhall.
ві́дгомін, m., Echo.
відгорну́ти, p. v., відгорта́ти.
відгорта́-ти, v. I. A., weg-scharren, -schieben.
відгранича́-ти, v. I. A., abgrenzen.
відграни́ченє, n. IV., Abgrenzung.
відграни́чити, p. v., відграничáти.
відгрива́-ти, v. I. A., spielen.
відгриза́-ти, v. I. A., abnagen; — ся sich verteidigen, wehren.
відгри́зти, p. v., відгриза́ти.
ві́дгук, m., Wiederhall.
відгули́ти, p. v., відгу́лювати.
відгу́лю-вати, v. I. A.*), abwendig machen, hinweglocken.
віддава́ти, v., ab-, zurück-geben; — честь Ehre bezeugen, — ся sich widmen, hingeben; heiraten (einen Mann).
віддале́нє, n. IV., Entfernung.
віддале́ний, adj., entfernt.
віддале́нїсть, f. V., Entfernung.
віддал-и́ти, p. v. II. A., віддаля́ти.
віддаля́-ти, v. I. A., entfernen.
віддан-є́, n. IV., Heirat (eines Mädchens), на — ю heiratsfähig.
ві́ддатель, m. II., Abgeber.
ві́ддати, p. v., віддава́ти.
ві́ддача, f. IV., Rückgabe.
ві́ддерти, p. v., віддира́ти.
віддира́-ти, v. I. A., ab-, weg-reißen.
ві́ддих, m., Atem; Rast, Ruhe.
ві́ддиха́ти, v., atmen; rasten.
ві́ддихну́ти, p. v., віддиха́ти.
ві́ддїл, m. II., (2. s. -у) Abteilung.
ві́ддїли́ти, p. v., ві́ддїлювати.
ві́ддїльний, adj., abgesondert; trennbar.
ві́ддїльнїсть, f. V., Absonderung.
віддува́-ти, v. I. A., wegblasen, ся sich aufblähen.
віддя́ч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), danken, — ся sich dankbar erweisen.
від'є́м(о)н, m. I.*), Subtrahend.
відерце́, n. III., dim. відро.
віджа́лувати, p. v., bereuen.
віджера́-ти ся, v. I. A., bissig antworten.
віджива́-ти, v. I. A., aufleben.
відживи́ти, p. v., віджи́влювати.

віджи́влю-вати, v. I. A.*), beleben; — ся sich nähren.
віджи́ти, p. v., віджива́ти.
відзвича́-їти, p. v. II. B., відзвича́ювати. [wöhnen.
відзвича́ю-вати, v. I. A.*), abge-
відзе́м(о)к, m. I.*), Stammende; Ausläufer.
відзива́-ти ся, v. I. A., sich vernehmen lassen, erwidern, ertönen.
відзиска́ти, p. v., відзи́скувати.
відзи́ску-вати, v. I. A.*), wiedergewinnen. [Ab-zeichen.
відзна́ка, f. I.*), Merkmal, Kenn-,
відзна́ченє, n. IV., Auszeichnung, Unterscheidung.
відзначи́ти ся, p. v., відзна́чувати.
відзна́чу-вати, v. I. A.*), kenn-, aus-zeichnen.
від(і)бра́ти, p. v., відбира́ти.
від(і)гна́ти, p. v., відганя́ти.
від'їда́-ти, v. I. A., abessen.
відізва́ти ся, p. v., відзива́ти ся.
від'їзд, m. I., (2. s. -у), Abfahrt, Abreise. [-reisen.
від'їзджа́-ти, v. I. A., ab-fahren,
від'їзди́ти, = від'їзджа́ти.
відійти́, p. v., відходи́ти.
відімкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в) auf-sperren, -machen.
відіпхну́ти, p. v., відпиха́ти.
відірва́ти, p. v., відрива́ти.
відісла́ти, p. v., відсила́ти.
від'їсти, p. v., від'їда́ти.
від'їхати, p. v., від'їзджа́ти.
відка́з, m. I., (2. s. -у), Absage.
відказа́ти, p. v., відка́зувати.
відка́зу-вати, v. I. A.*), erwidern; absagen; vermachen; sich beklagen. [losreißen.
відкара́ска-ти ся, p. v. I. A., sich
ві́дки, adv., woher.
відкида́ти, v., weg-, ver-werfen; ся sich lossagen.
відки́нути, p. v., відкида́ти.
ві́дкіль, відкіля́ = ві́дки.
відклада́-ти, v. I. A., beiseite-, weg-legen; auf-, ver-schieben.
відкла́сти, p. v., відклада́ти.
ві́дклик, m. I.*), Berufung, Widerruf.
відкли́кати, p. v., відкли́кувати.
відкли́ку-вати, v. I. A.*), (sich) berufen, widerrufen, abberufen.
відкли́чний, adj., widerruflich.
відклони́ти, p. v., відкло́нювати.
відкло́ню-вати, v. I. A.*), abwenden; ся zurückgrü en.
відколи́, adv., seit wann.
відкопа́ти, p. v., відко́пувати.
відко́пу-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-, auf-graben.
відкоси́ти, p. v., abmähen.
відкрива́-ти, v. I. A., auf-, entdecken; eröffnen. [öffnung.
відкрите́, n. IV., Entdeckung; Er-
відкри́ти, p. v., відкрива́ти.
відкрути́ти, p. v., відкру́чувати.
відкру́чу-вати, v. I. A.*), auf-, ab-drehen.
відкупи́ти, p. v., відку́плювати.
відку́плю-вати, v. I. A.*), ab-, wieder-kaufen.
відку-си́ти, p. v., (prs. -шу, -сиш; prt. -си́в, imp. -си́!), відку́шувати.
відку́шу-вати, v. I. A.*), abbeißen.
відле́жати, p. v., відле́жувати.
відле́жу-вати, v. I. A.*), (ab)liegen, wundliegen.
відлетї́ти, p. v., відлїта́ти.
відлива́-ти, v. I. A., ab-, be-gießen.
відли́ти, p. v., відлива́ти.
відли́-га, f. I.*), Tauwetter.
ві́длит(о)к, m. I.*), Abguß.
відлїта́ти, v., weg-, fort-fliegen; abspringen.

відломи́ти, p. v., відло́млювати.
відло́млю-вати, v. I. A.*), abbrechen.
відло́м(о)к, m. I.*), Bruchstück.
відлупа́ти, p. v., відлу́пувати.
відлу́пу-вати, v. I. A.*), abspalten.
відлуча́-ти, v. I. A., відлу́чувати.
відлуч-и́ти, p. v., відлу́чувати.
відлу́чно, adv., abgesondert, getrennt.
відлу́чу-вати, v. I. A.*), ab-trennen, scheiden; entwöhnen. [scheu.
відлю́дний, adj., einsam, menschen-
відлю́д(о)к, m. I.*), Menschenfeind.
відмага́-ти ся, v. I. A., sich sträuben.
відмалю-ва́ти, p. v., abmalen.
відьма, f. I., Hexe, Zauberin.
відмерза́-ти, v. I. A., abfrieren; auftauen.
відме́сти, p. v., відміта́ти.
відмива́-ти, v. I. A., wegwaschen.
відмика́-ти, v. I. A., aufsperren.
відми́ти, p. v., відмива́ти.
відмі́на, f. I., Abwechslung; Abwandlung; Abart.
відмін-и́ти, p. v. II. A., відміня́ти.
відмі́нний, adj., veränderlich, verschieden.
відмі́нність, f. V., Verschiedenheit; Veränderlichkeit.
відмі́ню-вати, v. I. A.*), abändern.
відміня́ти, p. v., відмі́нювати.
відмі́рити, p. v., відмі́рювати.
відмі́рю-вати, v. I. A.*), abmessen.
відмі́ряти, p. v., відмі́рювати.
відмі́та-ти, v. I. A., ab-kehren, -fegen.
відмо́ва, f. I., Absage, Abweisung.
відмо́вити, p. v., відмовля́ти.
відмовля́-ти, v. I. A., hersagen; abschlagen; abreden.
відмо́вний, adj., abschlägig.
відмолодні́ти, p. v., sich verjüngen, wieder jung werden.
відмолоти́ти, p. v., відмоло́чувати.
відмоло́чу-вати, v. I. A.*), abdreschen.
відморо́жу-вати, v. I. A.*), erfrieren lassen, abfrieren.
відморози́ти, p. v., відморо́жувати.
віднайма́ти, v., vermieten.
віднайми́ти, p. v., віднайма́ти.
віднайти́, p. v., віднаходи́ти.
віднаходи́ти, v., wieder-, auf-finden.
віднести́, p. v., відноси́ти.
віднима́-ти, v. I. A, відойма́ти.
віднова́, f. I., Erneuerung.
відновите́ль, m. II., Erneuerer.
віднов-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -ле́ний) відно́влювати.
відно́влю-вати, v. I. A.*), erneuern.
відновля́-ти, v. I. A., відно́влювати.
відно́га, f., Fluß-, Gebirgs-Arm.
відно́си́ни, pl. f. I., Verhältnis, Beziehung.
відноси́ти, v., wegtragen; — ся sich beziehen, verhalten.
відно́сний, adj., bezüglich. [ма́ти.
від-ня́ти, p. v., (prs. -ійму́), відни-
від(о)бра́ти, p. v., відбира́ти.
відогра́ти, p. v., aus-, ab-spielen.
відо́зва, f. I., Anrede, Aufruf.
відозва́ти ся, p. v., відзива́ти ся.
відойма́-ти, v. I. A., weg-, abnehmen.
відойми́ти, p. v., weg-, ab-nehmen; відоймило ist gelähmt.
відокрем-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -ле́ний) absondern.
відома, (m. 2. s.), боз — ohne Wissen. [richt; Kenntnis.
відомість, f. V., Kunde, Nach-
відомкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), відмика́ти.
відомсти́ти, p. v., відомща́ти.
відомща́-ти, v. I. A., rächen.
відорва́ти, p. v., відрива́ти.
відосла́ти, p. v., відсила́ти.
відотка́-ти, p. v. I. A., відтика́ти.

відпада́ти, v., ab-, weg-fallen.
відпали́ти, p. v., відпа́лювати.
відпа́лю-вати, v. I. A.*), abweisen.
відпа́-сти, v. I. B., (prs. -ду, prt. -в, imp. -дь, -дьмо, -дьте) відпада́ти.
відпе́ка-ти ся, p. v. I. A., відпе́кувати ся.
відпе́ку-вати ся, v. I. A.*), lossagen, verleugnen.
відпе́рти, p. v., (prs. u. imper. віді-), відпира́ти.
відпеча́тати, p. v., відпеча́тувати.
відпеча́ту-вати, v. I. A.*), abdrucken, aufsiegeln.
відпили́ти, p. v., відпи́лювати.
відпи́лю-вати, v. I. A.*), absägen.
відпира́-ти, v. I. A., zurück-weisen, -drängen; ся sich weigern.
ві́дпис, m. I., (2. s. -у), Abschrift.
відписа́ти, p. v., відпи́сувати.
ві́дпису-вати, v. I. A.*), zurück-, ab-schreiben.
відпиха́-ти, v. I. A., weg-, zurück-, ab-stoßen.
відпі́чн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в) відпочива́ти.
відпла́та, f., Vergeltung.
відплати́ти, p. v., відпла́чувати.
відпла́чу-вати, v. I. A.*), abzahlen, ver-, ent-gelten.
ві́дплив, m. I., (2. s. -у), Abfluß, Ebbe.
відпли́ва-ти, v., ab-fließen, -laufen; -segeln.
відпли́сти, p. v., відпли́ва́ти.
відповіда́-ти, v. I. A., antworten, verantworten, entsprechen.
ві́дповідь, f. V., Antwort, Verantwortung.
відпові́дний, adj., entsprechend.
відпові́сти, p. v., відповіда́ти.
відпоку́тувати, p. v., abbüßen.
відпо́рний, adj., ablehnend, defensiv.
відпо́рність, f. V., Widerstandsfähigkeit.
відпороти, p. v., відпо́рювати.
відпору́чник, m. I.*), Abgesandter.
відпо́рю-вати, v. I. A.*), abtrennen.
відпоча́ти, p. v., відпочива́ти.
відпочи-ва́ти, v. I. A., ausruhen, rasten.
відпочи́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ruhe, Rast, Erholung.
відпра́ва, f. I., Abfertigung.
відпра́вити, p. v., відправля́ти.
відправля́-ти, v. I. A., abfertigen, entlassen, verabschieden; abhalten.
відпроваджа́-ти, v. I. A., ab-führen, begleiten.
відпрова́джу-вати, v. I. A.*), ab-führen, begleiten.
відпрова́-дити, p. v., відпроваджа́ти.
відпро́даж, f., Wiederverkauf.
відпро́дати, p. v., відпро́дувати.
відпро́ду-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen.
відпряга́-ти, v. I. A., aus-spannen, -schirren.
відпря-чи́, p. v. I. B., (prs. -жу́, prt. -г, imp. -жи́, vp. -же́ний) відпряга́ти.
відпуска́ти, v., los-, frei-, fortlassen; ver-zeihen, -geben.
ві́дпуст, m. I., (2. s. -у), Ablaß.
відра́да, f. I., Trost.
відра́джу-вати, v. I. A.*), abraten.
відра́дити, p. v., відра́джувати.
відра́дний, adj., tröstlich, erfreulich.
відража́-ти, v. I. A., zurückwerfen; abschrecken.
відра́за, f. I., Abscheu, Eckel.
відрази́ти, p. v., відража́ти.
відрази́вий, adj., abstoßend, widerlich.
відра́їти, p. v., abraten.
відрече́ ся, p. v., відріка́ти ся.
відрива́-ти, v. I. A., ab-, los-reißen.
відрі́жни́ти, p. v., відрі́жня́ти.
відрі́жня́-ти, v. I. A., unterscheiden.
відрі́зати, p. v, відрі́зувати.
відрі́зу-вати, v. I. A.*), abschneiden.

відріка́ти ся, v. I. A., lossagen, verleugnen.
відро́ = вадро́.
відроби́ти, p. v., відробля́ти.
відробля́-ти, v. I. A., abarbeiten.
відро́б(о)к, m. I.*), (2. s. -у) Abarbeiten.
відро́джу-вати ся, v. I. A.*), aufleben, wiedergeboren werden.
відроди́ти ся, p. v., відро́джувати ся.
відро́д(о)к, m. I., Ausgeburt.
відроста́-ти, v. I. A., wiederwachsen.
відрости́, p. v., відроста́ти.
відруба́ти, p. v., відру́бувати.
відру́бний, adj., besonderer, verschieden.
відру́бність, f. V., Verschiedenheit.
відру́бу-вати, v. I. A.*), ab-hauen, -hacken, -trennen.
відса́джу-вати, v. I. A.*), wegsetzen, -stoßen.
відсади́ти, p. v., відса́джувати.
відсьві́жи́ти, p. v., відсьві́жувати.
відсьві́жу-вати, v. I. A.*), auffrischen.
ві́дси, adv., von hier, daher.
відси́джу-вати, v. I. A.*), absitzen.
відси́дїти, p. v., відси́джувати.
відсила́-ти, v. I. A., zurück-, abschicken; verweisen.
відсили́ти, p. v., відси́лювати.
відси́лю-вати, v. I. A.*), losbinden.
відсипа́ти, v., abschütten. [lieren.
відсі́ва́-ти, v. I. A., absäen; ver-
ві́д-сїль, -сїля, = ві́дси.
відсїч, f., Entsatz.
відсїчи́, p. v., abhauen.
відсі́яти, p. v., відсі́ва́ти.
відскáку-вати, v. I. A.*), ab-, weg-springen.
відскóчити, p. v., відскáкувати.
відслон-и́ти, p. v. II. A., відсло́нювати.
відсло́ню-вати, v. I. A.*), enthüllen.
відслужи́ти, p. v., відслу́жувати.
відслу́жу-вати, v. I. A.*), abdienen.
відсотки, pl. m. I., Prozente.
відсьпіва́ти, p. v., absingen.
відста́ва, f. I., Ablieferung; Abfuhr.
відстава́ти, v., abstehen, abfallen.
відста́вити, p. v., відставля́ти.
відставля́ти, v., weg-, ab-stellen, abliefern.
відста́вний, adj., Ablieferungs-.
відста́нь, f. V., Abstand.
відста́ти, p. v., відстава́ти.
відстра́шити, p. v., відстра́шувати.
відстра́шу-вати, v. I. A.*), abschrecken.
відстрі́лити, p. v., відстрі́лювати.
відстрі́лю-вати, v. I. A.*), zurückschießen.
ві́дступ, m. I., (2. s. -у), Abstand; Abtretung; Abfall.
відступа́ти, v., zurück-, ab-treten, -weichen.
відступи́ти, p. v., відступа́ти.
відсту́пне, n. = adj., Abtrittsgeld.
відсту́пник, m. I.*), der Abtrünnige.
відсту́пниця, f. II., die Abtrünnige.
відсту́пство, n. I., Abtrünnigkeit.
відсува́ти, v., weg-, zurück, verschieben.
відсу́джу-вати, v. I. A.*), aburteilen, absprechen.
відсуди́ти, p. v., відсу́джувати.
відсу́нути, p. v., відсува́ти.
відта́к, adv., dann, hierauf, darauf, hernach, nun.
ві́дтам, adv., von dort, dorther.
відта́ю вати, v. I. A.*), auftauen.
відтанов-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю, -ля́ть, vp. -ле́ний) відтановля́ти.
відтановля́-ти, v. I. A., wiederbeleben.
відтепе́р, adv., von nun an.
відтерпі́ти, p. v., abbüßen; ausstehen.

відте́рти, p. v., (prs. відітр-у́, imp. -и́), відтира́ти.
ві́дти, adv., von dort.
відтика́ти, v., öffnen.
відтина́ти, v. I. A., abschneiden.
ві́дтин(о)к, m. I.*), Abschnitt.
відтира́-ти, v. I. A., wiederbeleben.
ві́дтиск, m. I.*), (2. s. -у), Abdruck.
відтиска́-ти, v. I. A., wegdrängen; abdrucken.
відтисну́ти, p. v., відтиска́ти.
ві́дтїль, відті́ля, ві́дтиль, adv., von da (dort), daher.
ві́дтїн(о)к, m. I.*), Abstufung.
відтогди́, adv., seither.
відточи́ти, p. v., відто́чувати.
відто́чу-вати, v. I. A.*), ab zapfen; -schleifen.
відтру́тити, p. v., відтру́чувати.
відтру́чу-вати, v. I. A.*), weg-, ab sto.en.
відтяга́ти, v., ab-, weg-ziehen.
відтягну́ти, p. v., відтяга́ти; abbringen. [и́), відтина́ти.
відта́ти, p. v., (prs. відітн-у́, imp.
відуме́рти, p. v., hinterlassen.
відуме́рщина, f. I., Verlassenschaft
відусю́ди, відусі́ль, adv., von allen Seiten.
відучи́ти, p. v., відуча́ти.
відуча́-ти, v. I. A.*), abgewöhnen.
відхили́ти, p. v., відхиля́ти.
відхиля́-ти, v. I. A., ablehnen, (wenig) öffnen.
ві́дхід, m., Abgang-.
ві́дхідн-ий, adj., Abgangs; на -ім beim Weggehen.
відходи́ти, v., weg-, ab-gehen.
відходо́вий, adj., After-.
відхоло́да, f. I., Erquickung.
відхоло́джу-вати, v. I. A.*), abkühlen, erquicken.
відхолоди́ти, p. v., відхоло́джувати.
відхору́-ва́ти, p. v. I. A.*), mit Krankheit büßen.
відхрести́ти ся, p. v., відхре́щувати ся.
відхре́щу-вати ся, v. I. A.*), sich bekreuzigen. [beleben.
відху́хати, p. v., durch Hauchen
відцвісти, p. v., відцвита́ти.
відцвита́-ти, v. I. A., verblühen.
відцї́джу-вати, v. I. A.*), abseihen.
відцї́ди́ти, p. v., відцї́джувати.
відчал-и́ти, p. v. II. A., absegeln.
відчахн-у́ти, v. v. I. B., (prt. -у́в), ab-hauen, -trennen.
відчепи́ти, p. v., відчіпля́ти.
відчини́ти, p. v., відчиня́ти.
відчиня́-ти, v. I. A., aufmachen, öffnen.
ві́дчит, m. I., (2. s. -у), Vorlesung.
відчита́ти, p. v., відчи́тувати.
відчита́ч, m. IV., Vorleser.
відчи́ту-вати, v. I. A.*), verlesen.
відчі́мха́ти, p. v., відчі́мхувати.
відчі́мху-вати, v. I. A.*), abhauen.
відчіпля́ти, v., losmachen.
відчі́пне, n. = adj., Lösegeld.
відчува́-ти, v. I. A., heraus-, mitfühlen.
відчуж-и́ти, p. v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), відчу́жувати. [den.
відчу́жу-вати, v. I. A.*), entfrem-
відчу́ти, p. v., відчува́ти.
відшиба́-ти, v. I. A., abschlagen, abziehen.
відши́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Abzug.
відшибн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), відшиба́ти.
відшкро́бати, p. v., відшкро́бувати.
відшкро́бу-вати, v. I. A.*), weg-kratzen. [wagen.
вié, n. IV., Deichsel beim Ochsen-
віжа, f. IV., Kenntnis, Wissen.
віж-ки́, pl. f. I., (2. pl. -о́к), Lenkseil, Zügel. [Wagen.
ві́з, m. I., (2. s. во́з-а, pl. 1. -и́),
в'їзд, m. I., (2. s. -у), Einfahrt, Einzug.

в'їзджá-ти, v. I. A., (her)einfahren, -ziehen.
в'їздúти, v., в'їзджáти.
в'їздóвий, adj., Einfahrts-.
візни́к, m. I.*), (2. s. -á), Fuhrmann, Kutscher. [von віз.
віз(о́)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
вíї, pl. f. III., Augenwimpern.
війнá, f. I., Krieg.
вíйск-о, n. I., (7. s. -y), Militär.
вíйсковий, adj., Militär-. [steher.
вíйт, m. I., (pl. -и́), Gemeindevor-
вíйти-ха, f. I.*), Frau des вíйт.
вíйтíвство, n. I., Amt des вíйт.
вíйту-вáти, v. I. A.*), вíйт sein.
вíйцé, n. III., dim. von вié.
вік, m. I.*), (2. s. -ý), Alter, Lebenszeit; Zeitalter, Jahrhundert.
вíка, pl. n. I., Augenlider.
вікнó, n. I., (pl. 1. вíк-на, 2. -óн), Fenster. [Augenlid.
вíко, n. I., (7. s. -y), Deckel;
вíковúй, adj., bejahrt.
вíковíчний, adj., ewig, uralt.
вíковíчнíсть, f. V., Ewigkeit.
вікóнниця, f. II., Fensterladen.
вікóнце, n. III., dim. von вікнó.
вікопóмний, adj., unvergeßlich.
вíкту-вáти, v. I. A.*), bekösti gen.
вíку-вáти, v. I. A.*), leben.
вíл, m. I., (2. s. волá), Ochs.
вíльнúй, adj., frei.
вíльнíсть, f. V., Freiheit.
вíльнодýмний, adj., Freidenker.
вíльнодýмнíсть, f. V., Freidenkerei.
вíль-ха, f. I.*), Erle.
вíльхóвий, adj., Erlen-.
вíльшúна, f. I., Erlenholz.
він, pron. pers. 3. s. (2. u. 4. єгó, 3. емý, 6. ним, 7. нїм) er.
він(é)ць, m. II., Kranz, Krone.
вíник, m. I.*), Besen.
вíно, n. I., Mitgift.
він(о́)к, m. I.*), Kranz.
вíну-вáти, v. I. A.*), ausstatten.
вінчáльний, adj., Trauungs-.
вінчáнє, n. IV., Trauung.
вінчá-ти, v. I. A., trauen, krönen.
вíра, f. I., Glaube, Vertrauen.
вірúтель, m. II., Gläubiger.
вíр-ити, v. II. A., (imp. вíр, -мо, -те!), glauben.
вірлú = **орлú**, pl. v. **орéл** = **вірлó**.
Вірмéн-ин, m. I., (pl. -и), Armenier.
вірмíньский, adj., armenisch.
вíрний, adj., treu, gläubig; richtig.
вíрник, m. I.*), Vertrauter.
вíрниця, f. II., Vertraute.
вíрнíсть, f. V., Treue; Richtigkeit.
вірогíдний, adj., glaubwürdig.
вірогíднíсть, f. V., Glaubwürdigkeit.
віроíсповíдане, n. IV., Konfession.
віроíсповíдний, adj., konfessionell.
віроятний, adj., glaublich.
віроятнíсть, f. V., Wahrscheinlichkeit.
вíру-вати, v. I. A.*), glauben.
вірш, m. IV., Vers, Gedicht.
віршу-вáти, v. I. A.*), dichten; versifizieren.
вісь, f. V., (2. s. óc-и etc.) Achse.
вíс-їм, (2. u. 7. -ьмóх, 3. -ьмóм, 6. -ьмомá) acht.
вісїмдесáть, num., achtzig.
вíсїм-ка, f. I.*), (pl. 2. -óк), Acht, Achter.
вісїмнáцять, num., achtzehn.
вíск, m. I.*), (2. s. -y), Wachs.
вíслюк, m. I.*), (2. s. -á), осéл.
в'їснúй, adj., zudringlich; bissig.
вíснúй, adj., ніж, Schnitzmesser.
вíсняк, m. I.*), (2. s. -á), Schnitzmesser.
вíспа, f. I., Blattern, Pocken.
віспáр, m. II., (2. s. -я́), Impfarzt.
вісповáтий, adj., pockennarbig.

віспу щепи́ти, impfen.
в'їсти ся, p. v., hineinfressen.
вість, f. V., Kunde, Nachricht, Gerücht.
вісти́мий, adj., bekanntlich.
вісти́тель, m. II., Verkünder.
ві-сти́ти, v. II. A., (prs. -щу́, -сти́ш..., prt. -сти́в, imp. -сти́, vp. -ще́ний), verkünden.
вісткá, f. I.*), (2. pl. -о́к), вість.
ві́стник, m. I.*), Verkünder.
ві́стниця, f. II., Verkünderin.
ві́стрє, n. IV., Schneide.
вісту́н, m. I., (2. s. -á), Verkünder; Prophet.
вість, f. V., Zweig.
вітá-ти, v. I. A., weilen.
ві́тє, coll. n. IV., Zweige.
ві́т(е)р, m. I., (2. s. -у, pl. -и́), Wind.
вітúстий, adj., ästig. [mühle.
вітрáк, m. I.*), (2 s. -á), Wind-
вітренні́сть, f. V., Flatterhaftigkeit.
ві́трик, m. I.*), dim. v. ві́тер.
вітри́льний, adj., Segel-.
вітри́ло, n. I., Segel.
вітри́стий, adj., windig.
вітр-и́ти, v. II. A., wittern; lüften.
вітрі́-ти, v. I. A., verwittern.
вітров-и́й, adj., Wind-; -á зьвіздá Windrose.
вітрогóн, m. I., Windbeutel.
вітхн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), begeistern.
вітцéвий, adj., des Vaters.
вітці́вский, adj., väterlich.
вітчи́м, m. I., Stiefvater.
вітчи́м-ів, -ова, -ове, adj., des Stiefvaters.
вітчинá, f. I., Vaterland.
ві́-ха, f. I.*), Laubbündel; Komet; Wasserschirling.
ві́х(о)ть, m. II., Strohwisch.
ві́че, n. II., Volksversammlung.
ві́чи = óчи.
ві́чк-о, n. I., (7. s. -у), dim. ві́ко.
ві́чли́вий, adj., höflich.
ві́чли́вість, f. V., Höflichkeit.
ві́чний, adj., ewig.
ві́чність, f. V., Ewigkeit.
ві́шáло, n. I., Kleiderrechen.
ві́ша-ти, v. I. A., hängen, henken.
віщ, m. IV., Seher.
віщá-ти, v. I. A., weissagen.
ві́щий, adj., prophetisch.
ві́що, на в., worauf, wozu, weshalb.
віщу-вáти, v. I. A.*), weissagen, ahnen. [Prophet.
віщу́н, m. I., (2. s. -á), Verkünder,
віщу́н-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Seherin.
віщу́ньство, n. I., Prophezeihung.
ві́ял-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Putzmühle. [wehen; worfeln.
ві́-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний)
ві́яч, m. IV., (2. s. -á), Worfler.
вказу-вати, v. I. A.*), weisen, zeigen.
в-кінцй, adv., zuletzt. [Beitrag,
вклад, m. I., (2. s. -у), Einlage,
вкладá-ти, v. I. A., (hin)einlegen.
вклáд-ка, f. I.*, (2. pl. -о́к), Einlage.
вкладови́й, adj., Einlags-.
вкла́сти, p. v., вкладáти.
вклеїти, p. v., вкле́ювати.
вклепáти, p. v., verleumden.
вкле́ю-вати, v. I. A.*), einleimen.
вкликáти, v., hereinrufen.
вклони́ти ся, p. v., sich verneigen, grüßen. [einnisten.
вклюн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в)
вковáти, p. v., закувáти.
вкóло, siehe наокóло.
вкопáти, p. v., вкóпувати.
вкóпу-вати, v. I. A.*), (hin)ein graben. [вати.
вкорін-и́ти, p. v. II. A., вкорíню-

вкорі́ню-вати, v. I. A.*), einwurzeln lassen.
вкоротѝти, p. v., вкоро́чувати.
вкоро́чу-вати, v. I. A.*), ab-, verkürzen.
вко́ська-ти, p. v. I. A., вко́ську-вати.
вко́ську-вати, v. I. A.*), besänftigen.
вкрива́-ти, v. I. A., bedecken.
вкри́ти, p. v., вкрива́ти.
вкрути́ти, p. v., вкру́чувати.
вкру́чу-вати, v. I. A.*), eindrehen, einschrauben; einschmuggeln.
вкупи́ти ся, p. v., вку́плювати ся.
в-ку́пі, adv., zusammen.
вку́плю-вати ся, v. I. A.*), sich einkaufen.
вкус-и́ти, p. v. II. A., (prs. вку́шу, vp. вку́шений) beißen.
в-лад, adv., passend, gelegen.
влади́-ка, m. = f. I.*), Bischof.
влади́цтво, n. I., Bistum.
влади́чий, adj., bischöflich.
влази́ти, v., hinein kriechen, -steigen.
вла́зливий, adj., zudringlich.
вла́сне, adv., eben.
вла́сний, adj., eigen.
вла́сність, f. V., Eigentum.
власнору́чний, adj., eigenhändig.
власть, f. V., Macht, Herrschaft.
власти́вий, adj., eigentlich.
власти́тель, m. II, Eigentümer.
власти́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Eigentümerin.
вла́стник, m. I.*), Machthaber.
вле́жати = **уле́жати**.
вле́сливий, adj., schmeichlerisch.
вле́сливість, f. V., Schmeichelei.
влести́ти, p. v., влеща́ти.
влетї́ти, p. v., влїта́ти.
влеща́-ти, v. I. A., einschmeicheln.
влїта́ти, v., hinein fliegen, -fallen, -stürzen.
влива́-ти, v. I. A., (hin)eingießen, — ся sich ergießen.
влипа́-ти, v. I. A., sich hineinkleben.
влипнути, p. v., влипа́ти.
влѝти, p. v., влива́ти.
влїза́-ти, v. I. A., hinein-kriechen, -schleichen, — ся hineingehen, Platz finden.
влїзли́вий, adj., zudringlich.
влїзти, p. v., влїза́ти.
влїпи́ти, p. v., влї́плювати.
влї́плю-вати, v. I. A.*), hineinkleben, -leimen.
вложи́ти, p. v., вкла́дати.
вломи́ти, p. v., уломи́ти.
влуча́ти, v., treffen.
влучи́ти, p. v., влуча́ти.
влу́чний, adj., treffend, richtig.
влу́чність, f. V., Trefflichkeit, Richtigkeit.
влюби́ти ся, p. v., влю́блювати ся.
влю́блю-вати ся, v. I. A.*), sich verlieben.
влю́тити ся, p. v. I. A.*), ergrimmen.
вля́ти, p. v., влива́ти.
вменьша́ти, v., verkleinern, mindern.
вменьши́ти, p. v., вменьша́ти.
вме́рти, p. v., вмира́ти.
вмести́, p. v., вмі́тати.
вмира́-ти, v. I. A., sterben.
вми́сне, adv., absichtlich.
вмить, adv., schnell.
вмі́ність, f. V., Können.
вмін-и́ти, p. v. II. A., вміня́ти.
вміня́-ти, v. I. A., anrechnen, zuschreiben.
вмісти́ти, p. v., вмі́щувати.
вміти, siehe **уміти**.
вмі́та-ти, v. I. A., hineinfegen.
вмі́ту-вати, v. I. A.*), hineinwerfen.
вміша́-ти, p. v., вмі́шувати.
вмі́шу-вати, v. I. A.*), einmischen.
вмі́щу-вати, v. I. A.*), (hin)einlegen, lozieren; Platz finden.
в-мл̀ї о́ка, adv., im Augenblick.

вмóвити, p. v., вмовля́ти.
вмовка́-ти, v. I. A., verstummen.
вмóкн-ути, p. v. I. B., (prt. вмóк, -ла) вмовка́ти.
вмовля́-ти, v. I. A., einreden.
вмота́ти, p. v., вмóтувати.
вмóту-вати, v. I. A.*), verwickeln.
вмуро́ву-вати, v. I. A.*), einmauern.
вмурува́ти, p. v., вмуро́вувати.
вна = вона́.
вна́джу-вати ся, v. I. A.*), sich einnisten.
вна́д-ити ся, p. v., (prs. -жу, -иш, vp. -жений), вна́джувати ся.
вне́с(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Antrag.
вне́сти, p. v., вноси́ти.
вни = воні́.
вника́-ти, v. I. A., eindringen.
вникли́вий, adj., eindringlich.
вни́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) вника́ти.
внї, adv., äußerlich; на в. von außen.
в-нї́вець, adv., zunichte.
вні́шний, adj., äußerlich.
вні́шність, f. V., das Aeußere.
вноси́ти, v., hinein-, an-tragen; folgern.
внук, m. I.*), Enkel.
вну́-ка, f. I.*), Enkelin.
вну́к-ів, -ова, -ове; adj., des Enkels.
вну́р-ити, p. v. II. A., внуря́ти.
внуря́-ти, v. I. A., eintauchen.
внутре́нність, f. V., das Innere; pl. Eingeweide.
в-ну́три, adv., innen, innerlich.
вну́тр ішний, -енний; adj., innerlich.
внуча́, n. V., Enkelkind.
вовк, m. I.*), (pl. -и́), Wolf.
вовкі́в-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Wolfsgrube.
вовкула́к, m. I.*), Werwolf.
во́вна, f. I., Wolle.
вовна́, f. I., Welle.
вовни́стий, adj., wollig.
во́вняний, adj., wollen, Woll-.
вовченя́, n. V., junger Wolf.
во́вчий, adj., Wolfs-.
во́вчик, m. I.*), dim. v. вовк.
вовчи́ця, f. II., Wölfin.
вовч(о́)к, m. I.*), Kornwurm; Maulwurfsgrille.
вогкий, adj., feucht.
во́гкість, f. V., Feuchtigkeit.
вогневи́й, adj., Feuer-.
во́гник, m. I.*), Irrlicht.
вог(о́)нь, m. II., (2. s. -ю), Feuer.
вода́, f. I., (pl. во́ди), Wasser.
во́давий, adj., wässerig.
во́д(е)нь, m. II., Wasserstoff.
во́денний, adj., Wasserstoff-.
во́д-йти, v. II. A., (prs. -жу, -иш; vp. -жений), (herum)führen, -ить ся es ist Brauch.
води́ця, f. II., води́ч(ень)ка, f. I.*), dim. v. вода́.
во́дний, adj., Wasser-.
водни́стий, adj., wasserreich.
в'одно́, adv., in einem fort.
водогра́й, m. III., Springbrunnen.
водола́з, m. I., Taucher.
водоно́ш, m. IV., Wasserträger.
водопа́д, m. I., Wasserfall.
водопо́й, m. III., Tränke.
водопрові́д, m. I., Wasserleitung.
водоро́ст, m. I., Tange.
водосьвя́тє, n. IV., Wasserweihe.
водяни́й, adj., Wasser-.
воєво́д-а, m. = f. I., (2. pl. -ів), Heerführer, Herzog.
воєво́дство, n. I., Herzogtum.
воєво́жа, f. IV., Herzogin.
воєнний, adj., Kriegs-.
вожа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Führer.
во́зду-х, m. I., (7. s. -сї), Luft.
воздухо́вина, f. I., Gas.
воздухопла́в(е)ць, m. II., Luftschiffer.
воздушний, adj., Luft-, luftförmig.
во́зик, m. I.*), dim. v. віз.

во́-зи́ти, v. II. A., (prs. -жу, -зиш; prt. -зи́в, imp. -зи́, vp. -же́ний), fahren, führen. [genschopfen.
возів-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь). Wa-
вознесе́нє, n. IV., Himmelfahrt.
воз-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Plackerei.
возови́й, adj., Wagen-.
во́йна = війна́.
во́йско, n., siehe ві́йско.
воїв-ни́й, adj., kriegerisch, tapfer.
во́їн, m. I., Krieger, Soldat.
в-око́ло, adv., ringsum.
вола́р, m. II., (2. s. -я́), Ochsenhirt.
во́лє, n. IV., Kropf.
во́лен, adj., willens.
во́лень-ка, f. I.*), dim. во́ля.
во́лик, m. I.*), dim. ві́л.
волів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wamme.
волів-ня́, f. II., (2. pl. (е́нь), Ochsenstall.
волі́-ти, v. I. A., lieber wollen.
волі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stickwolle.
волїчко́вий, adj., aus Stickwolle.
во́льний = ві́льний.
волну-ва́ти, v. I. A.*), in Wallung bringen; erregen.
воло́в-ий, adj., Ochsen-, Rind-; — е о́чко Zaunkönig.
воловї́д, m. I., Ochsenseil.
волода́р, m. II., (2. s. -я́), Herrscher.
волода́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Herrscherin.
волода́рский, adj., Herrscher-.
володі́нє, n. IV., Herrschaft.
володі́тель, m. II., Herrscher-, -ка f. I.*), (2. pl. -о́к), Herrscherin.
володі́-ти, v. I. A., (be)herrschen.
воло́-ка, f. I.*), Schuhband.
волоки́та, m. = f. I., (2. pl. -ів), Landstreicher.
волокни́стий, adj., faserig.
волок-но́, n. I., (2. pl. -о́н), Faser; Gewebe.
во́лос, m. I., Haar.
воло́се, coll. n. IV., Haar.
волоси́н(к)а, f. I., dim. во́лос.
волоси́стий, adj., haarig.
волоси́ч-ка, f. I.*, (2. pl. -о́к), Trichine.
во́лосїнь, f. V., Roßhaar.
воло́ский, adj., welsch, rumänisch.
волосковáтий, adj., haarförmig.
воло́сни́сть, f. V., Kapillarität.
волос-(о́)к, -о́чок, m. I.*), dim. во́лос.
волосяни́ця, f. II., härenes Gewand.
волося́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haartuch.
волота́, f. I., Rispe. [Rumäne.
Во́л-ох, m. I.*), (pl. -о́хи), Welsche,
волоха́тий, adj., zottig.
волоцю́-га, m. = f. I.*), Landstreicher.
волоч-и́ти, v. II. A., (prs. -у, -ать), schleppen, schleifen; eggen; — ся umherstreichen.
волочи́льник, m. I.*), Egger.
Волош-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rumänin.
Волощина, f. I., Wallachei.
во́ля, f. II., Wille, Freiheit.
вон! hinaus!
вонь, f. V., siehe во́ня.
во́нний, adj., duftend.
во́нни́сть, f. V., Duft.
вонюючий, adj., übelriechend.
во́ня, f. II., Geruch.
воня́-ти, v. I. A., übel riechen.
ворі́н-а, f. I., -е n. IV., Lattenzaun.
во́р-и́г, m., (7. s. -озї, pl. -оги́), Feind.
ворітни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Torwächter.
воркот-и́ти, v. II. A., (1. prs. воркочу prt. -и́в), schnurren, murren.
воркот-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Gemurmel. [bär.
воркоту́н, m. I., (2. s. -а́), Brummvorку-ва́ти, v. I. A.*), girren.

вороб(е́)ць, m. II., Sperling, Spatz.
воробчи́-ха, f. I.*), Spätzin.
ворогу́-ва́ти, v. I. A.*), Feind sein.
ворожба́, f. I., Weissagung.
ворожби́т, m. I., Wahrsager, Zauberer. [Wahrsagerin, Zauberin.
ворожби́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
ворожби́тство, n. I., Wahrsagerei.
воро́жий, adj., feindlich.
воро́ж-йти, v. II. A., (prs. -у, -ать), wahrsagen; zaubern.
воро́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), ворожби́тка.
ворожне́ча, f. IV., Feindschaft.
во́рон, m. I., Rabe.
воро́на, f. I., Krähe.
воро́ний, adj., (raben)schwarz.
воро́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Spundloch.
воро́та, pl. = n. V., Tor.
воротаp, m. II., (2. s. -я́), Torwächter. [wenden.
ворота́-ти, v. I. A., herum-bewegen,
вороте́, n. IV., Rückkehr.
ворохо́б-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), aufwiegeln.
ворохо́бник, m. I.*), Aufwiegler.
ворохо́бниця, f. II., Aufwieglerin.
ворохо́б-ня, f. II., (2. pl. -ень), Aufruhr.
вороча́-ти, v. I. A., wenden, kehren.
вору́шити, v., rühren, bewegen.
воскі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wachshaut.
воскови́й, adj., Wachs-.
воскресе́нє, n. IV., Auferstehung.
воскреси́тель, m. II., Erwecker.
воскрес-йти, p. v. II. A., (prs. воскрешу́, vp. -е́ний), erwecken.
воскре́сний, adj., Auferstehungs-.
воскре́сн-ути, p. v. I. B., (prt. воскре́с), auferstehen.
воскреша́-ти, v. I. A., erwecken.
воску-ва́ти, v. I. A., wichsen.
вохки́й = вогки́й. [Laus.
вош, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах),
вошивий, adj., lausig. [tuch.
вощан-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wachs-
вощи́на, f. I., Wabe. [kämpfen.
вою-ва́ти, v. I. A.*), Kriegführen,
во́як, m. I.*), Krieger, Soldat.
вояцкий, adj., Soldaten-.
впада́ти, v., (hin)einfallen; eindringen, sich werfen; verfallen; sich ergießen.
впа́сти, p. v., впада́ти.
впевн-йти, p. v. II. A., versichern.
впере́д, adv., zuvor, vorerst.
впе́рти, p. v., впира́ти.
впечи́, p. v., brennen.
впин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
впини́ти = спини́ти.
впира́-ти, v. I. A., hineindrängen; ся sich widersetzen. [bung.
впис, m. I., (2. s. -у), Einschrei-
писа́ти, p. v., впи́сувати.
вписови́й, adj., Einschreibe-.
впи́су-вати, v. I. A.*), einschreiben.
впиха́-ти, v. I. A., hinein stoßen, -stecken.
в-плав, adv., schwimmend.
плести́, p. v., вплїта́ти.
вплив, m. I., (2. s. -у), Einfluß.
впliва́ти, v., (hin)ein-fließen, -strömen, -laufen; einwirken.
плину́ти, p. v., впliва́ти.
вплїта́-ти, v. I. A., (hin)einflechten, -winden. [flechtband.
вплїт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ein-
поповива́ти, v., einwickeln, -windeln.
повива́ч = повива́ч.
повйти, p. v., вповива́ти.
повідати, v., erzählen.
повісти, p. v., вповіда́ти.
вподоба, f. I., Gefallen.
поїти, p. v., впо́ювати.
в-попере́к, adv., quer, in die Quere.
впопру́ж-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), впопру́жувати.
впопру́жу-вати, v. I. A.*), Sattelgurt festschnallen.

в-порожні́, adv., leer.
в по́слїд, adv., zuletzt.
в-по́тайцї, adv., im Geheimen.
впо́ю-вати, v. I. A.*), einflössen.
впра́ва, f. I., Uebung, Geläufigkeit.
в-пра́вдї, adv., wirklich, wahrhaft; conj. zwar.
впра́вити, p. v., вправля́ти.
вправля́-ти, v. I. A., (ein)üben.
впра́вний, adj., geübt.
впра́вність, f. V., Geübtheit.
впрі́ва-ти, v. I. A., schwitzen.
впрі́ти, p. v., впрі́вати.
впроваджа́-ти, v. I. A., einführen, einziehen.
впрова́-дити, p. v., впроваджа́ти.
впроси́ти ся, p. v., впро́шувати ся.
в-прост, adv., gerade, -aus, -zu.
впро́шу-вати ся, v. I. A.*), sich einbetteln.
впро́чім, conj., übrigens.
впряга́-ти, v. I. A., einspannen.
впрям, adv., gerade; wirklich.
впря-чи́, p. v. I. B., (prs. -жу́, -жа́ть; prt. -г, -гла́; imp. -жи́; vp. -же́ний), einspannen.
впуска́ти, v., (hin)einlassen, fallen lassen.
впусти́ти, p. v., впуска́ти.
впхну́ти, p. v., впиха́ти.
враг = во́рiг.
вра́дити, p. v., beschließen.
вража́-ти, v. I. A., verletzen, kränken, beleidigen.
вра́жий = воро́жий.
вражі́нє, n. IV., Eindruck.
враз, adv., zugleich.
вразі́ти, p. v., вража́ти.
вразли́вий, adj., empfindlich.
в-ра́нцї, adv., früh.
вречи́, p. v., вріка́ти.
вріз, m. I., Einschnitt.
врі́зати, p. v., врі́зувати.
врі́зу-вати, v. I. A.*), (hin)einschneiden.
вріка́-ти, v. I. A., beschreien.
вро́джений, vp. = adj., angeboren.
вродли́вий, adj., schön.
вроста́-ти, v. I. A., (hin)einwachsen.
врости́, p. v., вроста́ти. [streut.
в-ро́стич, adv., auseinander, zer-
вруба́ти, p. v., вру́бувати.
вру́бу-вати, v. I. A.*), (hin)ein-, ab-hacken.
вруча́-ти, v. I. A., einhändigen.
вручи́ти, p. v., вруча́ти.
в-ряди́-годи, adv., dann und wann, selten.
всаджа́ти, v., (hin)ein-, auf setzen, -legen.
всади́ти, p. v., всаджа́ти.
все, (всьо), n. von весь, alles; adv. immer; все-ж би dennoch.
всевидя́чий, adj., allsehend.
всеви́шний, adj., der Allerhöchste.
всевідущий, adj., allwissend.
всевічний, adj., ewig.
вседержи́тель, m. II, Allerhalter.
вселенна, f. = adj., Weltall.
вселе́ньский, adj., allgemein.
вселю́дний, adj., öffentlich.
всемилости́вий, adj., allergnädigst.
всемогу́чий, adj., allmächtig.
всемогу́чість, f. V., Allmacht.
всена́родний, adj., allgemein.
всепра́ведний, adj., allgerecht.
всесьві́тлий, adj., hochgelehrt.
всесьві́тний, adj., Welt-.
всесьвяти́й, adj., allerheiligst.
всеси́льний, adj., allgewaltig.
всехва́льний, adj., hochlöblich.
всече́стний, adj., hochwürdig, sehr geehrt.
всещедрий, adj., allgütig.
всили́ти, p. v., всиля́вати.
всиля́-вати, v. I. A.*), einfädeln.
всипа́ти, v., всипувати.
всипу-вати, v. I. A.*), (hin)einschütten.

всиса́-ти, v. I. A., einsaugen.
всїгди, adv., immer.
всїля́кий, adj., verschieden, allerlei.
всїля́чина, f. I., siehe всячина́.
вскочити, p. v., hineinspringen.
в-смак, adv., nach Geschmack.
вставáти, v., aufstehen, sich erheben.
вста́вити, p. v., вставля́ти.
вставля́ти, v., (hin)ein-setzen, -stellen.
ста́ти, p. v., вставáти. [satz.
вста́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Einвста́вний, adj., zum Einsetzen.
вте́клий, adj., wütend.
вте́клість, f. V., Wut.
стеречи́, p. v., устеречи́.
встеч-и́ ся, p. v. I. B., (prt. встїк, встекла́), встїка́ти ся.
встига́-ти, v. I. A., rechtzeitig können, vermögen, imstande sein. [-ла), встига́-ти.
встúгн-ути, p. v. I. B., (prt. встиг,
встид, m. I., (2. s. -у), Scham, Schande.
встида́-ти ся, v. I. A., sich schämen.
встидли́вий, adj., schamhaft.
встидли́вість, f. V., Schamhaftigkeit. [wütend werden.
встїка́-ти ся, v. I. A., toll, rasend,
встїч, f. V., Wut.
в-стрiть, на-встрiч, adv., entgegen.
встром-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю, -ля́ть; vp. -ле́ний), встромля́ти.
встромля́-ти, v. I. A., hineinstecken.
вступ, m. I., (2. s. -у), Eintritt, Antritt, Einleitung.
ступа́-ти, v. I. A., eintreten, betreten; — ся abtreten, ausweichen; sich annehmen.
ступи́ти, p. v., вступа́ти.
вступ-ни́й, adj., Eingangs-, Eintritts-, Antritts-, Einleitungs-.
суваáти, v., (hin)ein-schieben, -stecken; ся sich einschleichen.
в-су́мiш, adv., gemischt.
су́нути, p. v., вeувáти.
всю́да, всюди, adv., überall.
всяка́-ти, v. I. A., einsickern. [ка́ти.
всякн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), вся-
вся́кий, = adj., jeder, jedweder; allerlei, verschieden. [fach.
вся́ко, adv., verschieden, mannig-
всячина́, f. I., Allerlei, Verschiedenes. [Flucht ergreifen.
вте́ки, на в., до в., adv., die
те́рти = уте́рти.
вте́ча, f. IV., Flucht.
течи́, p. v., втїка́ти.
втира́-ти, v. I. A., wischen.
втирка́-ти ся, v. I. A., sich (unberufen) einmischen.
втиркн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), втирка́ти. [weis.
втиркýн, m. I., (2. s. -á), Nase-
втиска́-ти, v. I. A., (hin)ein-drücken, -pressen, -drängen.
тиснýти, p. v., втиска́ти.
втиха́-ти, v. I. A., still(er) werden.
ти́хн-ути, p. v. I. B., (prt. втих, -ла), втиха́ти.
втїк, prt. von втечи́.
втїка́-ти, v. I. A., ent-, weg-, davon-laufen, sich flüchten.
втїка́ч, m. IV., (2. s. -á), Flüchtling; на-втїкачá die Flucht ergreifen.
втїл-и́ти, p. v. II. A., втїлювати.
втїлю-вати, v. I. A.*), einverleiben.
втїха, f. I.*), Freude.
втїша́-ти, v. I. A., erfreuen.
тїш-ити, p. v., втїша́ти.
втїшний, adj., freudig, erfreulich.
толо́чити, p. v., втоло́чувати.
втоло́чу-вати, v. I. A.*), fest treten, stampfen.
томи́ти, p. v., вто́млювати.
вто́млю-вати, v. I. A.*), ermüden.
тонýти, p. v., ertrinken.
втопи́ти, p. v., вто́плювати.

втóплю-вати, v. I. A.*), ertränken.
вторúчно, adv., zum zweiten Mal.
вторóпа-ти, p. v. I. A., begreifen.
вторóпний, adj., klug.
втору́-ва́ти, v. I. A.*), sekundieren.
вточúти, p. v., втóчувати.
втóчу-вати, v. I. A.*), anzapfen.
втрáта, f. I., Verlust.
втрáтити, p. v., втрачáти.
втрача́-ти, v. I. A., verlieren.
в-трíйку, adv., zu drei.
в-трóє, adv., dreifach.
втроїти, p. v., втрóювати.
втрóю-вати, v. I. A.*), vergiften.
втрýтити, p. v., втручáти.
втручáти, v. I. A., hineinstoßen; ся sich einmischen.
втупúти, p. v., óчи den Blick heften; anstieren.
втягáти, v., (hin)einziehen; eintragen; ся sich einarbeiten.
втягнýти, p. v., втягáти.
втя́ти, p. v., abschneiden; begreifen, treffen; imstande sein.
вугле́ць, m. II., (2. s. -я́), Kohlenstoff.
вугля́ний, adj., Kohlen-.
вугля́р, m. II., (2. s. -я́), Köhler.
вугóлля, f. II., Kohlenbrennerei.
вýг(о)л, m. I., Ecke
вýг(о)ль, m. II., Kohle.
вýгнавий, adj., näselnd.
вýгна-ти, v. I. A., näseln.
вýдвуд, m. I., Wiedehopf.
вудженúна, f. I., geräuchertes Fleisch.
вуд-и́ти, v. II. A., (prs. -жý, -и́ш; vp. -же́ний) räuchern.
вýд-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fisch angel.
вуж, m. IV., Natter, Schlange.
вужá, n. V., dim. v. вуж.
вужéв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), aus Zweigen geflochtenes Kranzband.
вужúсько, n. I.*), Seil, Tau.
вужова́тий, adj., schlangenförmig.
вузина́, f. I., Landenge.
вуз-кúй, adj., (2. Stufe -ший), schmal.
вýзкість, f. V., Enge.
вузкогля́дність, f. V., Engherzigkeit.
вýзлик, m. I.*), Bündel.
вузлова́тий, adj., bündig.
вýз(о)л, m. I., Knoten.
вузшá-ти, v. I, A., sich verengen, schmäler werden.
вуй, m. III. вýйк-о, m. I.*), Oheim.
вýйна, f. I., Tante.
вýрда, f. I., gekochter Rahm von Schaf- oder Ziegenmilch.
вус, m. I., Schnurrbart; Ranke.
вуса́тий, adj., mit (großem) Schnurrbart.
вуса́ч, m. IV., (2. s. -á), вуса́тий.
в-тім, conj., indes, übrigens.
вухна́ль, m. II., (2. s. -я́), Hufnagel.
вýши, вушúвий, siehe вош, вошúвий.
вхóд, m. I., (2. s. у), Eingang, Eintritt.
вхíдний, входóвий, adj., Eingangs-.
вхóдити, v., (hin)ein gehen, -treten.
вхóпити, p. v., erfassen, ergreifen, erwischen.
вчáсний, adj., zeitlich, frühzeitig.
вчорá, adv., gestern.
вчорáшний, adj., gestrig.
вчинúти, p. v., machen, tun.
вчúн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Tat.
вчислúти, p. v., вчúслювати.
вчúслю-вати, v. I. A.*), ein-, dazurechnen.
вч-и́ти, v. II. A., (prs. -у, -ать), lehren; ся lernen.
вчýти, p. v., hören; empfinden, fühlen.
вшир, adv., der Breite nach.
вшива́-ти, v. I. A., einnähen.
вшúти, p. v., (ein)nähen.
вщепúти, p. v., вщúплювати.
вщíплю-вати, v. I. A.*), einnipfen.
вюн, m. I., (pl. -и́), Wetterfisch.

вя́зан-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bund, Bündel, Strauß.
вя́-за́ти, v. I. B., (prs. -жу, prt. -за́в, imp. -жи́, vp. -занный), binden, fesseln, vereinigen.
вя́з(е)нь, m. II., Gefangener, Häftling.
вя́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bund.
вязни́ца, f. II., Kerker.
вязни́чий, adj., Kerker-.
вя́лий, adj., welk, fad.
вя́лість, f. V., Welkheit, Fadheit.
вя́н-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо), welken, erlahmen.

Г.

га́ба, f. I., Woge, Welle; Decke.
га́вка = га́лка.
га́вка-ти, v. I. A., bellen.
гавку́н, m. I., (2. s. -а́), Kläffer.
гад, m. I., Schlange.
гада́-ти, v. I. A., denken, meinen.
гаде́, n. IV., coll., Schlangen.
га́дина, f. I., Schlange.
га́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gedanke, Meinung.
гадю́-ка, f. I.*), Schlange.
гадю́чий, adj., Schlangen-.
гадю́чник, m. I.*), Schlangenhöhle.
гаєви́й, adj., Hain; Hainhüter.
гай, гайда́! int., auf! wohlan!
гай, m. III., (2. s. -ю́), Hain.
га́йворон, m. I., Saatkrähe.
гайдама́ка, m. = f. I.*), Räuber.
гайдама́цкий, adj., Räuber-.
гайде́й, m. III., Ochsentreiber; Vagabund.
гайни́й, adj., zeitraubend.
гайну-ва́ти, v. I. A.*), vergeuden.
гайту-ва́ти, v. I. A.*), jagen.
гаї́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Osterspiel.
га-ї́ти, v. II. B., aufhalten, säumen.
ган, m. I.*), Haken.
гаківни́ця, f. II., Hakenbüchse.
галабу́рда, f. I., Wirrwarr, Händel.
галапа́с, m. I., Schmarotzer.
галапа́сний, adj., parasitisch.
га́лас, m. I., (2. s. -у), Lärm.
галасли́вий, adj., lärmend.
галасу-ва́ти, v. I. A.*), lärmen.
Галича́н-ин, m. I., (1. pl. -и), Galizianer. [Galizianerin.
Галича́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
Галичина́, f. I., Galizien.
га́лицкий, adj., galizisch.
га́лі́ч, coll. f. V., Dohlen.
га́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Dohle.
га́льма, f. I., Hemmschuh.
гальму-ва́ти, v. I. A.*), hemmen.
га́лузь, f. V., Zweig.
галу́за, f. I., га́лузь.
галу́зє, coll., n. IV., Zweige.
галузи́стий, adj., ästig. [галу́за.
галу́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
галу́н, m. I., (2. s. -у́), Alaun.
галу́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), einfärbiges Osterei.
галу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), gefülltes Kraut. [Geldtasche.
гама́н, m. I., (dim. -(е́)нь, m. II),
гама́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Hammerwerk.
га́мір, m. I., (2. s. -у), Lärm.
гамірни́й, adj., lärmend.
гаму-ва́ти, v. I. A.*), hemmen.
га́на = дога́на. [Schande.
га́ньба, f. I., Schimpf, Schmach,
ганьб-и́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть, vp. -ле́нний), schelten, schimpfen, schmähen, entehren; tadeln.
га́ндри, pl. = m. I., Allotria.
ганебни́й, adj., schändlich, schmachvoll.
га́ниж, m. IV., (2. s. -у), Anis.
ган-и́ти, v. II. A., tadeln, rügen.
га́нца, f. I., Märe.
ганча́р u. dgl. siehe гончар́ u. dgl.

ганя́-ти, v. I. A., treiben, hetzen, jagen.
гар, m. I., (2. s. -у), Schlacke.
гара́зд, m. I., (2. s. -ý), Glück, Wohlergehen; adv. gut, wohl.
га́рап, m. I., **гара́пник**, m. I.*), Riemenpeitsche.
гарасі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wollbinde.
гарба́р, m. II., (2. s. -я́), Gerber.
гарбу́з, m. I., (2. s. -а́), Kürbis; **-а́ да́ти** „einen Korb geben“
гарбузи́не, n. IV., Kürbisstengel.
гарбузо́вий, adj., Kürbis-.
га́р-ен, -на, -не, adj., fähig, mächtig.
гарканина́, f. I., Hader.
га́рка-ти, v. I. A., knurren.
га́ркіт, m. I., (2. s. -у), Geknurre.
гарма́та, f. I., Kanone.
гарматі́й, m. III., Kanonier.
гарма́тний, adj., Kanonen-.
гармі́д(е)р, m. I., (2. s. -у), Lärm.
га́рний, adj., schön, hübsch; groß.
гарні́-ти, v. I. A., schön werden.
гарт, m. I., (2. s. -у), Abhärtung; **-у да́ти** zusetzen.
гарту́-ва́ти, v. I. A.*), (ab)härten.
гару́-ва́ти, v. I. A.*), sich abmühen, plagen.
га́рус, m. I., (2. s. -у), Kameelgarn.
гарцю́-ва́ти, v. I. A.*), tummeln.
гарч-а́ти, v. II. A., (prs. -у, -ать; prt. -а́в), га́ркати.
гаси́льник, m. I.*), Löschhaken.
гаси́тель, m. II., Löscher.
гас-и́ти, v. II. A., (prs. га-шу́, -си́ш vp. гаше́ний), löschen.
га́с-ло, n. I., (2. pl. -е́л) Losung.
га́сн-ути, v. I. B., (prt. гас, -ла), ver-, er-löschen.
гать, f. V., Damm, Wehre.
гат-и́ти, v. II. A., (prs. га-чу́, -ти́ш vp. гаче́ний...), dämmen.
га́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), гать.
гафт, m. I., (2. s. -у), Stickerei.
гафта́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stickerin.
га́фт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Heftel.
гафту́-ва́ти, v. I. A.*), sticken.
га́чі, pl. m. IV., Hose.
га́ч(о́)к, m. I.*), Häkchen; Schürhaken.
га́-яти, v. I. B., (prt. -яв), säumen.
гві́здь, m. II., Nagel.
гво́здик, m. I.*), Nelke.
гвозд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу́, -и́ш...; vp. -же́ний), nageln.
ге́бан, m. I., (2. s. -у), Ebenholz.
гебано́вий, adj., aus Ebenholz.
гей!, int., he! holla!
гей, **гейби**, conj., wie, gleichwie, gleichsam, wie wenn, als ob.
ге́йка-ти, v. I. A., гей rufen.
ген-ген, adv., dort weit.
ге́нде, ге́ндечки = о́нде.
ге́па-ти, v. I. A., schlagen; fallen.
ге́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ге́нати.
герб, m. I., (2. s. -у), Wappen.
гербо́вий, adj., Wappen-.
герґе́в, m. I., Mamaligatopf.
геро́й, m. III., Held.
геро́іня, f. II., Heldin.
герштика́-ти ся, v. I. A., schäckern.
гет, геть, adv., weg, fort; ganz, gänzlich.
ге́тьман, m. I., Hetman.
гетьма́нщина, f. I., Hetmanenzeit.
ги́б(е)ль, m. II., Hobel.
гибки́й, adj., biegsam.
гибл́і́в-ка, f. I., (2. pl. -о́к), Hobelspan.
гибл́ю-ва́ти, v. I. A.*), hobeln.
гид, m. I., (2. s. -у), Eckel.
ги́д-ити ся, v. II. A., (prs. -жу, -иш; vp. -жений), sich eckeln.
гид-ки́й, **-ни́й**, adj., eckelhaft, widerlich.
ги́дкість, f. V., Abscheulichkeit.
гиду́-ва́ти, v. I. A.*), ги́дити.
ги́кав(е)ць, m. II., Stotterer.
ги́кавий, adj., stotternd.

ги́кав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schlucksen.
ги́ка-ти, v. I. A., stottern; schlucksen.
ги́ла!, int., Scheuchruf für Gänse.
ги́ль(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zweiglein.
гиля́ка, f. I.*), Ast.
ги́н-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо, -ьте!), sterben, umkommen, verderben; schwinden.
ги́рішний, adj., echt, recht.
ги́р-ло, n. I., Mündung.
ги́ря, f. II., Haar.
ги́ц(е)ль, m. II., Wasenmeister.
ги́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schopf.
гі́дний, adj., würdig, wert; brav.
гі́дність, f. V., Würde.
гі́ле, coll. n. IV., Zweige.
гі́ль(оч)ка, siehe ги́лька.
гіля́ка = гиля́ка.
гіля́стий, adj., ästig. [Strömung.
гі́н, m. I., (2. s. -у), Lauf, Trieb,
гінки́й, adj., schnell laufend, strömend.
гі́нчий, adj., Treib , Jagd-. [гора́.
гі́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
гірки́й, adj., bitter.
гірки́сть, f. V., Bitterkeit.
гірни́й, adj., Berg-.
гірни́цтво, n. I., Bergbau.
гірни́чий, adj., Berg-. [mann.
гірня́к, m. I.*), (2. s. -а́), Berg-
гірськи́й, adj., Berg-, gebirgig.
гірч-и́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), verbittern.
гірчи́ця, f. II., Senf. [mern.
гірша́-ти, v. I. A., sich verschlim-
гі́рший, Komp. von злий.
гірш-и́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), verschlimmern. [Gast.
гі́сть, m. II., (2. u. 4. pl. го́стий),
гла = игла́.
гла́д-ити, v. II. A., (prs. -жу; imp. -ь, -ьмо, -ьте; vp. -жений), glätten; streicheln.
гла́дкий, adj., glatt; fließend; leicht.
гла́дкість, f. V., Glätte.
гладу́н, m. I., (2. s. -а́), dim. -(е́)ць, m. II. -чик, m. I.*), Topf.
глевки́й, adj., lettig, klebrig.
гледі́ти = гляді́ти. [Lehm.
глей, m. III., (2. s. -ю), blauer
глек, m. I.*), Topf.
гле́чик, m. I.*), dim. глек.
глиб, f. V., Tiefe.
гли́ба, f. I., Scholle.
глибина́, f. I., глиби́нь, -чі́нь, f. V., Tiefe.
глибо́кий, adj., tief.
гливки́й = глевки́й.
гли́на, f. I., Lehm, Ton.
глин(е́)ць, m. II., Aluminium.
глинни́ця, f. II., Lehmgrube.
глиня́к, m. I.*), (2. s. -а́), Tonstein.
глиня́ний, adj., tönern, irden.
глиня́стий, adj., lehmig. [zeln.
гли́па-ти, v. I. A., blicken, blin-
гли́пн-ути, v. I. B., (prt. -ув), гли́пати. [wurm.
глиста́, f. I., (pl. гли́сти), Spul-
глита́-ти, v. I. A., verschlingen.
гли́бо́кий, = глибо́кий. [dorn.
гли́г, m. I., (s. 2. -у, 7. -зі́), Weiß-
гли́тно, adv., gedrängt voll.
глого́вий, adj., Weißdorn-.
глода́-ти, v. I. A., nagen.
глоду́н, m. I., (2. s. -а́), Nager.
глота́, f. I., Gedränge.
глубина́ = глибина́.
глуз, m. I., (2. s. -у), Spott, Hohn.
глузд, m. I., (2. s. -у), Sinn, Verstand. [verhöhnen,
глузу-ва́ти, v. I. A.*), spotten,
глум, m. I., (2. s. -у), Scherz. Spott.
глуми́тель, m. II., Spötter.
глу́пий, adj., töricht, dumm.
глу́пість, f. V., Torheit.
глупота́, f. I., Dummheit.

глуха́н, m. I., (2. s. -á), Auerhahn.
глухи́й, adj., taub; finster; dumpf, still, tot.
глу́хман, m. I., der Taube.
глу́хн-ути, v. I. B., (prt. -ув), taub werden.
глухова́тий, adj., schwerhörig.
глухова́тість, f. V., Schwerhörigkeit.
глухота́, f. I., Taubheit.
глу́ша, f. IV., Einöde, Dickicht.
глу́ш-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), taub machen, betäuben; dämpfen.
глуши́ця, f. II., Taubnessel.
гляд, m. I., (2. s. -у), Blick, Anblick.
гляда́-ти, v. I. A., гляді́ти.
гляд-і́ти, v. II. A., (prs. -жу́; prt. -і́в; vp. -же́ний), sehen, schauen; suchen, spähen.
гля́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув; imp. -ь, -ьмо!), гляді́ти.
гна́-ти, v. I. B., (prs. жен-у́, -е́ш..., imp. жен-и́; vp. -ний), treiben, jagen, verfolgen.
гне́-сти, v. I. B., (prs. -ту́; prt. -ти́в, imp. -ти́; vp. -те́ний), drücken, bedrücken, pressen.
гнеть, adv., alsogleich.
гнида́, f. I., (pl. гни́ди), Niß (Lausei).
гни́давий, adj., mit Nissen.
гниль, f. V., Fäulnis.
гнил(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Faulbrut.
гнили́й, adj., faul. [Faule, Träge.
гниля́к, m. I.*), (2. s. -а́), der
гни́-ти, v. I. A., (prs. -ю́), faulen.
гні́в, m. I., (2. s. -у), Zorn, Groll.
гні́ва-ти, v. I. A., ärgern, erzürnen; ся zürnen, [гні́вати.
гні́в-ити, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть),
гні́вли́вий, adj., jähzornig.
гні́вни́й, adj., erzürnt.
гні́зд-ити, v. II. A., (prs. -жу́, vp. -же́ний), nisten.
гні́здо́, n. I., (pl. гні́зда), Nest.
гни́й, m. III., (2. s. -ю, pl. 1. -ї́), Dünger, Unrat.
гнійни́к, m. I.*), Mistkäfer.
гні́т, (гнет), m. I., (2. s. -у), Druck; — гніт = ґніт.
гні́-ти́ти, v. II. A., (prs. -чу́, -ти́ш; prt. -ти́в, imp. -ти́, vp. -че́ний), гне́сти.
гно́б-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), bedrücken.
гноїв-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Jauche.
гно-ї́ти, v. II. B., düngen; eitern,
гноя́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). Düngstätte. [beugen, krümmen.
гн-у́ти, v. I. B., (prt. -ув), biegen,
гнучки́й, adj., biegsam, geschmeidig; schlank.
гов!, int., halt!
го́вір, m. I., (2. s. -у), Mundart.
говір-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gespräch. [sprächig, redselig.
говірки́й, говірли́вий, adj., ge-
говірни́й, adj., Sprech-.
гові́-ти, v. I. A., fasten.
гово́р-ити, v. II. A., (prt. -и́в, imp. -и́, vp. -е́ний), sprechen, reden.
го́д-ен, -на, -не; adj., würdig; tüchtig; im stande sein.
годи́н-а, f. I., (pl. -и́), Stunde; Wetter.
годи́нний, adj., stündig.
годи́нник, m. I.*), Uhr.
годинникáр, m. II., (2. s. -я́), Uhrmacher.
го́д-ити, v. II. A., (prs. -жу; vp. -же́ний), vergleichen, aussöhnen; dingen; zulieb tun; годи́ть ся es ziemt.
го́дї, adv., es geht nicht, ist nicht möglich, man darf nicht; genug.
годі́в-ля, f. II., (2. pl. -ель), Ernährung, Zucht.
годо́ван(е)ць, m. II., Pflegesohn.

годо́ван-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Pflegetochter.
году-ва́ти, v. I. A.*), ernähren, mästen, aufziehen.
го́жий, adj., munter, anmutig, [schön.
го́йдан-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schaukel.
го́йда-ти, v. I. A., schaukeln.
го́йний, adj., freigebig.
го́йн'сть, f. V., Freigebigkeit.
го-ї́ти, v. II. B., heilen.
голь, f. V., Blöße.
го́лий, adj., nackt, bloß, kahl; frei.
го́л-йти, v. II. A., rasieren.
голи́ш, m. IV., (2. s. -á), Habenichts.
голї́на́тий, adj., langfüßig. [bein.
голї́н-ка, f. I., (2. pl. -о́к), Schien-
голї́руч, adv., mit bloßen Händen.
голї́с(ї́н)ький, adj., splitternackt.
го́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Nadel.
голкова́тий, adj., nadelförmig.
голова́, f. I., (pl. ró-) Kopf, Haupt; Vorstand.
голова́тий, adj., großköpfig.
голова́ч, m. IV., (2. s. -á), Großkopf, tüchtiger Kopf. [sprung.
головиця, f. II., Maische; -Ur-
голо́в(онь)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. голова́. [hauptsächlich.
го́ловн-ий, adj., Haupt; -o, adv.,
головни́цтво, n. I., Mordtat, Totschlag, [brand.
голо́в-ня, f. II., (2. pl. -ень), Feuer-
головосї́ки, pl. f. I., Enthauptung.
го́лод, m. I., (2. s. -y), Hunger.
голо́д-ний, -ен, adj., hungrig.
голодни́ця, f. II., Hungergrube.
голоду-ва́ти, v. I. A.*), hungern, darben. [Laut; Wort.
го́лос, m. I., (2. s. -y), Stimme,
голоси́тель, m. II., Verkünder.
голос-йти, v. II. A., (prs. 1. голошу́, vp. голоше́ний), verkünden; klagen, jammern.
голосни́й, adj., laut; berüchtigt.
голосни́ця, f. II., Kehlkopf, Stimmritze.
голосо́ване, n. IV., Abstimmung.
голосо́вий, adj., Schall-.
голосу-ва́ти, v. I. A.*), stimmen.
голо́та, f. I., Pöbel. [-чик dim.
го́луб, m. I., Täuberich, Taube;
го́луб(е)ць, m. II., го́луб.
голуби́й, adj., himmelblau.
голуби́ний, adj., Tauben-.
голу́б-йти, v. II. A. (prs. -лю, -лять, vp. -лений), liebkosen.
голубі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), roter Täubling.
голу́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Taube.
голубни́к, m. I.*), (2. s. -á), Taubenschlag.
голя́р, m. II., (2. s. -я́), Barbier.
гомі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schienbein. [Lärm; Widerhall.
го́м'н, m. I., (2. s. -y), Schall,
гомон-ї́ти, v. II. A., (prt. -ї́в), schallen, lärmen; widerhallen.
гон(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Eilbote.
го́ни, pl. m. I., Gewende; (Längenmaß).
гони́тель, m. II., Verfolger.
го́н-йти, v. II. A., treiben, jagen, stürmen.
гончар, m. II., (2. s. -я́), Töpfer.
гончарский, adj., Töpfer-.
гончарство, n. I., Töpferhandwerk.
го́нчий, adj., Jagd-.
гора́, f. I., (pl. го́ри, гір), Berg, Höhe; pl. Gebirge.
горб, m. I., (2. s. -á), Hügel; Höcker, -(о́)к, -о́ч(о)к m. I.*) dim.
горба́тий, adj, höckerig.
го́рб-йти ся, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), sich buckelig machen.
горбова́тий, adj., hügelig.
горбови́на, f. I., Hügelland.
го́рдий, adj., stolz.
го́рд'сть, f. V., Stolz.

горд-и́ти, v. II. A., (prs. -жý, vp. жéний) verachten; ся stolz sein, sich brüsten.

гордíй, m. III., (2. s. -я́), der Stolze.

гордí-ти, v. I. A., stolz werden.

гóрдощ-і, pl. m. IV., Hoffahrt.

горд*у*-вáти, v. I. A.*), verachten.

гóре, n. III., Unglück, Wehe, Leid.

гóре, adv., wehe!

гóресть, f. V., Kummer.

гóрестний, adj., kummervoll.

гóреч, f. V., Bitterkeit.

горúнíж, adv., mit den Füßen nach oben.

горúстий, adj., bergig, gebirgig.

горí, adv., aufwärts, hinauf, obenauf.

горíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Branntwein.

горíлиць, adv., rücklings.

горíльчáний, adj., Branntwein-.

горíл-ня, f. 2., (2. pl. -éнь), Brennerei.

гор-íти, v. II. A., (prt. -íв), brennen, funkeln.

горíх, u. dgl. siehe орíх.

горíшний, adj., Ober-, oberer.

горлá-ти, v. I. A., schreien.

горлúця, f. II., Turteltaube.

гóрло, n. I., Schlund, Hals, Kehle.

горловúй, горляний. adj., Kehl-, Hals-.

горн, m. I., Esse, Herd.

горнéць = горшóк.

горностáй, m. III., Hermelin.

гóрн-ýти, v. I. B., (prt. -ýв), scharren; — ся sich anschmiegen.

горня́, n. V., Töpfchen, -тко n. I.*), dim.

горóд, m. I., Garten; гóрод Stadt.

горóд-(е)ць, m. II., -чик m. I.*), dim. горóд.

горóдина, f. I., Gemüse.

город-и́ти, v. II. A., (prs. -жý, vp. -жéний), zäunen; hemmen.

горóдний, adj., Garten-.

городни́цтво, n. I., Gartenbau.

городян-úн, m. I., (1. pl. -и), Städter, Bürger.

городя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Städterin.

городя́ньский, adj., städtisch.

горожанúн, u. dgl. siehe городянúн.

горожáньство, n. I., Bürgerrecht.

гороїж-ти ся, v. II. A., (prs. -у, -ать), sich stolz geberden.

горóх, m. I.*), (2. u. 5. s. -у), Erbse.

гороховúне, n. IV., Erbsenstroh.

горошúна, f. I., Erbsenkorn.

горóш(о)к, m. I.*), dim. горóх.

гóрст-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), eine Handvoll.

гортáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kehle.

гортóпи, pl. m. I., Unebenheiten.

горшá, n. V., dim. горшóк.

горш(о)к, m. I.*), (2. s. -á), Topf.

горю-вáти, v. I. A.*), trauern sich kränken, grämen.

горя́чий, adj., heiß.

горяч-и́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), erhitzen.

горя́чість, f. V., Hitze, Eifer.

горя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hitze; Heißsporn.

Гóсподь, m. I., Herrgott.

госпóда, f. I., Haus, Wirtshaus.

госпóдар, m. II., Wirt.

госпóдар-ити, v. II. A., wirtschaften.

господáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wirtschaft.

господáрний, adj., wirtschaftlich.

господáрский, adj., Wirtschafts-.

господáрство, n. I., Wirtschaft.

господúня, f. II., Wirtin.

гост(é)ць, m. II., (2. s. -я́), Rheumatismus.

гостúна, f. I., Bewirtung; Besuch.

гостúн(е)ць, m. II., Strafe; Geschenk.

гостúнний, adj., gastfreundlich; Gast-.

гостúнниця, f. II., Gasthaus.

гостúннíсть, f. V., Gastfreundschaft.

гост-и́ти, v. II. A., (1. prs. гощу́, vp. гоще́ний), reisen, zu Gast sein; bewirten. [schaft.

гости́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bar-

гото́вий, adj., bereit, fertig; bar.

гото́в-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), bereiten, fertig machen.

гото́в'сть, f. V., Bereitwilligkeit.

гото́вленє, n. IV., Zubereitung.

готу́-ва́ти, v. I. A.*), гото́вити.

гра, f. I., Spiel.

граб, m. I., Weißbuche. [gräber.

граба́р, m. II., (2. s. -я́), Toten-

граба́рский, adj., Gräber-.

гра́ба-ти, v. I. A., rechen, scharren.

гра́бежа, f. IV., Plünderung, Pfändung.

гра́беж-ливий, -ний, adj., Raub-.

грабель-ки́, pl. f. I.*), (2. -о́к), dim. граблі́.

грабина, f. I., Weißbuchenholz.

грабитель, m. II., Plünderer.

гра́б-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), plündern, pfänden.

граб-лі́, pl. f. II., (2. pl. -е́ль), Rechen.

грабо́вий, adj., Weißbuchen-.

град, m. I., (2. s. -у), Hagel.

градови́й, adj., Hagel-.

грак, m. I.*), га́йворон.

грамота́, f. I., Urkunde. [Kante.

грань, f. V., glühende Kohlen; —

гране́, n. IV., das Spielen.

грани́стий, adj., kantig.

грани́ця, f. II., Grenze.

грани́ч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), (ab)grenzen.

грани́чний, adj., Grenz-.

гра́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kante

гранкослу́п, m. I., Ecksäule.

гранча́стий, adj., kantig.

гра́-ти, v. I. A., spielen; wallen, gähren.

грач, m. IV., Spieler.

гре́бель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. гре́бля. [гре́бінь.

гребе́н(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim.

гребеня́стий, adj., kammartig.

греб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Ruderer.

гре́бі́нь, m. II., Kamm.

гре́б-ло, n. I., (2. pl. -е́л), Striegel.

гре́б-ля, f. II., (2. pl. -е́ль), Damm.

греб-(с)ти́, v. I. B., (prt. гріб, гребла́), scharren, rudern.

Грек, m. I.*), Grieche.

Грекиня, f. II., Griechin.

грем-іти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; prt. -ів), donnern.

гремучий, adj., donnernd.

гре́цкий, adj., griechisch.

гре́ча́ний, adj., aus Buchweizen.

греча́ник, m. I.*), (Buchweizen-) Kuchen. [weizen.

гре́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Buch-

гречкосі́й, m. III., Bauer.

гриб, m. I., (2. s. -а́), Pilz, Schwamm.

грибо́вий, adj., Pilz-.

гри́ва, f. I., Mähne.

гри́жа, f. IV., Gram.

гризота́, f. I., Gram.

гри́з-ти, v. I. B., (prs. -у́, imp. -и́), nagen, knacken; quälen, grämen.

гризу́н, m. I., (2. s. -а́), Nager.

гри́ма-ти, v. I. A., poltern, schlagen; schreien.

грим-і́ти = греміти. [гриміти.

гри́мн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),

гр'б, m. I., (2. s. -у, pl. -и́), Grab.

грізьний, adj., drohend, streng, furchtbar.

гр'м, m. I., (2. s. -у), Donner.

гр'мкий, adj., laut. [schnitt.

гр'н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brot-

гр'-ти, v. I. A., (vp. -тий), wärmen.

гріх, m. I.*), (2. s. -а́), Sünde.

гр'ш, m. IV., (2. s. -а́ 7. -и́, pl. I. гро́ш-і, 2. -ий, 6. гр'шми), Geld.

гріш-и́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), sündigen.
гріши́ний, adj., sündig.
гріши́ник, m. I.*), Sünder.
гріши́ниця, f. II., Sünderin.
гроба́р = граба́р.
гробни́ця, f. II., Grabmal.
грозьба́, f. I., Drohung.
гроз-и́ти, v. II. A., (prs. грожу́, vp. грожéний), drohen.
гро́з-но, n. I., (2. pl. -éн), Traube.
грома́да, f. I., Gemeinde; Menge.
грома́д-ити, v. II. A., (prs. -жу, imp. -ь -ьмо; vp. -жений), häufen, sammeln, zusammenrechen.
громади́льник, m. I.*), Harker.
громади́льниця, f. II., Harkerin.
грома́д-(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. грома́да.
грома́дний, adj., gemeinschaftlich.
грома́дский, adj., Gemeinde-.
громадя́н-ин, m. I., (1. pl. -и), Gemeindemitglied.
громадя́ньство, n. I., Gemeinwesen.
громови́й, adj., Donner-.
громови́на, f. I., Elektrizität.
громови́ця, f. II., Gewitter.
громозві́д, m. I., Blitzableiter.
гро́хі́т, m. I., (2. s. -у), Donner.
гроха́т-і́ти, v. I. B., (prs. -чу́, prt. -і́в, imp. -и́), rollen.
грошéви́й, adj., Geld-.
грошови́тий, adj., geldreich.
гру́ба, f. I., Ofen.
грубéзний, adj., sehr dick.
гру́бий, adj., dick, grob, roh.
гру́бість, f. V., Dicke, Grobheit.
грубі́-ти, v. I. A., dick werden.
гру́бник, m. I.*), Ofenheizer.
гру́бн-ути, v. I. B., (prt. груб), грубі́ти.
грубоскі́р(е)ць, m. II., Dickhäuter.
грудь, f. V., Brust.
гру́да, f. I., Scholle.
гру́д(е)нь, m. II., Dezember.
гру́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. гру́да.
грудне́вий, adj., Dezember-.
грудни́й, adj., Brust-.
грудни́ця, f. II., Brustkasten, -stück.
грузь, f. V., Kot; Schutt.
грузи́ло, n. I., Senkblei.
грузки́й, adj., kotig.
грузн-у́ти, v. I. B., (prt. -ув), versinken.
гру́ша, f. IV., Birnbaum.
гру́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Birne.
грушко́вий, adj., aus Birnholz.
гря́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Beet.
гряду́чий, adj., künftig.
грязь = грузь.
гря́знути = грузну́ти.
гря́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), einschlagen.
гу́ба, f. I., Lippe, Mund.
губа́тий, adj., großlippig.
губи́тель, m. II., Vertilger.
губ-и́ти, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), verlieren, verderben; hinrichten.
гу́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schwamm.
губкова́тий, adj., schwammig.
гу́бний, adj., Lippen-.
гу́гнавий = вугна́вий.
гудьба́, f. I., Musik.
гуд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу́; vp. -же́ний), tadeln. [hallen, brausen.
гуд-і́ти, v. II. A., (prs. -жу́, prt. -і́в),
гук, m. I.*), (2. s. -у), Schall.
гука́-ти, v. I. A., rufen. [гука́ти.
гу́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
гульба́, f. I., Tanz.
гу́л-и́ти, v. II. A., (prt. -и́в), locken; narren.
гу́льки, pl. m. I., Tanzerei.
гульня́, f. II., Gelage.
гуля́ка, m. = f. I.*), Lebemann.
гу́лян-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tanz.
гуля́-ти, v. I. A., tanzen, lustwandeln, spazieren; sich unterhalten, ausschweifen.

гуме́нний, m. = adj., Tennenwächter. [platz.
гум-но́, n. I., (2. pl. -е́н), Scheunen-
гу́н-я, f. II., grober Tuchrock; -ька dim. I. A.*), (2. pl. -о́к).
гу́па-ти, v. I. A., poltern, schlagen.
гу́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), гу́пати. [rasseln.
гу́рка-ти, v. I. A., poltern, klopfen,
гу́рки́т, m. I., (2. s. -у), Gepolter, Gerassel.
гуркот-і́ти, v. II. A., (prs. гурко́чу, -и́ш; prt. -і́в), гу́ркати.
гу́рма, f. I., Menge, Haufen.
гурт, m. I., (2. s. -у), Gesammtheit, на г. im Großen.
гуртови́й, adj., Massen-.
гурто́вник, m. I.*), Großhändler.
гурт(о́)к, m. I.*), kleine Gruppe.
гурту́-ва́ти, v. I. A.*), zusammenscharen, -treiben.
гусь, f. V., Gans. [serich.
гуса́к, m. I.*), (2. s. -а́), Gän-
гу́се-нь, f. V., -ниця, f. II., Raupe.
гусеня́, n. V., гуся́.
гу́с-ячий, -я, -е, adj., Gänse-.
гусі́льниця = гу́сениця.
гу́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gans; г. соли Salzstößel.
гу́слян-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), sauere Milch. [dicht werden.
гу́сн-ути, v. I. B., (prt. гус), **густи́й**, adj., dicht.
густ-и́ти, v. II. A., (prs. гущу́, -и́ш; vp. гу́щений), verdichten.
гу́стість, f. V., Dichte.
гу́ся́, n. V., dim. гусь.
гуся́тина, f. I., Gänsefleisch.
гу́сят-ко, n. I., (7. s. -ку, 2. pl. -ок), dim. гусь.
гу́сячий, adj., Gänse-.
гу́та, f. I., Eisen-, Glas-Hütte.
гутів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gerede, Gerücht.
гут-і́ти, v. II. A., (prs. гучу́, -и́ш; prt. -і́в), brausen.
гу́тник, m. I.*), Hüttenarbeiter.
гутни́цтво, n. I., Hüttewesen.
гутор-и́ти, v. II. A., (prs. -ю́, imp. -и́), plaudern.
Гу́цул, m. I., (pl. -и́), Huzule.
Гу́цул-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Huzulin.
гу́цульский, adj., huzulisch.
гуцуля́к, m. I.*); (2. s. -а́), Huzulenpferd.
гучни́й, adj., laut.
гу́ща, f. IV., Dichte; Brei.
гуща́вина, f. I., Dickicht.
гущавни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Gestrüpp.

ґ.

ґаздá, m. = f. I., госпо́дар.
ґазди́ня, f. II., господи́ня.
ґазду-ва́ти, v. I. A.*), господа́рити.
ґазе́та, f. I., Zeitung.
ґазови́й, adj., gasartig.
ґа́лиця, f. II., Ungeziefer.
ґальо́н, m. I., Borte.
ґа́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gang.
ґанч, m. IV., (2. s. -у), Fehler.
ґвавту-ва́ти, v. I. A.*), „Gewalt“ rufen.
ґе́ґа-ти, v. I. A., schnattern.
ґеле́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Faß = ¼ Koretz, (Hohlmaß).
ґльоб, m. I., Globus.
ґнип, m. I., Schustermesser.
ґни́т, m. I., Docht.
ґо́ґодза, f. I., Preißelbeere.
ґо́нта, f. I., Schindel. [delnagel.
ґонта́ль, m. II., (2. s. -я́), Schin-
ґонта́р, m. II., (2. s. -я́), Schindelspalter.
ґонт-и́ти, v. II. A., (prs. ґончу́, vp. ґончє́ний), mit Schindeln decken.

ґонтóвий, adj., Schindel-.
ґорáльня = горíльня.
ґоспóдар u. dgl. siehe госпóдар etc.
ґóт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Auerhenne.
ґóтур, m. I., Auerhahn.
ґрáжда, f. I., Schopfen.
ґрáлї, pl. f. II., Mistgabel.
ґрáта, f. I., Gitter.
ґрéчний, adj., artig.
ґрéчність, f. V., Artigkeit.
ґринджóли, pl. f. I., Kinderschlitten.
ґрис, m. I., (2. s. -у), Gries.
ґрунь, m. II., Anhöhe. [Boden.
ґрунт, m. I., (2. s. -у), Grund,
ґудз, m. I., (pl. -и,) Knoten, Beule.
ґýдзик, m. I.*), Knopf.
ґýдзувáтий, adj., knotig.
ґýля, f. II., Beule.
ґурáльня = горáльня.
ґуст, m. I., (2. s. -у), Geschmack.
ґустóвний, adj., geschmackvoll.
ґутéя, f. Ш., Quitte.
ґýша, f. IV., Kropf.
ґушáтий, adj., kropfig.

Д.

д, praep. З., zu.
да = та. [ben, liefern; lassen.
дава́-ти, v. I. A., (prs. да-ю), ge-
дави́тель, m. II., Erdrücker.
дáв-йти, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), drücken, pressen, klemmen; würgen, ersticken.
дáвї, adv., früh, ehemals. [alt.
давн-ий, -їмний, adj., ehemalig,
давнó, adv., ehemals, längst, з дáвен дáвна seit jeher, von alters.
давнинá, f. I., Altertum.
давн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), давúти.
даль, f. V., Ferne.
далевúд, m. I., Fernrohr.
далéкий, adj., weit, fern, entfernt.
далéкість, f. V., Ferne.
далекоснóсний, adj., weittragend.
далечинá, f. I., Ferne.
дáльший, Komp. von далéкий.
дань, f. V., данúна.
данúна, f. I., Tribut.
данцувáти = танцювáти.
дар, m. I., (2. s. -ý), Gabe, Geschenk.
дарáба, f. I., Floß.
дарéмний, adj., vergeblich.
дарéмщина, f. I., Frohndienst.
дар-йти, v. II. A., дарувáти.
дармá, adv., vergeblich, umsonst; schade; д. що wiewohl.
дáрмо, adv., umsonst, nutzlos, müßig.
дармоїд, m. I., Umsonstfresser.
дарму-вáти, v. I. A.*), müßig sein.
даровúй, adj., unentgeltlich.
даровúтий, adj., begabt.
дáром = дáрмо.
дару-вáти, v. I. A.*), schenken,
дарýн(о)к, m. I.*), Geschenk.
дáскал, m. I., дяк.
дасть Бíг = немá.
дáта, f. I., Datum.
дá-ти, p. v. I. A., (prs. -м, -ш, -асть, -амó, -сьтé, -дýть) давáти.
дáтель, m. II., Geber. [Spende.
дáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gabe.
дах, m. I.*), (2. s. -ý), Dach.
дахів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dachziegel.
даховúй, adj., Dach-.
дáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Abgabe.
даш(о)к, m. I.*), Schirm, dim. дах.
дбáлий, adj., fürsorglich.
дбáлість, f. V., Fürsorge.
дбá-ти, v. I. A., sorgen, sich kümmern.
дв-а, num., m., n., дві f., двóе zwei.
дванáцять, num., zwölf.
двáцять, num., zwanzig.

два́цятий, num.=adj., zwanzigster.
два́цят-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), die Zwanzig.
две́р-і, pl. f. V., (2. -и́й), Tür.
две́рник, m. I.*), Pförtner.
две́рцї, pl. m. II., dim. две́рі.
двига́р, m. II., (2. s. -я́), Heber.
двига́-ти, v. I. A., (empor)heben, schwer tragen; ся sich bewegen.
двигн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), двига́ти.
дви́женє, n. IV., Bewegung.
движи́мий, adj., beweglich.
движи́м:сть, f. V., Beweglichkeit.
дві́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zweier, Paar; -ко́ zwei. [gänger.
двійни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Doppel-
двійня́, f. II., Dual; Paar.
дві́р, m. I., (2. s. -а́), Hof; надві́р, adv., hinaus, надворі́ draußen.
дві́рник, m. I.*), Gemeindevorsteher. [двір.
дві́р(о́)к, m. I.*), (2. s. -а́), dim.
дві́рский, adj., Hof-.
дві́ста, num., zweihundert.
дві́чи, num., zweimal.
дво-, дву-, doppel-, zwei-.
двогоди́нний, adj., zweistündig.
двого́ло́вий, adj., zweiköpfig.
двоголо́сий, adj., zweistimmig.
дводнє́вний, adj., zweitägig.
дво́є, num., zwei; в дво́є zweimal soviel; на дво́є entzwei, по дво́є je zwei.
дво́звук, m. I.*), Doppellaut.
дво-і́ти, v. II. B., verdoppeln; zweifeln.
двокра́тний, adj., zweifach.
двокри́лий, adj., zweiflügelig.
дволи́стий, adj., zweiblätterig.
дволи́чний, adj., falsch.
дволіт́ний, adj., zweijährig.
двоміс́ячний, adj., zweimonatlich.
двоно́гий, adj., zweifüßig.
двоповерхо́вий, adj., zweistöckig.
двора́к, m. I.*), (2. s. -а́), Höfling.
двора́менний, adj., zweiarmig.
двор(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim. двір, Bahnhof.
дворо́гий, adj., zweihörnig.
двору́кий, adj., zweihändig.
дворя́н-ин, m. I., (1. pl. -и), Hofkavalier. [dame.
дворя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hof-
дворя́ньский, adj., Hof-.
дворя́ньство, n. I., Hofadel.
двосі́чний, adj., zweischneidig.
двоскладо́вий, adj., zweisilbig.
двочле́нний, adj., zweigliedrig.
двоязи́чний, adj., doppelzüngig.
двоя́кий, adj., zwei-erlei, -fach.
д-го́рі, adv., hinauf.
де, adv., wo; де-де, де-не-де, hie und da.
де́бра, f. I., Schlucht.
дебу́дь, дене́бу́дь, adv., wo immer.
девяно́сто, num., девятьдеся́ть.
де́вять, num., neun.
девятьдеся́ть, num., neunzig.
девя́тий, num. = adj., neunter.
девятьна́цять, num., neunzehn.
де́г(о)ть, m. II., (2. s. -ю), Teer.
де да́лї, тим..., je weiter, desto...
дейнде, adv., anderswo.
деніль ки, adv., wenig.
де́коли, adv., manchmal, mitunter.
де́котрий, pron. = adj., mancher.
д(е)нь, m. II., (2. s. дня), Tag.
дене́будь, adv., wo immer.
дене́котрий, pron. = adj., mancher.
де́нний, adj., Tages-, Tag-.
де́нно, adv., täglich.
де́рга-ти, v. I. A., hecheln.
дергі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hechel.
деревї́на, f. I., dim. де́рево.
деревї́ще, n. II., Sarg.
деревї́стий, adj., holzig.
дереві́-ти, v. I. A., erstarren.
дерев(л)я́ний, adj., hölzern.

де́рев-о, n. I., (1. pl. -á), Baum; Holz.
деревце́, n. III., dim. де́рево.
дере́н, m. I., (2. s. -ý), Kornelkirsche.
дерено́вий, adj., aus дере́н.
держа́ва, f. I., Staat, Reich.
держа́вний, adj., Staats-, Reichs-.
держа́к, m. I.*), (2. s. -á), Stiel, Halter.
держ-а́ти, v. II. A., (prs. -ý, -а́ть, prt. -а́в, vp. -анний), halten.
держи́тель, m. II., Erhalter.
дерзкий, adj., kräftig, mutig, kühn.
деркач, m. IV., (2. s. -á), Wachtelkönig; Klapper.
деркот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. дерко́ч-у, prt. -і́в) klappern.
дернина, f. I., Rasen.
де́рти, v. I. B., (prs. др-у, prt. дер, -ла, imp. дри, vp. де́ртий), reißen, schinden; schleißen.
деру́н, m. I., (2. s. -á), Schinder.
десь, adv., irgendwo.
деськолись, adv., manchmal, dann und wann.
де́сять, num., zehn.
деся́тий, num. = adj., zehnter.
десятилі́тє, n. IV., Decennium.
десятина, f. I., Zehntel; Zehent.
десятитисячна, f. = adj., Zehntausendtel. [Zehner.
деся́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
деся́тник, m. I.*), Zehentmann.
деся́т(о)к, m. I.*), Zehner.
десятічний, adj., Dezimal-.
де́-там, adv., keineswegs.
де́хто, pron. mancher.
дешевий, adj., billig, wohlfeil.
дешеві́-ти, v. I. A., billig werden.
дешевня́, f. II., wohlfeile Zeit.
де́що, pron., etwas, einwenig.
де́який, pron. = adj., mancher.
дж- siehe auch ж-, ч-!
дже́р-га, f. I.*), Wolldecke.
дз-, siehe auch з-, ц-!
дзвен-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), schallen, tönen.
дзві́н, m. I., Glocke; Ton, Klang.
дзві́нкий, adj., klingend.
дзві́нниця, f. II., Glockenturm.
дзві́н(о́)к, m. I.*), (2. s. -á), dim. дзві́н.
дзвона́р, m. II., (2. s. -я́), Glöckner.
дзво́ник, m. I.*), дзвіно́к.
дзво́н-и́ти, v. II. A., läuten, klingen; klappern.
дзелень-ка-ти, v. I. A., klingeln.
дзер, m. I., (2. s. -у), Melke.
дзьо́ба-ти, v. I. A., picken.
дзьобе́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Umhängtasche.
дзюб, m. I., Schnabel.
дзюба́тий, adj., blatternarbig.
ди́би, pl. f. I., Fessel. [ling.
дива́к, m. I.*), (2. s. -á), Sonder-
ди́ва́н, m. I., Teppich.
див-и́ти ся, v. II. A., (prs. -лю, -лять), schauen.
ди́вний, adj., wunderlich, wunderbar, sonderbar.
дивни́ця, f. II., Wunder.
ди́во, n. I., Wunder. [sam.
дивови́жний, adj., wunderlich, seltsam.
дивогля́д, m. I., Monstrum.
дивогля́дний, adj., monströs.
дивота́, f. I., дивни́ця.
диву-ва́ти ся, v. I. A.*), sich wundern, staunen.
дик, m. I.*), Wildschwein.
дика́р, m. II., (2. s. -я́), der Wilde.
ди́кий, adj., wild.
дику́н, m. I., (2. s. -á), дика́р.
дику́нство, n. I., Wildheit, Roheit.
дим, m. I., (2. s. -у; pl. -и́), Rauch.
дима́р, m. II., (2. s. -я́), Rauchfang.
ди́ма-ти, v. I. A., pumpen.
дима́ч, m. IV., (2. s. -á), Blasebalg.
дими́дї-ти, v. I. A., (ver)schwinden.
дими́стий, adj., rauchig.

дим-і́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; prt. -і́в, vp. -ле́ний), rauchen.
ди́мний, adj., rauchig, voll Rauch.
димни́к, m. I.*), (2. s. -á), Rauchfang.
димо́вий, adj., Rauch-.
дим(о́)к, m. I.*), dim. дим.
ди́ня, f. II., Kürbis.
дира́ = дїра́.
дити́на, f. I., (pl. f. V., дїт-и. 3. -ем, 6. -ьми́, 7. -ех), Kind.
дитя́, n. V., Kind. [дитя́.
дитя́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
дитя́чий, adj., kindlich.
дих, m. I.*), (2. s. -у), Atemzug.
ди́хавиця, f. II., Asthma, Dämpfigkeit. [däm¡fig.
ди́хавичний, adj., asthmatisch,
ди́хало, n. I., Atmungsorgan.
ди́ха-ти, v. I. A., atmen.
дичина́, f. I., Wild. [ling.
ди́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wild-
ди́ш(е)ль, m. II., Deichsel.
ди́шиця, f. II., Luftröhre.
ди́шлик, m. I.*), dim. ди́шель.
дї- siehe auch до-. [добира́ти.
дїбра́ти, p. v., (prs. u. imp. до-),
дїбро́ва = дубро́ва.
дї́ва, f. I., Jungfrau.
дї́ва́-ти, v. I. A., hintun, unterbringen, aufbewahren; ся hinkommen, hinbegeben.
дї́виця, f. II., Jungfrau.
дї́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mädchen; -онька, -очка, dim.
дї́вочий, adj., Mädchen-.
дї́вча́, n. V., Mädchen.
дї́вч-ина, f. I., (pl. -áта u. V.), Mädchen. [доганя́ти.
дїгна́ти, p. v., (prs. u. imp. до-),
дї́д, m. I., (pl. -и́), Großvater, Greis.
дї́ди́зна, f. I., дї́дівщина.
дї́ди́цтво, n. I., Erbe.
дї́дич, m. IV., (pl. -і) Gutsherr. [erben.
дї́дич-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать),
дї́дї́в, дї́дівский, adj., großväterlich.
дї́дівщина, f. I., Ahnenerbe.
дї́дько, m. I.*), (5. -че! pl. -и́), Teufel.
дї́до = дї́д.
дї́довий, adj., дї́дів.
дї́дчий, adj., des Teufels, teuflisch.
дї́ж-а, f. IV., -ка f. I.*), (2. pl. -о́к), Fäßchen.
дїжда́ти, p. v., erwarten, erleben.
дїздрі́ти, p. v., wahrnehmen.
дїзна-ва́ти, v. I, A.*), erforschen, erfahren.
дїзна́ти, p. v., дїзнава́ти.
дїй-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Melkwarze.
дїйма́-ти, v. I. A., zusetzen; ergreifen; -ючий empfindlich, schmerzlich.
дїйни́й, adj., Melk-. [vieh.
дїйни́к, m. I.*), (2. s. -ý), Melk-
дїйни́ця, f. II., Melkkübel.
дїйня́ти, p. v., дїйма́ти.
дї́йство, n. I., Handlung.
дї́йству-ва́ти, v. I. A.*), wirken.
дї́йс(т)ний, adj., wirklich.
дї́йстність, f. V., Wirklichkeit.
дїйти́, p. v., доходи́ти.
дї́л, m. I., (2. s. до́лу), Boden, Tal; з до́лу von unten.
дї́ла́-ти, v. I. A., tun, handeln, wirken.
дї́льба́, f. I., Teilung, Division.
дї́лене, n. IV., Teilen.
дї́ли́мий, adj., teilbar.
дї́ли́м(о)к, m. I.*), Dividend.
дї́ли́тель, m. II., Divisor.
дї́л-и́ти, v. II. A., teilen, dividieren; sondern, scheiden.
дї́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Halsdrüse.
дї́льни́ця, f. II., Grenze; Ortsteil.
дї́ло, n. I., Werk, Arbeit, Tat, Sache.

дї́ля = для. [Haus.
дім, m. I., (2. s. -до́му, pl. -и́),
дї́-ти, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо, ьте), дїва́ти.
діпра́вди, adv., спра́вдї.
дїра́, f. I., (pl. дї́ри), Loch.
дїра́вий, adj., löcherig.
дїра́в-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять, imp. -мо, -те; vp. -лений), [löchern.
дірва́ти, p. v., дорива́ти.
дї́р-ка, дї́роч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim дї́рка.
дїрк(ов)а́тий, adj., porös.
дірк(ов)а́тість, f. V., Porosität.
дісла́ти, p. v., досила́ти.
дістава́ти, v., bekommen, erhalten, erreichen; ся gelangen, zuteil werden.
діста́ти, p. v., дістава́ти.
дїтва́к, m. I.*), (2. s. -а́), Kind.
дї́ти, pl. von дити́на.
дї́-ти, p. v. I. B., (prs. -ну, prt. -в, -ла, imp. -нь, -ньмо), дїва́ти.
дїт(оч)-ки́, dim., (2. pl. -о́к), von дї́ти.
дїто́чий = дитя́чий.
дї́я, f. III., Handlung, Tat, Akt.
дїя́(те)льний, adj., tätig.
дїя́(те)льність, f. V., Tätigkeit.
дїя́тель, m. II., der Tätige.
дї́-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний), tun, handeln, wirken; — ся geschehen, sich zutragen.
дїя́ч, m. IV., (2. s -а́), дїя́тель.
для, präp. 2, für; wegen, halber.
дму́ха-ти, v. I. A., blasen, wehen.
дмухн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), дму́хати.
дне́вний, adj., Tag-, Tages-.
дне́вник, m. I.*), Tagblatt; Tagfalter.
днесь, adv., heute.
дни́на, f. I., Tag; pl. siehe день!
днї́-ти, v. I. A., tagen, dämmern.
дно, n. I., Boden, Grund.
дну-ва́ти, v. I. A.*), den Tag verbringen.
до, präp. 2, zu, an, nach, bis, in.
до- (siehe auch ді-) zu, hinzu-; an-, heran-, bei; ab-, aus-; er-, ver-.
доба́, f. I, (2. pl. діб). Tag (24 Stunden).
доба́в-ити, p. v. II A, (prs. -лю-, лять; imp. -мо, vp. -лений), добавля́ти.
добавля́-ти, v. I A, hinzufügen.
добача́-ти, v. I A, bemerken, wahrnehmen; не — nicht gut sehen.
доба́чити, p. v., добача́ти.
добива́-ти, v. I. A., erschlagen, den Todesstoß geben; erkämpfen; anstreben; abschließen.
добира́-ти, v. I. A., zu, hinzunehmen; aussuchen, auslesen; — ся ein-greifen, -brechen; gelangen.
доби́ти, p. v., (prs. дібю́), добива́ти.
до́бич, f. V., -а, f. I., Beute.
добіга́ти, v., einholen, gelangen.
добі́р, m. I., (2. s. -у), Auswahl.
добі́рний, adj., auserlesen.
добі́чи, p. v., добіга́ти.
до́брий, adj., (Komp. лї́пший), gut, recht, wohl. [gut.
добрі́с(ен)ький, adj., noch ganz
до́брість, f. V., доброта́.
добро́, n. I., (2. pl. дібр), Gutes, Gut, Habe.
добро́бит, m. I., (2. s. -у), Wohlstand.
добровільний, adj. freiwillig.
до́бро́дїй, m. III., Herr, Wohltäter.
добро́дїй-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Frau, Wohltäterin.
добродї́йний, adj. wohltätig.
добродї́йство, n. I., Wohltat.
доброду́шний, adj. gutherzig, gemütlich.
доброду́шність, f. V., Gutherzigkeit.
добромисля́чий, adj., wohlgesinnt,

добросе́рдний, adj., gutherzig.
до·рота́, f. I., Güte.
добротво́рний, adj., wohltätig.
доброчи́нний, adj., wohltätig.
доброчи́нність, f. V., Wohltätigkeit.
добря́-га, m. = f. I.*), seelenguter Mensch.
добря́чий, adj., gutherzig.
до·у́ва-ти, v. I. A., hervorbringen, gewinnen; einnehmen; herausziehen, zücken; abschließen; — ся eindringen, einbrechen.
добудо́ву-вати, v. I. A.*), zubauen.
добудува́ти, p. v., добудо́вувати.
добу́ти, p. v., добува́ти.
добу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ergebnis, Produkt.
доваре́ний, vp., gar gekocht.
до́вба-ти, v. I. A., stochern, meißeln, höhlen. [Zahnstocher.
довба́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к).
до́вбень-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). dim. до́вбня. [Schlägel.
до́вб-ня, f. II., (2. pl. -ень),
довг, m. I.*), (2. s. -у́), Schuld.
до́вгий, adj., lang.
до́вгість, f. V., Länge.
довгова́тий, adj., länglich.
довговоло́сий, adj., langhaarig.
довгогри́вий, adj., langmähnig.
довголі́тний, adj., langjährig.
довгоно́гий, adj., langbeinig.
довгоно́сий, adj., langnasig.
довгору́кий, adj., langarmig.
довгота́, f. I., Länge,
довготерпели́вий, adj., langmütig.
довготерпели́вість, f. V., Langmut.
довгоу́хий, adj., langohrig.
довгохво́стий, adj., langschwänzig.
довгоязи́кий, adj., langzungig.
дове́зти, p. v., довози́ти.
доверше́ний, adj., vollkommen.
довершити, p. v., дове́ршувати.
дове́ршу-вати, v. I. A.*), vollenden; ergänzen.
дове́сти, p. v., доводи́ти.
до́вжен = до́вжний.
довже́зний, adj., sehr lang.
довжина́, f. I., Länge.
довж-и́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть; vprs. -а́чий), verlängern.
довжі́нь, f. V., довжина́.
до́вжний, adj., schuldig.
до́вжник, m. I.*), Schuldner.
до́відь, m. I., (2. s. -у), Beweis.
до́відь, m. I., (2. s -у), Erkundigung.
довіда-ти ся, p. v. I. A., довідувати.
довіду-вати ся, v. I. A.*), sich erkundigen, erfahren.
до́віз, m. I., (2. s. -у), Zufuhr.
довільний, adj., zufrieden; willkürlich. [Willkür.
довільність, f. V., Zufriedenheit;
довіре́нний, adj., vertraut.
довіре́нність, f. V., Vertrauen.
довіро́чний, adj., vertraulich.
довірчи́вий, adj., leichtgläubig.
довірчи́вість, f. V., Leichtgläubigkeit.
довіря́-ти, v. I. A., vertrauen. [während.
довічний, adj., ewig, immer-
довкóла = доокóла.
довкруги́, adv., ringsum.
доводи́ти, v., hin-, zu-bringen, -führen, befehligen, beweisen, dartun; — ся sich treffen, dazukommen.
довози́ти, v., herbei-, zu-führen.
дово́лі, adv., genug.
довша́-ти, v. I. A., länger werden.
до́гад, m. I., (2. s. -у), Vermutung.
догада́ти ся, p. v., дога́дувати ся.
до́гад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), до́гад.
дога́дливий, adj., zuvorkommend.
дога́дливість, f. V., Zuvorkommenheit.
дога́ду-вати ся, v. I. A.*), vermuten; sich besinnen.
дога́на, f. I., Tadel.
дога́нний, adj., tadelhaft. [eilen.
доганя́-ти, v. I. A., einholen; nach-

догаря́-ти, v. I. A., zuende brennen, verlöschen.
догі́дний, adj., bequem.
догі́дність, f. V., Bequemlichkeit.
догі́н, на-з-догі́н um zu ereilen.
доглу́па-ти ся, p. v. I. A., mühsam begreifen. [pflegen, warten.
доглядá-ти, v. I. A., überwachen,
доглядáч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wärterin.
доглядíти, p. v., доглянути.
доглянути, p. v., доглядáти; bemerken. wahrnehmen.
дóговір, m. I., (2. s. -у), Übereinkommen, Vertrag.
догові́рний, adj., Vertrags-.
договорúти, p. v., договóрювати.
договóрю-вати, v. I. A.*), zuende reden; zureden; verabreden.
дóгода, f. I., Bequemlichkeit; Gefallen.
догодúти, p. v., дóгоджувати.
дóгоджу-вати, v. I. A.*), rechttun, befriedigen.
догонúти, v., доганя́ти.
до горú, adv., hinauf.
догорíти, p. v., догаря́ти.
дó-га, f. I., (3. u. 7. -дзі), Faßdaube.
додавáти, v., hinzu-, bei-, zu-geben, -setzen, -fügen, addieren.
додáти, p. v., додавáти.
додатко́вий, adj., Zusatz-,
додáт(о)к, m. I.*), (2 s. -у), Zugabe, Beilage, Zusatz, Nachtrag.
додéржати, p. v., додéржувати.
додéржу-вати, v. I. A.*), aus-, hin-, ein-halten; halten.
додýмати ся, p. v., додýмувати ся.
додýму-вати ся, v. I. A.*), begreifen, daraufkommen; mutмаßen.
дóєнє, n. IV., Melken.
дожáти, p. v., дожинáти.
дожджáн-ка, f. I.*), (2. s. -о́к), Regenwurm.
доживá-ти, v. I. A., verleben, abschließen; erleben.
доживóтний, adj., lebenslänglich.
дожидá-ти, v. I. A., ab-, er-warten, warten.
дожинá-ти, v. I. A., die Ernte beenden.
дожúти, p. v., доживáти.
дожúт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Erlebnis.
дозвóл-ити, p. v., дозволя́ти.
дозволя́-ти, v. I. A., erlauben, bewilligen; — ся Erlaubnis nehmen. [pflegen.
дозирá-ти, v. I. A., überwachen;
дóзір, m. I., (2. s. -у), Aufsicht, Pflege.
до-знáку, adv., vollends, ganz.
дозóр(е)ць, m. II., Aufseher.
дозóру-вáти, v. I. A.*), дозирáти.
дозрівá-ти, v. I. A., reifen.
дозрíлий, adj., reif.
дозрíлість, f. V., Reife.
дозрíти, p. v., дозрівáти.
доїдá-ти, v. I. A., zuende essen; zusetzen.
дóїзд, m. I., (2. s. -у), Zufahrt.
доїзджá-ти, v. I. A., zufahren.
доїсти, p. v., доїдáти.
до-їти, v. II. B., (imp. дій!) melken.
доїхати, p. v., доїзджáти; — кінця́ vernichten.
дóказ, m. I., (2. s. -у), Beweis.
доказáти, p. v., докáзувати.
докáзу-вати, v. I. A.*), zuende sagen; beweisen; durchsetzen;
докáзно, adv., erwiesen. [treiben.
дóки, дóкіль, adv., bis, so lange, wie
докидáти, v., zuwerfen. [lange.
докúнути, p. v., докидáти.
докисá-ти, v. I. A., ausgähren.
докúснути, p. v., докисáти.
докíнчи́ти, p. v., докíнчувати.
докíнчу-вати, v. I. A.*), enden, beendigen.

до́кір, m. I., (2. s. -у), Vorwurf, Tadel.
докі́рливий, adj., vorwurfsvoll.
до́клад, m. I., (2. s. -у), Bericht.
докла́да-ти, v. I. A., zugeben, zusetzen.
докла́дний, adj., ausführlich, genau.
докла́дність, f. V., Ausführlichkeit.
докла́дчик, m. A.*), Berichterstatter.
докла́сти, p. v., докла́дати.
докóла, adv., ringsum.
докóлоти, p. v., докóлювати.
докóлю-вати, v. I. A.*), Todesstoß versetzen; zuende spalten.
докона́-ти, p. v. I. A., докóнувати.
доконéчний, adj., durchaus notwendig.
доконéчність, f. V., Notwendigkeit.
докóну-вати, v. I. A.*), vollbringen, durchsetzen.
докопáти, p. v., zuende graben; ся auf etwas stoßen.
докоря́-ти, v. I. A., vorwerfen.
до-кýпи, adv., zusammen.
докýпити, p. v., докýповати.
докýпю-вати, v. I. A.*), dazukaufen.
докури́ти, p. v., докýрювати.
докýрю-вати, v. I. A.*), ausrauchen.
докуча́-ти, v. I. A. belästigen.
докýч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), докуча́ти. [dringlich.
докýчливий, adj., lästig, zu-
докýчливість, f. V., Belästigung, Zudringlichkeit. [drückend.
долегли́вий, adj., schmerzhaft,
доле́жати, p. v., zuende liegen.
до́ленька, f. I.*), dim. до́ля.
доливá-ти, v. I. A., dazugießen.
доли́на, f. I., Tal.
доли́ти, p. v., доливáти.
доло́, **доло́в**, adv., hinab, abwärts.
доло́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fußboden. [Nieder-.
доло́шний, adj., unterer, Unter-,
долони́стий, adj., handförmig.
долóня, f. II., Handfläche.
долото́, n. I., Meißel, Stemmeisen.
до́ля, f. II., Los, Schicksal.
долягáти, v. I. A., drücken.
до́ма, adv., zuhause.
домага́-ти ся, v. I. A., fordern.
дома́шний, adj., häuslich, Haus-.
доми́слити ся, p. v., домишля́ти ся.
домишля́-ти ся, v. I. A., дога́дувати ся
домі́в, adv., nach Hause, heim.
домі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Häuschen.
домівни́к, m. I.*), Hausgenosse.
домівство́, n. I., Haushalt.
домірко́ву-вати ся, v. I. A.*), дога́дувати ся.
домірку-ва́ти ся, p. v. I. A.*), домірко́вувати ся.
домі́шати p. v. домі́шувати.
домі́шу-вати, v. I. A.*), bei-, hinzu-mischen.
домови́й, adj., Haus-, häuslich.
домови́на, f. I., Sarg.
домóвити, p. v., домовля́ти.
домовля́-ти, v. I. A., ausreden.
доне́сти, p. v. доноси́ти. [донька́.
до́неч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
донь-ка́, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tochter.
до́нос, m. I., (2. s. -у), Anzeige.
доноси́ти, v. hinzutragen; anzeigen.
доно́щик, m. I.*), Anzeiger.
до́ня, f. II, донька́.
дооко́ла, adv., ringsum.
дооráти, p. v., доóрювати.
доóрю-вати, v. I. A.*), zuende pflügen.
доóчно, adv., ins Gesicht.
допе́вне, adv., gewiß, sicherlich.
допечи́, p. v., допіка́ти.
допили́ти, p. v., допи́лювати.
допива́-ти, v. I. A., austrinken.
допильну-ва́ти, p. v. I. A.*), achthaben.

допи́лю-вати, v. I. A.*), zu Ende sägen.
до́пись, f. V., Zuschrift.
дописа́ти, p. v., допи́сувати.
до́пис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), schriftlicher Zusatz. [spondent.
дописува́тель, m. II., Korre-
допи́су-вати, v. I. A.*), hinzuschreiben, zu Ende schreiben; korrespondieren.]forschung.
до́пит, m. I., (2. s. -у), Nach-
допита́ти ся, p. v., допи́тувати ся.
допи́ти, p. v., допива́ти.
допи́тливий, adj., forschend.
допи́ту-вати ся, v. I. A.*), nacher-fragen, -forschen; sich erkundigen.
допіка́-ти, v. I. A., zusetzen.
доплáта, f. I., Zuschuß.
доплати́ти, p. v., доплáчувати.
доплáчу-вати, v. I. A.*), zuzahlen.
до́плив, m. I., (2. s. -у), Zufluß.
доплива́-ти, v. I. A., hinzufließen.
доплúсти, p. v., доплива́ти.
доповіда́ти, v., zu Ende erzählen.
доповісти, p. v., доповіда́ти.
допомага́ти, v., (ver)helfen.
допомóчи, p. v., допомага́ти.
допото́пний, adj., vorsündflutlich.
доправ́ду-вати ся, v. I. A.*), rechten.
допроваджа́-ти, v. I. A., hinführen, -bringen.
допрова́дити, p. v., допроваджа́ти.
до́прос, m. I., (2. s. -у), Verhör.
допроси́ти ся, p. v., допро́шувати ся. [bitten.
допро́шу-вати ся, v. I. A.*), er-
допуска́ти, v., zulassen, zugeben; — ся begehen.
до́пуст, m. I., (2. s. -у), Fügung.
допусти́мий, adj., zulässig.
до-путя́, adv., gehörig. [nahme.
допу́щенє, n. IV., Zulassung, An-
дора́джу-вати, v. I. A.*), (an)raten.
дора́дити, p. v., дора́джувати.
дора́дник, m. I.*), Ratgeber.
до́раз(у), adv., auf einmal.
дора́з-ка, f. I.*), (2. s. -о́к), Unbill.
дора́зний, adj., schlagend, entschieden; pünktlich.
дораста́-ти, v. I. A., heranwachsen.
дорахо́ву-вати ся, v. I. A.*), ausrechnen. [вати ся.
дорахува́ти ся, p. v., дорахо́ву-
до-ре́чи, adv., zur Sache, schicklich.
дорива́-ти ся, v. I. A., erwischen.
дориво́чний, adj., abgerießen.
доріж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. доро́га.
доріза́ти, p. v., доріза́вати.
доріза́-вати, v. I. A.*), zuende schneiden; notschlachten.
доріка́-ти, v. I. A., vorwerfen.
доро́байло, n. I., alte Sache.
доробúти, p. v., доробля́ти.
доробля́-ти, v. I. A., (voll)enden; anpassen; — ся erwerben.
дороб(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Verdienst, Erwerb. [Reise.
доро́га, f. I.*), (2. pl. доріг), Weg,
дорогúй, adj., teuer, kostbar, lieb.
дорого́вий, adj., Weg-.
дорогоска́з, m. I., Wegweiser.
дороці́нний, adj., kostbar.
дорогоці́нність, f. V., Kostbarkeit, Kleinod.
дорожéнь-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. доро́га.
дорож-и́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), vertrauen; hochhalten, schätzen; — ся viel fordern. [Droschke.
доро́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
дорожня́, f. II., Teuerung.
дорозумі́ти ся, p. v., merken, erraten.
доро́слий, adj., erwachsen.
дорости́, p. v., доста́ти.
доруба́ти, p. v., дору́бувати.

доруб́у-вати, v. I. A.*), zu Ende hacken.
доруча́ти, v. I. A., einhändigen.
доручи́тель, m. II., Einhändiger.
доруч-и́ти, p. v., -а́ти.
доса́да, f. I., Aerger, Verdruß.
доса́джу-вати, v. I. A.*), zu Ende pflanzen; zusetzen.
досади́ти, p. v., доса́джувати.
доса́дний, adj., ärgerlich.
до́сьвід, m. I., (2. s. -у), Erfahrung.
до́сьвід(че́)ний, adj., erfahren.
досьвідча́-ти, v. I. A., bezeugen; erfahren.
досьвідчи́ти, p. v., досьвідч(ув)а́ти.
до́сьвіта, adv., früh.
до́сьвіт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Morgendämmerung.
до́си, adv., bisher.
досила́-ти, v. I. A., zusenden.
до́сил-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Zusendung.
досипа́-ти, v. I. A., (hin)zuschütten.
доси́пати, p. v., досипа́ти.
досипля́-ти, v. I. A., noch schlafen.
до́си́ть = до́ста.
доску́л-ити, p. v. II. A., доску́ювати.
доску́лю-вати, v. I. A.*), belästigen, zusetzen.
до́слїд, m. I., (2. s. -у), Forschung.
дослїджу-вати, v. I. A.*), forschen.
дослїди́ти, p. v., дослїджувати.
дослїдний, adj., bemerkbar.
дослїдник, m. I.*), Forscher.
дослóвний, adj., wortgetreu, wörtlich.
дослу́гу-вати, v. I. A.*), ausdienen; — ся verdienen.
дослужи́ти, p. v. дослу́гувати.
дослу́хати, p. v., zu Ende hören; — ся vernehmen.
досме́ртний, adj., lebenslänglich.
досоли́ти, p. v., zusetzen.
доспіва́-ти, v. I. A.*), reifen.
доспі́лий, adj., reif.
доспі́л'сть, f. V., Reife.
доспі́ти, p. v., доспіва́ти.
до́ста, adv., genug.
доста́ва, f. I., Lieferung, Zustellung.
доста́вити, p. v., доставля́ти.
доставля́-ти, v. I. A., liefern, zustellen.
доста́вник, m. I.*), Lieferant
доста(р)ча́-ти, v. I. A., liefern; hinreichen.
доста́(р)чити, p. v., достарча́ти.
доста́тний, adj., wohlhabend.
доста́тн'сть, f. V., Fülle, Reichtum.
доста́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wohlhabenheit.
достато́чний, adj., genügend.
доста́ча, f. IV., Übefluß.
достереч́и, p. v., достеріга́ти.
достеріга́-ти, v. I. A., wahrnehmen; hüten.
достига́-ти, v. I. A., anstreben; erreichen; reifen.
достиѓнути, p. v., достига́ти.
достиж́ний, adj., erreichbar.
достовірний, adj., glaubwürdig.
достовірн'сть, f. V., Glaubwürdigkeit.
достóйний, adj., würdig.
достóйник, m. I.*), Würdenträger.
достóйн'сть, f. V., Würdigkeit.
достóїньство, n. I., Würde.
до-стóту, adv., ganz, genau.
достохва́льний, adj., löblich.
достроїти, p. v., достро́ювати.
достро́ю-вати, v. I. A.*), zu Ende bauen, zubauen.
до́ступ, m. I., (2. s. -у), Zutritt.
доступи́ти, p. v., hinzutreten, gelangen, erlangen.
досту́пний, adj., zugänglich.
досту́пн'сть, f. V., Zugänglichkeit.
до-схо́чу, adj., satt, vollauf.
досяга́ти, v., erreichen.
досяглйвий, adj., erreichbar.
досягну́ти, p. v., досяга́ти.
до́теп, m. I., (2. s. -у), Witz.
дотепе́р, adv., bis jetzt.

дотеперішний, adj., bisherig.
дотепний, adj., witzig.
дотепність, f. V., Witz, Geschick.
дóти, adv., bis dahin, so lange.
дóтик, m. I.*), (2. s. -у), Berührung, das Tasten.
дотикáти, v., berühren.
дотикóвий, adj., Tast-, Gefühl-.
дотичний, adj., betreffend.
дóтіль, дóтиль = дóти.
дотклúвий, adj., schmerzlich.
до-тлá, adv., gänzlich.
дотлівá-ти, v. I. A., verglimmen.
дотлíти, p. v., дотлівáти.
доторкá-ти, v., an-, be-rühren.
доторкнýти, p. v., доторкáти.
дотóчи́ти, p. v., дотóчувати.
дотóчу-вати, v. I. A.*), hinzuwälzen; zudrechseln; anfügen.
дóхід, m. I., (2. s. -у), Einkommen, Einnahme.
дохíдний, adj., einträglich.
дохováти, p. v., дохóвувати.
дохóв(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zuwachs.
дохóву-вати, v. I, A.*), bewahren, erhalten; — ся aufziehen.
доходúти, v., gelangen, reichen; reifen; forschen.
доходóвий, adj., Einkommen-.
дохрáпа-ти ся, p. v. I. A., sckwer
доч = дочкá. [erreichen.
дочáсний, adj., zeitlich.
дочекá-ти, p. v. I. A., erleben.
дочитáти, p. v., zu Ende lesen, herauslesen.
доч-кá, f. I.*), (2. pl. -óк), Tochter.
дóш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brett.
дошкýлити = доскýлити.
дощ, m. IV., (2. s. -ý), Regen.
дощевúй, adj., Regen-
дóщеч-ка, дощúн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. дóшка. [wasser.
дощів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Regen-
драбúн-а, f. I. (pl. -и́), Leiter.
драбинáстий, adj., Leiter-. [beere
дражнúк, m. I.*), (2. s. -á), Brom-
дражн-úти, v. II. A., reizen.
дразлúвий, adj., reizbar.
дранúця, f. II., Schindel.
дрáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fetzen.
дрáнний, adj., zerfetzt.
дрáнтє, n. IV., Lumpen. [klimmen.
дрáпа-ти, v. I. A., kratzen, — ся er-
драпн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), дрáпати; durchgehen.
дрáтва, f. I., Pechdraht. [дéрти.
др-áти, v. I. B., (prt. -ав, vp. áний).
драту-вáти, v. I. A.*), дражнúти.
дрáча, f. IV., Erpressung. [kammer.
древíт-ня, f. II., (2. pl.. -ень), Holz.
дрéнькíт, m. I., (2. s. -у), Gedröhn.
дрень-тíти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, 3. pl. -чáть; prt. -тíв, imp. -чи́), dröhnen. [prt. -áв), дреньтíти.
дреньч-áти, v. II. A., (prs. -ý, -áть.
дриглí, pl. m. II., Sulz.
дри́ґа-ти, v. I. A., zappeln.
дри́мба, f. I., Maultrommel.
дрі-, siehe auch дро-.
дрíб, m. I., (2. s. -у), Geflügel.
дрíб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brocken, Kleinigkeit.
дрíбку, adv., einwenig, etwas.
дріб-нúй, -нéнький, -óнький, adj., klein, fein.
дрібнúця, f. II., Geringfügigkeit.
дрібнí-ти, v. I. A, kleiner werden.
дрíбяз(о)к, m. I.*) (2. s. -у), Kleinigkeit. [dim. дровá.
дрівця́, pl. n. III., (2. pl. дровéць),
дріжджі, pl. m. IV., Hefe.
дрім-áти, v. I. A., schlummern.
дрімотá, f. I., Schlummer.
дрíт, m. I. Draht.
дроб, m. I., Bruch.
дробен = дрібний.
дроб-úти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -лéний), zerbröckeln, zerstückeln, verkleinern.

дробя́та, pl. n. V., Schafe
дрова́, pl. n. I., Holz.
дровíтня = древíтня.
дро́ганє, n. IV., Schwingung.
дрога́-ти, v. I. A., schwingen.
дрож(дж), f. V. (m. IV.), Schauer, Frösteln. [-áв). zittern, beben.
дрож-а́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть; prt.
дрозд, m. I., Drossel. [binder.
дрота́р, m. II., (2. s. -я́), Draht-
дро́тик, m. I.*), dim. дрíт.
дроту-ва́ти, v. I. A.*), mit Draht
дротяни́й, adj., Draht-. [binden.
дро́хва, f. I., Trappe.
дроч-и́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), reizen, necken.
друг, m. I.*), Freund. [ein anderer.
дру́гий, num. = adj., zweiter. pron.
другоря́дний, adj., zweiten Ranges.
друга́-ти, v. I. A., flechten, winden. [f. I. Freundschaft.
дру́жб-а, m. = f. I., Brautführer, -á,
дружина́, f. I., Gattin; Gesellschaft, coll. Gefährten, Gefolge.
друж-и́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), vereinigen, verbinden; — ся Freundschaft schließen.
дру́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brautmädchen.
дру́жний, adj., freundschaftlich.
друзя́ка, m. = f. I.*), Freund.
друк, m. I.*), (2. s. -á), Stange, Hebel; (2. s. -y), (Buch-) Druck.
друка́р, m. II., (2, з. -я́), Buchdrucker.
друка́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Buchdruckerei.
друка́рский, adj., Buchdrucker-.
друку-ва́ти, v. I. A.*), drucken.
дру́л-ити, v. II. A., трýтити.
друхота́-ти, v. I. A., zerschmettern.
друч(о́)к, m. I.*), dim. друк., Stange.
друшля́к, m. I.*), (2. s. -á), Durchschlag.
дрянь, f. V., Fetzen, Lumpen.
дря́ний, adj. zerfetzt.
дря́пати = дря́цати.
дря́хлий, adj., siech.
дря́хлість, f. V., Siechtum.
дуб, m. I., Eiche.
дуб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim. дуб.
дуби́ло, n. I., Gerbstoff.
дубúна, f. I., Eichen-Wald, -Holz.
дуб-и́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -ле́ний), gerben.
дубівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Gerber.
дубíн-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Gall-
дубінко́вий, adj., Galläpfel-, [apfel.
дубо́вий, adj., Eichen-. [дуб.
дуб(о́)к, дубо́ч(о)к, m. I.*), dim.
дубро́ва, f. I., Eichenwald.
дубча́к, m. I.*), (2. s. -á), dim. дуб.
ду́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Blasrohr.
дуга́, f. I.*), Regenbogen, Bogen.
дуга́стий, adj. gebogen.
ду́да, f. I., Schalmei. [ду́да.
ду́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
дудн-ї́ти, v. II. A., (prt. -ї́в), dröhnen.
дуду́, анї —, garnicht im Sinn.
дуж = ду́же, (Komp. von ду́жий).
ду́жа-ти, v. I. A., genesen, erstarken. [ken.
ду́же, adv., sehr stark.
ду́жий, adj. gesund, stark.
ду́ка, m. = f. I.*), (2. pl. -ів), Magnat.
дука́ч, m. IV., (2. s. -á), дука́т, m. I, Dukaten.
дуло́, n. I., Blasebalg.
ду́ля, f. II., Birne.
ду́ма, f. I., Epos.
ду́ма-ти, v. I. A., denken, meinen.
ду́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gedanke, Sinn, Absicht; Lied.
ду́мний, adj., tiefsinnig; stolz.
дун-у́ти, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо!), blasen.
дупла́вий, adj., hohl.
дупло́, n. I., Höhlung. [Torheit.
дур, m. I., (2. s. -y), Taumel, Irrsinn,
дура́к, m. I.*), (2. s. -á), Tor, Narr, Dummkopf.

ду́р(е)нь, m. II., дура́к.
дуре́ньство, n. I., Dummheit.
дури́сьвіт, m. I., Betrüger.
ду́р-ити, v. II. A., narren, betrügen.
дурі́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Taumellolch.
дурі́-ти, v. I. A., verrückt werden, toben.
дурни́й, adj., dumm, törricht, närrisch.
дурни́ця, f. II., Unsinn, Albernheit, Kleinigkeit.
ду́рно, adv. umsonst, müßig.
дурнова́тий, adj. närrisch.
ду́с-ити, v. II. A., (prs. 1. s. ду́шу, vp. душе́ний), pressen, würgen.
ду́-ти, v. I. A., (vp. -тий), blasen, wehen; — ся sich aufblasen.
дут-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tute.
дуфа́-ти, v. I. A., hoffen, vertrauen; auf etwas bauen, pochen.
дух, m. I*.), Atem, Geist, Seele, Mut.
духн-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), anhauchen.
духове́ньство, n. I., Geistlichkeit.
духови́й, adj., geistig.
духо́вний, adj., geistlich.
духо́вник, m. I.*), Seelsorger.
духота́, f. I., Schwüle.
ду́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Loch, Höhle.
душа́, f. IV., Seele, Herz.
душе́вний, adj., Seelen-, seelisch.
душегу́б, m. I., Mörder.
душ(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Stickstoff.
душ-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -ать), дуси́ти.
ду́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), liebes Herz.
душли́вий, adj., erstickend.
душма́н, m. I., (2. s. -а́), Tyrann.
душни́й, adj., schwül.
ду́шник, m. I.*), Luftloch.
дю-ґ, m. I., (7. s. -дзї), Stoß.
дю́ґа-ти, v. I. A., stoßen.
дя́дик, m. I.*), Vater.
дя́дь-ко, m. I., (5. u. 7. -у), Onkel.
дя́-к, m. I.*), (5. s. -че!), Kirchensänger.
дя́ка, f. I.*), Dank.
дякі́в, adj., des дяк.
дя́ку-вати, v. I. A.*), danken.
дячи́ха, f. I.*), Weib des дяк.
дячи́щин, adj., der дячи́ха.

Е.

е!, int., oho!
ега́, int., ja, jawohl! so ist es.
ей!, int., ei!
ет!, int., ach! (wegwerfend).
ех!, int., ach!
еч!, int., schau!

Є.

є, v., siehe бу́ти.
єде́н, u. dgl. sieh оди́н u. dgl!
єдинород́ний, adj., eingeboren, einzig.
єдинство́, n. I., Einheit.
єдна́-ти, v. I. A., (ver)einigen, versöhnen.
єдність, f. V., Einigkeit.
еле́й, m. III., Chrisam.
ємки́й, adj., unternehmend, energisch.
ємкість, f. V., Energie.
єсь, еси́, есьм, есьмо́, єсьте́ — präs. von бу́ти.
єсли́, conj., wenn.
єство́, n. I., Wesen.
єще́ = ще.

Ж.

ж-, siehe auch з-!
-ж = же, conj., aber, wenn, doch, dennoch.
жа́ба, f. I., Frosch.
жа́б-ка, f. I.*), 2. pl. -о́к), dim. жа́ба.
жа́б-ра, f. I., (2. pl. -е́р),, Kieme.
жа́бячий, adj. Frosch-.
жада́-ти, v. I. A., verlangen, fordern.
жа́д-ен, -на, -не, num. u. pron., kein.
жадни́й, adj. begierig.
жа́доба, f. I., Begierde, Sucht.
жа́добний, adj., begierig.
жа́жда, f. I., Durst; Gier.

жаждли́вий, adj., (be)gierig.
жажду-ва́ти, v. I. A.*), dürsten.
жажду́щий, adj. durstig.
жажкі́й, adj., brennend.
жа́йворон(о)к, m. I.*), Lerche.
жаль, m. II., (2. s. -ю́), Leid, Mitleid, Reue; мені́ жаль es tut mir leid; ма́ти жаль zu klagen haben. [chen.
жал-и́ти, v. II. A., brennen, ste-
жалібнни́й, adj., klagend, wehmütig. Trauer-.
жа́лісний, adj., kläglich, mitleidig.
жалі́-ти, v. I. A., bedauern, bemitleiden.
жалькі́й, adj., stechend, klagend, mitleiderregend, jämmerlich.
жа́лість, f. V., Trauer, Wehmut.
жалку-ва́ти, v. I. A.*), sich sehnen,
жало́, n. I., Stachel. [trauern.
жало́ба, f. I., Trauer, Leid.
жа́лоба, f. V., Klage. [halt.
жа́луванє, n. IV., Bedauern; Ge-
жа́лу-вати, v. I. A*), bedauern, bemitleiden, geizen. [жа́ло.
жал-ьце́, n. III., (2. pl. -е́ць), dim.,
жар, m. I., (2. s. -у), жара́, f. I.,
жари́стий, adj., glühend. [Glut.
жар-и́ти, v. II. A, rösten, braten, brennen.
жа́рище, n. II., Brenpunkt.
жарів-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), Kohlenpfanne.
жарі́-ти, v. I. A., glühen, funkeln.
жаркі́й, adj., glühend, schwül.
жарт, m. I., (2. s. -у), Scherz, Spaß.
жартівли́вий, adj., scherzend.
жартоблі́вість, f. V., Scherzhaftigkeit. [spassen.
жарту-ва́ти, v. I. A*), scherzen,
жасні́й, adj., schreklich, entsetzlich.
жа́тва, f. I., Ernte. [setzlich.
жа́ти, v. I. B., (prs. жну, prt. жав, imp. жни), sicheln, ernten.
жа́ти, v. I. B., (prs. жму, prt. жав, imp. жми), drücken.
жах, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у), Schreck.
жаха́-ти, v. I. A., schrecken; — ся, fürchten, sich ängstigen.
жахли́вий, adj., furchtsam, ängstlich.
жахли́вість, f. V., Furchtsamkeit.
жахн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), жаха́ти.
жбу́ха-ти, v. I. A., heftig gießen.
жбу́хн-ути, p. v. I. B., (prt. -у́в), жбу́хати.
жва́вий, adj., munter, flink, rasch.
жва́вість, f. V., Munterkeit.
жвака́-ти, v. I. A., kauen.
жвяка́ти = жвака́ти. [erwarten.
жд-а́ти, v. I. B., (prt. -ав), warten,
ждю́ха-ти, v. I. A., stoßen.
ждю́хн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ждю́хати.
же, siehe -ж. [lallen.
жебон-і́ти, v. II. A., (prt. і́в),
жебра́к, m. I. A.*), (2. s. -а́), Bettler.
жебрани́на, f. I., Bettelei.
же́бра-ти, v. I. A., betteln.
жебра́-цкий, -чий, adj., Bettel-, bettelhaft. [Bettlerin.
жебра́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
же́бри, у — betteln (gehen).
жеврі́-ти, v. I. A., glimmen.
жег-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Brenneisen.
же-чи́, v. I. B., (prs. жжу́, prt. -г, -гла́, imp. жжи́, vp. жже́ний,) brennen.
жезл, m. I., Hirtenstab. [gehren.
жела́-ти, v. I. A., wünschen, be-
желі́з-ко, n. I.*), (2. pl. -о́к), Plätt-
желі́зний, adj., eisern. [eisen.
желі́зниця, f. II., Eisenbahn.
желі́зни́чий, adj., Eisenbahn-.
желі́зо, n. I. Eisen.
жемчу́г, m. I.*), Perle.

жена́, f. I., жі́нка.
женитьба́, f. I., Heirat.
же́н-и́ти, v. II. A., (prs. -ю), verheiraten, — ся heiraten.
жени́х, m. I., (5. u. 7. -у), Freier.
же́ньский, adj., weiblich.
же́ньскість, f. V., Weiblichkeit.
жентиця, f. II., Molke.
же́нчик, m. I.*), Schnitter.
же́нщина, f. I., Weib.
же́рд-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Holzstange.
же́реб, m. I., Los.
жере́льний, adj., Quell-.
жерело́, n. I., Quelle.
жерели́стий, adj., quellenreich.
же́реп, m. I., Zwergkiefer.
жерсть, f. V., Blech.
жерсти́ний, adj., blechern.
же́ртва, f. I., Opfer.
жертве́нний, adj., Opfer-, opferwillig.
жертве́нник, m. I.*), Opferaltar.
жертволю́бний, adj., opferwillig.
жертволю́бність, f. V., Opferwilligkeit.
жертву́-ва́ти, v. I. A.*), opfern.
же́р-ти, v. I. B., (prs. жру, prt. жер, imp. жри, vp. -тий), fressen.
жеру́н, m. I., (2. s. -а́), Vielfraß.
жеру́чий, adj., (ver)zehrend.
жерце́м, adv., gierig.
жест, m. I., (2. s. -у), Geberde.
жесто́кий, adj., grausam.
жесто́кість, f. V., Grausamkeit.
живи́й, adj., lebendig, lebhaft; schnell.
живи́ло, n. I., Lebensstoff.
живи́тель, m. II., Ernährer.
жив-и́ти, v. II. A., (prs. -лю, ля́ть; vp. -ле́ний), (er)nähren.
живи́ця, f. II., Harz.
живи́чний, adj., harzig, Harz-.
жи́вість, f. V., Lebhaftigkeit.
живі́т, m. I., (2. s. -а́), Bauch.
жи́вний, adj., nahrhaft.
жи́вність, f. V., Nahrungsmittel.
живопи́сь, f. V., Malerei.
живопи́с(е)ць, m. II, Maler.
живопи́сний, adj., malerisch.
живпліт, m. I., lebender Zaun.
животво́рний, adj., belebend.
животи́на, f. I., lebendes Wesen, Tier.
животи́нний, adj., Tier-.
животі́-ти, v. I. A., vegetieren.
живо́тний, adj., Lebens-.
живо́тність, f. V., Lebenskraft.
живо́т-но, n. I., (2. pl. -ен), Lebewesen.
живото́вий, adj., Bauch-.
жив-у́, -е́м, -е́, etc. siehe жи́ти.
живу́чий, adj., lebend.
живу́чість, f. V., Lebenskraft.
живу́щий, adj., belebend.
живце́м, adj., lebendig.
жи́вчик, m. I.*), Puls
жи́гало, n. I., Spieß.
жид, m. I., (1. pl. и́), Jude.
жиденя́, n. V., Judenkind.
жи́д-ик, (-о́к), m. I.*), (2. s. -а́), dim. жид. [Jüdin.
жидів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
жидівський, adj., jüdisch.
жидівство, n. I., Judentum.
жиж-ки́, pl. f. I., (2. pl. -о́к), die Sehnen.
жизнь, f. V., жите́.
жизне́нний, adj., Lebens-.
жизне́нність, f. V., Lebenskraft.
жила́, f. I., (pl. жи́ли), Ader.
жи́лавий, adj., sehnig, zähe.
жил(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Bewohner.
жили́стий, adj., aderig.
жи́лище, n. II., Wohnstätte.
жи́льниця, f. II., Aderhaut.
жи́л(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. жила́.
жир, m. I., (2. s. -у), Nahrung.
жи́рий, adj., feuerrot.
жирни́й, adj., fett, feist.
жи́рність, f. V., Fettigkeit.

жит-во́, -ло́ n. I., (2. pl. -е́л), Wohnstätte.
жите́, n. IV., Leben.
житє́вий, adj., Lebens-.
жи́тель, m. II., Einwohner.
жи́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Einwohnerin.
житєпи́сь, f. V., Lebensbeschreibung.
житєпи́с(є)ць, m. II., Biograph.
житєпи́сний, adj., biographisch.
жи́-ти, v. I. A., (prs. -ю́, vp. -тий), (auch I.B.: prs. -ву́, imp. -ви́), leben.
жи́тний, adj., Korn-.
жи́тниця, f. II., Kornstroh.
житни́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kornbranntwein.
жи́т-о, n. I., (pl. -á), Korn, Roggen.
жи́ч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), leihen; wünschen. [wollend.
жичли́вий, adj., geneigt, wohl-
жичли́вість, f. V., Wohlwollen.
жі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Weib.
жіно́цкий, adj., weibisch.
жіно́цтво, n. I., coll., Weiber.
жіно́чий, adj., Weiber-.
жі́нчин, -а, -е, adj., des Weibes.
жльо́па-ти, v. I. A., schlürfen.
жмака́ти, = жвака́ти; (Wäsche) waschen.
жме́ня, f. II., eine Handvoll.
жми́крут, m. I., Knicker.
жми́т, m. I., жме́ня. [жме́ня.
жмі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
жму, etc. siehe жа́ти.
жму́р-и́ти, v. II. A., (prs. -ю), Augen halb schließen.
жму́р-ки, pl. f. I., (2. pl. -о́к), Versteckspiel.
жнець, m. II., (2. s. жен-ця́, etc., 5. -че), Schnitter.
жнива́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mähmaschine.
жни́вний, adj., Ernte-, Schnitt-.
жни́в-о, n. I., (pl. -á), Ernte.
жну, etc. siehe жа́ти.
жняка́ти, = жвяка́ти.
жо́вкн-ути, v. I. B., (prt. жовк, -ла), gelb werden.
жовна́, f. I., Specht; pl. Skrophel.
жо́вні́р, m. I., Soldat.
жовні́рский, adj., Soldaten-,
жовнова́тий, adj., skrophulös.
жовта́вий, adj., gelblich.
жовта́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gelbsucht.
жо́вт(е)нь, m. II., Oktober.
жо́втий, adj., gelb.
жовті́льниця, f. II., жовта́чка.
жовті́с(їн)ький, adj., ganz gelb.
жо́вті́сть, f. V., das Gelb.
жовті́-ти, v. I. A., gelb werden.
жовтне́вий, adj., Oktober-.
жовто-бру́ш-ка, -гру́д-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Goldammer.
жовт(о́)к, m. I.*), (2. s. -á), Eidotter. [Meise.
жовточере́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
жовто́чниця, f. II., Milzkraut.
жовту́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Löwenzahn.
жовч, f. V., Galle.
жовче́вий, adj., Gallen-.
жо́вчний, adj., cholerisch.
жола́, f. I., Erdnuß.
жо́лоб, m. I., Krippe, Rinne; dim. -(о́)к, m. I.*)
жолоби́на, f. I., Rinne.
жолоб-и́ти, (prs. лю, -лять; vp. -лений), aushöhlen.
жолобкова́тий, adj., gefurcht.
жолобни́ця, f. II., Dachrinne.
жолобча́стий, adj., rinnenförmig.
жо́луд, m. I., (2. s. -у), -ь, f. V., Eichel.
жо́луд(о́ч)ний, adj., Magen-.
жолу́д(о)к, m. I.*), Magen.
жона́ = жена́. [(Mann).
жона́тий, adj., verheirateter
жонва́ = жовна́.

жо́р-на, pl. n. I., (2. pl. -ен), Handmühle. [mühle mahlen.
жорн-и́ти, v. II. A., auf der Hand-
жорнови́й, adj., Handmühl-.
жорсткий, adj., rauh.
жр-а́ти = же́рти v. I. B. [priester.
жрець, m. II., (2. s. -я́), Opfer-
жри́ця, f. II., Opferpriesterin.
жу́бериця, f. II., Roß-, Mistkäfer.
жува́ти = жу́ти. [Laufkäfer.
жу́желиця, f. II., Schlacke, Kohle;
жу́жмом, adv., im Wirrwarr.
жук, m. I.*), Käfer.
жу́па, f. I., Salzwerk.
жупа́н, m. I., (2. s. -а́), Oberkleid.
жур, джур, m. I., (2. s. -у), Hafermuß.
жура́, f. I., Sorge, Kummer.
журав(е́)ль, m. II., (2. s. -я́), Kranich.
журави́на, f. I., Moosheidelbeere.
журавли́ця, f. II., Weibchen des Kranich.
журб(от)а́ = журá.
жур-и́ти ся, v. II. A., sich kümmern, sorgen, sich grämen.
жури́ця, f. II., siehe журá!
жу́ркіт, m. I., (2. s. -у), Geriesel, Gemurmel. [sorgt.
журли́вий, adj., bekümmert, be-
журли́вість, f. V., Gram.
журч-а́ти, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть; prt. -а́в), rieseln, murmeln.
жу́-ти, v. I. A., kauen.
жу́ч(о)к, m. I.*), dim. жук.

З.

з, (із, зі, зо), praep. mit 2; aus, von, vor, wegen, durch; mit 4: ungefähr, etwa, wenigstens, gegen, an; mit 6: mit, samt.
з-, (Vorsilbe); auf-, ob-, weg-, ganz, gänzlich, zu Ende-, herunter-, herab-, zusammen-, zer-, be-, ver-.
за, praep. mit 2: während, in, unter; mit 4: hinter, an, für, um, als, zu, von, nach; mit 6: hinter, nach, außer, außerhalb, nach, vor, für, mit, um.
за, adv., zu, zu sehr.
за-, (Vorsilbe): ver-, ein-, hinein-.
заарендува́ти, p. v. I. A.*), verpachten.
забáва, f. I., Verzug; Unterhaltung.
забáвити, p. v., забавля́ти.
за́бав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Unterhaltung, Spielzeug.
забавля́-ти, v. I. A., verweilen, unterhalten. [lustig.
забáвний, adj., unterhaltend,
за́баг, m. I., (2. u. 7. s. -у), Begehren. [Laune.
забáган-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
забага́-ти, v. I. A., begehren, verlangen. [-ла), забага́ти.
забагн-у́ти, p. v. I. B., (prt. забáг,
забала́кати ся, p. v., verplauschen.
забанува́ти, p. v., von Sehnsucht ergriffen werden.
забари́ти ся, p. v., sich verspäten.
забезпе́ка, f. I.*), Versicherung.
забезпе́ч-увати, v. I. A.*), versichern, versorgen.
забезпечи́ти, p. v., забезпе́чувати.
забере́жний, adj., jenseits des Ufers. [tot-schlagen.
забива́-ти, v. I. A., (hin)ein-, ver-,
забира́-ти, v. I. A., weg-, fort-, -nehmen, ergreifen; — ся sich fortmachen, anschicken.
заби́ти, p. v., забива́ти.
за́бір, m. I., (2. u. 7. -у), Bemühung.
забіга́ти, v., (hin)einlaufen; sich bemühen. [dgl. Speisezusatz.
за́бір, m. I., (2. s. -у), Milch u.
за́бір, f. V., Federweiß.
забі́л-и́ти, p. v. II. A., забі́лювати.
забі́лю-вати, v. I. A.*), weiß machen, weißigen.

забі́р, m. I. (2. s. -у), Eroberung.
забі́ру-ва́ти, v. I. A.*), überwinden.
забі́рчи́вий, adj., eroberungssüchtig.
забі́рчи́вість, f. V., Eroberungssucht.
заби́(г)чи, p. v., забіга́ти.
заби́я́ка, m. = f. I.*), Raufbold.
заблести́ти, p. v., erglänzen.
заблея́ти, p. v., aufblöcken.
заблуди́ти, p. v., sich verirren.
забобо́н, m. I., (2. s. -у), Aberglaube.
забобо́нний, adj., abergläubisch.
забобо́нність, f. V., Aberglauben.
забогати́ти, p. v., богати́ти.
забожи́ти ся, p. v., божи́ти ся.
заболі́ти, p. v., erkranken.
заболо́т-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений), mit Kot beschmutzen.
заборо́ло, n. I., Bollwerk.
заборо́на, f. I., Verbot.
заборони́ти, p. v., verbieten.
забра́ти, p. v., забира́ти.
забрені́ти, p. v., брені́ти (beginnen. [-klirren.
забре́нькати, p. v., er-klingen,
забрести́, p. v., hineinwaten.
забреха́ти, p. v., бреха́ти (beginnen); — ся sich hinein lügen.
забри́зкати, p. v., bespritzen.
забруди́ти, p. v., брудити.
забря́щати, p. v., erklirren.
забу́бнити, p. v., бу́бнити (beg.).
забува́-ти, v. I. A., vergessen.
забу́дьк-о, m. I.*), vergeßlicher Mensch.
забудо́ване, n. IV., Gebäude.
забудува́ти, p. v., verbauen.
забудьчи́вість, f. V., Vergeßlichkeit.
забу́рене, n. IV., Aufruhr.
забу́рити, p. v., бу́рити.
забуте́, n. IV., Vergessen.
забу́-ти, p. v., (vp. -тий), забува́ти.
забу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vergessen.
зава́да, f. I., Hindernis.
заваджа́-ти, v. I. A., hindern.
зава́дити, p. v., ва́дити,
завадли́вий, adj., hinderlich, schädlich.
заважа́ти, = заваджа́ти.
зава́жити, p. v., wiegen, Ausschlag geben, bedeuten.
заважни́й, adj., schwerwiegend.
зава́л, m. I., (2. s. -у), Einsturz.
зава́ла, f. I., Trümmer, Schneeverwehung.
зава́ли́ти, p. v., зава́лювати.
зава́лки, pl. m. I., Drüsengeschwulst.
зава́лю-вати, v. I. A.*), вали́ти.
зава́ля́ти, p. v., вали́ти.
завандру́ва́ти, p. v., einwandern.
зава́ри́ти, p. v., зава́рювати.
завару-ва́ти, p. v. I. A.*), verwahren, versichern.
зава́рю-вати, v. I. A.*), einkochen.
завви́шки, adv., an Höhe.
завглибки́, adv., an Tiefe.
завгоди́, adv., früh-, recht-zeitig.
завгрубшки́, adv., an Dicke
завдава́ти, v., aufgeben, aufladen, aufbürden.
завда́ти, p. v., завдава́ти.
за(в)да́т(о)к, m. I.*), Angeld.
завдовжки́, adv., an Länge.
завдя́ча-ти, v. I. A., завдя́чувати.
завдя́ч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, ать), завдя́чувати. [ken.
завдя́чу-вати, v. I. A.*), verdan-
заве́дене, n. IV., Einrichtung; Anstalt.
заве́зти, p. v., завози́ти.
завернў́ти, p. v., завертáти.
завертá-ти, v. I. A., zurück-leiten, -treiben, verdrehen; — ся um-, zurück-kehren.
заверті́ти, p. v., заве́рчувати.
заве́рчу-вати, v. I. A.*), ein-bohren, -wickeln.

завершйти, p. v., завéршувати.
завéршу-вати, v. I. A.*); zuspitzen, vollenden.
завéсти, p. v., заводйти.
зáвжди = зáвсїгди.
завзивáти = взивáти.
завзя́тє, n. IV., Verbissenheit, Hartnäckigkeit.
завзя́ти ся, p. v., versessen, versbissen.
завзя́тий, adj., hartnäckig, verwegen.
завúвало, n. I., Hülle.
завива́-ти, v. I. A., ein-hüllen, -wickeln.
завидя́, m. = f. III., Händelmacher.
за-ви́дка, adv., bei Tageslicht.
зáвид-ливий, -ний, adj., neidisch, eifersüchtig; beneidenswert.
зáвиду-вати, v. I. A.*), beneiden, mißgönnen.
завинйти, p. v., verschulden; **завин-у́ти**, p. v. I. B., (prt. у́в), завúти.
завируха, f. I.*), Gestöber.
зависа́-ти, v. I. A., hängen bleiben, abhängen.
зависúмий, adj., abhängig.
зависúм:ість, f. V., Abhängigkeit.
завúсїти, v., зависáти.
зáвисливий, adj., зáвидливий.
завúсн-ути, p. v. I. B., (prt. завúс), зависáти.
зáвисть, f. V., Neid, Mißgunst.
зáвистник, m. I.*), Neider.
зáвистниця, f. II., Neiderin.
завитáти, p. v., eintreffen, erscheinen.
завúти, p. v. I. A., (vp. -тий), завищáти, p. v., aufkreischen.
завівá-ти, v. I. A., hinein-wehen, -blasen.
зáвід, m. I., (2. s. -у), Einrichtung, Anstalt, Fabrik, Fach; Täuschung.
завідáтель, m. II., Verwalter.
завідáтельство, n. I., Verwaltung.
завíдний, adj., trügerisch.
за-вíдома, adv., mit Wissen.
завíдом-йти, p. v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -лéний), benachrichtigen.
завíду-вати, v. I. A.*), verwalten.
завізвáти, p. v., auffordern.
завíзно, adv., überfüllt.
зав-úй, m. III., (2. s. -ою́), Gewinde, Hülle.
завúрити, p. v., завúрáти.
завúрити ся, p. v., böse ansehen.
завірá-ти, v. I. A., versichern, (anver)trauen.
завíса, f. I., Türangel; Vorhang.
завісúстий, adj., überhängend.
завíс-ити, p. v., II. A., (prs. -шу; imp. -ь, ьмо; vp. -шений), завішувати.
завíт, m. I., Vermächtnis, Testament.
завíтний, abj., angestammt.
завíту-вати, v. I. A.*), vermachen, geloben.
завíча́-ти, v. I. A., vorhersagen, heraufbeschwören.
завíшати, p. v., завішувати.
завíшу-вати, v. I. A.*), ver-, zu-, an-, auf-hängen.
завíщанє, n. IV., Vermächtnis.
завіща́тель, m. II., Erblasser.
завіща́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Erblasserin.
завіща́-ти, v. I. A., vermachen.
за-вíщо? wofür? weshalb?
завíяти, p. v., anfangen zu wehen, verwehen.
завмéрлий, adj., abgestorben, scheintot.
завмéрти, p. v., завмирáти.
завмирáти, v., absterben, scheintot sein.
зáводи, pl. m. I., Wettrennen.
завóдини, pl. f. I., Einführung, Eröffnung.
заводйти, v., einführen; wehklagen.
завóдчик, m. I.*), Fabriks-herr, -leiter.
завозйти, v., hinfahren.

завойо́вний, adj., Eroberungs-
завойо́вник, m. I.*), Eroberer.
заво́їстий, adj., krumm; kernfest.
заволі́ка-ти, v. I. A., hin-, -einschleppen, -ziehen; eineggen.
заволоді́ти, p. v., sich bemächtigen, erobern. [laufener.
за́волока, m. = f. I.*), Hergezаволочи́ти, p. v., заволі́ка́ти.
заворожи́ти. p. v., bezaubern, bannen.
за́ворот, m. I., (2. s. -y), Taumel.
за́воротник, m. I.*), Drehwurm.
заворохо́бити ся, p. v., in Aufruhr geraten.
завору́шити ся, p. v., sich rühren.
завоюва́ти, p. v., erobern.
за́всїгди, adv., immer.
завстида́ти, p. v., beschämen.
за́втра, adv., morgen.
за́втрішний, adj., morgig.
завча́сний, adj., rechtzeitig.
завча́су, adv., rechtzeitig.
за́вше, adv., за́всїгди.
завширшки, adv., an Breite.
завяза́ти, p. v., зави́зувати.
зави́зини, pl. f. I., Grundsteinlegung.
завязи́стий, adj., stämmig.
за́вяз-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Verknüpfung, Ansatz.
за́вязник, m. I.*), Fruchtknoten.
за́вяз(о)к, m. I.*), Keim.
зави́лий, adj., welk.
зави́нути, p. v., verwelken.
за́га, f. I.*), Sodbrennen.
загава́кати, p. v., anfangen zu bellen.
загада́ти, p. v., зага́дувати.
за́гад-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rätsel.
загадо́чний, adj., rätselhaft. [keit.
загадо́чність, f. V., Rätselhaftig-
зага́ду-вати, v. I. A., ersinnen, beabsichtigen; — ся in Gedanken versinken.
зага-йти, p. v. II. B., (vp. -и́ний), -ювати.
зага́л, m. I., (2. s. -у́), Gesamtheit; в —і überhaupt.
загальмува́ти, p. v., гальмува́ти.
загало́м, adv., insgesamt.
зага́льний, adj., allgemein, Gesamt-.
зага́льниця, f. II., Fleischwoche.
зага́льність, f. V., Allgemeinheit.
загана́-ти, v. I. A., (hin)eintreiben, -jagen; — ся sich überstürzen. [dunst.
за́гар, m. I., (2. s. -y), Kohlen-
зага́рба-ти, p. v. I. A., зага́рбувати.
зага́рбу-вати, v. I. A*)., an sich reißen.
зага́ркати, p. v., га́ркати.
загарту-ва́ти, p. v., (ab)härten.
загаса́-ти, v. I. A., verlöschen.
загаси́ти, p. v., гаси́ти.
зага́снути, p. v., загаса́ти.
зага́та, f. I., Strohwand.
загати́ти, p. v., гати́ти.
за́гач-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haken, Zahn.
загво́зджу-вати, v. I. A*.), zu-, ver-nageln.
загвозди́ти, p. v., загво́зджувати.
загиба́-ти, v. I. A., zugrunde, unter-gehen. [gang.
загиба́ль, f. V., Verderben, Unter-
загиба́льний, adj., verderblich.
загиба́лий, adj., ver-schollen, -loren.
загика́-вати ся, v. I. A.*), stottern.
загин, m. I., (2. s. -y), Tod.
загина́-ти, v. I. A., ein-, um-, verbiegen, in Schoß legen. [Bug.
за́гин-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Falte,
загинути, p. v., verloren gehen, umkommen, zugrunde gehen, sterben. [verlieren.
загу́р-ити, p. v. II. A., verderben,
за́гін, m. I., (2. s. -y), Hürde; — Feldstück.
загірчи́ти, p. v., bitter machen.

загла́да, f. I., Verderben, Vernichtung.
загла́джу-вати, v. I. A.*), ebnen, glätten; vertilgen.
загла́дити, p. v., загла́джувати.
за́глу́б, m. I., -ина, f. I., Vertiefung.
заглу́б-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений,) vertiefen.
заглуши́ти, p. v., заглу́шувати.
лаглу́шу-вати, v. I. A*.), betäuben, ersticken. [-sehen, -schauen.
заглядáти, v., hinein-blicken,
загля́нути, p. v., заглядáти.
загна́ти, p. v., загони́ти.
загні́вати ся, p. v., erzürnen, grollen.
загнїздúти ся, p. v., sich einnisten.
загні́руч, adv., mit in den Schoß gelegten Händen.
загну́ти, p. v., загина́ти.
за́говір, m. I., (2. s. -у), Verschwörung.
загові́ти, p. v., zu fasten anfangen.
заговóр(е)ць, m. II., Verschwörer.
заговóри́ти, p. v., zu sprechen (reden) anfangen, anreden; — ся sich verplauschen.
загóджу-вати, v. I. A.*), befriedigen, begütigen; — ся sich vergleichen.
за́годї, adv., früh-, recht-zeitig.
заго-ї́ти, p. v., (vp. -е́ний), гоїти.
за́головний, adj., Titel-.
за́голов(о)к, m. I.*), Titel.
заголод-нїлий, -о́ваний, adj., ausgehungert.
заголомш-и́ти, p. v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), betäuben.
заголубі́-ти, p. v. I. A., sich bläuen. [rufen.
загомоні́ти, p. v., erschallen, an-
загон(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim. за́гін.
загóнистий, adj., voreilig, hitzig.
загóнистість, f. V., Hitzigkeit.
загорі́л(е)ць, m. II., Heißsporn.
загорі́лий, adj., fanatisch.
загорі́лість, f. V., Fanatismus.
загорі́ти, p. v., verbrennen, betäubt werden; entflammen.
загорну́ти, p. v., загорта́ти.
за́города, f. I., Verschlag.
загоро́джу-вати, v. I. A.*), einzäunen, versperren.
загороди́ти, p. v., загоро́джувати.
загоро́жа, f. IV., Zaun, Hürde.
загорта́-ти, v. I. A., einziehen; hüllen. [Ueberwurf.
за́горт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
за-го́ряча, adv., ohne Aufschub.
загости́ти, p. v., загóщувати.
загóщу-вати, v. I. A.*), einkehren.
зограбúти, p. v., грáбити.
заграни́ця, f. II., Ausland.
заграни́чний, adj., ausländisch.
зограти́, p. v., an-, auf-spielen; ertönen.
загребстú, p. v., загріба́ти.
загреми́ти, p. v., erdröhnen.
загриза́-ти, v. I. A., tot beißen, grämen.
загри́зти, p. v., загриза́ти.
загрі́ба-ти, v. I. A., verscharren.
загрівá-ти, v. I. A., erwärmen; anfeuern.
загрі́ти, p. v., загрівáти.
загро́жу-вати, v. I. A.*), an-, (be)-drohen.
загро́за, f. I., Androhung.
загрози́ти, v. II. A., загро́жувати.
загрома́джу-вати, v. I. A.*). zusammenrechen. [вати.
загрома́дити, p. v., загрома́джу-
загрузи́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), beschmutzen.
загру́знути, p. v., грузну́ти.
загу́ба, f. I., Verderben, Vernichtung.
загуби́ти, p. v., verlieren, verderben, vernichten.

загу́бник, m. I.*), Verderber.
загуді́ти, p. v., erschallen, erdröhnen.
загука́ти, p. v., übertönen.
загули́ти, p. v., verlocken.
загуркоті́ти, p. v., erdröhnen.
загу́снути, p. v., dicht (dick) werden.
загусти́ти, p. v., verdichten.
заґосподару-ва́ти, p. v. I. A.*), einwirtschaften.
зад, m. I., (2. s. -у), Hinterleib.
задава́ти, v., auf-geben, -legen.
задави́ти, p. v., ein-, er-drücken, erwürgen.
за́дав-ка, f. I.*), (pl. -о́к), Hals[bräune.
зада́вненє, n. IV., Verjährung.
задавн-и́ти, p. v. II. A., зада́внювати.
задавні́лий, adj., veraltet, verjährt.
зада́вню-вати, v. I., A.*), verjähren.
зада́р, зада́ром, adv., umsonst, vergebens.
зада́ти, p. v., задава́ти.
зада́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Angeld.
зада́ча, f. IV., Aufgabe.
задві́йний, adj., doppelt, zweifach.
за́-двоє, adv., doppelt.
задена́-ти, v. I A., (Faß)boden machen.
задерев'і́лість, f. V., Starrheit.
задерев'і́ти, p. v., erstarren.
зде́ржати, p. v., зде́ржувати.
за́держ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Vorbehalt.
зде́ржу-вати, v. I. A.*), auf-, an-, zurück-, vorent-halten.
зде́рти, p. v., задира́ти.
задзвені́ти, p. v., ertönen.
задзвони́ти, p. v., läuten.
за́див, m. I., (2. s. -у), Verwunderung.
задиви́ти ся, p. v., задивля́ти ся.
задивля́-ти ся, v. I. A., betrachten, nachahmen, angaffen.
задивува́ти ся, p. v. erstaunen.
задим-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́ ор. -ле́ний), mit Rauch füllen, anräuchern.
задира́к, m. I.*), Raufbold.
задира́-ти, v. I. A., an-, aufreißen, nic rümpfen, ся anbinden.
за́дир-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), aufgerissene Fingerhaut; Streit.
зди́хати ся, p. v., keuchen.
задї́ва́ти, v., verlegen.
задї́ти, p. v., задї́ва́ти.
задля, praep. 2, wegen, halber.
за́дний, adj., hinterer, Hinter-, rückwärtig.
задн-и́ти, p. v. II. A., заде́на́ти.
задобр-и́ти, p. v. II. A., begütigen.
задовж-и́ти, p. v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), задо́вжувати.
задо́вжу-вати, v. I. A.*), verschulden.
задово́лене, n. IV., Befriedigung.
задовол-и́ти, p. v. II. A., задоволя́ти.
задоволя́-ти, v. I. A., befriedigen.
задоп-та́ти, p. v. I. B., (prs. -чу..., prt. -та́в, imp. -чи́, vp. -таний), задо́птувати.
задо́пту-вати, v. I. A.*), zer-, vertreten.
задрібо-ті́ти, p. v. B., (prs. -чу́ prt. -ті́в, imp. -чи́), trillern trippeln.
задрожа́ти, p. v., erzittern, erbeben
задуби́ти, p. v., gerben.
задубі́-ти, p. v. I. A., (vp. -лий), erstarren.
задува́-ти, v. I. A., hinein-, verwehen.
задудні́-ти, p. v. I. A., erdröhnen.
заду́жа-ти, p. v. I. A., überwältigen.
за-ду́же, adv., zu sehr.
заду́ма, f. I., Tiefsinn, Schwermut.
задума́ти, p. v., заду́мувати.
заду́му-вати, v. I. A.*), vorhaben ся nachdenklich sein.

задумчи́вий, adj., tiefsinnig.
задумчи́вість, f. V., Tiefsinnigkeit.
за́дур, m. I., (2. s. -у), Betäubung, Taumel.
задури́ти, p. v., задýрювати.
задýрю-вати, v. I. A.*), betäuben,
задýти, p. v., задувáти. [betören.
задýха, f. I.*), Stickluft; Asthma.
задушéвний, adj., innig.
задуши́ти, p. v., er-würgen, -sticken.
заéдно, adv., immer, fortwährend.
за́-єм, m. I., (2. s. -йму), Leihen.
зажадáти, p. v., жадáти.
зажда́ти, p. v., (ab)warten.
зажеврі́-ти, p. v. I. A., erglühen.
зажегáльний, adj., Brenn-, Zünd-.
зажегá-ти, v. I. A., anzünden.
зажелáти, p. v., wünschen.
зажерá-ти, v. I. A., verzehren; ся in Streit kommen.
зажéрти, p. v., зажерáти.
зажéртий, adj., verbissen.
заживá-ти, v. I. A., genießen, gebrauchen. [reich.
зажи́вний, adj., nahrhaft; genährt;
за-животá, adj., bei Lebzeiten.
за́жив(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Nährstoff. [Brennglas.
зажигáл-ьце, n. III., (2 pl. -ець),
зажи́лий, adj., beleibt.
зажи́лість, f. V., Vertraulichkeit.
за́жирливий, adj., gierig; verbissen.
зажи́ти, p. v. заживáти; erwerben.
зажмури́ти, p. v., óчи Augen schlie en. [ся sich grämen.
зажури́ти, p. v., Kummer bereiten;
зажурчáти, p. v., anfangen zu rieseln (murmeln).
заздалегі́дь, adv., im voraus.
за́здорова, adv., im gesunden Zustand. [süchtig
за́здрісний, adj., neidisch, eifer-
за́здрість, f. V., Neid, Eifersucht.
за́здр-іти, p. v. II. A., (prt. -ів), erblicken.
за́здрост-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), beneiden.
за́здрощі, pl. m. IV., за́здрість.
зазелен-и́ти, p. v. II. A., grün färben.
зазелені́ти, p. v., ergrünen.
за́зив, m. I., (2. s. -у), Aufruf.
зазивáти = завзивáти.
зазимувáти, p. v. einwintern.
зазира́-ти, v. I. A., hinein-blicken, -gucken.
зазирнýти, p. v., зазирáти.
за́-зле́ мáти, übel nehmen, verübeln. [nen, erfahren, erleben.
зазна-вáти, v. I. A.*), kennen ler-
зазнако́м-ити ся, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений). Bekanntschaft machen.
зазнáти, p. v., зазнавáти.
зазорі́ти, p. v., tagen.
зазрі́ти = за́здрі́ти.
зазубелá-ти, p. v., zäumen.
за́зуб(е)ць, m. II., Wiederhaken.
зазýл-ин, -ячий, adj., Kuckucks-.
зазýл(ен)ь-ка, f. I.*) (2. pl. -óк), dim. зазýля.
зазýля, f. II., Kuckuck.
за́йвий, adj., über-flüssig, -zählig.
за́йда, m = f. I., Fremdling.
займá, f. I., Pfand.
займá-ти, v. I. A., umfassen, einnehmen; einfangen; angreifen; anreden; — ся sich beschäftigen, befassen; Feuer fangen.
зáйменник, m. I.*), Fürwort.
займи́ти, p. v., займáти.
заискр-и́ти ся, p. v., anfangen zu funkeln.
зайти́, p. v., заходи́ти.
заїдá-ти, v. I. A., tüchtig essen, zu-, tot beißen; — ся sich verfeinden.
за́їди, pl. m. I., eiternde Mundwinkel.
за́їдливий, adj., bissig, verbissen.

заїзд, m. I., (2. s. -у), Einfahrt; Einkehrhaus.
заїзджа-ти, v. I. A., vorfahren, einkehren; zugrunde reiten.
заїздити, v., заїзджати.
заїздний, adj., Einkehr-.
заїлий, adj., verbissen.
заїлість, f. V., Verbissenheit.
заїсти, p. v., заїдати.
заїхати, p. v., заїзджати.
закадити, p. v., räuchern.
заказ, m. I., (2. s. -у), Verbot.
заказати, p. v., заказувати.
заказний, adj., Verbot-.
закала, f. I., Riss, Spalte; Makel.
закал-ити, p. v. II. A., (ab)härten.
закаля-ти, p. v. I. A., beschmutzen.
закамар(о)к, m. I.*), Versteck.
закаменілість, f. V., Verstocktheit.
закаменї-ти, p. v. I. A., (vp. -лий), versteinern.
закасу-вати, p. v. I. A.*), übertreffen.
закатувати, p. v., zu Tode martern.
закачанї-ти, p. v. I. A., erstarren.
закача-ти, p. v. I. A., закотити.
закашляти, p. v., aufhusten, — ся stark husten.
закаяти ся, p. v., geloben.
заквас, m. I., (2. s. -у), Sauerteig.
заквасити, p. v., заквашувати.
заквашу-вати, v. I. A.*), sauer machen, einsäuern.
заквилити, p. v., anfangen zu wimmern.
заквичати, p. v., anfangen zu quicken.
заквіча-ти, v. I. A., mit Blumen schmücken.
заки, -ль, -м, conj., bis, bevor, ehe.
закид, m. I., (2. s. -у), Vorwurf.
закидати, v., weg-, hin-, ver-, aus-, vor-, um-werfen.
закиду-вати, v. I. A.*), закидати.
закинути, p. v., закидати.
закирипити, p. v., verunreinigen.
закиса-ти, v. I. A., sauer werden.
закиснути, p. v., закисати.
закін, m. I., (2. s. -у) Kommunion.
закінчити, p. v., закінчувати.
закінчу-вати, v. I. A*), beenden, beschließen.
закіп, m. I., (2. s. -у), Schlacht.
заклад, m. I., (2. s. -у), Anlage, Anstalt; Pfand; Wette.
закладá-ти, v. I. A., anlegen, gründen; verlegen; ся wetten.
закладини, pl. f. I., Gründungsfest. [Lesezeichen.
заклад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Falte;
закладний, adj., Pfand-.
закладник, m. I.*), Geisel.
заклáсти, p. v., закладáти.
заклеїти, p. v., заклéювати.
заклéю-вати, v. I. A.*), verleimen, verkleben. [klappern, brodeln,
заклекотїти, p. v., anfangen zu
заклúкати, p. v., закликáти; rufen.
заклина-ти, v. I. A., beschwören; verfluchen; ся beteuern.
заклін, m. I., (2. s. -ину), Schwur, Beteuerung.
заклопотáти, p. v., клопотáти.
заклювáти, p. v., zerhacken (mit Schnabel). [enthalten.
заключа-ти, v. I. A., (ein)schließen,
заключенє, n. IV., Schluß, Folgerung. [Fluch.
закляте, n. IV., Beschwörung, Bann,
закля(с)ти, p. v., заклинáти.
закóву-вати, v. I. A.*), schmieden, fesseln; rufen (Kuckuck).
заколисáти, p. v., einwiegen.
заколíн(о)к, m. I.*), Bug, Krümmung. [wirrung.
заколот, m. I., (2. s. -у), Verзаколóти, p. v., заколювати.
заколотúти, p. v., заколóчувати.
заколóчу-вати, v. I. A.*), umrühren, stören; verwirren.
закóлю-вати, v. I. A.*) erstechen.
закóн, m. I., (2. s. -у), Gesetz.
законний, adj., gesetzlich.

зако́нник, m. I.*), Rechtsgelehrter.
зако́нність, f. V., Gesetzlichkeit.
законода́в(е)ць, m. II., Gesetzgeber.
законода́вство, n. I., Gesetzgebung.
законода́вчий, adj., gesetzgebend.
закопа́ти, p. v., зако́пувати.
зако́пу-вати, v. I. A.*), ver-, eingraben.
закопти́ти, p. v., berußen.
закопті́ти, p. v., sich berußen.
закордо́нний, adj., ausländisch.
закорі́ни́ти ся, p. v., einwurzeln.
зако́рін(о)к, m. I.*), Hauptwurzel.
закорті́ти, p. v. impers., gelüsten.
закору́злий, adj., starr, steif.
зако́рчити, p. v., krümmen, umbiegen.
закостені́ти, p. v., erstarren.
закостені́лість, f. V., Starrheit.
за́кот, m. I., Aufschlag, Einfassung.
закоти́ти, p. v., зако́чувати.
зако́чу-вати, v. I. A.*), hinter-, hin-(ein)-wälzen, -rollen; umstülpen.
закошту́-ва́ти, p. v. I. A.*), закупити.
закпи́ти, p. v., spotten.
закрада́-ти ся, v. I. A., heran-, ein schleichen.
закраси́ти, p. v., закра́шувати.
за́крас-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Färbestoff, Färbung.
закра́сти ся, p. v., закрада́ти ся.
закра́шу-вати, v. I. A.*), färben, schmücken, verschönern.
закрива́-ти, v. I. A., ver-, bedecken, verhüllen, bemänteln.
закрили́ти, p. v., закривля́ти.
закривля́-ти, v. I. A., verbiegen, krümmen.
закри́ти, p. v., закрива́ти.
закрича́ти, p. v., aufschreien; закри́чувати.
закри́чу-вати, v. I. A.*), überschreien, betäuben.
закриши́ти, p. v., закри́шувати.
за́криш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Grünzeug, Würze.
закри́шу-вати, v. I. A.*), einbrocken, würzen.
за́кр-ій, m. III, (2. s. -ою), Ein-, An-, Zu-schnitt.
закрова́вити, p. v., mit Blut beflecken, blutig schlagen (kränken).
закроїти, p. v., закро́ювати.
закропи́ти, p. v., закро́плювати.
закро́плю-вати, v. I. A.*), benetzen, besprengen; laben.
закро́ю-вати, v. I. A.*), anschneiden; abzielen.
закругл-и́ти, p. v. II. A., abrunden.
за́крут, m. I., (2. s. -у), Biegung, Krümmung, Windung.
закрута́нина, f. I., Dreherei, Mühe.
закрути́ти, p. v., закру́чувати.
за́крут-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Vorreiber, Spannwirbel.
закру́чу-вати, v. I. A.*), an-, (zu)-drehen.
закува́ти, p. v., зако́вувати.
закудкуда́кати, p. v., anfangen zu gackern.
за́куп, m. I., (2. s. -у), -но, n. I., Einkauf.
закупи́ти, p. v., заку́плювати.
заку́плю-вати, v. I. A.*), an-, einkaufen.
закури́ти, p. v., заку́рювати.
заку́рю-вати, v. I. A.*), anrauchen, räuchern; — ся anfangen zu stöbern, Staubwolke aufwirbeln.
закуса́ти, p. v., totbeißen.
закуси́ти, p. v., заку́шувати.
за́кус-ка, f. IV., (2. pl. -о́к), Imbiß.
заку́т(о)к, m. I.*), Winkel, Nische.
заку́тати, p. v., einhüllen, versorgen.
заку́шати, p. v., verkosten.
заку́шу-вати, v. I. A.*), zubeißen.
зала́года, f. I., Beilegung.
зала́годжу-вати, v. I. A.*), beilegen, begleichen, beenden.

зала́годити, p. v., зала́годжувати.
залази́ти, v., hin(ein)kriechen.
залата́ти, p. v., flicken, ausbessern.
зале́дви, adv., kaum, mit Mühe.
зале́жати, v,, abhängen, daran liegen.
зале́жність, f. V., Abhängigkeit.
залетіти, p. v., залі́та́ти.
за́лив, m. I., (2. s. -у), Meerbusen.
за́лива, f. I., Flut.
заливá-ти, v. I. A., überschwemmen.
за́ливний, adj., flutend, strömend.
зализа́ти, p. v., зали́зувати.
зали́зу-вати, v. I. A.*), lecken; schniegeln.
залипá-ти, v. I. A., ver wachsen, [-kleben.
зали́пнути, p. v., залипа́ти.
зали́ти, p. v. залива́ти.
за́лич-ки, pl. f. I., (2. pl. -ок), Backenbart.
за́лич(о)к, m. I.*), Backe.
залиша́ти, v., vernachlässigen, aufgeben.
залиши́ти, p. v., залиша́ти.
заліг, m. I.*), Pfand, Kaution.
заліж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wette.
заліжний, adj., Pfand-.
залі́за́-ти, v. I. A., залази́ти.
залі́зо u. dgl. siehe желі́зо etc.
залі́зти, p. v., залі́за́ти.
за́лі́м, m. I., (2. s. -у), Ein-bug, -bruch.
залі́пи́ти, p. v. залі́плювати.
залі́плю-вати, v. I. A.*), zukleben.
залі́сня́-ти, v. I. A., beforsten.
залі́сн-и́ти, p. v. II. A., залі́сня́ти.
за́лі́с(о)к, m. I.*), Waldrand.
залі́та́ти, v., hinein-, weit wegfliegen; gelangen.
залі́чи́ти, p. v., залі́чувати.
залі́чу-вати, v. I. A.*), ein-rechnen, -zählen.
зало́га, f. I.*), Besatzung, Garnison.
зало́женє, n. IV., Gründung; Voraussetzung.
заложи́тель, m. II., Gründer.
заложи́ти, p. v., закла́да́ти.
зало́за, f. I., Drüse.
заломи́ти, p. v., зало́млювати.
залу́б-иці, -ні, pl. f. II., Schlitten.
залуча́-ти, v., hinzufügen, beilegen.
залучи́ти, p. v., залуча́ти.
за́любки, adv., gern, angenehm.
залюдн-и́ти, p. v. II. A., залю́днювати.
залю́дню-вати, v. I. A.*), bevölkern.
залюту-ва́ти, p. v. I. A.*), verlöten.
залята́ти, v., einnehmen; rückständig sein.
заляка́ти ся, p. v., erschrecken.
залячи́, p. v., залята́ти.
залящати, p. v., a. z. gellen.
замага́-ти v. I. A., bewältigen.
зама́зати, p. v., зама́зувати.
зама́зу-вати, v. I. A.*). ver-, zuschmieren.
замаї́ти, p. v., зама́ювати.
зама́ло, adv., zu wenig; es fehlte wenig. [malen.
замальо́ву-вати, v. I. A.*), übermалюва́ти, p. v., замальо́вувати.
заманити, p. v., зама́нювати.
заман-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в) betören, berücken; -у́ло ся es gelüstete. [verleiten.
зама́ню-вати, v. I. A.*), verlocken.
заманчи́вий, adj., verlockend, verführerisch.
заманчи́вість, f. V., Reiz.
зама́ра-ти, p. v. I. A., beschmieren.
замасти́ти, p. v., зама́щувати.
за́мах, m. I., (2. u. 7. -у), Schwung; Anschlag, Gewalt, Streich.
замахну́ти, p. v., zum Streiche ausholen.
замача́ти, p. v., замочи́ти.
замашний, adj., tüchtig, rüstig.
зама́щу-вати, v. I. A.*), ver-, beschmieren, beschmutzen, vertünchen.

замеготáти, p. v., flimmern, blinzeln.
замерзá-ти, v. I. A., zu-, er-frieren.
замéрзлий, adj., er-, ge-froren.
замéрзнути, p. v., замерзáти.
замертвíти, p. v., ersterben.
замести́, p. v., замітáти.
зáмет, m. I., Verwehung.
заметýшити ся, p. v., sich rühren. verwirren.
замéшкати, p. v., Wohnung beziehen, sich niederlassen.
замиготíти, p. v., замеготáти.
замикáльний, adj., verschließbar.
замикá-ти, v. I. A., schließen, absperren.
замилúти, p. v., замúлювати.
замúлуванє, n. IV., Vorliebe.
замúлю-вати, v. I. A.*), einseifen; óчи Sand in die Augen streuen; ся irren. [Vorsatz.
зáмисл, m. I., (2. s. -y), Vorhaben,
замúслити, p. v., замишлятú.
замишля́-ти, v. I. A., vorhaben; ся in Gedanken vertiefen.
зá-між дáти, (Mädchen) verheiraten, вúйти heiraten. [Tausch.
зáмін, m. I. (2. s. -y), замíна, f. I.
замін-úти, p. v. II. A., замінятú.
замíнний, adj., Tausch-.
замінятú, p. v., замíнювати.
замíню-вати, v. I. A.*), (ver)-tauschen, -wechseln, verwandeln, ersetzen. [Vorsatz, Zweck.
зáмір, m. I., (2. s. -y), Absicht,
замір-ити, p. v. II. A., замірятú.
заміря́-ти, v. I. A., beabsichtigen; — ся zum Schlag ausholen.
замúсити, p. v., замíшувати.
замúський, adj., außerhalb der Stadt.
зáмість, praep. 2, anstatt, statt.
замістúти, p. v., замíщувати.
зáміт, m. I., (2. s. -y), Ein-wand, -wurf, -spruch.
замітá-ти, v. I. A., kehren, fegen.
замíт-úти, p. v. II. A., (prs. замíч-ý, vp. -éний), замічáти
зáмíт-ка f. I.*), (2. pl. -ок), Be-, An-merkung.
зáмітний, adj., merklich.
замічá-ти, v. I. A., (be)merken, beobachten.
замічáтель, m. II., Beobachter.
замішанúна, f. I., Verwirrung, Vermengung.
замішáти, p. v., замíшувати.
зáмíш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gemenge.
замíшу-вати, v. I. A.*), (ver)-mengen, -mischen; einmachen, knetten.
заміща́-ти, v. I. A., замíщувати.
замíщу-вати, v. I. A.*) ersetzen.
замкн-ýти, p. v. I. A., (prt. -ýв), замикáти.
замковúй, adj., Schloß-, Burg-.
замлí-ти, p. v., (vp. -лий), schwach, matt, ohnmächtig werden.
замня́ти, p. v., zerknittern; — ся stocken. [schwörung.
замóва, f. I., Bestellung; Be-
замóвити, p. v., замовлятú.
замовкá-ти, v. I. A., still werden, verstummen.
замóвкнути, p. v. I. B., (prt. замóвк, -ла), замовкáти.
замовля́-ти, v. I. A., bestellen, ansagen; beschwören.
замовчáти, p. v., verschweigen.
замóга, f. I.*), Ueberwältigung.
замóжний, adj., wohlhabend, vermögend.
замóжність, f. V., Wohlstand.
зáм(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Schloß, Burg.
замокá-ти, v. I. A., naß werden.
замóкн-ути, p. v., замокáти.
зá-молоду, adv., in der Jugend, von Jugend an. [verdienen.
замолотúти, p. v., durch Dreschen

заморду-ва́ти, p. v., ermorden.
замори́ти, p. v., verhungern lassen.
заморо́жу-вати, v. I. A.*), ge-, ein-frieren lassen.
заморо́зити, p. v., заморо́жувати.
за́морока, f. I.*), Betäubung.
заморо́чити, p. v., заморо́чувати.
заморо́чу-вати, v. I. A.*), betäuben, betören.
замо́рський, adj., überseeisch.
замотани́на, f. I., Verwicklung, Verwirrung.
замота́ти, p. v., замо́тувати.
замо́ту-вати, v. I. A.*), verwickeln, -wirren, bestricken.
замочи́, p. v., замога́ти.
замочи́ти, p. v., замо́чувати.
за́моч(о)к, m. I.*), dim. за́мок.
замо́чу-вати, v. I. A.*), naß machen.
замрі́ти, p. v., aufdämmern.
за́-муж ви́йти, einen Mann heiraten; за́мужем, за́мужна, verheiratet.
замул-и́ти, p. v. II. A., замо́лювати.
замо́лю-вати, v. I. A.*), verschlämmen, -stopfen. [ren.
замо́р(з)а-ти. p. v. I. A., beschmie-
замурува́ти, p. v. ver-, ein-mauern.
замути́ти, p. v., trüben, stören.
замутні́-ти, p. v. I. A., trübe, düster werden; — -лий getrübt.
замо́́чити, p. v., zu Tode martern, quälen. [Schloßruine.
за́мчи-ско, n. I.*), -ще n. II.,
замши́ти ся, p. v., sich bemoosen.
за́на, f. I., Mutterkorn.
занаві́са, f. I., Vorhang.
зана́дто, adv., überaus.
занапаст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. занапащ-у́, vp. -е́ний), verderben, zugrunde richten, verlieren; — ся zugrunde gehen.
занево́лити, p. v., unterjochen.
зане́дб(ув)ане, n. IV., Vernachlässigung.
зане́дба́ти, p. v., зане́дбувати.
зане́дбу-вати, v. I. A.*), vernachlässigen.
зане́ду́жа-ти, p. v., I. A., erkranken.
занемага́-ти, v. I. A., kränkeln.
занемо́чи, p. v., занемага́ти.
занепа́д, m. I., (2. s. -у), Verfall.
занепада́ти, v., verfallen; kränkeln.
занепа́сти, p. v., занепада́ти.
зане́сти, p. v., заноси́ти.
занеха́-ти, p. v. I. A., зане́хувати.
зане́ху-вати, v. I. A.*), unterlassen, vernachlässigen.
занечи́стити, p. v., занечи́щувати.
занечища́-ти, v. I. A., занечи́щувати. [gung.
занечи́щенє, n. IV., Verunreini-
занечи́щу-вати, v. I. A.*), verunreinigen. [schwinden.
занива́-ти, v. I. A., vergehen,
зани́зу-вати, v. I. A.*), aufreihen, sticken.
занима́-ти, v. I. A., займа́ти.
зани́ти, p. v., занива́ти.
зані́вечити, p. v., ver-derben, -nichten.
зані́гтиця, f. II., Nagelgeschwür.
за́ні́з, m. I., зано́за.
зані́мі́ти, p. v., verstummen.
за́ні́сно, adv., зві́зно.
зано́за, f. I., Pflock im Ochsenjoch.
заноси́ти, v., hintragen; riechen; ся bevorstehen.
заночува́ти, p. v., übernachten.
зану́да, f. I., Ueberdruß.
зану́дити, p. v., langweilen, Uebelkeit erregen.
зану́зда, f. I., Zaum, Gebiß.
зану́зда-ти, p. v. I. A., zäumen.
занури́ти, p. v. зануря́ти.
зануря́-ти, v. I. A., untertauchen, versenken.
занюха́ти, p. v., riechen, wittern.
заня́вка-ти, p. v. I. A., anfangen zu miauen.

заня́ти, p. v., займа́ти.
заобернýти, p. v., schwenken.
заогн-и́ти ся, p. v. II. A., sich entzünden.
заокругл-и́ти, p. v. II. A., abrunden.
заопі́кувати ся, p. v., sich annehmen.
заора́ти, p. v., заора́ювати.
заора́ю-вати, v. I. A.*), um-, unterpflügen.
заостри́ти, p. v., заостря́вати.
заостря́ю-вати, v. I. A.*), (ver)schärfen, zuspitzen.
заохо́та, f. I., Aufmunterung, Anreiferung.
заохо́т-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. заохо́ч-у, vp. -ений), заохо́чувати.
заохо́чу-вати, v. I. A.*), ermuntern, anreifern.
зао́чний, adj., hinterrücks.
заоща́джу-вати, v. I. A.*), ersparen.
заощади́ти, p. v., заоща́джувати.
за́пад, m. I., за́хід.
запада́ти, v., ein-, ver-fallen, einsinken, untergehen, einstürzen, einbrechen.
запа́дина, f. I., Vertiefung.
запади́стий, adj., eingefallen.
запаку́-ва́ти, p. v. I. A.*), ein-, ver-packen.
за́пал, m. I., (2. s. -у), Feuereifer.
запа́ленє, n. IV., Entzündung.
запалені́-ти, p. v. I. A., erröten.
запа́лий, adj., eingefallen; fällig, verfallen.
запали́стий, adj., hitzig.
запали́ти, p. v., запа́лювати.
запа́лість, f. V., Fälligkeit.
запа́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lunte.
запа́лько, m. I.*), Hitzkopf.
запа́льний, adj., hitzig; entzündbar.
запа́лю-вати, v. I. A.*), anzünden; erhitzen, entflammen.
запа́мороч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), betäuben.
запамята́ти, p. v., gedenken.
запану́-ва́ти, p. v., Herr werden.
запа́рити, p. v., запа́рювати.
за́парі, pl. m. II., Brennen (vor Kälte).
запа́рю-вати, v. I. A.*), (ab)brühen.
за́пас, m. I. (2. s. -у), Vorrat.
за́пас-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Vortuch.
запа́сти, p. v., запада́ти.
за́пах, m. I., (2. u. 7. s. -у), Geruch, Duft.
запа́хнути, p. v., wohlriechen.
запа-ху́щий, -шни́й, adj., wohlriechend, duftend.
запаш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), wohlriechend machen.
запе́вн-е, (-о), adv., sicher, gewiß.
запевн-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
запе́вню-вати, v. I. A.*), versichern.
запе́ка, m. = f. I.*), Trotzkopf.
запе́клий, adj., höllisch; verbissen.
запере-за́ти, p. v. I. B., (prs. -жу, prt. -за́в, imp. -жи́, vp. -заний), запері́зувати.
запере́ка, f. I.*), Verneinung.
запереча́-ти, v. I. A., verneinen, bestreiten, leugnen.
запере́ч-ити, p. v., -а́ти.
запере́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Einwand.
запере́чний, adj., verneinend.
запері́зу-вати, v. I. A.*), (um)gürten.
запе́рти, p. v., запира́ти.
запеча́тати, p. v., запеча́тувати.
запеча́ту-вати, v. I. A.*), ver-, be-siegeln.
запечи́, p. v., запіка́ти.
запива́-ти, v. I. A., mit Zeche abschließen; ся saufen.
запина́-ти, v. I. A., zuknöpfen, zumachen.

запин-и́ти, p. v. II. A., запи́нювати.
за́пин-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schürze; Beistrich.
запи́ню-вати, v. I. A.*), auf-, anhalten; ся stocken. [leugnen.
запира́-ти, v. I. A., schließen; ся
за́пис, m. I., (2. s. -у), Einschreibung.
записа́ти, p. v., запи́сувати.
за́пис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schein, Notiz.
запи́сний, adj., Vormerk-.
запи́су-вати, v. I. A.*), ein-, auf-, ver-schreiben.
за́пит, m. I., (2. s. -у), Anfrage.
запита́ти, p. v., запи́тувати.
запи́ти, p. v., запива́ти.
запи́ту-вати, v. I. A.*), fragen.
запи́шнити, p. v., запи́шнювати.
запи́шню-вати, v., I. A.*), zieren.
запища́ти, p. v., anfangen zu pfeifen. [langen.
запізва́ти, p. v., einklagen, be-
запізна-ва́ти, v., kennen lernen; verkennen. [versäumen.
запізна́ти, p. v., запізнава́ти.
запізн-и́ти, p. v. II. A., verspäten,
запі́зно, adv., zu spät.
запі́кан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), gekochter Branntwein. [braten.
запіка́-ти, v. I. A., verhärten,
запіклу-ва́ти ся, p. v. I. A.*), sich annehmen.
запі́нити ся, p. v., запі́нювати ся.
запі́ню-вати ся, v. I. A.*), schäumen. [ßung, Hemmnis.
запі́р, m. I., (2. s. -у), Einschlie-
за́піч(о)к, m. I.*), Raum hinter dem Ofen. [viel fordern.
запі́яти, p. v., anfangen zu krähen;
запла́ка-ти, p. v., anfangen zu weinen; -ний verweint.
запла́та, f. I., Bezahlung, Entgelt.
заплати́ти, p. v., bezahlen.
заплёскати, p. v., anfangen zu klatschen; glatt schlagen.
заплести́, p. v., заплі́та́ти.
заплі́сні́ти, p. v., verschimmeln.
заплі́та-ти, v. I. A., zu-, verflechten. [band.
за́пліт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zopf-
заплі́ши́ти, p. v., verkeilen.
заплоди́ти ся, p. v., entstehen, aufkommen.
заплу́та-ти, p. v. I. A., verwickeln.
заплюва́ти, p. v., bespucken.
заплюскоті́ти, p. v., anfangen zu plätschern.
заплю́щ-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), schließen.
заплям-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -е́ний), beflecken.
запня́ти, p. v., запина́ти.
запобіга́ти, v., zuvorkommen, vorbeugen, verhüten; erjagen.
запобі́гли́вий, adj., vorsorglich.
запобі́жний, adj., Verhütungs-.
запобі́чи, p. v., запобіга́ти.
за́повідь, f. V., Gebot. [gebieten.
заповіда́-ти, v. I. A., ansagen,
заповісти, p. v., заповіда́ти.
заповіт, m. I., (2. s. -у), Vermächtnis.
заповітний, adj., vermacht.
запога́н-ити, p. v. II. A., verunreinigen. [pen.
заподі́ва́ти, v., ver-legen, -schlep-
заподі́ти, p. v., заподі́ва́ти.
заподі́яти, p. v., zufügen.
за-по́котом, adv., nach der Reihe.
заполони́ти, p. v., gefangen nehmen.
заполо́ха-ти, p. v. I. A., erschrecken.
за́полоч, f. V., färbige Baumwolle.
запомага́ти, v., unterstützen, aushelfen.

запомо́га, f. I.*), Unterstützung, Aushilfe.
запом-очи́, p. v., -ага́ти.
запо́на, f. I., Vorhang, Schleier; Schnalle.
запопада́ти, v., erfassen, erraffen.
запопа́дливий, adj., emsig.
запопа́-сти, p. v., -да́ти.
запо́ра, f. I., Hemmnis.
запоро́ти, p. v., auftrennen; hineinfahren.
запорош-и́ти, p. v., -увати.
запоро́шу-вати, v. I. A.*), bestäuben.
запо́рпати, p. v., verscharren.
за́порт(о)к, m. I.*), verdorbenes Ei.
запору́ка, f. I.*), Bürgschaft.
запору́ча́ти, v. verbürgen.
запору́ч-и́ти, p. v., -а́ти.
запоряди́ти, p. v., ver-, an-ordnen.
запосі́да́ти ся, v., erpicht sein.
запосі́сти ся, p. v., запосі́да́ти ся.
запотара́йка-ти, p. v. I. A., запода́ти.
запотребу́-ва́ти, p. v. I. A.*), verlangen.
запра́в-ити, p. v., -ля́ти, fordern.
за́прав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Würze.
заправля́-ти, v. I. A., zurichten, würzen; — ся sich einüben, vorbereiten.
за́праж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Einbrenn.
запрацюва́ти, p. v., erarbeiten.
запраша́-ти, v. I. A., запро́шувати.
запримі-ти́ти, p. v., -ча́ти.
запримі́тний, adj., merklich.
запримі́ча́ти, v., bemerken.
заприсяг-а́ти, v., beeiden; -лий beeidet.
заприсяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
заприча-сти́ти, p. v., -ща́ти.
запричаща́ти, v., Kommunion erteilen.
заприязн-и́ти, p. v. II. A., befreunden.
запроваджа́-ти, v. I. A., hin-, ein-führen, geleiten.
запрова́д-ити, p. v., -жа́ти.
запро́дан(е)ць, m. II., Mietling.
запрода́ти, p. v., -увати.
запро́ду-вати, v. I. A.*), verkaufen, preisgeben.
запропаст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), запропа́щувати.
запропа́щу-вати, v. I. A.*), verlieren, verderben.
запро́сини, pl. f. I., Einladung.
запро-си́ти, p. v., -шувати.
запрото́р-ити, p. v. II. A., -ювати
запрото́рю-вати, v. I. A.*), verschleppen.
запро́шу-вати, v. I. A.*), einladen.
запру́та, f. I., Rutenklammer.
запря́г, m. I.*), (2. s. -у), Gespann.
запряга́-ти, v. I. A., einspannen.
запряго́вий, adj., Gespann-.
запряда́-ти, v. I. A., einspinnen; spinnend erwerben.
запря́-сти, p. v., -да́ти.
запря́т-ати, p. v., -увати.
запря́ту-вати, v. I. A.*), aufräumen, verbergen.
запря-чи́, p. v. I. B., (prs. -жу́..., prt. -г, -гла́; imp. -жи́, vp. -же́ний), -га́ти.
запу́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), erschrecken.
запу́кати, p. v., anklopfen.
запуска́ти, v., (hin)einlassen; wachsen lassen; vernachlässigen.
запус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
запустоші́-ти, p. v. I. A., veröden.
запу́т-ати, p. v., -увати.
запу́ту-вати, v. I. A.*), verwickeln.
за́пясть, f. V., Nabe.
за́пят(о)к, m. I.*), Hinterleder.
зарабля́-ти, v. I. A., заробля́ти.
зара́да, f. I., Abhilfe.
зара́джу-вати, v. I. A.*), raten, Rat holen; abhelfen, vorbeugen.

зара́д-ити, p. v., -жувати.
зара́дний, adj., vorbeugend.
заража́-ти, v. I. A., anstecken, verpesten.
зарази́-ти, p. v., заража́ти.
за́раз, adv., (also)gleich.
за-ра́з, заразо́м, adj., zugleich, auf einmal.
зара́за, f. I., Seuche, Epidemie.
зара́з-ли́вий, -ний, adj., ansteckend. [keit.
заразли́вість, f. V., Ansteckbar-
заратува́ти, p. v., helfen.
зарахy-вати, p. v., verrechnen.
за́рва, f. I., steiler Abhang.
зарва́ти, p. v., зарива́ти.
заревти́, p. v., aufbrüllen.
за́рево, n. I., Glanz. [reißen.
зарива́-ти, v. I. A., erhaschen, hin-
зарегота́ти ся, p. v., auflachen.
заречи́, p. v., зарі́ка́ти.
заржа́ві-ти, p. v., verrosten; -лий verrostet.
заржа́ти, p. v., aufwiehern.
зарибля́-ти, v. I. A. mit Fischen versehen. [brechen.
зарида́ти, p. v., in Tränen aus-
зарика́ти, p. v., anfangen zu brüllen.
зари́стий, adj., strahlend.
зари́ти, p. v., ver scharren, -graben.
зарі́бний, adj., Lohn-.
зарі́бник, m. I.*), Taglöhner.
зарі́бниця, f. II., Taglöhnerin.
зарі́бни́чий, adj., Arbeiter-.
зарі́б(о)к, m. I.*), (2. s. -y), der Verdienst.
зарівна́-ти, p. v. I. A., зарі́вню вати. [gleichmachen.
зарі́вню-вати, v. I. A.*), ebnen,
за́рід, m. I., (2. s. -y), Keim.
зарі́дливий, adj., fruchtbar.
за́різ, m. I., (2. s. -y), Einschnitt.
зарі́з, m. I., Schlachtung.
зарі́з-ати, p. v., -увати schlachten.
зарі́зу-вати, v. I. A.*), einschneiden.
зарі́ка́-ти ся, v. I. A., geloben, abschwören.
зарі́н(о)к, m. I.*), Schotterbank.
зарі́че, n. II., Land jenseits des Flusses.
зарі́чний, adj., jenseits des Flusses.
зароби́ти, p. v., заробля́ти.
заро́біт(о)к, m. I.*), (2. s. -y), зарі́бок.
заробко́вий, adj., Erwerb-.
заробля́-ти, v. I. A., verdienen.
заро́бок, = зарі́бок.
зароди́ти, p. v., geraten.
заро́д(о)к, m. I.*), Keim.
зарозумі́лий, adj., eingebildet.
зарозумі́лість, f. V., Einbildung.
за́роїти ся, p. v., schwärmen, voll werden.
заро-си́ти, p. v., -шувати.
зароста́-ти, v. I. A., verwachsen.
зарост-и́, p. v., -а́ти.
заро́шу-вати, v. I. A.*), betauen, befeuchten.
за́руб, m. I., Kerbe.
заруб-а́ти, p. v., -увати.
заруб-и́ти, p. v., -лювати.
зару́блю-вати, v. I. A.*), umsäumen, einfassen.
за́руб(о)к, m. I.*), Saum.
зару́бу-вати, v. I. A.*), einhacken, niederhauen.
зару́ка, f. I.*), Bürgschaft.
зарусти́, p. v., aufbrüllen.
заруча́-ти, v. I. A., bürgen; verloben.
зару́чини, f. I., Verlobung.
заруч-и́ти, p. v., -а́ти.
за́ря, f. II., Röte am Himmel.
за́ряд, m. I., (2. s. -y), Verwaltung, Leitung. [verwalten.
заря́джу-вати, v. I. A.*), anordnen;
заряд-и́ти, p. v., -жувати.
заса́да, f. I., Grundsatz.

засаджá-ти, v. I. A., (hinein)-setzen, -stecken; (be)pflanzen.
засáджу-вати, v. I. A.*), засаджáти.
засад-úти, p. v., -жáти.
засáпа-ти ся, p. v. I. A., keuchen.
засвистáти, p. v., a. zu pfeifen.
засвитáти, p. v., tagen, dämmern.
засьвíдчúти, p. v., bezeugen.
за-сьвíжа, adv., frisch.
зáсьвіт, m. I., Tagesanbruch.
засьві-тúти, p. v., -чувати.
за-сьвíтла, adv., bei Licht.
засьвíчу-вати, v. I. A.*), anzünden, Licht machen; anfangen zu leuchten.
засво-їти, p. v. II. B., (vp. -éний), [aneignen.
заселúти, p. v., заселя́ти.
заселя́-ти, v. I. A., an-, be siedeln.
засúджу-вати, v. I. A.*), ersitzen; — ся verweilen.
засúд-їти, p. v., -жувати.
засилá-ти, v. I. A., schicken.
заси-лúти, p. v. -ювати.
засúлю-вати, v. I. A.*), einfädeln.
засин-úти, p. v. II. A., blau färben.
засúп-ати, p. v., -увати.
засипíти, p. v., a. zu zischen.
засипля́-ти, v. I. A., einschlafen.
засúпу-вати, v. I. A*). zu-, verbe-, über-schütten.
засиса́-ти ся, v. I. A., зассáти ся.
засиха́-ти, v. I. A., verdorren, eintrocknen.
засия́ти, p. v., aufleuchten, [glänzen.
зáсíб, m. I., (2. s. -y), Vorrat.
засíбний, adj., wohlhabend.
зáсїв, m. I., (2. s. -y), Saat.
засївá-ти, v. I. A., (be)säen.
засíданє, n, IV., Sitzung.
засїдáтель, m. II., Beisitzer.
засїдáти, v., sitzen, besetzen, sich setzen; auflauern.
зáсїд-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Treibjagd.
засíка, f. I.*), Vorratskammer,
засí-сти, p. v., -дáти. [Verbau.
зáсїч, f. V., Schutzwehr.
засїчúй, p. v., zu Tode hauen.
засíяти, p. v., -вáти.
заскалúти, p. v., einsplittern.
заскáржити, p. v., verklagen.
заскварч-áти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), a. zu zischen.
заскверни́ти, p. v., beschmutzen.
заскигліти, p. v., aufkreischen.
заскíрний, adj., unterhäutig.
заскляпúти, p. v., zu-, ver-, einwölben, einschließen.
заскоб-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -лéний), einklammern.
заскоботáти, p. v., a. zu kitzeln.
заскоро́джу-вати, v. I. A.*), eineggen.
заскоро́д-ити, p. v., -жувати.
заскору́злий, adj., verschroben.
заско́чити, p. v. überrumpeln.
заскребтáти, p. v., a. zu schaben.
заскреготáти, p. v., a. zu knirschen.
заскрипíти, p. v., a. zu knarren.
заслáбн-ути, p. v. I. B., (prt. заслáб), erkranken. [bannter.
заслáн(е)ць, m. II., (5. s. -че!), Verзаслáти, p. v., verbannen.
заслúнити, p. v., bespucken.
заслїп-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -лéний), -ля́ти.
заслíплене, n. IV., Verblendung.
заслїпля́-ти, v. I. A., verblenden.
заслóна, f. I. Vorhang, Schleier.
заслон-úти, p. v. II. A., -ювати.
заслóню-вати, v. I. A.*), verhüllen, -schleiern, -hängen. -decken.
заслот-úло ся, p. v. II. A., (vp. заслочéний), es trat Regenwetter ein.

заслу́га, f. I.*), das Verdienst.
заслу́гу-вати, v. I. A.*), verdienen, erwerben, verdient machen.
заслужени́на, f. I., Lohn, der Verdienst.
заслуже́нїсть, f. V., Verdienstlichkeit.
заслу-жи́ти, p. v., -гувати.
засма́жити, p. v., rösten. [den.
засмакува́ти, p. v., Geschmack fin-
засмали́ти, p. v., anbrennen.
засмальцю-ва́ти, p. v. I. A.*), fett machen.
засма́рка-ти, p. v. I. A., verrotzen.
засмарува́ти, p. v., verschmieren.
засме́рджувати, v. I. A.*), mit Gestank erfüllen; — ся stinkend werden.
засмер-дї́ти, p. v., -жувати.
засьмі-ти́ти, p. v., -чувати.
засьмі́чу-вати, v. I. A.*), mit Mist füllen.
засьмія́ти ся, p. v., auflachen.
засмол-и́ти, p. v., -ювати.
засмо́лю-вати, v. I. A.*), verpichen, teeren.
засмути́ти, p. v., -чувати.
засму́чу-вати, v. I. A.*), betrüben.
засни́дї-ти, p. v. I. A., (vp. -джений), matt, schimmelig werden.
за́сн-їт, m. I., (2. s. -у), -ї́чене n. IV., Verkümmerung.
заснїт-и́ти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. заснїчу́, vp. -че́ний), заснї́чувати. [kümmertes.
за́снїт(о)к, m. I.*), etwas Ver-
заснї́чувати ся, v. I. A.*), verkümmern. [lage, Entwurf.
засно́ва, f. I., Grundzug, Unter-
засно́вини, pl. f. I., Grundsteinlegung.
за́снов(о)к, m. I.*), Keim, Ansatz.
засно́ву-вати, v. I. A.*), gründen, aufspinnen.
засн-ува́ти, p. v., -о́вувати.
засн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), einschlafen.
засоб-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), -ля́ти. [helfen.
засобля́-ти, v. I. A., versorgen,
засо́бний, adj. Vorrats-. [den.
засо́в, m. I., (2. s. -у), Rutschbo-
засолоди́ти, p. v., versüßen.
засоро́мити, p. v., beschämen.
засо́х-нути, p. v., засиха́ти; -лий vertrocknet. [men.
заспа́ти, p. v., ver-schlafen, -säu-
за́сьпів, m. I., (2. s. -у), Vorgesang.
засьпіва́ти, p. v., (vor)singen.
заспоко́єнє, n. IV., Beruhigung.
заспоко-ї́ти, p. v., -ювати. [gen.
заспоко́ю-вати, v. I. A.*) beruhi-
заспори́ти, p. v., Streit anfangen.
засрюбува́ти, p. v., zuschrauben.
засса́ти ся, p. v., festsaugen.
за́став, m. I., (2. s. -у), Pfand.
заста́ва, f. I., Zollhaus.
застава́ти, v., antreffen; verstellen.
заста́в-ити, p. v., -ля́ти.
за́став-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Klappe.
заставля́-ти, v., vor-setzen, -legen, -schieben; ver-sperren, (vor)-schützen; (be)-stellen, -setzen; veranlassen, anstellen, anhalten; verpfänden.
заста́вний, adj., Versatz-, Pfand-.
заставни́чий у́ряд, Pfandleihanstalt.
застано́ва, f. I., Einstellung.
застанов-и́ти, p. v., -ля́ти.
застановля́-ти, v. I. A., aufhalten, einstellen, stillen; — ся erwägen, bedenken.
заста́рі-ти ся, p. v., alt werden, -лий, adj. veraltet.
заста́-ти, p. v., -ва́ти.
застел-и́ти, p. v., -лювати.

застéлю-вати, v. I. A.*), ver-, (be)decken, beschützen.
застереженє, n. IV., Vorbehalt, Verwahrung.
застер-ечи́, p. v., -іга́ти.
застеріга́-ти, v. I. A., sichern, vorbehalten, ausbedingen; — ся sich verwahren.
застига́-ти, v. I. A., kalt (starr) werden, gerinnen.
засти́глий, adj., erstarrt.
засти́г-нути, p. v., -а́ти. [stand.
заст-и́й, m. III., (2. s. -ою), Still-
заста́ій-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Treibjagd.
застогна́ти, p. v., a. zu stöhnen.
застóрога, f. I.*), Verwahrung.
застосóванє, n. IV., Anwendung.
застосу-ва́ти, p. v. I. A.*), anwenden; — ся sich verhalten.
застóю-вати ся, v. I. A.*), sich müde stehen; stagnieren.
засто́-яти ся, p. v., -ювати ся.
застра́ш-ити, p. v., -увати.
застра́шу-вати, v. I. A.*), erschrecken, einschüchtern.
застрíл-ити, p. v., -ювати.
застрíлю-вати, v. I. A.*) erschießen, erlegen.
застром-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -ле́ний), (hin)ein-stecken, -stechen.
заструга́ти, p. v., zuspitzen.
застряга́-ти, v. I. A., stecken bleiben, geraten.
застря́гн-ути, p. v., -а́ти.
застря-чи́, siehe -гнути.
застугонíти, p. v., erdröhnen.
засту́да, f. I., Erkältung.
засту́джу-вати, v. I. A.*), erkälten; abkühlen.
застуд-и́ти, p. v., -жувати.
засту́кати, p. v., anklopfen; ertappen; zwingen.
за́ступ, m. I., (2. s. -у), Spaten.
заступа́ти, v. I. A., vertreten, ersetzen; ver-stellen; -sperren; — ся beschützen, sich einsetzen.
заступ-и́ти, p. v., -а́ти. [schützer.
засту́пник, m., I.*), Vertreter, Be-
засту́пниця, f. II., Vertreterin, Beschützerin. [tretung.
заступ-ни́цтво, -ство, n. I., Ver-
за́стяж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
за́су́ва, f. I., Kluft. [Band.
засува́-ти, v. I. A., (hin)einschieben; — ся verschieben, rutschen.
за́сув-ка, f. I.*), (pl. -о́к), Riegel.
засу́вний, adj., verschiebbar, Schub-. [teilen.
засу́джу-вати, v. I. A.*), verur-
засуд-и́ти, p. v., -жувати.
засук-а́ти, p. v., -увати.
засу́кувати, v. I. A.*), spitz zudrehen; aufstülpen.
засумува́ти, p. v., trauern; ся traurig werden.
засу́-нути, p. v., -ва́ти.
за-су́ха, adv., trocken.
засу́ха, f. I.*), Dürre.
засуш-и́ти, p. v., -увати.
засу́шувати, v. I. A.*), eintrocknen lassen.
засяга́ти, v. I. A., erlangen; pádи sich Rats erholen.
засяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
зата-ї́ти, p. v., -ювати. [zen.
заталáпа-ти, p. v. I. A., beschmut-
затамува́ти, p. v., dämmen, stillen.
затанцю́вати, p. v., a. zu tanzen.
затарахкотíти, p. v., a. zu klappern. [lichen.
зата́ю-вати, v. I. A.*), verheim-
затве́рджу-вати, v. I. A.*), bekräftigen.
затвед-и́ти, p. v., -жувати.
затверд(ї́)лий, adj., verhärtet, verstockt.

затверд(н)і́лість, f. V., Verstocktheit.
затве́рднути, p. v., hart werden.
за́твір, m., I., (2. s. -у), Verschluß.
затві́рний, adj., verschließbar.
затві́рник, m. I.*), Einsiedler.
зате́, adv., dafür; hingegen.
зателе́пати ся, p. v., I. A., hintrollen.
затемн-и́ти, p. v., -ювати. [keln.
зате́мнювати, v. I. A.*) verdun-
затерпа́-ти, v. I. A., steif werden.
зате́рп-нути, p. v., -а́ти.
зате́рти, p. v., затира́ти.
затеса́ти, p. v., зати́сувати.
зат-ечи́, p. v., -іка́ти.
затика́льний, adj., verdeckbar.
затика́-ти, p. v. I. A., bestecken.
затика́-ти, v. I. A., ver-, zustopfen.
затиле, n. IV., Hintergrund.
затил(о)к, m. I.*), Hinter-haus, -hof.
затим, conj., infolge dessen, also.
затина́-ти, v. I. A., einhauen; — ся stocken, stottern.
затира́ти, v., I. A., (ein)reiben, verwischen. [suppe.
за́тир-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Mehl-
затиска́-ти, v. I. A., ein-zwängen, -drücken.
затис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
затиха́-ти, v. I. A., still werden. sich legen.
зати́х-нути, p. v., -а́ти.
за́тич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stöpsel; pl. Zierblumen. [chen.
зати́ш(о)к, m. I.*), stilles Plätz-
зати́шний, adj., gedeckt, still, ruhig. [haben.
затї́ва́-ти, v. I. A., anstiften, vor-
затїка́-ти, v. I. A., hineinrinnen.
за́тїн(о)к, m. I.*), schattiger Ort.
затїн-и́ти, p. v., -я́ти.
затїня́-ти, v. I. A., beschatten.
зати́су-вати, v. I. A.*), zuspitzen.
зати́-яти, p. v. I. A., -ва́ти.
за́ткав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stöpsel.
заткá-ти, p. v. I. A., затика́ти.
заткну́ти, p. v., заткá́ти.
затлі́ти, p. v., a. zu glimmen.
затлу́мити, p. v., erdrücken.
затьми́ти, p. v., ver-dunkeln, -finstern.
затьмі́нє, n. IV., Finsternis.
затовчи́, p. v., zerstoßen.
зато́ка, f. I.*), Bucht, Busen.
зато́на, f. I., Untiefe.
зато́па, f. I., Flut.
затоп-и́ти, p. v. -лювати.
зато́плю-вати, v. I. A.*), überschwemmen; versenken; einheizen.
затопта́ти, p. v., einstampfen.
заторох(ко)ті́ти, p. v., a. zu klappern.
заточ-и́ти, p. v., -увати.
зато́чу-вати, v. I. A.*), hineinwälzen; abschleifen; — ся tau-
затра́вити, p. v., einbeizen. [meln.
за́трав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Beize. [schen.
затра́скати, p. v., a. zu klat-
затра́та, f. I., Vernichtung, Verderben, Verlust.
затра́-тити, p. v., -чувати.
затратува́ти, p. v., niedertreten.
затра́чу-вати, v. I. A.*), vernichten, verderben; — ся verloren gehen. [chen.
затрево́жити, p. v., bange ma-
затремті́ти, p. v., erzittern.
затри́м-ати, p. v., -увати.
затри́му-вати, v. I. A.*), behalten, aufhalten; — ся innehalten, verweilen.
затрі́потї́ти, p. v., flattern.
затрі-скати, **-щáти**, p. v., a. zu knistern, prasseln, krachen.
затрови́ти, p. v., aufhetzen.

затроїти, p. v., vergiften. [meln.
затропотїти, p. v., a. zu trom-
затрубити, p. v., ins Horn blasen.
затряса-ти, v. I. A., a. zu schütteln; verschütten; — ся erbeben; abhanden kommen.
затряс-ти, p. v., -áти. [grämen.
затужити, p. v., bangen, sich
затýла, f. I., Ofendeckel.
затул-йти, p. v., -ювати.
затýлю-вати, v. I. A.*), zu-, verstopfen, -decken -schließen.
затуман-йти, p. v., -ювати.
затумáню-вати, v. I. A.*), betören.
затупи́ти, p. v., stumpf machen.
затупíлість, f. V., Stumpfsinn.
затупíти, p. v., stumpf werden.
затурбýвати, p. v., beunruhigen, ängstigen.
зáт(ý)хлий, adj., dumpfig.
затягá-ти, v. I. A., hineinziehen; eintragen; aufnehmen; anstimmen; — ся sich überziehen; sich verziehen.
затяг-нýти, p. v., -áти.
затя́мити, p. v., merken, gedenken.
зат-я́ти, p. v., -инáти.
затя́тий, adj., verstockt.
зауважáти, p. v., bemerken.
заýл(о)к, m. I.*), Nebengasse.
заýшник, m. I.*), Ohrenbläser.
заýшниця, f. II., Halsdrüse.
захвал-йти, p. v., -ювати.
захвáлю-вати, v. I. A.*), an-preisen, -empfehlen.
зáхват, m. I., (2. s. -y), Entzücken.
захва-тйти, p. v., -чувати.
захвáчу-вати, v. I. A.*), ergreifen; überraschen. [вáти.
зах(в)орí-ти, p. v. I. A., захору-
зáхист, m. I., (2. s. -y), Schutz-(ort). [-wahren.
захистйти, p. v., be-schützen,
зáхистний, adj., geschützt; verborgen,
захитáти, p. v., erschüttern, wankend machen; — ся a. zu (sch)wanken, erzittern.
захíд, m. I., (2. s. -y), Untergang, Westen; Bemühung; за одним зáходом unter einem.
зáхíдний, adj., westlich, West-.
захлáнний, adj., (hab)gierig.
захлáннíсть, f. V., Hab-gier, -sucht.
захлисн-ýти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв), sich verschlucken. [zen.
захля́пати, p. v., mit Koth bespritзахмáрити, p. v., umwölken.
захмýр-ити ся, p. v. II. A., finsteres Gesicht machen.
захо-вáти, p. v., -увати.
захóву-вати, v. I. A.*), bewahren, verbergen; ся sich betragen.
заходи́ти, v., hineingehen; eintreten; sich einlassen; verkehren.
захóжий, adj., eingewandert.
захолїтáти, p. v., захитáти. [ren.
захолонýти, p. v., erkalten, erstar-
захóп-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), -лювати.
захóплю-вати, v. I. A.*), einnehmen, erfassen, sich bemächtigen; überraschen.
захорóна, f. I., Schutz.
захорон-йти, p. v., -ювати.
захорóнний, adj., schützend.
захорóню-вати, v. I. A.*), schützen, hüten. [kranken.
захору-вáти, p. v. I. A.*), erзахотíти, p. v., захóчувати.
захóчувати, v. I. A.*), verlangen, gelüsten.
захрип-áти, v. I. A., -нути.
захрýпнути, p. v., heiser werden.
захропíти, p. v., a. zu schnarchen.
зацвй-сти, p. v., -тáти.
зацвита́-ти, v. I. A., auf-, erblühen; verschimmeln.
зáцьвіт, m. I., (2. s. -y), Blütezeit.

зацйтьк-ати, p. v. I. A., -увати.
зацйтьку-вати, v. I. A.*), beschwichtigen.
зацїкáв-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю. 3. pl. -лять; vp. -лений), -лювати. [rig machen.
зацїкáвлю-вати, v. I. A.*), neugie-
зацїни́ти, p. v., Preis machen, fordern.
зацїпенíнє, n. IV., Erstarrung.
зацїпенí-ти, p. v. I. A., erstarren, -лий, erstarrt.
зацмокоґ-і́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), a. zu schnalzen.
зацокотí́ти, p. v., a. zu plappern.
зачарóване, n. IV., Verzauberung.
зачарувáти, p. v., ver-, be-zaubern.
зач-áти, p. v. I. B, (prs. -ну..., prt. -áв, imp. -ни́, vp. -áтий), -инáти.
зачатковий, adj., Ur-, Erst-.
зачáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Anfang.
зачекáти, p. v., warten.
зачепи́ти, p. v., зачіпáти.
зачер-áти, v. I. A., siehe -пáти.
зачервон-и́ти, p. v. II. A,, röten.
зачервонí́ти ся, p. v., rot werden.
за-через, conj., mit 4: wegen.
зáчерк, m. I.*), Umriss; Strich, Zug.
зачеркн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), зачéрк(ув)ати. [an-streichen.
зачéрк(у-в)á-ти, v. I. A.(*), unter-,
зачерпá-ти, v., schöpfen.
зачер(п)н-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), зачер(и)áти.
зачерствíти, p. v., hart werden.
зачесáти, p. v., зачíсувати.
зачи́м, adv., ehe, bevor; weswegen, warum? [ginnen.
зачинá-ти, v. I. A., anfangen be-
зачин-и́ти, p. v., -я́ти. [en
зачиня́ти, v. I. A., zumachen, schlie-
зачи́рка-ти, p. v. I. A., a. zu schrillen.
зачисл-и́ти, p. v., -ювати.
зачи́слю-вати, v. I. A.*), dazu-, mit-, an-, ein-rechnen.
зачи́стити, p. v., зачи́щувати.
зачитáти ся, p. v., sich ins Lesen vertiefen. [auserlesen.
зачи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen;
зачіпá-ти, v. I. A., an haken, -stoßen, -legen; anbinden, angreifen.
зáчіп-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Angriff; Veranlassung.
зачі́пний, adj., offensiv.
зáчіпник, m. I.*), Angreifer.
зачувá-ти, v. I. A., zu hören bekommen; vernehmen.
зачудóване, n. IV., Verwunderung.
зачудувáти ся, p. v., sich verwundern.
зачýти, p. v., -вáти, wittern.
зашанувáти, p. v., schonen.
зашелестíти, p. v., a. zu rauschen, a. zu säuseln.
зашибá-ти, v. I. A., ver-, einschieben, -schlagen, ver-letzen.
зашивá-ти, v. I. A., ein-, zu-nähen.
зашипíти, p. v., a. zu zischen.
за-широ́кий, adj., breit.
заши́-ти, p. v., -вáти. [krusten.
зашкарупí-ти, p. v. I. A., ver-
зашкíрник, m. I.*), Mitesser.
зашкóдити, p. v., schaden.
зашкреб(тá)ти́, p. v., a. zu krabbeln.
зáшморг, m. I.*), Schlinge.
зашнурувáти, p. v., zuschnüren.
зашпилúти, p. v., mit Stecknadeln zuheften.
зашпінкá-ти, p. v. I. A., zuknöpfen, -schnallen.
зашпóтати ся, p. v., stolpern.
зашумíти, p. v., a. zu rauschen.
защадúти,, p v., ersparen, schonen.
защебетáти, p. v., a. zu zwitschern.
защемíти, p. v., beklommen werden.
защепи́ти, p. v., защíплювати.
защи́та, f. I., Verteidigung, Schutz.

защит-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), защища́ти.
защи́тник, m. I.*), Verteidiger Beschützer.
за́щін-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Heftel. [knöpfen.
защінка́-ти, p. v. I. A., zu hefteln,
за́щіп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haken.
защі́плю-вати, v. I. A.*), einimpfen, einpflanzen; einhaken; zuheften.
заява, f. I., Erklärung.
заяв-и́ти, p. v. -ля́ти.
заявля́ти, v., erklären, aussagen; ся sich zeigen.
за́я-ць, m. II. (5. s. -че), Hase.
за́ячий, adj., Hasen-.
за́ячик, m. I.*), dim. за́яць.
заячи́ха, f. I.*), Häsin.
зба́в-ити, p. v., -ля́ти.
збавля́-ти, v. I. A., verderben, verlustig machen; erlösen.
збагн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), ersinnen, erraten. [führen, betören.
збаламу́т-ити, p. v., (imp. -ь!) irre-
збан, m. I., -(о)к m. I.*), Krug.
зба́ноч(о)к, m. I.*), dim. збан.
збанятковáтий, adj., krugförmig.
збенте́-жити, p. v., (imp. -ж) aufregen.
зберега́-ти, v. I. A., bewahren, erhalten.
збер-ечи́, p. v., -ега́ти.
збива́-ти, v. I. A., zusammen-, zer-, (her)ab-, -schlagen; zusammenscharren; ся з доро́ги vom Wege abirren.
збиранúна, f. I., Sammelsurium.
збира́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sammlung.
збира́-ти, v. I. A., auflesen, sammeln, ernten; abräumen, abnehmen, -schöpfen; ся sich versammeln; aufmachen, bereit machen.
збира́ч, m. IV., (2. s. -á), Sammler.
збúти, p. v., (prs. зіб'ю...), -ва́ти.
збитку-ва́ти (ся), v. I. A.*), verspotten, mißhandeln.
збúт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ueberfluß; -и pl. Streiche, на з. adv. zum Trotz.
збито́чни-й, adj., -к m. I.*), -ця f. II., mutwillig; Spaßmacher(in).
збіга́ти, v., (her)ab-, über-laufen, -fließen; ся sich zusammen-ziehen; -laufen, -treffen.
збі́г-чи, -гти, p. v., -а́ти.
збі́дні-ти, p. v., I. A., arm werden.
збі́же, n. II., Getreide.
збі́жний, adj. znsammenlaufend.
збіліти, p. v., weiß werden. [ren.
збільша́-ти, v., ver-größern, -meh-
збільш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), -а́ти. [den.
збільші-ти, p. v. I. A., größer wer-
збі́р, m. I., (2. s. -у), Sammlung, pl. Versammlung.
збіра́ти siehe збира́ти. [lung.
збір-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Samm-
збірний, adj., Sammel-.
збірни-к, m. I.*), Sammlung, dim. -ч(о)к, m. I.*). [Sammellinse.
збірнич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к)
збісноватí-ти, p. v. I. A., besessen
збі́ч, f. V., Berglehne. [sein.
збі́-чи, siehe -гчи.
зближа́-ти, v. I. A., nähern.
збли-зи́ти, p. v., -жа́ти.
зблúзька, adv., aus der Nähe.
зблїднíти, p. v., erblassen. [-ґти.
зблїдн-ути, p. v. I. B., (prt. зблїд),
зблуди́ти, p. v. (ver)irren, fehlen.
збо́втати, p. v., trübe schlagen.
збога-ти́ти, p. v., -чувати.
збогатíти, p. v., reich werden.
збога́чу-вати, v. I. A.*), reich machen, bereichern. [nig werden.
збожеволі́-ти, p. v. I. A., wahnsin-

зболі́лий, adj., wund.
збо́рище, n. II., Sammelort.
збочи́стий, adj., abhängend.
збоч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть), ab-weichen, -irren.
збре́склий, adj., brüchig; sauer.
збре́скн-ути, p. v. I. B., (prt. збреск, -ла) brüchig, sauer werden.
збреха́ти, p. v., lügen.
збри́дити, p. v., vereckeln.
збр-и́сти, p. v., -оди́ти. [chen.
зброди́ти, p. v., durch-waten, -strei-
збро́йний, adj., bewaffnet.
збройни́ця, f. II., Rüstkammer.
збро-і́ти, v. II. B., (vp. -е́ний), bewaffnen, rüsten; anstellen.
збро́я, f. III., Waffe.
збру́я siehe **збро́я**. [mangeln.
збува́ти, v., loswerden, weggeben,
збуди́ти, p. v., erwecken.
збудо́ванє, n. IV., Erbauung.
збудува́ти, p. v., erbauen.
збу́ренє, n. IV., Aufregung; Zerstörung. [ren.
збу́рити, p. v., aufregen, zerstö-
збу́-ти, p. v., -ва́ти.
збу́тний, adv., entbehrlich.
збутні́-ти, p. v I. A., übermütig werden.
збу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Ab-, Um-satz; на з. zum Verkauf.
зва́бити, p. v. -лювати.
звабли́вий, adj., verlockend.
зва́влю-вати, v. I. A.*), an-, herbei-locken.
зва́да, f. I., Hader.
зва́дити ся, p. v., sich verhadern.
зважа́ти, v. I. A., (be)achten.
зва́жити, p. v., ab-, er-wägen; ся wagen.
зва́ж-ливий, -ний, adj., verwegen.
звал, m. I. (2. s. -y), Trümmer.
звал-и́ти, p. v., -ювати.
зва́лю-вати, v. I. A.*), niederreißen, -werfen, -stürzen; aufhalsen, zur Last legen.
зва́не, n. IV., Benennung; Beruf.
звари́ти, p. v., (ab)kochen.
зва́рич, m. IV., Salzsieder.
зв-а́ти, v. I. B., (prt. -ав) nennen, heißen, rufen. [1. u. 2. Ehe.
зведеня́та, pl. n. V., Kinder aus
зве́зти, p. v., звози́ти.
звели́ча́ти, p. v., rühmen, preisen; ся prahlen.
звели́ченє, n. IV., Erhöhung.
звелич-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть), -а́ти.
зве́но́, n. I., (Ketten-)Glied.
звербува́ти, p. v., anwerben.
звереч и́, p. v., abwerfen.
звер-ну́ти, p. v., -та́ти.
зверта́ти, v. (hin)lenken; umwerfen; zurückgeben; ся sich wenden.
звертáльний, adj., (um)wendbar.
зве́рт(е)нь, m. II., Sonnenwende.
звертї́ти ся, p. v., sich winden.
зверх, präp. mit 2: über, darüber, außer. [lich.
зве́рха, adv., (von) oben, äußer-
зверхо́м, adv., übermäßig.
зве́рхний, adj., äußerer; vorgesetzt.
зве́рхник, m. I.*), Vorgesetzter.
зве́рхні́сть, f. V., Obrigkeit.
зве́сти, p. v., зводи́ти. [Abend.
звечері́ти, v. impers., es wird
звива́-ти, v. I. A., zusammen-, ein rollen, auf-winden, -haspeln; auflassen, -heben; ся sich sputen, tummeln.
зви́дїти, p. v., nach- an sehen.
зви́ж-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Ueberschuß. [wöhnen.
звика́-ти, v. I. A., sich (an)ge-
зви́кнути, p. v., (prt. звик), звика́ти.

звин-йти, p. v., -я́ти.
звйнний, adj., behend.
звйнність f. V., Behendigkeit.
звин-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), звива́ти. [verzeihen.
звиня́-ти, v. I. A., entschuldigen,
звйса, f. I., Pendel.
звиса́-ти, v. I. A., herabhängen; sich verlassen.
звисйстий, adj., herabhängend.
звйсн-ути, p. v. I. B., (prt. звис), звй-ти, p. v., -ва́ти. [звиса́ти.
звиха́-ти ся, v. I. A., sich tummeln.
звихн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), verrenken; verderben.
звичаєвий, adj., Gewohnheits-.
звйча́-й, m. III., (2. s. -ю), Gewohnheit, Brauch, Sitte; **за-звйчай**, adv., gewöhnlich.
звича́йний, adj., gewöhnlich, gebräuchlich.
звича́йність, f. V., Sitte.
звйчно, adv., gewohnt.
звід, m. I., (2. s. -у), Gewölbe.
звід-ати, p. v., -увати.
звідини, pl. f. I., Besuch.
звідки, adv., woher?
звідкись, adv., irgendwoher.
звідний, adj., Zug-, Zieh-; trügerisch. [von hier aus.
звід-си, -сїлн, -ти. -тіля, adv.,
звідтам, adv., von dort her.
звіду-вати, v. I. A.*), nachforschen.
звідýн, m. I., (. s. -á) Kundschafter.
звідус-їль, -юди, adv., von allen
зьвізда́, f. I., Stern. [Seiten.
зьвіздáр, m. II., (2. s. -я́), Astronom. [Sternwarte.
зьвіздáр-ня, f. II., (2. pl. -е́нь),
зьвіздáтий, adj., sternförmig.
зьвіздйстий, adj., Sternen-, gestirnt.
зьвізд-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. зьвіздá.
зьвіздóбраз, m. I., (2. s. у), Sternbild.
зьвіздовйй, adj., aus Sternen.
зьвіздóчник, m. I.*), Sternmiere.
зьвіздýн-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Seestern. [Sternkoralle.
зьвіздчáт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к).
зьвіздяний, adj., mit Sternen besäet. [winde.
зв-íй, m. III., (2. s. -ою), Ge-
звіку-вáти, v. I. A.*), verleben.
звільна, adv., langsam.
звільн-йти, p. v. II. A., -я́ти.
звільня́-ти, v. I. A., nachlassen, mildern, verlangsamen.
звін u. dgl. siehe дзвін! [trauen.
звінча́-ти, p. v. I. A., bekränzen;
звір, m. I., (Raub)Tier.
звірйн, -ний, adj., Tier-.
звірина́, f. I., Tier.
звірйн(е)ць, m. II., Tiergarten.
звір-ити, p. v., -я́ти.
звірлйвий, ad., vertrauensselig.
звірокрýг, m. I.*), Tierkreis.
звірский, adj., tierisch.
звірю-вати ся, v. I. A.*), sich werfen (Brett).
звіря́, n. V., Tier.
звіря́-ти, v. I. A., erproben; ся anvertrauen; worauf bauen.
звіря́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
звіря́чий, adj., tierisch. [звіря́.
звіря́чість, f. V., tierisches Wesen.
звіс-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -шу, vp. -шений), hängen lassen.
звіс-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schleier.
звісти́ти, p. v., звіща́ти. [richt.
звіст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Nach-
звіс(т)ний, adj., bekannt.
звітрінє, n. IV., Verwitterung.
звітрі-ти, p. v., (vp. -лий) verwittern.
звіща́-ти, v. I. A., verständigen, verkünden. [sich fortmachen.
звіяти ся, p. v., sich erheben;

зводи́стий, adj., gewölbt.
зводи́ти, v., zusammen-, zurück-, herab-, ver-, auf-führen, verursachen; heben, aufrichten.
зводли́вий, adj., trügerisch.
зводо́вий, adj., Wölbungs-. [звій.
зво́-єць, m. II., (2. s. -йця), dim.
зво́здик = гво́здик. [mig.
звоздикова́тий, adj., nelkenför-
звози́ти, v., zusammen-bringen, -fahren.
зво́л-ити, p. v. II. A., -я́ти.
зволнува́ти, p. v., aufregen, in Wallung bringen.
зволя́ти, v. I. A., erlauben; belieben, wollen, geruhen.
зво́ник u. dgl. siehe дзво́ник etc.
звоновий, adj., Glocken-. [muskel.
звор-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Schließ-
зво́рот, m. I., (2. s. -у), Umkehr, Wendung, Rückzug.
зворо́тний, adj., круг, Wendekreis.
звору́шити, p. v., aufregen.
зво́хчене, n. IV., Befeuchtung.
звохч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), befeuchten.
звужа́-ти, v. I. A., verengen.
звуз-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), звужа́ти.
звук, m. I.*), Laut.
звуковий, adj., Laut-.
звурд-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), gerinnen.
звучни́й, adj., tönend, klingend.
звучні́сть, f. V., Wohlklang.
звязь, f. V., Zusammenhang, Verbindung, Gefüge.
звяз-а́ти, p. v., -увати.
звя́з-кий, -ний, adj., bündig, kurz.
звя́зкість, f. V., Bündigkeit.
звя́зу-вати, v. I. A.*), zusammen-, (ver-)binden; fesseln.
звя́з(о)к, m. I.*), Zusammenhang.
звял-и́ти, p. v. II. A., krank (welk) machen.
зга́га = за́га.
згад-а́ти, p. v., -увати. [ся.
згаджа́-ти ся, v. I. A., згоджувати
зга́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Erwähnung, Erinnerung.
зга́ду-вати, v. I. A.*), erwähnen, gedenken, erinnern.
зганьби́ти, p. v., ганьби́ти.
згани́ти, p. v., гани́ти.
зганя́-ти, v. I. A., згоня́ти.
зга́рище, n. II., Brandstätte.
згарува́ти, p. v. I. A.*), гарува́ти.
згаса́-ти, v. I. A., er-, ver-löschen.
згаси́ти, p. v., зга́шувати.
згас-нути, p. v., -а́ти.
зга́шу-вати, v. I. A.*), auslöschen.
згиб, m. I., Bug, Gelenk.
згиба́-ти, v. I. A., згина́ти.
згиди́ти, p. v., vereckeln.
згина́-ти, v. I. A., beugen, biegen, krümmen. [muskel.
згина́ч, m. IV., (2. s. -а), Beug-
згину́ти, p. v., verschwinden, zugrunde gehen.
згідли́вий, adj., verträglich.
згідли́вість, f. V., Verträglichkeit.
згі́дний, adj., übereinstimmend.
згі́н, m. I., (2. s. -у), Zusammentreibung. [-händler.
згі́нник, m. I.*), Schweine-treiber,
згі́р(д)ний, adj., verächtlich, beleidigend, böse.
згі́ре, n. IV., Gesenke.
згі́ркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, -кла, -кло), bitter (ranzig) werden.
згі́ршене, n. IV., Aergernis.
згі́ршити, p. v., Aergernis geben, Ä. nehmen. [vertilgen.
згла́дити, p. v., glätten; зо-сьвіта
згложати, p. v., zer-, ab-nagen.
згло-и́ти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), sich zusammen-rotten, -drängen.

зглуб-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), -лювати.
зглу́блю-вати, v. I. A.*), ergründen.
згляд, m. I., (2. s. у), Blick; [Rücksicht.
зглядáти ся, v., an-, zu-sehen; berücksichtigen, erbarmen.
згля́-нути ся, p. v., -дáти ся.
згнéсти, p. v., unterdrücken, vernichten.
з(г)нущá-ти ся, v. I. A., mi handeln, quälen.
згоровúти, p. v., hersagen, sprechen; ся verabreden.
згóда, f. I., Uebereinkunft, Zustimmung, Einigung, Einigkeit, Eintracht; einverstanden.
згоджá-ти ся, v. I. A., zu-, überein-stimmen; sich vertragen.
згоди́ти, p. v., in Einklang bringen, einigen; dingen; ся übereinkommen, sich einigen, vertragen.
згóд-ї, -ом, adv., nach einiger Zeit, [her-, dar-nach, später.
згодли́вий = **згідли́вий**.
згóдний, adj., einverstanden.
згодува́ти, p. v., aufziehen.
згóжий, adj., überreinstimmend.
згóла, adv., ganz.
зголи́ти, p. v., wegrasieren.
згóлов-и, pl., у -ах zu Häupten.
зголод-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), aushungern lassen. [werden.
зголоднí-ти, p. v. I. A., hungrig
зголо-си́ти, p. v., -шувати. [den.
зголóшу-вати, v. I. A.*), (an)melzгон-и́ти, p. v., -я́ти. treiben.
згоня́-ти, v. I. A., zusammen-, weg-
згора́-ти, v. I. A., verbrennen.
згорба́ї-ти, p. v. I. A., bucklig werden. [ся sich bücken.
згóрбити, p. v., bucklig machen;
згóрда, adv., stolz, wegwerfend.
згордї́ти, p. v., stolz, werden.
з-гори́, adv., im voraus; — набрáти herunternehmen.
згор-і́ти, p. v., -áти.
згор-нýти, p. v., -тáти.
згортáти, v. I. A., zusammenscharren, -ziehen.
згрéб-ло, n. I., (2. pl. -éл), Striegel.
згризá-ти, v. I. A., ab-, zer-nagen; abhärmen. [von Werg.
згрíбне полотнó, grobe Leinwand
громáджу-вати, v. I. A.*), zusammenrechen; versammeln.
громáд-ити, p. v., -жувати.
згрубíти, p. v., dick werden.
з-грýбш-а, -ого, adv., aus dem Groben. [Tod.
згýба, f. I., Verlust; Verderben,
згуби́ти, p. v., verlieren; vernich-
згýбний, adj., verderblich. [ten.
згуди́ти, p. v., tadeln.
згули́ти, p. v., annarren.
згýслий, adj., dickflüssig.
згýснути, p. v., dicht werden.
згу-сти́ти, p. v., -щáти.
згущá-ти, v. I. A., verdichten.
здавáти, v., heraus-, über-geben; ablegen; ся sich verlassen; taugen, zustatten kommen; scheinen. [здав-и́ти, p. v., -лювати.
з-дáвна, з дáвен дáвна, adv., von altersher. [her.
з-далéка, adv., von weitem, weit-
здáлий, adj., здáтний.
здá-ти, p. v., -вáти. [tüchtig.
здáтний, adj., tauglich, fähig,
здáтність, f. V., Fähigkeit, Tüchtigkeit. [gabe.
здáча, f. IV., Ueberschuß; Ueber-
здвиг, m. I.*), (2. s. -у), Menge.
здвигáти, v., auf-, -heben, -richten, -führen; — плечúма mit den Achseln zucken.
здвиг-нýти, p. v., -áти.
здвúження, n. IV., Erhebung.
здебéла, adv., unverhofft.

здебі́льш-а, -ого, adv., im großen.
здер́жа-ти, p. v., -увати.
здер́жно, adv., enthaltsam.
здер́жу-вати, v. I. A.*), ab-, an-, auf-, zurück-halten.
здерти, p. v., (prs. зі-дру́, imp. -дри́), здира́ти.
здиба́-ти, v. I. A., begegnen.
здивува́ти, p. v., verwundern.
здими́дї-ти, здимені́-ти, p. v. I. A., verschwinden. [schinden.
здира́-ти, v. I. A., (her)abreißen,
зди́рство, n. I., Raub. [werden.
здитині́-ти, p. v. I. A., kindisch
здиха́ти, v., seufzen; zugrunde gehen. [здиха́ти.
здихну́-ти, p. v. I. B., (prt. -у́в),
здичі́-ти, p. v. I. A., verwildern.
здібний, adj., здатний.
здібність, f. V., здатність.
здійма́-ти, v. I. A., здійма́ти.
здїла́ти, p. v., зроби́ти.
здоба́, f. I., оздо́ба.
здоб-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), schmücken, zieren.
здо́бич = до́бич.
здоби́чний, adj., Beute-.
здоби́чник, m. I.*), Freibeuter.
здобрі́-ти, p. v. I. A., gut werden.
здобува́ти, v., einnehmen; erobern, erbeuten; erwerben; ся sich emporschwingen.
здобу́-ти, p. v., (vp. тий), -ва́ти.
здобу́т(о)к, m. I.*), (2. s. у), Gewinn; Errungenschaft.
здо́гад, m. I., (2. s. -у), Andeutung, Vermutung.
здогада́ти ся, p. v., догада́ти ся.
здо́гін, m. I., (2. s. -у), Wettlauf.
здогон-и́ти, p. v., -я́ти.
здогоня́-ти, v. I. A., nach-, er-eilen.
здойма́-ти, v. I. A., (her)ab-heben, -nehmen; erheben, aufrichten.
здої́ти, p. v., ab-, aus-melken.
здола́-ти, p. v. I. A., vermögen.
здоп-та́ти, p. v. I. B., (prs. -чу, prt. -та́в, imp. -чи́, vp. -таний), zertreten.
здорове́-зний, -нний; adj., gesund, rüstig; sehr groß.
здоро́в(ий), adj., gesund.
здоро́в-ити, v. II. A., (prs. 1 s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), grüßen.
здорові́-ти, v. I. A., genesen.
здоро́вка-ти, v. I. A., здорови́ти.
здоро́вле, n. IV., Gesundheit.
здо́хлий, adj., tot.
здохля́к, m. I.*), (2. s. -а́), Krüppel.
здо́хн-ути, p. v. I. B., (prt. здох), здиха́ти.
здрига́-ти ся, v. I. A., erzittern, zusammenschauern. [здрига́ти.
здріг-ну́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в),
здріма́ти, p. v., einschlummern.
здрогну́ти = здріг-ну́ти.
здротува́ти, p. v., дротува́ти.
здружи́ти, p. v., befreunden.
здру́лити, p. v., herabstoßen.
з(д)ря́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pupille.
здува́-ти, v. I. A., ab-, weg-, zusammen-blasen, -wehen; aufblähen. [s. krank sein.
здужа-ти, v. I. A., vermögen; не
здумна, adv., згорда.
здури́ти, p. v., abnarren.
здурі́ти, p. v., närrisch werden.
здуси́ти, p. v., zusammen-drücken, -pressen.
зду́-ти, p. v., -ва́ти.
з'єдна́-ти, p. v. I. A., vereinen.
зе́лезь, f. V., Drüse.
зе́лень, f. V., das Grün.
зеле́ний, adj., grün.
зелен-и́ти, v. II. A., grün färben.
зеле́нність, f. V., das Grün.
зелені́-ти, v. I. A., grünen.

зеленкова́тий, adj., grünlich.
зеленце́м, adj., unreif.
зелена́вий, adv., grünlich.
зелена́к, m. I.*), (2. s. -á), Goldkäfer.
зелї́зо, u. dgl. siehe желї́зо.
зе́льний, adj., Kraut-.
зело́, n. I., Kraut.
земе́льний, adj., Grund-.
землево́дний, adj., Amphibium.
землемі́р, m. I., Feldmesser.
землемі́рство, n. I., Geometrie.
зе́мленька, f. I.*), dim. земля́.
землепи́сь, f. V., Erdkunde.
землепи́с(е)ць, m. II., Geograph.
землепи́сний, adj., erdkundlich.
земли́стий, adj., erdig.
земли́ця, f. II., dim. земля́.
зем-ля́, f. II., (2. pl. -е́ль), Erde, Boden; Land. [mann.
земля́-к, m. I.*), (5. s. -че!) Landsmann.
земля́ний, adj., Erd-. [Hütte.
земля́н-ка, f. I.*), Erd-, Lehm-
земля́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Landsmännin.
зе́мний, adj., irdisch, Erd-.
земни́к, m. I.*), (2. s. -á), Keller.
земново́дні, adj., Amphibien.
зе́мский, adj., Erd-. [dim. зе́рно.
зерен-це́, n. III., (2. pl. -е́ць),
зеркал-е́вий, -ьний, adj., Spiegel-.
зеркáльник, m. I.*), Spiegelmacher.
зе́ркало, n. I., Spiegel.
зерна́н, m. I.*), (2. s -á), Steinfrucht.
зе́рне, n. IV., coll., Körner.
зерни́стий, adj., körnig. [ling.
зернів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sämzе́р-но, n. I., (2. pl. -е́н), Kern, Korn. (2. pl.-ок), dim. зе́рно.
зерня́, n. V., -т-ко, -точ-ко, n. I.*),
зжа́ти, p. v., (prs. u. imp. зі-), зжина́ти. [зжира́ти.
зже́рти, p. v., (prs. u. imp. зі-),
зжина́-ти, v. I. A., absicheln.
зжира́-ти, v. I. A., auf-, ab-fressen.
зжи́ти ся, p. v., sich einleben.
з-за, praep. 2: von, hinter; wegen.
з-зави́дна, adv., зави́дка. [ten.
з-за́ду, adv., rückwärts, von hin-
ззира́-ти, v. I. A., anschauen, angaffen.
зиз(ов)а́тий, adj., schielend.
зима́, f. I., Winter. [мівка.
зима́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), зизи́м(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Dachзимі́, adv., im Winter. [giebel.
зимі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Winterhütte. [winterung.
зимі́в-ля, f. II., (2. pl. -е́ль), Ueber-
зи́мний, adj., kalt, Winter-.
зи́мно, n. I., Kälte; adv., kalt.
зимнокро́вний, adj, kaltblütig.
зимнокро́вність, f. V., Kaltblütigkeit.
зимови́й, adj., Winter-. [keit.
зимови́к, m. I.*) (2. s. -á), осі́нний, Herbstzeitlose.
зиму́-ва́ти, v. I. A.*), wintern.
зирк!, int., guck!
зи́рка-ти, v. I. A.*), blicken.
зи́ркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
зиск, m. I.*), Gewinn. [зи́ркати.
зиска́-ти, v. I. A., gewinnen.
з'ист-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -*щу́*, vp. -*щéний*), verwirklichen.
зи́чити = жи́чити.
зі siehe з, зо!
зібга́ти, p. v., biegen. [sammeln.
зі-бра́ти, p. v., (prs. u. imp. з-), (ver)-
зїв, m. I., Schlund, pl. Kiemen.
зїва́-ти, v. I. A., gähnen.
зївкий, adj., bitterlich.
зївний, adj., Kiemen-. [зїва́ти.
зївн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в),
зівя́лий, adj., welk. [ken.
зівя́-нути, p. v., (prt. -в), verwel-
зі-гна́ти, p. v., (prs. u. imp. з-), auf-, ab-, ver-treiben.
зігну́ти, p. v., beugen, biegen, ся sich bücken. [zehren.
з'їда́-ти, v. I. A., auffressen, ver-

з'їди, pl. m. I., Fraß.
з'їзд, m. I., (2. s. -у), Zusammenkunft.
з'їзджа́-ти, v. I. A., herunterfahren; ся zusammenkommen.
зійти́, p. v., сходи́ти.
зі́ле, n. IV., Kraut.
зілля́ти, p. v., злива́ти.
зі́льний, adj., Kraut-.
зі́льни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Blumengarten.
зімлі́ти, p. v., ohnmächtig werden.
зім(н)я́ти, p. v., zerknittern.
зі́ниця, f. II., Augapfel.
зіпра́вди, adv., спра́вдї.
зіпрі́ти, p. v., in Schweiß geraten.
зіпсува́ти, p. v., verderben.
зіпхну́ти, p. v., спиха́ти.
зір, m. I., (2. s. -у), Gesicht, Blick.
зірва́ти, p. v., зрива́ти.
зір-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. зоря́.
зірки́й, adj., umsichtig.
зірни́й, adj., sternhell.
зірни́ця, f. II., зо́ря́.
зіро́чний, adj., Stern-.
зі-спо́ду, adv., von unten her.
зіссáти, p. v., aussaugen.
зіставля́ти, v., zurück-, übrig-, beiseite-.
зістарі́-ти ся, p. v., alt werden.
зіста́ти, p. v., -ва́ти.
з'і́сти, p. v., з'ї́да́ти.
зістрі́ну́ти, p. v., begegnen.
зістрі́ти́ти, p. v., begegnen.
зісува́ти, v., herunter-, zusammenschieben, -rücken.
зісу́-нути, p. v., -ва́ти.
зіткну́ти ся, p. v., in Berührung kommen, aneinander geraten.
зітлі́ти, p. v., verglimmen.
зітха́-ти, v. I. A., (auf)seufzen.
зітхн-у́ти, p. v., I. B., (prt. -у́в), зітха́ти.
злабу́да-ти, p. v. I. A., leidlich zustande bringen.
зла́годити, p. v., bereit machen, richten.
зла́дити, p. v., herstellen.
злази́ти, v., herabsteigen.
зла́комити ся, p. v., lüstern werden.
злапа́ти, p. v., злови́ти.
злата́ти, p. v., zusammenflicken.
зла́то- siehe зо́лото-!
зле, adv., schlecht, übel, arg.
зле́гка, adv., leicht, sanft.
злегчи́ти, p. v., erleichtern.
зледащі́-ти, p. v. I. A., liederlich werden.
злекш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), erleichtern.
злекші́-ти, p. v. I. A., leichter werden.
злетї́ти, p. v., злїта́ти.
злива, f. I., Platzregen.
зliва́-ти, v. I. A., ab- be-, zusammen-gießen, zusammen-fließen.
зли́в-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), Abguß.
зли́вний, adj., дощ Platzregen.
злида́р, m. II., (2. s. -я́), der Darbende.
злиде́нний, adj., elend.
зли́дні, pl. m. II., Ungemach, Elend.
злиз-а́ти, p. v., -увати.
злі́зу-вати, p. I. A.*), ablecken.
злий, adj., schlecht, böse, übel, arg.
злину́ти, p. v., auf-, weg-fliegen.
злипа́-ти, v. I. A., zusammenkleben.
зли́п-нути, p. v., -а́ти.
зли́-ти, p. v., -ва́ти.
зл-и́ти ся, v. II. A., зло́стити ся.
злите́, n. IV., Verschmelzung.
зли́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Rest, Nachlaß.
зли́шний, adj., über-flüssig, -zählig, entbehrlich.
з-лі́ва, adv., links.
злїза́-ти, v. I. A., herabsteigen; abfallen.
злї́з-ти, p. v., -а́ти.
зли́нити ся, p. v., sich häuten.
зли́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Häutung.
злїп-и́ти, p. v., -лювати.
злї́плю-вати, v. I. A.*), zusammenkleben, -leimen.
злї́сний, m. = adj., siehe лїсни́чий.
злість, f. V., Zorn.

злїта́ти, v., auf-, herab-, durchfliegen.
злїчи́ти, p. v., zusammen-zählen.
зло, n. I., (2. pl. зол), das Böse, Uebel, Schlechte.
зло́ба́, f. I., Bosheit.
злоб-и́вий, -ли́вий, -ний, adj., boshaft.
зловѝти, p. v., fangen, erwischen.
зло́дїй, m. III., (pl. злоді́ї), Dieb, Bösewicht.
зло́дїй-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Diebin.
зло́дїйский, adj., Diebs-, diebisch.
зло́дїйство, n. I., Diebstahl.
злод-ю́га, m. f. I.*), -ій.
зложи́ти, p. v., zusammen-legen, -setzen; machen, verfassen; ab-, nieder-legen;
зло́жний, adj., zusammengesetzt.
зло́жність, f. V., Zusammensetzung.
зломи́ти, p. v., brechen.
зло́м(о)к, m. I.*), Bruchstück.
злопа́мятний, adj. unseligen Andenkens.
злора́дий, adj. schadenfroh.
злорі́кий, adj., verleumderisch.
злосли́вий, adj., boshaft.
злосли́вість, f. V., Boshaftigkeit.
зло́сний, adj., zornig.
зло́сник, m. I.*), böser, zorniger Mensch.
зло́сниця, f. II., böses, zorniges Weib.
зло́то, u. dgl. siehe зо́лото etc.
зло́чин, m. I., (2. s. -у), Missetat, Verbrechen.
злочи́н-(е)ць, m. II., (5. s. -че), Missetäter, Verbrecher.
злу́да, f. I., Täuschung.
злу́дити, p. v., täuschen.
злу́дий, adj., trügerisch.
злу́ка, f. I.*), Bund, Vereinigung.
здука́вити, p. v., sich falsch zeigen; verraten.
злупи́ти, p. v., ablalgen, shhinden;
злуча́-й, m. III., (2. s. -ю), (Zu)-Fall.
злуч-и́ти, p. v., -ювати. [einigen.
злу́чу-вати, v. I. A.*), ver-binden,
злу́щити, p. v., aushülsen.
злюби́ти, p. v., lieb gewinnen.
злютува́ти, p. v., zusammenlöten.
злю́щий, adj., böse, grimmig.
зляка́ти, p. v., erschrecken.
зля́ти, p. v., злива́ти.
змага́нє, n. IV., Bestreben.
змага́-ти, v. I. A., vermögen; sich bestreben; ся zunehmen; streiten.
змáза, f. I., Schandfleck.
з-ма́йки, adv., hinterlistig.
змайструва́ти, p. v., verfertigen.
змали́ти, p. v., klein werden.
з-ма́лу, з-ма́лку, adv., von Kindheit an.
змарга-ти ся, p. v. I. A., sich aufreiben.
змарні́ти, p. v., abhärmen, ab magern.
змарнува́ти, p. v., vergeuden.
змежи, präp. 2: von, aus, aus der Mitte.
зменьша́ти, v., verkleinern, verringern.
зменьш-и́ти, p. v., -а́ти.
змерза́-ти, v. I. A., frieren.
змерзи́ти, p. v., vereckeln.
змерзлю́х, m. I., (s. 2. -а́, 5. u. 7. -у), der leicht friert.
змéрз-нути, p. v., -а́ти.
змерк, m. I.*), (2. s. -у), Dämmerung.
змерка́-ти ся, v. I. A., dämmern.
змéрк-нути ся, p. v., -а́ти.
змéсти, p. v., зміта́ти.
змива́-ти, v. I. A., ab-, weg-waschen.
змий, m. III. (2. s. -и́), Drache, Schlange.
змиє́вий, adj., Drachen-.
змика́-ти, v. I. A., fort-, weglaufen, entwischen.
змики́тити, p. v., treulos handeln.
змили́ти, p. v., irren, fehlen.
змилувати ся, p. v., sich erbarmen.
змилосердити ся, p. v., sich erbarmen.
змисл, m. I., (2. s. -у), Sinn.

змисло́вий, adj., sinnlich.
змисло́вість, f. V., Sinnlichkeit.
змия́, f. II., змий.
змия́стий, adj., schlangenähnlich.
зми́-ти, p. v., -ва́ти. [sel.
зміна, f. I., (Ver)Aenderung, Wech-
змін-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
змін-ний, -чи́вий, adj., veränder-
зміннк, m. I.*), Verräter. [lich.
змінність, f. V., Veränderlichkeit.
зміня́ти, v., (ver)ändern, wechseln.
змір-ити, p. v., -я́ти. [merken.
зміркува́ти, p. v., ermessen; be-
зміря́ти, v., abmessen; abzielen.
зміст, m. I., (2. s. -у), Inhalt.
зміцнене, n. IV., Kräftigung, Er-
зміцн-и́ти, p. v., -я́ти. [starkung.
зміцні́ти, p. v. erstarken. [ken.
зміцня́-ти, v. I. A., kräftigen, stär-
зміш-а́ти, p. v., -увати.
змі́шу-вати, v. I. A.*), mischen, mengen; verwirren; ся verlegen werden.
змо́ва, f. I., Verabredung.
змо́в-ити, p. v., -ля́ти.
змо́вкнути, p. v., verstummen.
змовля́-ти, v. I. A., hersagen; ся sich verabreden. [gen.
змовча́ти, p. v., still-, ver-schwei-
змо́га, f. I.*), Können, Vermögen.
змо(г)чи́, p. v., können, vermögen; ся müde werden.
змо́жність, f. V., Möglichkeit.
змо́кнути, p. v., naß werden.
змоло́ти, p. v., abmahlen.
змолоти́ти, p. v., abdreschen.
змоло́тник, m. I.*), Drescher.
змо́ра, f. I., Alp.
змори́ти, p. v., ab-plagen, -quälen.
змо́рщити, p. v., runzeln.
змота́ти, p. v., zusammen-, auf-
змочи́, siehe змогчи́. [winden.
змочи́ти, p. v., durchnässen.
змудрува́ти, p. v., überlisten.
змул-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
змулю-вати, v. I. A.*), abschwemmen, verschlämmen.
змурува́ти, p. v., aufmauern.
змуc-ити, p. v., II. A., (prs. 1. s. -шу, vp. -шений), змушувати.
змути́ти, p. v., trüben.
змуч́ити, p. v., ermüden.
змушу-вати, v. I. A.*), zwingen.
змягча́-ти, v. I. A., erweichen.
змя́гчене, n. IV., Erweichung.
змягч-и́ти, p. v., -а́ти.
змяка́-ти, v. I. A., weich werden.
змя́к-нути, p. v., -а́ти. [Kenner.
зна́в(е)ць, m. II., (5. s. че),
з-над, präp. 2; von — her von
зкадво́ру, adv., von außen. [über.
зна́дити, p. v., anlocken.
знадо́ба, f. I., günstiger Umstand; Gerät. [statten kommen.
знадоби́ти, p. v., anpassen; ся zu-
знаємий, = знако́мий.
зна́йк-о, m. I.*), Alleswisser.
знайо́мий = знако́мий.
знайти́, p. v., знаходи́ти.
знак, m. I.*), (2. s. -у́), Zeichen,
знако́мий, adj., bekannt. [Merkmal.
знако́мість, f. V., Bekanntschaft.
знамени́тий, adj., bedeutend, ausgezeichnet.
знаме́нний, adj., bezeichnend.
знаме́нник, m. I.*), Nenner.
знам-я́, (Dekl. = імя́), знак.
зна́не, n. IV., Kenntnis.
зна́ряд, m. I., (2. s. -у), Ordnung; Werkzeug.
знарядо́ви́ти, p. v., ausrüsten.
знать, adv., wohl.
знате́, n. IV., Wissen.
зна́-ти, v. I. A., kennen, wissen; ся sich auskennen.
зна́тний, adj., bekannt, berühmt.
зна́ток, m. I.*), Kenner, Fachmann.
знаха́р, m. II., (2. s. -я́), Wahrsager. [I.*), (2. pl. -ок), Fund.
зна́хід, m. I., (2. s. -у); -ка. f.

знаходи́ти, p. v., finden, treffen.
зна́хор-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wahrsagerin.
зна́хорство, n. I., Wahrsagerei.
знач-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть), bezeichnen; bedeuten, gelten; т. зн. d. h.
значі́нє, n. IV., Bedeutung, Sinn.
значни́й, adj., bedeutend. [знак.
знач(о́)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
зневá́га, f. I.*), Ver-, Miß-achtung, Beschimpfung.
зневажа́-ти, v. I. A., beschimpfen, entehren, verachten.
зневá́ж-ити, p. v., -а́ти.
зневá́жний, adj., verächtlich.
зневá́жник, m. I.*), Verächter.
зневі́ра, f. I., Verzweiflung.
зневі́р-ити ся, p. v., -я́ти.
зневіря́-ти, v. I. A., zweifeln, verzweifeln; ся untreu werden, verraten.
знево́лити, p. v., zwingen.
з-неді́лї, adv. nach Sonntag.
знемага́-ти, v. I. A. schwach, krank werden.
знемо́га, f. I.*). Schwäche.
знем-очи́, p. v., -ага́ти.
знемощі́-ти, p. v. I. A., знемочи́.
зненá́видї́ти, p. v., Haß fassen.
зненá́цька, adv., unver-hofft, -sehens; plötzlich. [sichtlich.
з-не-на́року, adv., zufällig, unab-
знеохо́-ти́ти, p. v., -чувати.
знеохо́ченє, n. IV., Entmutigung.
знеохо́чувати, v. I. A.*), die Lust benehmen, entmutigen.
знесили́ти, p. v. schwächen, entkräften. [den.
знесла́вити, p. v., entehren, schän-
зне́сти, p. v., зноси́ти.
знетерпили́в-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), ungeduldig machen.
з-не́хотя, adv., unwillkürlich.
знечести́ти, p. v., entehren, beschimpfen.
зни́дїти, p. v., змарни́ти.
знижа́-ти, v. I. A., niedersenken, herabsetzen; ся sich herablassen.
знизи́ти, p. v., знижа́ти.
зника́-ти, v. I. A., (ver)schwinden, vergehen.
зни́к-нути, p. v., -а́ти.
знима́-ти, v. I. A., здойма́ти.
зни́м(о)к, m. I.*) (2. s. -у), Aufnahme.
зни́щенє, n. IV., Vernichtung.
зни́щити, p. v., ver-nichten, -tilgen, -derben.
знїве́чити, p. v., зни́щити.
знїжи́ти, p. v., verweichlichen, verzärteln. [Arbeit.
зни́й, m. III., (2. s. зно́ю), schwere
знїкчемні́-ти, p. v. I. A., verkommen.
зни́мч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), germanisieren.
знов, -а, -у, adv., wieder, neuerlich.
знов-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), -ля́ти.
зновля́-ти, v. I. A., erneuern.
зноровѝти, p. v., verwöhnen, störrig machen. [ziehung.
зно́сини, pl. f. I., Verkehr, Be-
зноси́ти, v., zusammen-, herab-er-tragen; aufheben; abnützen; я́йцї Eier legen. [leidlich.
знос-ли́вий, -ний, adj., erträglich,
зно́с(о)к, m. I.*), letztes Ei.
з-но́чи = сно́чи.
зну́дити, p. v., langweilen.
знуща́-ти ся, v. I. A., schlecht behandeln, tyrannisieren.
знюха́ти ся, p. v., Bekanntschaft machen, sich verbinden.
зн-я́ти, p. v. I. B., (prs. -иму́, prt. -яв, imp. -ими́, vp. -я́тий), здоймѝти.

зо-, siehe auch зі-, зу-, с-!
зобовя́занє, n. IV., Verpflichtung.
зобовяз-а́ти, p. v., -увати.
зобовя́зу-вати, v. I. A.*), verpflichten. [darstellen.
з'обража́-ти, v. I. A., versinnlichen,
з'обра-зи́ти, p. v., -жа́ти.
зо́всїм, adv., ganz, vollends.
зов-у́ u. dgl. siehe зва́ти.
зогни́ти, p. v., verfaulen.
зогріши́ти, p. v., sündigen.
з'одяга́ти, v., bekleiden.
з'одяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
зозу́ля, u. dgl. siehe зазу́ля etc.
зойк, m. I.*), (2. s. -у), Aufschrei, Jammer.
з-око́ла, adv., ringsum von außen.
з-окре́ма, adv., besonders, einzeln.
зола́, f. I., Lauge. [schwulst.
зо́лза, f. I., Drüse; pl. Drüsenge-
зол-и́ти, v. II. A., einlaugen.
золота́р, m. II., (2. s. -я́), Goldschmied.
золоти́й, adj., golden; Gulden.
золоти́ло, n. I., Rauschgold.
золоти́стий, adj., goldschimmernd.
золот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), vergolden.
золотни́к, m. I.*), (2. s. -а́), goldene Ader; Bandwurm; Flachsseide.
зо́лото, n. I., Gold.
золотове́рхий, adj., goldkuppelig.
золотогри́вий, adj., goldmähnig.
золотокри́лий, ad., goldflügelig.
золотопе́рий, adj., goldgefiedert.
золоторо́гий, adj., goldhörnig.
золототка́ний, adj., goldgewirkt.
золотоу́стий, adj., Goldmund.
золоту́ха, f. I.*), Skropheln.
зомлїва́-ти, v. I. A., ohnmächtig werden.
зор = зір.
з'ор-а́ти, p. v., -ювати.
зоре́вий, adj., Sternen-.
зори́стий, adj., gestirnt.
зо́р-ити, v. II. A., blicken, schauen; beobachten. [werden.
зорі́-ти, v. I. A., leuchten; hell
зорови́й, adj., Seh-. [aus-richten.
з'ору́дувати, p. v., besorgen, ver-,
з'оружи́ти, p. v., ausrüsten.
з'о́рю-вати, v. I. A.*), ausackern.
зо́ря́, f. II., (2. pl. зір), Stern.
зоря́ни́й, adj., gestirnt.
зоряни́ця, f. II., Morgenröte.
зоря́-ти, v. I. A., dämmern; glänzen, leuchten.
з'осі́бна, adv., einzeln, besonders.
зоста́рі-ти ся, p. v. I. A., alt werden.
зошива́-ти, v. I. A., zusammen-
зо́шит, m. I., Heft. [nähen.
зоши́-ти, p. v., -ва́ти.
зп- siehe сп-!
з-пів, adv., fast die Hälfte, halb.
з-під, präp. 2: von unten.
з-пом-ежи, -іж, präp. 2: aus der Mitte. [hin.
з-понад, präp. von — darüber
з-по-перед, präp., siehe з-перед.
з-по-під, präp., siehe з-під.
з-пра́ва, adv., von rechts her.
з-при, з-по-при, präp. 2: von der Seite. [Zeit.
з-приго́дом, adv., nach geraumer
з-про́вола, adv., langsam.
зрабува́ти, p. v., berauben.
зра́да, f. I., Verrat.
зра́джу-вати, v. I. A.*), verraten.
зра́д-ити, p. v., -жувати.
зраді́ти, p. v., sich erfreuen.
зрадли́вий, adj., verräterisch,
зра́дник, m. I.*), Verräter. [falsch.
зра́дниця, f. II., Verräterin.
зра́дувати ся, p. v., sich erfreuen.
зража́-ти, v. I. A., entmutigen; abgeneigt machen.
зраз, m. I., (Pfropf-)Reis.
з-раз, adv., etwa einmal.

зразко́вий, adj., Muster-.
зра́з(о)к, m. I.*), Muster-.
з-ра́зу, adv., anfangs, zuerst.
зран-и́ти, p. v., -ювати. [den.
зра́ню-вати, v. I. A.*), verwun-
зречи́ ся, p. v., зріка́ти ся.
з-ре́штою, adv., übrigens, sonst.
зрива́-ти, v. I. A., abreißen, pflücken.
зри́ще, n. II., Schauspiel.
зрі́би, pl. m. I., grobe Leinwand.
зрі́бн-ий, adj., -е полотно́ grobe Leinwand.
зрівн-а́ти, p. v., -ювати.
зрі́вню-вати, v. I. A.*), gleich machen, ebnen; ся sich vergleichen, gleichstellen.
зрі́внанє, n. IV., Gleichstellung.
зрі́дѣ́ти, p. v., schütter, dünn werden.
з-рі́дка, adv., selten.
зрі́д-нути, p. v., -і́ти.
зрі́з-ати, p. v., -увати.
зрі́зу-вати, v. I. A.*), ab-, wegschneiden.
зріка́-ти ся, v. I. A., sich lossagen, entsagen, verzichten.
зрі́лий, adj., reif.
зрі́л'сть, f. V., Reife.
зрі́нє, n. IV., das Sehen.
зрі́ниця, f. II., зі́ниця, Stern.
зрі́ст, m. I., (2. s. -у), Wachstum, Wuchs.
зрі́тель, m. II., Zuschauer.
зрі́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zuschauerin.
зрі́тельний, adj., Seh-.
зр-і́ти, v. II. A., (prt. -ів) sehen, [schauen.
зрі́-ти, v. I. A., reifen.
зроби́ти, p. v., fertig machen, vollbringen; tun, ausrichten; ся werden, geschehen, zustande kommen; abnützen.
зро́б(о)к, m. I.*), entkräfteter Mensch.
зроди́ти, p. v., geraten, hervorbringen. [Geburt.
з-ро́ду, adv., von Natur, von
зрозумі́лий, adj., verständlich, begreiflich, faßlich.
зрозумі́л'сть, f. V., Verständlichkeit, Faßlichkeit. [Einsicht.
зрозумі́нє, n. IV., Verständnis,
зрозуміти, p. v., verstehen, fassen, begreifen. [lassen.
зроїти ся, p. v., (alle) Schwärme
зрок, m. I.*), (2. s. -у), Gesicht.
зрони́ти, p. v., vergießen, ver-
зроси́ти, p. v., зрошáти. [lieren.
зро́слий, adj., zusammengewachsen.
зроста́-ти, v. I. A., an-, auf-; ver-, zusammen-wachsen; zunehmen.
зрост-и́, p. v., -а́ти.
зрошá-ти, v. I. A., be-tauen, -netzen, -feuchten.
зруб, m. I., Holzschlag.
зруб-а́ти, p. v., -увати.
зру́бу-вати, v. I. A.*), niederhauen, fällen. [werden.
зрудѣ́ти, p. v., rostbraun, fuchsrot
зруйнува́ти, p. v., zerstören.
зрумяни́ти, p. v., röten.
зру́шити, p. v., -увати.
зру́шу-вати, v. I. A.*), auf-, wegrühren.
зру́чний, adj., geschickt.
зру́чн'сть, f. V., Geschicklichkeit.
зру́щити, p. v., ruthenisieren.
зряджа́-ти, v. I. A., bereit halten, ausrüsten.
зряд-и́ти, p. v., -жа́ти.
зря́чий, adj., sehend. [apfel.
зря́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Aug-
зс-, siehe auch зіс-, зос-!
зсаджа́-ти, v. I. A., ab-, herunter-setzen, -heben.
зсад-и́ти, p. v., -жа́ти.

зсип, m. I., (2. s. -у), Schüttboden.
зсипа́-ти, v. I. A., zusammenschütten.
зси́пати, p. v., зсипа́ти.
зсїда́ти, v., ab-sitzen; ся gerinnen.
зсї́-сти, p. v., -да́ти.
зсука́ти, p. v., zusammendrehen.
зсуш-и́ти, p. v., -увати.
зсу́шу-вати, v. I. A.*), aus-dörren, -trocknen; ся ver-dorren, [trocknen.
зт-, siehe ст!
з-ти́ха, adv., still.
зу-, siehe auch зо-, зі-, з-, с-, су-!
зуб, m. I., Zahn, Zinke, Zacke.
зуба́тий, adj., (groß)zähnig, gezähnt.
зубела́-ти, v. I. A., коня́ zäumen.
зубе́ло, n. I., Zaumgebiß. [зуб.
зуб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim.
зу́бний, adj., Zahn-.
зуборі́г, m. I.*), Narwal.
зубр, m. I., Auerochs.
зубча́-стий, -тий, adj., gezähnt, zackig.
зу́бчик, m. I.*), dim. зуб.
з'ужива́-ти, v. I. A., abnützen.
з'ужи́-ти, p. v., -ва́ти.
з'умі́ти, p. v., können, vermögen; ся staunen, stutzen.
зупин-и́ти, p. v., -я́ти.
зупиня́-ти, v. I. A., aufhalten, hindern, hemmen; zügeln.
зуси́лє, n. IV., Kraftaufwand.
зуси́льно, adv., mühsam.
з'усі́ль, adv., allerseits.
з'усі́м, siehe зовсім.
зу́стрі-т, m. I. (2. s. -у), -ч, f. V., Begegnung; іти́ на — entgegengehen.
зустрі́-тити, p. v., -ча́ти.
зустрі́ча́ти, v., begegnen.
з'усю́ди, adv., überall her.
зух, m. I., (5. u. 7. s. -у), wackerer Mensch.
зухва́лий, adj., übermütig, keck.
зухва́лість, f. V., Uebermut, Verwegenheit.
зф-, зх-, зц-, зч-, зш-, зщ-, siehe auch сф-, сх-, сц-, сч-, сш-, сщ- u. щ-.
з-ча́ста, adv., oftmals.
зя́бкий, adj., frierend.
зя́бли-к, m. I.*), -ця, f. II., Blutfink.
зябля́, f. II., Winterbrache.
зябл-и́ти, v. II. A., f. d. Winter pflügen. [frieren.
зя́бн-ути, v. I. B., (prt. зяб),
з'яв-и́ти ся, p. v., -ля́ти ся.
з'я́вище, n. II., Erscheinung.
з'явля́ти ся, v., sich zeigen, erscheinen. [ren, aufklären.
з'ясу́-вати, p. v. I. A.*), offenba-
зять, m. II., (1. pl. -ї́), Schwiegersohn.
зя́т-евий, -їв, adj., des Eidams.

и, й.

и- siehe і-!
й = і.
иг-ла́, f. I., (2. pl. -о́л), Nadel.
игло́вий, adj., Nadel-.
иго́льний, adj., Nadel-.
иго́льни-к, m. I.*), -ця, f. II., Nadelbüchse. [Spiel(zeug).
йграш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
игре́ць, m. II., (2. s. -я́), Spieler.
йгр(ов)ище, n. II., Spielort.
игу́мен, m. I., Abt.
йд-у, -е́ш, -е́... siehe іти.
из-, siehe із- oder з-!
и́кра, f. I., Laich, Rogen.
икри́стий, adj., rogenhältig.
икр-и́ти, v. II. A., laichen.
иле́м, m. I., и́льма, f. I., Ulme.
иля́к, m. I*), (2. s. -а́), Schlammfliege.
имбі́р, m. I., Ingwer.
имен-, siehe імен-.
йми́ти, siehe іми́ти.
имла́ = мгла.

йму, siehe іми́ти.
имя́ = імя́. [sonsten.
ина́к-ше, adv., anders; conj., an-
ина́кший, adj., ein anderer.
ина́че = ина́кше.
и́нде, adv., anders, sonst.
и́ндик, m. I.*), Truthahn. [henne.
и́ндич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Trut-
иневá-тий, adv., bereift.
и́ней, m. III., Reif.
и́нколи, adv., dann und wann, manchmal.
и́нодї, adv., zuweilen.
и́нь-чий, -ший, adj., ein anderer.
йо́го = єго́.
йой! int., o weh!
йо́йка-ти (ся), v. I. A., wehklagen.
иржá = ржа.
иск-, siehe ск-!
йск-ра, f. I., (2. pl. -ор), Funke.
йскренний, adj., aufrichtig.
искри́стий, adj., funkelnd.
искр-и́ти (ся), v. II. A., funkeln.
исп-, siehe сп-!
и́спит, m. I., (2. s. -у), Prüfung.
испито́вий, adj., Prüfungs-.
испиту-ва́ти, v. I. A.*), prüfen.
ист-, siehe іст- oder ст-!
и́ст(н)ий, adj., wirklich, echt.
и́стина, f. I., Wahrheit, Wirklichkeit; Kapital.
и́стиний, adj., wahr, wirklich.
исто́та, f. I., Wesen, Natur.
исц-, siehe сц-!
йти = іти́.
йщиця, f. II., Nachtfalter.

І, Ї.

і, conj., und, auch; і — і sowohl — als auch.
їв, -ши, -ший, siehe ї́сти.
ігі́!, int., zum Teufel!
їдь, f. V., Gift; imper. von ї́хати.
їда́, f. I., das Essen.
їда́л-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Speisezim-
їдж, -мо, -те, imper. von ї́сти. [mer.
їдженє, n. IV., їда́.
їд(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Esser.
їд-и́мий, -о́мий, -ний, adj., eßbar.
їдки́й, adj., ätzend, scharf.
їдкі́сть, f. V., Schärfe, Bitterkeit.
їдло́, n. I., їда́.
їдови́тий, adj., giftig.
їдови́тість, f. V., Giftigkeit.
ідол, m. I., Götze.
їд-у́, ect. siehe іти́.
їду, siehe ї́хати.
їду́н, m. I., (2. s. -а́), їде́ць.
їдя́ть, prs. 3. pl. von ї́сти.
їж, m. IV., їжа́к; imper. von ї́сти.
їжа, f. IV., їда́.
їжа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Igel.
їж-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sich sträuben.
їзда́, f. I., Fahrt.
їзд(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Reiter.
їзд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), fahren, reiten.
їз(д)ний, adj., Fahr-.
ізза, praep. 2: wegen.
їй-Бо́гу!, int., bei Gott!
її = єї́, pron., 2. s. von вона́.
їй, pron., 3. s. von вона́.
ікóна, f. I., Heiligenbild.
іконопи́с(е)ць, m. II., Heiligenmaler. [derwand.
іконоста́с, m. I., (2. s. -а́), Bil-
їл-а, -и, prt. von ї́сти.
їм, їмо́, siehe ї́сти; їм, pron., 3. pl. von вони́.
іменини, pl. f. I., Namenstag.
і́менник, m. I.*), Hauptwort.
імену-ва́ти, v. I. A.*), (er)nennen.
ім-и́ти, p. v. I. B., (prt. -и́в, vp. -ле́ний), fangen; zugreifen; trachten.
і́м-я́, n., (s. 2, 3. u. 7. -ени, 6. -енем; pl. -ена́ etc. wie n. I.)
імя́м, 6. s. von імя́.

імю́, 3. u. 7. s. von імя́.
їсти, v., (prs. s. 1. їм, 2. їш od. їси́, 3. їсть, pl. 1. їмо́, 2. їсьте́, 3. їдя́ть; prt. їв, їла, їло, їли; imp. ї(д)ж, ї(д)жмо, ї(д)жте; Verbadj. prs. їдя́чий, prt. ївший; Verbadv. prs. їдячи́, prt. ївши; vp. їджений); essen.
їстóвний, adj., eßbar.
їстоньки, dim. їсти.
істóта, f. I., Geschöpf.
іти́, v. I. B., (prs. їд-у́, imp. -и́; prt. іш-óв, -ла́, -ли́), gehen.
їх, pron. pers., pl. 2. u. 4. von вони́; pron. poss. ihr.
іха!, int., juchhe!
їхати, v. I. B., (prs. їд-у; imp. їдь; prt. їхав), fahren, reiten.
їхн-їй, -я, -є, pron. poss. = adj., (2. s. -ього...), ihr.
іщé = ще.

К.

к, präp. mit 3: zu, an; gegen, um.
кабáк, m. I.*), (2. s. -á), Schenke.
кабáн, m. I., (2. s. -á), Eber.
кáбат, m. I., (Waffen-)Rock.
каблýк, m. I.*), (2. s. -á), Bogen.
каблукováтий, adj., bogenförmig.
каблýч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ring.
кáва, f. I., Kaffee.
кавáл-(о)к, -ьчик, m. I.*), Stück.
кавальцю-вáти, v. I. A.*), zerstückeln.
кáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dohle.
кавóвий, adj., Kaffee-.
кавýля, f. II., gekrümmter Stock [u. dgl.
кавýн, m. I., (2. s. -á), Wassermelone.
кавýш, m. IV., (2. s. -á), Schöpfkelle.
кавя́рник, m. I.*), Kaffeesieder.
кавя́р-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Kaffeehaus.
кáган-(е)ць, m. II., (5. s. -че), Lämpchen; Maulkorb.
кáгла, f. I., Ofenloch.
кадúльний, adj., Räucher-.
кадúльниця, f. II., Rauchfaß.
кадúло, n. I., Weihrauch.
кад-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), räuchern.
кáд-ка, f. I*), (2. pl. -óк), Bottich.
кáдо(в)б, m. I., Rumpf.
казáльниця, f. II., Kanzel.
казáн, m. I., (2. s. á), Kessel.
ка-зáти, v. I. B., (prs. -жу, prt. -зáв, imp. -жи́), sagen; heißen.
казéнний, adj., ärarisch.
казúй-брiд, m. I., -дорóга, f. I.*), Februar.
каз-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -жéний), verderben; ся rasen, wüten.
кáз-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Sage, Märchen.
казкáр, m. II., (2. s. -я́), Sagenerzähler.
казнá, f. I., Aerar.
казн-úти, v. II. A., strafen.
казни́ця, f. II, Zuchthaus.
кáз-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Strafzelle.
кáзоч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), dim. кáзка.
кайдáни, pl. f. I., Fesseln.
кал, m. I., Kot.
калабáй, m. III., Taugenichts.
калабалúк, m. I.*), Streit, Hader.
калаба́-ня, f. II., -тина, f. I., Pfütze, Lache.
кала(в)úр, m. I., Schildwache.
каламáр, m. II., (2. s. -я́), Tintenfaß.
каламу-т-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), trüben.
каламýтний, adj., trübe.
калáтайло, n. I., Klapper.
калáта-ти, v. I. A., klappern; вік fortfretten.
кальбýка, f. I.*), Krücke.
калєндáр, m. II., (2. s. -я́), Kalender.

кали́на, f. I., Schneeball.
калино́вий, adj., Schneeball-.
кали́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Börse.
кали́ка, m. = f. I.*), Krüppel.
кали́цтво, n. I., Verkrüppelung.
кали́ч-ити, v. II., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), verstümmeln; radebrechen.
ка́льний, adj., kotig.
кал-у́жа, -ю́жа, f. IV., Pfütze, Lache.
кала́-ти, v. I. A., beschmutzen.
ка́мениця, f. II., Steinhaus.
каменї́-ти, v. I. A., versteinern.
каменова́нє, n. IV., Steinigung.
камену́-ва́ти, v. I A.*), steinigen.
каменю́ка, f. I.*), Stein.
каменя́р, m. II., (2. s. -я́), Steinmetz, -brecher.
каменя́рство, n. I., Steinhauerei.
камизе́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Weste.
ка́м-'нь, m. II., (2. s. -еня), Stein.
каміне, n. IV., coll., Gestein.
ка́мінний, adj., steinern, Stein-.
каміньчик, m. I.*), dim. ка́мінь.
ка́мрат, m. I., Kamerad.
камфо́ра, f. I., Kampfer.
ка́мяний, adj., ка́мінний.
канар(о)к, m. I*), Kanarienvogel.
кана́т, m. I., (2. s. -а́), Seil, Tau.
кандиба, f. I., Gaul, Mähre.
кано́на, f. I., Kanone.
кант, m. I., -а, f. I., Kante.
ка́нтар, m. I., Schnellwage.
ка́н-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ъ), herab-, zerr-innen.
канцеля́рия, f. III., Kanzlei.
канчу́к, m. I.*), (2. s. -а́), Riemenpeitsche.
канюк, m. I.*), (2. s. -а́), Männchen der ка́ня.
ка́ня, f. II., Gabelweihe.
капани́на, f. I., Geträufel.
капа́р-ити, v. II. A., (imp. капа́р!) pfuschen, stümpern.
капа́рний, adj., elend.
капа́рник, m. I.*), Stümper.
капа́рство, n. I., Stümperei.
ка́па-ти, v. I. A., tropfen, träufeln.
ка́пель-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), dim. ка́пля.
капельни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Tropfstein.
капелю́-х, m. I.*), (2. s. -а́), Hut; -ши́на, f. I., -ш(о́)к, m. I.*), dim.
капелю́шник, m. I.*), Hutmacher.
капе́ст-ра, f. I., (2. pl. -е́р), Halfter.
ка́п(е)ць, m. II., Hausschuh.
капи́-на, f. I., -и́н-ка, -и́ноч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tröpflein.
капи́тан, m. I., Hauptmann.
ка́п-ка, f. I.*), 2. pl. -о́к), Tüpfel.
капка́н, m. I., (2. s. -а́), Fangeisen.
кап(к)ани́стий, adj., getüpfelt.
капли́стий, adj., tropfbar.
капли́-ця, f. II., Kapelle, -ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
каплу́н, m. I., (2. s. -а́), Kapaun.
ка́п-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
ка́пн-ути, p. v., I. B., (prt. -ув), ка́пати.
капо́та, f. I., Oberkleid.
капра́вий, adj., triefäugig.
ка́праль, m. II., Korporal.
каптур, m. I., (2. s. -а́), Kapuze.
капусня́к, m. I.*), (2. s. -а́), Sauerkraut-Suppe.
капу́ст-а, f. I., -иця, f. II., Sauerkrautstя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Krautfeld.
капшу́к, m. I.*), (2. s. -а́), Beutel.
ка́ра, f. I., Strafe.
кара́бін, m. I., Gewehr.
карабу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), коро́бка.
караван, m. I., (2. s. -а́), Leichenwagen.
кара́сь, m. II., (2. s. -я́), Karausche.
кара́-ти, v. I. A., strafen; ся sich quälen.
ка́рб, m. I., Kerbe.
карбо́ван(е)ць, m. II., Rubel.
карбу́-ва́ти, v. I. A.*), kerben.
ка́рий, adj., schwarz.

карѝта, f. I., Kutsche. [Genick.
карк, m. I.*), (2. s. -ý), Nacken,
карколóмний, adj., halsbrecherisch.
кáрлик, m. I.*), Zwerg.
карлѝця, f. II., Zwergin.
кáрлуш, m. IV., Muschel.
карлю́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Haken, Schlinge.
кармáзи́н, m. I., rotes Tuch.
карма́н, m. I., (2. s. -á), Tasche.
кармéль(о)к, m. I.*), Karmelzucker. [stall.
кáрмник, m. I.*), (2. s. -á), Mast-
кáрний, adj., Straf-. [keit.
кáрність, f. V., Zucht; Strafbar-
кáрта, f. I., Karte.
картá-ти, v. I. A., rügen.
карти́на, f. I., Bild.
кáрт-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Blatt, Zettel. [-ель), Kartoffel.
картó*и*-ля, -*ф*-ля), f. II., (2. pl.
карýк, m. I.*), (2. s. -ý), Leim.
касáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь),
касóвий, adj., Kassa-. [Kaserne.
касóвість, f. V., Kassawesen.
касу-вáти, v. I. A.*) kassieren,
кат, m. I., Henker. [aufheben.
катóване, n. IV., Peinigung.
католи́цький, adj., katholisch.
катóрга, f. I.*), Galeere, Zuchthaus.
катóржний, adj., Zuchthaus-.
катрáн, m. I., (2. s. -á), Fetzen.
кату-вáти, v. I. A.*), peinigen.
кáф-ля, f. II., (2. pl. -ель), Kachel.
кафльóвий, adj., Kachel-.
кахи́ка-ти, v. I. A., husten.
кацавéй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Jacke.
качá, n. V., Entlein.
качáл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mangel, Rolle.
качáт-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. **качá**.
качá-ти, v. I. A., rollen.
кáчачий, adj., Enten-.
кáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ente.
кáчур, m. I., Enterich.
кáша, f. IV., Brei.
кáш(е)ль, m. II., (2. s. -ю), Husten.
кашѝця, f. II., Damm. [кáша.
кáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
кáшля-ти, v. I. A., husten.
каштáн, m. I., (2. s. -á), Kastanie.
каштанóвий, adj., kastanienbraun.
кáя-нє, -тє, n. IV., Reue.
кá-яти ся, v. II. B., (prt. -яв, vp. -яний), bereuen.
квáка-ти, v. I. A., quaken.
квáп-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; imp. квап!), antreiben; ся eilen.
кваплѝвий, adj., eilfertig, hastig.
кваплѝвість, f. V., Eilfertigkeit, Hast.
квáпно менí, ich habe Eile.
квас, m. I., (2. s. -у), Säuere.
квас(é)ць, m. II., (2. s. -я́), Ampfer.
квáс-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*; imp. -ь; vp. -*шений*), säuern.
кваскóватий, adj., säuerlich.
квасн-йти, v. II. A., sauer machen.
квасни́ця, f. II., sauerer Apfel.
квасні́-ти, v. I. A., sauer werden.
квас(ó)к, m. I.*), (2. s. -ý), Sauerampfer.
квач, m. IV., (2. s. -á), Pinsel.
квáша, f. IV., Heidebrei. [mern.
квил-їти, v. II. A., weinen, jam-
квич-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), quicken.
квичѝця, f. II., Wachholderdrossel.
квіт, m. I., Quittung; siehe auch цьвіт.
квіт-йстий, -ний, adj., blumig.
квітúстість, f. V., Kolorit.
квíт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Blume.
квітни́к = цьвітни́к.
квітня́, f. II., Flora.
квíт(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Zettel.

квіточ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. квітка.
квіт-ча́стий, adj., -и́стий.
квітча́-ти, v. I. A., mit Blumen schmücken.
кво́ка-ти, v. I. A., glucken.
кво́л-йти, v. II. A., kränkeln; klagen.
кво́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать, imp. квоч), brüten.
кво́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brut-henne.
кебе́та, f. I., Fähigkeit.
кедр, m. I., Zeder.
кедри́на, f. I., Zederholz.
кедро́вий, adj., aus Zederholz.
ке́лія, f. III., Klosterzelle.
ке́лїш(о)к, m. I.*), Gläschen.
ке́льня, f. II., Kelle.
кепку-ва́ти, v. I. A.*), spotten.
ке́пский, adj., schlecht. [etc.
керва́вий u. dgl. siehe кроваві
ке́рез = че́рез.
ке́рма, f. I., Steuerruder.
керма́нич, m. IV., Steuermann.
керму-ва́ти, v. I. A.*), lenken.
керни́ц-я, f. II., (1. pl. -ь́), Brunnen.
керни́чний, adj., Brunnen-.
керти́-на, f. I., -ця, f. II., Maulwurf.
керт-и́чина, f. I., -ови́не, n. IV. coll., Maulwurfshügel.
керу-ва́ти, v. I. A.*), кермува́ти.
кив, m. I., (2. s. -у), Deuten, Nicken.
кива́-ти, v. I. A., wackeln, nicken, schütteln, rühren. [кива́ти.
ки́вн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), **кида́-ти**, v. I. A., werfen, schleudern, (ver)lassen; ся sich stürzen.
ки́лим, m. I., Teppich.
кима́к, m. I.*), (2. s. -а́), Holzstück.
ки́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, vp. -ений u. -утий), кида́ти.
кипари́с, m. I., Cypresse.
кипі́не, n. IV., Sieden.
кип-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -ля́ть), sieden, kochen.
киптар, m. II., (2. s. -я́), ärmelloser Pelz. [Wasser.
кипя́т(о)к, m. I.*), siedendes
кири́н-ити, v. II. A., (imp. -ь!) Unordnung machen; schmutzen; pfuschen; hindern.
кири́нний, adj., schmutzig.
кири́нник, m. I.*), Sudler; Pfuscher.
кири́нниця, f. II., Sudlerin; Pfuscherin.
кири́ня, f. II., Unordnung, Schmutz.
ки́рка-ти, v. I A., kreischen.
ки́ркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ки́ркати. [flechte; Stumpfnase.
ки́рпа, f. I., gewundene Haar-
кирпа́тий, adj., stumpfnasig.
кисели́ця, f. II., Sauersuppe.
кис(е)нь, m. II., Sauerstoff.
ки́слий, adj., sauer, gesäuert.
кислота́, f. I., Säuere. [milch.
кисля́к, m. I.*), (2. s. -ý), Sauer-
ки́сн-ути, v. I. B., (prt. кис, -ла), gähren; weinen.
кисть, f. V., Pinsel.
ки́ст-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), Pinsel.
кит, m. I., Walfisch. [denzeug.
китай́-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Seikитайко́вий, adj., seiden. [ste.
ки́тиця, f. II., Blumenstrauß; Quaкиц! int. Scheuch-, киць!, Lock-ruf f. Katzen. [stück.
ки́ц-ка, f. I.*), (2. dl. -о́к), Rasen-
ки́ц-ька, f. I.*), -я, f. II., dim. ки́тка. [spitze.
ки́чера, f. I., bewaldete Berg-
ки́ч ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kinder-
кише́нний, adj., Taschen-. [spiel.
кише́ня, f. II., Tasche.
киш-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть; prt. -ів), wimmeln.
ки́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Darm; Wurst.
кишко́вий, adj., Darm-.
кия́ня, f. II., Haue. [kelle.
ківш, m. IV., (2. s. -а́), Schöpf-

кі́г(о)ть, m. II., Kralle.
кі́гтик, m. I.*), dim. кі́готь.
кі́з-їй, -я, -е, adj., Ziegen-. [коза́.
кі́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
кізли́ pl. von козе́л.
кізли́ця, f. II., Gazelle.
кізли́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
кізля́, n. V., Zicklein. [кізли́ця.
кізля́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
кій = кий. [кізля́.
кі́л, m. I., (2. s. -а́), Pfahl, Pflock.
кі́лька, num., etliche, einige, ein paar.
кі́лькадеся́ть, num., einige Zehner.
кі́лькалі́тний, adj., mehrjährig.
кі́лькана́цять, num., einige über zehn.
кі́лький, adj., wie groß, wie viel.
кі́льк і́сть, f. V., Menge.
кі́лько, adv., wieviel.
кі́лькора́кий, adj., wievielfach?
кі́лько́ро, num., indekl., etliche, einige.
кіл(о́)к, m. I.*), (2. s. á), Holznagel.
кі́льце́, n. III., Rädchen, Ring; Nadel, Dorn.
кі́льч-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; imp. кі́льч), keimen. [(2. pl. -ок), dim.
кі́мна́т-а, f. I., Zimmer; -ка, f. I.*),
кі́нь, m. II., (2. s. -я́ 7. -й, pl. 1. кóн-ї, 2. -ий, 6. кі́ньми), Pferd.
кі́нва, f. I., Kanne.
кіне́ць = коне́ць.
кі́нний, adj., reitend, Reiter-.
кі́нни́ця, f. II., Pferdestall, Reiterei.
кі́ньский, adj., Pferde-.
кі́нча́стий, adj., spitzig.
кі́нча-ти, v. I. A., enden. [fel.
кі́нчик, m. I.*), Ende, Spitze, Zip-
кі́нчи́на, f. I., Ende, Tod.
кі́нч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), endigen, schließen.
кі́р, m. I., (2. s. кóру), Masern.
кі́рцї, pl. von коре́ць.
кі́с, m. I., (2. s. кóса), Amsel.
кі́сьба́, f. I., Mahd. [коса́.
кі́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
кі́сть, f. V., Knochen, Bein.
кі́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Knochen, Bein, Steinkern. [кі́стка.
кі́сточ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
кі́стя́к, m. I.*), (2. s. -а́), Skelet.
кі́стяни́й, adj., beinern.
кі́стя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Steinfrucht.
кі́т, m. I., Kater.
кі́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Katze.
кі́тлик, m. I.*), dim. коте́л.
кі́тлина́, f. I., Gebirgskessel.
кі́тля́р, m. II., (2. s. -я́), Kessler.
кі́ш, m. IV., (2. s. -а́), Korb.
кла́д-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Steg.
кла́жа, f. IV., Vorrat; Lage (Paкла́ка, f. I.*), толока́. [piermaß).
кла́нца-ти, v. I. A., klappern.
кла́ня́, f. II., Halbschock.
кла́ня-ти ся, v. I. A., sich verbeugen; grüßen.
клапа́ня, f. II., Pelzmütze.
кла́п(о)ть, m. II., Stück.
клапоу́хий, adj., klappohrig.
кла́птик, m. I.*), Stück.
кла́-сти, v. I. B., (prs. -ду́.., prt. -в, imp. -ди́, vp. -де́ний), legen.
клева́к, m. I.*), (2. s. á), Hauer.
кле́вета́, f. I., Verleumdung.
клевета́-ти, v. I. A., verleumden.
клеве́тний, adj., verleumderisch.
клеве́тни-к, m. I.*), Verleumder; -ця f. II., -in.
клев(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Hammer. [gelingen.
кле-їти, v. II. B., kleben; ся
клейкови́на, f. I, Pflanzenleim.
кле́кі́т, m. I., (2. s. -у), Geklapper.
клекоч-їти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, prt. -і́в), klappern, brodeln.
клен, m. I., -и́на, f. I., Ahorn.
клено́вий, adj., Ahorn-.

клéпало, n. I., Brett z. Trommeln.
клепá-ти, v. I. A., hämmern, dengeln.
клéп-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brett, [Daube.
клéц(о)к, m. I.*), Klotz. [tag.
клечá(ль)на недíля, Pfingstsonn-
клешá, f. IV., Spundloch.
кли-й, m. III., (2. s. -ю), Leim.
клúйкий, adj., leimig, klebrig.
клúйний, adj., Leim-.
клúйовáр, m. I., Leimsieder.
клúїк, m. I.*), (2. s. -у), Gerstenschleim.
кли-їти, v. II. B., leimen, kleben.
клúк, m. I.*), (2. s. -у), Ruf.
клúй-кати, v. I. B., (prs. -чу..., prt. -кав, imp. -ч! vp. -каний), rufen.
клúкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), клúкати.
клúн, m. I., (pl. -й), Keil.
клúн(к)овáтий, adj., keilförmig.
клúновúй, adj., Keil-.
клúч, m. IV., Ruf, Losung.
клї́па-ти, v. I. A., очúма, blinzeln.
клї́ть, f. V., Kammer.
клї́т-ка, f. I.*(, (2. pl. -óк), Käfig.
клї́тчáстий, adj., quadriert.
клї́щ, m. IV., (2. s. -á), Zecke.
клї́щі, pl. m. IV., Zange.
клон-úти, v. II. A., neigen.
клóпіт, m. I., (2. s. -у), Sorge.
клопó-тáти, v. I. B., (prt. -чу, prt. -тáв, imp. -ч! vp. -таний), belästigen; ся besorgt sein.
клóче, n. II., Werg.
клуб, m. I., Hüfte.
клуб(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Knäuel.
клун(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Bündel.
клýня, f. II., Scheune.
клюв, m. I., Schnabel.
клю-вáти, v. I. A.*), picken, hacken.
клю́ка, f. I.*), Haken, Krücke.
клю́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), клювáти.
клю́с-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Klösse.
ключ, m. IV., (2. s. -á), Schlüssel.
клю́ча, f. IV., Schar.
ключúк, m. I.*), dim. ключ.
клю́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Haken, Schlinge.
клю́чник, m. I.*), Beschließer.
клю́чниця, f. II., Beschließerin.
кляка́-ти, v. I. A., niederknien.
клякн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), кляка́ти.
кла́м-ка, f I.*), (2. pl. -óк), Klinke.
кля́сти, v. I. B., (prs. клен-ý, imp. -и́; prt. кля-в, vp. -тий), fluchen; ся schwören.
кля́т-ьба, -ва, f. I., Schwur; Fluch.
кля́ча, f. IV., Stute.
кляч-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -я́ть; prt. -я́в), knien.
кметь, m. II., Großbauer.
кмúн, m. I., (2. s. -у), Kümmel.
кмúнкóвий, adj., Kümmel-.
кмі́т-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), begreifen; sinnen, überlegen.
кни́га, f. I.*), кни́жка. [händler.
книгáр, m. II., (2. s. -я́), Buch-
книгáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Buchhandlung.
книговóд(е)ць, m. II., Buchhalter.
книговóдство, n. I., Buchführung.
кни́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Buch.
книж-ковúй, -ний, adj., Bücher-.
кни́жник, m. I.*), Schriftgelehrter.
кни́жоч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. кни́жка. [mit Fülle.
книш, m. IV., (2. s. -á), Brötchen
кнóроз, кнур, m. I., Eber.
кнут, m. I., Knute, Peitsche.
княгúня, f. II., Fürstin. [hof.
княждвíр, m. I., (pl. 1. -и́), Fürsten-
княжéвич, m. IV., (pl. 1. -і), Prinz.
кня́женє, n. IV., Regierung e. F.
княж-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -я́ть), regieren.
кня́жна, f. I. = adj., Prinzessin.

князь, m. II., (2. s. -я́), Fürst.
кня-зївский, **-жий**, adj., fürstlich.
князївство́, n. I., Fürstentum.
ко́бза, f. I., Leier. [mann.
кобзáр, m. II., (2. s. -я́), Leier-
коби́, conj., auf daß; wenn.
кобúл-а, f. I., Stute; **-ка** f. I.*), (2. pl. **-о́к**), dim.
кобúльница, f. II., Wagnerbank.
кобиля́к, m. I.*), (2. s. **-á**), Roß-
кобúлячий, adj., Stuten-. [käfer.
кова́ль, m. II., (2. s. -я́), Schmied.
кова́лиха, f. I.*), Schmiedin.
кова́льний, adj., hämmerbar.
кова́ло, n. I., Amboß.
кова́льский, adj., Schmied-.
кова́льство, n. I., Schmiedehandwerk. [sein.
ковалю́-ва́ти, v. I. A.*). Schmied
кова́рний, adj., ränkesüchtig, hinterlistig. [terlist.
кова́рство, n. I., Ränkesucht, Hin-
кова́-ти, v. I. A., (prs. **ку-ю́**, imp. **куй**), schmieden, beschlagen, hämmern, prägen.
ковбас-á, f. I., Wurst; **-ка́** f. I.*), (2. pl. **-о́к**), dim. [Wurstmacher.
ковбасни́к, m. I.*), (2. s. **-á**),
ко́вб-лик, m. I.*), **-(е)ль** m. II., Gründling. [I.*), dim.
ко́вб-(о́)к, m. I.*), Klotz; **-чик** m.
ко́вд-ра, f. I., (2. pl. **-ёр**), Bettdecke.
ковёр(е)ць, m. II., Teppich.
ковернúк, m. I.*), (2. s. **-á**), Teppichmacher.
ко́внїр, m. I., Kragen. [schlucken.
ко́вта-ти, v. I. A., pochen, klopfen;
ковтáч, m. IV., (2. s. **-á**), Specht.
ко́втн-ути, p. v. I. B., (prt. **-ув**), ко́втати.
ковт(о́)к, m. I.*), Lappen; Ohrring.
ковчéг, m. I.*), Arche.
когу́т, m. I., (2. s. **-á**), Hahn; **-ик** m. I.*), dim,
когу́тячий, adj., Hahnen-.
ко́ди, pl f. I., Hutbänder.
ко́дло, n. I. Gezücht. [steige.
ко́-єць, m. II., (2. s. **-йця**), Hühner-
ко́жа, f. IV., Haut.
кожáн, m. I., (2. s. **-á**), **лилúк**.
ко́жаний, adj., Haut-, ledern. [jeder.
ко́жд-ий, **-їс(їн)ький**, pron. = adj
кожемя́ка, m. = f. I.*), Gerber.
ко́ж-ен, **-на**, **-не**, **ко́ждий**.
кожúстий, adj., häutig.
ко́жний, **ко́ждий**.
кожу́-х, m. I.*), (2. s. **á**), Pelz; **-шúна**, f. I., **-шо́к**, m. I.*), dim., Milchhaut.
кожу́шник, m. I.*), Kürschner.
коза́, f. I., (pl. 1. **ко́зи**, 2. **кіз**), Ziege. [Ritter, Held.
Коза́к, m. I.*), (2. s. **-á**), Kosak,
коза́цкий, adj., Kosaken-, ritterlich.
Коза́цтво, n. I., Kosakentum.
Козаче́ньк-о, m. I.*), dim. **Коза́к**.
Коза́ч-ка, f. I.*), 2. pl. **-о́к**), Kosaken-Weib, -Tochter.
коза-ч(о́)к, m. I.*), (2. s. **-á**), Kosakentanz.
Коза́ччина, f. I., Kosakenland.
коз(е́)л, m. I., (2. s. **-á**), Ziegen-, Kutsch-Bock. [fer Hahnenfuß.
козел(е́)ць, m. II., (2. s. **-я́**), scharf-
козелúст, m. I., Geißblatt.
козúна, f. I., Ziegenfleisch.
ко́зин(е)ць, m. II., Ziegenstall.
ко́зиний, adj., Ziegen-.
ко́зир, m. I., Trumpf.
козля́тина, f. I., Ziegenfleisch.
козля́чий, adj., Bock-. [коза́.
ко́зонь-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), dim.
козорíг, m. I.*), Steinbock.
ко́зуб, m. I., Düte aus Rinde; **-(е́)ць**, m. II., dim.
ко-їти, v. II. B., schmieden, anzetteln.
кокóш-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), Henne.
колáч, m. IV., (2. s. **-á**), Kuchen; **-ик**, m. I.*), dim.

ко́льба, f. I., Kolben.
коле́сний, adj., Rad-.
ко́л-есо, n. I., (2. pl. -і́с), Rad.
колесу́-ва́ти, v. I. A.*), rädern.
коле́ш-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Schopfen.
коли́, conj., wann, wenn, sobald; da, doch; adv. wann; не ма́ю коли́ habe keine Zeit; коли́-не́-будь wann immer, коли́ не-коли́ dann und wann; колись einst, irgendwann.
коли́ба, f. I., Hütte.
колиба́-ти, v. I. A., (sch)wankend machen, schaukeln, wiegen.
ко́ливо, n. I., geweihter, mit Honig gekochter Weizen.
коли́ворот, m. I., Spinnrad.
ко́лик, m. I.*), dim. кіл.
колис-а́ти, v. I. B., (prs. коли́ш-у, imp. -и́; prt. колис-а́в, vp. -а́ний), wiegen schaukeln.
коли́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wiege, Schaukel.
колиско́вий, adj., Wiegen-.
коли́шній, adj., einstig.
коли́ванє, n. IV., Schwingung.
коли́б(е)нь, m. I., Pendel. [Knien.
ко́лїнках, на — adv., auf den
колїнко́ва́тий, adj., knotig.
колї́нний, adj., Knie-.
колї́но, n. I., Knie; Winkel; Stamm.
колї́н-це, n. III., (2. pl. -ець), dim. колї́но.
колї́сє, m. IV., coll., Räderwerk.
колїсни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Wagner.
колїсни́цтво, n. I., Wagnerei.
колїсни́ця, f. II., Vorderräder.
колїс-це́, n. III., (2. pl. -е́ць), dim. ко́лесо.
ко́лїя, f. III., Geleise, Eisenbahn.
ко́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kolik, Stechen.
ко́льн-ути, v. I. B., (prt. -ув), einen Stich versetzen.
ко́ло, n. I., Kreis, Rad.
ко́ло, präp. 2: um, herum, bei, neben; etwa an.
ко́лова́т(н)иця, f. II., Hanfsamen- [pflanze.
коло́ворот, m. I., Drehbaum.
коло́да, f. I., Klotz. [Messer.
колода́ч, m. IV., (2. s. -а́), schlechtes
колоді́й, m. III., Radmacher.
коло́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Vorhängeschloß; Stiel, Griff.
коло́дя́зь, f. V., Brunnen. [I.*) dim.
колоко́л, m. I., Schelle, -ьчик m.
Коломи́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kolomyjka-Tanz.
колопе́нник, m. I.*), Hänfling.
коло́п-ня, f. II., (2. pl. -ень), Hanf.
ко́лос, m. I., Aehre, -(о́)к, -о́ч(о)к, m. I.*), dim. [Aehren.
колоси́стий, adj., mit großen
колоси́льник, m. I.*), Aehrenleser.
колос-ко́вий, -я́ний, adj., Aehren-.
ко́лот, m. I., (2. s. у), Aufruhr.
кол-о́ти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -о́в), stechen, spalten.
колот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -че́ний), rühren, mischen; trüben; verwirren, hetzen.
колотне́ча, f. IV., Zank, Hader.
коло́тник, m. I.*), Störefried.
колпа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Barett.
колу́па-ти, v. I. A., bröckeln; stoколю́ка, f. I.*), Stechapfel. [chern.
колю́чий, adj., stachelig.
колючі́сть, f. V., das Stechende.
колю́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stachel, Dorn.
коляда́, f. I., Weihnachtslied.
коляднйк, m. I.*), (2. s. -а́), Weihnachtssänger.
коляду́-ва́ти, v. I. A.*), Weihnachtslieder singen.
коля́к, m. I.*), (2. s. а), Distel.
коля́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kalesche.

комáр, m. II., (2. s. -я́), Stech-
комáха, f. I.*), Insekt. [mücke.
комáш-ка, f. I*.), (2. pl. -о́к), dim. комáха. [senhaufen.
комашни́к, m. I*), (2. s. -á), Amei-
комашня́, f. II., coll., Insekten.
комáш-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Totenmahl.
коме́дия, f. III., Komödie.
кóмин, m. I., Kamin; -(о)к, m. I.*), dim. [feger.
коминя́р, m. II., (2. s. -я́), Kamin-
комúш, m. IV., (2. s. -á), Schilf-
кóмір = **кóвнїр.** [rohr.
комір-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); -чúна, f. I., Kämmerchen; Zelle.
комірне, n. = adj., Miete.
комірни-к, m. I.*), (-иця, f. II.), Mieter(in).
кóміть, adv., kopfüber.
комічний, adj., komisch.
комічн'ість, f. V., das Komische.
комната = кімнáта.
комóнник, m. I.*), Reiter.
ком-óра, f. I., (2. pl. -íр), Kammer.
кóнане, n. IV., Sterben.
конáр, m. II., (2. s. -я́), Ast.
конарúстий, adj., ästig.
конá-ти, v. I. A., verscheiden.
кон(е́)ць, m. II., (2. s. кінця́, pl. 1. кінцї), Ende, Schluß.
конéчний, adj., notwendig.
конéчн'ість, f. V., Notwendigkeit.
кóник, m. I.*), dim. кінь; Heu-
конúна, f. I., Pferd. [pferdchen.
коновáл, m. I., Kurschmied.
конов'íд, m. I., Pferdedieb.
конóв-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), Kanne.
конокрáд, m. I., Pferdedieb.
конóпа, f. I., -дь, f. V., Unruhe.
конопáд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь), belästigen.
конопéль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. конóпля.
конопля́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Hänfling.
конопли́ще, n. II., Hanffeld.
конопльовáті, adj., pl. Hanfartige.
конóп-ля, f. II., (2. pl. -éль), коло-
конопля́ний, adj., Hanf-. [пня.
кóнче, adv., notwendig.
кончúна, f. I., (Lebens-)Ende. [ster.
конюш(н)ий, m. = adj., Stallmei-
коню-шúна, -чúна, f. I., Klee.
конюшинúсько, n. I.*), Kleefeld.
коня́к, m. I.*), (2. s. -á), Pferde-
коня́ка, f. I.*), конúна. [mist.
коня́тина, f. I., Pferdefleisch.
копá, f. I., (pl. 1. кóпи, 2. кіп), **копалúна,** f. I., Mineral. [Schock.
копáльник, m. I.*), Gräber.
копáл-ьня, f. II., (2. pl. -е́нь), Bergwerk.
копá-ти, v. I. A., graben.
кóпа-ти, v. I. A., ausschlagen, stoßen. [Erdhügel.
коп(е́)ць, m. II., (2. s. кінця́), **копúло,** = копúто.
коп-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. ле́ний), anhäufen.
копитковáтий, adj., hufartig.
копитковé, n. = adj., Mautgeld.
копúтний, adj., Hufer.
копúто, n. I., Huf; Schuhleisten.
копитóвий, adj., Huf-.
копúця, f. II., Haufen.
копúч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. копúч), häufen.
копíйка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kopeke (Münze).
кóпіт, m. I., (2. s. -у), Gestampfe.
кóпн-ути, v. I. B., (prt. -ув), кóпати.
коповúй, adj., Schock-.
кóпоть, m. II., Ruß.
копрíй, m. III., (2. s. -я́), Fenchel.
копт-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), berußen.

копт-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, prt. -ї́в, vp. -че́ний), rauchen, rußen.
кора́, f. I., Rinde. [Schiff.
кораб(е́)ль, m. II., (2. s. -я́),
корабе́льний, adj., Schiff-.
корабе́льник, m. I.*), Schiffer.
кора́б-лик, m. I.*), dim. -е́ль.
корабя́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Schiffswerfte.
кора́ль, m. II., Koralle.
корале́вий, adj., Korallen-.
ко́рба, f. I., Kurbel.
ко́рдуб, m. I., Korkeiche.
ко́рень = ко́рінь. [zeln.
корена́стий, adj., mit starken Wur-
кор(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Ohrwurm; Hohlmaß.
корж, m. IV., (2. s. -а́), Zwieback.
корза́н, m. I., (2. s. -а́), Bundschuh.
ко́ристь, f. V., Nutzen. [benützen.
користа́-ти, v. I. A., Nutzen ziehen,
ко́ристний, adj., nützlich, vorteilhaft.
ко́ристнiсть, f. V., Vorteilhaftigkeit. [süchtig.
користолюби́вий, adj., gewinn-
користолю́бнiсть, f. V., Gewinnsucht.
кори́сту-вати ся, v. I. A.*), benützen, Nutzen ziehen.
кор-и́ти, v. II. A., tadeln, rügen; ся sich unterwerfen, fügen.
кори́тник, m. I.*), Trogmacher.
кори́т-о, n. I., Trog, Mulde, (Fluß)-beet; -це, n. III., dim.
кори́ця, f. II., Zimmt; dim. кора́.
ко́р-iнь, m. II., (2. s. -еня), Wurzel; -iн(е́)ць, m. II., -iньчик m. I.*), dim.
корі́нє, n. IV., coll., Wurzelwerk.
корiне́вий, adj., Wurzel-.
корiн-и́ти ся, v. II. A., wurzeln.
корі́нний, adj., Gewürz-.
корко́вий, adj., Kork-.
корко́ші, pl. m. II., Achseln.
корм, m. I., (2. s. -у), Nahrung,
корми́ло, n. I., ке́рма. [Futter.
корми́тель, m. II., Ernährer.
корми́га, f. I.*), Knechtung.
корм-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -ле́ний), nähren, füttern, säugen.
ко́рмний, adj., Mast-.
кормни́к = кармни́к. [stock.
корня́к, m. I.*), (2. s. -а́), Wurzel-
корня́-ти, v. I. A., wecken; antreiben. [Schachtel.
коро́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
коро́ва, f. I., Kuh. [zeitskuchen.
корова́-й, m. III., (2. s. -я́), Hoch-
корово́д, m. I., (2. s. -у), Reigen; Schererei. [machen.
корово́дити ся, v., viele Umstände
коро́вячий, adj., Kuh-.
ко́р(о)к, m. I.*), Kork.
коро́ль, m. II., (2. s. -я́), König.
короле́ва, f. = adj., Königin.
короле́вич, m. IV., Königssohn.
королї́вна, f. = adj., Königstochter.
королї́вство, n. I., Königreich.
коро́мисло, n. I., Tragbalken.
коро́на, f. I., Krone.
коро́нний, adj., Kronen-.
корону-ва́ти, v. I. A.*), krönen.
ко́роп, m. I., Karpfen.
коро́ста, f. I., Krätze.
коро́ставий, adj., krätzig.
корота́-ти, v. I. A., kürzen, k. вік u. dgl., elend leben.
корот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. чу́, vp. -че́ний), kürzen.
коро́ткий, adj., kurz.
коро́ткiсть, f. V., Kürze.
короткозо́рий, adj., kurzsichtig.
короткозо́рiсть, f. V., Kurzsichtigkeit.
коротконо́гий, adj., kurzbeinig.
корпа́-ти, v. I. A., stöbern, wühlen; schaffen.

кóрса, f. I., Schlittenkufe.
корт-їти, v. impers., (prs. -úть, prt. -їло), es gelüstet(e). [lüste.
кортя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ge-
корýн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Spitze. [-ик, m. I.*), dim.
корч, m. IV., (2. s. -á), Strauch;
корчéмний, adj., Wirtshaus-.
кóрч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать, imp. корч), krümmen, zusammenziehen. [haus.
кóрч-ма, f. I., (2. pl. -éм), Wirts-
корчмáр, m. II., (2. s. -я́), Schenker.
кóршма, = кóрчма.
кос = кіс. [Zopf; Sense.
коса́, f. I., (pl. 1. кóси, 2. кіс),
коса́р, m. II., (2. s. -я́), Mäher.
коса́тий, adj., mit Zopf.
кóсень, m. II., Juli.
кóсий, adj., schräg.
кос-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу, vp. -ше́ний), mähen.
кóська-ти, v. I. A., besänftigen.
космáтий, adj., zottig, buschig.
космáч, m. IV., (2. s. -á), Zottiger.
косн-ýти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв), berühren.
косовúця, f. II., Mahd. [коса́.
кóсонька, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
косоóкий, adj., schielend.
косóр-ити, v. II. A., aufputzen.
косóрич, m. IV., Stutzer.
костéл, m. I., lat. Kirche.
костені́-ти, v. I. A., verknöchern, erstarren. [ter-)Haufen.
кост(é)р, m. I., (2. s. -á), (Scheik**остúстий**, adj., knochig.
костогри́з, m. I., Kernbeißer.
костомáха, f. I.*), großer Knochen.
коструба́тий, adj., struppig.
костýр, m. I., (2. s. -á), Knüttel.
кося́к, m. I.*), (2. s. -á), Tür-, Fenster Stock. [Katzen.
кóта! int., Scheuchruf gegen
кóтв-а, f. I., -и́ця, f. II., Anker.
кот(é)л, m. I., (2. s. кітлá), Kessel.
кóтик, m. I.*), dim. кіт.
кот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -че́ний), wälzen, rollen.
котóрий siehe котрúй!
котрúй, pron. = adj., welcher, der; -сь irgend einer.
котю́га, f. I.*), Hund.
котя́, n. V., -тко, n. I.*), (2. pl. -ток), Kätzchen.
котя́чий, adj., Katzen-.
кóфа, f. I., Kanne.
кохáн-ий, adj., -ка, f. I.*), -(ó)к, m. I.*), Geliebte(r).
кохá-ти, v. I. A., lieben; pflegen, aufziehen. [m. I.*) dim.
коц, m. I., wollene Decke; -ик,
кóцур, m. I., кіт.
коцю́ба, f. I., Ofenkrücke.
кочáн, качáн, m. I., Strunk.
кочані́-ти, v. I. A., erstarren.
кóч-ело, n. I., -ільце́, n. III., Rad, Rolle, Scheibe.
кочéрга, f. I.*), Ofenkrücke.
кочóвик, m. I.*), (2. s. -á), Nomade. [benlerche.
кочубéй, m. III., (2. s. -я́), Hau-
кочу-вáти, v. I. A.*), wälzen, schleppen; nomadisieren.
кошáра, f. I., Hürdenschlag.
кошару-вáти, v. I. A.*), eine кошáра halten. [Binse.
кошельни́к, m. I.*), (2. s. -á),
кошенúця, f. II., gemähtes Ge-
кóшик, m. I.*), Korb. [treidefeld.
кошикáр, m. II., (2. s. -я́), Korbflechter.
кошикáрский, adj., Korbflecht-.
кошикáрство, n. I., Korbflechterei.
кошиковáтий, adj., korbförmig.
кош-ýль, m. II., (2. s. -еля́), кіш.
кóшница, f. II., Kukurutzkorb.
кошт, m. I., (2. s -y), Kosten.
коштóв-итий, -ний, adj., kostspielig.

коштóвність, f. V., Kostspieligkeit.
кошту-вáти, v. I. A.*), kosten.
кощáвий, adj., knochig, hager.
кпи́ни, pl. f. I., Gespött; на кпи zum Spott.
кп-и́ти, v. II. A., Spott treiben.
кравáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Krawatte.
крав-(é)ць, m. II., (2. s. -ця́, 5. -че!), Schneider.
кравéцкий, adj., Schneider-.
кравéцтво, n. I., Schneiderei.
кравч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать), schneidern.
кравчи́ха, f. I.*), Schneiderin.
крадьк-ó, m. I.*), Dieb.
крáдїж, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Diebstahl.
крáдьк-и, -омá, adv., heimlich, verstohlen.
краєви́д, m. I., (2. s. -y), Land-
краєвий, adj., Landes-. [schaft.
крáжа, f. IV., крáдїж.
край, m. III., (2. s. -ю́), Land; Rand; praep. am Rand, am Ende, neben.
крáй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Band.
крáйний, adj., äußerst, höchst.
крáйність, f. V., Extrem.
край-(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
крáїна, f. I., Land. [край.
крак, m. I.*), (2. s. -á), Ast.
крáка-ти, v. I. A., krächzen.
крáля, f. II., Königin.
крам, m. I., (2. s. -y), Kram.
крамáр, m. II., (2. s. -я́), Krämer.
крамáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Krämerin.
крамáрский, adj., Krämer-.
крамáрство, n. I., Krämerhandel.
крам-кий, **-ский**, adj., Kram-.
крамни́ця, f. II., Kramladen.
крáпа-ти, v. I. A., tropfen.
крапи́н-а, f. I., **-ка**, f. I.*), (2. pl. -óк), Tröpfchen.
крап-ли́стий, **-ни́стий**, adj., in großen Tropfen.
крáп-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
крапчáстий, adj., geträufelt.
красá, f. I., Schönheit.
красави́ця, f. II., eine Schöne.
красáв-ка, f. I*.), (2. pl. -óк), Bärenspinner.
краси́в(е)ць, m. II., Puppenräuber.
краси́вий, adj., schön.
крáсий, adj., buntscheckig.
краси́льник, m. I.*), Färber.
краси́льня, f. II., Färberei.
краси́ло, n. I., Färbemittel.
краси́стий, adj., bunt, farbig.
крас-и́ти, v. II. A., (prs. 1 s. **-шý**, vp. **-шéний**), färben, schmücken, verschönern.
крáс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Farbe.
крáсний, adj., schön. [werden.
красні́-ти, v. I. A., schön, rot
краснолúций, adj., mit schönem Gesicht.
красномóвний, adj., beredt. [keit.
красномóвність, f. V., Beredsam-
краснóокий, adj., schönäugig.
краснопéрий, adj., schön gefiedert.
краснóпись, f. V., Kalligraphie.
краснопúс(е)ць, m. II., Kalligraph.
краснопúсний, adj., kalligraphisch.
крá-сти, v. I. B., (prs. -дý, prt. -в, imp. -дú, vp. -дéний), stehlen.
крáсу-вати ся, v. I. A.*), prangen.
красу́-ля, -ня. f. II., die Schöne.
крáта, f. I., Gitter.
кратчáстий, adj., gegittert.
крашáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Osterei.
кращá-ти, v. I. A., schöner werden.
крáщий, comp. von крáсний.
краян-úн, m. I., (pl. 1. -и, 2. краян), Landsmann. [männin.
краян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lands-
крá-яти, v. I. A., (prt. -яв), schneiden.

кре́вний, adj., verwandt. [wandter.
кревня́к, m. I.*), (2. s. -á), Ver-
кревня́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Verwandte.
кре́йда, f. I., Kreide.
кремéзний, adj., rüstig, fest.
кременúстий, adj., kiesig.
кременúця, f. II., Kieselerde.
кре́м-íнь, m. II., (2. s. -еня), Kiesel.
кремінний, adj., Kiesel-.
кре́мса-ти, v. I. A, behauen.
крепа́к, m. I.*), (2. s. -á), Leibeigener
крепа́цкий, adj., leibeigen.
крепа́цтво, n. I., Leibeigenschaft.
кре́пкий = кріпкúй.
кре́плики, pl. m. I., Mehltäschchen.
кресáк, m. I.*), (2. s. -á), Hut.
кресáло, n. I. кресúло.
кресáня, f. II. Hut.
крес-áти, v. I. B, (prs. -шу, prt. -сáв, imp. -шú), (огóнь Feuer) schlagen.
кресúло, n. I., Feuerstahl.
крест u. dgl. siehe хрест etc.
крет, m. I., кертúця,
кре́чний, adj., artig, höflich.
кре́чність, f. V., Artigkeit, Höflich-
крещáтий = хрещáтий. [keit.
крúвда, f. I., Unrecht, Schaden.
кривдúтель, m. II., der Unrecht tut.
крúвд-ити, v. II.. (prs. 1 s. -жу, imp. -ь, -ьмо, -ьте; vp. -женний), Unrecht tun, schädigen. [digt.
крúвдний, adj., ungerecht; geschä-
кривд*у*-вáти, v. I A,*) собí, sich geschädigt wähnen.
кривúй, adj., krumm.
крив-úти, v. II. A., (prs. 1 s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лéний), krümmen; ся sich krümmen, saueres Gesicht machen, комýсь jmd. spotten.
криво-бóкий, adj., schief-seitig; -вязий, -halsig.
криво-нóгий, adj., krumm-beinig; -нóсий, -nasig; -пúский, -ýстий, -mäulig.
кривоприся́га, f. I.*), Meineid.
кривýль-ка, f. I.*), (2 pl. -о́к), dim. von кривýля.
кривýля, f. II., alles Krumme.
крúга, f. I.*), Eisscholle.
крижанúй, adj., Eis-.
крúж-і, pl. f. IV., (2. pl. -ий), (Rücken-)Kreuz.
крúж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), мéду (Honig-)Scheibe. [-geschenk.
крúжма, f. I., Taufleinwand,
крий, Боже! int., Gott behüte!
крúй-ка, f. I*), (2 pl. -о́к), Versteck.
крик, m. I.* , Geschrei, Lärm.
крикливий, adj., Schreihals.
крúкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), auf-, an-schreien; ausrufen.
крикýн, m. I., (2. s. -á). Schreier.
крила́(с)тий, adj., geflügelt.
крúльний, adj., Flügel-.
крило́, n. I., (pl. 1. крúла), Flügel.
крúл-ьцé, n. III., (pl. 2. -éць), dim. крúло́.
кринúця, u. dgl. siehe кернúця etc.
крúса, f. I., Rand, Krämpe.
крист*а́*л-ь, m. II., (2. s. -ю), Kry-
кришталéвий, adj , Krystall-. [stall.
крúй-ти, v. I. A., (vp. -тий), decken, bergen.
крихкúй = крохкúй. [bergen.
крúхкість, f. V., Sprödigkeit.
крúця, f. II., Stahl.
крúцяний, adj., stählern.
крич-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть; prt. -áв; vp. -аний), schreien, rufen.
крúша, f. IV., Dach.
крúш-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), (zer)bröckeln.
крúш-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Brocken.
крiв, u. dgl. siehe кров etc.
крізь, präp. 4., durch; unter, in.
крiй, m. III., (2. s. крóю), Schnitt.

кріли́-к, m. I.*), Kaninchen; -ця, f. II., -Weibchen des K.
крім = кро́мі.
кріп, m. I., (2. s. кро́пу), Dill.
кріпа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Leibeigener.
кріпа́цтво, n. I., Leibeigenschaft.
кріп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), stärken.
кріпки́й, adj., stark, kräftig.
кріпи́сть, f. V., Festung. [eigen.
кріпостни́й, adj., Festungs-, leib-
кріпша́-ти, v. I. A., erstarken.
кріва-ти, v. I. A., sich blutig
кріс, m. I., Flinte. [plagen.
кріслáтий, adj., mit abstehenden
кріс́ло, n. I., (2. pl. -е́л), [Ästen. Stuhl, Sessel.
кріш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Krümm-
кров, f. V., Blut. [chen.
кровáвий, adj., blutig.
кровáв-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), mit Blut bespritzen.
кровáвиця, f. II., Blutfluß; blutig Erworbenes.
кровúстий, adj., blutreich,
кровоно́сний, adj., blutführend.
кровопúйця, m. = f. II., (2. pl. -їв), Blutsauger.
кро́вця, f. II., dim. кров.
крок, m. I.*), Schritt. [sparren.
кро́к-ва, f. I., (2. pl. -о́в), Dach-
кро́м-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -ле́ний), trennen, scheiden.
кро́мі, präp. 2., außer, nebst.
кромíшний, adj., äußerster, größter
кропúва, f. I., Brennessel.
кропúльниця, f. II., Weihkessel.
кропúло, n. I., Weihwedel.
кроп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; op. -ле́ний), besprengen.
кро́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Punkt.
кро́п-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
кро́с-на, f. I., (2. pl. -е́н), Webstuhl.
крот, m. I., = кертúця.
кро́тúсть, f. V., Sanft-; De-mut.
кро́ткий, adj., sanft, demütig.
кро́тний, adj., (viel)fach.
крохмáл-ь, m. II., (2. s. -ю), Stärkemehl.
крохмáл-ити, v. II. A., (Wäsche) stärken.
круг, m. I.*), Kreis.
круг, кругú, кругóм, präp. 2, um, ringsum.
кругáв(е)ц-ь m. II., (2. s. -я́), [Sperber.
крýгл-ий, adj., rund; -éнький dim.
кругловá(с)тий, adj., rundlich.
крýглúсть, f. V., Rundheit.
круглолúций, adj., rundbackig.
кругля́к, m. I.*), (2. s. -а́), Rundholz.
круговúй, adj., kreisrund.
круговúд, m. I., Gesichtskreis.
крýг(о)ль, m. II., Kegel.
кругóльня, f. II., Kegelbahn.
крýжало, n. I., runde Scheibe,
кружá-ти, v. I. A., kreisen.
кружéвниця, f. II, Spitzenmacherin
крýжево, n. I., Spitze.
круж-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), kreisen.
кружковáтий, adj., kreisförmig.
кружля́стий, adj., rundlich.
кружля́-ти, v. I. A., кружáти.
круж(о́)к, m. I.*), (2. s. = а́), Kreis, runde Scheibe.
крук, m. I.*), Rabe.
крýп-а, f. I., (pl. -и́), Graupe.
крупни́стий, adj., graupig.
крупня́р, m. II., (2. s. -я́), Graupenhändler-; -ка f. I*.), (2. pl. -о́к),
крупчáстий, adj., körnig. [-in.
крутани́на, f. I., Dreherei.
крутáр, m. II., (2. s. -я́), Dreher.
крути́зна, f. I., Krümmung.
крути́й, adj., gewunden, steil, schroff; schwierig.
крутїж, f. V., Wasserwirbel.

крут-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. кру́чу, vp. кручéний), drehen, winden.
крут-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Wirbel.
кру́то, adv. schlecht, schwierig.
круторо́гий, adj., mit gewundenen Hörnern.
крухи́й, adj., крохки́й.
кру́хість, f. V., Mürbigkeit.
кру́ча, f. IV., steiles Ufer.
крученя́, n. V., dim. крук.
кру́чий, adj., Raben-.
круш(é)ць, m. II., Mineral.
круші́-ти, v. I. A., mürbe werden.
крюк = крук.
куб, m. I., Würfel. [dim. кубло́.
кубел-ьцé, n. III., (2. pl. -е́ць),
кубі́чний, adj., Kubik-.
куб-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Nest.
ку́б(о)к, m. I.*), Pokal, Napf.
кува́ти = кова́ти.
куда́, adv., wohin.
куде́ля, f. II., Spinnrocken.
ку́д(е)р, m. II., Locke.
куди́ = куда́.
кудúсь, adv., irgendwohin.
кудкуда́-кати, v. I. A., gackern.
кудла́(с)тий, adj., zottig.
ку́дли, pl. m. I., Zotten.
кудо́вч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; imp. кудо́вч), zerzausen.
ку́ж-і́ль, f. V., -і́в-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Rocken.
ку́з-ня, f. II., (2. pl. -ень), Schmiede.
куй, imp. von кува́ти.
ку́ка-ти, v. I. A., (Kuckuck) rufen; gucken. [rade.
кук-і́ль, m. II., (2. s. -о́лю), Korn-
ку́к-ла, f. I., (2. pl. -о́к), Puppe; -олка, f. I.*), dim.
кукурі́ка-ти, v. I. A., krähen.
кукуру́(д)за, f. I., Kukurutz.
кукуру(д)зúнє, n. IV., Kukurutzstroh.
ку́ль, m. II., Bündel.
кула́-к, m. I., (2. s. -ка́, 7. s. -ці́), Faust. [schlagen.
кулаку́-ва́ти, v. I. A*), mit Fäusten
кула́чник, m. I.*), Faustkämpfer.
кульба́ба, f. I., Löwenzahn.
кульба́ка, f. I.*), Sattel.
кульга́вий, adj., lahm.
кульга́-ти, v. I. A., hinken.
куле́ша, f. IV., Maispolenta.
кули́стий, adj., kugelig.
ку́л-ити, v. II. A., zusammenziehen.
кулі́ш, m. IV., (2. s. -á), dünne Mehlspeise. [stock zur кулеша.
кулїші́р, m. II., (2. s. -я́), Rühr-
ку́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ку́ля, f. II., Kugel. [ку́ля.
куля́-ти, v. I. A., hinken.
ку́м, m. I., (1. pl. -и́), Gevatter.
кума́, f. I., Gevatterin.
кумúр, m. I., Götze.
ку́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
куна́, f. I., Marder. [кума́.
куни́ця, f. II., куна́.
куня́-ти, v. I. A., schlummern.
ку́па, f. I., Haufen.
купа́л-ня, f. I., (2. pl. е́нь), Bade-
купа́-ти, v. I. A. baden. [kammer.
купеле́вий, adj., Bade-.
куп(é)ць, m. II., Kaufmann, Käufer.
купе́цкий, adj., kaufmännisch, Kaufmanns-.
купе́цтво, n. I., Handelswesen.
куп-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -ле́ний), **ку́пі́л ь**, m. II., (2. s. -ю), Bad. [-ува́ти.
ку́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ку́пний, adj., käuflich. [ку́па.
ку́пність, f. V., Gesamtheit.
ку́пно, n. I., Kauf.
купо́ванє, n. IV., Kaufen. [ку́па.
ку́поч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
купу-ва́ти, v. I. A.*), kaufen.
ку́пчик, m. I.*), dim. купе́ць.
ку́пч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Handel treiben.

кур, m. I., Huhn.
ку́рево, n. I., Rauchmittel.
ку́ренє, n. IV., Rauchen.
кур(е́)ць, m. II., Raucher.
кур-и́ти, v. II. A.. (prs. ку́рю), rauchen.
ку́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Henne.
курме́й, m. III., (2. s. -я́), Strick.
курни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Hühner-
ку́р(о)к, m. I.*), Gewehrhahn. [stall.
ку́роч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
куропа́тва, f. I., Rebhuhn. [ку́рка.
ку́рт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), kurzer
кур-ча́, -я́, n. V., Küchlein. [Rock.
ку́рява, f. I., Schneegestöber.
ку́рятина, f. I., Hühnerfleisch.
ку́рят-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), курча́.
ку́рячий, adj., Hühner-.
куса́к, m. I.*), (2. s. -а́), Bissen, Stück.
ку́сало, n. I., Gebiß.
куса́-ти, v. I. A., beißen; stechen.
ку́с(е)нь, m. II., куса́к.
кус-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. кушу́, vp. куше́ний), versuchen.
ку́с-ник, -(о́)к, m. I.*), ку́сень.
куст, m. I., Strauch.
кут, m. I., (2. s. -а́), Winkel.
ку́тас, m. I., Quaste.
ку́та-ти, v. I. A., hüllen; pflegen.
ку́-ти, v. I. A., кува́ти.
ку́т-ик, **-(о́)к**, m. I.*), dim. кут.
кутни́й, adj., im Winkel; -eckig.
кутово́й, adj., Winkel-.
кутомі́р, m. I., Winkelmaß.
ку́тя́, f. II., Weizengericht.
ку́фа, f. I., Kufe.
ку́ф(е)р, m. I., Koffer.
ку́хар, m. II., (pl. -і́), Koch.
кухар-и́ти, v. II. A., (imp. ку́хар), kochen. [chin.
ку́хар-ка, f. I.*)., (2. pl. -о́к), Kö-
кухарство, n. I., Kochkunst.
ку́х-ня, f. II., (2. pl. -о́нь), Küche.
ку́х(о)ль, m. II., Krügel.
кухонний, adj., Küchen-.
ку́хта, m. f. I., Küchenjunge.
ку́ций, adj., kurz.
куцохво́стий, adj., kurzgeschwänzt
ку́ча, f. IV., Schweinestall.
ку́чер, m. II., Locke.
кучера́в-ити ся, v. II. A., (imp. кучера́в ся), sich ringeln.
кучеря́в-(е)ць, m. II., -чик, m. I.*), Lockenkopf.
кучеря́вий, adj., kraus, lockig.
ку́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ку́ч-ма, f. I., (pl. 2. -е́м), [ку́ча. Pelzmütze.
ку́ша-ти, v. I. A., kosten.
ку́ш-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Schnauze.
кушні́р, m. II., (2. s. -я́), Kürschner.
кушні́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kürschnerin.
кушні́рский, adj., Kürschner.
кушні́рство, n. I., Kürschnerei.
кущ, m. IV., Strauch.
ку́щик, m. I.*), dim. кущ.
кую etc. siehe ку́(ва́)ти.

Л.

ла́ба, f. I., Pfote, Tatze.
лаба́тий, adj., mit großen Tatzen.
лабу́з, m. I., (2 s. -у́), Maisstroh.
ла́в-а, f. I., -иця, f. II., Bank; Reihe. [ла́ва.
ла́вич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). dim.
ла́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), ла́ва,
лаво́чний, adj., Laden-. [Laden.
лавр, m. I., (2. s. -у), Lorbeer.
ла́гідний, adj. sanft.
ла́гідність, f. V., Sanftmut.
ла́год-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу; imp. -ь, -ьте; vp. -жений), vorbereiten, bereit machen; beschwichtigen; ся sich vergleichen.
лад, m. I., (2. s. -у́). Ordnung.
ла́дан, m. I., (2. s. -у), Weihrauch.
ла́дити = ла́годити.
ладна́-ти, v. I. A., ordnen.

ла́дний, adj., hübsch, nett.
ладу́-вати, v. I. A.*), laden.
ла́жене, n. IV., Steigen, Klettern.
ла́з-ити, v. II. A., (prs. 1. s. *-жу*, imp. -ь), kriechen, schleichen, steigen, klettern.
ла́зня, f. II., Badehaus.
лазу́н, m. I., (2. s. -á), Kletterer.
ла-й, m. III., (2. s. -ю), Gebell.
лайда́к, m. I.*), (2. s. -á), Lump.
лайда́цтво, n. I., Lumperei.
ла́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), das Schimpfen.
лайн-о́, n. I., -я́к, m. I.*), Unrat.
ла́кім = ла́комий. [keit.
ла́кімство, n. I., Gier, Genäschig-
ла́кітки, pl. m. I., Leckerbissen.
ла́комий, adj., lüstern, gierig.
ла́ком-ити ся, v. II. A., (imp. ла́ком!), gelüsten.
лама́ти = лома́ти.
лан, m. I., (2. s. -ý), großes Ackerfeld.
ла́н(е)ць, m. II., Lump.
ланц, m. I., (2. s. -á), Kette.
ла́ня, f. II., Hirschkuh.
ла́па = ла́ба.
лапани́на, f. I., Haschsucht.
лапа́-ти, v. I. A., fangen, fassen.
ла́п-ка, -оч-ка, f. I., (2. pl. -о́к), dim. ла́па; Falle. [лапа́ти.
ла́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
лапчи́вий, adj., habsüchtig.
ла́сий, adj., lüstern, gierig.
ла́сиця, f. II., Wiesel.
ла́сість, f. V., Lüsternheit.
ла́ска, f. I.*), Güte, Gunst, Gnade.
ла́скав, -ий, adj., gnädig, gütig.
ласка́вість, f. V., Milde, Gnade.
ла́ска-ти, v. I. A., liebkosen. [etc.
ласкота́ти u. dgl. siehe лоскота́ти
ла́сощі, pl. m. I., Leckerbissen.
ласт-и́ти ся, v. II. A., (prs. 1. s. *-щу́*, vp. *-ще́ний*), sich einschmeicheln. [Schwalbe.
ла́стів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
ластівя́, n. V., junge Schwalbe.
ласува́-ти, v. I. A., naschen.
ласу́н, m. I., (2. s. -á), Nascher.
ласу́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Näscherin.
ла́та, f. I., Fleck; Latte.
латани́на, f. I., Flickerei.
лата́-ти, v. I. A., flicken.
льва, siehe лев!
ла́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
латка́тий, adj., gefleckt. [ла́та.
ла́хи, pl. m. I., Lumpen.
лахма́н, m. I., (2. s. -á), ла́хи.
лахма́нник, m. I.*), Lumpensammler.
лахмі́тє, coll. n. IV., ла́хи.
лашту-ва́ти, v. I. A.*), rüsten.
лашту́нки, pl. m. I., Gerüst.
ла́-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний),
льви́ний, adj., Löwen-. [schelten.
льви́ця, f. II., Löwin.
льго́та, f. I., Erleichterung.
ле́б-едь, -і́дь, m. II., Schwan.
лебе́дин, adj., Schwanen-.
лебе́д-ик, -онько, m. I.*), dim. ле́бідь.
лебед-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), lallen.
лебедя́, n. V., junger Schwan.
лебі́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schwanenweibchen.
лев, m. I., (biegt: **льв**-а etc.), Löwe.
лев, m. I., (pl. и́), Gulden.
лева́да, f. I., Au, Wiese.
левеня́, n. V., junger Löwe.
лег-е́нький, -о́нький, adj., dim. -кий
ле́гі́т, m. I., (2. s. -у), Lüftchen.
ле́гке, n. = adj., Lunge.
ле́гкий, adj., leicht.
ле́гкість, f. V., Leichtigkeit.
легкові́рний, adj., leichtgläubig.
легкові́рність, f. V., Leichtgläubigkeit.
легкоду́х, m. I.*), (5. u. 7. s. -у), Leichtsinniger.

легкоду́шний, adj., leichtsinnig.
легкоду́шність, f. V., Leichtsinn.
легкоми́слий, adj., -ду́шний.
лего́вище, n. II., Lagerstätte.
легч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), erleichtern.
легша́-ти, v. I. A., leichter werden.
ле́ґін-ь, m, II., (1. pl. -і́), Bursche.
леґуміна, f. I., Mehlspeise.
ледар, m. II., Taugenichts.
ледарний, adj.. faul, träge.
ледарство, n. I., Trägheit.
ледару-ва́ти, v. I. A *). faulenzen.
ледачий, adj. liederlich. [lich.
ле́дв-е, -и, -о, adv., kaum, schwer-
ледистий, adj., eisbedeckt. [keller.
ледів-ня, f. II. (2. pl. -е́нь), Eis-
ледни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Eiskeller.
ледова́тий, adj., eisförmig, Eis-.
ледоватї́-ти, v. I. A., zu Eis
ледови́й, adj., Eis-. [werden.
ледо́вище, n. II., Eisfeld, Gletscher.
ледяни́й, adj., Eis-.
ле́жа, f. IV., das Liegen, Faulenzen.
ле́жаний, adj., mühelos, gріш vorrätiges Geld.
леж-а́ти, v. II., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), prt. -а́в; liegen.
ле́ж(е)нь, m. II., Faulpelz.
лекша́ти = легша́ти.
ле́кший, comp. von ле́ґкий.
лелї́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rauschgold. [pflegen.
лелї́-яти, v. I. A., (prt -яв), hegen,
лемі́ш, m. IV., (2. s. -а́), Pflugschar.
лемі́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mehlbrei. Lein, Flachs.
лен, m. I., (2. s. -у auch льн-у),
лен(о́)к, m. I.*), (2. s. -у), dim. лен.
ле́нта, f. I., Band.
леп, m. I., klebriger Schmutz.
лепета́-ти, v. I. B, prt. -в, (prs. лепе́ч-у, imp. лепе́ч!) lallen; schwatzen.
лепетли́вий, adj., geschwätzig.
лепету́н, m. I., (2. s. -а́), Schwätzer.
лепету́ха, f. I.*). Schwätzerin.
ле́п-іт, m. I.. (2. s. -оту), Geschwätz.
лепки́й u. dgl. siehe липки́й etc.
ле́пский, adj., tüchtig.
ле́пта, f. I., Scherflein.
лесть, f. V., List. [listig.
лести́вий, adj., schmeichlerisch,
ле́ст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), schmeicheln.
ле́стний, adj., schmeichelhaft.
ле́стник, m. I., Schmeichler, Listiger.
ле́стощі, pl. m. IV., Schmeichelei.
лесту́н, m. I., (2. s -а́), Schmeichler; -ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), -in.
лет, m. I., (2. s. -у), Flug. [gen.
летиві-ти, v. I. A., sich verflüchti-
лет-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -і́в), fliegen.
лету́чий, vadj., flüchtig, fliegend.
либо́нь, adv., wahrscheinlich,
ливни́й, adj., strömend. [vielleicht.
ли́га-ти = лика́ти.
ли́жва, f. I., Schlittschuh.
ли́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Löffel.
лиз-а́ти, v. I. B., (prs. ли́жу, prt. -а́в, imp. лижи́, vp. -аний), lecken.
лизу́н, m. I., (2. s. -а́), Lecker.
лизу́ньство, n. I., Leckerei.
ли́к-авий, -ова́тий, adj., zähe.
лика́-ти, v. I., schlucken, (ver-) schlingen. [лика́ти.
ли́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
ли́ко, n. I.*), Bast; nichtige Sache.
лику-ва́ти, v. I. A.*), jubeln, frohlocken. [maus.
лили́к, m. I.*), (2. s. -а́), Fleder-
лима́н, m. I.. (2. s. -у), Bucht.
лин, m. I., Schleie.
ли́нва, f. I., Tau.
лини́на, f. I. Fleisch d. Schleie.
ли́нник, m. I.*), Seiler. [лин.
лин(о́)к, m. I.*), Leinkraut; dim.

ли́н-у́ти, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), fliegen, schweifen.
линя́-ти, v. I. A., verbleichen, [schwinden
ли́па, f. I., Linde.
ли́п(е)нь, m. II., Juli.
ли́пина, f. I., Lindenholz.
липки́й, adj., klebrig.
ли́пкість, f. V., Klebrigkeit.
ли́пн-ути, v. I. B., (prt. -ув), kleben.
Липован-ин, m. I., (pl. -и), Lippowaner.
липо́вий, adj., Linden-. [Fuchs.
лис, m. I., [Stirn.
ли́сий, adj., kahl; mit weißer
лисина́, f. I., Kahlheit, Glatze.
лиси́ця, f. II., Füchsin.
лиси(че)ня́, n. V., Fuchs-Junges.
лиси́ч-ий, **ли́сячий**, -ин, adj., Fuchs-.
лиси́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. лиси́ця.
ли́сі-ти, v. I. A., kahl werden.
лиск, m. I., (2. s. -у), Schimmer.
ли́скав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Blitz, Wetterleuchten.
лист, m. I., Blatt; Brief, Bogen.
листа́тий, adj., geblättert.
ли́ства́, f. I., Leiste.
лист(в)я́ний, blätterig.
ли́стє, coll. n. IV., Laub.
листкова́тий, adj., blattförmig.
листови́й, adj., Blatt-, Brief-.
листо́вний, adj., brieflich. [лист.
лист-(о́)к, -о́ч(о)к, m. I.*), dim.
листоно́ш, m. IV., Briefträger.
листопа́д, m. I., November.
листу-ва́ти ся, v. I. A.*), brieflich verkehren.
лису́н, m. I., (2. s. -а́), Kahlkopf.
Литви́н, m. I., Lithauer.
лит(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Gußeisen.
лите́, n. IV., Guß. [gießen,
ли́-ти, v. I. A., (vp. -тий), gießen, fließen, strömen.
ли́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wade.
ли́тня, f. II., Gießerei.
ли́хва, f. I., Wucher.
лихва́р, m. II., (2. s. -я́), Wucherer.
лихва́р-ити, v. II. A., (imp. лихвар!) wuchern.
лихва́рский, adj., wucherisch.
лихи́й, adj., böse, schlecht, elend.
ли́хо, n. I., Übel, Unglück.
лиході́й, m. III., Missetäter, Böse-
лиході́йство, n. I., Missetat. [wicht
лихоли́тє, n. IV., böse Zeiten.
лихара́д-ка, f. I.*), Fieber.
лихословити, v. lästern, fluchen.
ли́цар, m. II., Held. [Heldenmut;
лица́рский, adj., heldenmütig,
лица́рство, n. I., Heldenmut; Ritterstand.
лице́, n. III., (pl. ли́ця), Gesicht, Person; Vorderseite.
лицемі́рний, adj., heuchlerisch.
лицемі́рни-к, m. I.*), Heuchler; -ця, f. II., -in.
лицемі́рство, n. I., Heuchelei.
лицю-ва́ти, v. I. A.*), passen, sich schicken.
лича́к, m. I.*), (2. s. -а́), Bastschuh.
ли́чаний, adj., Bast-.
ли́че, n. II., ли́ко.
личи́н-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Larve.
ли́ч-ко, -енько, n. I.*), dim. лице́.
ли́чний, adj., persönlich.
ли́чність, f. V., Persönlichkeit.
лиш = ли́ше́.
лиша́й, m. III., (2. s. -я́), Flechte.
лиша́-ти, v. I. A., lassen, zurück-, hinter-, ver-lassen, entziehen; ся sich begeben, (zurück)bleiben.
ли́ше́, ли́ше́нь, adv. nur, bloß, kaum, ja nur.
ли́ше-нько, -чко, n. I.*), dim. лихо,
ли́шний, adj., überflüssig.
лищ-а́ти (ся), v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть; prt. -а́в), glänzen.
ли́б-ра, f. I., (2. pl. -ер), ein Buch (Papier).

лїва́к, m. I.*), лїва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Linkhand.
лї́вар, m. II., Heber.
лї́вий, adj.. linker.
лїви́ця, f. II., linke Seite.
лї́в-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), Fang.
лївобере́жний, adj., am linken Ufer.
лївору́ч, adv., linker Hand.
лї́гма, adv., liegend.
лї́д, m. I., (2. s. ле́ду, 1. pl. -и́), Eis.
лі́ж-ко, n. I.*), (2. pl. -о́к), Bett.
лі́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. лоза́.
лїзтви́ця, f. II., Wendeltreppe.
лі́з-ти, v. I. B., (imp. -ь), ла́зити.
лій, m. III., (2. s. лою́), Talg.
лі́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Trichter.
лійкова́тий, adj., trichterförmig.
лїк, m. I.*), (2. s. -ý), Arznei; Heilung.
лїка́р, m. II., (2. s. я́), Arzt.
лїка́р-ка, f. I.*), (3. pl. -о́к), Heilkünstlerin.
лїка́рник, m. I.*), апти́кар.
лїка́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), апти́ка.
лїка́рський, adj., ärztlich.
лїка́рство, n. I., Heilmittel.
лїкарю-ва́ти, v. I. A., Arzt sein.
лі́к(о)ть, m. II., Elle(nbogen).
лікте́вий, adj., ellenlang.
лїлі́тка = дели́тка.
лїлія, f. III., Lilie.
лі́м, m. I., Bruch.
лїнь, f. V., Faulheit.
лі́ненє, n. IV., Haarung, Häutung.
лїни́в(е)ць, m. II., Faultier.
лїни́вий, adj., faul, träge.
лїни́ві-ти, v. I. A., träge werden.
лїни́вість, f. V., Faul-, Träg-heit.
лїни́в-ство, n. I., -ість.
лі́н-ити ся, v. II. A., sich haaren, häuten.
лі́нія, f. III., Lin-ie, -eal.
лінни́й, adj., leinen.
лїну-ва́ти ся, v. I. A.*), faul sein.
лін'о-ва́ти, v. I. A.*), linieren.
лїпа́р, m. II., (2. s. -я́), einer, der klebt.
лїп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -ле́ний), kleben; горшки́ formen.
лїпота́, f. I., Pracht.
лїпша́-ти, v. I. A., besser werden.
лі́пший, comp. von до́брий.
лі́пян-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lehmhütte.
лї́ра, f. I., Leier.
лїрни́к, m. I.*), (2. s. -á), Leiermann.
лїрова́тий, adj. leierförmig.
лїс, m. I.. Wald.
лїса́, f. I., Flechtwerk,
лїси́стий, adj., waldig.
лі́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stock.
лїсково́вий, adj., Hasel-.
лїсни́й, adj., Wald-.
лїсни́цтво, n. I., Forstwesen.
лїсни́ця, f. II., Holzapfel.
лїсни́чий, m. = adj., Forstwart.
лїсничі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Forsthaus.
лїсови́й, adj., Wald-.
лїсови́на, f. I., Waldboden.
лїсово́дство, n. I., Waldbau.
лїс(о́)к, m. I.*), dim. лїс.
лїта́вчий, adj., Flug-.
лі́танє, n. IV., Fliegen.
лїта́-ти, v. I. A., fliegen.
лїта́ч, m. V., (2. s. -á), Flieger.
лі́те-чко, -онько, n. I.*), dim. лі́то.
лїте́плий, adj., lauwarm.
лі́тї, adv., im Sommer.
лі́тни́й, adj., Sommer-, sommerlich.
лі́то, n. I., Sommer, Jahr.
лїто́пись, f. V., Chronik.
лїтопи́с(е)ць, m. II., Chronist.
лїто́рость, f. V., Jahrestrieb.
лїту-ва́ти, v. I. A.*), Sommer zubringen.
лїхта́р, m. II., (2. s. -я́), Leuchter.
лїхта́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Laterne.
лї́ца, f. I., Leitseil.
лїче́бний, adj., Heil ,

лїчéбниця, f. II, Heilanstalt.
лїч-и́ти, v. II. A., heilen; rechnen, zählen.
лїщи́на, f. I., Haselstrauch.
льл-я́ти, v. I. A., (prt. -яв), ли́ти.
лоб, m. I., Stirn, Kopf.
лобода́, f. I., Gänsefuß-Pflanze.
лов(é)ць, m. II., Jäger.
ловéцтво, n. I., Jägerei.
ло́ви, pl. m. I., Jagd.
лов-и́ти, v. II., (prs. 1. s. -лю, 3. лять, vp. -лéний), fangen.
ловля́, f. II., Fang.
ло́вчий, adj., Jagd-.
логáза, f. I., Gerstengraupe.
ло́два, f. I., Brett.
ло́д-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Boot.
ло́же, n. II., лїжко.
ло́жеч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. ло́жка.
лож-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), legen.
ло́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Löffel.
ложкáр, m. II., (2. s. -я́), Löffelverfertigter.
ло́жний, adj., falsch, irrig.
ло́жність, f. V., Unrichtigkeit.
лозá, f. I., (pl. ло́зи), Korbweide; ви́нна Weinrebe.
лозинá, f. I., лозá.
ло́коть = лі́коть.
ло́манє, n. IV., Brechen.
ломá-ти, v. I. A., ломи́ти.
ломáче, n. II., Bruchholz.
лом-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лéний), brechen.
ломки́й, adj. brüchig.
ло́мкість, f. V., Brechbarkeit.
ломотá, f. I., Gliederreißen.
ло́но, n. I., Schoß, Busen.
лопáта, f. I., Schaufel.
ло́па-ти, v. I. A., poltern, schlagen.
льо́па-ти, v. I. A., plauschen.
лопáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. -а.
лопатковáтий, spatenförmig.
льо́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), льо́пати. [ло́пати.
лопот-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу),
лопу́х, m. I.*), (2. s. -á), Klette.
лось, m. II., Ellentier.
льос, m. I., (2. s., -у), Los.
ло́скіт, m. I., (2. s. -у), Gepolter.
лоскот-áти, v. I. B., (prs. -чу, чеш..., prt. -áв, imp. -ч), kitzeln.
ло́сось, m. II., Lachs.
льосу-вáти, v. I. A.*), losen.
льотéрия, f. III., Lotto. [Rinne.
ло́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mulde,
лото́ки, pl. f. I., Gerinne.
лото́чина, f. I., Flußbett.
лото́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. лото́ч), го́лову, plagen, quälen.
льо́ха, f. I.*), Sau.
лошá, n. V., Fohlen. [Pferd.
лошáк, m. I.*), (2. s. -á), junges
лоши́ця, f. II., Stuttfüllen.
лоши́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. лоши́ця. [льо́ха.
льо́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
луб, m. I., Baumrinde, Bast.
лубо́вий, adj., basten.
луб(о́)к, m. I.*), (2. s. -á), dim. луб, Pappendeckel. [Ufergebüsch.
луг, m. I.*), (2. s. -у), Lauge;
лудá, f. I., (Augen-)Schuppe, Blendwerk, Trugbild. [Kleid.
лу́дина, f. I., Köder; schlechtes
луд-и́ти, v. II., (prs. 1. s. -жу́, vp. -жéний), ködern, täuschen.
луж(о́)к, m. I.*), dim луг.
лук, m. I.*), Bogen.
лукá, f. I.*), Wiese.
лукáвий, adj., arglistig, böse.
лукáв-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. лять), listig (tückisch) handeln, betrügen.
лукáвство, n. I., Arglist, Tücke.
луковáтий, adj., bogenförmig.

луна́-ти, v. I. A., wiederhallen, schallen.
лупа́льний, adj., spaltbar.
лу́панє, n. IV., Spalten.
лупа́-ти, v. I. A., spalten, reißen.
лу́па-ти, v. I. A., очи́ма glotzen, gaffen.
луп(е́)ць, m. II., Schiefer.
лупи́н-а, f. I., -е, coll. n. IV., Schale, Hülse. [лупи́на.
лупи́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
луп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -ле́ний), schälen, ab hülsen, -häuten.
лупі́й, m. III., (2 s. -я́), Schinder.
лупі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Abdeckerei.
лупки́й, adj., spaltbar.
лу́плене, n. IV., Schälen, Abhäuten.
лу́пні́сть, f. V., Spaltbarkeit.
лу́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), derb (auf-)schlagen.
лупце́вий, adj., schieferig.
луска́, f. I.*), Schuppe.
лу́ска-ти, v. I. A., (zu)schlagen.
луск[ов]а́тий, adj., schuppig.
лу́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), лу́скати. [луска́.
лу́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
луч, m. IV., Strahl, Bogen.
луча́-ти, v. I. A., treffen; ся, vorkommen, ereignen.
лучи́стий, adj., strahlend.
лучи́сті́сть, f. V., Strahlung.
луч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), -а́ти.
лучко́вий, adj., bogenförmig.
лу́чний, adj., sicher, treffend.
лу́чник, m. I.*), Bogenschütze.
лучни́ця, f. II., Kienfackel.
лу́чший = ліпший. [Hülse.
лушпи́н-а, f. I., -е, coll. n. IV.,
лушпако́вий, adj., Hülsen-.
лу́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 2. pl. -ать, imp. лущ), aushülsen.
люба́, f. I., Liebe.
любе́зний, adj., лю́бий.
лю́бий, adj., lieb, geliebt, freundlich.
любим(е)ць, m. II., Liebling.
любі́ст(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Liebstöckel.
люби́тель, m. II., Liebhaber.
люб-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. vp. -ле́ний), lieben.
лю́бі́сть, f. V., Lieblichkeit.
любо́в, f. V., люба́.
любо́вний, adj., Liebes-.
любу-ва́ти ся, v. I. A.*), sich freuen,
любя́зний = любе́зний. [ergötzen.
люд, m. I., (2. s. -у), Volk; pl. (2. -и́й, 3. -ем, 6. -ьми, 7. ех), Menschen, Leute.
людина, f. I., (schlichter) Mensch, Geschöpf.
людиска, pl., (böse) Leute.
людни́й, adj., bevölkert.
людні́сть f. V., Bevölkerung.
людої́д, m. I., Menschenfresser.
людоїдство, n. I., Tyrannei.
людський, adj., menschlich, Menschen-; по лю́дськи, adv., wie es (sein soll) sich ziemt.
лю́дськість, f. V., Menschheit.
лю́дяний, adj., menschlich, leutselig
лю́дяні́сть, f. V., Menschlichkeit.
лю́зьний, adj., lose, frei. [pfeife.
лю́ль-ка, f. I.*), (pl. -о́к), Rauch-
люнт, m. I., Lunte. [ergießen.
лю́н-ути, p. v. B., (prt. -ув), sich
лю́ра, f. I., schlechtes Getränk.
лють, f. V., Grimm.
лю́тий, m. = adj., Februar.
лю́тий, adj., grimmig; grausam.
лю́т-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, imp. -ь, vp. -чений), ergrimm-en; ся -t, zornig sein, wüten.
лю́тість, f. V., Grimmigkeit, Grausamkeit.
лютне́вий, adj., Februar-.
лютрі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Destillieranstalt.

лютру-ва́ти, v. I. A.*), läutern, destillieren. [löten.
люту-ва́ти, v. I. A.*), wüten;
лю́ш-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Lüßstock.
ляга́в(е)ць, m. II., Vorstehhund.
ляга́-ти, v. I. A., sich legen.
ля-гчи́, p. v. I. B., (prs. -жу, жеш... prt. -г, -гла́; imp. -ж), -га́ти.
лязу́р(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Lazur, Neublau.
ля́к, m. I.*), (2. s. -у), Angst, Schreck; Lack. [fürchten.
ляка́-ти, v. I. A., schrecken; ся
ляке́рник, m. I.*), Lackierer.
ляке́ру-ва́ти, v. I. A.*), lackieren.
ляку-ва́ти, v. I. A.*), siegeln.
ля́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Puppe.
ля́мпа, f. I., Lampe.
ля́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Linnenhemd (-kleid).
лянни́й, adj., leinen.
ляпани́на, f. I., Pfuscherei. [schen.
ля́па-ти, v. I. A., klecksen; plau-
ля́п-нути, p. v. I. B., (prt. -ув), -ати.
ляск, m. I.*), (2. s. -у), Geklatsch, Knall. [knallen.
ля́ска-ти, v. I. A., klatschen,
ля́ск'т, m. I., (2. s. -у), Schall.
ля́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ля́скати.
ля́ти = льля́ти.
лячи́ = лягчи́.
лячни́й, adj., ängstlich, bange.
лящ-а́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть; prt. -а́в)), schallen, gellen.

M.

мабу́ть, adv., wahrscheinlich.
ма́ґ(о)ль, m. II., (2. s. -ю), Mangel, Rolle.
ма́ґнес, m. II., (2. s. -у), Magnet.
маєви́й, adj., Mai-.
маєтн'сть, f. V., Gut.
мазь, f. V., Teer, Schmiere.
ма́зане, n. IV., Schmieren.
мазани́на, f. I., Geschreibsel.
ма́з-ати, v. I. B., (prs. ма́жу etc., prt. -ав, imp. маж), schmieren.
мазки́й, adj., schmierig.
мазни́ця, f. II., Schmierfaß. [kind.
мазу́н, m. I., -чик, m. I.*), Schoß-
май, adv., bedeutend (verstärkt pos. u. comp.)
ма-й, m. III., (2. s. -ю), Mai.
майда́н, m. I., (2. s. -у́), freier Platz; Anger.
майже́, adv., fast, beinahe.
ма́й-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Pflaster-
ма́йки, adv., (hinter listig. [käfer.
ма́йму́р u. dgl. siehe ма́рму́р etc.
майно́, n. I., Besitztum, Vermögen.
майн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), forteilen, huschen.
ма́йст(е)р, m. I., Meister.
майсте́р-ний, -ский, adj., künstlich.
майсте́рство, n. I., Meisterschaft; Werkzeug. [verfertigen.
майстру-ва́ти, v. I. A.*), meistern,
ма́йтки, pl. m. I., Frauenhose.
маї́в-ка, f. I.*), (2 pl. -о́к), Maifest.
ма-і́ти, v. II. B., mit Laub zieren.
мак, m. I.*), (2. s. -у), Mohn.
маків-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mohnkopf; -очка, dim.
ма́ківник, m. I.*), Mohnkuchen.
макі́т-ра, f. I., (2. pl. -ер), Reib-
мако́вий, adj., Mohn-. [schüssel.
макови́нє, coll. n. IV., Mohnstengel.
макоґ'н, m. I., Mohnreiber.
маку́х, m. I., (2. s. -а́ 7. -у́), Ölkuchen.
мала́-й, m. III., (2. s. -ю), Maisbrot.
мале́-нький, -сенький, -сечкий. dim. малий. [Volk.
мале́ча, coll. f. IV., Kinder, kleines
мали́зна, f. I., Kleinigkeit.
мали́й, adj., klein, gering.

малúна, f. I., Himbeere.
малинóвий, adj.. Himbeer-.
малинякъ, m. I.*), (2. s. -ý), Himbeerwein.
мал-úти, v. II. A., verringern.
мáлість, f. V., Kleinheit.
малї́-ти, v. I. A., (vp. -лий), kleiner werden, eingehen.
мáло, adv., wenig; м. хто selten jemand, м. колú selten wann, м. не... fast..., beinahe..., м. помáлу allmählich, nach und nach.
моловáжити, v., geringschätzen.
маловáжний, adj., geringfügig.
маловáжність, f. V., Geringfügigkeit.
мальóван-ка, f. I.*), (2. pl. [keit. -ок), buntes Tuch (Kleid).
мальовúло, n. I., Gemälde.
малолї́тний, adj., minderjährig.
маломóвний, adj., wortkarg.
мáлпа, f. I., Affe.
малпу́-вáти, v. I. A.*), nachäffen.
малю́-вáти, v. I. A.*), malen.
малю́н-(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gemälde.
маля́р, m. II., (2. s. -я́), Maler.
маля́р-ня, f. II., (2. s. -е́нь), Maleratelier.
маля́рство, n. I., Malerei.
мáма, f. I., Mutter. [куле́ша.
мамалúга, f. I.*), (3. u. 7. -дзї), **мáмин,** adj., Mutter-.
мáм-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Amme.
мáмля-ти, v. I. A., stammeln.
мамóна, f. I., Mammon.
мáмоч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
мамýня, f. II., dim. мáма. [мама.
мáмчин, adj., Ammen-.
мáмч-ити, v. I. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Amme sein.
манá, f. I., Täuschung.
манастúр u. dgl. монастúр etc.
манáт-є, coll. n. IV., -ки, pl. m. I., Habseligkeiten.
манджá-ти, v. I. A., wandern.
мандибýр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), барабóля.
мáндр-и, pl. m. I., -івка.
мандрів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wanderung.
мандрівний, adj., Wanderer.
мандрівни́к, m. I.*), (2. s. -á), **мандру́-вáти,** v. I. A.*). wandern.
манé(се)нький, adj., dim. малúй.
ман-úти, v. II. A., locken, täuschen.
манівцї́, pl. m. II., Irr-, Um-wege.
манлúвий, adj.. verlockend,
ман-ов(é)ць, m. II., -івцї́ [trügerisch
мантá, f. I., Mantel.
мант-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), betrügen. [trüger.
мантї́-й, m. III., (2. s. -я́). **Бемантлúна,** f. I., (schlechter) Mantel.
мáрá, f. I., Phantom; Gespenst.
мáра-ти, v. I. A., schmieren,
мáрево, Zwielicht; Wahn. [sudeln.
мáр(е)ць, März.
маржúна, f. I., Rindvieh.
мáри, pl. f. I., Bahre. [вáти.
марику́-вáти, v. I. A.*), кривду-
маринý-вáти, v. I. A.*), marinieren.
мáр-ити, v. II. A., träumen.
мáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Marke.
маркóтний, adj., verstimmt, traurig.
марку́-вáти, v. I. A.*), markieren.
мáрмýр, m. I., (2. s. -у), Marmor.
мармурóвий, adj., marmorn. [rieren.
мармуру́-вáти, v. I. A.*), marmo-
марнúй, adj., eitel; schlecht, elend.
марнúця, f. II., eitles Ding.
мáрність, f. V., Vergänglichkeit.
марнї́-ти, v. I. A., verkümmern.
марнотрáвити, v., vergeuden. [der.
маркотрáв(е)ць, m. II., Verschwen-
марнотрáвний, adj., verschwenderich. [schwendung.
марнотрáвство, n. I., Ver-
марну́-вáти, v. I. A.*), vergeuden.
мáр(о)т, m. I., März.

марцї́вка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Märzhuhn.
ма́сельце́, n. III., dim. ма́сло.
ма́с-ка, f. I.*), Maske.
маску́-ва́ти, v. I. A.*), maskieren.
масли́на, f. I., Öl-beere, -baum.
ма́сло, n. I., Butter.
маслова́тий, adj., butterartig.
маслу́-ва́ти, v. I. A.*), letzte Ölung spenden.
маслю́к, m. I.*), (2. s. -á), Butter-
масля́ний, adj., Butter-. [pilz.
масля́н-ка, f. I.*), Buttermilch.
масни́й, adj., fett.
масни́-ця, f. II., Butterfaß, -ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ма́сність, f. V., Fettigkeit.
масть, f. V., Farbe; Salbe.
маст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́. vp. -ще́ний), schmieren, salben, fett machen.
мастї́льни-к, m. I.*), der anstreicht, schmiert, -ця, f. II.
ма́ть = ма́тер, Mutter.
ма̀т-ер, -ґр, f. V., Mutter.
матери́зна, f. I., Muttererbe.
ма́терин, -ьский, adj., Mutter-, mütterlich. [Quendel.
матери́н-на, f. I.*), (2. pl. -о́к),
матери́я, f. III., Stoff, Materie.
ма́терний, adj., Mutter-.
ма́ти = ма́тер.
ма́-ти, v. I. A., haben, besitzen: ся sich befinden. [dim. ма́ти.
ма́тїн-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
ма́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bienenkönigin.
ма́точник, m. I.*), Weiselzelle.
матýся, f. II., dim. ма́ма.
маха́-ти, v. I. A., schwingen, winken; laufen.
махови́й, adj., Schwung-.
ма́ца-ти, v. I. A., tasten, tappen.
мацї́-нький, -пкий, -цький, u. dgl., adj., winzig.
мацн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), ма́цати.
ма́чан-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Tunke.
мача́-ти, v. I. A., tunken, tauchen, befeuchten.
мачи́на, f. I., Mohnkörnlein.
ма́ч-ка, f. I.*), Tabackschmadder.
ма́ч(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Klatsch-
ма́чоха, f. I.*), Stiefmutter. [mohn.
ма́чошин, adj., stiefmütterlich.
маши́на, f. I., Maschine.
маширу́-ва́ти, v. I. A.*), marschieren.
машкара́, f. I., Schimpf.
машкар-и́ти, v. II. A., schimpfen.
машт, m. I., (2. s. -y), Mastbaum.
ма́щенє, n. IV., Schmieren, Befetten.
ма́ю u. dgl. siehe ма́ти.
маю́чий, vadj., wohlhabend.
мая́к, m. I.*), (2. s. -á), Leuchtturm.
ма́-яти, v. I. A., (prt. -яв). bewegen, schwingen, fächeln.
мая́тник, m. I.*), Pendel.
мая́ченє, n. IV., Schwärmen.
маяч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать), schwärmen.
мгла, f. I., Nebel. [Maulwurfsgrille.
медве́дик, m. I.*), dim. медвідь;
медве́дина, f. I., Bärenfleisch.
медве́диця, f. II., Bärin.
медведю́х, m. I.*), Bärenspinner.
медвежа́, n. V., Bärenjunges.
медве́жий, adj., Bären-.
медві́д-ь, m. II., Bär.
ме́дівни́к, m. I.*). Honigkuchen.
медови́й, adj., Honig-.
медýн-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bienensaug.
медяни́й = медови́й.
медяни́к = ме́дівник.
межа́, f. IV., Feldrain.
межеви́й, adj., Rain-.
ме́жи, präp. 4. u. 6., mitten, unter, zwischen.
межина́родний, adj., international.

межиусо́биця, f. II., Bürgerkrieg.
межица́рство, n. I.. Interregnum.
межівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Anrainer.
межовий = межевий. [messen.
межу-ва́ти, v. I. A.*), aus-, ab-
мезги́нець u. dgl. siehe мізи́нець etc.
мека-ти, v. I. A., meckern, blöken.
мекіт, m. I., (2. s. -у), Geblöke.
мелéний s. молóти. [huschen.
мелька-ти, v. I. A., blinken,
мелькн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
мельник, m. I.*), Müller. [мелькати.
мельни́цтво, n. I., Müllerhandwerk.
мельни́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Müller sein.
мельнич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Müllerin.
мельничу́к, m. I.*), (2. s. -á), [Müllerbursche.
менé siehe я.
мент, m. I., Moment.
мéнь-чий, -шій, comp., малúй.
меньша́-ти, v. I. A., kleiner werden, abnehmen.
мéньшість, f. V., Minderheit.
меньш-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), vermindern, verkleinern.
мéрва, f. I., Streu. [Strohlager.
мервúско, n. I.*), Strohlager.
мервúстий, adj., гній Strohdünger.
мéрві-ти, v. I. A., krank liegen.
мерéжа, f. IV., Fischernetz.
мерéж-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sticken, ausnähen.
мерéж-ка, f. I.*), (2. pl. óк), [Stickerei.
мерéна f. I., Barbe.
мер-ехтíти siehe -котíти.
мерз-éнний, -кúй, adj., abscheulich.
мéрз(éнн)ість, f. V., Abscheulichkeit. [sich eckeln, verabscheuen.
мерз-и́ти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́),
мéрзн-ути, v. I. B., (prt. -ув und мерз), frieren.
мéркн-ути, v. I. B., (prt. -ув und мерк), ver-dunkeln, -löschen, erbleichen.
меркот-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, prt. -íв), schillern, flimmern.
мер(лé)ць, m. II., (мерц-я etc.), Leichnam.
мертвéць = мерлéць.
мéртвий, adj., tot.
мертв-и́ти, v. II. A., töten.
мертвúця, f. II., toter Untergrund.
мéр-ти, v. I. B., (prt. мру etc., prt. мер, imp. мри), sterben.
мéрхнути = мéркнути.
мерч-и́ти, v. II. A., (prt. 1. s. -ý. 3. pl. -áть), nieseln.
мерщій, adv., schneller.
месть, f. V., Rache.
мé-сти, v. I. B., (prt. -тý, imp. -ти́, prt. мíв, -лá, vp. -тéний), kehren, fegen.
мéстник, m. I.*), Rächer.
мет, m. I., (2. s. -у), Wurf.
мета́, f. I., Ziel.
мета́л-ь m. II., (2. s. -ю), Metall.
металéвий, adj., metallisch.
мет-а́ти, v. I. B., (prs. -чу etc., imp. -чи́, prt. -áв), werfen, schleudern.
метелúк, m. I.*), dim. мотúль.
метíль, f. V., Schneegestöber.
мéткий, adj., flink.
мéтний, adj., Wurf-.
метн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв),
метри́ка, f. I.*), Matrik. [hineilen.
метри́чний adj., metrisch.
метýш-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sich tummeln.
метушня́, f. II., das Hasten.
меч, m. IV., (2. s. -á), Schwert.
мечéт, m. II., Moschee.
мéчик, m. I.*), dim. меч.
мечова́тий, adj., schwertförmig.
мечта́, f. I., Hirngespinnst.
мéшкане, n. IV., Wohnen.
мéшкан(е)ць, m. II., Bewohner.
мéшти, pl. m. I.. Halbschuhe.
мжа, f. IV., Sprühregen.

ми, pl. pron., (2., 4. u. 7. нас, 3. нам, 6. нами), wir.
миг, в один — in einem Nu.
ми́га-ти, v. I. A., flackern, flimmern; blinzeln. [ми́гати.
ми́гн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в),
миг(о)т-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -і́в). ми́гати. [чка, dim.
ми́дни-ця, f. II., Waschbecken,
ми́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Waschlappen.
ми́йниця, f. II., Waschbecken.
ми́ка-ти, v. I. A., raufen, reißen,
микда́л, m. I., Mandel. [zausen.
ми́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ми́кати.
мила́вий, adj., Meilen-, meilenlang.
ми́лий, adj., lieb, angenehm.
мили́нє, n. IV., Seifenwasser.
мил-и́ти, v. II. A., seifen; stören; ся irren. [Barmherzigkeit.
ми́л'сть, f. V., Gnade, Güte,
ми́ль-ка, f, I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ми́льний, adj., irrig. [ми́ля.
ми́ло, n, I., Seife.
милозву́чний, adj., wohlklingend.
милозву́чн'сть, f. V., Wohlklang.
милосе́рдіе, n. IV., Barmherzigkeit
милосерди́ти ся, v., sich erbarmen.
милосе́рдний, adj., barmherzig.
милости́вий, adj., gnädig, barm-
ми́лостиня, f. II., Almosen. [herzig.
ми́луванє, n. IV., Liebe.
ми́лу-вати, v. I. A.*), sich erbarmen.
ми́ля, f. II., Meile. [sieder.
миля́р, m. II., (2. s. -я́), Seifen-
миля́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Seifensiederei. [ungeachtet.
ми́мо, präp. 2., vorbei, trotz,
мимові́льний, adj., unwillkürlich.
мимохі́ть, adv., unwillkürlich.
ми́мр-ити, v. II. A., murmeln.
мина́-ти, v. I. A., vorbei sein (gehen, ziehen), schwinden.
мину́-вш'сть, -л'сть, f. V., Vergangenheit. [flossen.
мину́лий, adj., vergangen, ver-
мину́та, f. I., Minute.
мин-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), vorüber-, ver-gehen, verfließen, ся vorbei sein.
мину́щий, adj., vergänglich.
мир, m. I., (2. s. -у), Friede; Welt, Volk. [aussöhnen.
мир-и́ти, v. II. A., Frieden stiften,
ми́рний, adj., friedlich.
ми́ро, n. I., Chrisam.
мирова́нє, n. IV., Ölung. [Volks-.
мирови́й, adj., Friedens-, Welt-,
миролюби́вий, adj., friedliebend.
миролюби́вість, f. V., Friedfertigkeit.
миропома́занє, n. IV., Firmung.
миротво́рець, m., Friedensstifter.
миротво́рний, adj., friedenstiftend.
мирт, m. I., -а, f. I., Myrte.
миртови́й, adj., Myrten-.
миру́-ва́ти, v. I. A., ölen.
ми́ршавий, adj., runzelig.
мирян-и́н, m, I., (pl. 1. -и, 2. мирян), Laie.
ми́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
мисль, f. V., Gedanke. [Schüssel.
мисли́в-(е)ць, m. II., -ий = adj.,
мисли́вский, adj., Jagd-. [Jäger.
мисли́вство, n. I., Weidwerk.
мисли́тель, m. II., Denker.
ми́сл-ити, v. II. A., denken, meinen.
ми́сни́к, m. I.*), Geschirrschrank.
ми́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ми́ска.
мисте́рний, adj., meisterhaft.
мист(е́)ць, m. II., Meister.
мисте́-цький, adj., -рний.
мисте́цтво, n. I., Meisterschaft.
мить, в одну м. im Augenblick.
мите́, n. IV., das Waschen.
ми́-ти, v. I. A., (vp. -тий), waschen.
ми́тка = ми́йка.

ми́то́, n. I., Maut-Zoll.
митови́й, adj., Zoll-.
ми́тю, adv., schnell.
миш, f. V., Maus.
ми́шачий, adj., Mäuse-.
мишва́, coll. f. I., Mäuse
мишеня́, n. V., junge Maus.
ми́шиця, f. II., Muskel. [миш.
ми́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
мишку-ва́ти, v. I. A.*), mausen.
мишова́тий, adj., mäuseartig.
мишови́нє, n. IV., Mäusefraß.
мишоло́в, m. I., Mäusebussard.
мишоло́в-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Mäusefalle.
мищи́на, f. I., dim. ми́ска.
мівки́й, adj., мілки́й.
мі́д, m. I., (2. s. меду), Honig.
мідь, f. V., Kupfer. [gießer.
мідни́к, m. I.*), (2. s. -á), Gelb-
мідя́к, m. I.*), (2. s. -á), Kupfer-
мі́дяний, adj., kupfern. [münze.
мідяни́стий, adj., kupferig.
мідя́р, m. II., (2. s. -я́), Kupferschmied. [Kupferschmiede.
мідя́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь),
між = межи.
мізе́рний, adj., schwach, elend
мізе́рні́сть, f. V., Elend. [jüngster.
мізи́-льний, -нний, adj., kleinster,
мізи́нчик, m. I*), kleinster (jüngster) Sohn. [legung.
мізкова́нє, n. IV., Denken, Über-
мізку-ва́ти, v. I. A.*), denken, überlegen.
мій, моя́, мое́, pron., mein.
міль, f. V., seichte Stelle.
мі́ль, f. V., Motte.
мі́лик, m. I.*), Milbe.
мілина́, f. I., міль.
мілїо́н, m. I., Million. [Millionen-.
мілїо́н ний, -о́вий, num., millionster,
мілки́й, adj., seicht; fein gestoßen.
мілкі́сть, f. V., Seichtheit; Feinheit.
мін-а́, -ьба́, f. I., Tausch.
мін-и́ти, v. II. A., bestimmen, versprechen; ся (Farbe) wechseln,
міня́йл-о, m. I., Wechsler, Tauschhändler. [wechseln.
міня́-ти, v. I. A., tauschen, ändern,
мі́р, m. I., (2. s. мо́ру), Pest.
мі́ра, f. I., Maß.
мі́ренє, n. IV., Messen.
мі́ри́ло, n. I., Maß, Maßstab.
мі́р-ити, v. II. A., (imp. мі́р-те!), messen. [мі́ра.
мі́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
мі́рку-ва́ти, v. I. A.*), merken, meinen, erwägen; mutmaßen, schließen.
мі́рний, adj., (mittel)mäßig.
мі́рні́сть, f. V., Mäßigkeit.
мі́рода́йний, adj., maßgebend.
мі́роч-ка = мі́рка.
мі́ро́шне, n. = adj., Maßgeld.
мі́ро́шник, m. I.*), Müllergesell.
мі́рский, adj., weltlich.
мі́ря-ти, v. I. A., messen.
мі́с-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу́), kneten, treten.
мі́ский, adj., Stadt-, städtisch.
мі́ст, m. I., Brücke.
мі́ст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. (по-)-ще́ний), einen Platz geben, (ein nehmen, finden); enthalten (ся sein). [2. statt.
мі́ст-о, n. I., (pl. -á), Stadt; präp.
мі́ст(о́)к, m. I.*), dim. мі́ст.
мі́сто́ч-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. мі́сто.
мі́сц-е, n. III, (pl. -я́), Ort, Stelle, Platz, Raum.
мі́сцево́вий, adj., örtlich, hiesig.
мі́сцево́сть, f. V., Ortschaft.
мі́сяц-ь, m. II., (pl. -і́), Mond, Monat. [hell.
мі́сячний, adj., monatlich; mond-
мі́т-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. (за-) -че́ний), zielen,

міт-лá, f. I., (2. pl. -éл), Besen.
мітлáр, m. II., (2. s. -á), Besen-
мíтра, f. I., Bischofskrone. [binder.
міх, m. I., (7. -ý), Sack.
міхонóш, m. IV., Sackträger.
міхýр, m. I., (2. s. -á), Blase.
мíць, f. V., Kraft, Stärke, Festig-
міцнúй, adj., fest, stark. [keit.
міцн-úти, v. II. A., stärker (fester) machen.
міцнí-ти, v. I. A., erstarken.
мішанúна, f. I., Mischung, Gemisch.
мішан-ка, f. I.*), -úна. [umrühren.
мішá-ти, v. I. A., mischen, mengen,
мішковáтий, adj., beutelartig.
мішмá, adv., gemengt.
міш(ó)к, m. I.*), dim. міх.
міщан-úн, m. I., (pl. 1. -и. 2. міщáн), Bürger, Städter.
міщáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bürgerin, Städterin.
міщáньский, adj., bürgerlich.
міщáньство, n. I., Bürgerschaft.
міщý-к, -х, m. I.*), (5. u. 7. -хy), Spießbürger. [I.*), dim. міх.
міщýл, m. I., (2. s. -á), -ик, m.
мла = мгла. [schwach.
млáвий, adj., lau, flau, matt,
млáвíсть, f. V., Lau-, Flau-heit, Schwäche. [Sumpf-boden.
млáк-а, f. I.*), -овúна, f. I., Moor;
млаковáтий, adj., sumpfig.
млúво, n. I., Mahlgut.
млин, m. I., (2. s. -á), Mühle.
млинáрский, adj., Mühl-.
млин(é)ць, m. II., dim. млин.
млинíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mühlbach. [(Putzmühle).
млинкý-ва́ти, v. I. A.*), reinigen
млин-(ó)к, -óч(o)к; m. I.*), dim.
млиньскúй, adj., Mühl-. [млин.
млúстий = мглúстий.
млíсно, adv., übel.
млíсть, f. V., Ohnmacht.
млí-ти, v. I. A., ermatten, schmachten.
мло-íти, v. II. B., übel werden, Üblichkeiten erregen.
млáвий, adj., weichlich; fad.
млáвíсть, f. V., Schwächlichkeit.
мнúмий, adj., vermeint, angeblich.
мнóг-і, pl. = adj., viele.
мнóго, adv., viel, мнóго- etc., (siehe das betreffende Grundwort).
многогрáнний, adj., vielkantig.
многократь, f. V., Vielfaches.
многократний, adj., vielfach.
многокýтний, adj., vieleckig.
многокýтник, m. I.*), Vieleck.
многорáкий, adj., vielfältig.
многостíнник, m. I.*), Polyeder.
многосторóнний, adj., vielseitig.
многострýнний, adj., vielsaitig.
многотá, f. I., Menge; Vielheit.
многоцифéрний, adj., vielziffrig.
многочлéн, m. I., Polynom.
мнóжене, n. IV., Multiplizieren.
множествó, n. I., Menge.
множúм(o)к, m. I.*), Multiplikand.
мнóжина, f. I., Mehrzahl.
множ-úти, v. II., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать), (ver)mehren, multiplizieren.
мнóжник, m. I.*), Multiplikator.
мня, мне siehe імя.
мняти = мяти.
мов, -би, conj., gleichsam, wie
мóва, f. I., Sprache. [wenn.
мóв-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. imp. мов, vp. (на-)-лений), sprechen, reden, sagen.
мóв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Rede(-nsart).
мóвнúця, f. II., Rednerbühne.
мóвнíсть, f. V., Beredsamkeit.
мовчалúвий, adj., schweigsam.
мовчалúвíсть, f. V., Schweigsamkeit.
мóвчáнка, f. I.*), das Schweigen.

мовч-а́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть, prt. -а́в), schweigen.
мо́вчки, adv., schweigend, still, stumm.
мо́га́, як (що) м., möglichst.
моги́ла, f. I., Erdhügel, Grab.
моги́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. -a.
могори́ч, m. IV., (2. s. -ý), Kauftrunk.
могота́, f. I., Vermögen, Macht.
могу́чий, adj., mächtig.
мог-чи́, -ти́ siehe мочи́.
мо́дний, adj., modisch.
модна́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Modistin.
модри́на, f. I., Lärche.
мож = мо́жна. [vielleicht.
мо́же, adv., möglich daß,
можли́вий, adj., möglich.
можли́вість, f. V., Möglichkeit.
мо́жна, adv., es ist möglich (erlaubt), man darf (kann, vermag).
мо́жний, adj., mächtig. [keit.
мо́жність, f. V., Macht, Möglich-
можні́-ти, v. I A., mächtig werden.
мо́здїр, m. I., Mörser.
мозо́л-ь, m. II., (2. s. -я́), Schwiele.
мо́з(о)к, m. I.*), (2. s, -у). Gehirn.
мозо́ла, f. I., harte Arbeit; Mühe.
мозоли́стий, adj., schwielig; mühsam.
мозо́л-ити, v. II. A., hart arbeiten.
моклі́на, f. I., nasser Boden.
мо́кн-ути, v. I. B., (prt. мок), naß
мо́крий, adj., naß. [werden.
мокри́ця, f. II., Assel.
мокрі́-ти, v. I. A., naß werden.
мокро́, adv., naß.
мокрота́, f. I., Nässe.
мольба́, f. I., Gebet.
моли́т-ва, f. I., (2. pl. -о́в), Gebet.
молитве́нник, m. I.*), Gebetbuch.
мол-и́ти, v. II. A., bitten, flehen;
мо́лодь = мо́лодїж. [ся beten.
молод(е́)ць, m. II., Jüngling.
молоде́чий, adj., jugendlich.
молоди́й, adj., jung.
моло́дик, m. I.*), Junge; Neumond.
молоди́ця, f. II., junges Weib.
мо́лодїж, f. V., Jugend.
мо́лодість, f. V., Jugendzeit.
молодни́к, m. I.*), (2. s. -á), Jungvieh.
молодні́-ти, v. I. A., jung werden.
мо́лодощі, pl. m. I., Jugendzeit.
молоня́к, m. I.*), (2. s. -á), Junge.
молоня́та, pl. n. V., junges Paar.
моло-ко́, n. I., (7. -ці́), Milch.
молокосо́с, m. I., Grünschnabel.
мо́лот, m. I., Hammer.
молотьба́, f. I., Drusch.
моло́ти, v. I. B., (prs. 1. s. мел-ю, 3. pl. -ють; prt. моло́в, imp. мели́, vp. мене́ний), mahlen; plappern.
молот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -че́ний), dreschen.
молоті́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -ьня, f. II., (2. pl. -е́нь), Dreschmaschine.
молоті́льник, m. I.*), Drescher.
молот(о́)к, m. I.*), dim. мо́лот.
молоча́-й, m. III., (2. s. -ю), Wolfmilch.
молоча́ний, adj., milchartig.
молоча́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь). Milchmeierei.
молочи́стий, adj., milchreich.
молочко́, n. I.*), dim. молоко́.
моло́чний, adj., Milch-.
моло́чник, m. I.*), Milchhändler.
моло́чниця, f. II., Milchhändlerin.
монасти́р, m. II., (2. s. -я́), Kloster. [Mönch.
мо́нах, m. I., (5. u. 7. s. -ý),
монахи́ня, f. II., Nonne.
мо́наший, adj., Mönchs-.
моне́та, f. I., Münze.
монетарня, f. II., (2. pl. -е́нь), [Münzamt.
мо́ра, f. I., Alp.
мо́рва, f. I., Maulbeere.

мо́рга-ти, v. I. A., blinzeln.
мо́ргн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), мо́ргати.
морґ, m. I., Joch (Maß).
мо́рд-а, f. I., Schnauze; -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
морду́-ва́ти, v. I. A.*), morden.
мо́р-е, n. III., (1. pl. -я́), Meer.
море-пла́в(е)ць, -хо́д(е)ць, m. II., Seefahrer. [Schiffahrt.
море-пла́вство, -хо́дство, n. I.,
мор-и́ти, v. II. A., hungern lassen.
морі́ґ, m. I., (5. u. 7. s. -у), Rasen.
моріж(о́)к, m. I.*), dim. морі́г.
мо́рк-ва, f. I., (2. pl. -о́в); -ов, f. V., Möhre. [blätter.
морквйне, coll. n. IV., Möhren-
мо́ркв-(о)вица, f. II., dim. -а.
моровйй, adj., pestartig.
моровйца, f. II., Pest.
моро́жене, n. = adj., Gefrorenes.
моро́з, m. I., (2. s. -у), Frost, -(е)ць, f. II., dim.
моро́з-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), (ge)frieren
моро́ка, f. I.*), Betäubung. [lassen.
морокли́вий, adj., betäubend.
моро́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать); quälen; betäuben.
мо́рский, adj., See-, Meer-.
морщина́, f. I., Runzel.
мо́рщ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. морщ), falten, runzeln.
моря́к, m. I.*), (2. s. -а́). Seemann.
Моска́ль, m. II., (2. s. -я́), Russe; Soldat. [Russin.
Моско́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
моско́вский, adj., russisch.
мост-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), brücken, pflastern; ся Platz nehmen.
мостовйй, adj., Brücken-.
мо́сяж, m. IV., (2. s. -у), Messing.
мо́сяжний, adj., messingen.
мося́жник, m. I.*), Gelbgießer.
мотани́на, f. I., Verwirrung.
мота́-ти, v. I. A., winden, wickeln.
мота́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spule.
моти́ка, f. I.*), Haue. [ling.
моти́ль, m. II., (2. s. -я́), Schmetter-
моти́ли́ця, f. II., Drehkrankheit.
мотилькова́ті, pl. = adj., Schmetterlingsblütler.
моти́ця, f. II., Krücke.
мо́тлох, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у), Knäuel; Pöbel.
мотло́ш-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), schlagen.
мотови́ло, n. I., Haspel.
мо́т(о)к, m. I.*), Garngebinde.
мото́рний, adj., rüstig.
мото́рність, f. V., Rüstigkeit.
мото́рошно, adv., bange.
мо́туз, m. I., Strick.
мотуз(о́)к, m. I.*), Schnur, Leine.
мох, m. I., (2., 7. s. -у und мху), Moos, Flaum.
мохна́тий, adj., bemoost; beharrt.
мохна́тї-ти, v. I. A., sich mit Moos (Flaum) bedecken.
мохо́вий, adj., moosig.
моца́к, m. I.*), (2. s. -а́), сила́ч.
моч, f. V., Harn. [Sumpf.
мо́чар, m. I.; -а́, f. I., Moor,
мочара́рний, adj., Sumpf-.
мочи́, v. I. B., (prs. мо́ж-у etc., prt. мі́г, могла́, imp. (по-)мож-и́, vp. (зне-)може́ний), können, vermögen.
мочи́ло, n. I., Hanfröste.
моч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), naß machen; nässen.
мошо́н-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), Beutel.
мошо́нник, m. I.*), Betrüger.
мошо́н-ка = мошо́нка.
мощ, m. IV., (2. s. -у), Most.
мо́щі, pl. m. IV., Reliquien.
мра́ка, f. I.*), Nebel,
мрамо́р u. dgl. siehe мармур.

мра́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), nebeln.
мра́чни́й, adj., nebelig.
мрі́я, f. III., Traum, Phantom.
мрі́-ти, v. I. A., dämmern, schimmern.
мрі́-яти, v. I. A., (prt. -яв), schwärmen.
мр-у etc. siehe ме́рти!
мсти́вий, adj., rachsüchtig.
мсти́вість, f. V., Rachsucht.
мст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. мщу, vp. мще́ний), rächen.
му, ме. (мемо́, мете́), муть = бу́ду etc.
мудраге́ль, m. II., Spitzfindiger.
мудр(е́)ць, m. II., der Weise.
му́дрий, adj., weise, klug.
му́дрість, f. V., Weisheit, Klugheit.
му́дрі́ш-ки, pl. f. I., (2. -ок), Spitzfindigkeiten.
му́др-ощі, pl. m. IV., -ішки.
мудру-ва́ти, v. I. A.*), klügeln.
муж, m. IV., Mann.
му́жеский, adj., männlich.
мужи́к, m. I.*), (2. s. -а́), Bauer.
муми́цкий, adj., Bauern-.
мужи́цтво, n. I., Bauernstand.
мужи́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bäuerin.
мужні́-ти, v. I. A., mannbar werden.
му́жність, f. V., Mannbarkeit.
мужчина́, m. = f. I., Mannsperson.
музе́-й, m. III., (2. s. -ю), Mnseum.
му́зи́ка, f. I.*), Musik-, m., -us.
музи́чний, adj., Musik-.
му́ка, f. I.*), Mühe, Qual, Pein.
мука́, f. I.*), Mehl.
муки́ця, f. II., dim. мука́.
мул, m. I., Maultier.
мул, m. I., (2. s. -у), Schlamm.
мули́стий, adj., schlammig.
мули́ця, f. II., Mauleselin.
муля́р, m. II., (2. s. -я́), Maurer.
маля́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Maurer-arbeit, -weib.
муля́рство, n. I., Maurerhandwerk.
мулярчу́к, m. I.*), Maurerlehrling.
мур, m. I., (2. s. -у), Mauer.
мура́ва, f. I., Rasen.
мура-в(е́)ль, m. II., -шка.
муравли́нє, n. IV., Ameisenhaufen.
муравли́ний, adj., Ameisen-.
мура́ш-ка, f. I.*), (2. pl, -о́к), Ameise.
мурашня́, coll. f. II., Ameisen.
му́рин, m. I., Mohr.
му́рин-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mohrin.
му́ркіт, m. I., (2. s. -у), Murren, Schnurren.
муркот-ї́ти, v. II., (prs. 1. s. -чу, prt. -ї́в), murren, schnurren.
муру-ва́ти, v. I. A.*), mauern.
мус, m. I., (2. s. -у), Muß, Zwang, Notwendigkeit.
му́с-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу, prt. -їв, vp. (зму́-)шений), müssen.
мут-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. (зму-)че́ний), trüben.
мутни́й, adj., trübe.
му́ха, f. I.*), Fliege.
мухари́ця, f. II., Fliege.
мухомо́р, m. I., (2. s. -у), Fliegenschwamm.
му́ченик, m. I.*). Märtyrer.
му́чеництво, n. I., Märtyrertum.
му́чениця, f. II., Märtyrerin.
мучи́стий, adj., mehlig.
мучи́тель, m. II., Peiniger.
му́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), martern, quälen.
мучи́ця, f. II., dim. мука́.
мучни́й, adj., mehlig.
му́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. му́ха.
му́ш-ля, f. II., (2. pl. -ель), Muschel.
мушли́к, m. I.*), (2. s. -у́), Mutterkorn.
му́штра, f. I., Exerzieren,
муштру-ва́ти, v. I. A.*), exerzieren, abrichten.
мущина́ = мужчина́.
мч-а́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, prt. -ав), eilen.

мш-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -а́ть), mit Moos ausstopfen.
мя = мене́, pron., mich.
мя́вка-ти, v. I. A., miauen.
мя(г)-кий, adj., weich; -о́нький, -е́нький, dim.
мя́гкість, f. V., Weichheit.
мягкова́тий, adj., etwas weich.
мя(г)кота́, f. I., Weichheit.
мягч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), erweichen.
мязь, f. V., Muskel.
мя́з(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Mark.
мякий = мягкий. [weich werden.
мя́кн-ути, v. I. B., (prt. мяк),
мянду́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brotkrumme.
мяси́во, n. I., мя́со.
мясйстий, adj., fleischig.
мясни́ці, pl. f. II., Fasching.
мя́со, n. I., Fleisch.
мясої́д, m. I., Fleischfresser.
мя́т-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Minze.
мя́-ти, v. I. B., (prs. мн-у etc., prt. -в, imp. мни, vp. -тий), kneten, quetschen, zerknittern.
мя́цка-ти, v. I. A., мя́ти.
мяч, m. IV., пи́лка, Spielball.

Н.

на, präp. 4. u. 7. (3.), auf, an, in; gegen, wider; über, durch, bei; für, zu; nach.
на, nimm! на́те, nehmet!
набав-и́ти, p. v., -ля́ти.
набавля́-ти, v. I. A., hinzugeben; verursachen; ся sich zuziehen; sich genug unterhalten.
на-ба́кир, adv., schief. [sehen.
набача́ити ся, p. v., sich satt (viel)
набга́ти, p. v., vieles umbiegen.
набива́-ти, v. I. A., viel schlagen, einstampfen; anfüllen, laden; ся sich aufdrängen.
набил-и́ти, p. v. II. A., andeuten; anplauschen.
набира́-ти, v. I. A., auf-nehmen, -laden; kaufen; anschwellen; ся sich sammeln; sich zuziehen.
наби́-ти, p. v., -ва́ти.
набі́г, m., Ein-, Über-fall.
набіга́ти, v., anschwellen; oft kommen; einfallen; ся, p. v., sich satt laufen.
набід-и́ти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -ува́ти ся.
набі́дува́ти, ся, p. v., viel leiden
набі́й, m., Ladung; Beule. [(darben).
на́-бік, adv., seitwärts.
на́біл, m. I., (2. s. -у), Milchwerk.
набіли́ти, p. v., бі́ли́ти.
на́бір, m. I., (2. s. -у), Ladung, **набі́(г)-чи**, p. v., -а́ти. [Fracht.
наближа́-ти ся, v. I. A., sich nähern.
набли-зи́ти, ся, p. v., -жа́ти ся.
наблуди́ти ся, p. v., viel herum-irren. [erbrechen.
наблю-ва́ти, p. v. I. A.*), viel
набожéньство, n. I., Andacht.
набо́жний, adj., fromm.
набо́жність, f. V., Frömmigkeit.
наболі́ти, p. v., viel schmerzen; wund werden.
набо́рний, adj., Fracht-.
наб-ра́ти, p. v., -ира́ти.
набрести́, p. v., на щось, auf etwas stoßen.
набреха́ти, p. v., anlügen.
наброди́ти ся, p. v., viel watten.
наброїти, p. v., anrichten.
набря́(с)кн-ути, p. v. I. B., (prt. набря́к, -ла), anschwellen.
набря́ск, m. I.*), (2. s. -у), Geschwulst. [weilen.
набува́ти, v., erwerben; ся viel
набу́-ти, p. v., (vp. -тий), -ва́ти.
набу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у, Erwerb.

нав- etc. siehe auch на- etc.
нава́жити, p. v., anwägen; ся sich vornehmen (versetzen).
на́вал, m. I., (2. s. -у), Andrang.
навал-и́ти, p. v., -ювати.
нава́льний, adj., dicht, stark.
нава́лю-вати, v. I. A.*), anhäufen.
навар-и́ти, p v., -ювати.
нава́рю-вати, v. I. A.*), ankochen.
на́вга́дь, adv., aufs Geratewohl.
навдивови́жу, adv., zum Erstaunen.
наве́зти, p. v., навози́ти.
навер-ну́ти, p. v., -та́ти. [kehren.
наверта́ти, v., einlenken; be-
навер-ті́ти, p. v.. -чувати.
наве́рчу-вати, v. I. A.*), an-, ein-
нав-е́сти, p. v., -оди́ти. [bohren.
навза́води, adv., um die Wette,
навздо́вж = вздовж. [im Galopp.
на[в]здогі́н, adv., nacheilend.
навзна́-к, -ч, adv., rücklinks.
навива́-ти, v. I. A., aufwinden; ся unter die Hand (in den Wurf) kommen. [haben.
на́вид-їти, v., (imp. -ь), gerne
навика́-ти, v. I. A., sich gewöhnen.
нави́кн-ути, p. v. I. B., (prt. нави́к, -ла), навика́ти.
навину́-ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), навива́ти. [mend.
на-ви́передки, adv., zuvorkom-
на-ви́руч, adv., zu Hilfe. [hängen.
нависа́-ти, v. I. A., herab-, über-
нависни́й, adj., drohend; zudringlich.
на́висний, adj., willkommen.
нави́сн-ути, p. v. I. B., (prt. нави́с, -ла), нависа́ти.
на́висть, f. V., Freundlichkeit.
нави́ти, p. v., навива́ти.
на́вич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gewohnheit. [viel worfeln.
навіва́-ти, v. I. A., anwehen;
на́від, m. I., (2. s. -у), Anleitung.
наві́д-ати, p. v., erfahren; besuchen; -увати.
наві́дже́ний, adj., behext, besessen.
на-ві́длї(г), adv., links von sich.
наві́ду-вати ся, v. I. A.*), besuchen.
на́віз, m. I., (2. s. -у), Dünger.
на-ві́ки, adv., ewig, für immer.
наві́-сити, p. v., -шати.
навісти́ти, p. v., навіща́ти.
на́віть, adv., sogar.
наві́ш-ати, p. v., -увати. [hängen.
наві́шу-вати, v. I. A.*), an-, ein-
навіща́-ти, v. I. A., besuchen; belehren.
на-ві́-що? нащо? wozu, weshalb?
наві́-яти, p. v., -ва́ти.
на-вкі́рки, adv., zum Trotz.
нав(с)кі́с(ь), adv., schief, schräg.
навко́лїшки, adv., knieend, fußfällig.
на-вко́ло, -вкруг(и́), adv., ringsum.
навку́ч-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), -увати ся.
навку́чу-вати ся, v. I. A.*), langweilig werden.
навманя́, adv., на́вгад.
навми́сне, adv., absichtlich.
на́води, pl. m. I., Anführungszeichen. [anführen; anleiten.
наводи́ти, v., herbei-, vor-bringen;
наводн-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
наво́дню-вати, v. I. A.*), bewässern.
навози́ти, v., viel zuführen; ся, p. v., viel fahren.
наволоч-и́ти, p. v., -увати ся, sich herumtreiben.
наволо́чу-вати, v. I. A.*), anschleppen.
на́ворот, m. I., (2. s. -у), Rückfall; zweites Mal. [periodisch.
на́воротний, adj., rückfällig,
навоскува́ти, p. v. I. A.*), anwichsen. [Gegenteil.
навпа́к(и́), adv., wiederum; im

навпла́з, adv., gestreckt.
наврѝт-ити ся, p. v., (prs. 1. s. -чу), lästig werden.
наврóч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать). beschreien.
навряд (чи), adv., fraglich (ob).
на́[в]ст-їж, -я́ж, -е́ж, adv., angel-
навстрі́ч, adv., entgegen. [weit.
навт-е́ки, -їкй, -їкача́, adv., fort, fliehend. [werden.
навтя́мити ся, p. v., zuwider
на́вхре́ст, adv., kreuzweis.
навча́-ти, v. I. A., научáти.
навч-и́ти, p. v., -áти.
навяз-а́ти, p. v., -увати.
навя́зу-вати, v. I. A.*), auf-, anbinden; anknüpfen.
нагад-а́ти, p. v., -увати.
нага́й, m. III., (2. s. -я́), Peitsche, Knute.
нага́й-ка, f. I.*), [2. pl. -о́к), нага́й.
на-гала́й на-бала́й, adv., eilfertig.
нага́льний, adj., heftig, plötzlich; dringend. [Dringlichkeit.
нага́льнѝсть, f. V., Heftigkeit;
нага́на, f. I., Tadel,
нагана́-ти, v. I. A., нагони́ти.
нага́рба-ти, p. v. I. A., anraffen.
нагѝба-ти, p. v. I. A., antreffen;
на́гий, adj., го́лий. [erfassen.
нагил-и́ти, p. v. II. A., zuschanzen.
нагина́-ти, v. I. A., beugen, biegen, neigen. [Anlauf.
на́гѝн, m. I., (2. s. -у), Antrieb;
на́гін-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Hetz(jagd).
на́глий, adj., plötzlich, dringlich.
нагл-и́ти, v. II. A., drängen.
на́глѝсть, f. V., Dringlichkeit.
наглот-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -че́ний), anhäufen.
на́гляд, m. I., (2. s. -у), Aufsicht.
нагля-да́ти, v., beaufsichtigen.
наглядáч, m. IV., (2. s. -á), Aufseher.
наглядѝти, p. v., erblicken, ausersehen, finden.
нагля́дний, adj., anschaulich, augenscheinlich, Anschauungs-.
нагля́днѝсть, f. V., Anschau-ung,
нагна́ти, p. v., наганя́ти. [-lichkeit.
нагнѝвати ся, p. v., böse werden.
на́гнїт, m., Druck.
на́гнїт(о)к, m. I.*), Hühnerauge.
нагноїти, p. v., düngen.
наг-ну́ти, p. v., -ина́ти.
наговори́ти, p. v., vorplauschen, verleumden; ся sich satt reden.
на́го́да, f. I., Gelegenheit. [füttern.
нагодува́ти, p. v., sättigen, an-
на́голос, m. I., (2. s. -у), Akzent.
на-го́лос, adv., laut.
нагони́ти, v., an-, weg-, zu-, forttreiben; einholen; ся Anlauf nehmen.
нагорі́ти, p. v., anbrennen.
нагор-ну́ти, p. v., -та́ти.
нагоро́да, f. I., Belohnung.
нагород-и́ти, p. v., -жувати.
нагоро́джу-вати, v. I. A.*), belohnen, vergelten, ersetzen.
нагорта́-ти, v. I. A., auf-, anscharren, -häufen. [sehaften.
нагосподáрити, p. v., anwirt-
нагота́, f. I., Nacktheit.
нагото́в-ити, p. v., -ля́ти.
наготовля́-ти, v. I. A., zu-bereiten, bereit halten. [pfänden.
награ́бити, p. v., viel rauben.
награ́ти, p. v., viel spielen, ся sich satt spielen.
нагреб-сти́, p. v., (vp. -ле́ний), an-, auf-scharren. [-reiben.
нагри́зти, p. v., an-beißen, -nagen,
нагрівá-ти, v. I. A., erwärmen.
нагрі́-ти, p. v., -ва́ти.
нагрішити, p. v., ansündigen.
нагро́бний, adj., Grab-.
нагро́бник, m. I.*), надгро́бок.
нагрози́ти, p. v., androhen.

нагру́дний, adj., Brust-. [u. dgl.
нагру́дник, m. I.*), Brustschild
нагруз-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), beladen (Schiffe). [(verlieren).
нагуби́ти, p. v., viel verderben
нагудї́ти, p. v., viel brausen.
нагуля́ти ся, p. v., sich satt tanzen. [u. dgl.
нагу́ркати, p. v., viel poltern
нагурк-оти́ти, p. v., -ати.
наґаздува́ти, p. v., нагосподáрити.
над, präp. 4. u. 7., über, darüber; auf, an, gegen, dazu, oberhalb; над-, Ober-, über-.
надава́ти, v., aufgeben, verleihen; ся viel geben; passen. [etc.
надави́ти, p. v., (viel) an-drücken
на да́льше, да́лї, adv., künftig.
надар-и́ти, p. v., -я́ти. [umsonst.
на-да́рмо, adv., vergebens,
надаря́-ти, v. I. A., beschenken.
нада́-ти, p. v., -ва́ти.
надба́ти, p. v., erwerben.
надбіга́ти, v., heran-, her-laufen.
надбі(г)-чи, p. v., -а́ти.
надве́зти, p. v., надвози́ти.
надвереди́ти, p. v., verletzen.
надви́гати ся, p. v., viel tragen (heben). [Überschuß.
на́двиш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
на-двір, adv., hinaus.
надві́рє, n. IV., das Freie.
надві́рний, adj., Außen-, äußerer,
надво́дний, adj., Wasser-.
надвози́ти, v., heranführen.
на-дворі́, adv., draußen.
надво́рний, adj., Hof-.
надганя́-ти, v. I. A., zu-, heran-, herbei-treiben.
надгнива́-ти, v. I. A., anfaulen.
надгни́-ти, p. v., -ва́ти.
надгриза́-ти, v. I. A., annagen.
надгри́з-ти, p. v., -а́ти.
надгро́бний, adj., Grab-.
надда́ток, m., Zugabe.
над-де́рти, p. v., (prs., imp. наді-), наддира́ти.
наддира́-ти, v. I. A., anreißen.
наде́рти, p. v., надира́ти. [lich.
надзвича́йний, adj., außerordent-
надзира́тель, m. II., Aufseher.
надзира́тель-ка, f I.*), (2. pl. -о́к), Aufseherin. [gen.
надзира́-ти, v. I. A., beaufsichti-
на́дзір, m. I., (2. s. -у), Aufsicht.
надиба́-ти, p. v. I. A., нади́бувати.
нади́бу-вати, v. I. A.*), an-treffen, finden.
надиви́ти ся, p. v., sich satt sehen.
надиву́ва́ти ся, p. v., sich genug wundern.
надима́-ти, v. I. A., надува́ти.
нади́м-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), voll rauchen. [(schleißen).
надира́-ти, v. I. A., viel reißen
на́д-ити, v. II. A., (prs. -жу, vp. -жений, imp. -ь, -ьте), ködern, locken.
на́дих, m., (2. u. 7. -у), Hauch.
нади́х-ати, p. v., -увати.
нади́ху-вати, v. I. A.*), anhauchen; ся einatmen.
наді́бний, adj., nötig. [Zugehör.
на́діб(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
надїва́-ти, v. I. A., anziehen.
надґна́ти, p. v., надогоня́ти.
надґїда́-ти, v. I. A., anfressen.
надґїзджа́ти, v. I. A., angefahren kommen.
надґі́йний, adj., hofnungsvoll.
надійти, p. v., надходи́ти.
на́дїл, m. I., (2. s. -у), Anteil.
надїл-и́ти, p. v., -я́ти.
надїля́-ти, v. I. A., beteilen; ver-
надї́-нути, p. v., -ва́ти. [sorgen.
надірва́ти, p. v., надрива́ти.
надісла́ти, p. v., надсила́ти.

над'їсти, p. v., над'їдáти.
над'ї-хати, p. v., -зджáти.
надія, f. III., Hoffnung.
надї-яти ся, v. I. A., (prt. -яв),
надкол-óти, p. v., -ювати. [hoffen.
надколю-вати, v. I. A.*), ein wenig spalten.
надкро-їти, p. v. II. B., (imp. крій! v. p., кроєний), -ювати.
надкрóю-вати, v. I. A.*), anschneiden.
надку-сúти, p. v., -шувати.
надкýшу-вати, v. I. A.*), anbeißen.
надл-етїти, p. v., -лїтáти.
надлї-зáти, v. I. A., herankriechen.
надлїз-ти, p. v., -áти.
надлїтáти, v., heran-fliegen, -laufen.
надлом-úти, p. v., -лювати.
надлóмлю-вати, v. I. A.*), anbrechen. [f. V., Übermaß.
надмір, m. I., (2. s. -у), -нíсть,
надмóрский, adj., am Meere liegend.
надн-éсти, p. v., -осúти.
надноси́ти, v., herbeibringen.
надоб-úти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -ля́ть,), passen.
надóбність, f. V., Behagen.
надóбний, adj., gefällig; nötig.
на-добрáніч! gute Nacht!
надовбáти, p. v., viel stochern etc.
надовжúти, p. v., viel Schulden machen.
на-дóгад, adv., aufs Geratewohl.
надогоня́ти, v., nachjagen, nach-, er-eilen.
надоїдáти, v., zusetzen, lästig
надої-сти, p. v., -дáти. [werden.
надоїти, p. v., anmelken.
надокýчити, p. v., lästig werden.
надолýга, f. I.*), Ersatz, Vergütung.
надолýж-ити, p. v., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. надолуж), ersetzen, vergüten. [woyon trinken.
надпива́-ти, v. I. A., ein wenig
надпил-úти, p. v., -ювати.
надпúлю-вати, v. I. A.*), ansägen.
нáдпис, m. I., (2. s. -у), ь, f. V., Aufschrift. [-пивáти.
над-пúти, p. v., prs. наді-),
надплúсти, p. v., heranschwimmen.
надпоч-áти, p. v., -инáти.
надпочинáти, v., anfangen; хлїб anschneiden.
надпсóваний, adj., anbrüchig.
надрива́-ти, v. I. A., anreißen.
надрíз-ати, p. v., -увати.
надрíзу-вати, v. I. A.*), an-, ein-schneiden.
надробúти, p. v., ein-, an-brocken.
надрóчити, p. v., viel reizen
надруб-áти, p. v., -увати. [necken).
надрýбу-вати, v. I. A.*), an-hauen, -schneiden.
надрукувáти, p. v., aufdrucken.
надрядний, adj., übergeordnet.
надсаджá-ти, v. I. A., über-anstrengen.
надсад-úти, p. v., -жáти. [senden.
надсила́-ти, v. I. A., zu-schicken,
надскáку-вати, v. I. A.*), zuvorkommend sein.
надтина́-ти, v. I. A., anschneiden.
нáдто, adv., überdies, überaus, zu viel (sehr). [-тинáти.
над-тя́ти, p. v., (prs. u. imp. наді-),
надува́-ти, v. I. A., auf-, an- blasen; annarren.
надуживáти, v., mißbrauchen.
надуж-úти, p. v., -ивáти.
надýм-áти ся, p. v., -увати ся.
надýму-вати ся, v. I. A.*), überlegen, sich besinnen (entschließen). [(betrügen).
надури́ти, p. v., viel foppen
наду-сúти, -шúти, p. v., viel pressen, würgen.
надý-ти, p. v., -вáти.
надýтість, f. V., Aufgeblasenheit.
надяга́-ти, v. I. A., anziehen.

на́-єм, m. I., (2. s. -йму etc.),
наємний, adj., Miet-. [Miete.
наємник, m. I.*), Mietling.
наж-а́ти, p. v., -ина́ти.
нажина́-ти, v. I. A., viel schneiden, ernten.
на-же́бри пітй, betteln gehen.
наже́рти ся, p. v., sich anfressen.
нажива́-ти, v. I. A., erwerben.
нажи́-ти, p. v., -ва́ти.
нажи́ч-ити, p.v., -увати.
нажи́чу-вати, v. I. A.*), viel leihen (borgen). [kümmern.
нажури́ти ся, p. v., sich viel
наза́д, adv., zurück, rückwärts; präp. 2., hinter.
назадгу́зь, adv., rück-wärts, -lings.
назаднйцтво, n. I., Rückschritt.
назбива́-ти, p. v. I. A., zusammenschlagen, -legen.
на-збйтки, adv., zum Trotz, (Spott).
на́зва, f. I., Benennung.
наз-ва́ти, p. v., -ива́ти.
на́звиско, n. I.*), Name.
наздо́гад = надо́гад.
наздогі́н, adv., im Verfolgen.
наздогоня́-ти, v. I. A., nachjagen.
назива́-ти, v. I. A., nennen; ся heißen. [hüten.
назира́-ти, v. I. A., beobachten;
на́зирці, adv., nachsehend.
нази́чити, = нажи́чити. [fliegen.
назлі́та-тися, p. v. I. A., zusammen-
назмі́та-ти, p. v. I. A., zusammenfegen. [bestimmen.
назнача́-ти, v. I. A., bezeichnen,
назнач-и́ти, p. v., -а́ти. [ча́ти.
назна́чу-вати, v. I. A.*), naznaназо́р-и́ти, p. v. I. A., erblicken.
назу́стрі-т, -ч, adv., entgegen.
най, präfix, am, sehr, überaus; conj. damit, daß. [soll, möge!
най, найте! imp., laß, lasset;
наймá-ти, v. I. A., mieten, dingen.
на́йми, pl. m. I., Miete, Dienst.
найм-и́ти, p. v. I. B., (prt. -и́в, vp. -де́ний)), а́ти.
на́ймит, m. I., Knecht, Diener; é, coll. n. IV, Dienerschaft.
на́ймич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Dienerin, Magd.
найти́, p. v., finden, treffen. [essen.
наї́да́-ти ся, v. I. A., sich satt
наї́жити ся, p. v., sich sträuben.
на́їзд, m. I., (2. s. -у), Ein-, Über-fall.
наїзджа́-ти, v. I. A., ein-, überfallen; gefahren kommen.
наї́здник, m. I.*), Raubritter.
наї́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
наї́хати, p. v., наїзджа́ти.
на́каз, m. I., (2. s. -у), Befehl.
наказ-а́ти, p. v., -увати.
нака́зу-вати, v. I. A.*), auftragen, heißen, einschärfen, ermahnen, befehlen.
нака́пати, p. v., antröpfeln.
накара́-ти, p. v., viel strafen; ся viel leiden.
наква́сити, p. v., ansäuern.
наки́ва́ти, p. v., androhen.
никида́ти, v., aufwerfen; ся anfallen, sich aufwerfen.
наки́-нути, p. v., -да́ти. [ansetzen.
накипі́ти, p. v., beim Kochen
накири́нити, p. v., ansudeln, anpfuschen.
накиса́-ти, v. I. A., sauer werden.
наки́с-нути, p. v., -а́ти. [Auflage.
на́кла́д, m. I., (2. s. -у), Aufwand;
накладá-ти, v. I. A., auflegen.
на́кла́дчик, m. I.*), Verleger.
накла́жа, f. IV., Ladung.
накла́-сти, p. v., -да́ти.
накле-ї́ти, p. v., -ювати.
наклею-вати, v. I. A.*), aufkleben.
наклйку-вати, v. I. A.*), auffordern, ermahnen.
на́клін, m. I., (2. s. -у), Neigung.

наклон-и́ти, p. v., -ювати.
наклоню-вати, v. I. A.*), neigen, beugen; bewegen.
наклопота́ти, p. v. belästigen; ся sich viel bekümmern.
наклюва́ти ся, p. v., aufkeimen.
наклясти, p. v., viel fluchen.
наклячі́ти ся, p. v., viel knieen.
наковáти, p. v., viel hämmern etc.
накоїти, p. v., anrichten. [während.
наколи́, conj., wenn, sobald,
наколї́н(о)к, m. I.*), Kniescheibe.
наколо́ти, p. v., anstechen; viel spalten (schlachten). [irreführen.
наколоти́ти, p. v., einmachen;
наконе́ць, adv., endlich.
нанопа́ти, p. v., herausgraben; ся sich müde graben.
накопи́чити, p. v., anhäufen.
накоптїти, p. v., anrußen.
нако́рін(о)к, m. I.*), Sproß; Schlag.
накорми́ти, p. v., sättigen.
накоси́ти, p. v., anmähen.
на-кпи́, adv., zum Spott.
накпи́ти ся, p. v., verspotten.
накрапа́ти, v., zu tropfen anfangen,
накра́яти, p, v., viel anschneiden.
на́крив-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Deckel.
на́крива́-ти, v. I. A., zu-, be-decken.
накри́-ти, p. v., -ва́ти.
накрича́ти, p. v., anschreien.
накриши́ти, p. v., anbrocken.
накру-ти́ти, p. v., -чувати.
накру́чу-вати, v. I. A.*), aufdrehen, lenken, wenden.
накува́ти = наковáти.
на́куп, m. I., (2. s. -у), Ankauf.
накупа́ти ся, p. v., viel baden.
накуп-и́ти, p. v., -о́вувати.
накупо́ву-вати, v. I. A.*), viel einkaufen.
накур-и́ти, p. v., -ювати.
наку́рю-вати, v. I. A.*), viel anrauchen.
нала́годити, p. v., bereit machen (halten).
на-ла́д, adv., gemäß, analog.
наладува́ти = накладáти.
налази́ти, v., oft kommen. [gehen.
нала́зити ся, p. v., sich müde
нала́па́ти, p. v., ertappen.
налаштува́ти, p. v, rüsten.
нала́яти, p. v., viel (aus-)schelten.
нале́жати, v., gehören, ся gebühren, ziemen satt liegen.
належи́тий, adj., gehörig.
належи́тість, f. V., Schuldforderung. [hörend.
нале́жний, adj., gebührend, ge-
нале́жність, f. V., Gebühr.
налетїти, p. v., налїта́ти.
наливá-ти, v. I. A., eingießen.
на́лив-ка, f. I*), Aufguß.
нали́вний, adj., viel aufgegossen.
нализа́ти ся, p. v., viel lecken.
наликá́ти ся, p. v., viel schlucken.
налипá-ти, v. I. A., sich ankleben.
нали́п-нути, p. v., -а́ти.
-нали́сник, m. I.*), Pfannenkuchen.
нали́-ти, p. v., -ва́ти.
нали́чман, m. I., Maske, Larve,
на-лї́во, adv., links.
на́лїг, m. I.*), (2. s. -у), Sucht.
налїза́-ти, v. I, A., налази́ти.
налїз-ти, p. v., -а́ти.
налїп-и́ти, p. v., -лювати. [kleben.
налїплю-вати, v. I. A.*), auf-, an-
налїта́ти, v., herbeifliegen; ся viel fliegen (herumlaufen).
налїчи́ти, p. v., zählen.
налови́ти, p. v., fangen.
налого́вий, adj., Gewohnheits-.
наложи́ти, p. v., накладáти.
налом-и́ти, p. v., -лювати.
налóмлю-вати, v. I. A.*), (viel) brechen; ся sich anpassen.
налупи́ти, p. v., anschälen.
налу́щити, p, v., anhülsen. [freuen.
налюбува́ти ся, p. v., sich an-

налягáти, v., lasten; dringen; hinken.
налякáти, p. v., erschrecken.
наля-чúй, p. v., -гáти.
намавлятú = намовлятú.
намагá-ти, v. I. A., streben; sich trachten.
намáз-ати, p. v., -увати.
намáзу-вати, v. I. A.*), bestreichen, anschmieren.
намалювáти, p. v., (auf)malen.
нама-стúти, p. v., -щувати.
намáщу-вати, v. I. A.*), bestreichen; salben.
намахáти, p. v., махáти.
намáцати, p. v., tastend finden.
намачáти, p. v., намочúти.
нáмек, m. I.*), (2. s. -y), Andeutung, Anspielung.
намекá-ти, v. I. A., anspielen.
намекну-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), намекáти.
нам-éсти, p. v., -ітáти.
нáмет, m. I., (2. s. -y), Zelt.
наметáти, p. v., an-, auf-werfen.
намúкати, p. v., anrupfen.
намилúти, p. v., anseifen.
нáмисл, m. I., (2. s. -y), Überlegung. [ся.
намúслити ся, p. v., намишлятú
нáмúсто, n. I., Halsschmuck.
намишля-ти ся, v. I. A., bedenken, überlegen. [-óк), Erwähnung.
нáмін-ка, змін-ка, f. I.*), (2. pl.
нáмір, m. I., (2. s. -y), Absicht.
намíр-ити, p. v., -ятú.
намірятú, v., vorhaben; ся zielen.
наміркувáти ся, p. v., sich besinnen.
намúсúти, p. v., намíшувати.
нáмість = зáмість.
намíстник, m. I.*), Statthalter.
намíстнúцтво, n. I., Statthalterei.
намітá-ти, v. I. A., zusammenkehren.
намíт-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. чý, vp. -чéний), -чáти. [wurf.
намíт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Über-
намíту-вати, v. I. A.*), anwerfen.
намічá-ти, v. I. A., bemerken, bezeichnen.
намíш-áти, p. v., -увати. [-knetten.
намíшу-вати, v. I. A.*), an-mischen,
намнóж-ити, p. v., -увати.
намнóжу-вати, v. I. A.*), stark vermehren, anhäufen. [stiftung.
намóва, f. I., Überredung, An-
намóв-ити, p. v., -лятú. [reden.
намовля-ти, v. I. A., über-, be-
намокá-ти, v. I. A., naß werden.
намóк-нути, p. v., -áти. [(beten).
намолúти ся, p. v., viel bitten
нáмолот, m. I., (2. s. -y), Druschertrag.
намолóти, p. v., anmahlen.
намоло-тúти, p. v., -чувати. [schen.
намолóчу-вати, v. I. A.*), andre-
намóрдник, m. I.*), Maulkorb.
намóрщити, p. v., runzeln.
намот-áти, p. v., -увати.
намóту-вати, v. I. A.*), auf-wickeln, -haspeln. [wollen.
намо(г)чú ся, p. v., dringend
намóч-йти, p. v., -увати. [machen.
намóчу-вати, v. I. A.*), naß
нáмýл, m. I., (2. s. -y), Schlamm.
намýлúстий, adj., schlammig.
намул-йти, p. v., -ювати.
намýлю-вати, v. I. A.*), mit Schlamm bedecken.
намуруváти, p. v., viel mauern.
намýтúти, p. v., trüben.
намýчити, p. v., viel plagen (quälen).
намятú, p. v., anquetschen.
нанáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Patin.
нанáшк-о, m. I.*), Pate.
нан-éсти, p. v., осúти.
нанúзу-вати, v. I. A., auffädeln.
нанúщити, p. v., viel verderben.

на́-ніч, adv., auf die Nacht.
на́-ново, adv., aufs neue.
наноси́ти, v., herbeitragen.
нанюха́ти, p. v., anriechen.
наня́ти, p. v., найма́ти. [ringsum.
на-око́ло, на-округ(и́), adv.,
на-о́слїп, adv., на́слїпо.
наостр-и́ти, p. v., -ювати.
наостр-ю-вати, v. I. A.*), schärfen.
нао́чний, adj., свідок Augenzeuge.
на́пад, m. I., (2. s. -у), An-, Über-fall. [fallen.
напада́ти, v. I. A., an-, über-
на́пад-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fischnetz.
напа́дник, m. I.*), Angreifer.
напакува́ти, p. v., vollpacken.
напал-и́ти, p. v., -ювати.
напа́лю-вати, v. I. A.*), stark einheizen.
напа́р-ити, p. v., -ювати.
напа́рю-вати, v. I. A.*), anbrühen.
напаску́дити, p. v., verunreinigen.
напа́сливий, adj., händelsüchtig.
на́пасть, f. V., Verdächtigung.
напа́-сти, p. v., -да́ти. [weiden.
напа́-сти, (ся), p. v., (sich) satt
на́пас-(т)ний, adj., -ливий.
на́паст-ник, m. I.*), Verfolger, Händelsüchtiger. [beschuldigen.
напасту-ва́ти, v. I. A.*), behelligen,
напа́хати ся, p. v., sich satt riechen.
напе́вно, adv., sicher, gewiß.
на-перегі́н, adv., um die Wette.
напере́д, adv., vor-an, -aus, erst; künftig; präp. 2., 4. u. 6., vor.
на-перекі́р, adv., zum Trotz.
напе́рст(о)к, m. I.*), Fingerhut.
напе́рти, p. v., напира́ти.
наперчи́ти, p. v., anpfeffern. [lich.
на-першу́, adv., zuerst, ursprüng-
напеча́тати, p. v., aufdrucken.
напечи́, p. v., напіка́ти.
напива́-ти ся, v. I. A., zechen.
напи́-лий, adj., betrunken.
напира́-ти, v. I. A., dringen, drängen.
на́пис, m. I., (2. s. -у), -ь, f. V., Aufschrift.
написа́ти, p. v., aufschreiben.
напита́ти, p. v., erfragen. [trinken.
напи́ти, p. v., antrinken; ся
напи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Trank, Getränk.
напиха́-ти, v. I. A., (voll)stopfen.
на-пі́в, adv., halb.
нап-и́й, m III., (2. s. -ою), -и́ток.
напіка́-ти, v. I. A., viel backen, braten. [Druck.
на́пір, m. I., (2. s. -у), Andrang,
на́пірний, adj., stürmisch, heftig.
напічня́віти, p. v., anschwellen.
напія́ти, p. v., viel krähen (reden).
напла́кати ся, p. v., viel weinen.
наплати́ти ся, p. v., viel zahlen.
напл-е́сти, p. v., -ита́ти.
на́плив, m. I., (2. s. -у), Zufluß.
наплива́-ти, v. I. A., zu-fließen, -strömen.
напли́-сти, p. v., -ва́ти.
наплїта́-ти, v. I. A., flechten; schwatzen.
наплоди́ти, p. v., viel erzeugen.
наплюва́ти, p. v., anspucken.
наповіда́ти ся, v., sich satt erzählen.
напові́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
напо́вн-и́ти, p. v., -я́ти.
наповня́-ти, v. I. A., an-, er-füllen.
напоготові, adv., fertig.
напо-йи́ти, p. v., -ювати.
наполо́ти, p. v., anjäten.
наполо́шити, p. v., налякáти.
напо́мацки, adv., tappend, tastend.
напомина́ти, v. ermahnen.
напопере́к, adv., quer.
напорош-и́ти, p. v., -увати.
напоро́шу-вати, v. I. A.*), Staub machen.

напóрпати, p. v., anscharren.
на-пóсл'ід-ку, -ок, adv., zuletzt, am Ende.
напóстити ся, p. v., viel fasten.
на-потóму, adv., für späterhin.
напóхапци, adv., in der Eile.
на-пóчіпки, adv., hockend.
напóю-вати, v. I. A.*), tränken.
напрáв-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ausbesserung.
направ-éць, -ц'ú, adv., gradaus.
напрáв-ити, p. v., -ля́ти.
направля́-ти, v. I. A., aus-bessern, richten; einrichten, weisen.
напрáжити, p. v., viel rösten (braten).
нáпрáсний, adj., gewaltsam, plötzlich.
напрáти (ся), p. v., viel Wäsche waschen.
на-прáх, adv., ganz, völlig, zu Staub.
напрацювáти ся, p. v., sich müde arbeiten.
на прúклад, на прúмір, adv., z. B.
наприкр-ити ся, p. v. II. A., -я́ти ся.
наприкря́-ти ся, v. I. A., lästig werden (fallen).
напросúти ся, p. v., viel bitten.
напростéць, adv., направéць.
напрост-у-вáти, v. I. A.*), gerade machen.
напрóтив, adv. u. präp. 2. u. 3., hingegen, entgegen, gegenüber.
напрýга, f. I.*), Anspannung.
напружá-ти, v. I. A.*), anspannen, anstrengen.
напруж-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -я́ть), -я́ти.
напрядá-ти, v. I. A., anspinnen.
нáпрям, m. I., -(o)к, m. I.*), (2. s. -y), Richtung.
напря́-сти, p. v., -дáти.
напря́тати, p. v., ansammeln.
напсувáти, p. v. viel verderben.
напувати = напóювати.
напý-гати, p. v., -дити.
напýдити, p. v., erschrecken.
напусти́ти, p. v., herein-, ein lassen.
напут-и́ти, p. v. II. A., (prs. -чý, vp. -чéний), -чувати.
напухá-ти, v. I. A., anschwellen.
напýх-нути, p. v., -áти.
напу-чня́віти, p. v., -хнути.
напýчу-вати, v. I. A.*), anleiten, (unter)weisen.
нап-хáти, p. v., -ихáти.
нарáда, f. I., Beratung.
нарáд-ити, p. v., -жувати.
нарáджу-вати, v. I. A.*), (an)raten.
нарадувати ся, p. v., sich anfreuen.
наражá-ти, v. I. A.*), ся (sich) aussetzen.
нарáз, adv., auf einmal, plötzlich; -ú jetzt, -ý anfangs.
нара-зúти, p. v., -жáти.
нарáяти, p. v., anraten.
нарáквиці, pl. f. II., Manchetten.
нар-астáти, siehe -остáти.
нарахувáти, p. v., anzählen.
нар-вáти, p. v., -ивáти.
нáрваний, adj., jähzornig.
на-рéшті, adv., zuletzt, schließlich.
нáриб(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Fischbrut.
наривá-ти, v. I. A., an-reißen, -pflücken.
нáрис, m. I., (2. s. -y), Entwurf.
нарисувáти, p. v., aufzeichnen.
нарúти, p. v., anwühlen.
на-рівнi, adv., gleich.
нáрід, m. I., (2. s. -y), Volk.
наріжний, adj., Eck-.
нарізати, p. v., an-, ein schneiden, anschlachten.
нá-рік, adv., aufs Jahr.
наріка́-ти, v. I. A., klagen.
нáр-іст, m. I., (2. s. -y), Auswuchs, Schwiele; Endung.
нарíчи-є, n. IV., (2. pl. -й), Dialekt.
нароб-úти, p. v., -ля́ти.
наробля́-ти, v. I. A., (viel) machen, anrichten, verursachen.

наро́д- на́рід, -(е)ць, m. II., dim.
народи́ти ся, p. v., geboren
на́ро́дний, adj., Volks-. [werden.
на́ро́дність, f. V., Nationalität.
на-ро́ду, adv., von Geburt an.
на-ро́звір, на-ро́звіж, adv., siehe на-встіж.
нарозу́м-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. vp.-лений), Verstand beibringen (ся annehmen).
на́ро́ком, adv., absichtlich.
на́рост = на́ріст.
наростá-ти, v. I. A., anwachsen.
нарост-и́, p. v., -áти.
на́рост(о)к, m. I.*), на́ріст.
наро́-чний, -шний, adj., absichtlich.
на́руб, m. I., (2. s. -у). Anschnitt.
наруб-áти, p. v., -увати.
нару́бу-вати, v. I. A.*), an-schneiden, -hacken.
нару́га, f. I.*), Spott, Hohn.
наруг-áти ся, p. v., -увати ся.
нару́гу-вати ся, v. I. A.*), verspotten, -höhnen.
нарумяни́ти, p. v., rot färben.
на́руч, adv., -ний, adj., recht, gelegen.
нару́ш-ити, p. v., -увати.
нару́шу-вати, v. I. A.*), stören; verletzen.
наряд-и́ти, p. v., -жáти.
наряджá-ти, v. I. A., ankleiden, ausstatten, schmücken; aufbahren; laden. [gekleidet.
наря́дний, adj., stattlich, schön.
нас siehe ми.
насáд, m. I., Teil des Wagengestells; Grund, Basis.
насад-и́ти, p. v., -жувати.
насáджу-вати, v. I. A.*), an-, auf-setzen, -stecken, -pflanzen.
насвари́ти, p. v., rügen, auszanken.
насвистáти, p. v., anpfeifen.
насьвітúти, p. v., viel leuchten.
насел-и́ти, p. v., -ювати.
насе́лю-вати, v. I. A.*), an-, besiedeln. [ärgern.
насе́рдити (ся), p. v., (sich) viel
на-серед, präp. 2., (in-) mitten.
наси́діти (ся), p. v., viel (genug) sitzen.
наси́ла, f. I., Gewalt, Zwang.
насила́-ти, v. I. A., zu-senden, -schicken.
насил-и́ти, p. v., -и́ти.
наси́льний, adj., gewaltsam.
наси́лувати, v., zwingen, nötigen.
насиля́-ти, v. I. A., an-, auffädeln.
на́сип, m. I., (2. s. -у), Erdhaufen.
насипáти, v., hinein-, aufschütten aufstreuen. [Einschütt.
на́сип-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
на́сит, m. I., (2. s. -у), Sättigung.
наси-ти́ти, p. v., -щáти.
насихá-ти, v. I. A., antrocknen.
насища́-ти, v. I. A., sättigen.
насі́ва́-ти, v. I. A., ansäen; durchsieben. [Nachsaat.
на́сі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
насі́-да́ти, v., sich ansetzen.
на́сі́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bruthenne.
насі́ко́м(е)ць, m. II., о́вад.
насі́нє, n. IV., Samen.
насі́нний, adj., Samen-.
насі́нник, m. I.*), Samenfrucht.
насі́-сти, p. v., -да́ти; ся sich versetzten. [schneiden.
насі́чи́, p. v., an-hacken,
насі́-яти, p. v., -ва́ти.
наскака́ти ся, p. v., viel herumspringen.
наскáку-вати, v. I. A.*), hinzuspringen; anrennen; den Hof machen. [werfen, -legen.
наскида́ти, p. v., zusammen-
наскипáти, p. v., anspalten.
наскі́рниця, f. II., Oberhaut.
наскладáти, p. v., zusammenlegen.
наск-о́чити, p. v., -а́кувати.

наскупо́ву-вати, v. I. A.*), auf-, zusammen-kaufen.
наску́ч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. наску́ч), langweilen.
нас-ла́ти, p. v., -ила́ти. [benetzen.
наслі́нити, p. v., mit Speichel
наслі́дє, n. IV., Erbschaft.
наслі́д-ити, p. v., -увати.
наслі́дний, adj., nachfolgend, Erb-.
наслі́дник, m. I.*), Nachfolger, Erbe. [Erbin.
наслі́дниця, f. II., Nachfolgerin,
на́слі́д(о)к, m. I.*), (2. s -у), Folge, Wirkung.
наслі́дство, n. I., Nachfolge.
наслі́дуванє, n. IV., Nachahmung.
наслі́ду-вати, v. I. A.*), erben; nachahmen.
наслужи́ти ся, p. v., viel dienen.
наслу́хати ся, p. v., sich satt hören. [lauschen.
наслу́ху-вати, v. I. A.*), horchen,
насьміва́-ти ся, v. I. A., verlachen, spotten. [wagen.
насьміл-и́ти ся, p. v. II. A.,
на́сьміх, m. I., (2 u. 7. -у). Gelächter, Spott. [bringen.
насьміши́ти, p. v., zum Lachen
на́сьміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), на́сьміх.
насьмія́ти ся, p. v., viel lachen.
насмокта́ти ся, p. v., sich satt saugen. [spinnen.
наснува́ти, p. v., aufwickeln,
насо́л-и́ти, p. v., ювати. [salzen
насо́лю-вати, v. I. A.*), an-, ein-
насо́хну́ти, p. v., насиха́ти.
наспа́ти ся, v., sich satt schlafen.
на-спі́в, adv., halbpart. [singen.
насьпіва́ти ся, p. v., sich satt
наспі́ти, p. v., ankommen, eintreffen.
насса́ти ся, p. v., sich satt saugen.
наста-ва́ти, v., be-, ent-stehen, eintreten, werden.
наста́в-ити, p. v., -ля́ти. [Aufsatz.
на́став-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
наста́вний, adj., vorgesetzt.
наста́вник, m. I.*), Aufseher.
наста́вниця, f. II., Aufseherin.
настал-и́ти, p. v., -ювати.
наста́лю-вати, v. I. A.*), stählen.
на́станє, n. IV., Werden, Erscheinen.
настано́в--йти, p. v., -ля́ти.
настановля́-ти, v. I. A., (auf-) stellen, fest-, ein-setzen.
наста́-рчити, p. v., -чити.
наста́-ти, p. v., -ва́ти. [schaffen.
настача́-ти, v. I. A., genug be-
настача́-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. -ч), -а́ти.
на-сте́ж, adv., навстя́ж.
настел-и́ти, p. v., -ювати.
насте́лю-вати, v. I. A.*), aufdecken, -betten, -streuen.
настига́-ти, v. I. A., rechtzeitig eintreffen (tun).
настій-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Auf-
на-сті́лько, adv., soviel. [güß.
настійчи́вий, adj., beharrlich.
настоло́ч-ити, p. v., -увати. [treten.
настоло́чу-вати, v. I. A.*), drauf-
на-сторц, adv., aufgerichtet.
настою́-вати, v. I. A.*), worauf bestehen, dringen.
настра́шити, p. v., erschrecken.
настрига́-ти, v. I. A., anscheren.
настри́-чи, p. v., -га́ти.
на́стр-ій, m. III., (2. s. -ою), Stimmung. [schießen.
настріля́ти, p. v., viel zusammen-
настро-и́ти, p. v., -ювати.
настром-и́ти, p. v., -лювати.
настро́млю-вати, v. I. A., aufstecken. [bauen; stimmen.
настро́ю-вати, v. I. A.*), viel
наструга́ти, p. v., anhobeln.

наступáти, v., treten; anrücken; (nach-, er-)folgen.
наступ-йти, p. v., -áти. [greifend.
наступ́ний, adj., nachfolgend; an-
наступ́ник, m. I.*), Nachfolger.
наступ́ниця, f. II., Nachfolgerin.
наступ́ство, n. I., Nachfolge.
наступ́кати ся, p. v., viel poltern, pochen.
настягáти, p. v., zusammenziehen.
насувáти, v., auf etwas schieben, heranziehen, kommen.
насук-áти, p. v., -увати. [zwirnen.
насýку-вати, v. I. A.*), fertig
насý-нути, p. v., -вáти.
насуп-йти, p. v., -ля́ти.
насупля́-ти, v. I. A., runzeln; ся -sich aufblasen.
на супроти, präp. 2., gegenüber.
нá-сýхо, adv., trocken.
насуш-йти, p. v., -увати.
насýшу-вати, v. I. A.*), viel (an-) trocknen.
насý-шний, -щний, adj., täglich.
насýшник, m. I.*), tägliches Brot.
натáяти, p. v., viel schmelzen.
натвори́ти, p. v., viel schaffen.
нáте! siehe na!
на-тепéр, adv., vorderhand.
натерпíти ся, p. v., viel leiden.
нат-éрти, p. v., -ирáти.
нат есáти, p. v., -їсувати.
нат ечи́, p. v., -їкáти.
натúна, f. I., Spinat.
натина́-ти, v. I. A., viel an-schneiden, -hauen.
натира́-ти, v. I. A., einreiben.
натúра́ч, m. IV., Reiber.
нáтиск, m. I.*), (2. s. -y), Druck, Nachdruck.
натиска́-ти, v. I. A., aufdrücken; dringen.
натис нýти, p. v., кáти. [rinnen.
натїка́-ти, v. I. A., hinein-fließen,
натїни́ти, p. v., schattieren,
нáтїн-ка, f. I.*), Schattierung.
натї́су-вати, v. I. A.*), viel zu-schneiden, behauen. [freuen.
натї́шити ся, p. v., sich satt
наткáти, p. v., viel weben.
наткнýти, p. v., aufspießen; ся (auf etwas) stoßen.
нáтовп, m. I., (2, s. y), Gedränge.
натовчи́, p. v., viel zer-stoßen, -brechen, -schlagen.
натолóчити, p. v., viel vertreten.
натоми́ти, p. v., ermüden.
натóмість, adv., statt dessen.
натоп-йти, p. v., -лювати.
натóплю-вати, v. I. A.*), viel schmelzen, ersäufen; heizen.
натóпт-áти, p. v., -увати.
натóпту-вати, v. I. A.*), voll-stampfen. [plauschen.
наторóчити, p. v., viel trennen;
наточ-йти, p. v., -увати.
натóчу-вати, v. I. A.*), anzapfen.
натра́фити, p. v., antreffen.
натрíпати, p. v., anklopfen.
натроїти, p. v., viel vergiften.
нáтруд, m. I., (2. s. -y), Eiter.
натруди́ти, p. v., hemühen, ermüden.
натрудовáтїти, p. v., anschwellen.
натру-сúти, p. v., -шувати. [gen.
натру́чу вати, v. I. A.*), aufdräu-
натру́шу-вати, v. I. A., натряса́ти.
натряса́-ти, v. I. A., an-schütteln, -streuen.
натряс-ти́, p. v., -áти.
натýга, f. I.*), Anstrengung.
натуж-йти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать), -увати ся.
натýжу-вати ся, v. I. A.*), sich anstrengen.
натýжний, adj., angestrengt.
нáтхненє, n. IV., Eingebung, Begeisterung.
натхнýти, p. v., einhauchen.
нáтще, adv., auf leeren Magen.

натяга́ти, v. I. A., an-, auf-ziehen, spannen; ся sich strecken.
на́тяк, m I.*), (2. s. -у), Anspielung, Andeutung. [andeuten.
натяка́-ти, v. I. A., anspielen,
натя́кн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), натяка́ти. [Wissenschaft.
нау́ка, f. I.*), Lehre, Unterricht,
нау́ковий, adj., wissenschaftlich, Lehr-.
науст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *щу́*, vp. *-ще́ний*), науща́ти.
научá-ти, v. I. A., (be)lehren, unterrichten.
науч-и́ти, p. v., -а́ти.
науща́-ти, v. I. A., anstiften.
нау́щенє, n. IV., Anstiftung.
нафарбу́-ва́ти, p. v. I. A.*), färben.
на́фта, f. I., Naphtha. [händler.
нафта́р, m. II., (2. s. -я́), Naphthanахапа́ти, p. v., viel erhaschen.
наха́ркати, p. v., (viel)anspucken.
нахваля́-ти ся, v. I. A., prahlen.
нахвата́-ти, p. v. I. A., нахапа́ти.
на́хил, m. I., (2. s. -у), Neigung.
нахил-и́ти, p. v., -я́ти.
нахи́льний, adj., geneigt. [beugen.
нахиля́-ти, v. I. A., hin-neigen,
на́хід, m. I., (2. s. -у), Einwanderung; Fund.
на́хід-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fund.
нахле-пта́ти ся, **-ста́ти ся**, p. v., sich satt schlürfen. [machen.
нахму́рити, p. v., finsteres Gesicht
нахму́рний, adj., mürrich, düster.
наховáти, p. v., viel verstecken, aufbewahren.
находи́ти, v., finden; ся sich befinden; sich müde gehen.
нахорува́ти ся, p. v., kränkeln.
нахýхати, p. v., anhauchen.
на́ция, f III., Nation.
націд-и́ти, p. v., -жувати.
націджу-вати, v. I. A.*), vollanzapfen.
націл-и́ти, p. v., -я́ти.
націля́-ти, v., zielen, anlegen.
нача́льний, adj., oberst.
нача́льник, m. I.*), Vorsteher.
нача́льниця, f. II., Vorsteherin.
нача́льство, n. I., Obrigkeit, Behörde. [Zeit.
на-ча́с, на часо́(чо)к, auf kurze
нач-а́ти, p. v. I. B., (prs. -ну́.., prt. -а́в, imp. -ни́, vp. -а́тий), -и́на́ти.
начва́нити ся, p. v., sich prahlen.
на́че, adv., gleich sam, -wie, wie.
начепи́ти, p. v., начіпля́ти.
на́черк, m. I.*), (2. s. -у), Zeichnung; Entwurf.
начеркну́ти, p. v., auf-, verzeichnen; entwerfen.
начерп-а́ти, v., an-schöpfen, -füllen.
начéр-пати, p. v., -па́ти.
нач-еса́ти, p. v., -ісувати.
начимха́ти, p. v., viel rupfen (behacken).
начина́-ти, v. I. A., anfangen.
на́чинє, n. IV., Geschirr, Werkzeug.
начин-и́ти, p. v., -я́ти. [Füllsel.
на́чин-ка, f. I.*), (2. s. -о́к),
начиня́-ти, v. I. A., an-machen, -füllen.
начисл-и́ти, p. v., -я́ти.
начисля́-ти, v. I. A., auf-, an-zählen.
начит-а́ти, p. v., -увати.
начи́ту-вати, v. I. A.*), (her)auslesen; ся viel lesen. [-hängen.
начіпля́-ти, p. v. I. A., an-heften,
начíсу-вати, v. I. A., an-kämmen, -hecheln.
начорни́ти, p. v., anschwärzen.
на́чоси, pl. m. I., Scheitelhaare.
начу́ду-вати ся, p. v., viel staunen.
наш, -а, -е, pron. = adj., unser.
нашепт-а́ти, p. v., -увати.
нашéпту-вати, v. I. A.*), zu-, anflüstern.
нашива́-ти, v. I. A., annähen.

нашúйний, adj., Hals-.
нашúй-йник, -льник, m. I.*), Hals-Kette, -Riemen.
нашúй(о)к, m. I.*), Halsbinde.
нашúй-ти, p. v., -вáти.
нашкóдити, p. v., schaden.
нашпúл-ити, p. v., -ювати.
нашпúлю-вати, v. I. A.*), aufstecken.
наштукувáти, p. v., austückeln.
нащадúти, p. v., ansparen.
нащáд(о)к, m. I.*), Ursprung.
нащеп-úти, p. v., -лювати.
нащéплю-вати, v. I. A.*), pfropfen.
нащипáти, p. v., an-pflücken, -spalten.
на-що, wozu?
нащýр-ити, p. v., -ювати.
нащýрю-вати, v. I. A.*), spitzen.
наюдúти, p. v., aufhetzen.
на-я́ві, adv, in Wirklichkeit.
не, nicht; un-, ohn-, miß-, -los. (Wörter mit не-, die hier fehlen, bedeuten das Gegentheil der ohne ne-).
не-абия́к, adv., nicht schlechtwegs.
небáв-ом, -ки, -ком, adv., bald.
не-без-тóго, adv., wohl auch.
небесá, pl., нéбо.
небéсний, adj., himmlisch.
небилúця, f. II., Fabel, Anekdote.
небилúчний, adj., fabelhaft.
нéбі́ж, m. IV., Neffe. [Gottselige.
небі́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
небі́жчик, m. I.*), Gottseliger.
нéбо, m. I., (pl. небес-á), Himmel.
небóг, m. I.*), armer Mensch; Lieber!
небóга, f. I.*), armes Ding; Liebe!
небóгий, adj., arm.
небожá, n. V., armes Kind.
небозві́д, m. I., (2. s. -y), Himmelsgewölbe.
небора́-к, m. I.*), (5. -че), небóг.
небо-склóн, m. I., -звíд.
нев- siehe auch **неу-**!
невгомóнний, adj., unermüdet; unruhig.
невда́-лий, -тúий, adj., mißraten.
не-вжé-ж? doch wol? wäre es möglich? [keit.
невзгóдина, f. I., Zwist, Streitig-
невидáльщина, f. I., Seltenheit.
невилїчúмий, adj., unheilbar.
невилїчúм:ість, f. V., Unheilbarkeit.
невúнний, adj., unschuldig.
невúнн:ість, f. V., Unschuld.
невиносúмий, adj., unerträglich.
невúроблений, adj., ungeübt.
нéві́д, m. I., (2. s. -y), Fischgarn.
невідклúчний, adj., unwiderruflich.
невідлýчний, adj., unzertrennlich.
невідóмий, adj., unbekannt.
невíжа, m. = f. IV., Ignorant.
невíжий, adj., unkundig.
невíльник, m. I.*), Sklave.
невíльниця, f. II., Sklavin.
невíльничий, adj., sklavisch.
невíльництво, n. I., Sklaverei.
невíрство, n. I., Unglaube.
невíста, f. I., Weib.
не-вíсть що, Gott weiß was.
невíст-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schwiegertochter.
невíстний, adj., un-(bewust)-los.
не-влáд, adv., nicht genehm.
невловúмий, adj., unfaßbar.
невмирáка, m. = f. I.*), unsterblicher (Held). [lich.
невмирýщий, -щий, adj., unsterb-
невмíлий, adj., unkundig. unver-
не-вмíру, adv., unmäßig. [ständig.
невмістúмий, adj., unfaßbar.
невмíстний, adj., un-statthaft, -schicklich.
невмолúмий, adj., unerbittlich.
невóл-ити, v. II. A., zwingen, nötigen.
невóльний u. dgl. siehe невíльний etc.

невóля, f. II., Sklaverei, Knecht-
невпи́нний, adj., unablässig. [schaft.
невпроси́мий, adj., unerbittlich.
невсипу́щий, adj., rastlos.
невсити́мий, adj., unersättlich.
невтоми́мий, adj., unermüdlich.
не-в-ча́с, adv., zur unrechten Zeit.
негада́нно, adv., unvermutet.
нега́дка, fällt nicht ein.
негі́дни-к, m. I.*), -ця, f. II., Nichtwürdige(r).
него́да, f. I., Un-gewitter, -wetter.
негра́мотний, adj., Analphabet.
недви́жни́сть, f. V., Unbeweglich-
неді́лица, f. II., Atom. [keit.
неді́л-ьний, -ішний, adj., Sonntags-.
неді́ля, f. II., Sonntag; Woche.
недоби́т(о)к, m. I.*), Überbleibsel.
недобі́р, m. I., (2. s. -y), Defizit.
недови́дж(у-в)а́ти, v. I. A.(*), schlecht sehen.
недові́р(о)к, m. I.*), Ungläubiger.
не-до-в-подо́би, adv., nicht gefallend (lieb).
недовче́ний, adj., Halbgelehrter.
недо́гар(о)к, m. I.*), -о́рок.
недо́гляд, m. I., (2. s. -y), Versehen.
недо́-гриз(о)к, m. I.*), -і́док.
недо́їд(о)к, m. I.*), Speiserest.
недо́лад, m. I., (2. s. -y), Unordnung.
недола́дний, adj., unordentlich.
недо́лі́т(о)к, m. I.*), minderjährig, unmündig.
недолу́га, f. I.*), Blödigkeit.
недолу́гий, adj., unbeholfen; blöd.
недолю́д(о)к, m. I.*), Unmensch; Wildfang.
недо́ля, f. II., Mißgeschick.
недомага́-ти, v. I. A., kränkeln.
недопече́ний, adj., unausgebacken.
недо́пит(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Rest von Getränken
недопла́та, f. I., Zahlschuld.
недо́р'ід, m. I., (2. s. -y), Mißwachs.
недорі́кий, adj., geistesschwach.
недорі́чний, adj., ungereimt; unfähig.
недо́рост(о)к, m. I.*), halbwüchsig.
недоста-ва́ти, v., fehlen, mangeln.
недоста́ток, m., Mangel, Not.
недоу́к, m. I*), Halbgelehrter.
недохо́дячи... nicht weit von...
недочува́-ти, v. I. A., schlecht
недочу́-ти, p. v., -ва́ти. [hören.
неду́га, f. I.*), Krankheit.
недужий, adj., krank.
не́жит, m. I., Katarrh. [bald.
незаба́-вки, -ром., adv., unverweilt,
незабу́тний, adj., unvergeßlich.
незави́дний, adj., nicht beneidens-
неза-до́вго, siehe -ба́вки. [wert.
незас'і́бний, adj., arm.
незгі́рший, adj., несогі́рший.
незглуби́мий, adj., unergründlich.
незго́да, f. I., Uneinigkeit, Zwietracht.
нездобра́, adv., nicht aus Übermut.
незлі́чи́мий, adj., unzählig.
незло́мний, adj., unverbrüchlich; unbeugsam.
незлучи́мий, adj., unvereinbarlich.
незмі́рний, adj., unermeßlich.
незна́йк-о, m. I.*), Unwissender.
незна́ть, adv., wer weiß.
незруши́мий, adj., unerschütterlich.
неизслі́ди́мий, adj., unerforschlich.
неймові́рний, adj., unwahrscheinlich, unglaublich. [scheinlichkeit.
неймові́рни́сть, f. V., Unwahr-
некóнче, adv., nicht (eben) not-
не́люб, m. I., nicht lieb [wendig.
нема́, ist nicht, es gibt nicht, man hat nicht. [Schwäche.
не́мі́ч, f. V., Unvermögen,
не́мі́чний, adj., kraftlos, schwach.
немо́в, adv., wie, fast, gleichsam.
немовля́, n. V., kleines Kind.
ненави́дїти, v., hassen.
нена́вистний, adj., verhaßt.
нена́висть, f. V., Haß.

ненагля́дний, adj., sehr anziehend.
нена́їсний, adj., unersättlich.
ненарушимий, adj., unantastbar.
ненаси́тний, adj., unersättlich.
ненаси́тність, f. V., Unersättlichkeit
ненастанний, adj., unaufhörlich.
нена́че = на́че.
не́н-ьо, m. II., Vater.
не́н-я, f. II., Mutter; -ька, -ечка, f. I.*), dim.
необх-і́дний, -оди́мий, adj., unumgänglich.
необх-і́дність, **-оди́мість**, f. V., Unumgänglichkeit.
необчисли́мий, adj., unberechenbar.
неоди́н, nicht einer, mancher.
неопла́тний, adj., unbezahlbar.
неоці́н-е́ний, **-и́мий**, adj., unschätzbar.
непа́м'ять, f., Vergessenheit.
непере́чний, adj., unbestreitbar.
непі́т, m. I., Neffe; Enkel.
непобі́ди́мий, adj., unbesiegbar.
непобі́ди́мість, f. V., Unbesiegbarkeit.
непоб-ори́мий, **-іди́мий**.
непоб-ори́мість, **-іди́мість**.
непогріши́мий, adj., unfehlbar.
непогріши́мість, f. V., Unfehlbarkeit.
непокоєнє, n. IV., Beunruhigung.
непоко-їти, v. II. B., beunruhigen.
непоми́льний, adj., unfehlbar.
непоми́льність, f. V., Unfehlbarkeit.
непомі́рний, adj., übermäßig groß.
непопра́вний, adj., unverbesserlich.
непора́дний, adj., ratlos.
непора́дність, f. V., Ratlosigkeit.
непоро́чний, adj., makellos.
непоро́чність, f. V., Makellosigkeit.
непосидю́чий, adj., unruhig, unstät.
непосидю́чість, f. V., Unstätigkeit.
непо́та, f. I., Nichte; Enkelin.
непо́тріб, m. I., Taugenichts.
непохи́тний, adj., unerschütterlich.
непохи́тність, f. V., Festigkeit.
непоща́дний, adj., schonungslos.
непра́вда, f. I., Unwahrheit, Lüge.
непримири́мий, adj., unversönlich.
непримири́мість, f. V., Unversönlichkeit.
не-при-чім, adv., nicht dazugehörig.
непри́чком, adv., beispielweise.
непро́волочно, adv., unverzüglich.
непрогля́дний, adj., undurchdringlich.
нераз, adv., nicht einmal.
нерв, m. I., Nerv.
нерво́вий, adj., nervös.
нерівня́, f. II., nicht ebenbürtig.
не́рість f. V., Mineral.
неро́б-а, m. = f. I., (2. pl. -ів), Faulenzer.
неро́бство, n. I., Faulenzerei.
нерозлу́чність, f. V., Unzertrennlichkeit.
нерозри́вний, adj., unzerreißbar, unlöslich.
нерозри́вність, f. V., Unauflöslichkeit.
несамови́тий, adj., besessen.
нескоро, adv., nicht bald.
неслава, f. I., übler Ruf, Schande.
неславити, v., in Verruf bringen.
неслиханий = нечу́ваний.
не́смак, m. I., (2. s. -у), Mißbehagen.
несогі́рший, adj., nichtgarschlecht.
неспали́мий, adj., unverbrennlich.
неспини́мий, adj., unaufhaltsam.
неспо́вна, adv., nicht ganz (voll).
несподі́ваний, adj., unverhofft.
несподі́ван-ка, f. I.*), (pl. pl. -ок), Überraschung.
неста-ва́ти, v., fehlen, mangeln.
неста́-ти, p. v., = ва́ти.
неста́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Mangel, Not.
нестеме́нний, adj., wahr, echt, unzweifelhaft.
нестерп-и́мий, **-ний**, **-у́чий**, adj., unerträglich.
не́с-ти, v. I. B., (prt. не́с, не́сла), tragen; ся (Eier)legen.

несходи́мий, adj., unermeßlich.
несчисле́нний, adj., unzählig.
не тільки, але й (та́к-же, -о́ж), conj., nicht nur, sondern auch.
нетлі́нний, adj., unverweslich.
не то (що), conj., nicht nur, (geschweige denn).
нетре́ба, adv., es ist nicht nötig, man braucht nicht.
не́тря, f. II., Waldschlucht.
нета́ма, f. I., Besinnungslosigkeit.
нева́нущий, adj., unverwelklich.
неужи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), öder Boden.
неу́ка, m. = f. I.*), Unwissender.
неу́кий, adj., ungeschult. [fangen.
неуло́вимий, adj., nicht (auf)zu-
неуста́нний, adj., unaufhörlich.
нехай, conj., es sei, mag; laß; gesetzt.
не́хар, f. V., Sudler(in).
не́хі́ть, f. V., Unlust, Abneigung.
нехлю́йний, adj., schmutzig.
нехлю́йниця, f. II., не́хар.
нехлю́я, f. III., не́хар.
не́хотя, -чи́, adv., unwillkürlich; хоч не́хо́ч magst wollen oder nicht. [achten; vernichten.
нехту́-ва́ти, v. I. A.*), nicht be-
нечу́а-йний, -яний, adj., unverhofft.
нечу́тні́сть, f. V., Unleserlichkeit.
нечува-лий, -ний, adj., unerhört.
нечу́ть, adv., kaum hörbar.
неяли́й, adj., ungeziemend.
ни́ва, f. I., Acker. [verkümmern.
ни́дї-ти, v. I. A., schwinden,
ни́же = ни́зше, comp. von ни́зький.
ни́жний, adj., Unter-, Nieder-.
низ, m. I., (2. s. -у), -ина́, f. I., Niederung.
низ-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), herabsetzen.
ни́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Reihe.
ни́з-кий, adj., (comp. -шо́й), niedrig.
ни́зкі́сть, f. V., Niedrigkeit.
низови́й, adj., in der Niederung.
ни́клий, adj., schwach, zart.
ни́кн-ути, v. I. B., (prt. ник, -ла), schwinden.
ни́н-і, -ька, adv., heute.
ни́нїшний, adj., heutig.
ни́па-ти, v. I. A., tappen.
ни́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Niere.
нирково́а́тий, adj., nierenförmig.
нирн-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), untertauchen.
нирце́м, adv., untertauchend.
ни́-ти, v. I. A., sich härmen.
ни́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Faden, Zwirn, Garn.
нитково́а́тий, adj., fadenförmig.
ни́тяний, adj., Zwirn-.
ниць, adv., verlings.
нич = ні́чо́.
ни́-шком, -щечком, adv., heimlich.
ни́щий, adj., arm.
ни́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать. imp. ни́щ), vernichten, -tilgen. [noch.
ні, conj., nein; ні — ні, weder —
ні́би, ні́бито, adv., wie wenn, gleichsam.
ні́веч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. ні́веч), ни́щити.
ні(г)де́, adv., nirgends.
ні́г(о)ть, m. II., Fingernagel.
ні-до-ко́го, ні́до-чо́го = до ні́ко́го (ні́чо́го).
ні́дро́, n. I., Schoß.
ні́ж, m. IV., (2. s. -а́), Messer.
ніж, conj., als, wie, denn.
ні́ж-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), verzärteln.
ні́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ні́жний, adj., Fuß-. [нога́.
ні́жний, adj., zart, zärtlich.
ні́жні́сть, f. V., Zartheit, Zärt-
ні-за́-що = за ні́чо́. [lichkeit.
ні́зд-ра, pl. n. I., (2. -е́р), Nüstern.

нїкóли, adv., niemals; менї́ н., habe keine Zeit.
нїкýди, adv., nirgends (wohin).
нїкчéмний, adj., nichtig; nichtsnїм, adj., ehe, bevor; bis. [würdig.
Нїм(е)ць, m. II., Deutscher.
нїмéцкий, adj., deutsch.
Нїмéччина, f. I., Deutschland.
нїмúй, adj., stumm.
нїмі́-ти, v. I. A., verstummen.
Нїм-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Deutsche.
нїмотá, f. I., Stummheit.
нї-нá-що = на нїчó.
нїóдин, nicht einer, keiner.
нї-о-чі́м = о нїчі́м. [billig.
нї-по-чóму = по нїчóму, (spott-
нїс, m. I., Nase.
нїсенітний, adj., nichtig, albern.
нїсенї́тница, f. II., Kleinigkeit; Unsinn. [noch so; wie immer.
нї-ся́к — нї-тáк, weder so —
нї́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Nacht-
нїхтó, pron., niemand. [falter.
нїч, f. V., Nacht.
нїчúй, pron., niemandes.
нїч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
нічлі́г, m. I.*), Nachtlager. [нїч.
нічний, adj., Nacht-.
нїч-ó, pron. = adj., nichts.
нїя́к, adv., auf keine Weise.
нїя́кий, kein; нїя́ко, -во, adv., unanständig, -schicklich.
но! int., nun!
новáтор, m. I., Neuerer.
новúзна, f. I., Neuerung.
новúй, adj., neu.
новúк, m. I.*), Neuling; Noviz.
новúна, f. I., Neuigkeit. [dim. -á.
новúн-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
новинкáр, m. II. (2. s. -я́), Neuigkeitskrämer.
новúця, f. II., Novize.
новісінький, adj., ganz neu.
нóвість, f. V., Neuheit.
новітний, adj., neu, modern.
новобрáн(е)ць, m. II., Rekrut.
нововíр(е)ць, m. II., Neophyt.
новожéн(е)ць, m. II., Neuvermählt.
новорі́чний, adj., Neujahrs-.
новосьвітний, adj., Neuzeit-.
новотвíр, m. I., (2. s. -у), Neubildung.
ногá, f. I.*), (pl. 1. нóги, 2. нíг), Fuß, Bein.
ногавúцї, pl. f. II., Beinkleid.
ножáр, m. II., (2. s. -я́), Messerschmied.
ноженя́, n. V., dim. ногá.
нóжик, m. I.*), dim. нiж.
нóжицї, pl. f. II., Schere.
норá, f. I., Höhle; Quelle.
норúстий, adj., quellenreich.
нóров, m. I., (2. s. -у), Sitte; Laune.
норовúстий, adj., störrig. [Störrigkeit.
норовúстість, f. V.,
норов-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; v. (з-)лений), störrig machen.
норовствéнність, f. V., Sittlichkeit.
носатúзна, f. I., Rotzkrankheit.
носáтий, adj., großnasig.
носá-ч, m. IV., (2. s. -á), -тий.
нóсик, m. I.*), dim. нiс; Schnäblein.
носúльник, m. I.*), Träger.
нос-úти, v. II. A., (prs. 1. s. шу, vp. -шéний), tragen.
носовúй, adj., Nasen-.
носорíг, m., Nashorn.
ночу́-вáти, v. I. A.*), übernachten.
нóша, f. IV., Tracht, Kleidung.
ноші, pl. f. IV., Tragbahre.
ну, -ж, -же, conj., nun, also; wohlan! auf denn!
нудьгá, f. I.*), Langeweile; Mißnудь, f. V., Üblichkeit. [stimmung.
нýд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь, vp. (з-)-жéний), langweilen; plagen.
нудкий, adj., süßlich.

нудни́й, adj., langweilig.
нуд-о́та, f I., -ьга́.
ну́жда, f. I., Not.
нужде́нний, adj., elend, erbärmlich.
нужде́нність, f. V., Erbärmlichkeit.
ну́ля, f. II., Nulle.
нум, **ну́мо**, **нуте!** int., wohlan!
нур(е́)ць, m. II., Taucher. [heda!
ну́р-ити, v. II. A., tauchen.
нурко́вий, adj., Taucher-.
нур(о́)к, m. I.*), Taucher, -а́ да́ти, untertauchen.
ну́та, f. I., Note, Arie.
нутро́, n. I., Inneres.
ню́нь-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Memme.
нюх, m. I., (2. u. 7. -у), Geruch.
ню́ха-ти, v. I. A., riechen, schnupfen.
нюхцем, adv., witternd.
ня́вка-ти, v. I. A., miauen.
ня́нь-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Kinderwärterin.
ня́ньч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), warten, pflegen.
ня́ти, p. v., (prs. йм-у..., imp. -и́, prt. ня-в, vp. (за-)-тий, fassen, ergreifen.

О.

о, об, präp. 4. u. 7., um, an; von, über, wegen; bei, nahe.
о-, об-, обі-, обо-, präfix, um-, ringsum-, umher-, herum-; be-, ab-, herab-, weg-, er-, ver-.
об- etc siehe auch o- etc.!
оба́, обі́, обо́є, num., beide.
обава, f. I., Besorgnis.
обавля́-ти ся, v. I. A., säumen; befürchten.
оба́рін(о)к, m. I.*), Bretzel.
обача́-ти, v. I. A., wahrnehmen, schauen.
оба́чити, p. v., erblicken.
обачі́нє, n. IV., Rücksicht.
оба́чний, adj., um-, vor-sichtig.
оба́чність, f. V., Um-, Vor-sicht.
оббива́-ти, v. I. A., ab-, be-schlagen; abprügeln.
оббира́-ти, v. I. A., weg-, ab-nehmen; wählen; ся sich anbieten.
обби́-ти, p. v., (prs. обі-), -ва́ти.
оббіга́ти, v., um etwas herumlaufen.
оббі́(г)-чи, p. v., -а́ти.
обве́зти, p. v., обвози́ти.
обв-е́сти, p. v., -оди́ти,
обводи́ти, v., um etwas herumführen.
обвози́ти, v., herumfahren.
обвяз-а́ти, p. v., -увати.
обвя́зу-вати, v. I. A.*), umbinden.
обгана́-ти, v. I. A., ab-, weg-, ver-treiben.
обгорі́ти, p. v., verbrennen.
обгор-ну́ти, p. v., -та́ти.
обгорта́-ти, v. I. A., umfassen; einwickeln. [Überwurf.
о́бгорт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
обгрива́-ти, v. I. A., (im Spiel) abgewinnen.
обгриза́-ти, v. I. A., benagen.
обгри́з-ти, p. v., -а́ти.
обдар-и́ти, p. v., -о́вувати.
обдаро́ву-вати, v. I. A.*), beschenken.
обдар-ува́ти, p. v., -о́вувати.
обд-е́рти, p. v., -ира́ти.
обдиви́ти ся, p. v., nachschauen.
обдира́-ти, v. I. A., abreißen; plündern.
обдїл-и́ти, p. v., -я́ти.
обдїля́-ти, v. I. A., beteilen.
обдзьо́ба-ти, p. v. I. A., abpicken (Schnabel). [wegblasen.
обдува́-ти, v. I. A., aufblähen;
обду́м-ати, p. v., -увати.
обду́му-вати, v. I. A.*), bedenken, überlegen.
обду́-ти, p. v., -ва́ти.

обезпе́ка, f. I.*), Versicherung.
обезпеча́-ти, v. I. A., versichern.
обезпе́ч-ити, p. v., -а́ти.
обезсил-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
обезси́лю-вати, v. I. A.*), entkräften.
обезчести́ти, p. v., entehren.
обе́м, m. I., (2. s. -у), Umfang.
обе́м-и́стий, -ний, adj., umfangreich.
обе́м-и́ст|сть, -н|сть, f. V., [Umfang.
обере́ж-ка, f. I.*), Verhütung.
обере́жний, adj., vorsichtig, behutsam.
обере́жн|сть, f. V., Vorsichtigkeit.
обере́м(о)к, m. I.*), ein Armvoll.
оберн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), оберта́ти.
оберта́-ти, v. I. A., um-wenden, -drehen; verwandeln.
обжало́ву-вати, v. I. A.*), an-. ver-klagen.
обжа́л-увати, p. v., -о́вувати.
обж-е́рти ся, p. v., (prs. u. imp. обі-), -ира́ти. [fressen.
обжира́-ти ся, v. I. A., sich voll
о́бжинки, pl. m. I., Erntefest.
обзива́-ти ся, v. I. A., antworten.
обзира́-ти, v. I. A., besehen; ся sich umschauen.
о́бз|р, m. I., (2. s. -у), Umschau.
обзо́рини, pl. f. I., Besichtigung.
обива́тель, m. II., Bürger.
обива́тельство, n. I., Bürgerschaft.
оби́да, f. I., Beleidigung.
оби́дв-а, -і, -о́е, num., beide.
обиджа́-ти, v. I. A., beleidigen, verletzen. [vp. -же́ний), -жа́ти.
обид-и́ти, p. v. II. A., (prs. -жу́,
оби́д-ливий, -ний, adj., beleidigend.
оби́дник, m. I.*), Beleidiger.
оби́дниця, f. II., Beleidigerin.
оби́льний, adj., reichlich.
обина́ки, pl. m. I., Umschweife.
обира́-ти, v. I. A., wählen.
обиська́-ти, v. I. A., durchsuchen.
оби́ча́й, m. III., Brauch, Sitte.
обича́йний, adj., gewöhnlich; sittsam. [keit.
обича́йн|сть, f. V., Sitten, Sittlich-
обібра́ти, p. v., (prs. u. imp. об-), оббира́ти. [lauf.
о́біг, m. I., (2. u. 7. s. -у), Um-
обігна́ти, p. v., (prs. u. imp. об-), обганя́ти.
обігра́ти, p. v., обгрива́ти.
обігрі́ти, p. v., von allen Seiten erwärmen. [Mittag.
обі́д, m. I., (2. s. -у), Mahlzeit;
обі́да-ти, v. I. A., zu Mittag essen.
об'їда́-ти, v. I. A., abfressen; ся sich überessen.
обі́дний, adj., Mittags-.
обі́дра́н(е)ць, m. II., Haderlump.
обідра́ти, p. v., обдира́ти.
обізва́ти ся, p. v., обзива́ти ся.
о́б'їзд, m. I., (2. s. -у)), -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Rundfahrt. [fahren.
об'їзджа́-ти, v. I. A., herum-
обїзд-и́ти, v., -жа́ти.
обізрі́ти, p. v., обзира́ти.
обійко́ = обо́е. [-fassen.
обійма́-ти, v. I. A., um-armen,
обійми, pl. m. I., Umarmung.
обійм-и́ти, p. v., -а́ти.
обі[й]сте́, n. IV., Wirtschaftshof.
обійти́, p. v., обходи́ти.
обікра́сти, p. v., (prs. u. imp. об-), обкрада́ти.
обімлі́ти = зімлі́ти. [Füßen.
обі́ніж, adv., auf (mit) beiden
обірва́ти, p. v., обрива́ти. [Mist.
обірни́к, m. I.*), [2. s. -а), Dünger,
обіруч, adv., mit beiden Händen.
обісла́ти, p. v., обсила́ти.
обїсни́й, adj., gefräßig.
об'і́-сти, p. v., -да́ти.
обі́т, m. I., (2. s. -у), Gelübde.
обі́тниця, f. II., обіцянка.

обіцян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Versprechen.
обіця́-ти, v. I. A., versprechen.
обі́цю-вати, v. I. A.*), обіця́ти.
о́бі́ч, f. V., Seite, Abhang.
обка́пати, p. v., beträufeln.
обкида́ти, v., bewerfen.
обки́-нути, p. v., -да́ти. [einfassen.
обкладá-ти, v. I. A., besetzen,
обкла́-сти, p. v., -да́ти.
обкоп-а́ти, p. v., -увати. [graben.
обко́пу-вати, v. I. A.*), um herum
обко́-сити, p. v., -шувати. [mähen.
обко́шу-вати, v. I, A.*), ringsum
обкрадá-ти, v. I. A, bestehlen.
обкру-ти́ти, p. v., -чувати.
обкру́чу-вати, v. I. A.*), umdrehen, -winden.
обкур-и́ти, p. v., -ювати.
обку́рю-вати, v. I. A.*), beräuchern.
обку-сáти, p. v., -шувати
обку́шу-вати, v. I. A.*), ringsum
облáва, f. I., Treibjagd. [abbeißen.
о́блáз, m. I., Felswand.
облази́ти, v., ringsum kriechen.
о́блаки, pl. m. I., Gewölk.
о́бласть, f. V., Gebiet.
облекш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), erleichtern.
о́блéсний, adj., gleisnerisch.
облéсник, m. I.*), Schmeichler.
облетíти, p. v., облíтáти.
обливá-ти, v. I. A., begießen.
облиз-áти, p. v., -увати. [lecken.
облúзу-вати, v. I. A.*), ab-, be-
о́блий, adj., walzenförmig.
облú-ти, p. v., -вáти.
облúче, n. II., Antlitz.
о́блички, pl. m. I., Backenbart.
облиш-áти, v., zurück-lassen, ся
облиш-и́ти, p. v., -áти. [-bleiben.
облíг, m. I.*), Brachfeld.
облíзти, p. v., облази́ти.
облíп-и́ти, p. v., -лювати.
облíплю-вати, v. I. A.*), bekleben.
облíтáти, v., um herum fliegen.
облóга, f. I.*), Belagerung.
облóгом, adv., brach.
обложи́ти, p. v., обкладáти.
о́блом(о)к, m. I.*), Bruchstück.
облу́да, f. I., Heuchelei.
облу́дний, adj., falsch.
облу́дник, m. I.*), Heuchler.
облуп-и́ти, p. v., -лювати.
облу́плю-вати, v. I. A.*), abschälen.
обляга́-ти, v., belagern.
обля(г)-чи́, p. v., -áти.
обля́пати, p. v., beflecken. [-и́вати.
обл-я́ти, p. v., (prs. u. prt. обі-),
обмáз-ати, p. v., -увати.
обмáзу-вати, v. I. A.*), anschmieren, -streichen.
о́бман, m. I., (2. s. -у), -на, f. I., Täuschung.
обман-и́ти, p. v., -ювати.
обмáн-ли́вий, -ний, adj., trügerisch.
обмáню-вати, v. I. A.*), betrügen.
обма-сти́ти, p. v., -щувати.
обмáц-ати, p. v., -увати.
обмáцу-вати, v. I. A.*), betasten.
обмáщу-вати, v. I. A.*) beschmieren.
обмежá-ти, v. I. A., beschränken.
обмеж-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), -áти.
обм-е́сти, p. v., -ітáти.
обмивá-ти, v. I. A., abwaschen.
о́бмил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Irrtum, Versehen.
обмили́ти ся, p. v., sich irren.
обмина́ти, v., umgehen, ausweichen
обмин-у́ти, p. v., -áти.
обмúл-слити, p. v., -шля́ти.
обмишля́-ти, v. I. A., erwägen, bedenken.
обмú-ти, p. v., -вáти. [Tausch.
о́бмін, m. I., (2. s. -у), -а, f. I.,
обмін-и́ти, p. v., -ювати.
обмíню-вати, v. I. A.*), ein-, um-
обмін-я́ти, p. v., -ювати. [tauschen.

обмі́р-ити, p. v., -яти. [denken.
обмі́ркува́ти, p. v., erwägen, be-
обмі́рю-вати, v. I. A.*), abmessen.
обмі́р-яти, p. v., -ювати. [-kehren.
обмі́та́-ти, v. I. A., ab-fegen,
обмо́ва, f. I., Klatsch, Verleumdung.
обмо́в-ити, p. v., -ля́ти.
обмовля́-ти, v. I. A., verleumden.
обмо́вний, adj., klatschsüchtig.
обмо́вни́сть, f. V., Klatschsucht.
обмо́клий, adj., durchnäßt.
обмо́кнути, p. v., naß werden.
обмоло-ти́ти, p. v., -чувати.
обмоло́чу-вати, v. I. A.*), ab-, aus-dreschen.
обмот-а́ти, p. v., -увати.
обмо́ту-вати, v. I. A.*), um-geben, -winden, -garnen.
обмочи́ти, p. v., benetzen.
обмурува́ти, p. v., ummauern.
обнажа́-ти, v. I. A., entblößen.
обнаж-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), -а́ти.
обн-е́сти, p. v., -оси́ти.
обнижа́-ти, v. I. A., herabsetzen.
обни-зи́ти, p. v., -жа́ти.
обнима́-ти, v. I. A., обійма́ти.
обні́же, n. II., Fußgestell; Gebirgsfuß. [Sache.
обнова́, f. I., Erneuerung, neue
обнов-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), -ля́ти. [neumachen.
обновля́-ти, v. I. A., erneuern,
обн-о́га, f. I.*), -і́же.
обноси́ти, v., herum-, fort-tragen; verleumden.
обню́хати, p. v., beriechen.
обн-я́ти, p. v., -има́ти.
обобі́чний, adj., beiderseitig.
обовяз-а́ти, p. v., -увати.
обовязко́вий, adj., Pflicht-, obligat.
обовя́з(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Pflicht. [pflichten.
обовя́зу-вати, v. I. A.*), ver-
ободр-и́ти, p. v., -я́ти. [ermutigen.
ободря́-ти, v. I. A., ermuntern,
обо́-є, num., (2. -(і)х, 3. -м, 6. -ма́, 4. u. 7. -х), beide. [f. I.*), -in.
обожа́тель, m. II., Anbeter-, -ка,
обожа́-ти, v. I. A., anbeten, vergöttern.
обо́з, m. I., (2. s. -у), Kriegslager.
обо́зний, adj., Lager-.
обо́йчик, m. I.*), Schlüsselbein; Halsbinde.
оболо́нє, n. IV., Feldstrich.
обопі́льний, adj., beiderseitig. [keit.
обопі́льни́сть, f. V., Gegenseitig-
обо́ра, f. I., Viehstandplatz.
обор-а́ти, p. v., -ювати,
обо́рі́г, m. I.*), Schober.
оборо́на, f. I., Verteidigung.
обороні́тель, m. II., Verteidiger-, -ка, f. I.*), -in.
оборон-и́тн, p. v., -я́ти.
оборо́нний, adj., Verteidigungs-.
обороня́-ти, v. I. A., verteidigen.
о́борот, m. I., (2. s. -у), Wendung, Drehung; Umsatz. [triebs-.
оборо́тний, adj., gewandt; Be-
оборо́тни́сть, f. V., Gewandtheit.
обо́рю-вати, v. I. A.*), umpflügen.
обо́ча, f. IV., Abhang. [trinken.
обпива́-ти ся, v. I. A., sich voll
обп- etc. siehe auch оп-!
обпи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
обра́да, f., Beratung.
обра́дити ся, p. v., sich beraten.
обража́-ти, v. I. A., beleidigen.
о́браз, m. I., Bild.
обра́за, f. I, Beleidigung.
образ(е́)ць, m. II., Muster.
образи́ти, p, v., обража́ти.
образли́вий, adj., beleidigend; empfindlich .[Empfindlichkeit.
образли́ви́сть, f. V., Anzüglichkeit;
образо́вий, adj., bildlich; Bilder-.
образо́ваність, f. V., Bildung.
образова́тель, m. II., Bildner.

образу-ва́ти, v. I. A.*), bilden.
образце́вий, adj., Muster-.
обра́ти, p. v., обира́ти. [rechnen.
обрахо́ву-вати, v. I. A.*), be-
обрах-ува́ти, p. v., -о́вувати.
обраху́н(о)к, m., Rechnung, Ab-, Be-rechnung.
обреха́ти, p. v., обріхувати.
о́брив, m. I., (2. s. -у), steiler Abhang.
обрива́-ти, v. I. A., ab reißen, -pflücken; ся ein-, ab fallen.
о́брив(о)к, m. I*) abgerissenes Stück.
о́брид, m. I., (2. s. -у), Eckel.
обридли́вий, adj., eckelhaft. [keit.
обридли́вість, f. V., Eckelhaftig-
обри́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), vereckeln.
обри́дн-ути, p. v. I. B., (prt. обри́д-, -ла), eckelig werden.
обрити́ти, p. v., abrasieren.
о́бріб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bearbeitung.
обрі́з, m. I., (2. s. -у), Schnitt.
обрі́з-ати, p. v., -увати.
о́бріз(о)к, m. I., (Ab-) Schnitt(ling), Schnitzel. [schneiden.
обрі́зу-вати, v. I. A.*), ab-, be-
о́брій, m. III., Gerichtskreis.
обр-о́к, m. I., (2. s. -о́ку, 7. -о́цї), Pferdefutter (Hafer).
обрі́ху-вати, v. I. A.*), belügen.
оброб-и́ти, p. v., -ля́ти; ся Arbeit vollenden. [behauen.
обробля́-ти, v. I. A., bearbeiten;
оброста-ти, v. I. A., bewachsen.
оброст-и́, p. v., -а́ти.
обруб-а́ти, p. v., -увати.
обруб-и́ти, p. v., -лювати.
обру́блю-вати, v. I. A.*), um-säumen. [hauen, hacken.
обру́бу-вати, v. I. A.*), ringsum
о́бру́с, m. I., Tischtuch. [Ring.
обру́ч, m. IV., (2. s. -а́), Reif,
обру́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Reifring.
обручкова́тий, adj., ringförmig.
обру́шити ся, p. v., sich entrüsten.
о́бряд, m. I., (2. s. -у), Ritus.
обрядо́вий, adj., rituell.
обса́да, f. I., Besetzung.
обса́джу-вати, v. I. A.*), besetzen; bepflanzen.
обсад-и́ти, p. v., -жувати.
обсапа́ти, p. v., behacken.
обсила́-ти, v. I. A., herumschicken.
обси́п-ати, p. v., -увати.
обси́пу-вати, v. I. A.*), beschütten. bestreuen. [trocken werden.
обсиха́-ти, v. I. A., ringsum
обсі́ка́-ти, v. I. A., behauen.
обсі́да́-ти, v. I. A., sich ringsum
обсі́-сти, p. v., -да́ти. [setzen.
обсі́яти ся, p. v., mit der Saat fertig werden.
обсі́-чи́, p. v., -ка́ти.
обско́чити, p. v., umringen.
обску́б-ати, p. v., -увати.
обску́бу-вати, v. I. A.*), abrupfen.
обсли́нити, p. v., mit Speichel benetzen.
обслу́га, f., Bedienung.
обслу́гу-вати, v. I. A.*), bedienen.
обслу-жи́ти, p. v., -гувати.
обсьмі́ши́ти, p. v., lächerlich machen.
обсну-ва́ти, p. v., umspinnen.
обсохнути, p. v., обсиха́ти.
обстава́ти, v., beharren; sich annehmen.
обста́вина, f. I, Umstand, Verhältnis.
обста́вити, p. v., herumstellen.
обстало-ва́ти, p. v. I. A.*), замо-
обста́-ти, p. v., -ва́ти. [вити.
обстел-и́ти, p. v., -ювати.
обсте́лю-вати, v. I. A.*), bedecken.
обстрига́-ти, v. I. A., abscheren.
обстри́-чи, p. v., -га́ти.
обструга́ти, p. v., be-hobeln, beschneiden.
обступа́ти, v., umringen.

обступ-и́ти, p. v., -а́ти.
обсуш-и́ти, p. v., -увати.
обсу́шу-вати, v. I. A.*), abtrocknen.
о́бсяг, m. I., (2. u. 7. s. -у), [Bereich.
обт-е́рти, p. v., -и́ра́ти.
обтеса́ти, p. v., обті́сувати.
обтира́-ти, v. I. A., ab wischen, -reiben.
обті́су-вати, v. I. A.*), behauen.
обтина́-ти, v. I. A., ab-, be-
обточ-и́ти, p. v., -увати. [schneiden.
обто́чу-вати, v. I. A*), abdrechseln.
обтяга́-ти, v., abziehen.
обтяг-ну́ти, p. v., -а́ти. [belasten.
обтяж-а́ти, v. I. A., beschweren,
обтяж-и́ти, p. v., -а́ти.
обт-я́ти, p. v., -ина́ти.
о́бу́в, f. V., Beschuhung.
обува́-ти, v. I. A., (Stiefel) anziehen.
обуди́ти = збуди́ти.
обузда́-ти, p. v. I. A., bändigen.
обу́р-ити, p. v., -ювати.
обу́рю-вати, v. I. A.*), empören, entrüsten.
обу́-ти, p. v. I. A., (vp. -тий), -ва́ти.
обу́х, m. I.*), Axthelm; Druck.
обуча́-ти, v. I. A., unterweisen.
обуч-и́ти, p. v., -а́ти.
обха́ркати, p. v., bespucken.
обхва-ти́ти, p. v., -чувати.
обхва́чу-вати, v. I. A.*), umfassen.
обхі́д, m. I., (2. s. -у), Umgang, Umzug. [-а доро́га Umweg.
обхі́дн-ий, adj., umgänglich;
обходи́ти, v., um-, be-, an-gehen; ся behandeln; sich behelfen; entbehren können.
обхо́п-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), schnell umfassen.
обца́с, m. I., Schuh-Absatz.
обці́люва́ти, p. v., abküssen.
обчарува́ти, p. v., bezaubern.
обчерка́-ти, v. I. A., um-zeichnen, -schreiben.
обчерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
обчеса́ти, p. v., abkämmen.
обчисл-и́ти, p. v., -я́ти.
обчисля́-ти, v. I. A., berechnen.
обчи́-стити, p. v., -щувати.
обчи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen, ab putzen. [Strecke.
о́бша́р, m. I., (2. s. -у), Gebiet,
обша́рпати, p. v., zerzausen.
обшива́-ти, v. I. A., umnähen; alles nähen. [Verbrämung.
о́бшив-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к),
обши́рний, adj., geräumig, weit.
обши́рні́сть, f. V., Weite, Geräumigkeit.
обшкро́бати, p. v., abschaben.
обшук-а́ти, p. v., -увати.
обшу́ку-вати, v. I. A.*), durchsuchen.
обшу́ста-ти, p. v. I. A., abreiben.
о́бщий, adj., gemeinsam.
община́, f. I., Gemeingut.
общип а́ти, p. v., -увати. [-zwicken.
общи́пу-вати, v. I. A.*), ab-kneifen,
обя́ва, f. I., Kundmachung.
обяв-и́ти, p. v., -я́ти.
обявля́-ти, v. I. A., kundmachen.
обясн-и́ти, p. v., -ювати.
обя́сню-вати, v. I. A.*), erklären.
обясня́-ти, v. I. A., обя́снювати.
обя́ти = обня́ти.
ов! овва!, int., oh! ei!
о́вад, m. I., Insekt.
овдові́лий, adj., verwitwet.
овдові́-ти, p. v. I. A., verwitwen.
о́вес, m. I., (2. s. вівс-á etc.),
ове́чий, adj., Schaf-. [Hafer.
ове́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
о́вид, m. I., Gerichtskreis. [вівця́.
о́воч, m. IV., Frucht.
овоче́вий, adj., Frucht-, Obst-.
о́вшім, adv., just eben, im Gegenteil, desto mehr.
ога́р(о)к, m. I.*), Lichtstumpf.
оги́да, f. I., Eckel.

огі́дний, adj., eckelhaft.
огірко́вий, adj., Gurken-.
огір(о́)к, m. I.*), Gurke.
огі́рч-и́ти, p. v., -ува́ти.
огі́рчу-вати, v. I. A.*), verbittern.
огла́да, f. I., Glätte, Politur.
оглупі́-ти, p. v. I. A., verdummen.
оглу́хн-ути, p. v. I. B., (prt. оглу́х), taub werden.
о́гляд, m. I. (2. s. -у), Um-, Rück-, Rund-schau. [umschauen.
огляда́ти, v., besehen, ся sich
огля́дний, adj., umsichtig.
огля́-нути, p. v., -да́ти.
огне́вий, adj., Feuer-,
огне́нний, adj., Feuer-, Flammen-.
огни́во, m. I., Kettenglied.
о́гник, m. I.*), dim. огóнь.
огни́стий, adj., feuerig.
о́гнище, n. II., Herd.
огні́вати ся, p. v., böse werden.
огн-я́ний, adj., -е́нний.
оголи́ти, p. v., abrasieren.
о-голомши́ти, p. v., за-.
оголо-си́ти, p. v., -шувати.
оголо́шу-вати, v. I. A.*), an-, **ог(о́)нь** = вогонь. [ver-kündigen.
огорну́ти = обгорну́ти.
огоро́д, u. dgl. siehe горо́д etc.
огоро́дник, m. I.*), Gärtner.
огоро́днич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gärtnerin.
огорóжа, f. IV., Flechtwerk.
огра́би́ти, p. v., ausplündern.
огранича́-ти, v. I. A., beschränken.
ограниче́нiсть, f. V., Beschränktheit.
огранич-и́ти, p. v., -а́ти. [heit.
о́гриз(о)к, m. I.*), benagtes Stück.
огрі́ва-ти, v. I. A., erwärmen.
огрі́-ти, p. v., -ва́ти.
огру́бнути, p. v., dick werden.
огря́дний, adj., beleibt; ordentlich.
од- etc. siehe від- etc.
ода́йник, m. I.*), Farmer.
о́дал-ь, -і́к, adv., fern, weit.
ода́я, f. III., Farm.
одві́р(о)к, m. I.*), Türstock.
одві́т, m. I., (2. s. -у), відповідь.
одві́т-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. r. чу́, vp. -че́ний), -ча́ти.
одві́ча́льний, adj., verantwortlich.
одві́ча́льнiсть, f. V., Verantwortlichkeit.
одві́ча́-ти, v. I. A., відповіда́ти.
оде́жа, f. IV., Kleid.
оде́н = оди́н.
оде́рж-ати, p. v., -увати.
оде́ржу-вати, v. I. A.*), bekommen.
од(и́)н, одн-á, -ó; num. = adj., eins; allein. [(Sohn).
одина́к, m. I.*), (2. s. -á), einziger
одина́[й]цят-ь, num., elf; -ий, elfter. [einzige Tochter.
одина́ч-ка, f. I.*)., (2. pl. -о́к),
одини́цтво, n. I., Einsamkeit.
одини́ця, f. II., Einheit.
одино́кий, adj., einzig. allein, einsam; einzeln.
одїва́-ти, v. I. A., убира́ти.
о́дїж, f. V., оде́жа.
одї́-ти, p. v., (vp. -тий), -ва́ти,
одна́-к, -кож, -че, conj., aber, doch, jedoch. [einerlei.
одна́к-ий, -овий, adj., gleich,
одна́ковiсть, f. V., Gleichartigkeit.
одно́- etc., ein- etc.
однобо́кий, adj., einseitig.
одновíр(е)ць, m. II., Glaubensgenosse.
одного́лосний, adj., einstimmig.
одноду́мний, adj., gleichgesinnt.
одноду́шний, adj., einmütig.
одноду́шнiсть, f. V., Einmütigkeit.
однозву́чний, adj., gleichlautend.
однозна́чний, adj., gleichbedeutend.
одноíменний, adj., einnamig. [tend.
одноко́ін-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Einspänner.
однокопи́тний, adj., einhufig.
однолíстий, adj., einblätterig.

однолúтий, adj., einheitlich.
однолúт·ість, f. V., Einheitlichkeit.
однолї́т(о)к, m. I.*), Jahrestrieb.
однолї́тний, adj., einjährig.
одноманї́тний, adj., einförmig.
одноо́кий, adj., einäugig.
одноразо́вий, adj., einmalig.
одно-рі́чний, adj., -лі́тний.
однороо́дний, adj., gleichartig.
однороо́дн·ість, f. V, Gleichartigkeit.
однорóчник, m. I.*), Einjährig-freiwilliger.
однору́кий, adj., einhändig.
односе́рд[н]ий, adj., einmütig.
односкладо́вий, adj., einsilbig.
односта́йний, adj., ein-heitlich, -förmig. [förmigkeit.
односта́йн·ість, f. V., Ein-, Gleich-
односторóнний, adj., einseitig, parteiisch [keit, Parteilichkeit.
односторóнн·ість, f. V., Einseitig-
одноу́хий, adj., einohrig.
одноцї́льний, adj., einheitlich.
одноча́сний, adj., gleichzeitig.
одночле́нний, adj., eingliedrig.
одобр-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
одобря́-ти, v. I. A., gutheißen.
одове́ць = вдове́ць.
одолі́-ти, p. v. I. A., überwinden.
одружи́ти, p. v., verheiraten; ся heiraten.
одубі́-ти, p. v. I. A., starr werden.
оду́жа-ти, p. v. I. A., genesen.
о́дур, m., Betäubung.
одур-и́ти, p. v., -ювати.
одурі́ти, p. v., verrückt werden.
оду́рю-вати, v. I. A.*), betäuben, betören.
одушев-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), -ля́ти.
одуше́вленє, n. IV., Begeisterung.
одушевля́-ти, v. I. A., begeistern.
одча́-й, m. III, (2. s. -ю) Verzweiflung.
о́дяг, m. I.*), (2. s. -у), Anzug.
одяга́-ти, v. I. A., an-, be-kleiden.
одягн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), одяга́ти.
ожеле́да, f. I., Glatteis.
ожени́ти, p. v., verheiraten.
оживá-ти, v. I. A., aufleben.
ожив-и́ти, p. v., -ля́ти.
оживля́-ти, v. I. A., beleben.
ожи́дан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwartung.
ожида́-ти, v. I. A., erwarten.
ожи́на, f. I., Brombeere.
ожи́-ти, p. v., -ва́ти.
озар-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
озаря́-ти, v. I. A., be-leuchten, -scheinen.
о-зва́ти ся, p. v., об-.
оздо́ба, f. I., Zierde, Schmuck.
оздоб-и́ти, p. v., -ля́ти.
оздобля́-ти, v. I. A., zieren, -schmücken.
о́зерний, adj., See-. [schmücken.
о́зеро, n. I., der See.
о-зива́ти ся, v., об-.
ози́мий, adj., Winter-.
озимина́, f. I., Winterfrucht.
о-зира́ти, v., об-.
озирн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), озира́ти ся.
озна́ка, f. I.*), Anzeichen, Merkmal.
означа́-ти, v. I. A., an-, be-zeichnen; bedeuten.
озоло ти́ти, p. v., -чувати.
озоло́чу-вати, v. I. A.*), vergolden.
озя́бн-ути, p. v. I. B., (prt. озя́б), frieren.
ой!, int., ach! o weh! ei!
ок- etc. siehe auch **обк-** etc.
о́каз, m. I., (2. s. -у), до́-, по́-каз.
оказ-а́ти, p. v., -увати.
ока́зия, f. III., Gelegenheit.
ока́зний, adj., ansehnlich.
ока́зу-вати, v. I. A.*), (be-)zeigen.
окалїчі́-ти, p. v. I. A., Krüppel werden.

окаменува́ти, p. v., steinigen.
о́кап, m. I., (2. s. -у), Dachtraufe.
ока́ра, f. I., Vorwurf; Schimpf.
ока́тий, adj., großäugig
ока́яний, adj., elend; ruchlos.
океа́н, m. I., Ozean.
о́кис, m. I., (2. s. -у), Oxyd.
окіл, m. I., (2. s. -у), Umfriedung; Bezirk.
окі́нченє, n. IV., Endung.
о-кінчи́ти, p. v., c-. [Wall.
окіп, m. I., (2. s. -у), Graben u.
о́клад, m. I, (2. s. -у), Umschlag.
окла́дин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Deckel, Umschlag (Buch).
оклевета́ти, p. v., verleumden.
оклеї́ти, p. v., umkleben.
окле́пати, p. v., abdreschen.
о́клик, m., An-, Zu-ruf.
оклика́-ти, v. I. A., an-, zu-, aus-
окли́к-ати, p. v., -ка́ти. [rufen.
окли́чник, m. I.*), Rufzeichen.
о́ко, m. I., (7. s. о́цї, pl. 1., 4., 5. о́ч-и, 2. -и́й, 6. auch -и́ма), Auge.
око́ва, f. I., Beschlag, Einfassung.
око́ви, f. I., Fesseln, Bande.
окови́та, f. I., Spiritus.
око́лиця, f. II., Umgebung, Gegend.
околи́чний, adj., umliegend; äußerlich.
околі́т, m. I., Strohbund. [bersten.
околї́-ти, p. v. I. A., platzen,
око́ло, präp. 2., um; an; nicht weit.
око́писко, m. I.*), jüdischer Friedhof. [-о́к), Abschnitzel.
о́крав-ка, о́край-ка, f. I.*), (2. pl.
о́кра-єць, m. II., (2. s. -йця), (Brott-)Schnitt.
окра́йний, adj., Rand-.
о́кра́й(о)к, m. I.*), Segment.
окра́са, f. I., Zierde, Schmuck.
окра-си́ти, p. v., -ша́ти.
окраша́-ти, v. I. A., zieren, schmücken.
окре́м-ий, -і́шний, adj., besonderer.
окремі́шність, f. V., Besonderheit.
окре́стний u. dgl., adj., siehe околи́чний etc.
окриві́-ти, p. v. I. A., lahm werden.
о́крім = кро́мі. [Wasser.
окріп, m. I., (2. s. -у), siedendes
окрова́вити, p. v., mit Blut be-
окроп-и́ти, p. v., -ля́ти. [spritzen.
окропля́-ти, v. I. A., besprengen.
окру́г, m. I.*)., Kreis, Bezirk.
окру́г, -и́, adv. u. präp.. ringsum.
окру́глий u. dgl. siehe кру́глий etc.
окруж-а́ти, v., umkreisen.
окруж-и́ти, p v., -а́ти.
окру́жний, adj., Kreis-.
окру́шки, pl. m. I., Brocken.
окува́ти, p. v., beschlagen, in Ketten legen.
окуля́ри, pl. m. I., Brille.
о́кунь, m. II., Barsch.
о́куп, m. I., (2. s. -у), Lösegeld.
окуп-и́ти, p. v., -лювати.
оку́плю-вати, v. I. A.*), los-, er-
о́лень, m. II., Hirsch. [kaufen.
олене́вий, adj., Hirsch-.
олени́на, f. I., Hirschfleisch.
олени́ця, f. II., Hirschkuh.
оле́н(о)к, m. I.*), Hirschkäfer.
оленя́, n. V., Hirschkalb.
оли́ва, f. I., Baumöl.
оли́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Olive.
оливко́вий, adj., olivenfarbig.
оли́вний, adj., Öl(baum-). [gießer.
олівни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Blei-
олів-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Blei-
олів-це́, n. III., олове́ць. [hütte.
олї́-й, m. III., (2. s. -ю), Öl, -й(о)к,
олї́йний, adj., ölig, Öl-. [dim.
олї́йник, m. I.*), Ölschläger.
олї́йниця, f. II., Ölmühle.
ол-ов(е́)ць, m. II., (2. s. -івця́), Bleistift.
олови́стий, adj., bleihältig.
оловни́ця, f. II., Bleilot.
о́лово, n. I., Blei.

оловя́ний, adj., bleiern.
о́лтар = вівтар.
ом- etc siehe auch обм-!
о́маль, adv., wenig.
ома́ста, f. I., (Speise-) Fett.
ома-сти́ти, p. v., -щувати.
ома́щу-вати, v. I. A.*), befetten.
омерзи́ти, p. v., vereckeln.
омертв-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), abtöten.
омертві́-ти, p. v. I. A., erstarren.
оми́льний, adj., fehlerhaft; sündig.
оми́льність, f. V., Irrtum.
о-мина́ти, etc. siehe об-.
омрач-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), verdunkeln.
он! int., sieh!
она́, pron. f., (2., 3. u. 4. є́ї, 6. не́ю, 7. о нїй), sie.
они́, pl. pron., (2. u. 4. їх, 3. їм, 6. ни́ми, 7. о них), sie.
о́ний, pron. = adj., jener.
о-нїмі́ти = за-.
оно́, pron. n., (Dekl. = він), es.
оно́гд-и́, -а́, adv., neulich.
он-та́м, adv., (sieh) dort.
он-туди́, adv., (sieh) dorthin.
ону́к = внук.
ону́ча, f. IV., Fußlappen. [händler.
онучка́р, m. II., (2. s. -я́), Lumpen-
о́пад, m. I., (2. s. -у), Angriff; Fall, Anfall; Mal. [sinken.
опада́ти, v., (her)ab-, über-fallen,
опакува́ти, p. v., einpacken.
о́пал, m. I., (2. s. -у), Heizung.
опал-и́ти, p. v., -ювати.
опа́лю-вати, v. I. A.*), heizen.
опамят-а́ти, p. v., zur Besinnung bringen; ся in sich gehen; sich besinnen.
опанува́ти, p. v., beherrschen.
опанча́, f. IV., männl. Wollenrock.
о́пар, m. I., (2. s. -у), siedendes Wasser; verbrühte Hautstellen.
опа́рити, p. v., verbrühen.
опа́-сти, p. v., -да́ти. [Schultern.
о́пашки, на о., adv., um die
оперез а́ти, p. v. I. B., (prs. s. *жс*-у etc., prt. -а́в, imp. -*жи́*!, vp. -аний), оперізувати.
оперіз-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Verband.
опері́зу-вати, v. I. A.*), umgürten
опина́-ти, v. I. A., umhängen.
о́пин-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Umhänge-tuch, -kleid. [machen.
опини́ти ся, p. v., anlangen, halt-
опи́р, m. II., (2. s. -я́), Gespenst.
опира́-ти ся, v. I. A., sich stützen (anlehnen).
опири́ця, f. II., weibl. Gespenst.
о́пис, m. I., (2. s. -у), Beschreibung.
опис-а́ти, p. v., -увати.
описо́вий, adj., beschreibend.
опи́су-вати, v. I. A.*), be-, um-schreiben.
о́питний = до́сьвідний.
опізн-и́ти ся, p. v., -я́ти ся.
опізня́-ти ся, v. I. A., sich verspäten.
оп-і́й, m. III., (2. s. -ію́), Opium.
опі́ка, f. I.*), Obhut, Vormundschaft. [munden, beschützen.
опі́ку-вати ся, v. I. A.*), bevor-
опіку́н, m. I., (2. s. -а́), Vormund, Gönner. [münderin, Gönnerin.
опіку́н-ка, f. I.*), (2. pl, о́к), Vor-
опіку́ньский, adj., Vormundschafts-.
опіку́ньство, n. I., Vormundschaft.
опі́лки, pl. m. I., Feilspänne.
опі́л(о)к, m. I.*), Schwartenbrett.
о́пір, m. I., (2. s. -у) Widerstand.
опірити, p. v., mit Federn bedecken.
опі́сля, adv., hernach, sodann.
опла́каний, vp., beklagenswert.
опла́к-ати, p. v., -увати.
опла́ку-вати, v. I. A.*), be-weinen, **опла́та**, f. I., Zahlung. [-klagen.
опла-ти́ти, p. v., -чувати.

опла́т(о)к, m. I.*), Oblate.
опла́чу вати, v. I. A.*), bezahlen; ся genug zahlen; не о. es zahlt sich nicht aus.
опле́скати, p. v., опля́скувати.
о́плески, pl. m. I., Beifall.
опл-ести́, p. v., -тя́ти.
опля́ску вати, v. I. A.*), glatt schlagen; Beifall klatschen.
о́пліт, m., Umzäunung.
оплі́та-ти, v. I. A., umflechten.
оповива́-ти, v., um-wickeln, -winden, -geben.
опови́-ти, p. v., -ва́ти.
оповіда́нє, n. IV., Erzählung.
оповіда́ти, v., erzählen.
оповіда́ч, m. IV., (2. s. -á), Erzähler.
опові-сти, p. v., -да́ти.
опові-сти́ти, p. v., -ща́ти.
опо́вість-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kundmachung.
оповіща́-ти, v. I. A., kundmachen, ankündigen.
о́поля́ку-вати, v. I. A*), bespülen.
ополока́ти, p. v., ополя́кувати.
ополо́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Eiswuhne.
ополче́н(е)ць, m. II., Wehrmann.
опо́лченє, n. IV., Rüstung, Wehr.
ополч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), rüsten.
опо́на, f. I., Hülle.
опо́ра, f. I., Stütze, Lehne.
опорожни́ти, p. v., entleeren.
опра́ва, f. I., Einfassung, Einband.
оправда́-ти, p. v. I. A., опра́вдувати.
опра́вду-вати, v. I. A.*), rechtfertigen.
опра́в-ити, p. v., -ля́ти.
оправля́-ти, v. I. A., ein-fassen, binden.
опра́вний, adj., einge-faßt, -bunden.
опри́ш(о)к, m. I.*), Räuber.
о́пріч, präp. 2, крім.
опроваджа́-ти, v. I. A., geleiten; feiern.
опрокида́ти, v., widerlegen.
опроки́-нути, p. v., -да́ти.
опроти́ві-ти, p. v. I. A., widerlich werden.
опро́че, adv., übrigens, sonst; desto mehr.
опря́тний, adj., ordentlich, nett.
опря́тність, f. V., Ordnung, Nettigkeit.
о́пуд, m. I., -ало, n. I., Popanz.
опу́кий, adj., gewölbt, gebaucht.
опуска́ти, v., aus-, ver-lassen; sinken lassen.
о́пуст, m. I., (2. s. -у), Nachlaß.
опус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
опусті́лий, adj., verödet.
опу́т-ати, p. v., -увати.
опу́ту-вати, v. I A.*), fesseln, umstricken.
опуха́-ти, v. I. A., anschwellen.
опу́хлий, adj., geschwollen.
опу́х-нути, p. v, -а́ти.
опя́ть, adv., wieder(um).
оранйна, f. I., Acker.
о́ран-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pflugarbeit.
ор-а́ти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -а́в; vp. -аний), ackern, pflügen.
ора́ч, m. IV., (2. s. -á), Ackersmann.
о́рда, f. I., Horde.
о́рдер, m. I., Orden.
ордеро́вий, adj., Ordens-.
ор-(е́)л, m. I., (2. s. etc. auch вірл-á...), Adler.
оречи́, p. v., aussprechen, entscheiden.
орі́х, m. I.*), Nuß.
оріхо́вий, adj., Nuß-.
орі́ш(о)к, m. I.*), dim. орі́х.
о́рлик, m. I.*), dim. оре́л.
орля́, n. V., junger Adler.
о́рний, adj., Acker-.
оро-си́ти, p. v., ша́ти.
орошá-ти, v. I. A., be-tauen, -netzen, -wässern.
ору́да, f. I., Angelegenheit, Geschäft.
ору́д-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -a.
ору́дник, m. I.*), Geschäftsleiter.

оруду-вати, v. I. A.*), handhaben,
оружже, n. II., Waffe. [gebrauchen.
оруж-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), Waffen führen.
оружний, adj., Waffen-.
о́рчик, m. I.*), Ortscheit.
о́ряб-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haselhuhn.
ос- etc. siehe auch обс-.
ось-, adv., da; ось-ось, bald bald; ось де! sieh wo!
оса́, f. I., (pl. о́си), Wespe.
о́сад, m. I., (2. s. -у), Bodensatz.
оса́да, f. I., Niederlassung.
оса́джу-вати, v. I. A.*), besetzen; ansiedeln.
осад-и́ти, p. v., -жувати.
оса́дник, m. I.*), Ansiedler.
осаву́л, m. I., Unter-Hetman.
осьвідом-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), -ля́ти.
осьвідомля́-ти, v. I. A., zum Bewußtsein bringen.
осьвідчи́ти, p. v., erklären.
осьвіжи́ти, p. v., erfrischen, erquicken.
осьві́та, f. I., Aufklärung.
осьві-ти́ти, p. v., -чувати.
осьві-тленє, -чене, n. IV., Beleuchtung. [leuchten; aufklären.
осьві́чу-вати, v. I. A.*), be-, er-
освободжа́-ти, v. I. A., befreien, erlösen. [-жу, vp. -жений), -жа́ти.
освобод-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s.
освоєнє, n. IV., Zähmung.
осво-ї́ти, p. v. II. B., осво́ювати.
осво́ю-вати, v. I. A.*), zähmen, ся sich befreunden.
осьвя-ти́ти, p. v., -чувати.
осьвя́чу-вати, v. I. A.*), (ein-)
ос(е́)л, m. I., Esel. [weihen.
осе́ле́д(е)ць, m. II., Häring.
осел-и́ти, p. v., -я́ти.
осе́ля, f. II., Wohnsitz.
оселя́-ти, v. I. A., ansiedeln.
о́сени siehe о́сінь.
осе́рдити ся, p. v., zornig werden.
осере́д-ко́вий, -ний, -о́чний, adj., mittlerer. [Inneres.
осере́д(о)к, m. I.*), Mittelpunkt,
осе́т, m. I., (2. s. -у), Stachel-
осе́тр, m. I., Stör. [distel.
осетри́на, f. I., Störfleisch.
о́си siehe вісь, оса́!
оси́ка, f. I.*), Espe.
оси́ковий, adj., Espen-. [schütten.
осипа́-ти ся, v., sich herausschütten. [ausschlag.
о́сипка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haut-
осиро-ти́ти, p. v., zur Weise machen.
осиротї́лий, adj., verwaist.
осиротї́-ти, p. v., verwaisen.
осия́ти, p. v., er-, be-leuchten,
осі́бний, adj., besonderer.
осі́бність, f. V., Besonderheit.
осїда́ти, v., sich niederlassen, ся sich setzen.
осїдла́ти, p. v., satteln.
осї́(д)лий, adj., ansäßig.
о́сінь, f. V., Herbst.
осїн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
осї́нний, adj., Herbst-.
осїня́-ти, v. I. A., be-schatten, осї́-сти, p. v., -да́ти. [-schirmen.
оска́ржити, p. v., anklagen.
о-скі́лько, adv., insofern.
оско́м-а, -ина, f. I., lange Zähne; **оско́рба**, f. I., Unbill. [Appetit.
оскорб-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -ле́ний), -ля́ти.
оскорбля́-ти, v. I. A., beleidigen, kränken. [werden; erschlaffen.
ослаба́-ти, v. I. A., schwach
ослаб-и́ти, p. v., -ля́ти.
ослабі́лість, f. V., Ermattung.
ослабля́-ти, v. I. A., schwächen.
осла́б-нути, p. v., -а́ти.

осли́ця, f. II., Eselin.
осли́н, m. I., Bank.
о́слїп, adv., на о., blindlings.
ослїпнути, p. v., blind werden.
осло́н(е)ць, m. II., dim. осли́н.
ослу́га, f. I*), Bedienung.
осля́, n. V., Eselsfüllen.
осля́чий, adj., Esels-.
осмал-и́ти, p. v., -ювати.
осма́лю-вати, v. I. A.*), versengen.
о́с[ь]меро, num., acht.
о́сьми-, acht-.
о́с[ь]мий, num. = adj., achter.
осьми́на, f. I., Achtel.
осьмі́л-и́ти, p. v. II. A., ermutigen, ся sich erkühnen.
осьмілі́ти, p. v., Mut fassen.
осьмі́х, m., Lächeln.
о-сьміши́ти, p. v., об-.
осьмія́ти, p. v., aus-, ver-lachen.
о́сьмо- etc. acht-, siehe unter
осно́ва, f. I., Grund. [одно- etc.
осно́ване, n. IV., Gründung.
основа́тель, m. II., Gründer-, -ка, f. I.*), (2. s. -о́в), -in.
осно́вина, f. I., Grund-zug, -satz.
осно́вний, adj., gründlich, Grund-.
осно́вність, f. V., Gründlichkeit.
осно́ву-вати, v. I. A.*), gründen.
оснува́ти, p. v., осно́вувати.
осо́ба, f. I., Person.
особе́нний, adj., besonderer, eigentümlich.
особе́нність, f. V., Sonderheit.
особи́стий, adj., persönlich.
особ-ли́вий, adj., -е́нний.
особо́вий, adj., Personen-.
осо́ка, f. I.*), Riedgras.
осокоти́ти, p. v., охорони́ти.
осоло́да, f. I., Versüßung. [süßen.
осоло́джу-вати, v. I. A.*), ver-
осолод-и́ти, p. v., -жувати.
осору́жний, adj., zuwider.
оспа́лий, adj., schläfrig, matt.
оспа́лість, f. V., Matt-, Schläfrigkeit.
осьпів-а́ти, p. v., -увати. [
осьпі́ву-вати, v. I. A.*), besingen.
оспор-и́ти, p. v., -ювати.
оспо́рю-вати, v. I. A.*), be-streiten, -kämpfen.
ость, f. V., Gräte. [
остава́ти, v., zurück-, ver-bleiben.
оста́в-ити, p. v., -ля́ти.
оставля́ти, v., (zurück)lassen.
оста́н-ний, adj., letzter; в -не, adv., zum letzten Male.
останов-и́ти, p. v., -ля́ти.
остановля́-ти, v. I. A., an-, auf-halten, unterbrechen.
останов(о)к, m. I., (2. s. -у), Unterbrechung, Pause.
оста́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rest; Schluß, Ende.
оста́-ти, p. v., -ва́ти.
оста́тний, adj., letzter; elend.
оста́-т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), -нок.
осте́клий, adj., восте́клий.
остер-ечи́, p. v., -іга́ти.
остері́га́-ти, v. I. A., warnen.
остига́-ти, v. I. A., kalt werden,
остиг-нути, p. v., -а́ти. [erkalten.
осги́стий, adj., voll Gräten.
остро́га, f. I.*), Warnung.
остороже́нний, adj., vorsichtig.
остро́жність, f. V., Vorsicht.
остропі́ти, p. v., betroffen werden.
осгоя́ти, p. v., standhalten, ся sich behaupten.
о́страх, m., Sehrecken.
о́стрий, adj., scharf.
остр-и́ти, v. II. A., schärfen,
о́стрів, m. I., Insel. [schleifen.
острі́-ти, v. I. A., scharf werden.
остріш(о)к, m. I.*), Zaundach.
о́стро- etc., scharf- etc.
о́стро́в = острі́в.
островерхий, adj., oben spitz.
остро́вний, adj., Insel-.
остро́г, m. I.*), Zuchthaus.
остро́га, f. I.*), Sporn.

остротá, f. I., Schärfe.
óстружки, pl. m. I., Späne.
остýди, pl. m. I., Leberflecken.
остýджу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
остуд-и́ти, p. v., -жувати.
остюкова́тий, adj., granenförmig.
остя́к, m. I.*), (2. s. -á), Granne.
осува́-ти ся, v. I. A., sich senken, rutschen.
óсуд, m. I., (2. s. -y), Urteil.
осу́джу-вати, v. I. A.*). urteilen, ver-dammen, -urteilen.
осуд-и́ти, p. v., -жувати.
осу́-нути ся, p. v., -ва́ти.
осяга́ти, v., erreichen.
осяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
ося́жний, adj., erreichbar.
от-, siehe від- resp. обт-.
от, adv., da, nun, also; от от
ота́ва, f. I, Grummet. [bald-bald, fast.
ота́к, adv., siehe отта́к!
ота́ма́н, m. I., Hetman.
ота́ра, f. I., Herde.
отверези́ти, p. v., ernüchtern.
отве́ртий, vp., offen.
отвира́-ти, v. I. A., öffnen.
о́тві́р, m. I., (2. s. y), Öffnung.
отвори́ти, p. v., отвира́ти.
отемні́ти, p. v., blind werden.
оте́рти = обте́рти. [Pater.
от-(е́)ць, m. II., (2. s. *вітця́* 5. -че),
о́тже, conj., also, folglich.
отї́н-и́ти, p. v., -я́ти.
отї́ня́-ти, v. I. A., beschatten.
ото́, ото́ж, conj., о́тже.
ото́й = той.
оточ-и́ти, p. v., -увати.
ото́чу-вати, v. I. A.*), umgeben.
отри́мати, p. v., erhalten.
отрої́ти, p. v., vergiften.
о́труби, pl. m. I., Kleie.
отру́та, f. I., Gift.
отру́тний, adj., giftig.
от-с-е́й, -я́, -е́, pron., dieser da.
отта́к, adv., so.
оттаки́й, adj., so groß (beschaffen).
отта́м, adv., dort.
оттепе́р, adv., eben jetzt.
отто́й, pron., dieser.
оттуди́, adv., dorthin.
оттý́т, adv., hier.
отумани́ти, p. v., betören.
отча́-й, m. III., (2. s. -ю), Verzweiflung.
отча́яний, adj., verzweifelt.
отчена́ш, m. IV, (2. s. -ý), Vaterunser, **о́тчик**, m. I.*), dim. оте́ць. [Gebet.
отяга́ти, v., zögern.
отяжі́ти, p. v., schwerfällig werden.
отя́мити ся, p. v., zur Besinnung kommen.
отя́н, m. I., (2. s. -á), Fernrohr.
офі́ра = же́ртва.
ох! int., ach, o weh!
оха́йний, adj., sauber.
оха́йність, f. V., Sauberkeit.
о́х[к]а-ти, v. I. A., ächzen.
охля́(ну)-ти, p. v., (prt. охля́в), ermatten. [frischung.
охоло́да, f. I., Kühlung, Er-
охоло́джу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
охолод-и́ти, p. v., -жувати.
охолодні́ти, p. v., sich abkühlen.
охоло́-нути, p. v., -дні́ти.
охоро́на, f. I., Schutz, Schirm.
охорони́тель-, m. II., Beschützer-, -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
охорон-и́ти, p. v., я́ти.
охоро́нний, adj., Schutz-.
охороня́-ти, v. I. A., schützen, bewahren. [Unterhaltung; Jagd.
охо́та, f. I., Lust; Fröhlichkeit;
охо́т-и́ти ся, v. II., (prs. 1. s. -чý, imp, охо́ч!), Lust haben.
охо́тний, adj., (bereit-)willig.
охо́тник, m. I.*), Freiwilliger.
охо́чий = охо́тний.
охрести́ти, p. v., taufen.
охри́плий, adj., heiser.

охри́пнути, p. v. heiser werden.
оцей = отсей.
о́ц(е)т, m. I. (2. s. -у), Essig.
о́ці́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schätzung, Gutachten.
оці́н-и́ти, p. v., -ювати.
оці́ню-вати, v. I. A.*), schätzen, begutachten.
оцїпені́ти, p. v., erstarren.
очарува́ти, p. v., bezaubern.
очеви́д(е)ць, m. II., Augenzeuge.
очеви́д-ки, -но, -ячки, adv., augenscheinlich, sichtlich.
очеви́-дний, -сний, -стий, adj., augenscheinlich, sichtlich.
очена́та, pl. n. V., dim. о́ко.
очере́дь, f. V., че́рга.
очере́т, m. I., -ина, f. I., Schilf-
очере́тяний, adj., Schilf-. [(rohr).
о́черк, m. I.*), Umriß.
очерка́-ти, v. I. A., um-zeichnen, -schreiben; definieren.
очерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
о́чи, pl. von о́ко.
очи́-стити, p. v., -щувати.
очи́таний, vp., belesen.
очи́тан:сть, f. V., Belesenheit.
очи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen.
очи́щї, pl. f. II., о́чи. [säubern.
очі́ку-вати, v. I. A.*), erwarten.
о́чіп(о)к, m. I.*), Haube. [Masche.
о́ч-ко, n. I.*), (2. pl -о́к), dim. о́ко;
очку-ва́ти, v. I. A.*), okulieren.
очку́р, m. I., (2. s. -а́), Hosenband.
о́чний, adj., Augen-.
очорни́ти, p. v., -anschwärzen.
очужі́-ти, p. v. I. A., entfremdet.
очу́ню-вати, v. I. A.*), [werden. zu sich kommen.
очу́ня-ти, p. v. I. A., очу́нювати.
ошиба́-ти ся, v. I. A., sich irren.
о́шиб-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fehler.
ошибну́ти ся, p. v. I. B., (prt. ошиб), ошиба́ти ся.
ошу́ка, m. = f., Betrüger.
ошука́н(е)ць, m. II., Betrüger.
ошука́ньство, n. I., Betrug.
ошук-а́ти, p. v., -увати.
ошу́ку-вати, v. I. A.*), betrügen.
ощада, f. I., Schonung.
ощаджу-вати, v. I. A.*), ersparen.
ощад-и́ти, p. v., -жувати.
ощадний, adj., sparsam. [sparnis.
ощад(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Er-

П.

пава, f. I., Pfau.
пави́н, -а, -е, adj., Pfauen-.
пави́ця, f. II., Pfauenhenne.
паву́к, m. I.*), (2. s. -а́), Spinne.
паву́н, m. I., (2. s. -а́), Pfauen-
паг:н, m. I., Trieb, Sproß. [hahn.
па́давка, f. I.*), Fallsucht.
пад[а]ли́на, f. I., Aas.
пада́лиця, f. II., Fallobst.
пада́-ти, v. I. A., fallen.
пади́ка-ти ся, v. I. A., wehklagen.
паду́ etc. siehe па́сти.
пажерливий, adj., gefrässig.
паз-ити, v. I. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь!), hüten.
па́зор, m. I, Kralle.
па́зуха, f. I.*), Busen.
па́-й, m. III., (2. s. -я́), Anteil.
па́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), пай.
пай(о́)к, m. I.*), dim. пай.
пака́-ти, v. I. A., schmauchen.
пак:с-ливий, -ний, adj., böswillig.
пак:сть, f. V., Schaden, Streich.
пакн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), пака́ти.
паку-ва́ти, v. I. A.*), packen.
паку́н(о)к, m. I.*), Gepäck.
паль, m. II., (2. s. -я́), Pfahl.
паламар, m. II., (2. s. -я́), Kirchendiener.
паламар-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -и́ха, f. I.*), Weib des п.
паланиця, f. II., Flammenkuchen.
паланич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim паланиця.

пала́та, f. I., Palast, Hof, Kammer, Haus.
пала́-ти, v. I. A., flammen, [brennen.
пала́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. [-a.
палахкот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, prt. -і́в), lichterloh brennen.
палахн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), auf-flammen, -lodern.
па́лаш, m, IV., Pallasch.
пальба́, f. I., Schießen. [werden.
палені́-ти, v. I. A., (scham)rot
па́л(е)ць, m. II., Finger, Zehe.
па́ливо, n. I., Brennmaterial.
пал-и́ти, v. II. A., brennen, zünden, heizen, feuern.
па́лиця, f. II., Stock. [stifter.
пали́-й, m. III., (2. s. -я́), Brand-
па́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к)), Keule.
палкий, adj., hitzig, feuerig.
па́льма, f. I., Palme.
пало́мник, m. I.*), Pilger. [па́лка.
па́лоч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
пальча́стий, adj., fingerförmig.
па́льчик, m. I.*), dim. па́лець.
палю́га, f. I.*), großer Stock.
палю́чий, v., brennend.
па́мороки, pl. m. I., Betäubung.
пампу́-х, m. I., (s. 2. -а́, 7. -у́), Krapfen.
пампу́-ш(о)к, m. I.*), dim. -х.
па́мять, f. V., Gedächtnis, Erinnerung; на п. auswendig.
памята́-ти, v. I A., gedenken, sich erinnern.
па́мят-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Andenken, Denkzeichen.
памятко́вий, adj., Gedächtnis-.
памятли́вий, adj., mit gutem Gedächtnis. [dächtnis.
памятли́вість, f. V., gutes Ge-
па́мятний, adj., denkwürdig.
па́мятник, m. I.*), Denkmal.
пан, m. I. (pl. 1. -и́ auch -о́ве), Herr.
пан-и́ти, v. II. A., gut bekommen.
пани́ч, m. IV., junger Herr.
па́н-ів, -ова, -ове, adj. des Herrn.
пані-ма́тка, f. I.*), (2. pl. -ок). Frau Mutter.
па́нька-ти ся, v. I. A., viel Aufmerksamkeit schenken; viel bitten.
па́нн-а, f. I., (2. pl. -і́в), Fräulein.
па́нноч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. па́нна.
пано́ване, n. IV., Herrschen.
пан(о́)к, m. I.*), Herrchen.
пано́те́ць, m. II., Pater.
пано́ш-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), großtun.
па́ньский, adj., herrschaftlich.
па́ньство, n. I., Herrschaft. [huhn.
пантя́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Perl-
пантру-ва́ти, v. I. A., пильнува́ти.
пану-ва́ти, v. I. A.*), herrschen.
па́нци́р, m. I., Panzer.
панци́рник, m. I.*), Panzerträger.
панч-о́ха, f. I*), (2. pl. -і́х), Strumpf.
па́нщина́, f. I., Frohndienst.
па́ня, f. II., Frau. [па́нна.
паня́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
па́па, m. = f. I., Papst.
папе́ровий, adj., papieren.
папі́р, m. I., (2. s. -у), Papier.
папі́р(е)ць, m. II., dim. папі́р.
папі́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Papier handlung, -fabrik.
пап-і́ряний, adj., -е́ровий.
па́пороть, f. V., Farnkraut.
па́прика, f. I.*), Paprika. [zieren.
паприку-ва́ти, v. I. A.*), papri-
папу́га, f. I.*), Papagei. [blätter.
папу́ша, f. IV., Bund Taback-
па́ра, f. I., Paar; Dampf, Dunst.
пара́соль, m. II., Regenschirm.
парасо́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sonnenschirm.
пара́фія, f. III., Pfarre.
парафі-яни́н, m. I., (pl. 1. -я́ни, 2. -я́н), Pfarrling.

парафія́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
па́р(е)нь, m. II., Bursch. [-йн.
пари́стий, adj., paarig.
па́р-ити, v. II. A., brühen; schlagen.
па́рінка, f. I*), gebrühter Häckerling
па́ріст(о)к, m. I.*), Trieb, Sproß.
парі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Johannisbeere. [па́ра.
па́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
парка́н, m. I., (2. s. -а́), Planke.
па́рний, adj., schwül.
парнота́, f. I., Schwüle.
парн-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), einen Schlag versetzen.
па́р-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Dampfbad.
паров(е́)ць, m. II., Dampfschiff.
парови́й, adj., Dampf-. [ве́ць.
парови́к, m. I.*), (2. s. -а́), паро-
па́рох, m. I., (s. 5. u. 7. -у),
паро-хо́д, m. I., -ве́ць. [Pfarrer.
пароход́ство, n. I., Dampfschiffahrt.
парть, f. V., Teil; Glück.
партач, m. IV., (2. s. -а́), Stümper.
парт-и́ка, f. I.*), -ь.
па́руб-(о)к, m. I.*), (5. s. -че, 1. pl. -ки́), Bursche.
парубо́цтво, coll. n. I.*), Jünglinge.
парубча́к, m. I.*), junger Bursche.
пару-ва́ти, v. I. A.*), (ver)dunsten, paaren.
па́рус, m. I., Segel.
парча́, f. IV., Gold oder Silber-
пас, m. I., Pass; Streifen. [stoff.
пасемце́, n. III., dim. пасмо́.
па́серб, m. I., Stiefsohn.
па́сербиця, f. II., Stieftochter.
па́син(о)к, m. I.*), Seitenblatt.
па́сїка, f. I.*), Bienenhof.
па́сїчник, m. I.*), Bienenzüchter.
пасїчни́цтво, n. I., Bienenzucht.
па́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Osterbrot.
па́ск-удь, f. V., -у́да, f. I., eckelhafte Person.
паску́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), beschmutzen.
паску́дний, adj., garstig.
паску́д-ник, m. I.*), -ь.
па́слин, m. I., Nachtschatten.
пасм[ан]йстий, adj., gestreift.
па́с-мо́, n. I., (2. pl. -е́м), Reihe; Streifen.
пасо́вище, n. I.*), Viehweide.
па́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. па́ска.
пасть, f. V., Schlund; Rachen.
па́-сти, v. I. B., (prs. -ду́,.. prt. -в, imp. -ди́), fallen.
па́с-ти, v. I. B., weiden.
па́стир, m. II., Seelenhirt.
пастівни́й, adj., Futter-.
пастівни́к, m. I., (2. s. -а́), umgehegter Weideplatz.
па́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Falle.
пасту́х, m. I., (4. u. 7. s. -у), Hirt.
пасту-ш(о́)к, m. I.*), dim. -х.
пасу́-ва́ти, v. I. A.*), passen.
патє́лня, f. II., Pfanne.
пати́к, m. I.*), (2. s. -а́), Stock.
пати́н(о)к, m. I.*), Pantoffel.
патла́тий, adj., langhaarig, zottig.
па́тли, pl. m. I., Zotten, langes Haar.
па́тока, f. I.*), Honigseim.
патре́т, m. I., Portrait.
пау́к = паву́к.
паути́на, f. I., Spinngewebe.
паути́ця, f. II., Windling.
пауч(о́)к, m. I.*), dim. пау́к.
па́ха-ти, v. I. A., riechen.
па́хн-ути, v. I. B., (prt. пах), Duften, riechen. [riechend.
паху́чий, adj., duftend, wohl-
паху́чість, f. V., Wohlgeruch.
пяцю́к, m. I.*), (2. s. -а́), Eber.
паця́, n. V., Ferkel.
па́че, adv., mehr, vielmehr.
па́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Päckchen.
пачка́р, m. II, (2. s. -я́), Schmuggler.
пачку-ва́ти, v. I. A.*), schmuggeln.
па́чоси, pl. m. I., Werg.
па́ша, f. IV., Futter, Weide.

паш-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть, prt. -ив), brennen.
пашни́й, adj., futterreich.
пашн-и́ця, -я́, f. II., Getreide.
па́шні́сть, f. V., Futtergehalt.
па́ща́, f. IV., -ка, f. I.*), пасть.
пе́вний, adj., gewiß, sicher.
пе́вні́сть, f. V., Gewißheit.
пек! int., weg! fort!
пека́р, m. II., (2. s. -я́), Bäcker.
пека́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Bäckerin. [Bäckerei.
пека́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь),
пека́рство, n. I., Bäckerhandwerk.
пекарчу́к, m. I.*), (2. s. -á), Bäckerjunge.
пекарю-ва́ти, v. I. A.*), Bäcker sein.
пе́кло, n. I., Hölle.
пеко́льний, adj., Höllen-.
пекти́ = печи́.
пеле́н-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Windel.
пелéнкóвий, adj., Wickel-.
пелену-ва́ти, v. I. A.*), wickeln.
пелеха́тий, adj., langhaarig.
пе́лехи, pl. m. I., langes Haar.
пели́нка = пеле́на.
п(е)нь, m. II., Stamm.
пендра́к, m. I.*), (2. s. -á), Knirps.
пе́нз(е)ль, m. II., Pinsel.
пень(о́)к, m. I.*), dim. пень.
пеня́, f. II., Strafe.
пе́рвий = пе́ршій.
пе́рвістний, adj., ursprünglich.
пе́рвіст(о)к, m. I.*), Element.
первові́к, m. I.*), (2. s. -y), Urzeit.
первові́чний, adj., aus der Urzeit.
перворо́дний, adj., erstgeboren.
перворо́дство, n. I., Erstgeburt.
перворя́дний, adj., ersten Ranges.
пере-,präfix, durch-, über-, hinüber-, vorüber-, vorbei, voraus-, ab-, um-.
перебакúр-ити, p. v. II. A., sich neigen.
перебанува́ти, p. v., verschmerzen.
перебаранча́-ти, v. I. A., wählerisch sein.
перебива́-ти, v. I. A., durchschlagen, -stechen, -dringen; unterbrechen.
перебира́-ти, v. I. A., übernehmen; auswählen; ся sich umkleiden; umziehen, hin(her)über-dringen, -setzen.
перебú-ти, p. v., -ва́ти.
пере́бі́г, m., Verlauf.
перебіга́ти, v., durchlaufen; überlaufen; vorauseilen; in den Weg kommen; verstreichen.
перебі́[г]-чи, p. v., -а́ти.
перебі́й, m., Durchbruch. [sicht.
перебі́р, m. I., (2. s. -y), Durch-
перебір-ли́вий, -ний, -чи́вий, adj., wählerisch. [haftigkeit.
перебі́рчи́ві́сть, f. V., Leckerпереболі́ти, p. v., verschmerzen.
перебор-о́ти, p. v., -ювати.
переборщ-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), übertreiben.
перебо́рю-вати, v. I. A.*), überпереб-ра́ти, p. v., -ира́ти. [winden.
перебрести́, p. v., durchwatten.
перебува́ти, v., durchmachen; über-stehen, -dauern; verweilen, sich aufhalten.
перебудо́ва, f., Umbau. [bauen.
перебудо́ву-вати, v. I. A.*), umперебуд-ува́ти, p. v., -о́вувати.
перебу́-ти, p. v., (vp. -тий). -ва́ти.
перева́га, f., Übergewicht.
переважа́-ти, v. I. A., überwiegen.
перева́ж-ити, p. v., -а́ти.
перева́жний, adj., überwiegend.
перев-е́зти, p. v. -озúти.
перевер-ну́ти, p. v., -та́ти. [ander.
пере́верти, в n., adv., durcheinпереверта́ти, v., um-wenden, -kehren, -werfen, -stürzen.
перевéртаник, m. I.*), gewickelter Kuchen.

перевéрт(е)нь, m. II., Renegat.
перевéрш-йти, p. v., -увати.
перевéршу-вати, v. I. A.*), überhäufen, -treiben. [Garbenband.
перевес-ло́, -нó, n. I., (2. pl. -ел), пере-**вéсти**, p. v., -водúти.
переветúти, p. v., übertreffen.
перевива́-ти, p. I. A., anders winden (wickeln).
перевиса́-ти, v. I. A., überhängen.
перевисша́-ти v. I. A., über-ragen, **перевй-ти**, p. v., -ва́ти. [-treffen.
перевіва́-ти, v. I. A., durch-wehen, -blasen; durchworfeln.
перев'і́д, m. I., (2. s. -у), Übertragung, -setzung.
перев'і́д-ати, p. v., -увати.
перéвіди, pl. m. I., Kundschaft.
перевіду-вати, v. I. A.*), sich erkundigen, ausforschen.
перевіз, m., (2. s. -у), Über-fuhr, -fahrt; Transport.
перевізни́к, m., Fährmann.
перевікува́ти, p. v., durchleben.
переві́-шати, p. v., -шувати.
перевішу-вати, v. I. A.*). um-, an**переві́-яти**, p. v., -ва́ти. [hängen.
перевод-и́ти, v., über-, durchführen, -leiten; übersetzen; ся aussterben.
перевóдчик, m. I.*), Übersetzer.
перовóзини, pl. f. I., Übersiedlung.
перевози́ти, v., überführen; ся übersiedeln.
перевозóвий, adj., Durchfuhr-.
переволоч-и́ти, p. v., -увати.
переволóчу-вати, v. I. A.*), umeggen. [wälzung, -sturz.
перéворóт, m. I., (2. s. -у), Um**перéвя́зка**, f., Querbinde.
перевяз-а́ти, p. v., -увати.
перевя́зу-вати, v. I. A.*), um-, verперегад-а́ти, p. v., -увати. [binden.
перега́ду-вати, v. I. A.*), über--denken, -legen.
перегань-ти, v. I. A., durchtreiben; vorausjagen.
перега-ти́ти, p. v., -чувати.
перега́чу-вати, v. I. A., Damm hindurchlegen. [über-biegen.
перегина́-ти, v. I. A., hinüber-
перег'н, m. I., (2. s. -у), Durchtrieb; pl. Wettrennen.
перегі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Destillation.
перегі́нний, adj., destilliert.
перéгля́д, m. I., (2. s. -у), Durch-, Über-sicht. [-suchen.
переглядáти, v., durch-sehen,
перегля́дний, adj., übersichtlich.
перегля́-нути, p. v., -да́ти.
перег-на́ти, p. v., -аня́ти.
перегнива́-ти, v. I. A., durchfaulen.
перегни́-ти, p. v., -ва́ти.
перегну́-ти, p. v., (vp. -тий), перегина́ти. [Ver-handlung.
переговóри, pl. m. I., Unter-,
переговор-и́ти, p. v., -ювати.
переговóрю-вати, v. I. A.*), verhandeln, überreden; ся sprechen.
перегóдом, adv., nach einiger Zeit.
переголосува́ти, p. v., überstimmen.
перегор-і́ти, p. v., (vp. -е́ний), hindurchbrennen. [-та́ти.
перегор-ну́ти, p. v., (vp. -не́ний),
перегорóда, f. I., Scheidewand.
перегорóджу-вати, v. I. A.*), ab-teilen, -scheiden.
перегород-и́ти, p. v., -жувати.
перегорта́-ти, v. I. A., durch-, um-scharen, -schaufeln.
перегрáва́-ти, v. I. A., durchspielen.
перегра́-ти, p. v., -вати.
перегриза́-ти, v. I. A., durch-beißen,
перегри́з-ти, p. v., -а́ти. [-nagen.
перегуля́ти, p. v., durchtanzen, vergeuden.
перéд, m. I., (2. s. -ý), Vorderteil; на п. im voraus, vorwärts; -óм, früher, з п-у. на п-і, vorne.

перед, präp. 4. u. 6., vor. [перед-.
перед-, vor-, siehe auch **ohne**
передава́ти, v., über-geben, -liefern.
переда́-ти, p. v., -ва́ти.
переда́ча, f. IV., Übergabe.
передві́чний, adj., uralt.
передёрж-а́ти, p. v., -увати.
передёржу-вати, v. I. A.*), auf-bewahren; halten.
передив-и́ти, p. v., durchsehen.
передира́-ти, v. I. A., zerreißen; ся sich necken. [Neckerei.
перед́ир-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
перед-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́), zuvorkommen.
переді́л, m. I., (2. s. -у), Teilung,
переді́л-и́ти, p. v., -ювати. [Fach.
перед́і́л-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Abteilung. [zer-teilen, trennen.
перед́і́лю-вати, v. I. A.*), ab-
передмо́ва, f., Vorrede. [früher.
перед́ній, adj., Vorder-, vorderer,
перед́ни́к, m. I.*), Vorderglied.
переднов(о)к, m. I.*), (2. s. -у), (Hunger-) Zeit vor der Ernte.
переднува́ти, p. v., den Tag ver-
передовій, adj., Vorder-. [bringen.
передо́день, m., Vortag. [necken.
передра́жню-вати, v. I. A.*), spotten,
передрі́ма́ти, p. v., schlummern.
перед́ру́к, m., Abdruck. [drucken.
передруко́ву-вати, v. I. A.*), ab-
передрук-ува́ти, p. v., -о́вувати.
переду-ва́ти, v. I. A.*), voran-schreiten.
переду́м-ати, p. v. -увати. [legen.
переду́му-вати, v. I. A.*), über-
переду́си́ти, p. v., abwürgen.
передча́сний, adj., vorzeitig.
передяга́-ти, v. I. A., ver-, umkleiden.
передягн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), передяга́ти.
пере-жа́лувати, p. v., -боле́ти.
пере-жда́ти, p. v., -чека́ти. [leben.
переживá-ти, v. I. A., über-, durch-
пережи́-ти, p. v., -ва́ти. [kauen.
пережо́ву-вати, v. I. A.*), wieder-
пережу́-ти, p. v., -о́вувати.
пере́звук, m., Umlaut.
перезимува́ти, p. v., überwintern.
перезува́-ти, v. I. A., Schuhe wechseln.
перейма́-ти, v. I. A., auf-fangen, -fassen, übernehmen; ся durch-drungen sein.
перейм-и́ти, p. v. I. B., (prt. -и́в, vp. -не́ний). -а́ти.
переі́мчи́вий, adj., gelehrig.
переина́ч-ити, p. v. II. A.*), -увати.
переиначу-вати, v. I. A.*), (um-) ändern. [spazieren gehen.
пере-йти́, p. v., -ходи́ти, ся
переїда́-ти ся, v. I. A., durch-, über-(fr)essen. [Über-fahrt.
пере́їзд, m. I., (2. s. -у), Durch-,
переїзджа́-ти, v. I. A., durch-, über-fahren.
переіз[д]жий, adj., durchreisend.
переї́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
переї́-хати, p. v., -зджа́ти; ся spazieren fahren.
перека́з, m. I., (2. s. -у), Überlieferung; (Post-) Anweisung.
переказ-а́ти, p. v., -увати.
перека́зу-вати, v. I. A.*), mitteilen, überbringen; sagen lassen.
перекида́ти, v., durcheinander (hinüber) werfen; ся sich verwandeln.
перекиду-вати, v. I. A.*), пере-
переки́-нути, p. v., -да́ти. [кида́ти.
перекиса́-ти, v. I. A.*), zu viel gähren.
перекйс-нути, p. v., -а́ти.
перекицка́-ти ся, v. I. A., purzeln.
перекйцну-ти ся, p. v. I. B.), (prt. -ув), перекицка́ти ся.
перекі́п, m. I., (2. s. -у), Quergraben, Kanal.
перекір, m. I., (2. s. -у), Trotz.

пере́кла́д, m. I., (2. s. -у), Übersetzung.
перекла́да-ти, v. I. A., dazwischen-, um-legen; ver-, über-setzen. [wand.
пере́кладка, f., Abteilung, Scheide-
перекла́дний, adj., Übersetzungs-.
перекла́дчик, m. I.*), Übersetzer.
перекла́-сти, p. v., -да́ти.
переклеї́ти, p. v., umkleben.
перекли́ка́ти ся, v., einander zu-
переклон-и́ти, p. v., -ювати. [rufen.
переклоню-вати, v. I. A.*), hinüberbeugen.
перекову-вати, v. I. A.*), um-schmieden, -hämmern.
перекона́нє, n. IV., Überzeugung.
перекон-а́ти, p. v., -увати.
перекону-вати, v. I. A.*), überzeugen, -führen.
перекоп-а́ти, p. v., -увати.
перекопу-вати, v. I. A.*), durch-, um-graben.
перекоси́-ти, p. v., -шувати.
перекоти́поле, n., Laufdistel.
перекоти́-ти, p. v., -чувати.
перекочу-вати, v. I. A.*), überwälzen, fortrollen.
перекочува́ти, p. v., übersiedeln.
перекошу-вати, v. I. A, durchmähen.
перекрада́-ти, v. I. A., wegstehlen, schmuggeln; ся sich durchschleichen.
перекра́-сти, p. v., -да́ти.
перекрив-и́ти, p. v., -лювати.
перекри́влю-вати, v. I. A.*), zu sehr krümmen.
перекрич-а́ти, p. v., -увати.
перекри́чу-вати, v. I. A.*), überschreien. [mond.
перекрі́й, m., Durchschnitt; Halb-
перекро-ї́ти, p. v. II. B., -ювати.
перекрою-вати, v. I. A., durchschneiden.
перекру-ти́ти, p. v., -чувати.
перекру́чу-вати, v. I. A.*), verdrehen, -krümmen.
перек-ува́ти, p. v., -о́вувати.
пере́ку́п(е)ць, m., Zwischenhändler
перекуп-и́ти, p. v., -лювати.
пере́куп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zwischenhändlerin, Höckerin.
перекупу-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen; bestechen.
переку-си́ти, p. v., -щувати.
пере́кус-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Zubeiß. [Diagonale.
пере́кут-ня, f. II., (2. pl. -ень),
перекушу-вати, v. I. A.*), durch-, zu-beißen.
перела́з, m. I., Zaunübergangstelle.
перелаз-и́ти, v., (imp. -и́), hinüber-
перелі́ж-ати, p. v., -увати. [steigen.
перелі́жу-вати, v. I. A.*), müßig liegen.
перелі́т, m., Vogel-strich, -zug.
перел-ети́ти, p. v., -і́та́ти.
перелі́тний, adj., Zug-, Strich-.
переливá-ти, v. I. A., über-, um-gießen; ся überfließen.
пере́ливки, pl., не п., kein Spaß.
перели́-ти, p. v., -ва́ти.
перелицьову-вати, v. I. A.*), travestieren. [перелицьо́вувати.
перелицю-ва́ти, p. v. I. A.*),
перелі́г, m. I.*), Brachfeld.
перел-і́зти, p. v., -рази́ти.
перелі́та́-ти, v., durch-, hinüberfliegen, -ziehen.
перелі́ч-и́ти, p. v. II. A.*), abzählen.
перелов-и́ти, p. v., -лювати.
перело́влю-вати, v. I. A.*), auf-, ab-fangen.
пере-ложи́ти, p. v., -кладá́ти. [bruch.
перело́м, m. I., (2. s. -у), Durch-
перелом-а́ти, -и́ти, p. v., -лювати.
перело́млю-вати, v. I. A.*), durch-, zer-brechen.
переля́к, m., Schreck, Entsetzen.
переляка́ти, p. v., erschrecken.

перемага́-ти, v. I. A., über-, bewältigen; überwiegen.
переман-и́ти, p. v., -ювати.
перема́ню-вати, v. I. A.*), herüberlocken.
переме́лю-вати, v. I. A.*), nochmals mahlen; ableiern.
перемерза́-ти, v. I, A., durchfrieren.
переме́рз-нути, p. v., -а́ти.
перемива́-ти, v. I. A., nochmals (durch-)waschen.
перемина́ти, v., vorübergehen.
перемин-у́ти, p. v., -а́ти.
переми́-ти, p. v., -ва́ти.
перемі́на, f. I., Veränderung, Wechsel. [-я́ти.
перемі́н-и́ти, p. v. II. A., -ювати,
перемі́нний, adj., veränderlich, unstet. [ändern.
перемі́ню-вати, v. I. A.*), ver-
перемі́н-я́ти, p. v., -ювати.
перемі́р-ити, p. v., -ювати.
перемі́рю-вати, v. I. A.*), nochmals (um-)messen.
перемі́р-яти, p. v., -ювати.
пере́міт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kopftuch der Weiber.
перемі́ш-а́ти, p. v. -увати. [Mischung
пере́мі́ш-ка, f. I.*), (2 pl. -ок), (Ver-)
перемі́шу-вати, v. I. A.*), durch-, ver-mischen.
перемо́га, f., Überredung
перемо́вити, p. v., -ля́ти.
перемовля́-ти, v. I. A., überreden; ся, unterhandeln; hadern.
перемо́га, f. I.*), Übergewicht.
перем-ога́ти, v., -ага́ти.
перем-оло́ти, p. v., -е́лювати.
перемоло-ти́ти, p. v., -чувати.
перемоло́чу-вати, v. I. A.*), nochmals (durch-)dreschen.
перемо(г)-чи́, p. v., -а́ти.
перемудрува́ти, p. v., überlisten.
перему́чити ся, p. v., sich abquälen.
перен-е́сти, p. v., -оси́ти.
перенима́-ти, v. I. A., перейма́ти.
перено́сини, pl. f. I., Übertragung.
переноси́ти, v., über-tragen, -bringen; versetzen; ertragen; ся übersiedeln. [figürlich.
перено́сний, adj., übertragen,
переночува́ти, p. v., übernachten.
переню́хати, p. v., herauswittern.
пере-ня́ти, p. v., -йма́ти.
пере-оді́ти, p. v., -дяга́ти.
переор-а́ти, p. v., -ювати.
перео́рю-вати, v. I. A*). umpflügen.
перепада́ти, v., allmählich fallen; durchfallen.
перепал-и́ти, p. v., -ювати.
перепа́лю-вати, v. I. A.*), durchbrennen. [Querbinde.
пере́пас-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
перепа́-сти, p. v., -да́ти.
переп-елиця, f. II., Wachtel; -е́лка, -ели́чка, f. I.*), dim.
переп-е́рти, p. v., -ира́ти.
переперчи́ти, p. v., zu stark pfeffern.
перепеча́т-ати, p. v., -увати.
перепеча́ту-вати, v. I. A.*), abdrucken.
перепечи́, p. v., -іка́ти.
перепива́-ти ся, v. I. A., zu viel trinken.
перепи́нанє, n. IV., Interpunktion.
перепин-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
пере́пин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Unterbrechung; -ане.
перепи́ню-вати, v. I. A.*), hemmen, unterbrechen.
пере́пись, f. V., Konskription.
перепис-а́ти, p. v., -увати.
пере́пис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Korrespondenz.
перепи́су-вати, v. I. A.*), um-, ab-, über-schreiben: ся korrespondieren.
перепит-а́ти, p. v., -увати.
перепи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.

перепи́ту-вати, v. I. A.*), er-, abfragen
перепиха́-ти, v. I. A., durch-stoßen, -stecken, -zwängen.
перепіка́-ти, v. I. A., durch-backen, -braten. [kl. Brot.
перепі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
переплáв-ити, p. v., -ля́ти.
переплавля́-ти, v. I. A., um-schmelzen.
перепла́кати, p. v., durchweinen.
перепла-ти́ти, p. v., -чувати.
перепла́чу-вати, v. I. A.*), über-
перепл-е́сти, p. v., -ітáти. [zahlen.
переплéтник, m. I.*), Buchbinder.
переплива́-ти, v. I. A., hinüber-, durch-schwimmen, -schiffen; -fließen.
перепли́-сти, p. v., -ва́ти.
переплїта́-ти, v. I. A., durch-, ver-, ein-flechten. [schlingen.
переплу́та-ти, v. I. A., ver-
переповіда́-ти, v. I. A., nacher-
перепові́-сти, p. v., -да́ти. [zählen.
перепóвн-ити, p. v. II. A., -ювати.
перепóвню-вати, v. I. A.*), über-
перепої́ти, p. v., -ювати. [füllen.
перéполох, m. I., (2. u. 7. s. -у), Schreck, Bestürzung.
перепóлóши́ти, p. v., erschrecken.
перепóна, f. I., Hindernis.
перепóн-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Scheidewand.
перепочи́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rast. [rasten.
перепочи́[ну]-ти, p. v., ausruhen,
перепóю-вати, v. I. A.*), betrinken.
перепрáва, f. I., Über-gang, -fahrt.
перепрáв-ити, p. v., -ля́ти.
переправля́-ти, v. I. A., hinüber-führen, -setzen.
перепраша́-ти, v. I. A., abbitten.
перепрівá-ти, v. I. A., durch-schwitzen.
перепрі́-ти, p. v., -ва́ти
перепрова́джу-вати, v. I. A.*) durch-, hinüber-führen; ся übersiedeln, umziehen.
перепрова́д-ити, p. v., -жувати.
перепрóдажа, f. IV, Wiederverkauf.
перепрóд-ати, p. v., -увати.
перепрóду-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen. [Versöhnung.
перепрóсини, pl. f. I., Abbitte,
перепр-оси́ти, p. v., -ашáти. [ма́ти.
перепрóшу-вати, v. I. A.*), перепра-
перепряга́-ти, v. I. A., umspannen.
перепря-чи́, p. v. I. B., -га́ти.
перепу́дити, p. v., erschrecken.
перепускáти, v., durchlassen.
перепу́ст, m. I., (2. s. -у), Durchlaß.
перепус-ти́ти, p. v., -ка́ти. [weg.
перепу́тє, n. IV., Kreuz-, Scheide-
перéп-хáти, p. v., -ихáти.
перераже́-ти, v. I. A., durch-dringen, treffen, verletzen.
перера-зи́ти, p. v., -жáти.
перерастá-ти, v. I. A., überwachsen.
перéрва, f. I., Unterbrechung.
перер-вáти, p. v., -ивáти.
перержáвіти, p. v., durchrosten.
переривá-ти, v. I. A., durch-, zer-reißen; unterbrechen.
перери́ти, p. v., durchwühlen.
перерíб, m. I., (2. s -у), -ка.
перéрíб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Umarbeitung. [schnitt.
перéріз, m. I., (2. s. -у), Durch-
перерíз-ати, p. v., -увати. [schneiden
перерíзу-вати, v. I. A.*), durch-
перероб-и́ти, p. v., -я́ти. [ändern.
переробля́-ти, v. I. A., um-arbeiten,
перерóблю-вати, v. I. A.*), перероперер-ости́, p. v., -астáти. [бля́ти.
перерýб-áти, p. v., -увати.
перерýбу-вати, v. I. A.*), durch-hauen, -hacken. [-spannung.
пересáда, f. I., Über-treibung,
пересадж-áти, v., -увати.
пересад-и́ти, p. v., -жувати.

пересáджу-вати, v. I. A.*), um-, ver-setzen, -pflanzen; übertreiben.
пересáдний, adj., über-trieben, -spannt. [gung.
пересьвíдченє, n. IV., Überzeu-
пересьвíдч-и́ти, p. v., -увати.
пересьвíдчу-вати, v. I. A.*), überzeugen. [siedelnder.
переселéн(е)ць, m. II., Über-
пересел-и́ти, p. v., -ювати.
пересéлю-вати, v. I. A.*), übersiedeln, versetzen.
пересéрдє, n. IV., Zorn, Unwille.
пересíджу-вати, v. I. A.*), sitzen, wohnen, weilen.
пересíд-íти, p. v., -жувати.
пересила́-ти, v. I. A., über senden, -mitteln.
пересúленє, n. IV., Überspannung.
пересил-и́ти, p. v., -ювати.
пересúл-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sendung.
пересúлю-вати, v. I. A.*), überwältigen, -mannen; durchschlingen.
пересúп-а́ти, p. v., -увати.
пересúпу-вати, v. I. A.*), über-, um-schütten. [sättigung.
пересúт, m. I., (2. s. -у), Über-
переси-ти́ти, p. v., -чувати.
пересиха́-ти, v. I. A., vertrocknen.
пересúчу-вати, v. I. A.*), übersättigen. [sieben, -säen.
пересїва́-ти, v. I. A., durch-
пересїда́ти, v., umsteigen.
пересїдла́ти, p. v., umsatteln.
пересї́-сти, p. v., -да́ти.
пересї́ч, f. V., Durchschnitt.
пересїчи́, p. v., durch schneiden, -hauen. [Durchschnitts-.
пересї́чний, adj., durchschnittlich,
пересї́-яти, p. v., -ва́ти.
перескáкувати, v. I. A.*), (hin-) überspringen.
переск-о́чити, p. v., -акувати.
перес-ла́ти, p. v., -ила́ти.
пересля́ду-вати, v., verfolgen.
переслу́х-ати, p. v., -увати. [hören.
переслу́ху-вати, v. I. A.*), ver-
пересмотрíти, p. v., durchsehen.
пересни́ти, p. v., durchträumen.
переснува́ти p. v., durch-weben, ziehen. [schieben.
пересо́ву-вати, v. I. A.*), ver-
перес-о́хнути, p. v., -иха́ти.
пересо́лю-вати, v. I. A.*), über-, ver-salzen.
пересол-и́ти, p. v., -ювати.
переспа́ти, p. v., durchschlafen.
перéсьпів, m., übersetzte Dichtung.
пересьпіва́ти, p. v., durchsingen.
пересьпíти, p. v., überreif werden.
переспра́ва, f., Verhandlung.
пересправля́ти, v., verhandeln.
переставáти, v., aufhören.
перестáв-ити, p. v., -ля́ти.
перéстав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Umstellung. [-setzen, -bauen.
переставля́ти, v., um-stellen,
перестáн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Unterlaß, -brechung.
перестáріти ся, p. v., veralten.
перестá-ти, p. v., -ва́ти.
перестел-и́ти, p. v., -ювати
перестéлю-вати, v. I. A.*), umbetten.
перестер-ечи́, p. v., -ігáти.
перестеріга́-ти, v. I. A., warnen.
перестóрога, f. I.*), Warnung.
перестóялий, adj., überreif, alt.
перестóю-вати, v. I. A., (zu)lange stehen.
перестó-яти, p. v., -ювати. [-полóх.
перé-страх, m. I., (2. u. 7. s. -у),
перестрáшити, p. v., erschrecken.
перéстрій, m., Um-bau, -wandlung, -formung.
перéстріл-ка, f., Beschießung.
перестрíлю-вати ся, v. I. A., sich beschießen.

пере́стрі́т, m. I., (2. s. -у), Begegnung.
перестро-и́ти, p. v., -ювати.
перестро́ю-вати, v. I. A.*), um-, bauen, -wandeln, -formen, -stimmen.
пере́ступ, m. I., (2. s. -у), Übertretung, -tritt.
переступа́ти, v., über-schreiten,
переступ-и́ти, p. v., -а́ти. [-treten.
пере́сту́пний, adj., рік Schaltjahr; verbrecherisch.
пересту́пник, m I.*), Verbrecher.
пересува́ти, v., ver-rücken,
пере́су́д, m., Vorurteil.
пересу́дж-вати, v. I. A.*), im voraus (ver)urteilen.
пересука́ти, p.v., neuerlich zwirnen.
пересу́-нути, p. v., -ва́ти.
пересущ-и́ти, p. v., -увати.
пересу́шу-вати, v. I. A.*), nochmals (zu sehr) trocknen.
пересяга́ти, v., hindurch reichen.
пересяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
пересяка́-ти, v. I. A., durchdrungen (-tränkt) werden.
пересяк-ну́ти, p. v. I. B., (prt. пересяк), -а́ти.
перетві́р, m., Um-formung, -wandlung.
перетвор-и́ти, p. v., -я́ти.
перетворя́-ти, v. I. A., um-formen, -wandeln.
перетерпі́ти, p. v., aus-, überstehen.
перет-е́рти, p. v., -ира́ти; ся vorübergehen.
перет-ечи́, p.v., -іка́ти.
перетина́-ти, v. I. A., durchschneiden, -hauen.
перетира́-ти, v. I. A., durch-reiben, -schaben.
перетиска́-ти, v. I. A., durchzwängen.
перетис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
перетїка́-ти, v. I. A., durch-, überfließen.
перетка́ти, p. v., durch-weben, -stricken.
перетлі́ва́-ти, v. I. A., ver-glimmen, -faulen.
перетлі́-ти, p. v., -ва́ти.
перетолкува́ти, p. v., übersetzen.
перетоп-и́ти, p. v., -лювати.
перето́плю-вати, v. I. A., umschmelzen.
перетра́вити, p. v., verdauen.
перетрива́ти, p. v., überdauern.
перетри́м-ати, p. v., -увати.
перетри́му-вати, v. I. A.*), передержувати.
перетрі́пати, p. v., -увати.
перетрі́пу-вати, v. I. A.*), durchklopfen.
перетр-уси́ти, p. v., -ясти́.
перетряса́-ти, v. I. A., durchschütteln, -suchen.
перетряс-ти́, p. v., -а́ти.
перетяга́-ти, v., hinüberziehen.
перетягн-у́ти, p. v., -а́ти.
перетяжа́-ти, v. I. A., überbürden.
перетяж-и́ти, p. v., -а́ти.
перет-я́ти, p. v., -ина́ти. [gasse.
переу́л(о)к, m. I.*), Quer-, Neben-
переучи́ти, p.v., übermäßig lehren, ся lernen.
перехавкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), überschnappen.
перехвал-и́ти, p. v., -ювати.
перехва́лю-вати, v. I. A.*), übertrieben loben.
перехва-ти́ти, p. v., -чувати.
перехва́чу-вати, v. I. A.*), перехо́плювати.
перехил-и́ти, p. v., -я́ти. [neigen.
перехиля́-ти, v. I. A., hinüber-
перехитр-и́ти, p. v., -ювати. [listen.
перехи́трю-вати, v. I. A.*), überпере́хі́д, m., Über-, Durch-gang.
пере́хі́дний, adj., Übergangs-.
перехов-а́ти, p. v., -увати.
перехо́ву-вати, v. I. A.*), aufbewahren, ver-hehlen, -bergen.
переходи́ти, v., vorüber, über-, durch-gehen, -schreiten; überперех-одо́вий, adj., -і́дний. [treffen.

перехóп-ити, p. v., -лювати.
перехóплю-вати, v. I. A.*), auffangen, -greifen.
перехре́сте, n. IV., Kreuzungspunkt.
перехре́стити, p. v., bekreuzigen; umtaufen.
перехре́стний, adj., Kreuz-.
пе́р(е)ць, m. II., (2. s. -ю), Pfeffer; -ю да́ти, einpfeffern.
перецви́-сти, p. v., -та́ти.
перецвита́-ти, v. I. A., verblühen.
переці́джу-вати, v. I. A.*), durchseihen.
переці́д-и́ти, p. v., -жувати.
переці́н-и́ти, p. v., -ювати.
переці́ню-вати, v. I. A.*), überschätzen.
перечека́-ти, d. v., -і́кувати.
перечі́ку-вати, v. I. A.*), abwarten.
перечепи́ти, p. v., -і́плювати.
перечі́плю-вати, v. I. A.*), umheften.
перечерка́-ти, v., durchstreichen.
перечерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
перечисл-и́ти, p. v., -я́ти.
перечисля́-ти, v. I. A., durch-, über-zählen.
перечи́-стити, p. v., -щувати.
перечи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen, säubern.
перечит-а́ти, p. v., -увати.
пере́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s -у, 3. pl. -ать, imp. пере́ч), verneinen, bestreiten.
переч́и́ту-вати, v. I. A.*), durch-
пере́чка = попере́чка. [lesen.
пере́чний, adj., verneinend, widerstreitend.
пере́чність = су́пере́чність.
перечува́-ти, v. I. A., ahnen.
перечу́ти, p. v., erfahren.
перешепту-вати ся, v. I. A.*), einander zuflistern.
перешива́-ти, v. I. A., umnähen.
переши́-ти, p. v., -ва́ти.
перешкаджа́-ти, v. I. A., hindern, stören.
перешко́да, f., Hindernis, Störung.
перешк-о́дити, p. v., -аджа́ти.
перешук-а́ти, p. v., -увати. [suchen.
перешу́ку-вати, v. I. A.*), durch-
перещ-епи́ти, p. v., -і́плювати.
перещі́плю-вати, v. I. A.*), umheften, -pfropfen.
перина́, f. I., Federdecke.
пери́стий, adj., federartig.
перід = перед. [quecke; Äsche.
пері́-й, m. III., (3. s. -ю), Acker-
пері́стий, adj., scheckig.
пері́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. у, 3. pl. -ать, imp. періщ), prügeln,
пе́р-ла, f. I., (2. pl. -е́л), Perle; -ли́на, f. I., dim.
перли́стий, adj., perlend.
перл-и́ти ся, v. II. A., perlen.
перлі́вниця, f. II., Perlenmuschel.
перло́вий, adj., Perl-.
перна́тий, adj., gefiedert.
перо́, n. I., (1. pl. пе́ра), Feder.
пе́рсик, m. I.*), Pfirsich.
пе́рст-ень, m. II., (pl. -е́нї), Fingerring. [стень; Flachsseide.
перстен(е́)ць, m. II., dim. пе́р-
пе́рти, v. I. B., (prs. пру, prt. пер, imp. при, vp. пе́ртий), drängen, zwängen.
перце́, n. III., dim. перо́.
перцю́га, f. I.*), Paprika.
перч-и́ти, v. II. A.*), pfeffern.
пер-чи́ця, f. II., -цю́га.
перш, -е, anfangs, (zu)erst.
першеньство́, n. I., Vorzug, -rang.
пе́р-ший, -вий, num. = adj., erster.
перши-на́, f. I., -ка́, f. I.*), erstes Mal. [-ик, m. I.*), dim.
п(е)с, m. I., (2. s. пс-а...), Hund;
пе́с-їй, adj., (2. s. -ього. .), Hunde-.
пестели́вість, f. V., Zärtlichkeit.
пест-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), (ver)zärteln, hätscheln. [f. I.*), Schoßkind.
пестї́-й, m. III., (2. s. -я́), -йка,

пе́стощі, pl. m. IV., Liebkosung.
пе́стрий, adj., bunt,
пестр-и́ти, v. II. A., bunt färben.
пестро-, bunt-.
пестрота́, f. I., Buntheit. [Hund.
песю́к, m. I.*), (2. s. -á), kleiner
песя́, n. V., -тко, n. I.*), Hünd-
пе́ся́чий = пе́сїй. [chen.
петéль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schlinge.
пе́т-ля, f. II., (2. pl. -е́ль), Schlinge.
петру́ш ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), **печ**, (пец) siehe піч. [Petersilie.
печа́ль, f. V., Kummer.
печал-и́ти ся, v. II. A., sich bekümmern, betrüben. [drucken.
печа́та-ти, v. I. A., siegeln;
печа́т-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Siegel; Presse.
печа́тний, adj., Druck-.
печа́тник, m. I.*), друка́р.
печа́т-ня, f. II., (2. pl. -ень), **пече́ня**, f. II., Braten. [друка́рня.
пе́че́ра, f. I., Höhle.
пече́рский, adj., Höhlen.
печери́-ця, f. II., Champignon; -чка, f. I.*), dim.
печ-и́, v. I. B., (prt. пік, пекла́), backen, braten, brennen.
пе́чи́во, n. I., Gebäck.
печі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Leber.
пива́р-ня, f. II., (2. pl. е́нь), **пивни́ця**, f. II., Keller. [Bierhaus.
пивни́чник, m. I.*), Kellner.
пи́в-о, n. I., Bier; -це́, n. III., dim.
пивова́р, m. I., Bierbrauer.
пивова́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), **пивова́рний**, adj., Brau-. [Brauerei.
пи́жмо, n. I., Moschus.
пи́ка, f. I.*), Gefrieß.
пил, m. I., (2. s. -у), по́рох.
пила́, f. I., Säge. [chen.
пилі́н-а, f. I., -ка, f. I.*), Stäub-
пилі́нє, coll. n. IV., Sägespänne.
пил-и́ти, v. II. A., sägen, feilen.
пи́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. пила́; Ballen.
пилко́ваний, adj., gesägt.
пи́льний, adj., fleißig; dringend.
пи́льні́сть, f. V., Fleiß; Dringlichkeit.
пильну-ва́ти, v. I. A.*), achthaben, aufmerken, warten, bewachen.
пилу-ва́ти, v. I. A.*), feilen; eilen,
пиля́к, m. I.*), (2. s. -á), Staubgefäß.
пин-и́ти, v. II. A., hindern, abhalten, stören.
пи́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mund-
пи́поть, m. II., Pips. [stück.
пир, m. I., (2. s. -у), Schmaus, Gelage.
пирі́г, m. I.*), (2. s. -á), Mehltasche; -ж(о́)к, m. I.*), dim.
пирка́тий, adj., кирпа́тий.
пирож-и́ти ся, v. II. A.*), großtun.
пи́рска-ти, v. I. A., spritzen, sprühen. [пи́рскати.
пи́рскн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), **пиру-ва́ти**, v. I. A.*), schmausen, zechen. [f. I.*), Skribler.
писа́к, m. I.*), (2. s. -á), -а, m. = **писа́льний**, adj., Schreib-.
писальце́, n. III., Schreibstift.
пи́сане, n. IV., Schreiben, Schrift.
писани́на, f. I., Schreiberei.
пи́сан-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Osterei.
пи́сар, m. II., (1. pl. -і́). Schreiber.
пи́сар-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schreiberin.
писа́рский, adj., Schreiber-.
писа́рство, n. I., Schreiberdienst.
писарю-ва́ти, v. I. A.*), Schreiber sein.
писа́тель, m. II, Schriftsteller. [stellerei.
писа́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schriftstellerin. [stellerei.
писа́тельство, n. I., Schrift-
пис-а́ти, v. I. B., (prs. *ш*-у..., prt. -а́в, imp. -*ший*), schreiben.
писк, m. I.*), (2. s. -у), Wimmern.

пискáтий, adj., großmäulig. [Maul.
пискáч, m. IV., (2. s. -á), loses
пи́ски, pl. m. I., Wangen, Backen.
пискли́вий, adj., piepend. pfeifend.
пискля́, n. V., junges Vöglein.
писку-вáти, v. I. A.*), maulen.
письмéнний, adj., schriftkundig.
письмéнник, m. I.*), Schriftsteller.
письмéннiсть, f. V., Literatur.
письменьствó, n. I., Schreibkunst.
письмó, n. I., (pl. пи́сьма), Schrift. Brief. [mucksen.
пи́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
писóвня, f. II., Rechtschreibung.
пи́с(о)к, m. I.*), Maul, Schnauze, Schnabel. [kleines Schreiben.
пису́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
питáйний, adj., Frage-.
питáйник, m. I.*), Fragezeichen.
пи́танє, n. IV., Frage.
пита́-ти, v. I. A., fragen, prüfen.
питé, n. IV., Trinken; Trank.
пи́т(е)ль, m. II., Mehlbeutel.
пи́-ти, v. I. A., (prs. п-ю, пеш..., vp. -тий), trinken.
пи́т-имий, -ни́й, adj., trinkbar.
пи́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Plumpsack.
питли́вий, adj., neugierig. [Mehl).
питлю-вáти, v. I. A.*), beuteln
питом-éннiсть, -iсть, f. V., Eigen-
пи́том-éнний, -ий, adj., eigen. [heit.
пи́том(е)ць, m. II., Zögling.
пи́тоньки, dim. пи́ти.
пи́ха́, f. I.*), Hochmut.
пиша́-ти ся, v. I. A., sich brüsten; stolz sein. [herrlich.
пи́шний, adj., stolz; prächtig,
пи́шнiсть, f. V., Stolz, Hoffart.
пишнóта, f. I., Schönheit, Pracht, Prunk. [Pfeife.
пищáл-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
пищ-áти, v. II. A.*), (prt. -áв), piepen, pfeifen.
пи́щик, m. I.*), Griffel.

пів, halb; пів- etc. (halb-) siehe das Grundwort!
півгóлосом, adv., halblaut.
пів(девята) u. dgl.) 8½ etc.
пів-(е)нь, m. II., когу́т; -ник, m. I.*), dim.
пів(é)ць, m. II., сьпівáк.
півнiч, f. Mitternacht, Norden.
пі́внiчний, adj., mitternächtlich, nördlich.
півор-и́ти, v. II. A., kreischen; jammern.
півполу́кіп(о)к, m. I.*), ¼ Schock.
півпоперéчник, m. I.*), Halbmesser.
пі́втора, num., anderthalb.
пі́втретя, num., dritthalb.
пігна́ти, p. v., (prs. u. imp. по-), (fort)treiben.
пі́д, m. I., (2. s. по́ду), Dachboden.
під, präp. 4. u. 6., unter, bei, an, gegen, hin; für, zu. [ohne під-.
під-, unter-, siehe Grundwort
підбéхта-ти, p. v. I. A., під-бéхтувати.
підбéхту-вати, v. I. A.*), an-, auf-hetzen.
підбива́ти, v. I. A., an-, ein-, beschlagen; unterjochen; ся wund werden (Füße).
підби́-ти, p. v., (prs. підi-), -ва́ти.
підбичува́ти, p. v., (nach)helfen.
підбіга́ти, v., her-, hinzu-, unter-
підбі́й, m., Unterjochung. [laufen.
пі́дбíл-ь, m. II., (2. s. -ю), Huflattich.
підбіл-и́ти, p. v., -ювати.
підбілю-вати, v. I. A., unten
підбі(г)-чи, p. v., -ати. [weißigen.
пі́дбоpíд(о)к, m. I.*), Kinn.
підбу́р-ити, p. v., -ювати.
підбу́рю-вати, v. I. A.*), auf-wiegeln. [-schwelle.
підва́лина, f. I., Unterlage,
підвал-и́ти, p. v., -ювати.

підва́лю-вати, v. I. A.*), unter-
підв-е́зти, p. v., -озйти. [legen.
підв-е́сти, p. v., -одйти.
підвечі́рку-вати, v. I. A.*) jausen.
підвечі́р(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Jause. [-wickeln.
підвива́-ти, v. I. A., unter-binden.
підвис-и́ти, p. v., (prs. 1. s. -шу́, vp. -ше́ний), -ша́ти.
підвисша́-ти, v. I. A., erhöhen, steigern. [Erhöhung, Steigerung.
підвиш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
підвіва́-ти, v. I. A., von unten
підві́-яти, p. v., -ва́ти. [wehen.
підво́да, f. I., Vorspann.
підводи́ти, v., vor-, her-, zu-, hinführen; aufrichten.
підвяз-а́ти, p. v., -увати. [binden.
підвя́зу-вати, v. I. A.*), unter-
підвя́зка, f., Strumpfband.
підганя́-ти, v. I. A., u. e. treiben, antreiben. [-schlagen.
підгина́-ти, v. I. A., unter biegen,
підгі́ре, n. IV, Untergebirge.
підгі́ря ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Bewohner d. підгі́ре.
підгляда́ти, v., beobachten, spähen; abgucken.
підгля́-нути, p. v., -да́ти.
підгнива́-ти, v. I. A., anfaulen.
підгни́-ти, p. v., -ва́ти.
підгноїти, p. v., düngen. [mästen.
підгодува́ти, p. v., ein wenig
підгол-и́ти, p. v., -ювати.
підго́лю-вати, v. I. A.*), rasieren; entblößen.
підго́рле, n. IV., Wamme.
підгорта́-ти, v. I. A., u. e. scharren; behäufeln.
підгор-ну́ти, p. v., -та́ти.
підготов-и́ти, p. v., -ля́ти. [reiten.
підготовля́-ти, v. I. A., vorbe-
підгр-е́сти, p. v., -іба́ти.
підгриза́-ти, v. I. A., v. u. benagen.
підгри́з-ти, p. v., -а́ти.
підгріба́-ти, v. I. A., an-, zusammen-scharren.
піддава́ти, v., hinzu-, ein geben; ся sich ergeben (unterwerfen).
піддá-ти, p. v., -ва́ти.
підда́ний, adj., Untertan.
підда́ність, f. V., Untertänigkeit.
підда́ньство, n. I., Untertanschaft.
підда́нчий, adj., Untertans-.
підда́ше, n. II., Wetterdach, Dachstube.
піддвига́ти, v., heben, aufrichten.
піддвиг-ну́ти, p. v., -а́ти.
піддéрж-ати, p. v., -увати.
піддéржу-вати, v. I. A.*), (aufrecht)halten, unterstützen.
підд-е́рти, p. v., -ира́ти. [-heben.
піддира́-ти, v. I. A., hinauf-reißen,
піддобр-и́ти ся, p. v., -ювати ся.
піддо́брю-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln. [anfachen.
підду-ва́ти, v. I. A.*), v. u. wehen;
піддур-и́ти, p. v., -ювати.
піддýрю-вати, v. I. A.*), betören,
піддý-ти, p. v., -ва́ти. [überlisten.
піджида́-ти, v. I. A., ab-, erwarten. [legung.
піджо́га, f. I.*), Zunder, Brand-
підзе́мний, adj., unterirdisch.
пі́ді-, siehe auch підо-, під-.
піді-бга́ти, p. v., -гну́ти.
підігна́ти, p. v., (prs. imp. під-), підганя́ти.
підігну́ти, p. v., підгина́ти.
підїзджа́-ти, v. I. A., heran-fahren, -reiten.
пі́дйма́-ти, v. I. A., auf-, er-heben; aufsteigen; ся sich unterziehen.
підойм-и́ти, p. v., -а́ти.
підій-ти́, p. v., (prs. 1. -ду́), під-
під-ірва́ти, p. v., -рива́ти. [ходи́ти.
пі́дї-хати, p. v., -зджа́ти.
підкади́ти, p. v., beräuchern.
підказ-а́ти, p. v., -увати.

підка́зу-вати, v. I. A.*), ein sagen, -flüstern.
підка́п(о)к, m. I.*), krämpelose Kopfbedeckung für Priester.
підкаса́-ти, p. v. I. A., aufschürzen.
підкид-а́ти, -увати. v. I. A.*), hinauf-, zu-, hin-werfen; unterschieben.
пі́дкид(о)к, m. I.*), Findling.
підки́-нути, p. v., -да́ти. [підко́ва.
підкі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
пі́дклад, m. I., (2. s. -у), Unterdecke, -lage, -satz.
підкле-ї́ти, p. v., -ювати.
підкле́ю-вати, v. I. A.*), unterkleben, -leimen. [eisen.
підк-о́ва, f. I., (2. pl. -і́в), Huf-
підколі́нниці, pl. f. II., Kamaschen.
підкоп-а́ти, p. v., -увати.
підко́пу-вати, v. I. A.*), untergraben.
підко-си́ти, p. v., -шувати.
підко-ти́ти, p. v., -чувати.
підко́чу-вати, v. I. A.*), u. e. rollen (wälzen), aufstülpen.
підко́шу-вати, v. I. A.*), abmähen.
підкрада́-ти ся, v. I. A., heran-, hinzu-schleichen.
підкра-си́ти, p. v., -шувати.
підкра́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
підкра́шу-вати, v. I. A.*), schöner machen; färben.
підкріп-и́ти, p. v., -ля́ти.
підкріпля́-ти, v. I. A., kräftigen, stärken, erquicken.
підкро-ї́ти, p. v. II. B., (imp. кро́й), -ювати.
підкропи́вник, v. I.*), Zaunkönig.
підкро́ю-вати, v. I. A.*), zustutzen.
підкру-ти́ти, p. v., -чувати.
підкру́чу-вати, v. I. A.*), v. u. auf-drehen, -winden.
підкува́ти, p. v., beschlagen.
підкуп-и́ти, p. v., -лювати.
підку́плю-вати, v. I. A.*), bestechen.
підку́пний, adj., bestechlich.
підку́пник, m. I.*), Bestecher.
підку́пність, f. V., Bestechlichkeit.
підку́пство, n. I., Bestechung.
підкур-и́ти, p. v., -ювати.
підку́рю-вати, v. I. A.*), v. u. räuchern.
підкуси́ти, p. v., verleiten.
підл-ази́ти, v., u. e., (hinauf-) -steigen, -kriechen, heranschleichen.
підле́жний, adj., unterworfen.
підле́жність, f. V., Unterwürfigkeit.
підле́с-ливий, f. V, -[т]ний, adj., schmeichlerisch.
підле́с(т)ливість, f. V, Schmeichelei
підле́с(т)ник, m. I.*), Schmeichler.
підле-сти́ти ся, p. v., -щувати ся.
підл-ети́ти, p. v., -іта́ти.
підле́щу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln.
підлива́-ти, v. I. A., begießen.
підлив-ка, f. I,*), (2. pl. -ок), Sauce, Brühe.
підлиз-а́ти ся, p. v., -увати ся.
підли́за́ч, m. IV., Lecker.
підли́зу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln; lecken.
пі́длий, adj., niederträchtig.
підли́-ти, p. v., -ва́ти.
підлі́зти, p. v., підлази́ти.
підлі́п-и́ти, p. v., -лювати.
підлі́плю-вати, v. I. A.*), unterkleben.
пі́длісє, n. IV., Waldrand.
пі́длість, f. V., Niederträchtigkeit.
пі́дл-ість, m. I., (2. s. -ету), Aufflug.
підлі́та́ти, v., auf-fliegen, -flattern.
підлі́т(о)к, m. I.*), Backfisch.
пі́дл-ога, f. I.*), (2. pl. -ів), Fußboden.
підложи́ти, p. v., unterlegen.
підляга́ти, v. unter-liegen, -stehen.
підл-я́ти, p. v., -ива́ти.
підля-чи́, p. v., -ча́ти.

підмака́ти, v. I. A., v. u. naß werden.
підма́на, f., Lockung, Betrug.
підман-и́ти, p. v., -ювáти.
підма́ню-вати, v. I. A.*), verlocken, -führen.
підм-е́сти, p. v., -ітáти.
пі́дмет, m, I., Subjekt (gramm.).
підмето́вий, adj., Subjekts-.
підмива́-ти, v. I. A., unterwaschen.
підми́-ти, p. v., -вáти.
підмі́на, f. I., Unterschiebung.
підмін-и́ти, p. v., -я́ти.
підмі́ню-вати, v. I. A.*), vertauschen, unterschieben.
підмін-я́ти, p. v., -ювати.
підмі́та-ти, v. I. A., kehren, fegen.
підмо́ва, f., Überredung, Anstiftung.
підмо́в-ити, p. v., -ля́ти.
підмовля́-ти, v. I. A., über-, be-reden.
підмо́га, f. I.*), Hilfe, Beistand.
під-мо́кнути, p. v., -мака́ти.
підмул-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
підму́лю-вати, v. I. A.*), підмивáти.
піднаєм, m., Aftermiete.
піднебі́нє, n. IV., Gaumen.
піднебі́нний, adj., Gaumen-.
підн-е́сти, p. v., -оси́ти.
піднима́-ти, v. I. A., підійма́ти.
підні́же, n. II., (Berg-) Fuß, (Gestell).
підні́ж(о)к, m. I.*), Fußschemel.
підно́ва, f. I., Erneuerung, Herstellung.
піднов-и́ти, p. v. II. A.*) (vp. -ле́ний), -ля́ти.
підновля́-ти, v. I. A., erneuern, auffrischen.
підноси́ти, v., empor-, auf-, erheben.
під-ня́ти, p. v., (prs. u. imp. піді-), підо-, siehe auch піді-.
під-ожда́ти, p. v., -жидáти.
підозрівá-ти, v. I. A., verdächtigen.
підозрі́-лий, -ний, adj., verdächtig.
підозрі́нє, n. IV., Verdacht.
підо́йма, f. I., Hebel.
підохо́та, f., Aufmunterung.
підохо́т-ити, p. v. II. A.*), (prs. -чу, vp. -чений), -чувáти.
підохо́чу-вати, v. I. A., aneifern.
підо́шва, f. I., Sohle.
підпадáти, v., unterliegen, verfallen.
пі́дпал, m. I., (2. s. -у), Zunder; Brandlegung.
підпал-и́ти, p. v., -ювати.
підпа́лю-вати, v. I. A.*), v. u. anzünden.
пі́дпан(о)к, m. I.*), Herrchen.
підпа́-сти, p. v., -дáти.
пі́дпень(о)к, m. I.*), Pilz.
підп-е́рти, p. v., -прáти.
підперез-а́ти, p. v. I. B., (prs. -жу, prt. -áв, imp. -жи́), підперізувати.
підпері́зу-вати, v. I. A.*), umgürten.
підпива́-ти, v. I. A., sich antrinken.
підпи́лий, adj., angetrunken.
підпина́-ти, v. I. A., anheften.
підпира́-ти, v. I. A., (unter-)stützen.
пі́дпис, m. I., (2. s. -у), Unterschrift.
підпис-а́ти, p. v., -увати.
підпи́су-вати, v. I. A.*), unterschreiben.
підпи́-ти, p. v., (prs. піді-), -вáти.
підпла-ти́ти, p. v., -чувати.
підпла́чу-вати, v. I. A.*), підкуплювати.
підповіда́-ти, v. I. A., підказувати.
підпові́-сти, p. v., -дáти.
підпо-і́ти, p. v., підпóювати.
підпомага́ти, v., helfen, unterstützen.
підпомо́га, f. I.*), Hilfe, Beistand.
підпо́ра, f. I., Stütze, Lehne.
підпо́ю-вати, v. I. A.*), berauschen.
підправ-и́ти, p. v., -ля́ти.
підправля́-ти, v. I. A., nachbessern.
підприє́м(е)ць, m. II., Unternehmer.

підприє́мство, n. I., Unternehmung.
підпро-си́ти, p. v., -шувати.
підпро́шу-вати, v. I. A.*), insgeheim bitten. [spannen.
підпряга́-ти, v. I. A., zu-, bei-
підпря́тати, p. v., aufreimen.
підпуха́-ти, v. I. A., anschwellen.
підпу́х-нути, p. v., -а́ти.
підрива́-ти, v. I. A., anreißen.
підрі́з-ати, p. v., -увати.
підрі́зу-вати, v. I. A.*), an-, ab-, be-schneiden.
підроб-и́ти, p. v., -ля́ти.
підробля́-ти, v. I. A., nachmachen, fälschen; anstricken.
підроста́-ти, v. I. A, heranwachsen.
підрост-и́, p. v., -а́ти.
пі́дросток = підлі́ток.
підру́чний, adj., Hand; linksseitig.
підру́чник, m. I.*), Handbuch.
підря́дний, adj., untergeordnet.
підря́дність, f. V., Unterordnung.
підса́джу-вати, v. I. A.*), unterlegen; emporhelfen; nachpflanzen.
підса́д-и́стий, -куватий, adj., untersetzt.
підсад-и́ти, p. v., -жувати.
підсипа́-ти, v. I. A., v. u. streuen, schütten.
підси́п-ати, p. v., -а́ти. [trocknen.
пі́дсиха́-ти, v. I. A., nach u. nach
пі́дсїва́-ти, v. I. A., nach-säen. -sieben. [legen; lauern.
підсїда́ти, v., sich in Hinterhalt
пі́дсїд-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
підсї́-сти, p. v., -да́ти. [Hinterhalt.
підсї́-яти, p. v., -ва́ти.
підска́ку-вати, v. I. A.*), aufspringen, -hüpfen.
підскі́рний, adj., unter der Haut.
пі́дскок, m., Sprung.
підск-о́чити, p. v., -а́кувати.
пі́дско́чний, adj., hüpfend, lustig.
підску́бати, p. v., (v. u.) rupfen.
підслу́х-ати, p. v., -увати.
підслуха́ч, m. Horcher.
підслу́ху-вати, v. I. A.*), horchen, (be-)lauschen.
пі́дсметанє, n. IV., unterer Rahm.
підсоб-и́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
підсобля́ти, v. I. A., helfen, unterstützen.
підсолоди́ти, p. v., versüßen.
підсо́хнути, p. v., підсиха́ти.
підста́в-а, -ина, f. I., Unter-, Grund-lage, -fläche. [Untersatz.
пі́дстав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
підста́в-ити, p. v., -ля́ти.
підставля́ти, v., unter-legen, -stellen, -setzen.
підстел-и́ти, p. v., -ювати.
підсте́лю-вати, v. I. A.*), unterbetten-, breiten, -streuen.
підстер ечи́, p. v., -іга́ти.
підстеріга́-ти, v. I. A., aufpassen; bemerken. [Streu.
пі́дстїл-ка, f. I.*). (2. pl. -ок),
підстрига́-ти, v. I. A., stutzen
підстри́-чи, p. v., -га́ти. [(Haar).
підстрі́л-ити, p. v., -ювати.
підстрі́л-ювати, v. I. A.*), anschießen. [List.
пі́дступ, m. I., (2. s. -у), (Hinter-)
підступа́ти, v., heran-treten,
підступ-и́ти, p. v., -а́ти. [-rücken.
підсту́пний, adj., hinterlistig.
підсту́пність, f. V, Verfänglichkeit.
підсува́ти, v., unterschieben.
підсу́-нути, p. v., -ва́ти.
під-те́рти, p. v., -тира́ти.
підтина́-ти, v. I. A., v. u. abschneiden, stutzen. [abwischen.
підтира́-ти, v. I. A., v. u.
підтопта́ти ся, p. v., alt werden.
підтяга́-ти, v., hinaufziehen.
підтяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
під-тя́ти, p. v., (prs. u. imp. підо), -тина́ти.
піду́ etc. siehe піти́.

підупада́ти, v., verfallen, herunter-
підупа́-сти, p. v., -да́ти. [kommen.
підуч-и́ти, p. v., -увати.
підýчу-вати, v. I. A.*), unter-, ab-richten; ся lernen.
підхва-ти́ти, p. v., -чувати.
підхва́чу-вати, v. I. A.*), aufgreifen.
підхліб-и́ти, p. v. II. A., -лювати.
підхлі́блю-вати, v. I. A.*), schmeicheln.
підхлі́бний, adj., підле́сливий.
підхмел-и́ти, p. v. II. A., berauschen.
підходи́ти, v., sich nähern, vor-, an-rücken; steigen; passen.
підхо́жий, adj., passend.
підчас, conj., während, zur Zeit.
підчерка́ти, v., unterstreichen.
підчерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
підчеса́-ти, p. v., підчі́сувати.
підчин-и́ти, p. v., -я́ти. [-werfen.
підчиня́-ти, v. I A., unter ordnen,
підчі́су-вати, v. I. A.*), hinauf-kämmen. [flüsterung.
пі́дшепт, m. I., (2. s. -у), Ein-
підшепт-а́ти, p. v., -увати.
підше́пту-вати, v. I. A.*), einflüstern.
підшива́ти, v. I. A., unter-nähen, -füttern; ся sich einschleichen.
пі́дшив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Unterfutter.
підши́-ти, p. v., -ва́ти.
підши́те, n. Vorschiebend. Schuhe.
під'ю́джу-вати, v. I. A.*), aufhetzen, -reizen.
під'ю́д-ити, p. v., -жувати.
пі-, siehe auch по-.
пізва́ти, p. v., позива́ти.
пізна-ва́ти, v. I. A., (prt. -ва́в, imp. -ва́й!), erkennen, kennen lernen, einsehen.
пізна́-ти, p. v., -ва́ти.
пі́зний, adj., spät. [späten.
пізн-и́ти ся, v. II. A., sich ver-
пі́(й)ло, n. I., Viehgetränk.
пійма́-ти, v. I. A., fangen; fassen,
пійм-и́ти, p. v., -а́ти. [begreifen.
пі́ка, f. I.*), Pike, Lanze.
пі́ка-ти, v. I. A., piepen, mucksen.
пі́клу-ва́ти ся, v. I. A.*). sorgen.
пі́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), пі́кати.
пі́л, m. I., (2. s. полу), Boden.
пі́льга, f. I.*), Erleichterung.
пі́льний, adj., Feld-.
пі́мста, f. I., месть.
пімсти́ти, p. v., rächen.
пі́на́, f. I., Schaum.
пі́н-ити ся, v. II. A., schäumen.
пі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
пі́п, m. I., (2. s. попа́), Pfaff. [пі́на.
пі́ре, coll. n. IV., Federn, Gefieder.
пірйстий, adj., Feder-.
пір-ити, v. II. A., (imp. пір!) federn; ся mausern.
пірн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), порина́ти.
піродра́ха, f. I.*), Federschleißerin.
пірча́стий, adj., gefiedert.
пірня́ний, adj., Feder-.
пірячко, n. I.*), dim. пі́ре.
пі́с-ень-ка, -онь-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. пі́сня.
піско́ва́тий, adj., sandig.
пісков(е́)ць, m. II., Sandstein.
пісковйй, adj., Sand-.
післа́н(е́)ць, m. II., Bote.
післанни́цтво, n. I., Mission.
післа́ти, p. v., посила́ти.
після, präp. 2., nach, gemäß.
пі́с-нь, f. V., (2. pl. -е́нь), -ня.
пі́сний, adj., Fasten-, mager.
пі́с-ня, f. II., (2. pl. -е́нь). Lied.
пі́с(о́)к, m. I.*), (2. s. -у́), Sand.
пісо́чниця, f. II., Sandstreubüchse.
пі́ст, m. I., (2. s. по́сту), Fasten
пістоля́, n. V., Pistole. (-zeit).

пісту-ва́ти, v. I. A.*), pflegen, warten. [(2. pl. -о́к), (-in).
пісту́н, m. I., Wärter, -ка, f. I.*),
пісча́ний, adj., Sand-, sandig.
пі́т, m. I., (2. s. по́ту), Schweiß.
піти́, p. v., (wohin) gehen.
пітні́-ти, v. I. A.*), (vp. (с-)-лий), прі́ти.
пі́ха-ти, v. I. A., stoßen, stampfen.
пі́хн-ути, p. v., (prt. -ув), пі́хати.
піхо́та, f. I., Fußvolk.
піхо́тник, m. I.*), Fußgänger.
піху́р, -(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Blase. [6. -ами, 7. -ах), Ofen.
пі́ч, f. V., (2. s. пе́ч-и; pl. 3. -ам,
пі́чну́, siehe почáти.
пі́ш-ва, f. I., (2. pl. -е́в), Zieche.
пі́ший, adj., zu Fuß, Fuß-.
пі́шки, adv., zu Fuß.
пішохо́д, m. I., Fußweg; -(е)ць, m. II., Fußgänger.
пія́к, m. I.*), (2. s. -а́), Saufer.
пі́-яти, v. I. A., (prt. -яв), krähen.
піятúка, f. I.*), Saufgelage.
піяньство, n. I., Trunksucht.
піяч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sauferin.
плав, m. I., (2. s. -у), Flut.
плáва-ти, v. I. A., schwimmen, schweben. [Schwimmer.
плавáч, m. IV., (2. s. -а́),
плавбá, f. I., Schiffahrt.
плáв-ити, v. II. A.*), schwemmen; schmelzen.
плáв-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Flosse, Schwimmhaut.
плавкúй, -пий, adj., flüssig.
плáвність, f. V., Leichtigkeit.
плавцéм, adv., schwimmend.
плаз, m. I., flache Seite.
плазовúтий, adj., flach.
плазу-вáти, v. I. A.*), kriechen.
пла-й, m. III., (2. s. -ю́), Fußpfad.
плáк-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. плáч-у..., imp плач), weinen.
плáкс-а, m. = f. I., -и́в(е)ць, m. II., Weiner.
плаксúвий, adj., weinerlich.
пламен-úстий, -ний, adj., flammend.
пламен-úти, v. II. A., entflammen.
пламені́-ти, v. I. A., flammen.
пласт, m. I., (2. s. -у), Schichte.
пластáтий, adj., großflockig.
плáта, f. I., Zahlung, Lohn.
плáтва, f. I., Balken.
плáтє, n. IV., Kleidung.
платúн-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lappen.
плáч-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), zahlen, vergelten.
плáтний, adj., bezahlt; zahlbar.
платнúчий, adj., Zahl(ungs)-.
плат-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Gehalt.
плат-(о́)к, -о́ч(о)к, m. I.*), Lappen.
платчá(с)тий, adj., lappig.
плáхта, f. I., Leinwanddecke.
плач, m. IV., (2. s. -у́), Weinen.
плащ, m. IV., (2. s. -а́), Mantel.
плéкан-ець, m. II., -ниця, f. II., Pflegekind.
плекáтель, m. II., Pfleger.
плека́-ти, v. I. A., pflegen; züchten; säugen.
плéнич-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; imp. -ч), (irre) reden. [schlendern.
плéнта-ти ся, v. I. A., herum-
плéск-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. -щу..., imp. -щи́), plätschern; klatschen. [platt.
плеск-áтий, -óватий, adj., flach,
плéсн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), плé-
плéсо, n. I., Untiefe. [скати.
плéсти, v. I. B., (prs. плет-у́, imp. -и́, vp. -éний, prt. плóв, плела́), flechten; plauschen.
плетúво, n. I., Flechtwerk.
плетí-й, m. III., (2. s. -я́), Flechter.
плетíн-ь, f. V., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Geflecht.

плетни́цтво, n. I., Flechten.
плеч-е́, n. II., (pl. 1. -i, 2. плїч, 6. -а́ми u. -и́ма), Schulter; pl. Rücken.
плечи́стий, adj., breitschulterig.
плеч-ка, pl. n. I., (2. -ок), Schulterteile des Hemdes. [Schulterblatt.
плеч-ко́, n. I.*), (2. pl. -ок),
плеч-ни́й, adj., Schulter-, Rücken-.
плив, m. I., (2. s. -у), Fluß, Lauf.
плива́к, m. I.*), (2. s. -а́), Schwimmer.
плива-ти, v. I. A., schwimmen.
плиг, m. I.*), (2. s. -у), Sprung.
плига-ти, v. I. A., hüpfen, springen.
плин, m. I., (2. s. -у), Flüssigkeit.
плинний, adj., flüssig.
плинність, f. V., Flüssigsein.
плин-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), fließen.
пли́-сти, v. I. B., (prs. -ву́, prt. -в, imp. -ви́), fließen, schwimmen, schweben, schiffen.
пли́т-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Platte.
плитки́й, adj., flach, seicht.
плів-а́, f. I., Haut; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
пло́д, m. I., (2. s. пло́ду), Frucht.
пло́дний, adj., fruchtbar.
пло́нь, f. V., поло́н.
пло́снь, f. V., Schimmel.
пло́снї-ти, v. I. A., schimmeln.
пло́снявий, adj., schimmelig.
пло́т, m. I., (pl. -и́), Zaun.
пло́ш, m. IV., Glatze, Blöße.
пло́ш-и́ти, v. II. A.*), ver-keilen, -nieten. [Keil.
пло́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), kl.
пло́ди-ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), zeugen; ся sich vermehren.
плодови́тість, f. V., Fruchtbarkeit.
пло́ский, adj., flach; eben.
пло́скість, f. V., Flachheit.
пло́ско-, flach-.
плоть, f. V., Floß; Leib.
пло́тик, m. I.*), dim. пліт. [scheu.
пло́хий, adj., schlecht, schwach;
пло́ща, f. IV., Fläche, Ebene,
плуг, m. I.*), (pl. 1. -и́), Pflug. [Platz.
плугата́р, m. II., (2. s. -я́), Pflüger.
плу́ж-и́ти, v. II. A.*), ора́ти; blühen.
плуж(о́)к, m. I.*), dim. плуг.
плутани́на, f. I., Gewirr.
плу́та-ти, v. I. A., verwickeln, Ungereimtes reden.
плюва́ = пліва́. [spucken.
плю-ва́ти, v. I. A.*), (prt. -ва́в),
плюва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spucknapf.
плюга́вий, adj., garstig, schmutzig.
плюга́в-ити, v. II. A.*), beschmutzen, -schimpfen.
плюга́вство, n. I., Schmutz.
плю́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь!), плюва́ти. [Plätschern.
плюск, m. I.*), (2. s. -у).
плю́ска-ти, v. I. A., plätschern.
плюскот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу, prt. -і́в), плю́скати.
плю́та, f. I., Unwetter.
плюш, m. IV., (2. s. -у), Plüsch.
плю́щ-ити, v. II. A.*), schließen.
пля́ма́, f. I., Flecken.
плями́стий, adj., fleckig.
плям-и́ти, v. II. A.*), beflecken.
плян, m. I., (2. s. -у), Plan.
пля́ц(о)к, m. I.*), паланиця.
пля́шка = фля́шка.
пне́вий, adj., Stamm-. [klimmen.
пн-я́ти, v. I. B., (prs. -у, prt. -ав),
по, präp. 3., 4. u. 7., nach, um, bis, zu, wegen; an, auf, in, über, von, aus; unter.
по́-verbum, ver-, er-, ein-, be-, zer-, auf-; nacheinander, ein wenig, etwas, nach und nach-(tun).

по + adj., (по руски) u. dgl. ruthenisch etc. [zwei).
по + num., (по два u. dgl. **je**
побажа́ти, p. v., wünschen.
поба́ченє, n. IV., до п-я, auf Wiedersehen.
поба́чити, p. v., erblicken; ся sich wiedersehen. [land.
побере́же, n. II., Ufer-, Küsten-
побере́жний, adj., Ufer-.
побережни́к, m. I.*), (2. s. -á), Waldaufseher.
побе́сїдувати, p. v., sprechen.
побива́-ти, v. I. A., be-, zerschlagen; ся sich sehnen, trachten. [decker.
побива́ч, m. IV., (2. s. -á), Dach-
побира́-ти, v. I. A., (ein-)nehmen, beziehen, ergreifen; ся einander
по́бит = по́бут. [heiraten.
поби́-ти, p. v., -ва́ти.
побите́, n. IV., Mißhandlung.
побі́га́ти, p. v., e. w. laufen.
побі́да, f. I., Sieg.
побі́дник, m. I.*), Sieger.
побід-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жа́ти.
побіджа́-ти, v. I, A., be-siegen, -zwingen.
побі́дний, adj., Sieges-, siegreich.
побі́дні́-ти, p. v. I. A., verarmen.
побі́й, m., Schlag, Hieb; Kampf.
побіли́ти, p. v., weißigen; bleichen.
побілі́-ти, p. v., weiß werden; -лий, adj., weiß geworden.
побільша́ти, v., vergrößern.
побільш-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
по́бі́р, m. I., (2. s. -y), Einnahme; Rekrutierung.
побіч, präp. 2., neben.
побі́(г)-чи, p. v., (wohin)laufen.
побі́чний, adj., Neben-.
поблагослови́ти, p. v., segnen.
поблажа́-ти, v. I. A., Nachsicht üben.
поблажли́вий, adj., nachsichtig.
поблажли́вість, f. V., Nachsicht, Milde.
поблі́к(н)-ути, p. v. I. B. (prt. поблі́к, -ла), verbleichen, abschießen.
поблеск, m., Schimmer. [gelegen.
поблиз-ький, adj., -y, adv., nahe
поблиску-вати, v. I. A.*), блиска́ти.
поблі́дн-ути, p. v. I. B., (prt. поблі́д, -ла), -и́ти.
побожи́ти ся, p. v., schwören.
побо́жний, adj., fromm, andächtig.
побо́жність, f. V., Frömmigkeit.
побол-і́ти, p. v., -ювати.
побо́лю-вати, v. I. A.*), e. w. schmerzen.
побо́р(е)ць, m. II., Einnehmer.
побо́рник, m. I.*), Verfechter.
побор-о́ти, p. v., -ювати.
побо́рю-вати, v. I. A.*), bekämpfen, -siegen, überwinden.
побо́ю-вати ся, v. I. A., befürchten.
побрата́-ти ся, p. v. I. A., sich verbrüdern.
поб-ра́ти ся, p. v., -ира́ти ся.
побратим, m. I., (Wahl-)Bruder.
побратимство, n. I., Verbrüderung.
побре́нька-ти, p. v., -увати.
побре́ньку-вати, v. I. A.*), klirren.
побреха́ч, m., Lügner.
побува́ти, v., e. w. weilen. [Instinkt.
по́буд, m. I., (2. s. -y), Antrieb,
побуджа́-ти, v. I. A., bewegen, antreiben.
побуд-и́ти, p. v., -жа́ти; wecken.
побудува́ти, p. v., auf-, erbauen.
побу́рити, p. v., zerstören.
по́бут, m. I., (2. s. y), Aufenthalt; Stand.
побу́-ти, p. v., -ва́ти.
пова́ба, f. V., Verlockung.
пова́бити, p. v., verlocken.
пова́бний, adj., verlockend.
пова́га, f. I.*), Ansehen, Würde.
пова́гом, adv., ernst, bedächtig.

по-ва́дити, p. v., -шко́дити; ся sich verzanken.
пова́жанє, n. IV., Achtung.
поважа́-ти, v. I. A., achten, (ver-)ehren.
пова́жити ся, p. v., wagen.
пова́жний, adj., ernst, bedächtig.
пова́ла, f. I., сте́ля.
повали́ти, p. v., вали́ти.
повала́ти, p. v., beschmutzen.
пове́денє, n. IV., Betragen.
пове́зти, p. v., (wohin) fahren, führen.
повелича́ти ся, p. v. sich rühmen.
повелїва́-ти, v. I. A., gebieten.
повелї́-ти, p. v., -ва́ти.
повер-ну́ти, p. v., -та́ти.
поверта́ти, v., umwenden; einlenken; zurück geben, -kehren; übertragen.
поверх, präp. 2., über; oberhalb.
пове́рх, m. I.*), Stockwerk.
пове́рх-а, -и, adv., äußerlich.
пове́рх-ний, о́вний, adj., äußer-er, -lich; oberer, oberflächlich.
пове́рхні́сть, f. V., Außenseite.
пове́рхня, f. II., Oberfläche. [keit.
поверхо́вні́сть, f. V., Oberflächlich-
повеселя́ти, p. v., erfreuen, vergnügen. [froh (fröhlich) werden.
повеселї́-ти, -ша́-ти, p. v. I. A.,
пове́сти, p. v., поводи́ти.
повече́ряти, p. v., nachtmahlen.
по́вза-ти, v. I. A., schleichen, kriechen.
повзде́ржливий, adj., enthaltsam.
повзде́ржливі́сть, f. V., Enthaltsamkeit.
по(в)здо́вж, adv., der Länge nach.
по́вз-нути, p. v. I. B., -ати.
повива́-ти, v. I. A., ein-wickeln, -windeln.
повива́ч, m. IV., Wickelband.
повига́дувати, p. v., nn. ersinnen.
повиганя́ти, p. v. hinaus-, fort-jagen.
повийма́ти, p. v. nn. herausnehmen.
повила, pl. n. I., Pflaumenmus.
повилїта́ти, p. v., nn. heraus-, hinauf-fliegen.
повин-ен, -на, -но, pl. -ні, er (sie, es) soll, ist verpflichtet.
повинні́сть, f. V., Pflicht. [horchen.
повину-ва́ти ся, v. I. A.*), ge-
повйсн-ути, p. v. I. B., (prt. повйс), hängen bleiben.
повйтанє, n. IV., Begrüßung.
повита́ти, p. v., begrüßen.
повй-ти, p. v., -ва́ти.
повйтица, f. II., Flachsseide.
по́вів, m. I., (2. s. -у), (Wind-) Hauch.
повіва́-ти, v. I. A., wehen; flattern.
по́вїд, m. I., (2. s. -у), Lenkseil; Anlaß. [zählen.
повіда́-ти, v. I. A., sagen, er-
повіддава́ти, p. v., nn. abgeben.
повіда́ч, m. IV., (2. s. -á), Erzähler.
повідморо́жувати, p. v., nn. erfrieren lassen.
по́вїз, m. I., (2. s. -у), Kutsche.
повї́йний, adj., rankend.
по-ві́к, adv., lebelang.
повіка, f. I.*), Augenlid. [lich.
повільний, adj., langsam, gemäch-
повільні́сть, f. V., Gemächlichkeit.
по́вінь, f. V., Überschwemmung, Hochwasser. [trauen.
повінча́ти, p. v., bekränzen;
повіре́нник, m. I.*), Vertrauter.
повірити, p. v., anvertrauen; glauben. [Aberglaube.
по́вір-ка, f. I.*), (2. pl. о́к),
повірний, adj., vertraut.
повї́с-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -шу, imp. -ь, vp. -шений), aufhängen, henken.
повїсмо, n. I., Gespinst.
по́вість, f. V., Erzählung.

повíсти, p. v., (biegt wie ́істи, also **повíм** etc.), **повідáти**.
пóвістка, f., kl. Erzählung.
повістя́р, m. II., (2. s. -я́), Erzähler.
повíт, m. I., Kreis, Bezirk.
повітóвий, adj., Bezirks-.
повíт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dach.
повíтре, n. IV., Luft.
повíш-альник, -енник, m. I.*), Gehängter.
повíшати, p. v., aufhängen.
повіщá-ти, v. I. A., verkünden.
повíяти, p. v., wehen, blasen.
повкладáти, p. v. nn. einlegen.
повмирáти, p. v., nn. sterben.
пóвний, adj., voll.
пóвн-ість, f. V., -отá.
повновúдий, adj., pausbackig.
повно-влáстний, -мíчний, adj., bevollmächtigt.
повно-влáстник, -мíчник, m. I.*), Bevollmächtigter.
повно-влáстність, -мóчність, f. V., volle Gewalt; Vollmacht.
повнокрóвий, adj., vollblütig
повнолíтний, adj., volljährig.
повнолíтність, f. V., Volljährigkeit.
повнорóдний, adj., vollbürtig.
повнотá, f. I., Fülle; Völligkeit.
пóвня, f. II., Vollmond.
поводúт-и, v., führen, leiten, lenken; -ь ся sich befinden.
повóл-и, -éньки, adv., langsam.
поволíкá-ти, v. I. A., überziehen.
пóволока, f. I.*), Überzug.
поволочúти, p. v., herumziehen; eggen.
поворожúти, p. v., weissagen.
пóворот, m. I., (2. s. -у). Wendung; Rückkehr.
пóворотний, adj., zurückkehrend; gewandt.
пóворотність, f. V., Geschicklichkeit.
повпадáти, p. v., nn. hereinfallen.
повселю́дно, adv., allgemein.
повсечáсно, adv., jederzeit.
повсть, f. V., Filz.
повставáти, v., auf-, ent-stehen.
пóвстане, n. IV., Aufstand.
повстáн(е)ць, m. II., Aufständischer.
повстяни́й, adj., Filz-.
повсю́д-а, -и, adv., überall.
повсю́дний, adj., allgemein.
повсякчáсний, adj., immerwährend.
повтаря́-ти, v. I. A., wiederholen.
повтирáти, p. v., nn. abwischen.
повтискáти, p. v., nn. hineindrücken, -drängen.
повтор-и́ти, p. v. II. A., **повтаря́ти**.
повходúти, p. v., nn. hineingehen.
повязáти, p. v., nn. zusammenbinden.
погадáти, p. v., (nach-)denken.
пóгань, f. V., Schmutz u. dgl.
погáний, adj., garstig, schlecht, schmutzig.
погáн, m. I., (pl. 1. -и, 2. **поráн**), Heide.
погáн-ин, m. I., (pl. 1. -и, 2. Heidin.
погáн-и́ти, v. II. A., verunreinigen; beschimpfen.
погáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
погáньский, adj., heidnisch.
погáньство, n. I., Heidentum.
поганя́-ти, v. I. A., treiben.
погáркати ся, p. v., sich verzanken.
погасá-ти, v. I. A., ver-, er löschen.
погасúти, p. v., auslöschen.
погáснути, p. v., -áти.
погибá-ти, v. I. A., zugrunde gehen.
погúбн-ути, p. v. I. B., (prt. **погúб**, -ла), **погибáти**.
погúбель, f. V., Krümmung; Verderben.
погúбельний, adj., verderblich.
погинá-ти, v. I. A., e. w. biegen; ся nachgeben.
погú-нути, p. v., -бнути.
погíдний, adj., heiter.
погúй, m. III., (2. s. -ю), hohe Welle.
погíн, m., **погóня**.
погіршáти, p. v., sich verschlimmern.

погіршйти, p. v., verschlimmern.
погладити, p. v., streicheln.
поглот-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), -щáти.
поглощá-ти, v. I. A., absorbieren; verschlingen.
поглуб-йти, p. v. II. A.*), -лáти.
поглубля́-ти, v. I. A., vertiefen.
поглýм, m., Spott.
поглуши́ти, p. v., über-, be täuben.
пóгляд, m. I., (2. s. -y), Blick; Anschauung, Ansicht.
поглядáти, v., an-blicken, -schauen,
погля́-нути, p. v., -дáти. [sehen.
погни́ти, p. v., verfaulen.
погнíвати ся, p. v., sich entzweien.
погноїти, p. v., düngen.
пóговірка, f., Gerücht, Nachrede; Sprichwort.
погóда, f. I., schönes Wetter.
погоди́ти, p. v., einigen, beschwichtigen, versöhnen.
погодувáти, p. v., anfüttern.
погóжий, adj., brauchbar, gut.
погоїти ся, p. v., heilen.
поголи́ти, p. v., rasieren. [werden.
поголоднí-ти, p. v. I. A., hungrig
пóголос, m., Nachhall. [Gerücht.
пóголос-ка, f. I.*), (2. pl. ок),
поголубí-ти, p. v. I. A., blau werden.
поголуби́ти, p. v., e. w. liebkosen
погóн(е)ць, m., Eilbote.
погони́ти, v., treiben.
погóнич, m. IV., Treiber. [folgung.
погóня, f. II., Nachjagen, Ver-
погóрда, f. I., Verachtung. [achten.
погóрджу-вати, v. I. A.*), ver-
погорд-йти, p. v., -жувати.
погорíл(е)ць, m. II, Abbrändler.
погорíти, p. v., abbrennen.
погости́ти, p. v., bewirten; erleben.
поготóвє, n. IV., Bereitschaft.
погрáбати, p. v., e. w. rechen.
пограни́че, n. II., Grenzland.
пограни́чний, adj., angrenzend, Grenz-.
пóгреб, m. I., (2. s. -y), Keller.
погреба́-ти, v. I. A., begraben.
погребáч, m. IV., Ofenkrücke.
погрéбний, adj., Begräbnis-.
погреб-сти́, p. v., -áти.
пóгр-іб, m. I., (2. s. -ебу), Begräbnis.
погрóза, f. I., Drohung. [gräbnis.
погрози́ти, p. v., drohen.
погрóм, m. I., (2. s. -y), Gemetzel.
погром-йти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
погромля́-ти, v. I. A., niederschlagen.
погрýдє, n. IV., Brustbild, Büste.
погружá-ти, v. I. A., versenken.
погруз-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), -жáти.
погýба, f. I., Verderben.
погуб-йти, p. v., -ля́ти.
погубля́-ти, v. I. A., vernichten; verlieren.
пóгук, m., Nachhall.
погуля́ти, p. v., tanzen; spazieren.
под-, siehe під-.
подавáти, v., hin-, über-, nachgeben, reichen, leisten.
подав-йти, p. v., -лювати.
подáвлю-вати, v. I. A.*), давúти.
подал-йти, p. v. II. A., wegrücken.
пóдальше, adv., ziemlich weit.
пóданє, n. IV., Eingabe. [schenk.
подáр-(о)к, -ун(о)к, m. I., Ge-
подарувáти, p. v., schenken.
подáтель, m. II., Geber.
подá-ти, p. v., -вáти.
подáтли́вий, adj., nachgiebig.
подáтли́вість, f. V, Nachgiebigkeit.
подáтник, m. I.*), Steuerzahler.
подáт(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Steuer.
подáча, f. IV., Geben. [nehmen.
пóдвиг, m. I.*), (2. s. -y), Unter-
подви́жний, adj., beweglich.
подви́жни-к, m. I.*), Verfechter-; -ця, f. II., -in.

подви́жність, f. V., Beweglichkeit.
подві́йний, adj., doppelt, zweifach.
подві́йність, f. V., Zwiespalt(-iges).
подві́рє, n. IV., Hof(-Raum).
поде́коли, adv., dann u. wann, zeit-
поде́куди, adv., hie u. da. [weilig.
поде-не́де, adv., -куди.
поде́нь-ка, f I.*), (2. pl. -о́к), Eintagsfliege.
поде́нний, adj., täglich.
поде́н(о)к, m. I*), unterste Schichte.
поде́нщик, m. I.*), Taglöhner.
поде́нщина, f. I., Tagwerk.
поде́ржа́ти, p. v., e. w. halten.
по-де́рти, p. v., (prs. u. imp. пі-), zer-reißen, -kratzen.
подешеві́ти, p. v., billiger werden.
по́дзві́н, m. I., Läuten; -не, n. = adj., Totengeläute.
подзвони́ти, p. v., e. w. läuten.
поди́ба-ти, p. v. I. A., (an-)treffen, finden.
поди́бу-вати, v. I. A.*), поди́бати.
по́див, m. I., (2. s. -у), Bewunderung.
подиви́ти ся, p. v., hin-blicken, -schauen.
подивля́-ти, v. I. A., bewundern.
подивува́ти ся, p. v., sich wundern,
по́дих, m., Hauch. [wehen.
подиха́ти, v., hauchen, gelind
поді́бний, adj., ähnlich.
поді́бність, f. V., Ähnlichkeit.
подїва́ти, v., hin-tun, -legen; ся hinkommen.
поді́л, m., flaches Land.
по́дїл, m. I., (2. s. -у), Teilung.
поді́ле, n. IV., Podolien; Flachland.
подїли́ти, p. v., (ver-)teilen.
поді́льний, adj., teilbar.
поді́льність, f. V., Teilbarkeit.
поді́льский, adj., podolisch.
поді́-ти, p. v., -ва́ти.
подія, f. III., Tat, Ereignis.
подо́ба, f. I., Gesicht; Gefallen,
подоба́-ти, v. I. A., ähneln.
подобе́ньство, n. I., Ähnlichkeit.
подобрі́-ти, p. v. I. A., gut werden.
подовг-а́стий, -оватий, adj.,
подовгий, adj., zu lang. [länglich.
подовжи́ти, p v., länger machen.
подовша́ти, p. v., länger werden.
подої́ти, p. v., melken.
подола́-ти, p. v. I. A. bewältigen.
подолі́-ти, p. v. I. A., подола́ти.
падо́л(о)к, m. I.*), Schoß.
Подолян-ин, m. I., (pl. 1. -и, 2. Подоля́н), Podolier; -ка, f. I.*)
по́дорож, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Reise. [werden.
подорожі́-ти, p. v. I. A., teuerer
подоро́жний, adj., Reise, Reisender.
подоста́тком, adv., genug, reichlich. [-nähen.
подото́чувати, p. v., an-fügen,
подражни́ти, p. v., reizen, necken.
подра́пати, p. v., zerkratzen.
подрі́бний, adj., einzeln. [keit.
подрі́бність, f. V., Umständlich-
подроби́ти, p. v., zerbröckeln.
подру́га, f. I.*), Freundin; Gattin.
по-дру́ге, adv., zweitens, übrigens.
подру́же, n. II., Ehestand.
подружи́ти, p. v., verbinden, verehelichen.
подру́жний, adj., gesellig; Ehe-.
по́дув, m. I., (2. s. -у), Hauch.
подува́-ти, v. I. A., sanft blasen (wehen).
поду́жати, p. v., genesen.
поду́мати, p. v., nach-, be denken, überlegen.
подури́ти, p. v., an-, ab-narren.
подурі́ти, p. v., närrisch werden.
подуси́ти, p. v., abwürgen.
поду́ти, p. v., hin-wehen, -blasen.
подуфа́лий, adj., vertraulich; keck.
подуфа́лість, f. V., Vertraulichkeit; Keckheit.

по́-душі, pl. m. IV., Totengeläute.
по́душ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
поді́ка, f., Dank. [Polster.
поді́кувати, p. v., sich bedanken.
поєдинку-ва́ти ся, v. I. A.*),
sich duellieren. [Zweikampf.
поєди́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
поєди́нчий, adj., einfach, schlicht.
поєдна́-ти, p. v. I. A., -годи́ти.
пое́зия, f. III., Poesie.
пое́ма, f. I., Gedicht.
пое́т, m. I., Dichter.
поети́чний, adj., poetisch.
поети́чність, f. V., das Poetische.
пое́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
Dichterin.
пожа́да, f. I., Verlangen.
пожада́ти, p. v., wollen; verlangen.
пожа́д-ли́вість, -ність, f. V.,
Begierde. [(Nessel).
пожали́ти, p. v., verbrennen
пожалі́ти, p. v., be dauern, -mit-
leiden; sparen. [(fühlen).
пожалкува́ти, p. v, Mitleid haben
пожа́л-увати, p. v., -кува́ти.
по́жар, m., Feuersbrunst.
пожари́ще, n., Brandstätte
пожа́рний, adj., Feuer-.
пожа́р-ня, f. II., (2. pl. -ень),
Feuerwehrremise.
пожартува́ти, p. v., e. w. scherzen.
пожа́ти, p. v., e. w. sicheln.
пожахку́ти ся, p. v., erschrecken.
пожда́ти, p. v., warten.
пожела́ти, p. v., wünschen.
пожени́ти, p. v., verheiraten.
пожену u. dgl. siehe пігна́ти.
пожера́-ти, v. I. A., verschlingen.
пожи́р-ти, p. v., -а́ти.
пожертвува́ти, p. v., opfern.
пожи́ва, f. I., Nahrung. [ßen.
пожива́-ти, v. I. A., leben: ge-
поживи́ти, p. v., nähren.
пожи́вний, adj., nahrhaft.
пожи́вність, f. V., Nahrhaftigkeit.
пожи́-ти, p. v., -ва́ти.
пожи́тє, n., Zusammenleben.
пожитко́вий, adj., Nutz-, Ertrag-.
пожитку-ва́ти, v. I. A.*), Nutzen
ziehen. [Nutzen.
пожи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
пожито́чний, adj., nützlich.
пожито́чність, f. V., Nützlichkeit
пожича́-ти, v. I. A., leihen.
пожи́ч-ити, p. v., (imp. **пожич**!)
-а́ти. [Anleihe.
по́жич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
пожо́вкнути, p. v., gelb werden.
пожовт-и́ти, p. v. II. A., (prs. s.
-чу́, vp. -че́ний), gelb färben.
пожо́га, f. I.*), Brandstiftung.
пожури́ти ся, p. v., sich sorgen.
по-за, präp. 4. u. 6. hinter,
außerhalb.
поза-, Verba mit поза- sind perf.,
Bedeutung siehe ohne по-.
позáвтр-а, adv., -ішний день,
übermorgen.
позавче́ра, adv., vorgestern.
позад, präp. 2., hinter.
позáду, adv., hinten.
позакі́лько, adv., soviel, insoweit.
позáторік, adv., vor zwei Jahren.
позáуш, adv., hinter die Ohren.
позаяк, adv., inwiefern
позаякий, adj., wie beschaffen.
позба́ва, f. I., Befreiung.
позба́в-ити, p. v., -ля́ти.
позбавля́ти, v., um etwas bringen.
позбу́джу-вати, p. v. I. A.*),
aufwecken.
по́звіл, m. I., (2. s. -у), Erlaubnis.
позво́л-ити, p. v., -я́ти.
позволя́ти, v., erlauben.
по́звук, m., Nachhall.
поздо́вж adv., längs.
поздоровля́-ти, v. I. A., grüßen.
по́зем, m. I., (2. s. -у), Horisont.
позе́мельний, adj., ebenerdig.
позе́м-ий, -ний, adj., wagrecht.

позива́-ти, v. I. A., klagen.
позива́ч, m. IV., (2. s. -á), Kläger.
позі́ка = по́зичка.
позира́-ти, v. I. A., hinschauen.
позирн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), hinblicken.
позиска́ти, p. v., gewinnen.
позича́-ти, v. I. A., leihen, borgen.
позі́ч-ити, p. v., -а́ти. [Anleihe.
по́зич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
позї́ва́ти, v., gähnen.
поз'їда́ти, p. v., aufessen.
поз'їзд-жа́ти, -и́ти ся, p. v., nn. gefahren kommen.
по́зір, m., Blick; Acht; Schein.
позі́рний, adj., scheinbar. [bleiben
позіставáти, v., zurück-, übrig-
позіста́-ти, p. v., -ва́ти.
позї́-ха́ти, siehe -ва́ти. [Flittergold.
позлі́тка, f. I.*), (2. pl. -ок),
позло́ст-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), e. w. ärgern.
позмива́ти, p. v., abwaschen.
позмі́та́-ти, p. v. I. A., ab-, zusammen-kehren.
позна́ка, f. I.*), Anzeichen.
познаком-и́ти p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -ля́ть, v. -ле́ний), bekannt machen.
позначи́ти, p. v., bezeichnen.
познї́вéчу-вати, p. v. I. A.*), vernichten.
поз(о́)в, m. I., (2. s. -у), Klage.
позоло́та, f. I., Vergoldung.
позоло-ти́ти, p. v., -чувати.
позоло́чу-вати, v. I. A*), vergolden.
позо́р, m. I., (2. s. -у), Schande.
позрі́зувати, p. v., nn. abschneiden.
позсува́ти, p. v., nn. herunterschieben.
по́їзд m. I., (2. s. -у), Zug.
пої́сти p. v., aufessen. [fahren.
пої́хати, p. v.. hin-, ab-, weg-
показ-а́ти, p. v., -увати.
покази́ти, p. v., каза́ти.
пока́з-ливий, -ний, adj., ansehnlich.
пока́зу-вати, v. I. A.*), zeigen, weisen.
пока́зчик, m. I.*), Zeiger, Weiser.
пока́й, m. III., Reue.
покаля́ти, p. v., beschmutzen.
пока́пати, p. v., beträufeln; beflecken.
покара́ти, p. v., bestrafen.
покасува́ти, p. v., kassieren.
покатува́ти, p. v., e. w. peinigen.
покача́ти, p. v., hinrollen.
пока́шлю-вати, v. I. A.*), hüsteln.
пока́я́нник, m. I.*), Büßer.
пока́яти ся, p. v., bereuen.
по́квап, m. I., (2. s. -у), Eile, Hast.
поква́пити ся, p. v., sich beeilen.
поквасні́ти, p. v., sauer werden.
поквича́ти, p. v., e. w. quicken.
поквó́чити, p. v., e. w. brüten.
покепкува́ти, p. v., spotten.
покерва́в-ити, p. v. II. A.*), mit Blut beflecken, blutig schlagen.
по́к-и, -иль, -іль, conj., bis, so lange; -и що, einstweilen; дай по́ки! gib Ruh!
покер-мува́ти, p. v., lenken.
покива́ти, p. v., кива́ти.
покида́ти, v., lassen, aufgeben; ся entsagen.
поки́-нути, p. v., -да́ти.
покипі́ти, p. v., e. w. sieden.
покирі́нити, p. v., beschmutzen; ver-pfuschen, -derben.
пок-о́й, m. III., (2. s. -о́ю), Ruhe.
поко́йний, adj., gottselig. [Zimmer.
поко́йник, m. I.*), Verstorbener,
покі́льчити ся, p. v., keimen.
покі́нчи́ти, p. v., beendigen.
покі́р-ливий, -ний, adj., demütig, ergeben, folgsam. [Ergebenheit.
покі́р-ливість, -ність, f. V., Demut,
покіс, m. I., Schwaden. [Verdeck.
по́клад, m. I., (2. s. -у), Schichte;

покладá-ти, v. I. A., (hin-)legen, stellen, setzen.
покла́дний, adj., liegend.
по́клад(о)к, m. I.*), Ei.
поклана́ти ся, v., verehren, anbeten.
покла́-сти, p. v., -да́ти.
поклеї́ти, p. v., клеї́ти.
поклекоті́ти, p. v., e. w. klappern.
поклепа́ти, p. v., e. w. hämmern.
поклиї́ти, p. v., клиї́ти.
по́клик, m., Zu-, Auf-Ruf.
поклик-ати, p. v., -увати.
поклика́ку-вати, v. I. A.*), (ein-, be-)rufen, vorladen; ся sich berufen.
покло́н, m. I., (2. s. -y), Gruß, Verneigung. [verneigen, grüßen.
поклони́ти, p. v., beugen; ся sich
покло́нник, m. I.*), Anbeter, Verehrer; -ця, f. II., -in.
поклячи́ти, p. v., e. w., knien.
покмі́ти́ти, p. v., wahrnehmen.
покоє́в-ий, -a, (m. u. f. = adj.) Kammerdiener(in).
покоїв-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stubenmädchen.
поко́їк, m. I.*), dim. поко́й.
поколи-са́ти, p. v., e. w. wiegen.
поколі́нє, n. IV., Geschlecht.
поколо́ти, p. v., zerspalten, abstechen, -schlachten. [-wirren.
поколоти́ти, p. v., ver-mischen,
по́кон, m. I., Anfang; з п. ві́ку, seit Urbeginn.
покона́ти, p. v., bewältigen.
покопа́ти, p. v., nn. graben.
поко́ра, f. I., Demut.
покори́стувати ся, p. v., benützen. Nutzen ziehen.
покори́ти, p. v., demütigen.
по́корм, m., Nahrung.
покорми́ти, p. v., anfüttern.
покороти́ти, p. v., ab-, ver-kürzen.
покорті́ти, p. v., корті́ти.
поко́рчити, p. v., ко́рчити.
покоси́ти, p. v., e. w. (ab-)mähen.
поко́сом, adv., hingestreckt.
по́кост, m. I., (2. s. -y), Firnis.
покоти́ти, p. v., hin-wälzen, -rollen.
по́котом, adv., nach der Reihe; hingestreckt.
покоха́ти, p. v., lieb gewinnen.
покошту́ва́ти, p. v., kosten.
покра́пати, p. v., betröpfeln.
покраси́ти, p. v., färben. [werden.
покраснї́ти, p. v., schön (rot)
покра́сти, p. v., nn. stehlen.
покраща́-ти, p. v. I. A., schöner (besser) werden.
покра́яти, p. v., zerschneiden.
покри́вало, n. I., Hülle, Decke.
покрива́-ти, v. I. A., be-, zu-decken, ver-bergen; -tuschen.
покри́вдити, p. v., verkürzen
покриви́ти, p. v., verkrümmen.
покритє́, n. IV., Bedeckung.
покри́-ти, p. v., -ва́ти. [schreien.
покрича́ти, p. v., e. w. (an-)
покриши́ти, p. v., verbröckeln.
по́криш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
покріп-и́ти, p. v., -ля́ти. [Deckel.
покріпля́-ти, v. I. A., stärken,
покро́ва, f. I., Schutz. [erquicken.
покрова́вити, p. v., крова́вити.
покрови́тель-, m. II., Beschützer; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
покрови́тельство, n. I., Schutz, Protektorat.
покропи́ти, p. v., -лювати.
покро́плю-вати, v. I. A.*), besprengen.
покру-ти́ти, p. v., -чувати.
покру́чу-вати, v. I. A.*), (ver-, ein-)drehen.
покудо́вчити, p. v., zerzausen.
поку́кати, p. v., e. w. rufen (gucken). [Absatz.
по́куп, m. I., (2. s. -y), Kaufen,
по́купець, m., Käufer, Kunde.
покупи́ти, p. v., (ein-)kaufen.

покури́ти, p. v., e. w. rauchen.
поку́са, f. I., Versuchung.
поку́са́ти, p. v., (zer-)beißen.
поку́си́ти, p. v., in Versuchung
поку́та, f. I., Buße. [führen.
поку́тати, p. v., versorgen.
поку́тє, n. IV., Ehrenplatz.
поку́тний, adj., Winkel-.
поку́ту-вати, v. I. A.*), büßen.
поку́шати, p. v., kosten.
пол, m. I., Geschlecht.
пола́, f. I., Rockschoß.
полага́-ти, v. I., legen; sich stützen.
пола́годити, p. v., ordnen; her-
пола́д-ити, p. v., -на́ти. [stellen.
поладна́ти, p. v., ordnen.
пола́комити ся, p. v., gelüsten.
поламáти = **поломи́ти**.
пола́па́ти, p. v., auf-, er-greifen; ся daraufkommen.
пола́скати, p. v., streicheln.
поласти́ти, p. v., e. w. schmeicheln.
полата́йк-о, m. I.*), Flicker.
полата́ти, p. v., flicken.
пола́яти, p. v., e. w. schelten.
по́л-е, m. III., (pl. 1. -я́, 2. -е́ль), **полеви́й**, adj., Feld-(Hüter). [Feld.
поле́жати, p. v., -e. w., liegen.
поле́кша, f. IV., Erleichterung.
по́лет, m., Flug, Schwung.
полетї́ти, p. v., hin-, weg-fliegen,
поли́ва, f. I., Glasur. [-eilen.
поliва́-ти, v. I. A., begießen; -ний glasiert. [Brühe.
по́лив-ка, f. I.*), (2. pl. ок),
полиза́ти, p. v., e. w. (be-)lecken.
поликáти, p. v., (ver-)schlucken.
полúн, m. I., (2. s. -ý), Wermut.
полину́ти, p. v., hin-, weg-fliegen, schweifen. [verwelken.
полиня́ти, p. v., verbleichen;
полúсїти, p. v., kahl werden.
по̀лиск, m., Glanz, Schimmer.
полúску-вати, v. I. A.*), erglänzen, schimmern.
полúти, p. v., begießen.
полúця, f. II., Wandbrett.
полúчник, m. I.*), Ohrfeige. [lassen.
полишáти, v., zurück-, ver-, über-
полиш-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать), -áти. [Gras.
полї́г, m. I.*), (2. s. -y), gemähtes
полї́зти, p. v., hin(auf-)steigen, -kriechen.
полї́но, n. I., Holzscheit.
полїнувáти ся, p. v., faul sein.
полїпшї́-ти, p. v. I. A., besser werden.
полї́тáти, p. v., e. w. herumfliegen.
полї́т(о)к, m. I.*), Jahresnutzung.
полї́чúти, p. v., abzählen, berechnen.
полк, m. I.*), (2. s. -y), Regiment.
По́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). Polin.
полкóвник, m. I.*), Oberst.
по́льний, adj., Feld-.
полóва, f. I., Spreu.
польóване, n. IV., Jagd.
полóвий, adj., falb.
половúй, adj., geschlechtlich.
польóвий = **полевúй**.
половúк, m. I.*), (2. s. -á), Hühnergeier.
половúна, f. I., Hälfte.
половúти, p. v., (auf)fangen.
половú-ця, f. II., -на.
половúчний, adj., halbteilig.
половúчність, f. V., Halbheit.
полóгий, adj., schräg.
полóжене, n. IV., Lage.
положúстий, adj., sanft abfallend.
положúти, p. v., покладáти.
поло-кáти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -кáв, imp. -чú), spülen.
полом-áти, -йти, p. v., zerbrechen.
полóмінь, f. V., Flamme. [schaft.
полóн, m. I., (2. s. -y), Gefangen-
полонéник, m. I.*), Gefangener.
полóнник, m. I.*), Schöpflöffel.
полонúна, f. I., Alpe.
полонúн-ний, -ьский, adj., Alpen-.

полон-и́ти, p. v. II. A., gefangen nehmen.
польо́пати, p. v., beflecken.
поло́са, f. I., Region, Landstrich.
полоте́нце, n. III., dim. полотно́.
пол-о́ти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють, prt. -о́в, -о́ла), jäten.
полот-но́, n. I., (2. pl. -е́н), Leinwand.
полотня́ний, adj., leinen.
полотня́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Leinenkleid.
поло́ха-ти, v. I. A., schrecken.
поло́хий, adj., scheu, schüchtern.
поло́хли́вість, f. V., Schüchternheit.
поло́ш-ити, v. II. A.*), (imp. полош!) verscheuchen.
по́льский, adj., polnisch.
полу- siehe auch пів-.
полу-де́нний, siehe -дне́вий.
полуде́нник, m. I.*), Mittagskreis.
полу́ден(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Mittagsbrot. [Süden.
полу́-дне, n. = день, Mittag,
полу́дн-е́вий, -і́шний, adj., Mittags-, Süd-, südlich.
полу́драб(о)к, m. I.*), Leiterbaum.
полу́кіп(о)к, m. I.*), Halbschock.
полу́ми(с)ок, m. I.*), Schüssel.
полумі́р, m. I., Halbmesser.
полупа́ти, p. v., zer-spalten, -brechen.
получа́-ти, v. I. A., vereinigen.
получ-и́ти, p. v., -а́ти.
полу́щити, p. v., aushülsen.
По́льща, f. IV., Polen.
полюби́ти, p. v., liebgewinnen.
полю-ва́ти, v. I. A.*), jagen.
поляга́ти, p. v., sich legen.
По́ляк, m. I.*), (pl. -и́), Pole.
поляка́ти, p. v., erschrecken.
поля́на, f. I., freies Feld.
поля́-ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Talbewohner.
поля́пати, p. v., beklecksen.
полячи́, p. v., fallen (sterben).
помага́-ти, v. I. A., helfen; nützen.
помага́ч, m. IV., (2. s. -а́), Helfer.
пома́занник, m. I.*), Gesalbter.
пома́з-ати, p. v., -увати.
пома́зу-вати, v. I. A.*), beschmieren; salben. [machen.
помал-и́ти, p. v. II. A., kleiner
помалі́ти, p. v., kleiner werden.
пома́лу adv., langsam, allmählig.
помалюва́ти, p. v., bemalen.
пома́на, f. I., Andenken.
поманити, p. v., verlocken.
поманли́вий, adj., verlockend, trügerisch.
помара́нча, f. IV., Pomeranze.
помаранче́вий, adj., Pomeranzen-.
пома́рати, p. v., beschmieren.
помарні́лий, adj., verkümmert.
помарні́ти, p. v., verkümmern.
помасти́ти, p. v., be-schmieren.
помах-а́ти, p. v., -увати. [-fetten.
пома́ху-вати, v. I. A.*), e. w. schwingen.
пома́цати, p. v., betasten.
помача́ти, p. v., eintunken, befeuchten.
помежи = межи.
помело́, n. I., Ofenbesen.
поменни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Totenverzeichnis.
поменьша́ти, p. v., kleiner werden, sich verringern. [-ringern.
поменьши́ти, p. v., ver-kleinern,
поме́рзнути, p. v., erfrieren.
померка́-ти v. I. A., sich verdunkeln; verlöschen.
поме́рк-нути, p. v., -а́ти.
поме́рти, p. v., sterben.
поме́шкане, n. IV., Wohnung.
поми́гати, p. v., e. w. flackern, blinzeln.
поми́ї, pl. m. III., Spülicht.
поми́кати, p. v., e. w. reißen.
помили́ти, p. v., seifen; irren.
по́мил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Irrtum, Versehen.

поми́льний, adj., irrig.
поми́лувати, p. v., sich erbarmen,
поми́мо = ми́мо. [begnadigen.
поминáльний, adj., Gedächtnis-.
поминáти, v., минáти; erwähnen, gedenken. [Toten-feier.
по́миники, pl. m. I., Gedächtnis-
поминýти, p. v., über-, vorbeige-
помири́ти, p. v., aussöhnen. [hen,
по́мисл, m. I., (2. s. -y), Einfall.
поми́сл-ити, p. v., (imp. -ь), погадáти.
поми́ти, p. v., abwaschen.
поміж = між.
помізерні́ти, p. v. I. A., помарні́ти.
поміня́ти, p. v., vertauschen.
по́м-ір, m. I., (2. s. -*ору*), Seuche.
помір, m. I., (2. s. -y). Messung.
помі́рити, p. v., aus-, be-messen.
помі́рк*у*ва́ти, p. v., in Betracht ziehen, erwägen.
помі́рний, adj., (eben-)mäßig.
помі́рні́сть, f. V., Mäßigkeit.
помірóвий, adj., Meß-.
помісúти, p. v., місúти.
помі-стúти, p. v., -щáти.
помі-тúти, p. v., -чáти.
помíту-вати, v. I. A.*), verachten.
по́мíч, f. V.*), Hilfe, Beistand.
помічá-ти, v. I. A., wahrnehmen, bemerken.
помíчний, adj., behilflich, Hilfs-.
помíчни́к, m. I.*), (2. s. -á), Gehilfe.
помічни́ця, f. II., Gehilfin.
по́міш, adv., vermischt.
помішáти, p. v., ver-mischen, -wirren. [Platz finden.
поміща́-ти, v. I. A., unterbringen,
помíщик, m. I.*), Gutsbesitzer.
помножúти, p. v., vermehren, multiplizieren.
помня́ти, p. v., мя́ти.
помóв-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwähnung; Sprichwort.
помовчáти, p. v., e. w. schweigen.
помóкнути, p. v., naß werden.
помолúти ся, p. v., beten.
помолодні́ти, p. v., jung werden.
помолóти, p. v., abmahlen.
помолотúти, p. v., (ab)dreschen.
помордувáти, p. v., hinmorden.
помóре, n. IV., Küstenland.
поморúти, p. v., hungern lassen.
поморозúти, p. v., gefrieren lassen.
помóрщити, p. v., runzeln.
помóстúна, f. I., Diele.
помостúти, p. v., überbrücken,
помочú, p. v., helfen. [dielen.
помочúти, p. v., be-netzen,
пóмпа, f. I., Pumpe. [-feuchten,
помпу-вáти, v. I. A.*), pumpen.
помрачúти, p. v., verdunkeln, benebeln.
помур*у*вáти, p. v., (viel)mauern.
помутúти, p. v., trüben.
пому́-чити, p. v., (imp. -ч!) e. w. martern, plagen.
помчáти, p. v., hineilen.
помягчúти, p. v., erweichen.
помя́кнути, p. v., weich werden, nachlassen.
помяни́к = поменни́к.
помян-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв, vp. -ýтий), поминáти.
помя́ти = помня́ти.
помя́-цкати, p. v., -ти.
понад, präp. 4. u. 6., darüber hin, über-hin; siehe auch над.
пона-, verba mit пона- sind perf. und bedeuten: nach u. nach на- etc.
понáда, f. I., Versuchung, Köder.
понáдити, p. v., verlocken.
понáдний, adj., verlockend.
понадходúти, p. v., un. ankommen.
понаж-úти, p. v. II. A*), entblößen.
понáйбільше, adv., zumeist.
поневі́льний, adj., gezwungen, nicht freiwillig.

поневі́рки, pl. m. I., schlechte Behandlung. [behandeln.
поневіря́-ти, v. I. A., schlecht
поневоли́ти, p. v., unterjochen.
понеді́-в(но)к, -л(о)к, m. I.*), Montag.
поне́же, conj., da, nachdem.
поне́сти, p. v., (hin)tragen.
понеха́-ти, p. v. I A., unterlassen.
понижа́-ти, v. I. A., erniedrigen.
пони́-же, -зше, adv., etwas mehr unten.
пониже́нє, n. IV., Erniedrigung.
пониз-и́ти, p. v., **понижа́ти**.
понима́-ти, v. I. A., begreifen.
пони́щити, p. v., vernichten.
пові́ве́чити, p. v., vernichten.
понов-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), erneuern, ausbessern.
поноси́ти, p. v., nn. zusammen, (e. w.) -tragen.
по́-ночи, adv., nachts.
пону́ка, f. I.*), Antrieb, Anregung.
пону́рий, adj., düster, mißmutig.
пону́рість, f, V., Düsterheit, Mißmut.
поню́хати, p. v., riechen. [Begriff.
поня́тє, n. IV.,
пон-я́ти, p. v, -има́ти.
понятли́вий, adj., gelehrig.
понятли́вість, f. V., Gelehrigkeit.
поня́тний, adj., faßlich, begreiflich.
поо-, пооб-, verba mit **поо-, пооб-** sind perf., siehe о-, об-.
пообі́дний, adj., nach dem Mittag.
поодино́кий, adj., einzeln. [essen.
попада́ти, v., antreffen; geraten.
попа́дати, p. v., fallen.
попадя́, f. II., Priestersfrau.
попадя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Priesterstochter.
попали́ти, p. v., verbrennen.
попамята́ти, p. v., lange gedenken.
попа́рити, p. v., verbrühen.
по́пас, m. I., (2. s. -у), Rast, Fütterung.
попаса́-ти, v. I. A., rasten, füttern.
попа́-сти, p. v., -да́ти.
попа́с-ти, p. v., -а́ти.
по́пах, m. I., (2. u. 7. -у), Prise.
попели́ще, n. II., Brandstätte.
попельни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Aschenbrenner.
попеля́стий, adj., aschgrau.
попере́д, präp. 2. u. adv., vor--an, -aus, -erst, -her.
попереджа́-ти, v. I. A., vorangehen, überflügeln.
попере́д-и́ти, p. v., -жа́ти. [vorig.
попере́дний, adj., vorhergehend,
попере́дник, m. I.*), Vorgänger.
попе́ре́к, m. I.*), Mittelleib; präp. 2. u. adv., quer. [siehe пере.
попере-verba sind perf.;
поперемінний, adj, wechselseitig.
попере́чка, f. I.*), (2. pl. -ок), Quer-linie, -weg.
попере́чний, adj., Quer-.
поп-е́рти, p. v., -ира́ти.
попива́-ти, v. I. A, nn. trinken.
по́пик, m. I.*), dim. niu.
попира́-ти, v. I. A., unterstützen.
по́пис, m. I., (2. s. -у), Produzierung. [produzieren.
попису́-вати ся, v. I. A.*), sich
попис-а́ти, p. v., viel schreiben; ся siehe -увати ся.
по́пит, m. I, (2 s. -у), Nachfrage.
попи́ту-вати, v. I. A.*), nachfragen.
попи́ти ся, p. v., sich betrinken.
попиха́-ти, v. I. A., (weiter) schieben, stoßen. [für alles.
попи́хач, m. IV., (2. s. -а́), Diener
поп-і́в, -о́ва, -о́ве, adj., des Pfaffen.
по-пів, adv., zu je ½.
попівский, adj., Pfaffen-.
попівство́, n. I., Amt d. Pfarrers.
попі́д, präp. 4. u. 6., von unten, unter, unter-halb, -wärts.

попід-verba sind perf., siehe -під.
по́п-ел, m. I., (2. s. -елу), Asche.
попільни́ця, f. II., Aschenbecher.
попі́нити, p. v., mit Schaum bedecken.
попіссáти, p. v., e. w. saugen.
по́плав(е)ць, m. II., Schwimmholz der Angel.
поплáкати, p. v., e. w. weinen.
попла-ти́ти, p. v., -чувати.
поплáчу-вати, v. I. A.*), bezahlen.
поплекáти, p. v., e. w. säugen.
поплéсти, p. v., flechten; ся hinschlendern. [-schwimmen.
поплúсти, p. v., fort-fließen,
по́плїч, adv., Schulter an Schulter.
поплювáти, p. v., bespucken.
поплямúти, p. v., beflecken.
попо-verba sind perf.; siehe по.
попóвич, m. IV., Priestersohn.
поповн-и́ти, p. v., -я́ти.
поповня́-ти, v. I. A., voll-, erfüllen; begehen.
попоїсти, p. v., sich satt essen.
по́полох, m. I., (s. 2. u. 7. -у), Schreck.
пополу́-дне, n. = день, Nachmittag.
попóстити, p. v., e. w. fasten.
попрáва, f. I., (Ver-)Besserung.
попрáв-ити, p. v., -ля́ти.
по́прав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verbesserung.
поправля́-ти, v. I. A., verbessern.
поправний, adj., fehlerfrei, korrekt.
поправність, f. V., Korrektheit.
попразéн, m. I., Nachfeier.
попращáти, p. v., прощáти. [rügen.
попрека́-ти, v. I. A., ausstellen,
попрекн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), попрекáти.
попри, präp. 4., neben, vorbei (nahe, nächst) an; nebst. [при!
попри-verba sind perf.; siehe
по́прище, n. II., Laufbahn, (Taten-) Feld.
поприязн-и́ти ся, p. v. II. A., sich befreunden.
попрі́ти, p. v., in Schweiß gerathen.
попро-verba sind perf.; siehe про-! [schlechtweg.
по-прóсту, adv., ganz einfach,
попру́га, f. I.*), Bauchgurt.
по́прят(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Aufräumung.
попсу́тість, f. V., Verderbtheit.
по́пуд, m. I., (2. s. -у), An trieb, -stoß. [Nach lassen, -giebigkeit.
по́пус-к, m. I.*), -т, m. I., (2. s. -у,
попуска́ти, v., nach lassen, -geben; ся entsagen.
попус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
попя́ному, adv., betrunken.
пора́, f. I., (rechte) Zeit.
порабля́-ти, v. I. A., nochmals machen; sich befinden.
пора́да, f., Rat.
пора́дити, p. v., raten; helfen; ся sich beraten.
пора́дний, adj., wohlberaten; gut.
пора́дни-к, m. I.*), Berater-, -иця, f. II., -in.
поражá-ти, v. I. A., (nieder-, er-) schlagen; berühren, verletzen.
пора́за, f. I., Niederlage.
пора-зи́ти, p. v., -жáти.
пора́-їти, p. v., -дити. [Morgen.
поран(о)к, m. I.*), (2. s. -у).
поростá-ти, v. I. A., bewachsen.
по́ра-ти ся, v. I. A., geschäftig sein. [Retter, Helfer.
поратівни́к, m. I.*), (2. s. -á).
поратýнок, m., Hilfe, Rettung.
поре́брина, f. I., Rippenstück.
поре́кло, n. I., Zuname.
по́рив, m. I., (2. s. -у), Trieb.
порива́-ти, v. I. A., hin-, fortreißen; ся auf fahren, losgehen.
поривúстий, adj., hitzig, hastig.
поривúстість, f. V., hitziges Wesen.

пори́вний, adj., hinreißend.
по́ривцї, adv., abgerissen.
порина́-ти, v. I. A., unter-sinken, -tauchen.
порисува́ти, p. v., Risse (Striche) machen, ся bekommen.
порі́внанє, n. IV., Vergleichung.
порівн-а́ти, p. v., -увати.
порі́вно, adv., gleichmäßig.
порі́вну-вати, v. I. A.*), vergleichen. [ся einholen.
порівня́ти, p. v., gleich machen;
порі́г, m. I.*), Schwelle; (pl. auch Klippen). [verschwägern.
порідн-и́ти ся, p. v. II. A., sich
порідні́-ти, порідша́-ти, p. v. I. A., schütter werden. [feinden.
порізни́ти, p. v., entzweien, ver-
по́різно, adv., einzeln.
порі́ст, m., Nachwuchs.
порі́че, n. II., Fluß-bett, -ebene.
порі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Johannisbeere.
порічко́вий, adj., Johannisbeer-.
пор-оби́ти, p. v., -абля́ти.
по́ровень, adv., auf gleicher Stufe.
поро́да, f. I., Geschlecht, Abstammung.
порожне́ча, f. IV., Leere.
поро́жний, adj., leer, hohl. [den).
порожн-ї́ти, v. I. A., leer sein (wer-
порожня́, f. II., Leere, в п-ї, leer.
пороз-verba sind perf.; siehe роз-!
порозумі́нє, n. IV., Einverständnis, Verständigung.
порозумі́ти ся, p. v., sich verständigen. [Makel, Laster.
поро́к, m. I.*), (2. s. -у), Fehler,
поро́-м, -н, m. I., Fähre.
поро́слий, adj., bewachsen.
пороста́-ти, v. I. A., bewachsen.
порости́, p. v., пороста́ти.
порося́, n. V., Ferkel.
порося́тина, f. I. Ferkelfleisch.
пор-о́ти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -о́в, -о́ла), trennen, aufschlitzen. [Pulver.
по́рох, m. I.*), (2. s. -у), Staub,
поро́хнавий, adj., morsch.
порохо́в-ня, f. II. (2. pl. -е́нь), Pulver-mühle, -turm.
поро́чний, adj., lasterhaft.
пороши́на, f. I., Stäubchen.
порош-и́ти, v. II., A.*), bestäuben, Staub machen.
порошни́й, adj., staubig.
порошни́ця, f. II., Pulverhorn.
порош(о́)к, m. I.*), dim. по́рох.
порпани́на, f. I., Grübeln.
по́рпа́-ти, v. I. A., grübeln, scharren. [sprühen.
по́рска-ти, v. I. A., schnauben;
портяни́цї, pl. f. II., Unterhose.
поруба́ти, p. v., zer-, auf-hacken.
пору́га, f. I.*), Spott, Schimpf.
поруга́ти, p. v., ver-spotten, -höhnen.
пору́ка, f. I.*), Bürgschaft.
по ру́ски, adv., ruthenisch.
по́рух, m., Regung, Bewegung.
по́руч, adv., neben.
поруча́ти, v., an-empfehlen, -vertrauen; ся bürgen.
пору́че, n. II., Geländer, Lehne.
пору́ченє, n. IV., Auftrag, Emp-
поруч-и́ти, p. v., -а́ти. [fehlung.
пору́чник, m. I.*), Leutnant.
по́рхав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stäubling. [fliegen, -stieben.
по́рха-ти, v. I. A., auseinander-
по́рхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), по́рхати. [f. I., Porzellan.
порцеля́н-, m. I., (2. s. -у); -а,
по́рция, f. III., Portion.
порядку-ва́ти, v. I. A.*), ordnen, (ver-)walten.
поря́дний, adj., ordentlich.
поря́дність, f. V., Ordentlichkeit.

поря́д(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Ordnung; Einrichtung. [wirklich.
порядо́чний, adj., ordentlich,
поса́г, m. I., (2. u. 7. -y), Mitgift.
поса́да, f. I., Anstellung, Stelle.
посади́ти, p. v., (hin-)setzen, pflanzen.
поса́дник, m. I.*), Bürgermeister.
посадни́цтво, n. I., Bürgermeister
посапа́ти, p. v., (e. w.) hacken. [amt.
посвари́ти, p. v., zanken.
посва́тати, p. v., verloben.
посвист-а́ти, p. v., -увати.
посви́сту-вати, v. I. A.*), (e. w.) pfeifen.
посьвідча́-ти, v. I. A., bezeugen.
посьвідч-и́ти, p. v., -а́ти.
по́сьвід-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Beglaubigung, Schein.
посвої́ти ся, p. v., свої́ти ся.
посьвіти́ти, p. v., leuchten.
посвоя́ченый, adj., verwandt.
посвоя́ч-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -а́ть), in Verwandtschaft treten.
посьвя́та, f. I., Opfer; Widmung.
посьвя-ти́ти, p. v., -чувати.
посьвя́чу-вати, v. I. A.*) weihen, **посел-и́ти,** p. v., -я́ти. [widmen.
поселе́н(е)ць, m. II., Ansiedler.
поселя́-ти, v. I. A., ansiedeln.
посе́ме, adv., siebentens.
посе́рдити, p. v., erzürnen.
посеред, präp. 2., (in-)mitten. [bar
посере́дний, adj., mittlerer, mittel-
посере́дни-к, m. I.*), Vermittler; -ця, f. II., -in.
посередни́цтво, n. I., Vermittlung.
посередни́чий, adj., Mittel-.
посередни́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. y, 3. pl. -ать, imp. -ч!) vermitteln.
посере́дн-ість, f. V., Mittelbarkeit.
посе́стра, f., Freundin.
поси́віти, p. v., ergrauen.
поси́дїти, p. v., e. w. sitzen.
посила́-ти, v. I. A., (hin-) senden, schicken. [Sendung.
по́сил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
поси́льний, adj., stärkend, labend.
посиля́ти, p. v., auf-reihen, -fädeln.
поси́нїлий, adj., blau geworden.
поси́нїти, p. v., blau werden.
посипа́-ти, v. I. A., be-streuen,
поси́п-ати, p. v., -а́ти. [-schütten.
по́сип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bestreuung.
посиротї́ти, p. v., verwaisen.
посиротї́лий, adj., verwaist.
поситі́ти, p. v., sättigen.
по́сїв, m. I., (2. s. -y), Aussaat.
посї́л-ість, f. V., Besitz-tum, -ung.
посї́данє, n. IV., Besitz.
посїда́тель, m. II., Besitzer.
посїда́ти, v., sich setzen; besitzen.
посї́лий, adj., ansäßig.
посїпа́ка, m. = f. I.*), Häscher.
посї́сти, p. v., Besitz ergreifen.
посїт-и́ти, p. v., (prs. 1. s. -щý. vp. -щéний), -ща́ти.
посї́чи, p. v., ver-, zer-hacken.
посї́яти, p. v. säen.
поскака́ти, p. v. (e. w.) (hin-) -springen. hüpfen.
поскида́ти, p. v., weg-, ab-, nieder werfen.
поскладáти, p. v., zusammenlegen.
поскликáти, p. v., zusammenrufen.
поскоботáти, p. v., e. w. kitzeln.
поскори́ти, p. v., eilen.
поскоро́мити ся, p. v., Fasten brechen.
поск-о́чити, p. v., -ака́ти.
поскро́бати, p. v., e. w. schaben.
поску́бати, p. v., e. w. rupfen.
поскупи́ти ся, p. v., geizen.
поску́плювати, p. v., zusammenrotten; vereinigen. [kaufen.
поскупо́вувати, p. v., zusammen-
поску́шувати, p. v. oben abbeißen.

послабува́ти, p. v., erkranken.
послѝнити, p. v., mit Speichel benetzen.
по́слї, adv., nachher; präp. 2., [nach
по́слїд, m. I., (2. s. -у), Ende, Ausgang, Folge.
послї́дний, adj., letzter.
по́слїд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Folge; Rest; Schluß.
послїдува́тель, m. II., Nachahmer.
послїдува́ти, v., nachahmen; nachgehen, folgen.
по-слѝпнути, p. v., o-.
послóвиця, f. II., Sprichwort.
послу-ва́ти, v. I. A.*), Abgeordneter sein.
послу́га, f., Dienst, Bedienung.
послугáч, m. IV., (2. s. -á), Bedienter. [bedienen.
послу́гу-вати ся, v. I. A.*), sich
послужѝти, p. v., dienen.
по́слух, m., Gehorsam.
послу́хати, p. v., an-, zu-hören; gehorchen.
послу́шний, adj., gehorsam.
послу́шник, m. I.*), gehorsamer Diener; dienender Bruder.
послу́шниця, f. II., Dienerin; dienende Schwester.
послу́шнѝсть, f. V., Gehorsam.
послюбува́ти, p. v., geloben.
по́смак, m., Nachgeschmack.
посмéртний, adj., nach dem Tode.
посмирѝти, p. v., besänftigen; unterdrücken.
посьмі́ти, p. v., wagen.
посьмі́тю́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kotlerche.
посьміхóвиско, n. I.*), Gegenstand des Spottes. [Gespötte.
по́сьміш-ка, f. I.*), (2 pl. -ок)
посьмі́шку-вати ся, v. I. A.*), ver-, aus-lachen; lächeln.
посьмія́ти ся, p. v., e. w. lachen.
посмотрі́ти, p. v., sehen, blicken.
по-смутѝти, p. v., за-. [haben.
поснї́да́ти, p. v., gefrühstückt
поснува́ти, p. v., aufwinden; spinnen.
посн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), einschlummern.
пособ-и́ти, p. v. II. A.*), -я́ти.
пособля́-ти, v. I. A., nachhelfen, fördern; verschaffen.
посóвгн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ув), ausgleiten. [sandter.
по́с(о́)л, m. I., Abgeordneter, Ge-
посоли́ти, p. v., salzen. [werden.
посолові́-ти, p. v. I. A., mißmutig
посолоди́ти, p. v., versüßen.
посóльский, adj., Abgeordneten-.
посóльство, n. I., Gesandschaft, Mandat eines Abgeordneten.
посоро́мити ся, p. v., sich verschämen.
посóхнути, p. v., trocken werden.
поспада́ти, p. v., herabfallen.
поспа́ти, p. v., e. w. schlafen.
посперечáти ся, p. v., in Streit geraten.
поспира́ти ся, p. v., sich stützen.
поспита́ти, p. v., (nach-)fragen.
поспіва́-ти, v. I. A., reifen.
поспі́лий, adj., reif.
поспі́льний, adj., gemeinsam.
поспі́-ти, p. v., -ва́ти. [Hast.
по́спіх, m. I., (2. u. 7. -у), Eile,
поспіша́-ти, v. I. A., eilen.
поспіш-и́ти, p. v., -а́ти.
поспі́шний, adj., eilig, Eil-, Schnell-.
поспі́шнѝсть, f. V., Eilfertigkeit.
посплїта́ти, p. v., zusammenflechten. [seitig.
поспóлу, adv., insgesamt; gegen-
поспорѝти, p. v., sich beeilen; e. w. streiten. [anschaffen.
посправля́ти, p. v., zurechtweisen;
поспуска́ти, p. v., herab-, los-lassen. [silbern.
посріб-ли́ти, -пи́ти, p. v., ver-

поссипáти, p. v., zusammenschütten.
поссихáти, p. v., vertrocknen.
поссувáти, p. v., zusammenschieben.
постáва, f. I., Aufstellung; [Haltung.
постав(é)ць, m. II., (2. s. -á), Tasse. [aufführen.
постáвити, p. v., hin-, auf-stellen;
постáвний, adj., positiv.
поставни́к, m. I.*), (2. s. -á), große Kerze (Leuchter).
постанóва, f. I., Einrichtung; Beschluß, Vorsatz.
постанов-и́ти, p. v., -ля́ти.
постановля́-ти, v. I. A., festsetzen; beschließen, sich vornehmen. [ся sorgen.
постарáти, p. v., ver-, be schaffen;
постáріти ся, p. v., altern.
пòстать, f., Haltung; Gestalt.
постаточні́-ти, p. v. I. A., gesetzter werden. [liefern.
постача́-ти, p. v. I. A., versorgen,
постели́ти, p. v., aufbetten.
постепéнний, adj., stufenweise.
постер-ечи́, p. v., -іráти.
постеріга́-ти, v. I. A., bemerken, wahrnehmen.
постига́-ти, v. I. A., treffen, befallen, ereilen; rechtzeitig kommen.
постúг-нути, p. v., -áти.
постúдний, adj., schimpflich.
постирáти, p. v., abwischen.
постискáти, p. v., zusammendrücken.
пóст-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений, imp. -ь!), fasten.
постíйний, adj., ständig, standhaft, fest.
постíйність, f. V., Beständigkeit.
постíл, m. I., (2. s. -á), Bundschuh.
пóст-їль, f. V., (2. s. -ели), Bett-
постíльний, adj., Bett-. [(zeug).
постільцí, pl. m. II., dim. постíл.
постóвий, adj., Fasten-. [tier.
постó-й, m. III., (2. s. -ю), Quar-
пóсторонь, adv., abseits.
посторóнний, adj., anderweitig.
посторóн(о)к, m. I.*), Strick.
пост-оя́нний, adj., -íйний.
постóяти, p. v., e. w. stehen; einstehen.
пострадáти, p. v., leiden.
пóстрах, m., Schreck.
постригá-ти, v. I. A., scheeren.
постри́(г)-чи, p. v., -áти.
пóстріл, m. I., (2. s. -у), Streifschuß.
пострíл-ити, p. v., -ювати.
пострíлю-вати, v. I. A.*), anschießen.
построї́ти, p. v., erbauen; stimmen.
постругáти, p. v., schnitzen.
постудені́ти, p. v., kälter werden.
постýк-ати, p. v., -увати.
постýку-вати, v. I. A.*), anklopfen.
постýлювати, p. v., zusammendrücken, -pressen, schließen.
пóступ, m. I., (2. s. -у), Fortschritt, -gang.
поступáти, v., fortschreiten; vorgehen; zur Seite treten.
поступ-и́ти, p. v., -áти. [ler.
поступóв(е)ць, m. II., Fortschritt-
поступóвість, f. V., Fortschritt.
пóступ(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vorgehen; Handlung. [ben.
посувáти, v., (hin-)rücken, -schie-
посýд, m., Urteil; Verdächtigung.
посýдина, f. I., Gefäß, Geschirr.
посýджу-вати, v. I. A.*), zeihen, verdächtigen.
посуд-и́ти, p. v., -жувати.
посукáти, p. v., zusammendrehen.
посумні́ти, p. v., traurig werden.
посумувáти, p. v., e. w. trauern.
посý-нути, p. v., -вáти.

посупи́ти, p. v., hängen lassen; traurig sein.
посу́ха, f. I.*), Dürre.
посуши́ти, p. v., trocknen (lassen).
посхо́плю-вати, p. v. I. A.*), aufraffen.
посходи́ти, p. v., herabkommen; durchgehen; abnützen; ся zusammenkommen.
посяга́ти, v., (er-)langen; an-, (sich ver-) greifen.
посяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
пота-ва́ти, v. I. A.*), (imp -ва́й), unter-, ver-sinken.
пота́ємний, adj, geheim.
пота́й-ки, -ком, adv., geheim.
пота́йний, adj., heimlich.
пота́йни́к, m. I.*), (2. s. -á), Versteck.
пота́йни́сть, f. V., Heimtücke.
пота́їти, p. v., verheimlichen.
пота́ку-вати, v. I. A.*), bejahen, beipflichten.
пота́ла, f. I., Treten mit Füßen.
поталан-и́ти, p. v. II. A.*), glücken, gelingen.
пота́ля́пати, p. v., beschmutzen.
пота́лий, adj., versunken, eingefallen.
потані́ти, p. v., подешеві́ти.
пота́нути, p. v., schmelzen.
потанцюва́ти, p. v., e. w. tanzen.
потапа́-ти, v. I. A.*), untersinken, ertrinken. [schleppen.
потаска́ти, p. v., hin tragen,
потаха́-ти, v. I. A., verlöschen, ausgehen.
пота́х-нути, p. v., -а́ти.
потача́-ти, p. v., rollen, mangeln (Wäsche).
по́таш, m. I., (2. -y), Pottasche.
пота-щи́ти, p. v., -ска́ти.
пота́яти, p. v., schmelzen.
по́твар, m. I., Gezücht.
потверд-и́ти, p. v., -жа́ти, -жувати.
потверджа́-ти, v. I. A., bestätigen, bekräftigen.
потве́рджу-вати, v. I. A.*), потверджа́ти. [tüm, -heuer.
потві́р, m. I., (2. s. -y), Unge-
потеле́пати, p. v., schütteln; ся sich hintrollen.
по́темки, на п., adv., im Dunkeln.
потемни́ти, p. v., verdunkeln.
потемні́ти, p. v., dunkel (finster) werden.
потепли́ти, p. v., warm werden.
потерпа́-ти, v. I. A., sich ängstigen, besorgt sein.
потерпі́ти, p. v., erleiden.
пот-е́рти, p. v., -ира́ти. [ben.
потера́ти, p. v., ver-lieren, -der-
потеса́ти, p. v., (e. w.) zuschneiden.
потечи́, p. v., her-aus, hin-fließen, -rinnen; ся sich verlaufen.
по́ти, adv., so lange; bis hieher; soweit.
потика́-ти ся, v. I. A, stolpern.
потикн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), потика́ти ся. [Genick.
пот́илиця, f. II., Hinterhaupt,
потира́-ти, v. I. A., (an, zer-) reiben; bestreichen.
потиска́-ти, v. I. A., (e. w.) drücken.
потис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
пот-и́ти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́), schwitzen.
по-ти́хо, adv., ruhig, still.
по́тич, adv., stolpernd.
по́ті-к, m. I. Bach. (7. s. -о́цї), -ч(о́)к, m. I.*), dim. [dann.
пот́ім, adv., hernach, hierauf,
пот́іха, f. I.*), Trost, Freude.
пот́іша́-ти, v. I. A., trösten.
пот́ш-ити, p. v., -а́ти; erfreuen.
пот́ішний, adj., heiter; komisch.
потови́й, adj., Schweiß-.

потовстїти, p. v., fett (dick) werden. [-stoßen.
потовчи́, p. v., zer-schlagen,
потоло́чити, p. v., nieder-, zer-
пото́мний, adj., erblich. [treten.
пото́мність, f. V., Nachwelt.
пото́м(о)к, m. I.*), Nachkomme.
пото́мство, n. I., Nachkommenschaft. [später.
пото́му, adv., потім; n. n. für
потончи́ти, p. v., dünn (fein) machen. [trinken.
потону́ти, p. v., versinken, er-
потоньша́ти, p. v., dünner werden.
пото́п, m. I., (Sün-)Flut.
потопи́ти, p. v., ertränken; schmelzen.
потопта́ти, p. v., zerstampfen.
пото́ргати, p. v., e. w. reißen (zerren).
поторо́чити, p. v., auftrennen.
пото́чина, f. I., kl. Bach.
поточи́ти, p. v., hinwälzen; zernagen.
пото́чний, adj., laufend, kurrent.
потра́ва = стра́ва. [gemachtes.
потра́в-ка, f. I.*), (pl. -о́к), Ein-
потра́та, f. I., Verlust.
потра́тити, p. v., verlieren; töten.
потра́фити, p. v., treffen.
потре́ба, f. I., Bedürfnis, Not (-Fall); Bedarf.
потребу-ва́ти, v. I. A.*), brauchen, be-dürfen, -nötigen.
потрево́жити, p. v., beunruhigen, aufschrecken.
по-тре́т-є,-е, adv., drittens.
потри́мати, p. v., (e. w.) halten.
потрі́бний, adj., nötig, notwendig. brauchbar.
потрі́пати, p. v., e. w. klopfen.
потрі́скати, p. v., bersten, springen. [dreifachen.
потроїти, p. v., vergiften; ver-
по-тро́-ха, -шка, -шки, adv., einwenig, nach und nach.
потруди́ти, p. v., bemühen.
потр-уси́ти, p. v., -я́сти.
потру́-тити, p. v., -чувати.
потру́хний, adj., moderig, morsch.
потру́хнути, p. v., morsch (siech) werden.
потру́чувати, v. I. A.*), e. w. stoßen; abrechnen.
по́трюх, m. I.*), Eingeweide.
потряса́-ти, v. I. A., schütteln; erschüttern.
потряс-ти́, p. v., -а́ти.
потуга, f. I., Anstrengung; Hilfe.
потужи́ти, p. v., befestigen; e. w. sich sehnen; trauern.
потужний, adj., mächtig.
потульний, adj., sanft, fügsam.
потульність, f. V., Sanftmut, Fügsamkeit.
потупати, p. v., trippeln.
потуп-и́ти, p. v., -ля́ти.
потупля́-ти, v. I. A., abstumpfen; (о́чи Blick) senken.
потура́-ти, v. I. A., nachgeben, willfahren.
потурбува́ти, p. v., beunruhigen; mißhandeln.
поту-скува́ти, p. v., -жи́ти.
поту́ха, f. I.*), Trost; Aufmunterung.
потуха́-ти, v. I. A., er-, verlöschen, ausgehen.
поту́х-нути, p. v., -а́ти.
потуши́ти, p. v., auslöschen.
пот-юпати, p. v., -у́пати.
пота́, n. V., Küch-, Vög-lein.
по́тяг, m. I.*), Eisenbahnzug; Hang, Neigung.
потяга́ти, v., (hin)ziehen.
пота́га́ч, m. IV., Knieriemen.
потяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
пота́ти, p. v., zerschneiden.
пота́чий, adj., Vogel-.

поуз, präp. 2., entlang, längs.
поуча́-ти, v. I. A., belehren.
поуч-и́ти, p. v., -а́ти.
пофантува́ти, p. v., pfänden.
пофарбува́ти, p. v., färben.
поха́па́ти, p. v., aufgreifen, wegschnappen.
по́хапц-ем, на п-и., adv., hastig.
по́хва, f. I., Scheide.
похва́ла, f. I., Lob, Belobung.
похва́л-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Prahlerei.
похвал-и́ти, p. v., -я́ти.
похва́льний, adj., lobenswert.
похваля́-ти, v. I. A., loben; ся prahlen, sich rühmen.
пох-вата́ти, p. v., -апа́ти.
по́хиб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
похиб-и́ти, p. v., -ля́ти. [Fehler.
похибля́-ти, v. I. A., (ver-)fehlen, -stoßen.
похи́бний, adj., fehlerhaft, irrig.
похи́бність, f. V., Fehlerhaftigkeit.
по́хил, m. I., (2 s. -у), Bückling.
похи́лий, adj., gebeugt; schief.
похил-и́ти, p. v., -я́ти. [kung.
похи́лість, f. V., Neigung, Sen-
похи́льний, adj., biegsam; schwach; ergeben.
похиля́-ти, v. I. A., beugen, neigen, bücken.
похита́ти, p. v., hin u. her bewegen; ся wackeln, schwanken.
по́хід, m., Gang, (Feld-)Zug, Marsch. [Drang.
по́хіп, m. I., (2. s. -у), Trieb,
похі́пний, adj., bereit, geneigt.
похіснува́ти ся, p. v., покори́стувати ся.
по́хість, f. V., Begierde, Lüsternheit.
похлепта́ти, p. v., e. w. schlappen.
похмел-и́ти ся, p. v. II. A., sich berauschen.
похмі́ле, n. IV., Rausch.
похму́р-ий, -ний, adj., düster.
похму́рність, f. V., Düsterheit.
похнюп-и́ти, p. v. II.*), (Kopf) hängen lassen, betrübt sein.
похова́ти, p. v., verbergen; begraben. [ув), ausgleiten.
похо́взн-ути ся, p. v. I. B. (prt.
походжа́-ти, v. I. A., herumspazieren.
похо́дженє, n. IV., Herkunft.
похо́джу-вати, v. I. A.*), походжа́ти.
поход-и́ти, p. v., -жувати; sich bemühen; abstammen, herrühren; gleichen. [leitet.
похо́дний, adj., Feldzug; abge-
похо́жий, adj. подібний.
похо́жість, f. V., подібність.
пох-оліта́ти, p. v., -ита́ти.
похолодні́-ти, -йша́ти, p. v., kalt werden.
похо́п-ити, p. v. II. A.*), aufgreifen, -fassen; ся sich zurechtfinden. [gräbnis.
по́хорон, m. I., (2. s. -у), Be-
похорони́ти, p. v., begraben.
похоро́нний, adj., Leichen-.
похорува́ти, p. v., erkranken.
похо́т-ли́вий, -ний, adj., wollüstig.
похо́чу-вати, v. I. A.*), wollen.
похре́бтина, f. I., Rückenstück.
похрести́ти, p. v., taufen.
похре́стний, adj., Tauf-.
похре́стник, m. I.*), Täufling.
поцїли́ти, p. v., zielen, treffen.
поцїлува́ти, p. v., einen Kuß
поцїлу́н(о)к, m. I.*), Kuß [geben.
поцїни́ти, p. v., abschätzen.
поцукрува́ти, p. v., zuckern.
поцюкати, p. v., e. w. hacken.
по-ча́сти, adv., teilweise.
почастува́ти, p. v., bewirten.
поча́-ти, p. v. I. B., (prt.: -в, vp. -тий; prs. пічн-у́..., imp. -и́), починáти.

початóк, m. I.*), (2. s. -ý), Anfang.
пóчва, f. I., Grund, Boden.
почвалáти, p. v., mühsam gehen.
почекáти, p. v., (e. w.) warten.
почепи́ти, p. v., an hängen, -heften.
почервонíти, p. v., rot werden.
почерéвина, f. I., Bauchstück; Durchfall.
почерéдно, по черзí, adv., nach der Reihe.
почерéз, präp. IV., über [zug.
пóчерк, m. I.*), (2. s. -y), Schrift
почесáти, p. v., (e. w.) kämmen.
почéсне, n. = adj., Bewirtung;
пóчесть, f. V., Ehre. [Empfang.
пóчéс(т)ний, adj., Ehren-.
почетвертувáти, p. v., vierteilen.
почивá-ти, v. I. A., ruhen, rasten.
пóчин, m. I., (2. s. -y), Anfang, Initiative. [beginnen.
починá-ти, v. I. A., anfangen,
почи́стити, p. v., reinigen. [ehren.
почитá-ти, v. I. A., schätzen, ver-
почитáтель, m. II., Verehrer.
почи́ту-вати, v. I. A.*), verlesen.
почíм, adv., worauf.
почорни́ти, p. v., schwärzen.
почорнíти, p. v., schwarz werden.
пóчта, пóмта, f. I., Post.
почтáр, m. II., (2. s. -я́), Postillon.
почтóвий, adj., Post-. [dung.
почýванє, n. IV., Gefühl, Empfin-
почува́-ти, v. I. A., empfinden, fühlen, ся sich verpflichtet fühlen, bekennen. [gen.
почури́ти, p. v., zu rieseln anfan-
почутé, n., Gefühl, Ahnung.
почýва-ти, p. v., -вáти; hören.
почýхати, p. v., kratzen.
пошан-óванє, n. IV., -íв(о)к, m. I.*), (2. s. -y); Schonung Achtung.
пошанувáти, p. v., schonen, ehren.
пошáрпати, p. v., zerzausen.
пошатнýти ся, p. v., ausgleiten, schwanken. [flüster.
пóшепт, m. I., (2. s. -y), Ge-
пошептáти, p. v., (e. w.) flüstern, lispeln.
пóшесть, f. V., Epidemie.
пóшестний, adj., epidemisch.
пошива́-ти, v. I. A., aufnähen, überziehen, decken; ся hineinschleichen, в дýрнї zum Narren werden.
пошири́ти, p. v., breiter machen.
пошитé, n., Strohdach; Schopf.
пошí-ти, p. v., -вáти.
пошкодувáти, p. v., schonen, sparen, (Kosten) scheuen.
пошкрóбати, p. v., (be-)schaben, -kratzen.
пошматувáти, p. v., zerstückeln.
пóшта, u. dgl. siehe пóчта etc.
поштуркáч, m. IV., der gestoßen werden muß. [stoßen.
поштýрку-вати, v. I. A.*), oft
пошук-áти, p. v., -увати.
пошýку-вати, v. I. A.*), (nach-) suchen.
пошуміти, p. v., hinströmen; schäumen.
пощáда, f. I., Schonung.
пощади́ти, p. v., verschonen.
пощасти́ти, p. v., щасти́ти.
пощитáти, p. v., abzählen, berechnen.
пó-щó? weshalb, weswegen; wornach, warum, wozu?
поя́ва, f. I., Erscheinung.
появ-и́ти ся, p. v., -ля́ти ся.
появля́ти ся, v., erscheinen, aufkommen.
по-якóму = як. [m. I.*), dim.
пóяс, m. I., Gürtel, -(о)к, -óч(о)к,
поя́снене, n. IV., Erklärung.
поясн-и́ти, p. v., -я́ти.
поясня́-ти, v. I. A., erklären.
пра-, partikel, vor-, ur-, ahn-, erz-.

прабáб-а, -ка, f., Urgroßmutter.
прабáтько, m., Urahn.
прáвда, f. I., Wahrheit, Recht; adv., freilich, wahr.
правди́вий, adj., wahr, echt.
правди́вість, f. V., Wahrhaftigkeit, Echtheit.
правдолю́б-ивий, -ний, adj., wahrheitsliebend.
правдолю́бність, f. V., Wahrheitsliebe.
правдомо́вний, adj., wahrsprechend.
правду-ва́ти ся, v. I. A.*), rechten, streiten.
прáведний, adj., gerecht, rechtschaffen; tugendhaft.
прáведник, m. I.*), der Gerechte.
прáведність, f. V., Rechtschaffenheit.
правибо́рець, Urwähler.
правибо́ри, pl. m. I., Urwahlen.
прáвий, adj., recht, gerade, gerecht, echt.
прáвильний, adj., regel-, gesetzmäßig.
прáвильність, f. V., Regel-, Gesetzmäßigkeit.
прáвило, n. I., Regel, Vorschrift.
правúтель, m. II., Lenker, Leiter, Herrscher.
правúтель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lenkerin, Leiterin, Herrscherin.
правительствéнний, adj., Regierungs-.
правúтельство, n. I., Regierung.
прáв-ити, v. II. A.*), (imp. прав!), lenken, regieren; fordern; verrichten; schwatzen.
правúця, f. II., rechte Hand.
прáвний, adj., gesetzlich, rechtmäßig.
правни́к, m. I.*), (2. s. -á), Jurist.
прáвність, f. V., Gesetzmäßigkeit.
прáвнук, m., (-а, f.), Urenkel(in).
прáв-о, n. I., Recht, Gesetz; -á, pl., die Rechte.
правобере́жний, adj., am rechten Ufer.
провобі́чний, adj., rechtsseitig.
правові́рний, adj., rechtgläubig.
правóпись, f. V., Rechtschreibung.
правопи́сний, adj., orthographisch.
правору́ч, adv, rechter Hand.
правоси́льний, adj., rechtskräftig.
правоси́льність, f. V., Rechtskraft.
правосла́вний, adj., orthodox, gr.-orient [lichkeit.
правотá, f. I., Gerechtigkeit, Redlichkeit.
правотáр, m. II., (2. s. -я́), Rechtsbeistand.
праву́-ва́ти ся, v. I. A.*), prozessieren.
правцéм, adv., gerade, schnurstracks.
правцю́-ва́ти, v. I. A.*), geradeaus gehen.
прáгн-у́ти, v. I. B., (prt. у́в), begehren; schmachten.
прáдїд, m., Urgroßvater.
пражúна, f. I., Feldmaß (1/8 Morgen).
прáж-ити, v. II. A.*), (imp. праж!), rösten.
прáзний, adj., müßig; Feier-.
прáзник, m. I.*), Fest(-tag).
празнику́-ва́ти, v. I. A.*), feiern.
празни́чний, adj., festlich.
прáлїс, m., Urwald.
прáльний, adj, Wasch-.
прáнник, m. I.*), Waschbleuel.
прапóр, m. I., Fahne, -(е)ць, m. II., dim.
прапóрщик, m. I.*), Fähnrich.
праро́дич, m. IV., Urahne.
прáса, f. I., Presse.
прасу́-ва́ти, v. I. A.*), bügeln, plätten.
прáти, v. I. B., (prs. пер-у́, imp. -и́, prt. пра-в, vp., -ний), waschen (Wäsche); bleuen.
прах = пóрох.
працьови́тий, adj., arbeitsam.
працьови́тість, f. V., Arbeitsamkeit.
працю́-ва́ти, v. I. A.*), arbeiten.
прáця, f. II., Arbeit, Mühe.

пра́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wäscherin.
прачка́р, m. II., (2. s. -я́), Wäscher.
прачка́р-ня, f. II., (2. s. -е́нь), Waschstube.
пра́ща, f. IV., Schleuder.
пращови́к, m. I.*), (2. s. -á), Schleuderer.
пра́щур, m. I., Ururenkel.
праязи́к, m., Ursprache.
пре- vor nomen bezeichnet eine Steigerung als: sehr, ungemein, überaus, außerordentlich, völlig; (Bedeutung siehe ohne пре-); siehe auch пере- und про-.
пред- siehe перед-!
преда́нний, adj., ergeben.
предві-сти́ти, p. v., -ща́ти.
предві́чний, adj., ewig.
предві́ща́ти, v., weissagen.
пре́дківщина, f. I., Ahnenerbe.
предкладá-ти, v. I. A., vor-legen, -setzen, -schlagen.
предло́га, f. I.*), Vorlage.
пред-ложи́ти, p. v., -кладáти.
пре́дмет, m. I., Gegenstand, Objekt.
предмето́вий, adj., Objekts-.
пре́д(о)к, m. I.*), Vorfahre.
предсї́да́тель, m. II., Vorsitzender, -ка, f. I.*), (-о́к) die V.
предсї́да́ти, v., vorsitzen.
представи́тель, m. II., Repräsentant, -ка, f. I.*)., -in.
предста́в-ити, p. v., -ля́ти.
представля́ти, v., vorstellen, aufführen.
предте́ча, m. = f. IV., Vorläufer.
пре́жн-їй, adj., попере́дний.
презира́-ти, v. I. A., verachten.
прези́рство, n. I., Verachtung.
през-рі́ти, p. v., -ира́ти.
пре́лесть, f., Reiz.
прені́коли, adv., nimmermehr.
преобрази́ти ся, p. v., sich verklären.
преосьвяще́нний, adj., hochwürdigster.
преподо́б-ити ся, p. v. II. A.*), Wohlgefallen finden.
преподо́бний, adj., hochwürdig.
препоруча́ти, v., поруча́ти.
пресьві́тлий, adj., durchlaucht.
прести́л, m. Thron; Altartisch.
престо́льний, adj., Thron-, Altar-.
претичина, f. I., Absage; Hindernis.
пре́(д)ці(нь), adv., ja, doch, dennoch.
при, präp. 6., bei, neben, an; vor.
при-, herzu-, herbei-, heran-, zu-, an-; er-.
прибáвити, p. v., -ля́ти.
прибавля́-ти, v. I. A., hinzufügen; ся sich verspäten.
прибав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zu-, Bei satz.
прибага́-ти, v. I. A., wünschen; ersinnen.
прибагн-у́ти, p. v. I. B., (prt. прибáг), прибага́ти.
при-бга́ти, siehe = гну́ти,
прибере́жний, adj., am Ufer gelegen.
прибива́-ти, v. I. A., anschlagen.
прибира́-ти, v. I. A., annehmen; zupassen; aufräumen, ankleiden, schmücken.
прибй-ти, p. v., -ва́ти.
прибіга́ти v., hinzu-, herbei-laufen; sich flüchten.
прибіднї́-ти, p. v. I. A.*), e. w. [arm werden.
прибі́жище, n. II., Zuflucht.
прибі́р, m. I., (2. s. -у), Ausstattung; Apparat, Mittel.
прибі́(г)-чи, p. v., -áти.
прибі́чний, adj., Neben-, Seiten-, Leib-.
приближа́-ти, v. I. A., nähern.
приближ-и́ти, p. v. II. A.*), -жáти.
прибли́уда, m. = f. I., Hergelaufener.
прибо́рка-ти, p. v. I. A., beschwichtigen.

приб-ра́ти, p. v., -ира́ти.
прибува́ти, v., an-, hinzu-kommen; zunehmen; sich (ver)mehren.
прибудо́ву-вати, v. I. A.*), (hin-) zubauen.
прибуд-ува́ти, p. v., -о́вувати.
прибуте́, n. IV., Ankunft.
прибу́-ти, p. v., -ва́ти.
прибу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zu-wachs, -nahme.
прива́б-ити, p. v. II. A.*), -лювати.
прива́блю-вати, v. I. A.*), an-, her-, ver-locken.
прива́бний, adj., verlockend.
привал-и́ти, p. v., -ювати.
прива́лю-вати, v. I. A.*), an-, heran-wälzen, bedecken (mit schwerem Gegenstand).
при-ве́зти, p. v., -вози́ти.
приверже́н(е)ць, m. II., Anhänger.
привер-ну́ти, p. v., -та́ти.
приверта́ти, v., zurückgeben, herstellen.
при-ве́сти, p. v., -води́ти.
привива́-ти, v. I. A., dazuwickeln, anbinden.
при́вид, m. Erscheinung, Traumbild.
привиджа́-ти ся, v. I. A., vorkommen, dünken.
приви́д-їти ся, p. v., -жа́ти ся.
приви́дний, adj., scheinbar.
привика́-ти, v. I. A., sich gewöhnen.
приви́клий, adj., gewohnt.
приви́кн-ути, p. v. I. B., (prt. приви́к, -ла), привика́ти.
привин-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), привива́ти.
приви́танє, n. IV., Begrüßung.
привита́ти, p. v., begrüßen.
при́вич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gewohnheit.
приви́-чний, adj., -клий.
при́від, m. I., (2. s. -у), Anleitung, Unterweisung.
при́віз, m., Zu-, Ein-fuhr.
при́віс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Anhängsel.
привіва́-ти, v. I. A., heranwehen.
приві́т, m. I, (2. s. -у), Gruß.
приві́т-ли́вий, -ний, adj., freundlich, leutselig.
приві́тли́вість, f. V., Freundlichkeit, Leutseligkeit.
приві́-яти, p. v., -ва́ти.
привласт-и́ти, p. v. II. A., (prt. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний, привла́щувати.
привла́щу-вати, v. I. A.*), sich aneignen, an sich reißen.
приводи́ти, v., hinzu-, herbeiführen, -bringen.
привози́ти, v., zuführen, bringen (zu Wagen).
приволочи́ти, p. v., herbeischleppen; zueggen.
при́вязь, f. V., Band, Strick, Kette u. dgl.
привя́занність, f. V., Anhänglichkeit.
привяз-а́ти, p. v., -увати.
привя́зу-вати, v. I. A.*), anbinden, fesseln, anhängen.
привя́лий, adj., verwelkt.
привя́нути, p. v., e. w. welken.
при́гад-ка, f., Erinnerung.
пригад-а́ти, p. v., -увати.
прига́ду-вати, v. I. A.*), erinnern.
приганя́-ти, v. I. A., пригони́ти.
при́гар(о)к, m. I.*), das Angebrannte.
пригаса́-ти, v. I. A., langsam verlöschen.
прига-си́ти, p. v., -шувати.
прига́шу-вати, v. I. A.*), e. w. löschen (dämpfen).
пригвозди́ти, p. v., annageln.
пригина́-ти, v. I. A., um-, ein-, biegen.
пригі́дний, adj., dienlich, günstig, nützlich.
пригі́дність, f. V., Tauglichkeit, Nutzen.

пригін, m. I. (2. s. -у) Auf-, An-trieb.
прийір(о)к, m. I.*), Bergvorsprung.
приглáджу-вати, v. I. A.*), zu-glätten, -kämmen.
приглáд-ити, p. v., -жувати.
приглуш-йти, p. v., -увати.
приглýшу-вати, v. I. A.*), betäuben, ersticken.
приглядáти ся, v., zu-sehen, schauen, betrachten.
пригля́-нути ся, p. v., -дáти ся.
при-гнáти, p. v., -гонúти.
пригне́-сти, p. v., -тáти.
пригнета́-ти, v. I. A., zu-, be-, drücken.
пригнéт, m. I., (2. s. у), Druck.
приг-нýти, p. v., -инáти.
приговор-йти, p. v., -ювати.
приговóрю-вати, v. I. A.*), zureden.
приго́да, f. I., Zu-, Vor-fall, Abenteuer; Not, Unglück.
приго́ди́ти, p. v., darbieten.
приго́дом, adv., nach einiger Zeit.
приголомш-йти, p. v. II. A.*), betäuben.
приголубúти, p. v., liebkosen.
приго́ни́ти, v., herbei-, zu-, treiben.
приго́рíти, p. v., anbrennen.
пригор-нýти, p. v., -тáти.
пригорта́-ти, v. I. A., an sich scharren, (ziehen, drücken), ся sich anschmiegen.
прúгорща, f. IV., beide Hohlhände.
приготóва, f. I., Vorbereitung.
приготóв-ити, p. v., -ля́ти.
приготовля́-ти, v. I. A., vor-, zu-bereiten.
програва́-ти, v. I. A., dazuspielen.
пригр-ебстú, p. v., -ібáти.
прúгрив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Vorspiel.
пригрíба́-ти, v. I. A., zuscharren.
пригрівá-ти, v. I. A., auf-, er-, (e. w.) wärmen.
придавáти, v., hinzugeben; beimessen; ся taugen, passen; sich treffen.
придав-йти, p. v., -лювати.
придáвлю-вати, v. I. A.*), an-, zu-, unter-drücken.
придá-лий, adj., -тний.
прúдане, n. = adj., Mitgift.
придá-ти, p. v., -вáти. lich.
придáтний, adj., brauchbar, taug-
придáтнíсть, f. V., Tauglichkeit, Brauchbarkeit. [schaffen.
придбáти, p. v., erwerben, ver-
придéрж-ати, p. v., -увати.
придéржу-вати, v. I. A.*), auf-, an-halten; ся sich (woran) halten.
придúб-ати, p. v. I. A., er-tappen, -wischen.
придив-йти ся, p. v., -ля́ти ся.
придивля́-ти ся, v. I. A., приглядáти ся.
прúдих, m., Vorhauch.
придихóвий, adj., gehaucht.
придíл-йти, p. v., -я́ти.
придíля́-ти, v. I. A., zu-teilen, -weisen. [-ювати ся.
придобр-йти ся, p. v. II. A.,
придóбрю-вати ся, v. I. A.*), um die Gunst buhlen.
придоли́нка, f. I.*), (2. pl. ок), kl. Tal.
придопт-áти, p. v. II. A., (prt. -чу, imp. -чúй, prt. -áв) -увати.
придóпту-вати, v. I. A.*), niedertreten, zustampfen. [gelegen.
придоро́жний, adj., am Wegen
придрíмáти ся, p. v., schlummern.
придýм-ати, p. v., -увати.
придýму-вати, v. I. A.*), ersinnen, -finden.
придýрковатий, adj., blöd.
придý-сúти, p. v., -шувати.

придýшу-вати, v. I. A.*), niederdrücken; dämpfen, ersticken.
прие́м, m. I., (2. s. -у), Aufnahme, Empfang.
прие́мний, adj., angenehm.
прие́мність, f. V., Annehmlichkeit.
при-жáти, p. v., (prs. жму. etc.), -тиснýти.
прижмур-и́ти, p. v., -ювати.
прижмýрю-вати, v. I. A.*), zudrücken.
призабýти, p. v., e. w. vergessen.
призбир-áти, p. v., -увати.
призбúру-вати, v. I. A.*), aufsammeln.
при-звáти, p. v., -зивáти.
призвича-ї́ти, p. v. I. A., (prt. -їв vp. -е́ний), -ювати.
призвичáю-вати, v. I. A.*), (an)gewöhnen. [laubnis.
при́звіл, m. I., (2. s. -у), Erпризвóл-ити, p. v., -я́ти.
призволя́ти, v., erlauben.
призе́мковатий, adj., niedrig, — untersetzt.
при́зем(о)к, m. I.*), von niedriger (untersetzter) Statur.
призе́мний, adj., grundständig.
при́зив, m. I., (2. s. -у), Ruf, Einladung.
призива́-ти, v. I. A., an-, herbeirufen; einladen.
призúвний, adj., Einberufungs-,
призира́-ти ся, v. I. A., приглядáти ся.
призна-вáти, v. I. A.*), an-, zuerkennen; zugeben; ся bekennen, gestehen.
при́знак, m., Merkmal. [folg.
призна́ка, f. I.*), Fortschritt, Erпризна́-ти, p. v., -вáти.
призначá-ти, v. I. A., bestimmen; anmerken.
призначи́-ти, p. v., -áти.
при́зрак, m. I.*), Phantom.
призрі́ти, p. v., дозрі́ти.
приймáк, m. I.*), (2. s. -á). Pflegesohn.
приймá-ти, v. I. A., an-, aufnehmen. [Pflegetochter.
приймáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
прúіменник, m., Vorwort.
прийм-и́ти, p. v., -áти.
прий-ти́, p. v. I. B., (prs. -ду, imp. -ди́, prt. -йшóв), приходи́ти.
при́їзд, m. I., (2. s. -у), Ankunft.
приїзджá-ти, v. I. A., gefahren kommen.
прúїзд-и́ти, v., -жáти.
прúїз-дний, -жий, adj., angekommen, zugereist.
прúї-хати, p. v., -зджáти.
при́каз, m. I., (1. s. -у), Befehl.
прúказ-áти, p. v., -увати-
при́казка, f., Spruch; Fabel; Anekdote. [befehlen; wehklagen.
прикáзу-вати, v. I.*), dazusagen;
прúкид-áти, v., -увати.
прúки́ду-вати, v. I. A.*), hinzu-, bewerfen; verschütten; ся sich stellen (verwandeln).
прúки́-нути, p. v., -дувати.
прúкипá-ти, v. I. A., ankleben; festsieden.
прúкип-і́ти, p. v., -áти.
при́клад, m. I., (2. s. -у), Beispiel, н. пр., z. B.
прúкладá-ти, v. I. A., an-, hinzulegen, -setzen; zusammenstellen.
при́клад-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Zuприкле-ї́ти, p. v., -ювати. [satz.
прúкле́ю-вати, v. I. A.*), anleimen.
прúклика́-ти, v. I. A., herbeirufen.
прúкли́к-ати, p. v., -áти.
прúклон-и́ти, p. v., -ювати.
прúкло́ню-вати, v. I. A.*), nieder-, dazu-beugen, -neigen; geneigt machen; ся zuwillen (geneigt)sein.

прикло́нний, adj., geneigt, gewogen.
прикло́нник, m. I.*), Anhänger.
прикло́нність, f. V., Geneigtheit, Gewogenheit.
приключа́-ти ся, v. I. A., vorfallen, geschehen. [-а́ти ся.
приключ-и́ти ся, p. v. II. A.*),
прикључка, f., Gelegenheit, Anlaß.
прикляка́ти, v., niederknien.
прикляк-ну́ти, p. v., (prt. прикля́к), -а́ти. [schaft.
прикме́та, f. I., Merkmal, Eigen-
прикме́тник, m. I.*), Eigenschaftswort. [schmieden.
прико́ву-вати, v. I. A.*), an-
при́колень, m. II., kl. Pflock.
прикоп-а́ти, p. v., -увати.
прико́пу-вати, v. I. A.*), dazu ein graben.
прикоро-ти́ти, p. v., -чувати.
прикоро́чу-вати, v. I. A.*), verkürzen; einschränken.
прикра́са, f., Schmuck, Verschönerung.
прикра-си́ти, p. v., -ша́ти.
прикраша́-ти, v. I. A.*), schmücken; beschönigen.
прикра́шу-вати, v. I. A.*), прикраша́ти.
прикри́вало, n. I., Decke.
прикрива́-ти, v. I. A., be-, zu, ver-decken; beschützen; bemänteln.
при́крий, adj., steil; lästig, widrig, unangenehm.
прикри́-ти, p. v., -ва́ти.
прикрі́п-и́ти, p. v., -лювати.
прикрі́плю-вати, v. I. A.*), anheften, -nageln; befestigen.
при́крість, f. V., Unannehmlichkeit; Verdruß.
прикро-и́ти, p. v. II. B., (imp. -кри́й, vp. -кроє́ний), -ювати.
прикро́ю-вати, v. I. A.*), zuschneiden.
прикру-ти́ти, p. v., -чувати.
прикру́чу-вати, v. I. A.*), zudrehen.
прик-ува́ти, p. v., -о́вувати.
прикур-и́ти, p. v., -ювати.
прику́рю-вати, v. I. A.*), räucherig machen.
прику-си́ти, p. v., -шувати.
прику́шу-вати, v. I. A.*), zu-, ver-, ein beißen.
прилаго́да, f. I., Vorbereitung.
прила́годжу-вати, v. I. A.*), vorbereiten.
прила́год-ити, p. v., -жувати.
при́лад, m. I., (2. s. -у), Vorrichtung, Apparat.
прила́джу-вати, v. I. A.*), zurichten, -passen.
прила́д-ити, p. v., -жувати.
прилад-на́ти, p. v., -ити.
прилази́ти, v., hinzukriechen.
приласти́ти, p. v., ver-, an-locken; ся sich einschmeicheln.
прилє́глий, adj., neben-, anliegend, Neben-.
прилє-сти́ти ся, p. v., -щувати ся.
прилє́с[т]ний, adv., verführerisch.
прилє́т, m., Heranfliegen.
прил-ети́ти, p. v., -ля́та́ти.
прилє́щу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln.
при́лив, m. I., (2. s. у), Flut.
прилиз-а́ти ся, p. v., -увати ся.
прили́зу-вати ся, v. I. A.*), sich schniegeln.
при-лину́ти, p. v., -лета́ти.
прилипа́-ти, v. I. A., sich ankleben (anhängen).
прили́пний, adj., anhaftend.
прили́пність, f. V., Adhäsion.
прили́п-нути, p. v., (prt. прили́п), -а́ти).

прили́чний, adj., anständig.
прили́чність, f. V., Anständigkeit.
при-лі́зти, p. v., -лази́ти.
прилі́п-ити, p. v., -лювати.
прилі́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), цілу́шка. [kleben.
прилі́плю-вати, v. I. A.*), an-
прилі́та́ти, v., geflogen kommen.
прило́га, f. I.*), Beilage.
при-ложи́ти, p. v., -кла́дати.
прилуч-и́ти, p. v., -увати.
прилу́чу-вати, v. I. A.*), verbinden, -einigen, beilegen; ся sich anschließen.
прилю́дний, adj., öffentlich.
прилю́дність, f. V., Öffentlichkeit.
прилютува́ти, p. v., anlöten.
приляга́ти, v., angrenzen, anschließen; sich befleißen.
приля(г)-чи́, p. v., -а́ти.
прима-і́ти, p. v., -ювати.
прима́на, f., Lockmittel.
приман-и́ти, p. v., -ювати.
приман-ли́вий, -ний, -чи́вий, adj., verlockend. [locken.
прима́ню-вати, v. I. A.*), ver-
прима-сти́ти, p. v., -щувати.
прима́щу-вати, v. I. A.*), zuschmieren.
прима́ю-вати, v. I. A.*), mit Laub schmücken.
приме́жний, adj., Neben-.
примерза́-ти, v. I. A., anfrieren.
приме́рз-нути, p. v., -а́ти.
примерка́-ти, v. I. A., dunkler werden.
приме́рк-нути, p. v., -а́ти.
прим-е́сти, p. v., -іта́ти.
примика́-ти, v. I. A., e. w. schließen.
примил-и́ти ся, p. v., -я́ти.
примиля́-ти ся, v. I. A., sich einschmeicheln.
примир-и́ти, p. v., -я́ти. [söhnen.
примиря́-ти, v. I. A., ver-, aus-
прим'ів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sprichwort; Beschwörung.
прим'і́вниця, f. II., Beschwörerin.
прим'ін-и́ти, p. v., -ювати.
прим'і́ню-вати, v. I. A.*), anpassen, richten. [н. пр. z. B.
при́мір, m. I., (2. s. -у), Beispiel;
примір-ити, p. v., -я́ти.
примі́рю вати, v. I. A.*), an-, zu-messen; zielen.
примір-я́ти, v., -ювати. [-giltig.
при́мі́рний, adj., muster haft,
примі́рник, m. I.*), Exemplar.
примі́рність, f. V., Mustergiltigkeit.
прим'і-сти́ти, p. v., (vp. -щений), -щувати.
примі́та́-ти, v. I. A., hinzu-, e. w. -fegen, -kehren.
прим'і-ти́ти, p. v., -ча́ти.
при́міт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Anmerkung. [nehmbar.
примі́тний, adj., merklich, wahr-
приміча́-ти, v. I. A., an-, bemerken.
прим'іш-а́ти, p. v., -увати.
примі́шу-вати, v. I. A.*), hinzu-, bei-mengen.
при́міш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Beimischung. [teilhabend.
при́мі́шний, adj., beigemengt,
примі́щу-вати, v. I. A.*), an-, unter-bringen. [примига́ти.
примкн-у́ти, p. v. I B., (prt. -у́в),
прим'о́в-ити, p. v., -ля́ти.
примовля́-ти, v. I. A., zureden; beschwören.
приморе, n. IV., Seeküste. [Frost.
при́мороз(о)к, m. V.*), leichter
примо́рский, adj., am Meere gelegen.
прим'о-сти́ти, p. v., -щувати.
примо́щу вати, v. I. A.*), Platz finden (nehmen). [mauern.
примуро́ву-ва́ти, v. I. A.*), an-

примур-ува́ти, p. v., -о́вувати.
при́мус, m., Zwang.
приму́с-ити, p. v. II. A., (imp. -ь, prt. 1. s. -шу; vp. -шений), приму́шувати. [вати.
приму́шу-вати, v. I. A.*), си́лу-
при́мхи, pl. f. I., Launen.
примхова́тий, adj., launisch.
примча́ти, p. v., herbeieilen.
прина́гі́дно, adv., gelegentlich.
прина́да, f. I., Reiz, Verlockung.
прина́джу-вати, v. I. A.*), ver-, an locken, reizen.
прина́д-ити, p. v., -жувати.
прина́д-ливий, -ний, adj., verlockend, reizend. [reiz.
прина́дні́сть, f. V., Anmut, Lieb-
принадоб-и́ти ся, p. v., -ля́ти ся.
принадобля́-ти ся, v. I. A., zustatten kommen.
прина́йм-і, -нї, -е́ньше, adv., wenigstens.
принале́жати, v., (an-)gehören.
принале́жний, adj., gehörig, gebührend. [Zuständigkeit.
принале́жні́сть, f. V., Zubehör-;
принево́л-ити, p. v., -ювати.
принево́лю-вати, v. I. A.*), си́лувати.
прине па́сти, p. v., піду-.
при-не́сти, p. v., -носи́ти.
принима́-ти, v. I. A., прийма́ти.
приноров-и́ти, p. v., -ля́ти.
приноровля́-ти, v. I. A., anpassen.
прино́с, m. I., (2. s. -у), Opfergabe.
приноси́ти, v., (herbei-, -ein-)tragen, -bringen.
прину́да, f. I., Zwang.
прину́дити, p. v., приси́лувати.
прину́ка, f. I.*), Antrieb, Anregung.
принц, m. I., (-и́зна, f. I.,) Prinz(essin).
при-ня́ти, p. v., -нима́ти.
приобі́цю-вати, v., versprechen.
приобіц-я́ти, p. v., -ювати.
приодіва́-ти, v. bekleiden.
приоді́-ти, p. v., -ва́ти.
прио-пада́ти, v., піду-.
приопа́-сти, p. v., -да́ти.
приор-а́ти, p. v., -ювати.
прио́рю-вати, v. I. A.*), einackern.
приоставля́ти ся, v., zurückbleiben.
приоста́-ти, p. v., -ва́ти.
припада́ти, v., (be-)fallen, bedecken; ent-, vor-fallen.
припадко́вий, adj., zufällig.
припадко́ві́сть, f. V., Zufälligkeit.
припа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zufall.
при-па́зити, p. v., -пильнува́ти.
при-пе́рти, p. v., -пира́ти.
при-печи́, p. v., -іка́ти.
припильнува́ти, p. v., wachsames Auge haben.
припилюва́ти, p. v., beschleunigen.
при́пин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
припина́-ти, v. I. A., an-heften, -hängen.
припини́ти, p. v., anhalten.
припира́-ти, v. I. A., an-drücken; -stoßen, -grenzen; in die Enge treiben. [schrift.
при́пис, m. I., (2. s. -у), Vor-
припис-а́ти, p. v., -увати.
припи́су-вати, v. I. A.*), (hin-) zu-, vor-schreiben.
припізн-и́ти ся, p. v., -я́ти ся.
припізня́-ти ся, v. I. A., sich verspäten.
припіка́-ти, v. I. A., stark rösten (backen, brennen). [Ofen.
при́піч(о)к, m. I.*), Beimauer am
приплёска-ти, p. v. I. A., приплі́скувати.
при́плив, m. I., (2. s. -у), Flut.
приплива́ти, v., heran-schwimmen; -fließen; einfallen.
припли́-сти, p. v., -ва́ти.
припли́ску-вати, v. I. A.*), glatt schlagen; Beifall klatschen.

приплїши́ти, p. v., verkeilen.
при́пло́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zuwachs an Tieren.
приплю́щити, p. v., zudrücken.
прип-ня́ти, p. v., -ина́ти.
приповіда́ти, v., (Zutreffendes) sagen. [Sprichwort.
при́повід-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
при́повість, f. V., Prophezeiung.
припові́-сти, p. v., -да́ти.
приподо́бати ся, p. v., gefallen.
при-помина́ти, v., -га́дувати.
припо́на, f. I., Gängelband.
припорош-и́ти, p. v., -увати.
припоро́шу-вати, v. I. A.*), bestäuben.
припору́ка, f. I.*), Empfehlung.
припочива́ти, v., e. w. rasten (ruhen). [Rast, Ruhe.
припочи́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
припоч-и́[ну]ти, p. v. I. B., (prt. почи́н-у, imp. -ь, prt. почи́в), -ива́ти.
припра́ва, f. I., Zutat, Würze.
припра́в-ити, p. v., -ля́ти.
приправля́-ти, v. I. A., an-machen, -passen; zubereiten, würzen.
припрова́джу-вати, v. I. A.*), приводи́ти.
припрова́д-ити, p. v., -жувати.
припро-си́ти, p. v., -шувати.
припро́шу-вати, v. I. A.*), viel bitten (zum Essen etc.)
припряга́-ти, v. I. A., dazuspannen.
припря(г)-чи́, p. v., -а́ти.
при́пус-к, m. I.*), -т, m. I., (2. s. -у), Zulassung. [zugeben.
припуска́ти, v., dazu-, zu-lassen,
припус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
прир-ечи́, p. v., -іка́ти.
прирівн-а́ти, p. v., -ювати.
прирі́вню-вати, v. I. A.*), vergleichen.
прирі́з-ати, p. v., -увати.
прирі́зу-вати, v. I. A.*), zuschneiden. [geloben.
прирі́ка́-ти, v. I. A., versprechen,
при́ріст, m., Zuwachs.
прироб-и́ти, p. v., -ля́ти.
приробля́-ти, v. I. A., erarbeiten, anmachen. [робля́ти.
приро́блю-вати, v. I. A.*), при-
приро́да, f. I., Natur.
приро́джу-вати, v. I. A.*), hinzu schaffen, erzeugen.
природ-и́ти, p. v., -жувати. [boren.
приро́дний, adj., natürlich, ange-
природопи́сь, f. V., Naturkunde.
природопи́сний, adj., naturkundlich. [zunehmen.
прироста́-ти, v. I. A., anwachsen,
прирост-и́, p. v., -а́ти. [legen.
приру́чний, adj., handlich; ge-
приса́джу-вати, v. I. A.*), ansetzen; heranstürzen.
присад-и́ти, p. v., -жувати.
присьвідчи́ти, p. v., bezeugen.
присьві-ти́ти, p. v., -чувати.
присьві́чу-вати, v. I. A.*), dazu-, vor leuchten.
присво-ї́ти, p. v., -ювати.
присво́ю-вати, v. I. A.*), aneignen.
присьвя-ти́ти, p. v., -чувати.
присьвя́чу-вати, v. I. A.*), widmen.
присила́-ти, v. I. A., zu schicken, senden.
присил-и́ти, p. v., -ювати.
при́сил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sendung.
приси́лувати, p. v., zwingen.
приси́лю-вати, v. I. A.*), anhängen, -binden.
приси́пати, p. v., присипа́ти.
присипа́-ти, v. I. A., zuschütten.
присипля́-ти, v. I. A., einschläfern.
присиха́-ти, v. I. A., zutrocknen.
присїда́ти, v., sich auf etwas setzen; sich ducken, sich zu jemand setzen.

присі́ка-ти ся, p. v. I. A., sich anhängen.
присі́л(о)к, m. I.*), Weiler.
присі́-сти, p. v., -да́ти.
приск, m. I.*), (2. s. -у), glühende Kohlen. [springen.
прискаку-вати, v. I. A.*), hinzu-
прискарж-ити, p. v., -увати.
прискаржу-вати, v. I. A.*), anklagen. [sprühen, knistern.
прі́ска-ти, v. I. A., spritzen,
прискі́й, adj., hitzig, aufbrausend.
прискор-и́ти, p. v., -я́ти. [gen.
прискоря́-ти, v. I. A., beschleuni-
прискч-о́чити, p. v., -а́кувати.
прискчу́лити, p. v., zukneifen
прис-ла́ти, p. v., -ила́ти. [(Augen).
прислі́вє, n. IV., Sprichwort.
прислі́п(к)уватий, adj., kurzsichtig. [Dienst.
прислу́га, f. I.*), Bedienung;
прислу́гу-вати, v. I. A.*), dienen; Dienst (Gefälligkeit) erweisen; zustehen.
прислу-жи́ти, p. v., -гувати.
прислу́жний, adj., zustehend, gebührend. [-ця, f. II., -in.
прислу́жни-к, m. I.*), Diener-;
прислу́жні́сть, f. V., Dienstfertigkeit.
прислу́х-ати ся, p. v., -увати ся.
прислу́ху-вати ся, v. I. A.*), horchen, lauschen, zuhören.
присма́ж-ити, p. v., -увати.
присма́жу-вати, v. I. A.*), e. w. rösten. [m. I.*), dim.
при́сма-к, m., Leckerbissen; -ч(о)к,
присма́ка, f. I.*), Gewürz, Zutat.
присмал-и́ти, p. v., -ювати.
присма́лю-вати, v. I. A.*), anbrennen.
при́смерк, m., Abenddämmerung.
присмирі́-ти, p. v. I. A., demütiger (ruhiger) werden. [scheinen.
присни́ти ся, v., im Traum er-
присні́ти́ти ся, p. v., schimmlig (rostig) werden.
при-со́хнути, p. v., -сиха́ти.
при́спа, f. I., Gesimse zum Sitzen an Außenwänden.
при-спа́ти, p. v., -спля́ти.
приспіва́-ти, v. I. A., anlangen; herannahen. [singen.
присьпі́ву-вати, v. I. A.*), dazu-
приспі́-ти, p. v., -ва́ти.
приспіша́-ти, v. I. A., beschleunigen; hinzueilen.
приспіш-и́ти, p. v., -а́ти.
приспор-и́ти, p. v., -я́ти.
приспоря́-ти, v. I. A., herbeischaffen; fördern.
приспосо́б-ити, p. v., -ля́ти.
приспособля́-ти, v. I. A., anstallen, einrichten; zupassen.
присиса́-ти ся, v. I. A., sich fest saugen.
прис-са́ти ся, p. v., -иса́ти ся.
при́став, m. I., Schaffner.
приста́ва, f. I., Zustellung, Lieferung.
приставá-ти, v., anlegen; stehen bleiben; sich anschließen; passen. [Zusatz.
при́став-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
приста́вний, adj., angelegt.
приста́йний, adj., kongruent.
приста́йні́сть, f. V., Kongruenz.
приста́лий, adj., passend, entsprechend. [platz.
при́стань, f. V., Hafen, Landungs-
приста́н[о́в]ище, n. II., Zuflucht (stätte) [Ruhe, Raste.
пристано́в(о)к, m. I., (2. s. -у),
пристара́ти, p. v., besorgen, erwerben. [ältlich.
пристар-і́лий, -куватий, adj.,
приста́-ти, p. v., -ва́ти.
приста́я, m. = f. III., Zugelaufener.
пристебнува́ти, p. v., ansteppen.

пристига́-ти, v. I. A., reif werden,
прист́иг-нути, p. v., -а́ти. [reifen.
прист́иглий, adj., reif, зрі́лий.
прист́ойний, adj., geziemend, passend.
при́страсть, f., Leidenschaft.
при́страстний, adj., leidenschaftlich.
пристраща́-ти ся, v. I. A., leidenschaftlich ergeben sein.
пристрига́-ти, v. I. A., e. w. ab-scheren, -schneiden.
пристри́(г)-чи, p. v., -а́ти.
пристрі́й, m., Organ, Vorrichtung.
пристрі́т, m., böser Blick (Zufall).
пристрі́тити, p. v., bezaubern.
пристро-ї́ти, p. v., -ювати.
пристро́ю-вати, v. I. A.*), zubauen; ausschmücken, aufputzen.
при́студи́ти, p. v., e. w. abkühlen.
при́ступ, m. I., (2. s. -у), Zu-, Bei-tritt; Sturmangriff.
приступа́ти, v., hinzu-, heran-, bei-, darauf-treten; befallen.
приступ-и́ти, p. v., -а́ти.
при́сту́пний, adj., zugänglich, leutselig. [keit, Leutseligkeit.
при́сту́пність, f. V., Zugänglich-
присува́ти, v., an-rücken, -schieben.
при́суд, m., Urteilsspruch.
прису́джу-вати, v. I. A.*), Urteil fällen; verurteilen.
присуд-и́ти, p. v., -жувати.
прису́-нути, p. v., -ва́ти. [gegen.
прису́тний, adj., anwesend, zu-
прису́тність, f. V., Anwesenheit, Gegenwart.
присю́ди, pl. m. I., Kniebeuge.
прися́га, f. I.*), Eid, Schwur.
присяга́ти, v., schwören.
прися́-глий, -жний, adj., beeidet, geschworen(-er). [-а́ти.
присяг-ну́ти, p. v., (prt. прися́г),
прита-ї́ти, p. v., -ювати.
притакн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), прита́кувати. [beipflichten.
прита́ку-вати, v. I. A.*), ja sagen,
притаска́ти, p. v., herbeischleppen.
притаха́-ти, v. I. A., verlöschen, nachlassen.
притах-ну́ти, p. v., -а́ти.
прита́ю-вати, v. I. A.*), verheimlichen, -hehlen; ся sich ver-stellen, -stecken.
притвор-и́ти ся, p. v., -я́ти.
притворя́-ти ся, v. I. A. sich (ver)stellen. [herantrollen.
прителе́пати ся, p. v., sich
при-те́рти, p. v., -тира́ти.
при-течи́, p. v., -тїка́ти. [stellung.
прити́ка, f. I.*), Vorwurf, Aus-
прити́ка́ти, v., anstoßen, berühren. [schneiden.
притина́-ти, v. I. A., ab-, zu-
притира́-ти, v. I. A., e. w. abreiben.
при́тиск, m., (Nach-)Druck.
притиска́-ти, v. I. A., (an-, auf-, be-, zu-)drücken.
притис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
притиха́-ти, v. I. A., still werden, nachlassen.
прити́х-нути, p. v., -а́ти.
притїка́ти, v., herbei-fließen, -laufen.
притка́-ти, p. v. I. A., zustopfen.
притлу́м-ити, p. v., -ля́ти.
притлумля́-ти, v. I. A., niederdrücken, -schlagen, ersticken.
при́тьм-а, -о́м, adv., plötzlich; dringend.
притьми́ти, p. v., verdunkeln.
прито́ка, f. I.*), Neben-, Zu-fluß.
притоло́ч-ити, p. v., -увати.
притоло́чу-вати, v. I. A.*), nieder-, fest-treten. [-су́тний.
при-то́мний, adj., bei Besinnung;

при-тóмність, f. V., Besinnung; ·сýтність.
притоп-тáти, siehe придоптáти.
приточ-úти, p. v., -увати.
притóчу-вати, v. I. A.*), herbeiwälzen, rollen; hinzu·fügen, anstückeln; anführen.
притрáф-ити ся, p. v., -ля́ти ся.
притрафля́ти ся, v., sich treffen.
притрúм-ати, p. v., -увати.
притрúму-вати, v. I. A.*), придéржувати.
притýла, f. I., Anbau.
притул-úти, p. v., -ювати.
притýл(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zufluchtsort, Obdach.
притýлю-вати, v. I. A.*), andrücken, -schmiegen; -bauen.
притуп-úти, p. v., -ля́ти.
притупíти, p. v., stumpf werden.
притупля́-ти, v. I. A., stumpf machen (ся werden). [Gleichnis.
прúтча, f. IV., Begebenheit;
притягáти, v., an-, zu-, herbeiziehen.
притяг-нýти, p. v., -áти.
прит-я́ти, p. v., -инáти.
приýл(о)к, m. I.*), Gassenecke.
прuупадáти, v., verfallen, herabkommen. [gang.
прuупáдок, m., Verfall, Nieder-
прuупá-сти, p. v., (imp. -дь! -дáти.
прuуч-úти, p. v., -увати.
приýчу-вати, v. I. A., abrichten, lehren; ся dazu-, er·lernen.
прúхапцем, adv., hastig.
прuхвал úти, p. v., -ювати.
прихвáльно, adv., prahlerisch.
прихвáлю-вати, v. I. A.*), anpreisen.
прúхвост(е)нь, m. II., Schleppenträger.
прuхил-úти, p. v., -я́ти.
прихúльний, adj., geneigt, günstig.
прихúльник, m. I.*), Anhänger.
прихúльність, f. V., Zuneigung, Gunst.
прихиля́-ти, v. I. A., hinneigen.
прuхíд, m., Ankunft; Einnahme; Pfarre.
прuхов-áти, p. v., -увати.
прихóв(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zu·zucht, -wachs.
прихóву-вати, v. I. A.*), aufbewahren; -ziehen, züchten.
прuходúти, v., kommen, vorkommen.
прихóдник, m. I.*), Pfarrer.
прихóжа, f. = adj., Vorzimmer.
прихóжий, adj., Ankömmling, Fremdling. [(fest)zugreifen.
прuхóпити ся, p. v., gierig
прuцїля́-ти ся, p. v., я́ти ся.
прuцїля́ти ся, v., aufs Korn nehmen, zielen.
прича-ї́ти ся, p. v. II. B., sich ducken, lauern.
причáл-úти, p. v. II. A., landen.
прuчарувáти, p. v., an sich zaubern.
прuча-стúти, p. v., -щáти.
причáстний, adj., teilnehmend.
причащá-ти, v. I. A., Kommunion erteilen, ся Kommunion empfangen. [-ок), Anhängsel.
причéпа, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl.
прuчеп-úти, p. v., -ля́ти.
прuчепля́ти, v. I. A., an·hängen, ·heften, ·klammern.
прuч-есáти, p. v., -íсувати.
причéт, m. I., (2. s. -у), Gefolge.
причúкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ýв), niederhocken.
причúна, f. I., Ursache, Grund.
прuчин-úти, p. v., -я́ти.
причúнний, adj., verzaubert.
причúновий, adj., ursächlich.
причúновість, f. V., Ursächlichkeit. [Zu-gabe, -satz.
причúн(о)к, m. I.*), (2. s. -у),

причиня́-ти, v. I. A., zu-machen, -geben, -setzen; ся beitragen.
причисл-и́ти, p. v., -я́ти.
причисля́-ти, v. I. A., anrechnen.
причіл(о)к, m. I.*), Giebel.
причілко́вий, adj., Giebel-.
при-чіпи́ти, siehe -чепи́ти.
причіпність, f. V., Adhäsion.
причі́су-вати, v. I. A.*), zukämmen. [glaube zu hören.
причув-а́є ся, v. I. A., мені́ ich
при́чуд, на п., wunder-bar, -voll.
причуте́, n., Vorgefühl.
причу́є ся, p. v., причува́є ся.
при́шва, f. I., Schuh-Oberleder.
пришéл(е)ць, m. II., прихо́жий.
пришива́-ти, v. I. A., annähen.
приши́-ти, p. v., -ва́ти.
при́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), пря́жка.
пришпил-и́ти, p. v., -ювати.
пришпи́лю-вати, v. I. A.*), an-, zu-, ein-heften. [schrauben-
пришрубо́ву-вати, v. I. A.*), an-
пришруб-ува́ти, p. v., -о́вувати.
приштукува́ти, p. v., anstückeln.
прищ, m. IV., (2. s. -а́), Blase, Wimmerl; -ик, m. I.*), dim.
прищеп-и́ти, p. v., -ля́ти.
прищепля́-ти, v. I. A., anpropfen; einimpfen. [Schuhfleck.
при́щіп-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
прию́т, m. I., Obdach, Hort.
при́язнь, f. V., Freundschaft.
при́язний, adj., freundlich.
прия́тель, m. II., Freund, -ка, f. I.*), (2. s. -о́к), -in.
прия́те́льский, adj., freundschaftlich.
прия́те́льство, n. I., Freundschaft.
прия́тний, u. dgl., siehe прие́мний etc. [Zuname.
прі́зви-ско, n. I.*), -ще, n. II.,
прі́рва, f. I., durchbrochener Damm u. dgl.
прі́сни́й, adj., ungesäuert.
прі́-ти, v. I. A., schwitzen.
прі́ч = проч.
про, präp. 4, wegen, halben, durch; für, um, zu; von, über, nach.
про-, durch-, über-, vorbei-, be-, aus-, heraus-, ver-.
про́ба, f. I., Probe, Versuch.
пробача́-ти, v. I. A., entschuldigen, verzeihen.
проба́ч-ити, p. v., -а́ти.
пробива́-ти, v. I. A., durchschlagen, -stoßen, -bohren, -stechen.
пробира́-ти, v. I. A., wegräumen; ся durch-dringen, -drängen.
проби́-ти, p. f., -ва́ти.
про́-бі(г), int., bei Gott! [laufen.
пробіга́ти, v., vorüber-eilen,
пробі́й, m., Durchbruch.
пробі́(г)-чи, p. v., -а́ти.
про́блиск, m. I.*), (2. s. -у), Erglänzen, Schimmer.
проблука́ти, p. v., durchirren.
про́бний, adj., Probe-.
проб-ра́ти, p. v., -ира́ти.
пробреха́ти ся, p. v., sich verschnappen. [aufhalten; leben.
пробува́ти, v., verweilen, sich
про́бу-ва́ти, v. I. A.*), probieren; versuchen.
пробу́джу-вати, v. I. A.*), erwecken; ся erwachen.
пробуд-и́ти, p. v., -жувати.
пробу́-ти, p. v., -ва́ти.
пробу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Existenz, Leben.
прова́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь), führen, (ge-)leiten.
прова́л, m. I., -е, n. IV., -ина, f. I., Kluft, Abgrund.
прова́листий, adj., zerklüftet.
провал-и́ти, p. v., -ювати.

прова́лю-вати, v. I. A.*), einschlagen; ся (hin)ein-stürzen, -fallen.
про-ве́зти, p. v., -вози́ти.
провер-ті́ти, p. v., -чувати.
прове́рчу-вати, v. I. A.*), durchbohren.
про́весна, f. I., Frühlingsanfang.
про-ве́сти, p. v., -води́ти.
провиджу-вати, v. I. A.*), Das Gesicht wieder erlangen; erkennen.
провиді́нє, n. IV., Vorsehung.
провид-і́ти, p. v., (imp. -ь!), -жувати. [schulden.
прови́на, f. I., Schuld, Ver-
провин-и́ти ся, p. v. -и́ти ся.
провиня́-ти ся, v. I. A., verschulden, schuldig machen, sich vergehen.
провіва́-ти, v. I. A., durchwehen.
про́від, m. I., (2. s. -у), Führung, Leitung, Vorsitz.
прові́д-ати, p. v., -увати.
про́віди, pl. m. I., Kundschaft.
провідни́й, adj., leitend.
провідни́к, m. I.*), (2. s. -á), Führer, Leiter.
прові́дниця, f. II., Führerin.
прові́ду-вати, v. I. A.*), erfahren, sich erkundigen.
прові́р-ити, p. v., -ювати.
прові́р-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Prüfung, Kontrole.
прові́рю-вати, v. I. A.*), prüfen, kontrolieren.
прові́тр-ити, p. v., -ювати.
прові́трю-вати, v. I. A.*), durchlüften.
прові́-яти, p. v., -ва́ти.
провод-а́тор, m. I., -и́р, m. II., (2. s, -я́), Führer.
проводжа́-ти, v. I. A., führen, geleiten, begleiten; anführen.
проводи́рство, n. I., Führerschaft.
провод-и́ти, v., -жа́ти.
провози́ти, v., jemand e. w. fahren.
проволі́ка́-ти, v. I. A., hin-, verziehen-, -schleppen.
проволі́ч-и́, p. v. I. B., (prt. -к), проволі́ка́ти. [gerung.
про́волока, f. I.*), Ver-zug, -zö
прово́рний, adj., gewandt, verschlagen. [abrichten.
провчи́ти, p. v., eine Lehre geben;
прогайнува́ти, p. v., vergeuden, verschwenden.
прога́лина, f. I., Waldblöße, Lücke.
проганя́ти, v., wegjagen, vertreiben, -bannen.
прогі́н, m., Durchtrieb.
проглядáти, v., herausschauen, hindurchsehen.
прогля́-нути, p. v., -да́ти.
про-гна́ти, p. v., -ганя́ти.
прогнива́-ти, v. I. A., durchfaulen.
прогни́-ти, p. v., -ва́ти.
прогні́вати, p. v., erzürnen, aufbringen.
прогнів-и́ти, p. v., -ати.
проговори́ти ся, p. v., sich versprechen (verraten).
про-гони́ти, v., -ганя́ти.
прогорі́ти, p. v., hindurchbrennen.
програ-ва́ти, v. I. A.*), (prt. -ва́в, imp. -ва́й), verspielen.
програ́-ти, p. v., -ва́ти.
програза́-ти, v. I. A., durchnagen.
програ́з-ти, p. v., -а́ти.
програ́ши́ти [ся], p. v., (sich ver)sündigen.
прогуди́ти, p. v., verhallen.
про́гуль-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Spaziergang, Ausflug.
прогуля́ти, p. v., durchbringen, verprassen.
продава́ти, v., verkaufen.

прода́в(е)ць, m. II., Verkäufer.
про́даж, f. V., -а, f. IV., Verkauf.
прода́жний, adj. verkäuflich; Verkaufs-; bestechlich.
прода́жність, f. V., Verkäuflichkeit; Bestechlichkeit.
прода́-ти, p. v., -ва́ти.
про-де́рти, p. v., -дира́ти.
продивля́-ти, v. I. A., о́чи, sich müde sehen.
продира́-ти, v. I. A., durchreißen.
про́дїл, m. I., (2. s. -у), Haarteilung.
продїра́в-ити, p. v., -лювати.
продїра́влю-вати, v. I. A., durchlöchern.
продовб-а́ти, p. v., -увати.
продо́вбу-вати, v. I. A.*), durchstochern, -meißeln.
продовжа́-ти, v. I. A., verlängern; fortsetzen.
продовж-и́ти, p. v., -а́ти.
про́довж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verlängerung; Fortsetzung.
продрі́ма́ти ся, p. v., schlummern.
продру́ха-ти ся, p. v., I. A., aufwachen.
про́дув, m. I., (2. s. -у), Luftzug.
продува́-ти, v. I. A., weg-, durchwehen, -blasen.
проду́-ти, p. v., -ва́ти.
прожива́-ти, v. I. A., (ver-)leben, wohnen, sich aufhalten.
прожи́-ти, p. v., -ва́ти.
прожи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Leben.
прожо́ра, f. I., Vielfraß.
проз-ва́ти, p. v., -ива́ти.
прозива́-ти, v. I. A., (be)nennen, Bei-, Spott-namen geben; ся schimpfen.
прозира́-ти, v. I. A., (hin)durchschauen, -blicken.
прозирн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), прозира́ти.
прозо́рли́вий, adj., scharf-, vorsichtig.
проз-о́рний, -о́рий, -о́рний, -ра́чний, adj., durchsichtig.
проз-і́рність, -о́рість, -о́рність, -ра́чність, f. V., Durchsichtigkeit.
прозорча́[с]тий, adj., durchsichtig, -scheinend.
прозрі́ва́-ти, v. I. A., провиджу-
прозрі́-ти, p. v., -ва́ти.
прозяба́-ти, v. I. A., hervorkeimen, -wachsen.
прозя́б-ну́ти, p. v., -а́ти.
пройди́сьві́т, m., Landstreicher.
пройма́ти, v., durchdringen; ergreifen.
пройм-и́ти, p. v., -а́ти.
про-йти́, p. v., -ходи́ти.
проїда́-ти, v. I. A., durch-nagen, -fressen, -dringen; verzehren; ся widerlich werden.
про́їзд, m. I., (2. s. -у), Durchfahrt, -zug.
проїзджа́-ти, v. I. A., durch-, vorbei-fahren, -reiten, -reisen.
проїзд-и́ти, v., -жа́ти.
прої́сти, p. v., -да́ти.
прої́-хати, p. v., -зджа́ти.
прокаже́ний, adj., aussätzig.
прока́за, f. I., Aussatz.
проказ-а́ти, p. v., -увати.
прока́зу-вати, v. I. A.*), vorsagen.
прокида́ти, v., aufräumen; ся auf-wachen, -fahren, -kommen, -tauchen.
проки́-нути, p. v., -да́ти.
проклина́-ти, v. I. A., verfluchen, -wünschen.
прокл'ін, m. I., (2. s. -у), Fluch, Verwünschung.
прокл-я́сти, p. v., -ина́ти.
про́кл-я́тє, n. IV., -ін.
прокóвтнути, p. v., verschlucken.
прокол-о́ти, p. v., -ювати.
прокóлю-вати, v. I. A.*), durchstechen.
прокоп-а́ти, p. v., -увати.

прокóпу-вати, v. I. A.*), durchgraben.
прокорм-úти, p. v., -лювати.
прокóрмлю-вати, v. I. A.*), ernähren.
прокрадá-ти ся, v. I. A., vorbeischleichen.
прокрá-сти ся, p. v., -дáти ся.
прокур-úти, p. v., -ювати.
прокýрю-вати, v. I. A.*), verrauchen.
пролазúти, v., durchkriechen.
пролéжати, p. v., eine Zeitlang liegen.
пролетíти, p. v., durch-, vorbeifliegen, vergehen, streichen.
прóлив, m. I., (2. s. -y), Strom, (Meer-)Enge; Vergießen.
проливá-ти, v. I. A., vergießen.
проликáти, v., (ver)schlucken.
пролик-нýти, p. v., -áти.
пролú-ти, p. v., -вáти.
про-лíзти, p. v., -лазúти.
про-лíтáти, v., -летíти.
прóлíт(о)к, m. I.*), Frühsommer.
пролóм, m. I., (2. s. -y), Durchbruch; Einschnitt.
пролом-úти, p. v., -лювати.
пролóмлю-вати, v. I. A.*), durchbrechen.
проля́ти, p. v., -ливáти.
промавля́ти = промовля́ти.
промакáльний, adj., (Nässe) durchlassend.
промакá-ти, v. I. A., Nässe durchlassen.
прóмах, m. I., (2. u. 7. -y), Fehler.
промáхн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ýв), sich irren.
промéжина, f. I., Scharte, Lücke; Grenzstrich.
промéжний, adj., Zwischen-.
про-мéсти, p. v., -мітáти.
промивá-ти, v. I. A., waschen; ausspülen.
промигнýти, p. v., vorüber-eilen, -huschen.
промúкати, p. v., durchraufen.
проминáти, v., ver-gehen, -streichen.
промин-ýти, p. v., -áти.
прóмисл, m. I. (2. s. -y), Gewerbe.
промисловúй, adj., gewerblich.
промú-ти, p. v., -вáти.
промишлéнник, m. I.*), Gewerbe treibender.
промишля́-ти, v. I. A., sorgen.
промíж, präp. 2. u. 4., unter, zwischen.
прóмінь, m. II., Strahl.
промíнúстий, adj., strahlend.
промíню-вати, v. I. A.*), eintauschen.
промíн-я́ти, p. v., -ювати.
прóмір, m. I., (2. s. -y), Durchmesser.
промíр-ити, p. v., -ювати.
промíрю-вати, v. I. A.*), durch-)messen.
промітá-ти, v. I. A., e. w. kehren (fegen).
промóва, f., Rede, Aussprache.
промóв-ити, p. v., -ля́ти.
промовля́-ти, v. I. A., (anfangen zu)sprechen, reden.
промовч-áти, p. v., -увати.
промóвчу-вати, v. I. A.*), verschweigen.
промóга, f. I.*), Vermögen [(etwas zu tun).
промогчúся, p. v., überanstrengen.
промóк-нути, p. v., -áти.
промоч-úти, p. v., -увати.
промóчу-вати, v. I. A.*), durchnässen.
промул-úти, p. v. II. A., -ювати.
промýлю-вати, v. I.*), durchwaschen, -spülen.
промчáти, p. v., schnell forttragen; ся vorübereilen.
пронéсти, p. v., -носúти.
проникá-ти, v. I. A., durchdringen.
прониклúвий, adj., durchdringend, -lassend.

проник-ну́ти, p. v., -а́ти.
проникли́вість, f. V., Durchlässigkeit.
проно́сити, v., durch-tragen, -bringen; ся -eilen.
проношу́ваний, adj., ab-getragen; [nützt.
пронюха́ти, p. v., wittern, (heraus)riechen.
про-ня́ти, p. v., -ймáти.
пропада́ти, v., verloren, (zugrunde) gehen; vergehen.
пропа́л-ити, p. v., -ювати.
пропа́лю-вати, v. I. A.*), durchbrennen.
пропа́м'ятний, adj., Denk-.
пропа́сниця, f. II., Fieber.
про́пасть, f. V., Abgrund.
пропа́-сти, p. v., -да́ти.
пропа́щий, adj., verloren.
пропива́-ти, v. I. A., ver-trinken, -saufen.
про́писн-ий, adj., -а бу́ква Anfangsbuchstabe.
пропи́-ти, p. v., -ва́ти.
пропиха́-ти, v. I. A., durchstoßen.
пропла́кати, p. v., durchweinen.
про́повідь, f. V., Predigt.
пропові́дник, m. I.*), Prediger.
пропові́дниця, f. II., Kanzel.
проповіду-вати, v. I. A.*), predigen.
пропука́ти, v., aufplatzen, bersten.
пропу́к-нути, p. v., -а́ти.
про́пуск, m. I.*), (2. s. -у), Durchlaß.
пропуска́ти, v., aus-, durch-lassen; versäumen.
пропус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
проп-ха́ти, p. v., -иха́ти.
прораже́-ти, v. I. A., durchdringen.
прора-зи́ти, p. v., -жа́ти.
проразли́вий, adj., durchdringend.
прор-ва́ти, p. v., -ива́ти.
прорива́-ти, v. I. A., durchreißen; ся hervorbrechen.
проріджу-вати, v. I. A.*), schütter machen.
прорід-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жувати.
про́різ, m. I., (2. s. -у), Durchschnitt; Eisloch.
проріз-ати, p. v., -увати.
прорізу-вати, v. I. A.*), durchschneiden; aufschlitzen.
проробі́ти, p. v., vorarbeiten.
проро́-к, m. I., (5. -че, 7. -ці), Prophet.
пророку-ва́ти, v. I. A.*), prophezeien.
проро́цтво, n. I., Prophezeiung.
проро́чий, adj., prophetisch.
проро́чиця, f. II., Prophetin.
про́руб, m. I., (2. s. -у), Durchhieb; Eisloch.
проруб-а́ти, p. v., -увати.
прору́бу-вати, v. I. A.*), durchhauen.
проса́джу-вати, v. I. A.*), durchbohren, -stechen.
просад-и́ти, p. v., -жувати.
про́сьба, f. I., Bitte.
просьві́та, f. I., Aufklärung.
просьві́титель, m. II., Aufklärer; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
просьві́-тити, p. v., -чувати; -ща́ти.
просьві́тний, adj., kulturell; [aufgeklärt.
про́сьвіт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Licht; Heil, Hilfe.
просьві́чу-вати, v. I. A.*), aufklären, erleuchten.
просьві́ща́-ти, v. I. A., просьві́чувати.
про-си́дїти, p. v., пере-.
просил-и́ти, p. v., -я́ти.
просиля́ти, v., durch-fädeln, -schlingen.
просо́на, f. I., ein Hirsekorn.
просипа́-ти ся, v. I. A., vom Schlaf erwachen.
проси́тель, f. II., Bittsteller, -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.

прос-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. *-шу*, vp. *ше́ний*), bitten, ersuchen; ся um Erlaubnis (Erbarmen) bitten.
просиха́-ти, v. I. A., trocknen.
про-сі́ва́ти, v., пере-.
про-сі́ка́ти, v., -ся́ка́ти.
прос-і́яти, p. v., -і́ва́ти.
про́скур-а́, f. I., Hostie; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
просла-ви́ти, p. v., -ля́ти.
прославля́-ти, v. I. A., preisen, verherrlichen, rühmen; ся sich berühmt machen.
прослез-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *-жу́*), zu Tränen rühren; ся weinen.
просл'і́джу-вати, v. I. A.*), durch-, nach-spüren, -forschen.
просл'і́д-и́ти, p. v., -жувати.
прослужи́ти, p. v., (eine Zeit) dienen.
просн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), проси́пати ся.
про́со, n. I., Hirse.
просо́н, m., -е, n. IV., (о)к, m. I.*). (2. s. -у), Halb-Schlaf, -Schlummer.
про-со́хнути, p. v., -сиха́ти.
проспа́ти, p. v., (eine Zeit) schlafen; ся ausschlafen.
проста́к, m. I.*), (2. s. -а́), Grobian.
проста́цкий, adj., gemein, grob.
проста́цтво, n. I., Gemeinheit, Grobheit.
простел-и́ти, p. v., -ювати.
простел́ю-вати, v. I. A., ausbreiten.
прост-е́рти, p. v., -ира́ти.
прости́біг, Vergeltsgott.
простига́-ти, v. I. A., kalt werden.
прости́г-ну́ти, p. v., -а́ти.
про́стий, adj., gerade; aufrecht; einfach, schlicht, gemein, gewöhnlich.
прости́мий, adj., verzeihlich.
прости́рало, n. I., Leintuch.
простира́-ти, v. I. A., aus-breiten, -strecken, -dehnen.
прост-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *-щу́*, vp. *-ще́ний*), *-ща́ти*.
прости́р, m. I., (2. s. -у), Raum.
прост-і́рний, -о́рий, adj., geräumig, ausgebreitet.
прості́с-енький, -ький, adj., ganz [gerade.
про́сто-, etc. gerade- etc.
простоволо́сий, adj., barhaupt.
простогна́ти, p. v., aufstöhnen.
простоду́шний, adj., treuherzig, bieder, naiv.
простоду́шність, f. V., Geradheit.
простопа́дний, adj., lotrecht.
простор'і́сть, f. V., Geräumigkeit.
простота́, f. I., Einfachheit; Geradheit; Gemeinheit
простр'і́лити, p. v., durchschießen.
прост-у-ва́ти, v. I. A.*), gerade machen (richten, gehen); berichtigen.
простуда́, f. I., Erkältung.
простуджу-вати, v. I. A.*), abkühlen; ся sich erkälten.
простуд-и́ти, p. v., -жувати.
проступи́ти ся, p. v., ausweichen, auseinander treten; sich vergehen.
проступни-к, m. I.*), Verbrecher; -ця, f. II., -in.
про́ступ(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vergehen, Verbrechen.
простяга́ти, v., aus dehnen, -strecken.
простяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
просува́ти, v., durchschieben.
просу́-нути, p. v., -ва́ти.
просуш-и́ти, p. v., -увати.
просу́шу-вати, v. I. A.*), trocknen.
просяка́-ти, v. I. A., durch-sickern, -dringen.

просякн-у́ти, p. v. I. B., (prt. просяк), просяка́ти.
протвере́жу-вати, v. I. A.*), ernüchtern.
протвере-зи́ти, p. v., -жувати.
проте́, conj., des-halb, -wegen; a. u., dessenungeachtet.
про-те́рти, p. v., -тира́ти.
про-течи́, p. v., -тіка́ти.
проти, -в, präp. 2., gegen, wider, genüber, entgegen.
проти́ва́га f. I.*), Gegengewicht.
проти́веньство, n. I., Widerstand, -spruch.
проти́в-ити ся, v. II. A.*) sich widersetzen, dagegen sein; sich wundern.
проти́вний, adj., entgegengesetzt; Gegen-, gegnerisch, feindlich, zuwider; wider-wärtig, -lich.
проти́вни-к, m. I.*), Gegner, -ця, f. II., -in.
противни́цтво, n. I., Gegnerschaft.
проти́вни́сть, f. V., Gegensatz; Widerwärtigkeit.
противорі́ч-ити, v. II. A.*), wider-sprechen, -streiten.
протика́ти, v., durchstecken.
протина́-ти, v. I. A., durch-schneiden. [Beistrich.
про́тин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
протипря́м-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Hypothenuse. [ab-reiben.
протира́-ти, v. I. A., durch-,
протиска́-ти, v. I. A., durch-drücken, -zwängen.
протис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
про́тич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Durchstecknadel.
протїка́ти, v., durch-, vorbei-fließen; ver-fließen, -gehen, -streichen.
про-ткну́ти, p. v., -тика́ти.
протовпи́ти ся, p. v., sich durch-drängen.
протоєре́й, m. III., Erzpriester.
протоколу́-ва́ти, v. I. A.*), protokollieren.
протрі́п-ати, p. v., -увати.
протрі́пу-вати, v. I. A.*), durch-klopfen, -prügeln.
протряса́-ти, v. I. A., durch-schütteln, -stöbern.
протряс-ти́, p. v., -а́ти.
протряха́-ти, v. I. A., trocken (locker) werden.
протря́хн-ути, p. v. I. B., (prt. протря́х, -ла), протряха́ти.
про́тяг, m. I.*), Luftzug; Verlauf.
протяга́ти, v., aus-dehnen, -ziehen, -strecken; ver-schleppen, -schieben.
протя́-глий, -жний, lang gedehnt (dauernd).
протяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
протя́жні́сть, f. V., Dehnung.
про́ханє, n. IV., про́сьба.
проха́-ти, v. I. A., проси́ти.
про́хі́д, m., Durchgang; Spaziergang.
прохо́джу-вати ся, v. I. A.*), spazieren gehen, lustwandeln.
проходи́мий, adv., durchgänglich.
проходи́ти, v., durch-, vorbei-gehen, -ziehen; ver-gehen, -streichen. [der, Wanderer.
прохо́жий, m. = adj., Durchreisen-
прохоло́да, f. I., Abkühlung, Erfrischung, Kühle.
прохоло́джу-вати, v. I. A.*), abkühlen, erfrischen.
прохолод-и́ти, p. v., -жувати.
процвита́-ти, v. I. A., (auf-, er-)
про́цьвіт, m., Blüte. [blühen.
процї́джу-вати, v. I. A.*), durchseihen.
процїд-и́ти, p. v., -жувати.
проч! int., fort, weg!
про́чий, adj., übrig, anderer.
прочи́-стити, p. v., -щувати.

прочит-а́ти, p. v., -увати.
прочи́ту-вати, v. I. A.*), durch-, vor-lesen. [säubern.
прочи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen,
прочува́ти, v., hören; ahnen.
прочу́ня-ти, p. v. I. A., erwachen; sich erholen.
про́шенє, n. IV., про́сьба.
прошиба́ти, v. I. A., durch-dringen, -bohren; erschüttern.
прошибн-у́ти, p. v. I. B., (prt. прошиб, -ла), прошиба́ти.
прошива́-ти, v. I. A., durch-nähen, -stecken, -bohren.
проши́-ти, p. v., -ва́ти.
про́шлий, adj., vergangen.
прошуміти, p. v., vorbei sausen; verrauschen.
про́ща, f. IV., Wallfahrt.
про́щанє, n. IV., Abschied.
проща́-ти, v. I. A., ver zeihen, -geben; verabschieden.
про́щенє, n. IV., Ver-zeihung, -gebung.
проява, f., Erscheinung.
прояв-и́ти, p. v., -ля́ти.
проявля́ти, v., zeigen, bekunden; ся sich zeigen, erscheinen, aufkommen.
проясн-и́ти, p. v., -ювати.
проя́сню-вати, v. I. A.*), auf-hellen, -klären.
пру, npe etc. siehe пе́рти.
пруг, m. I.*), Streifen, Striemen; Strich.
пруд, m. I., Strömung.
пруд-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́), strömen. [hitzig.
прудки́й, adj, schnell, rasch;
пру́дкість, f. V., Raschheit.
пружи́на, f. I., (Spring)Feder.
пружи́стий, adj, elastisch.
пружи́стість, f. V., Elastizität.
пруж-и́ти, v. II. A.*), spannen.
пру́ня, f. II., Pflaume.
прут, m. I., Rute; -е, coll. n. IV. -[ч]ик, m. I.*), dim.
пруча́-ти ся, v. I. A., sich spreizen (sträuben).
пря́-[г]чи́, v. I. B., (prs. -жу́, imp. -жи́, prt. -г), (ein)spannen.
пря́диво, n. I., gehechelter Hanf (Flachs); Gespinst.
прядівни́й, adj., Gespinst-.
прядїльний, adj, Spinn-.
прядїльник, m. I.*), Spinner.
прядїльня, f. II., Spinnerei.
пря́жа, f. IV., Gespinst, Garn.
пря́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schnalle, Spange.
пря́мий, adj., gerade. [Kathete,
пря́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
прямови́сний, adj., lotrecht.
прямоку́тний, adj., rechtwinklig.
прямоку́тник, m. I.*), Rechteck.
пряму-ва́ти, v. I. A.*), eine Richtung einschlagen (ein halten); wohin trachten, streben
прямцем, adv., gradaus, schlechtweg.
пря́сти, v. I. B., (prs. -ду́; prt. -в, -ла; imp. -ди́; vp. -де́ний). spinnen.
пря́ть-ати, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч, prt. -ав, vp. -аний), auf-räumen, -heben, sammeln; verbergen, begraben.
пря́ха, f. I.*), Spinnerin.
прячи́ = пря́гчи́.
пря́шка = пря́жка.
псал-о́м, m. I., -ьма, f. I., Psalm.
псало́м-ник, m. I.*), Psalm ist, -щик, m. I.*), -enleser.
псалти́р-я́, f. II., Psalmen-buch; -щик, m. I.*), leser.
пси, pl. von пес.
пси́ск-о́, m. I.*), aug. пес.
псо́та, f. I., Mutwille.
псо́тник, m. I.*), Mutwilliger.

пструг, m. I.*), (2. s. -á), Forelle.
пструж(о́)к, m. I.*), dim. пструг.
псу-ва́ти, v. I. A.*), verderben.
псяр-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Hundepsя́чий = пе́сій [hütte.
пта́ство, coll. n. I., Vögel.
птах, m. I.*), -а, f. I.*), Vogel.
пташ-а́, -еня́, n. V., dim. птах.
пта́ш-ачий, -ий, adj., Vogel-.
пта́ш-ка, -и́нка, f. I.*), (2. pl. -о́к); -(о)к, -оч(о)к, m. I.*), -и́на, f. I., dim. птах.
пта́шник, m. I.*), Vogelhändler.
пти́ця, f. II., птах.
пти́чий = пта́ш[ач]ий. [пти́ця.
пти́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
пуга́, f. I.*), große Peitsche.
пу́гало, n. I., Scheuche.
пугар, m. II., (2. s. -я́), Becher, Pokal. [scheuchen.
пу́га-ти, v. I. A., schrecken,
пугач, m. IV., (2. s., -а́), Uhu.
пугаче́вий, adj., Uhu-.
пу́головиця, f. II., Kaulquappe.
пуде́л-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), kl. Schachtel; -оч-ко, n. I.*), dim.
пу́[д]жа-ти, v. I. A., пу́гати.
пу́[д]жівно, n. I., Peitschenstiel.
пу́д-ло, n. I., (2 pl. -е́л), Schachtel.
пужа́-к, m. I.*), -ло, -льно, n. I., пу́джівно.
пуза́тий, adj., dickbäuchig.
пук, m. I., (2. s. у-), Bund (Stroh).
пу́кав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Knallbüchse.
пу́ка-ти, v. I. A., klopfen, pochen, knallen; bersten, platzen.
пу́кн-ути, p. v., (prt. пук, -ла), пу́кати.
пулька́тий, adj., glotzäugig.
пульк ачі́, pl. m. IV., Glotzaugen.
пуп, m. I., -(е)ць, m. II., Nabel; -чик, m. I.*), dim., Knospe.
пу́пін(о)к, m. I.*), Knospe.
пу́рхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), davonfliegen.
пу́рявий, adj., упе́ртий.
пуска́-ти, v. I. A., (los-, ein-, frei-)lassen; abfärben, schwinden; (Blätter) treiben; ся sich aufmachen; losgehen.
пусте́льник, m. I.*), Einsiedler.
пусти́й, adj., leer, öde, hohl; unnütz, vergeblich, eitel; kleinlich; schlecht; ausgelassen; mutwillig.
пусти́нний, adj., wüst.
пусти́нник = пусте́льник.
пу́сти́ня, f. II., Wüste.
пуст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -ще́ний), пуска́ти.
пусті́й, m. III., (2. s. -я́), loser Schwätzer-; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
пусті́-ти, v. I. A., veröden.
пу́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), verlassenes Haus u. dgl.
пусто́та́, f. I., Leichtsinn, Mutwille; Schwätzen.
пусто́ш-ити, v. II. A.*), (imp. пусто́ш!), ver-wüsten, -heeren, plündern.
пусто́шник, m. I.*), Verwüster.
пусту-ва́ти, v. I. A.*), schwätzen, mutwillig sein. [pl. Kleinigkeit.
пуст-я́к, m. I.*), (2. s. -а), -ї́й;
путь, f. V., Weg, Reise.
путани́на, f. I., Verwirrung.
пу́та-ти, v. I A., ver-wickeln, -wirren; fesseln.
пу́тник, m. I.*), Wanderer.
пу́тн-їй, adj., (2. s. -ього etc.), tauglich, nützlich.
пу́т-ня, f. II., (2. pl. -ень), пу́то, n. I., Fessel. [Tränkeimer.
пух, m. I., (2. u. 7. -у), Flaum.
пухки́й, adj., weich, zart.
пу́хлий, adj., geschwollen, aufgedunsen.

пухли́на, f. I., Geschwulst.
пу́хн-ути, v. I. B., (prt. пух, -ла), schwellen.
пухо́вий, adj., Flaum-.
пуцу-ва́ти, v. I. A.*), putzen.
пучня́ві-ти, v. I. A., aufquellen.
пуши́стий, adj., flaumig, weich.
пу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fingerspitze; Büchse; Kanone.
пушка́р, m. II., (2. s. -я́), Schütze; Kanonier. [Arsenal.
пушка́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Arsenal.
пуш(о́)-к, о́ч(о)к, m. I.*), dim. пух.
пу́ща, f. IV., пусти́ня.
пу́щало, n. I., Laßeisen.
пу́ще, adv. comp., ärger, schlimmer; mehr, lieber.
пу́щенє, n. IV., Fasching.
пха́-ти, v. I. A., stoßen, schieben.
пхи́ка-ти, v. I. A., weinen, wimmern.
пчи́хати, v., niesen.
пчи́х-нути, p. v., -ати.
пчі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); dim. пчола́.
пчі́льний, adj., Bienen-.
пчі́льни́цтво, n. I., Bienenzucht.
пчола́, f. I., (pl. 1. пчо́ли, 2. пчі́л), Biene. [f. I.*), dim.
пшени́ ця, f. II., Weizen; -чка,
пшени́чний, adj., Weizen-.
пшоно́, n. I., Hirse.
пю, пє etc. siehe пи́ти.
пя́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Blutegel.
пядь, f. V., Spanne.
пял-и́ти, v. II. A., spannen.
пя́ний, adj., betrunken.
пяни́ця, m. = f. II., Säufer.
пя́нству-вати, v. I. A.*), saufen.
пястý́к, m. I.*), (2. s. -á), кула́к.
пять, num., fünf.
пята́, f. I., Ferse.
пята́к, m. I.*), (2. s. -á), Fünfer.
пятьдеся́ть, num., fünfzig.
пятьдеся́тка, f., Fünfziger.
пя́теро = пять.
пя́ти = пня́ти.
пя́ти-, fünf-; siehe auch unter одно-, дво- etc.
пя́тий, num. = adj., fünfter.
пятикра́тний, adj., fünffach.
пяти́на, f. I., ein Fünftel.
пя́т-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Fünfer.
пятьна́цять, num., fünfzehn.
пятна́тий, adj., gefleckt.
пя́тниця, f. II., Freitag.
пят-но́, n. I., (2. pl. -е́н), Flecken; Mal.
пятну-ва́ти, v. I. A.*), stempeln, brandmarken.
пятови́й, adj., Fersen-.
пять-со́т, 500; -ти́сяч, 5000.

P.

раб, m. I., (2. s. -á), Sklave.
ра́бин, m. I., Rabbiner.
рабина, f. I., Eberesche.
рабиня, f. II., Sklavin.
рабівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Räuber.
рабівни́цкий, adj., Raub-.
рабівни́цтво, n. I., Räuberei.
рабство́, n. I., Sklaverei.
рабу́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Raub.
ра́влик, m. I.*), слима́к.
рад, ра́дий, adj., gut, zufrieden, sich freuend, froh; möchte gern.
ра́да, f. I., Rat.
ради, präp. 2., halber, wegen.
ради́вий, adj., günstig.
ради́вість, f. V., Gunst.
ра́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь, vp. -жений), raten, beraten; ся sich beraten.
ра́дість, f. V., Freude, Lust.
ра́дістний, adj., freudig, froh, fröhlich.
радї-ти, v. I. A., sich freuen.
ра́дний, adj., Rats-, m. = adj., -herr.
радникова, f. = adj., Ratsfrau.

ра́до, adv., gern.
ра́дощі, pl. m. IV., Freude(n).
ра́ду-вати, v. I. A.*), freuen, Freude machen.
ра́дше, adv., lieber.
раз, num., (ein, erstes) Mal; р. на все, ein für allemal; р. у р., ein ums andere Mal.
раз-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), reizen, (be-)rühren; treffen, stechen, ver-wunden, -letzen.
раз-ли́вий, -ний, adj., reizbar, empfindlich.
разови́й, adj., einmalig; ge-[schroten.
раз(о́)к, m. I.*), wunde Stelle; Spur; dim. раз.
ра́зом, adv., zusammen, zugleich, auf einmal.
ра́-їти, v. II. B., ра́дити.
ра-й, m. III., (2. s. -ю), Paradies.
ра́йский, adj., paradiesisch.
ра-к, m. I.*), (5. s. -че), Krebs.
ра́ква, f. I., Büchse.
раково́вий, adj., Krebs-.
раковиня, n. IV., Krebsroggen.
ра́л-ити, v. II. A., (Feld)behacken.
ра́ло, n. I., Hakenpflug.
ра́м-а, f. I., Rahmen; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
ра́м-я, n. (Dekl. wie ім'я), Arm, Achsel; Schenkel.
ра́на, f. I., Wunde.
ране́нько, adv., sehr früh.
ран-и́ти, v. II. A., verwunden.
ра́н-їшний, [н]ний, adj., früh, Morgen-.
ра́но, adv., früh, morgens; в ра́нці р., früh morgens.
ра́н(о)к, m. I.*), Morgen.
рантӯ-х, m. I.*), (2. s. -а́), weißes Kopftuch; -ши́на, f. I., dim.
ра́па-вий, -тий, adj., rauh.
ра́па-вість, -тість, f. V., Rauheit.
раптов-и́й, -ний, adj., heftig; plötzlich.
ра́птом, adv., plötzlich.
ра́тиця, f. II., Klaue.
ра́тище, n. II., Speer, Lanze.
ра́тішник, m. I.*), Lanzenträger.
ра́тник, m. I.*), Krieger.
ратӯ-ва́ти, v. I. A.*), retten.
ратӯ́н(о)к, m, I.*), (2. s. -у), Rettung.
ра́туш, m. IV., Rat-, Wirts-haus.
ра́ф-а, f. I., Radreif, Raufe; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
рахӯ́ба, f. I., Rechnung.
рахӯ-ва́ти, v. I. A.*), rechnen, zählen.
рахӯ́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rech-nung, -enschaft.
ра́чий = раково́вий.
раченя́, n. V., junger Krebs.
ра́чки, adv., auf allen Vieren.
рачку-ва́ти, v. I. A.*), auf allen Vieren kriechen.
ра́ч(о)к, m. I.*), dim. рак.
раю ва́ти, v. I. A.*), im Paradies leben.
ра́-яти, v. I. A., (prt. -яв), -лити.
рв-а́ти, v. I. B., (prt. -ав), reißen, pflücken.
рвон-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), рва́ти.
рву́чий, adj., reißend.
ребер-це́ n. III., (2. pl. -е́ць), dim. ребро́.
реб-ро́, n. I., (2. pl. -е́р), Rippe.
реброва́тий, adj., scharfkantig.
рев, m. I., (2. s. -у), Gebrüll.
рев-[і]ти́, v. I. B., (prt. -ів), brüllen, tosen, brausen; weinen, heulen.
ре́вка-ти, v. I. A., lärmen; rufen.
ре́вкн-у́ти, p. v., (prt. -ув), ре́вкати.
ревни́вий, adj., за́здрісний.
ре́вний, adj., eifrig, inbrünstig.
ревни́тель, m. II., Eiferer.
рі́вність, f. V., Eifer, Inbrunst.

ревну-вáти, v. I. A.*), eifern.
рéвн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ревíти. [Gelächter.
рéгіт, m. I., (2. s. -у), Lachen,
регоч-áти ся, v. I. B., (prs. -чу, prt. -áв, imp. -чи́), (stark)lachen.
рéдь-ка, f. I.*), -ква, f. I., -ов, f. V., Rettig; -квиця, f. II., Radieschen.
рей, m. III., Vor-rang, -tanz.
рéйвах, m. I., (2. u. 7. -у), Lärm.
релíгія, f. III., Religion.
релíгíйний, adj., religiös.
релíгíйність, f. V., Religiosität.
рéм-інь, m. II., (pl. -еи), Riemen; -ен(é)ць, m. II., dim.
ремíнний, adj., Riemen-, ledern.
ремíсло́, n. I., Handwerk.
ремíсни́к, m. I.*), (2. s. -á), Handwerker.
ремíсни́чий, adj., Handwerks-.
рéмство, n. I., Widerrede, Murren.
ремсту-вáти, v. I. A.*), widerreden, murren.
рен, m. I., Renntier.
рéпет, m. I., (2. s. -у), Geschrei.
репету-вáти, v. I. A.*), schreien.
реп-íти, v. II. A.*), (prt. -íв), schnarren.
репухáтий, adj., dickleibig.
репя́-х, m. I., (7. -ý), -к, m. I*), Klette.
ретéльний, adj., redlich.
ретéльність, f. V., Redlichkeit.
рéтязь, f. V., Halsschmuck, Kette.
реч = річ.
ре́ч-и́, v. I. B., (prs. 1. s. -ку́, prt. рік, рекла́), sagen, sprechen, reden.
речи́н(е)ць, m. II., Verfalltag, Zeitpunkt, Frist, Termin.
речинцéвий, adj., Termin-.
рéчник, m. I.*), Wortführer, Redner.
решети́на, f. I., Finne.
реш-ето́, n. I., (2. pl. -íт), Sieb, Tambourin. [Gitter.
решíт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
решíтник, m. I.*), Siebmacher.
рéшта, f. I., Rest.
ржа, f. I., Rost.
ржáвий, adj., rostfarben, rostig.
ржáві-ти, v. I. A., rosten.
рж-áти, v. I. B., (prt. -ав), wiehern.
ри́ба, f. I., Fisch.
риба́к, m. I.*), (2. s. -á), Fischer.
риба́л-ка, m. = f.*), (2. pl. -о́к), риба́к.
риба́льство, n. I., Fischerei.
риба́лч-ити, v. II. A.*), (imp. рибалч!), Fischer sein.
риба́цкий, adj., Fischer-.
ри́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ри́ба.
ри́бний, adj., fischreich.
ри́бячий, adj., Fisch-.
ри́га-ти, v. I. A., erbrechen, sich übergeben. [ригáти.
риги-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
рида́-ти, v. I. A., laut weinen, wehklagen, jammern.
риж, m. I., (2. u. 7. -ý), Reis.
ри́жий, adj., fuchsrot.
ри́жиско, n. I.*), Reisfeld.
ри́ж(о)к, m. I.*), Reizker.
ри́за, f. I., Gewand; Ries.
ри́зниця, f. II., Sakristei.
ри́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rüssel.
ри́йковáтий, adj., rüsselförmig.
рик, m. I.*), (2. s. -у), Gebrüll, Gebrüll, рев.
рика́-ти, v. I. A., brüllen.
ри́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), рикáти.
ри́ло, n. I., ри́йка.
ри́л-ьце́, n. III., (2. pl. -е́ць), Grabmeisel, Griffel; dim. ри́ло.
рильча́к, m. I.*), (2. s. -á), Rüsselkäfer.
рим, m. I., (2. s. -у), Reim.
Рим, m. I., (2. s. -у), Rom.

ри́мар, m. II., (1. pl. -і́), Riemer.
Римля-ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Römer; -нка, f. I.*), -in.
ри́мский, adj., römisch.
риму-ва́ти, v. I. A.*), reimen.
ри́нва, f. I., Rinne, Traufe.
ри́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), die Rein. [platz.
ри́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ring-
ри́ньский, m. = adj., Gulden.
ри́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), rinnen, hervorbrechen.
ри́па-ти, v. I. A., knarren, ся hin u. her laufen.
рип-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), knarren, schnarren. [(Gesichts-)Zug.
рис, m. I., (2. s. -у), (Ab-)Riß,
рись, m. II., Luchs.
ри́са, f. I., Strich.
рис(е́)ць, m. II., Griffel, Stift.
риска́ль, m. II., (2. s. -я́), Spaten.
рисо́ване, n. IV., Zeichnen.
рисо́вник, m. I.*), Zeichner.
ри́соч-ка, m. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ри́са. [zeichnen.
рису-ва́ти, v. I. A.*), ritzen;
рисунко́вий, adj., Zeichen-.
рису́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zeichnung.
ри́-ти, v. I. A., wühlen, graben; stechen, gravieren.
рити́на, f. I., (Kupfer-)Stich.
ритм, m. I., (2. s. -у), Rythmus.
рито́вник, m. I.*), Graveur.
рихту-ва́ти, v. I. A.*), ла́[го]дити.
ри́цар, m. dgl. siehe ли́цар etc! [ти.
рич-а́ти, v. II. A.*), (prt. -а́в), рика-
рі́в, m. I., (2. s. ро́в-у, 1. pl. -и́), Graben.
рі́внане, n. IV., Gleichung.
рівна́-ти, v. I. A., gleich machen, ebnen; ся gleich stellen, -kommen.
рі́вний, adj., gleich, eben, flach.
рівни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Aquator.
рівнина́, f. I., Ebene.
рі́вно, adv., gleich; ebenso, ohnedies, gleichfalls, jedenfalls; conj., doch, nichtsdestoweniger.
рівно-, gleich-, siehe auch Grundwort ohne рівно-.
рівнобе́дрий, adj., gleichschenkelig.
рівнобі́жний, adj., parallel.
рівнобі́жник, m. I.*), Parallelogram.
рівнова́га, f. I.*), Gleichgewicht.
рівнова́жний, adj., gleich (-wiegend).
рівнові́сний, adj., wagrecht.
рівноду́шний, adj., gleichgiltig.
рівнодушні́сть, f. V., Gleichgiltigkeit.
рівноі́менний, adj., gleichnamig.
рівноку́тний, adj., gleichwinkelig.
рівнолє́жний, adj., parallel.
рівнолє́жник, m. I.*), Parallellinie, -kreis. [Eben-maß.
рівномі́рність, f. V., Gleich-,
рівнопра́вний, adj., gleichberechtigt. [berechtigung.
рівнопра́вність, f. V., Gleich-
рівноро́дний, adj., ebenbürtig.
рівноста́йність, f. V., Gleichheit.
рівносторо́нний, adj., gleichseitig.
рівнота́, f. I., Ebenheit.
рівноча́сний, adj., gleichzeitig.
рівноча́сність, f. V., Gleichzeitigkeit. [bürtigkeit.
рівня́, f. II., Gleichheit, Eben-
рівня́-ти, v. I. A., рівна́ти.
рівча́к, m. I.*), (2. s. -а́), Gerinne.
рі́г, m. I.*), (2. s. рога), Horn, Geweih; Ecke.
рі́д, m. I.*), Geschlecht, Gattung, Abkunft, Familie. [werden.
рі́дї́-ти, v. I. A., dünner (schütter)
рі́д-кий, adj., dünn, schütter; selten; -е́нький, dim.
рі́дкість, f. V., Seltenheit,

рі́дн-ий, adj., leiblich; Vater-, Mutter-, Heimats-; **-е́нький**, dim.
рідні́-ти, v. I. A., **рідні́ти**.
рі́дн-ути, v. I. B., (prt. **-ув**), **-і́ти**.
рідня́, f. II., Familie, Verwandschaft.
рідша́-ти, v. I. A., **рідні́ти**.
рі́жний, adj., verschieden, mannigfaltig.
рі́жн-и́ти, v. II. A., unterscheiden; verfeinden.
рі́жни́ця, f. II., Unterschied.
рі́жні́сть, f. V., Verschiedenheit.
рі́жно-, verschieden-, siehe auch Grundwort ohne **рі́жно-**.
рі́жноро́дний, adj., verschiedenartig, vielfältig.
рі́жноро́дні́сть, f. V., Vielfältigkeit.
рі́жносторо́нний, adj., vielseitig.
рі́жноцьві́тний, adj., buntfärbig.
рі́ж(о́)к, m. I.*), dim. **рі́г**.
рі́зани́на, f. I., Schlachterei, Gemetzel, Blutbad.
рі́з-ати, v. I. B., (prs. **-жу**, prt. **-ав**, imp. **рі́ж**), schneiden; schlachten.
різьба́, f. I., Schnitzwerk.
різьб-и́ти, v. II. A.*), schnitzen,
різба́р, m. II., (2. s. **-я́**), Schnitzer, Bildhauer.
різба́рство, n. I., Bildhauerei.
різви́й, adj., munter, frisch.
рі́зві́сть, f. V., Munterkeit, Frische.
різдво́, n. I., Weihnachten.
різдвя́ний, adj., Weihnachts-.
рі́з-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), Rute.
різки́й, adj., scharf.
рі́зкі́сть, f. V., Schärfe.
рі́з[ь]ний u. dgl. siehe **рі́жний** etc.!
різни́к, m. I.*), (2. s. **-а́**), Metzger.
різни́ти = **рі́жни́ти**.
різни́цкий, adj., Schlacht-.
різни́цтво, n. I., Fleischhauerei.
різ[ь]н-у́ти, p. v. I. B., (prt. **-у́в**), **рі́зати**.
різня́, f. II., **різани́на**.
різу́н, m. I., (2. s. **-а́**), Raufbold.
рі́-й, m. III., (2. s. **-я́**), Schwarm.
рі́й-ка, f. I., (2. pl. **-о́к**), Schwärmzeit.
рійни́й, adj., reich an Schwärmen.
рі́к, m. I.*), (2. s. **ро-ку**, 7. **-ці́**, pl. 1. **-ки́**, 2. **-ків**, auch **рі́к**), Jahr; **ро́ку** im Jahre; **на́-рік** aufs Jahr; **рік в рік, що ро́ку** alle Jahre; **в рік** nach einem Jahr.
ріка́, f. I.*), (1. pl. **рі́ки**), Fluß, [Strom.
рік-рі́чно, adv., alljährlich.
рільни́й, adj., Acker-.
рільни́к, m. I.*), (2. s. **-а́**), Ackers-[mann.
рільни́цтво, n. I., Ackerbau.
рільни́чий, adj., Ackerbau-.
ріля́, f. II., Acker.
рінь, f. V., Schotter.
рині́стий, adj., Schotter-, -ig.
ріня́к, m. I.*), (2. s. **-а́**), Schotterstein.
ріпа, f. I., Rübe.
ріпа́к, m. I.*), (2. s. **-а́**), Rapps.
ріпи́ця, f. II., **ріпа́к**. [gräber.
ріпни́к, m. I.*), (2. s. **-а́**), Erdöl-
ріпя́-к, **-х**, m. I., (2. s. **-а́**, 7. **-у́**), Klette.
рі́са, f. I., Falte.
рі́с-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), Wasserlinse.
рісни́й, adj., reichlich, dicht.
рісни́ця, f. II., Augenwimper.
рі́снота́, f. I., Fülle, Dichte.
рі́ст, m. I., (2. s. **-у**), Wuchs.
річ, f. V., (pl. 3. **-ам**, 6. **-ами**, 7. **-ах**), Sache, Ding; Rede.
річе́ви́й, adj., sachlich, real.
рі́ч -енька, -ечка, -ка, f. I.*), (2. pl. **-ок**), dim. **ріка́**.
річи́стий, adj., flußreich.
річни́й, adj., Fluß-.
рі́чний, adj., jährlich, Jahres-.

річни́ця, f. II., Jahrestag.
ріша́-ти, v. I. A., entscheiden; ent-, be-schließen.
рі́шен-(е)ць, m. II., -е n. IV., Ent-scheidung, -schluß.
рішимість, f. V., Entschlossenheit.
ріш-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
рішу́чий, adj., entschieden.
рішу́чість, f. V., Entschiedenheit.
рі́ще, n. II., Reisig.
роба́к = хроба́к.
роб-и́ти, v. II. A.*), arbeiten, tun, machen; verfertigen.
робі́тний, adj., arbeitsam; Arbeits-, Werk-.
робі́тни-к, m. I.*), Arbeiter; -ця, f. II., -in.
робі́т-ня́, f. II., (2. pl. -ень), Werkstätte.
ро́бом, adv., auf (diese) Art.
робо́та, f. I., Arbeit, Leistung, Geschäft.
роботя́щий, adj., arbeitsam.
роб-о́чий, -у́чий, adj., Arbeits-.
робу́чість, f. V., Arbeitsamkeit.
рове́сний, adj., im gleichen Alter.
рове́сник, m. I.*), Altersgenosse.
ров(е́)ць, m. II., dim. рів.
рога́тий, adj., gehörnt, Horn-.
рога́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schlagbaum, Maut. [käfer.
рога́ч, m. IV., (2. s. -а́), Hirsch-
рога́чка = рога́тка.
роговатий, adj., hornartig.
роговий, adj., Horn-.
рогови́ця, f. II., Hornhaut.
рого́жа, f. IV., Matte.
рого́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), рого́за.
рого́за, f. I., Schilf, Binse.
рогозо́вий, adj., Binsen-.
родзи́н(о)к, m. I.*), Rosine. [mann.
роди́м(е)ць, m. II., (5. -че), Lands-
роди́мий, adj., (an)geboren.
роди́н-а, f. I., Familie, Verwandte; -о́нька, f. I.*), dim.
роди́ни, pl. f. I., Geburtstag.
роди́нний, adj., Familien-, heimatlich.
роди́тель, m. II., ро́дич.
род-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу), (Früchte) tragen; ся geboren werden. vp. -же́ний, geboren. [pl. Eltern.
ро́дич, m. IV., Vater; Verwandter;
ро́дич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verwandte.
родови́й, adj., Geburts-, Stamm-.
родови́тий, adj., geboren.
родові́д, m. I., (2. s. -у), Stammbaum.
родю́чий, adj., fruchtbar.
родю́чість, f. V., Fruchtbarkeit.
ро́жа, f. IV., Rose.
рожево́вий, adj., rosig; Rosen-.
рож(е́)н, m. I., (2. s. рі́жна́), Bratspieß.
ро́жки, pl. m. I., Johannisbrot.
рожо́к = ріжо́к. [zer,
роз-, präfix, auseinander-, ent-,
розбала́кати ся, p. v., verplaudern.
розба́рка-ти, p. v. I. A., zerstreuen, trösten.
розбива́-ти, v. I. A., zerschlagen.
розбира́-ти, v. I. A., auseinandernehmen, zergliedern; aus-, ent-kleiden; untersuchen; begreifen; собі́ sich herausnehmen.
розби́-ти, p. v., (prs. розіб'ю), -ва́ти.
розб-ишака́, m. = f. I.*), -і́йник.
розбишацький, adj., räuberisch.
розбишацтво, n. I., Raub.
розбіга́ти ся, v., auseinandergehen,- laufen; Anlauf nehmen.
розбі́жний, adj., divergierend.
розбі́жність, f. V., Divergenz.
розбі́й, m., Raub.
розбі́йни-к, m. I.*), Räuber; -ця, f. II., -in.

розбійни́чий, adj., Raub-.
розбі́йство, n. I., Räuberei.
ро́збір, m. I., (2. s. -у), Zerlegung; Unterschied, Wahl.
ро́збір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Auflösung.
розбірчи́вий, adj., wählerisch.
розбісити ся, p. v., wütend (toll) werden.
розбі́[г]-чи ся, p. v., -а́ти ся.
розбо́втати, p. v., vermischen, durchbeuteln.
розбогати́ти, p. v., reich werden.
розболі́ти ся, p. v., krank werden.
розборон-и́ти, p. v., -я́ти.
розбороня́-ти, v. I. A., auseinanderbringen (Streitende).
ро́збрат, m. I., (2. s. -у), Entzweiung.
розбрата́-ти, p. v. I. A., entzweien.
розбрести́ ся, p. v., auseinandergehen.
розбрика́ти ся, p. v., übermütig werden.
розбро-ї́ти, p. v., -ювати.
розбро́ю-вати, v. I. A.*), entwaffnen.
розбу́джу-вати, v. I. A.*), auf-, er-wecken.
розбуд-и́ти, p. v., -жувати.
розбу́р-ити, p. v., -ювати.
розбу́рю вати, v. I. A.*), zerstören.
розва́га, f., Erwägung, Überlegung, Besinnung; Beruhigung.
розважа́-ти, v. I. A., erwägen; trösten, beruhigen.
розва́ж-ити, p. v., -а́ти.
розва́жливий, adj., bedächtig.
розва́жний, adj., besonnen, überlegt.
розва́жність, f. V., Besonnenheit, Überlegung.
розва́лина, f. I., Ruine.
розвал-и́ти, p. v., -ювати.
розва́лю-вати, v. I. A.*), zertrümmern, -stören; einstürzen.
ро́звар, m. I., (2. s. -у), Brühe.
розвар-и́ти, p. v., -ювати.
розва́рю-вати, v. I. A.*), gar (weich) kochen.
розве́злий, adj., ausgelassen, verhätschelt.
роз-ве́зти, p. v., -вози́ти.
розвер-ну́ти, p. v., -та́ти.
розверта́ти, v., auseinanderlegen, -werfen; ausbreiten; auf-, ent-rollen, -falten.
розвесел-и́ти, p. v., -ювати.
розвесе́лю-вати, v. I. A.*), erheitern, ergötzen.
розвеселя́-ти, v. I. A., розвесе́лювати.
роз-ве́сти, p. v., -води́ти.
розвива́-ти, v. I. A., auf-, ab-, ent-wickeln, aufrollen, entfalten.
розвидн-і́ти ся, p. v., -я́ти ся.
розвидня́-ти ся, v. I. A., hell (Tag) werden.
розви-ну́ти, p. v., -ва́ти.
розви́-ти, p. v., (prs. розі-), -ва́ти.
ро́звит(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Entwicklung, Ausbildung.
розві́ва́ ти, v. I. A., auseinander-, ver-wehen.
ро́звід, m. I., (2. s. -у), Scheidung.
розві́д-ати, p. v., -увати.
ро́звід-и, pl. m. I., -ини, pl. f. I., Nachforschung.
ро́звід-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Untersuchung, Nachforschung.
розві́ду-вати, v. I. A.*), nachforschen, ся sich erkundigen.
розв-і́й, m. III., (2. s. -ою), -иток.
розві́ш-ати, p. v., -увати.
розві́шу-вати, v. I. A.*), auseinanderhängen.
розві́-яти, p. v., -ва́ти.
розводи́ти, v., auseinanderbringen, -führen, -legen, -setzen; aufziehen, fortpflanzen; anlegen, -machen; ся sich auslassen.

розвозúти, v., herum-, ver-führen.
розволочúти, p. v., verschleppen; ся liederlich werden.
розвяз-áти, p. v., -увати.
рóзвязка, f., Lösung. [den, lösen.
розвя́зу-вати, v. I. A.*), aufbin-
рóз-гад, m. I., (2. s. -гаду), -вáга.
розгад-áти, p. v., -увати.
розгáду-вати, v. I. A.*), über-, nach-denken; bedenken, überlegen.
розганя́-ти, v. I. A., auseinander-treiben, in Bewegung (Schwung) setzen.
розга-тúти, p. v., -чувати.
розгáчу-вати, v. I. A.*), Damm öffnen. [biegen.
розгúна́-ти, v. I. A., auseinander-
розгíн, m., Anlauf, Schwung.
розгíнний, adj., Schwung-.
рóзгляд, m. I., (2. s. -у), Durchsicht.
розглядáти, v., besichtigen; ся sich umschauen.
розгля́-нути, p. v., -дáти. [eitern.
розгнива́-ти ся, v. I. A., verfaulen,
розгни́-ти ся, p. v., -вáти ся.
розгнївати, p. v., er-bittern, -zürnen.
розгнїв-úти, p. v., -ати.
роз-гнїтúти, p. v., -давúти.
рóзговір, m. I., (2. s. -у), розмóва.
розговор-úти, p. v., -ювати; ся viel reden.
розговóрю-вати, v. I. A.*), reden.
рóзголос, m., Wieder-, Nach-hall; Verbreitung.
розголо-сúти, p. v., -шувати.
розголóсний, adj., ruchbar, laut.
розголóшу-вати, v. I. A.*), ausposaunen, laut werden lassen.
розгора́-ти, v. I. A., entbrennen,
розгор-íти, p. v., -áти. [auflodern.
розгор-нýти, p. v., -тáти.
розгорта́-ти, v. I. A., auseinanderscharen; aufdecken; ся Oberkleid ablegen.
розго-стúти ся, p. v., -щувати.
розгóщу-вати ся, v. I. A.*), sich bequem machen.
розгранúч-ити, p. v., -увати. [zen.
розгранúчу-вати, v. I. A.*), abgren-
роз-гребстú, p. v., -грібáти.
розгрива́-ти, v. I. A., spielen; ся sich abspielen. [beißen.
розгриза́-ти, v. I. A., auf-, zer-
розгрúз-ти, p. v., -áти. [scharen.
розгріба́-ти, v. I. A., auseinander-
розгрівá-ти, v. I. A., erwärmen.
рóзгром, m. I., (2. s. -у), gänzliche Niederlage. [machen, vernichten.
розгром-úти, p. v. II. A.*), nieder-
розгукáти ся, p. v. wild werden, toben. [lassen) werden.
розгуля́ти ся, p. v., lustig (ausge-
роздавáти, v., aus-, ver-teilen.
роздав-úти, p. v., -лювати. [cken.
роздáвлю-вати, v. I. A.*), zerdrü-
роздáйбіда, m. = f. I, Verschwender. [schenken.
роздарóву-вати, v. I. A.*), ver-
роздар-увáти, p. v., -óвувати.
роздá-ти, p. v., -вáти.
роздáча, f. IV., Austeilung.
рóздв-ій, m. III., (2. s. -ою), Entzweiung. [entzweien.
роздвоїтúти, p. v., entzwei spalten,
роз-дéрти, p. v., (prs. u. imp. розі-), -дирáти.
роздив-úти ся, p. v., -ля́ти ся.
роздивля́-ти ся, v. I. A., sich umsehen, betrachten.
роздúмати, p. v., anfachen. [reißen.
роздира́-ти, v. I. A., auf-, zer-
роздївáти, v. aus-, ent kleiden;
роздíл, m., Tal, Schlucht. [vertun.
рóздїл, m. I., (2. s. -у), (Ein-, Ab-) Teilung, Abschnitt.
роздїл-úти, p. v., -ювати.
роздíльний, adj., trennbar.
роздíльність, f. V., Trennbarkeit.
роздїлóвий, adj., Teilungs-.

роздїлю-вати, v. I. A.*), aus-, ver-, ein-, zer-teilen; trennen.
роздїля́-ти, v. I. A., роздїлювати.
роздї́-ти, p. v. (vp. -тий), -ва́ти.
роздобува́ти, v., auf-bringen, -treiben.
роздобу́-ти, p. v., -ва́ти. [ben.
роздобу́ток, m., Ausmittelung; Erwerb.
роздо́вб-ати, p. v., -увати. [werb.
роздо́вбу-вати, v. I. A.*), zerklauben, aushöhlen.
роздопт-а́ти, p. v. I. B., (prt. -а́в, prs. -чу, imp. -чи́, vp. -аний), -увати. [treten, -stampfen.
роздо́пту-вати, v. I. A.*), zer-
роздо́р, m. I., (2. s. -у), Zwietracht.
роздо́рний, adj., spaltend. [weg.
роздоро́же, n. II., Kreuz-, Scheide-
роздра́п-ати, p. v., -увати.
роздра́пу-вати, v. I. A.*), zer-, auf-kratzen. [bringen.
роздрату́ва́ти, p. v., reizen, auf-
роздроб-и́ти, p. v., -лювати.
роздро́блю-вати, v. I. A.*), zerstückeln, -brökeln.
роздроч и́ти, p. v., -увати.
роздро́чу-вати, v. I. A.*), reizen, aufbringen.
роздру́ха-ти, p. v., auf-wecken, -muntern; ся wach (munter) werden. [schmettern.
роздру́хота́-ти, p. v. I. A.*), zer-
роздува́-ти, v. I. A., auseinander-blasen, aufblasen; anfachen.
роздýма, f., Nachsinnen, Erwägen.
роздýм-а́ти, p. v., -увати
роздýму-вати, v. I. A.*), nachdenken, erwägen.
розду-си́ти, p. v., -шувати.
роздý-ти, p. v., = ва́ти. [ken.
роздýшу-вати, v. I. A.*), zerdrük-
роздяга́-ти, v. I. A., aus-, entkleiden. [-ля́), роздяга́ти.
роздягн-у́ти, p. v. I. B., (prt. роздя́г,
роз'єдн-а́ти, p. v., -увати.
роз'є́дну-вати, v. I. A.*), entzweien.
ро́з'єм, m. I., (2. s. -у), Waffenstil-
розжар-и́ти, p. v., -ювати. [stand.
розжаріти, p. v., erglühen.
розжа́рю-вати, v. I. A.*), glühend machen. [kauen.
розжв-ака́ти, -яка́ти, p. v., ver-
розжевріти, p. v., erglimmen.
розжега́-ти, v. I. A., anzünden, erhitzen. [розжега́ти.
роз-жечи́, p. v., (prs. u. imp. розі-),
роз-же́рти, p. v., (prs. u. imp. розі-), -жира́ти. [reichern.
розжива́-ти ся, v. I. A., sich be-
розжира́-ти, v. I. A., zerfressen.
розжирі́-ти, p. v. I. A., fett werden.
розжи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
розжу-ва́ти, -ти, розжвяка́ти.
роззира́-ти ся, v. I. A., розгляда́ти ся. [erkennen.
розізна-ва́ти, v. I. A.*), erforschen,
роззло́ст-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений, imp. -ь), erzürnen.
роззубела́ти, p. v., entzäunen.
роззува́-ти, v. I. A., ausziehen; ся, ablegen (Schuhe). [-ва́ти.
роззу́-ти, p. v. I. A., (vp. -тий),
роззяв-и́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
роззявля́-ти, v. I. A., aufsperren, öffnen (Mund). [biegen.
розібга́ти, p. v., auseinander-
розі-бра́ти, p. v., (prs. u. imp. роз-), розбира́ти. [розганя́ти.
розі-гна́ти, p. v., (prs. u. imp. роз-),
розігну́ти, p. v., розгина́ти.
розігра́ти, p. v., розгрива́ти.
роз'їда́-ти, v. I. A., zerfressen.
роз'їзджа́-ти ся, v. I. A., auseinanderfahren.
розізли́ти, p. v., розгнїва́ти.
розігрі́ти, p. v., розгрі́ва́ти.
розійти́ ся, p. v., розходи́ти ся.
розімкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), розмика́ти. [-quetschen.
розімя́ти, p. v., zer-kneten,

розіпня́ти, p. v., розпина́ти.
розіпрі́ти, p. v., faulen.
роз-іпха́ти, p. v., -пиха́ти.
розірва́ти, p. v., розрива́ти.
розісла́ти, p. v., розсила́ти.
розісхнути ся, p. v., розсиха́ти.
роз'-їсти, p. v., -їда́ти.
розітка́-ти, p. v. I. A., розтика́ти.
роз'-їхати ся, p. v., -їзджа́ти ся.
розкавалку-ва́ти, p. v. I. A.*), zerstückeln. [Befehl.
ро́зказ, m. I., (2. s. -у), Erzählung,
розказ-а́ти, p. v., -увати. [befehlen.
розка́зу-вати, v. I. A.*), erzählen;
розкида́ти, v., auseinanderwerfen; zerstreuen; verschwenden; ся sich ausbreiten.
розкй-нути, p. v., -да́ти. [bringen.
розкирйнити, p. v., in Unordnung
ро́зк-їш, f. V. (pl. IV.), Wonne.
розкі́шний, adj., wonnig; üppig.
ро́зклад, m. I., (2. s. -у), Zerlegung, Einteilung; Anordnung.
розкла́да-ти, v. I. A., zer-legen, -setzen, verteilen, aus- abreiten; огóнь anmachen.
розкла́дний, adj., zerlegbar.
розкла́-сти, p. v., -да́ти.
розклюва́ти, p. v., aufpicken.
розкóву-вати, v. I. A.*), auseinanderschlagen, entfesseln.
розкóл, m. I., -ина, -óбина, f. I., Spalte, Kluft. [bringen.
розколиса́ти, p. v., in Schwung
розкол-óти, p. v., -ювати.
розкóлю-вати, v. I. A.*), spalten, aufstechen. [bung.
ро́зкоп, m. I., (2. s. -у), Ausgra-
розкоп-а́ти, p. v., -увати.
розкóпу-вати, v. I. A.*), auseinandergraben.
розкорін-и́ти ся, p. v., -ювати ся.
розкорі́ню-вати ся, v. I. A.*), sich ein-, fort-wurzeln. [propfen.
розкоркóву-вати, v. I. A.*), auf-
розкорку-ва́ти, p. v. I. A.*), розкоркóвувати.
розко-ти́ти, p. v., -чувати.
розкóчу-вати, v. I. A.*), auf-, ent-rollen. [leben.
розкошу-ва́ти, v. I. A.*), üppig
розкрада́-ти, v. I. A., auseinanstehlen.
розкр-а́яти, p. v., -óювати.
розкрива́-ти, v. I. A., auf-, abdecken; öffnen.
розкри́-ти, p. v., -ва́ти.
розкриш-и́ти, p. v., -увати.
розкри́шу-вати, v. I. A.*), zerbröckeln.
розкро-їти, p. v. II. B., -ювати.
розкрóю-вати, v. I. A.*), zerschneiden.
розкру-ти́ти, p. v., -чувати. [hen.
розкру́чу-вати, v. I. A.*), aufdre-
розкува́ти, p. v., -óкувати.
розкудóвчити, p. v., zerzausen.
розку-пи́ти, p. v., -лювати. [fen.
розку́плю-вати, v. I. A.*), wegkau-
розкур-и́ти, p. v., -ювати. [chen.
розку́рю-вати, v. I. A.*), ausrau-
розку-си́ти, p. v., -шувати.
розку́шу-вати, v. I. A.*), zer-, auf-, durch-beißen. [keit.
ро́злад, m., Unordnung; Uneinig-
розлази́ти ся, v., auseinander-kriechen, -gehen. [breitet.
розле́глий, adj., entfernt, ausge-
розле́гліcть, f. V., Entfernung, Ausdehnung.
роз-лети́ти ся, p. v., -лїта́ти ся.
ро́злив, m. I., (2. s. -у), Ausgießen, -treten (Wasser).
розлива́-ти, v. I. A., aus-, ver-, er-gießen, überfließen.
розли́-ти, p. v., -ва́ти.
розлича́-ти, v. I. A., розрíжня́ти
розлич-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
розли́чний, adj., рíжний.
розлі́злий, adj., schlampig.

роз-лі́зти ся, p. v., -лази́ти ся.
розлі́ни́в-ити ся, p. v. II. A.*), (imp. розлі́ни́в ся!), faul werden.
розлі́та́ти ся, v., auseinanderfliegen, zerfallen; ins Fliegen kommen. [gedehnt.
розло́гий, adj., breit, weit, aus-
розло́гість, f. V., Ausdehnung.
роз-ложи́ти, p. v., -кла́сти.
розло́жний, adj., zerlegbar.
розлом-и́ти, p. v., -лювати.
розло́млю-вати, v. I. A.*) zerbrechen.
розлу́ка, f. I.*), Trennung, Ab-
розлуп-а́ти, p. v., -увати. [schied.
розлуп-и́ти, p. v., -лювати.
розлу́плю-вати, v. I. A.*), aufmachen -hülsen. [spalten.
розлу́пу-вати, v. I. A.*), auf-
розлуча́-ти, v. I. A., trennen, scheiden.
розлуч-и́ти, p. v., -а́ти, -увати.
розлу́чний, adj., trennbar. [ча́ти.
розлу́чу-вати, v. I. A.*), розлу-
розлю́тити, p. v., erzürnen, aufbrin-
розлютува́ти, p. v., auflöten. [gen.
розлега́ти ся, v., sich erstrecken (ausbreiten).
розля́глий, adj., ausgebreitet.
розма́з-ати, p. v. -увати.
розма́зу-вати, v. I. A.*), розма́щувати; ся sich verbreiten.
розмака́-ти, v. I. A., naß (weich) werden.
розма-сти́ти, p. v., -щувати.
ро́змах, m. I., (2. u. 7. -у), Schwung,
розмах-а́ти, p. v., -увати. [Anlauf.
розмахн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), розма́хувати.
розма́ху-вати, v. I. A.*) in Schwung setzen (ся kommen).
розма́щу-вати, v. I. A.*), auseinander-, auf-schmieren. [zen.
розмеж-и́ти, p. v. II. A.*), abgren-
розме́лю-вати, v. I. A.*), zermal-
роз-ме́сти, p. v., -мета́ти. [men.
розмика́-ти, v. I. A., aufsperren.
розмина́ти ся, v., verfehlen, nicht zusammentreffen.
розмин-у́ти ся, p. v., -а́ти ся.
ро́змисл, m. I., (2. s. -у), Ueberlegung, Bedacht.
розми́-слити, p. v., -шля́ти.
розмишля́-ти, v. I. A., розду́мувати.
ро́змін, m. I., (2. s. -у), Auswechslung.
розмін-я́ти, p. v., -ювати.
розмі́ню-вати, v. I. A.*), umtauschen, wechseln.
ро́змір, m. I., (2. s. -у), (Aus-)Maß, Verhältnis, Umfang.
розмі́р-ити, p. v., -ювати.
розмі́рний, adj., gleich-, verhältnis-mäßig.
розмі́рність, f. V., Ebenmaß.
розмі́рю-вати, v. I. A.*), aus-, ab-messen.
розмі-си́ти, p. v., -шувати.
розмі-сти́ти, p. v., -щувати.
розміта́-ти, v. I. A., auseinanderkehren, -fegen. [да́ти.
розмі́ту-вати, v. I. A.*), розки-
розмі́шу-вати, v. I. A.*), zer-kneten, -treten. [setzen.
розмі́щу-вати, v. I. A.*), stellen,
розмно́ж-и́ти, p. v., -увати. [ren.
розмно́жу-вати, v. I. A.*), vermeh-
розмо́ва, f., Gespräch, Unterredung.
розмо́в-ити ся, p. v., -ля́ти.
розмовля́-ти [ся], v. I. A., sprechen, reden. [sations-.
розмо́вний, adj., Sprech-, Konver-
роз-мо́кнути, p. v. мака́ти.
роз-моло́ти, p. v., -ме́лювати.
розмот-а́ти, p. v., -увати.
розмо́ту-вати, v. I. A.*), ab-, auf-wickeln.
розмоч-и́ти, p. v., -увати.

розмо́чу-вати, v. I. A.*), auf-, ein-weichen.
розмурóву-вати, v. I. A.*), Mauer auseinandernehmen.
розмур-ува́ти, p. v., -о́вувати.
розмягчи́ти, p. v., erweichen.
розмя́кнути, p. v., weich werden.
розмя́цкати, p. v., zerquetschen.
роз-не́сти, p. v., -носи́ти.
розні́жи́ти, p. v., ver zärteln, -weichlichen.
розні́т-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), anzünden.
розноси́ти, v., auseinandertragen; verbreiten; vernichten.
розохо-ти́ти, p. v., -очувати.
розохо́чу-вати, v. I. A.*), Lust erwecken (ся bekommen).
розпада́ти ся, v., zerfallen; besorgt sein. [Zerfall.
розпа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у)
ро́зпал, m. I., (2. s. -у), Hitze.
розпал-и́ти, p. v., -ювати.
розпа́лю-вати, v. I. A.*), an-, ent-zünden; erhitzen; an-feuern, entflammen.
розпа́р-ити, p. v., -ювати.
розпа́рю-вати, v. I. A.*), durch-wärmen.
розпа́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
розпаю-ва́ти, v. I A.*), розді́лювати.
розперез-а́ти, p. v. I. B., (prt. -а́в, prt. -жу, imp. -жи́), розперізувати. [-пира́ти.
роз-пе́рти, p. v., (prs. u. imp. розі-),
розпері́зу-вати, v. I. A.*), aufgürrozпе-сти́ти, p. v., -щувати. [ten.
розпечáт-ати, p. v., -увати.
розпечáту-вати, v. I. A.*), auf-, ent-siegeln.
роз-печи́, p. v., -піка́ти. [teln.
розпе́щу-вати, v. I. A.*), verzär-
розпива́-ти ся, v. I. A., sich dem Trunke ergeben.
розпил-и́ти, p. v., -ювати.
розпи́лю-вати, v. I. A.*), durch-, zer-sägen, -feilen.
розпина́-ти, v. I. A., aus-spannen, -strecken; kreuzigen.
розпира́-ти, v. I. A., ausspreizen; auf-blasen, -blähen.
ро́зпис, m. I., (2. s. у), Verzeichnis, -ка, f. I.*), Bestätigung.
розписа́ти, p. v., -увати.
розпи́су-вати, v. I. A.*), ausschreiben; malen; ся (viel, weitschweifig) schreiben. [Um-frage.
ро́зпит, m. I., (2. s. -у), Nach-,
розпит-а́ти, p. v., -увати.
розпи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
розпи́ту-вати, v. I. A.*), aus-, nach-, um-fragen; ся sich erkundigen. [stoßen.
розпиха́-ти, v. I. A., auseinander-
розпізнава́ти, v., erkennen; unterscheiden.
розпізна́-ти, p. v., -ва́ти.
розпіка́-ти, v. I. A., erhitzen, glühend machen. [Schlitz.
ро́зпір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
розпла́кати ся, p. v., in Tränen ausbrechen.
розпла́та, f. I., Bezahlung. [(ся).
розпла-ти́ти (ся), p. v., -чувати
розпла́чу-вати (ся), v. I. A.*), bezahlen.
росплéскáти, p. v., abplatten.
розпл-е́сти, p. v., -ітáти.
розплива́ти ся, v., auseinander-, zer-fließen, -gehen.
розпли́-сти ся, p. v., -ва́ти ся.
розпліта́-ти, v. I. A., aufflechten.
розпло́джу-вати, v. I. A.*), vermehren; züchten. [-жувати.
розпло́д-ити, p. v., (imp. -ь!),
розпло́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vermehrung; Zucht.
розповива́ти, auseinander-wickeln, -windeln.

розпови́-ти, p. v., -ва́ти. [tern.
розповіда́ти, v., erzählen; erör-
розпові́-сти, p. v., -да́ти.
розповсю́дн-ити, v. II. A., -ювати.
розповсю́дню-вати, v. I. A.*), verbreiten.
розполо́женє, n. IV., Lage, Einrichtung, Zustand; Stimmung, Neigung. [geneigt.
розполо́жений, adj., eingerichtet;
розполо́-шити, p. v., -увати.
розполо́шу-вати, v. I. A.*), verscheuchen.
розпор-о́ти, p. v. -ювати.
ропо́рю-вати, v. I. A.*), auf-trennen, -schlitzen.
розпорошйти, p. v., zerstäuben.
розпо́рп-ати, p. v., -увати.
розпо́рпу-вати, v. I. A.*), auseinanderscharren.
розпоряджа́-ти, v. I. A., verfügen, anordnen. [поряджа́ти.
розпоря́джу-вати, v. I. A.*), роз-
розпоряд-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жа́ти.
розпорядимий, adj., verfügbar.
розпорядимість, f. V., Verfügung.
розпоря́док, m., Anordnung; Erlaß.
розпоч-а́ти, p. v., -ина́ти. [gen.
розпочина́ти, v., beginnen, anfan-
розпра́ва, f. I., Ab-, Verhandlung; Scheidung.
розпра́в-ити, p. v., -ля́ти.
розправля́-ти, v. I. A., verhandeln; ся sich scheiden; fertig werden.
розпрасува́ти, p. v., glätten.
розпро́даж, f., Ausverkauf.
розпро́д-ати, p. v., -увати.
розпро́ду-вати, v. I. A.*), (aus-) verkaufen, veräußern.
розпрост-е́рти, p. v., -ира́ти.
розпростира́ти, v., aus-breiten, -strecken. [schieden.
розпроща́ти ся, p. v., sich verab-
розпряга́-ти, v. I. A., ausspannen.
розпряг-чи́, p. v., -а́ти,
розпу́джу-вати, v. I. A.*), розполо́шувати.
розпу́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -женний, imp. -ь!), -жувати.
розпу́ка, f. I.*), Verzweiflung.
розпука́ти ся, v., zer-platzen, -springen, bersten, sich öffnen.
розпу́клина, f. I., Spalte, Kluft.
розпу́к-нути ся, p. v., -а́ти ся.
ро́зпуск, m. I., (2. s. -у), (Auf-) Lösung.
розпуска́ти, v., entlassen; verbreiten; auflösen, verdünnen.
розпу́ста, f. I., Ausgelassenheit.
розпус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
розпу́стний, adj., ausgelassen.
розпу́т-ати, p. v., -увати.
розпу́тє, n. IV., Scheide-, Irr-weg.
розпу́ту-вати, v. I. A.*), entwirren; -fesseln.
розпуча́-ти, v. I. A., verzweifeln.
розпу́ч-ли́вий, -ний, adj., verzweifelt.
роз-пяли́ти, p. v., -пина́ти.
розпя́тє, n. IV., Kreuzigung.
розра́да, f., Trost.
розра́джу-вати, v. I. A.*), trösten, abraten; ся sich anders beraten.
розра́д-ити, p. v., -жувати.
розран-и́ти, p. v., -ювати.
розра́ню-вати, v. I. A.*), Wunde aufreißen.
розрахо́ву-вати, v. I. A.*). berechnen; ся sich abrechnen.
розрах-ува́ти, p. v., -о́вувати.
ро́зрив, m. I., (2. s. -у), Riß; Bruch.
розрива́-ти, v. I. A., zer-, durch-reißen; ся sich zerstreuen.
ро́зрив-ка, f. I., (2. pl. -ок), Zerstreuung.
розри́ти, p. v., auf-, zer-wühlen.
розрíджу-вати, v. I. A.*), verdünnen.

розрі́д-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жувати.
розрі́жн-и́ти, p. v., -ня́ти. [den.
розрі́жня́-ти, v. I. A., unterschei-
ро́зріз, m. I., (2. s. -у), Durchschnitt; Gegensatz.
розрі́з-ати, p. v., -увати.
розрі́зу-вати, v. I. A.*), zer-, durch-schneiden.
розрі́зн-и́ти, p. v., -я́ти.
розрі́зня́-ти, v. I. A., entzweien.
розрі́ст, m., Wuchs, Entfaltung.
розрі́ша́ти, v., losbinden, dispen-
розріш-и́ти, p. v., -а́ти. [sieren.
розро́джу-вати ся, v. I. A.*), sich fortpflanzen (vermehren).
розрод-и́ти ся, p. v., -жувати ся.
розрої́ти ся, p. v., schwärmen.
росросто́-ти ся, v. I. A., aufwachsen, sich ausbreiten.
розрост-и́ ся, p. v., -а́ти ся.
розру́х, m., Unruhe, Aufruhr.
розру́-хати, p. v., -ша́ти.
розруша́ти, v., auf-rühren, -brin-
розру́ш-ити, p. v., -а́ти. [gen.
ро́зряд, m., Gattung, Abteilung.
розса́да, f. I., Setzpflanze.
розса́джу-вати, v. I. A.*), versetzen, -pflanzen; zersprengen.
розсад-и́ти, p. v., -жувати.
розсадни́к, m. I.*), (2. s. -á), Mistbeet, Pflanzstätte.
розсвита́ти, p. v., tagen.
розсьві́т, m., (2. s. -у), Morgendämmerung. [Dämmerung.
розсьві́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
розсьві́ти́ти ся, p. v., aufleuchten.
розсел-и́ти, p. v., -ювати. [deln.
розсе́лю-вати, v. I. A.*), ansie-
розсе́рджу-вати, v. I. A.*), erzürnen.
розсе́рд-ити, p. v., -жувати.
розсила́-ти, v. 1. A., aussenden.
розсил-и́ти, p. v., -ювати.
розси́лю-вати, v. I. A.*), aufbinden, -lösen.
розсип-а́ти, v. I. A., aus-, ver-, zer-streuen; ausschütten; ся zer-fallen, -bröckeln.
роз-си́пати, p. v., -сипа́ти.
розсиха́-ти, v. I. A., vor Trockenheit zerfallen. -streuen.
розсі́ва́-ти, v. I. A., aus-säen,
розсі́да́ти ся, v., sich auseinandersetzen; bersten.
розсі́дла́ти, p. v., absatteln.
розсі́пати, p. v., zerraufen.
розсі́́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
розсі́-чи́, p. v., zerhauen.
розсі́ян|сть, f. V., Zerstreutheit.
розсі́́-яти, p. v., -ва́ти.
розска́ку-вати ся, v. I. A.*), auseinander-, zer-springen.
розск-о́чити ся, p. v., -акувати ся.
розску́бати, p. v., zer-rupfen, -zausen.
розсла́в-ити, p. v., -лювати.
розсла́влю-вати, v. I. A.*), (Ruf) verbreiten. [suchen, erforschen.
розслі́́джу-вати, v. I. A.*), unter-
розслі́́д-и́ти, p. v., -жувати.
розслон-и́ти, p. v., II. A., -ювати.
розсло́ню-вати, v. I. A.*), enthüllen, aufdecken. [mutigen, -kühnen.
розсьмі́л-и́ти, p. v. II. A., er-
розсьмі́ши́ти, p. v., zum Lachen bringen.
розсьмія́ти ся, p. v., auflachen, in Lachen ausbrechen.
розсо́ха, f. I.*), Gabelholz.
розсоха́тий, adj., ästig, gabelig.
роз-става́ти ся, v., -луча́ти ся.
розста́в-ити, p. v., -ля́ти. [kation.
ро́зстав-ка, f., Aufstellung, Dislo-
розставля́ти, v., auseinanderstellen, aufstellen.
розста́йний, adj., Scheide-.
розстара́ти, p. v., besorgen, schaffen.

розста́-ти ся, p. v., **-ва́ти ся**.
розстел-и́ти, p. v., **-ювати**. [ten.
розсте́лю-вати, v. I. A.*), ausbrei-
розстеля́-ти, v. I. A., розсте́лювати. [nung, Zerrüttung.
ро́зстрій, m., Mißklang, Unord-
розстрі́л-ити, p. v., **-ювати**.
розстрі́лю-вати, v. I. A.*), erschießen; zerstreuen.
розстро-ї́ти, p. v., **-ювати**.
розстро́ю-вати, v. I. A.*), verstimmen, zerrütten, in Unordnung bringen.
розступа́ти ся, v., auseinandertreten, sich auftun.
розступ-и́ти ся, p. v., **-а́ти ся**.
розсува́ти, v., auseinander-rücken, -schieben. [teilung.
ро́зсуд, m. Ueberlegung; Beur-
розсуджа́-ти, v. I. A., розсу́джувати.
розсу́джу-вати, v. I. A.*), beurteilen, überlegen, schlichten, entscheiden.
розсуд-и́ти, p. v., **-жувати**.
розсудко́вий, adj., judiciös.
розсу́д-ливий, **-ний**, adj., verständig, klug. [keit, Klugheit.
розсу́дливість, f. V., Bedächtig-
ро́зсуд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ueberlegung, Verstand.
розсук-а́ти, p. v., **-увати**.
розсу́ку-вати, v. I. A.*), auseinanderdrehen.
розсу́-нути, p. v., **-ва́ти**.
розся́глий, adj., ausgedehnt.
розся́глість, f. V., Ausdehnung.
розтабори́ти ся, p. v., Lager aufschlagen.
розта́-нути, p. v., **-яти**.
роз-таска́ти, p. v., **-не́сти**. [zen.
розтача́ти, p. v., auseinanderwal-
розта́яти, p. v., auftauen, schmelzen.
ро́зтв-ір, m., Oeffnung, **-ором**, na p. adv., geöffnet.
розтвор-и́ти, p. v., **-яти**.
розтворя́-ти, v. I. A., öffnen, aufmachen. [-тира́ти.
роз-те́рти, p. v., (prs. u. imp. розі-),
роз-теря́ти, p. v., **-тра́тити**.
розт-ечи́ ся, p. v., **-тіка́ти ся**.
розтика́-ти, v. I. A., aufpropfen.
розтина́-ти, v. I. A., zerschneiden.
розтира́-ти, v. I. A., zerreiben.
розтиска́-ти, v. I. A., zerdrücken.
розтис-ну́ти, p. v., **-ка́ти**.
розті́ка́-ти ся, v. I. A., auseinander-fließen, -laufen.
розтовчи́, p. v., zerstoßen.
розто́ка, f. I.*), Auseinanderfließen; Flußarm.
розтолкува́ти, p. v., auseinandersetzen, erklären.
розтоп-и́ти, p. v., **-лювати**.
ро́зтопка, f. I.*), Schmelzen.
розто́плю-вати, v. I. A.*), (zer-) schmelzen.
розто́пний, adj., schmelzbar.
розто́рг-ати, p. v., **-увати**.
розто́ргу-вати, v. I. A.*), zerzausen, -reißen.
розторо́пний, adj., klug.
розторо́пність, f. V., Klugheit.
розторо́чити, p. v., aufschnüren.
розточ-и́ти, p. v., **-увати**.
розто́чу-вати, v. I. A*), verschwenden; zerfressen (Würmer).
розтра́та, f. I., Verschwendung.
розтра́-тити, p. v., **-чувати**. [risch.
розтра́тний, adj., verschwende-
розтрату-ва́ти, p. v. I. A.*), zertreten. [schwenden.
розтра́чу вати, v. I. A.*), ver-
розтри́нька-ти, p. v. I. A., розтри́нкувати. [тра́чувати.
розтри́ньку-вати, v. I. A.*), роз-
розтрі́паний, adj., zerstreut.

розтрі́скати, p. v., zerschmettern; ся bersten. [schmettern.
розт[о]ро́щ-ити, p. v. II. A.*), zer-
розтруб-и́ти, p. v., -лювати.
розтру́блю-вати, v. I. A.*), ausposaunen.
розтру́-тити, p. v., -чувати.
розтру́чу-вати, v. I. A.*), auseinanderstoßen.
розтряса́-ти, v. I. A., auseinander-, zer-streuen; durchschütteln, untersuchen.
розтряс-ти́, p. v., -а́ти.
розтяга́ти, v., aus-dehnen, -strekken, -spannen, -ziehen. [-streckt.
розтя́глий, adj., ausge-dehnt,
розтя́гл|ість, f. V., Ausdehnung.
розтяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
розтя́жний, adj., dehnbar.
розтя́жн|ість, f. V., Dehnbarkeit.
розт-я́ти, p. v., (prs. u. imp., розі-), -ина́ти.
ро́зум, m. I., (2. s. -у), Verstand, Vernunft. [Auffassung.
розумі́нє, n. IV., Verständnis,
розуміти, v., verstehen.
розу́мний, adj., verständig, klug.
розумні[й]ша́-ти, v. I. A., verständig werden. [Geist-.
розумо́вий, adj., Verstandes-,
розум*у*-ва́ти, v. I. A.*), schließen, urteilen. [aufbrausen.
розфу́кати ся, p. v., auffahren,
розх-апа́ти, p. v., -о́пити.
розхит-а́ти, p. v., -увати.
розхи́ту-вати, v. I. A.*), in Schwingung (Schwanken) brin-
ро́зхід, m., Auseinandergehen. [gen. Abschied; Ausgabe. [Scheide-.
розхідний, adj., divergierend;
розхлю́пати, p. v., ausgießen.
розходи́ти ся, v., auseinandergehen, sich zerstreuen; impers. es handelt sich (geht) um...
розхо́п-ити, p. v. II. A.*), -лювати,
розхо́плю-вати, v. I. A.*), auseinanderreißen, wegraffen.
розхрі́ста-ти, p. v. I. A., auf reißen, -knöpfen (Hemd).
розцви́сти ся, p. v., -та́ти ся.
розвита́-ти ся, v. I. A., aufblühen.
ро́зцьвіт, m., Blüte.
розцїка́вити, p. v., neugierig machen; ся, n. werden.
розчару-ва́ти, p. v., enttäuschen.
розчахн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), auseinander reißen, -spalten.
розчвертува́ти, p. v., vierteilen.
роз-чепи́ти, p. v., -чіпи́ти.
розчепі́р-ити, p. v. II. A., (imp. розчепі́р!), -ювати. [spreizen.
розчепі́рю-вати, v. I. A.*), aus-
розчереп-и́ти, p. v. II. A.*), in Scherben schlagen.
роз-чеса́ти, p. v., -чі́сувати.
ро́зчи́н, m. I., (2. s. -у), Lösung; -а, f. I., Sauerteig.
розчин-и́ти, p. v., -ювати.
розчи́ню-вати, v. I. A.*), (auf-) lösen; an-machen, -mischen; aufmachen, öffnen.
розчиня́-ти, v. I. A., розчи́нювати.
розчита́ти ся, p. v., sich ins Lesen vertiefen.
розчі́п-и́ти, p. v. II. A.*), -лювати.
розчі́плю-вати, v. I. A.*), aufknöpfen, -lösen.
розчі́су-вати, v. I. A.*), auseinander-, durch-kämmen.
розша́рп-ати, p. v., -увати.
розша́рпу-вати, v. I. A.*), zerreißen, -zausen. [den.
розша́стати, p. v., verschwen-
розшива́-ти, v. I. A., auftrennen.
розшир-и́ти, p. v., -я́ти.
розширя́-ти, v. I. A., aus-, verbreiten, erweitern, ausdehnen.
розши́-ти, p. v., -ва́ти.
розшмат[к]*у*-ва́ти, p. v. I. A.*), zer-stückeln, -fetzen.

розшнурóву-вати, v. I. A.*), auf-, aus schnüren.
розшнуру-вáти, p. v. I. A.*), розшнурóвувати.
розшпил-йти, p. v., -ювати.
розшпíлю-вати, v. I. A.*), öffnen (durch Entfernung der Nadel.)
розшпóрт-ати, p. v., -увати.
розшпóрту-вати, v. I. A.*), auseinanderscharren. [schrauben.
розшрубóву-вати, v. I. A.*), auf-
розшрубувáти, p. v., розшрубóвувати.
розшук-áти, p. v., -увати.
розшýку-вати, v. I. A.*), aussuchen, aufbringen.
розщепíти, p. v., aufknöpfen.
розщибáти, v., zer-schlagen, -spalten; ся sich den Kopf zerbrechen. [-reißen.
розщипáти, p. v., zer-rupfen,
розщінкá-ти, p. v. I. A., aufknöpfen (Hemd).
розщіпíти = розщепíти.
роз'ю́ш-ити, p. v. II. A.*), (imp. роз'ю́ш!) ergrimmen.
роз'яр-йти, p. v., -ювати.
роз'я́рю-вати, v. I. A.*), entflammen; ergrimmen.
роз'ясн-йти, p. v., -ювати.
роз'я́сню-вати, v. I. A.*), aufhellen, -heitern; -kläreu.
роз'ятр-йти, p. v., -ювати.
роз'я́трю-вати, v. I. A.*), reizen; eitern machen. [schwärmen.
ро-їти ся, v. II. B., (imp. рíй ся!)
рокú etc., siehe рік.
роковúй, adj. Jahres-.
рокóвúни, pl. f. I., Jahrestag.
рóкот, m. I., (2. s. -у), Getöse.
романьский, adj., romanisch.
ромб, m. I., Rhombus.
рон-йти, v. II. A., vergießen.
ропá, f. I., Salzwasser.
рóпіт m. I., (2. s. -у), Murren.
роптá-ти, v. I. A., murren.
ропýха, f. I.*), Kröte.
росá, f. I., der Tau.
росáда = розсáда.
росúн-а, f. I., -и́чка, -очка, f. I.*), dim. росá.
росúстий, adj., voll Tau.
рос-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -шý, vp. (з-)-шéний), be-tauen, -netzen.
росúця, f. II., dim. росá.
росíл, m. I., (2. s. -у), Suppe.
росíш-кй, pl. f. I., (2, -óк), Aeste am Geweih.
рóслий, adj., erwachsen.
рослúна etc., siehe ростúна.
росóха, f. I.*), Gabel, Sprosse.
росохáтий, adj., gabelig, ästig.
росоховáтий, adj., gabelförmig.
рост = ріст.
рост-й, v. I. B., (prt. рíс, рослá), wachsen, gedeihen; zunehmen, sich vermehren.
ростúна, f. I., Pflanze, Gewächs.
ростúнний, adj., Pflanzen-.
ростúннíсть, f. I., Vegetation.
ростиноїдний, adj., pflanzenfressend.
рост-йти, v. II. A., (prs. -щý), wachsen machen (lassen), ziehen.
рóстіч, f. V., wilde Flucht.
росяний, adj., Tau-.
рот, m. I., Mund; -ик, m. I.*), dim.
рóхка-ти, v. I. A., grunzen.
рóхкіт, m. I., (2. s. у.), Grunzen.
рочник, m. I.*), Jahrgang.
рóч(о)к, m. I.*), dim. рік.
руб, m. I., Hau, Schlag. [fällen.
рубá-ти, v. I. A., hacken, hauen,
рубáха, f. I.*), grobes Hemd.
рубáч, m. IV., (2. s. -á), Holzhacker. [(Münze); Heubaum.
руб(é)ль, m. II., (2. s. -я́), Rubel
руб(é)ць, m. II., (2. s. -я́), Saum, Naht, Narbe.
руб-йти, v. II. A.*), einsäumen.

рубн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), руба́ти.
руга́-ти, v. I. A., schmähen, lästern. verhöhnen.
руда́, f. I., Erz; Rost.
руда́вий, adj., erzfarbig.
руди́й, adj., rothaarig. [den.
руді́-ти, v. I. A., (fuchs-)rot wer
рудни́й, adj., erzhaltig. [werk.
рудни́к, m. I.*), (2. s. -á), Berg-
рудоко́п, m. I., Bergmann.
ру́жа = ро́жа.
ру́жо = ору́же. [ruinieren.
руйну́-ва́ти, v. I. A.*), zerstören,
рука́, f. I.*), Hand, Arm.
рука́в, m. I., (2. s. -á), Aermel.
рукави́-ця, f. II., Handschuh; -чка, f. I.*), (2. pl. -чо́к), dim. [macher.
рукави́чник, m. I.*), Handschuh-
рукоді́льний adj., Manufaktur-.
рукоді́льни-к, m. I.*), Handarbeiter; -ця, f. II., -in.
рукоді́льня, f. II., Manufaktur.
руко́пись, f. V., Handschrift.
рукопи́сний, adj., handschriftlich.
рукотво́рний, adj., von Menschenhand gemacht.
рукоя́ть, f. V., (Hand-)Griff, -habe.
рум, m. I., (2. s. -y), Rum
рума́к, m. I., (2. s. -á), Roß.
румеґа́-ти, v. I. A., wiedekauen.
румеґа́вці, pl. m. II., Wiederkäuer.
румови́-на, f. I., -ско, n. I.*), -ще, n. II., Schutt. [Röte.
румя́н(е́)ць, m. II., (Gesichts-
румя́ний, adj., rot(wangig).
румян-и́ти, v. II. A., röten; ся erröten.
румяні́-ти, v. I. A., румяни́ти ся.
румя́н(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Kamille. [rie. Gang.
рундю́к, m. I.*), (2. s. -á), Gale-
рундуч(о́)к, m. I.*), dim. рундю́к.
ру́но, n. I., Vließ.
ру́нта-ти, v. I A., руша́ти.
ру́ра, f. I., Röhre.
Ру́сь, f. V., Ruthenien. [Nymphe.
руса́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
ру́сий, adj., blond.
Ру́син, m. I., (2. pl. 1. -и́), Ruthen-e; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
рускáль = рискáль.
ру́ский, adj., ruthenisch.
рус-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Flußbett.
ру-сти́, v. I. A., brüllen.
руся́вий = ру́сий.
ру́та, f. I., Raute. [gung, Betrieb.
рух, m. I., (2. u. 7. -y), Bewe-
ру́ха-ти, v. I. A., rühren, bewegen.
рухли́вий, adj., beweglich, rührig, flink.
рухли́вість, f. V., Regsamkeit.
рухн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), hinstürzen; sich drängen.
рухо́мий, adj., beweglich.
рухо́мість, f. V., bewegliches Gut.
руч, на свою руч, auf eigene Faust.
руча́й, m. III., Bach. [hen.
руча́-ти, v. I. A., bürgen, gutsteрученя́та, pl. n. V., dim. рука́.
ручи́тель, m. II., Bürge; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к).
руч-и́ти, v. II A.*), -а́ти.
ру́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. рука́; Handgriff, Henkel, (Fe-
ручни́й, adj., Hand-. [der-)Halter.
ручни́к, m. I.*), (2. s. -á), Handtuch.
ручни́ця, f. II., Flinte.
руш!, int., marsch! fort!
руша́-ти, v. I. A., (an-, be-)rühren, rücken, in Bewegung setzen, aufbrechen, sich aufmachen; рушай! fort! vorwärts!
ру́ш-ити, p. v., II. A.*), (imp. руш!) [-а́ти.
рушни́к = ручни́к.
рушни́ця = ручни́ця.
рущина́, f. I., ruthenische Sprache.
ряб-а́тий, -и́й, adj., bunt; blatternarbig.

рябúна, f. I., Eberesche; Blatternarbe.
ряд, m. I., (2. s. ý), Reihe, Glied, Ordnung, Klasse; Regierung.
рядúтель, m. II., Verwalter.
ряд-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), herrschen, regieren, verwalten.
рядний, adj., ordentlich. [wand.
рядн-úна, f. I., ó, n. I., Tuch, Lein-
рядовúй, adj., Reihen-, Ordnungs-.
рядóм, adv., in einer Reihe.
ря́жа, f. IV., Geschirr, Gerät.
ря́са́, f. I., Falte; Priesterkleid.
ря́ска = ріска.
рясний, = рісний.

С.

с, präp., siehe з!
са́баш, m. IV., Sabbat. [cher.
са[га]йда́к, m. I.*), (2. s. -á), Köса́д, m. I., (2. s. -ý), Obstgarten.
са́джа, f. IV., Ruß. [Satzteich.
са́джав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
са[д]жá-ти, v. I. A., setzen; pflanzen; ся prunken.
сад-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), жáти.
садівни́цтво, n. I. Obstbau.
садівни́чий, adj., Obstbau-.
садівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Obstgärtner. [wunde.
сад-нó, n. I., (2. pl. éн), Quetsch-
садовúй, adj., Obstgarten-.
садовúна, f. I., Obst. [derlassen.
садов-úти, v. II. A.*), setzen, nie
са́жа = са́джа.
са́жавка = са́джавка.
сажáти = саджáти.
саженúцї, pl. f. II., розса́да.
сак, m. I.*), Netz.
са́ква, f. I., Quersack; бесáра.
саламáха, f. I.*, Gurkensalat.
салáш, m. IV., (2. s. -á), Feldhütte.
са́лба, f. I., Halsschmuck.
салі́тра, f. I., Salpeter.
са́ло, n. I., Fett, Speck.
сам, -á, -ó, pron., = adj., selbst, **са́ме**, adv., eben, gerade. [allein.
са́м(е)ць, m. II., Männchen.
самúй, pron. = adj., selbst; allein; eben der; lauter.
самúця, f. II., Weibchen.
самі́-ський, -сінький, ganz allein.
самóтнúй, adj., einsam.
само- etc., selbst-, allein- etc.
самовáр, m. I., Teemaschine.
самові́льний, adj., willkürlich.
самовлáсть, f., Alleinherschaft.
самовлáстний, adj., despotisch.
самовлáстність, f. V., Despotismus. [-sinnig.
самово́льний, adj., eigen-willig,
самово́ля, f. II., Willkür, Mutwille.
самоді́льний, adj., selbsttätig.
самоді́льність, f. V., Selbsttätigkeit.
самозва́н(е)ць, m. II., Usurpator.
самозву́к, m., Selbstlaut.
самолю́б, m. I., Egoist.
самолю́бний, adj., selbstsüchtig..
самолю́бство, n. I., Eigenliebe.
самопáл, m. I., Luntenflinte.
самóпас, adv., allein (ohne Aufsicht). [kenntnis.
самопі́знане, n. IV., Selbster-
саморо́дний, adj., selbsterzeugt, natürlich, originell. [wußt.
самосьві́домий, adj., selbstbe-
самосьві́домість, f., Selbstbewußtsein.
самості́йний, adj., selbständig.
самості́йність, f. V., Selbstständigkeit.
самосу́д, m., freies Gerichtswesen.
самосу́дний, adj., selbstrichtend.
самотá, f. I., Einsamkeit.
самóтний = самітнúй.

самоубі́йник, m., Selbsmörder.
самоу́к, m. I.*), Autodidakt.
самоупра́ва, f., Selbstverwaltung.
самоупра́вний, adj., autonom.
самохва́ль-ба́, f., -ство, n. I., Selbstlob.
самохі́ть, adv., freiwillig.
самохі́тний, adj., freiwillig.
самоцьві́т, m., Edelstein.
са́н-и, pl. f. V., (6. -ьми́), Schlitten.
са́н-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Schlittenbaum; pl. Schlitten. [fahren.
санку-ва́ти ся, v. I. A.*), Schlitten
санн-ий, adj., (-а́ доро́га) Schlitten(weg). [stätisch.
санови́тий, adj., vornehm, majesanoч-ки́, pl. f. I., (2. -о́к); санча́та, pl. n. V., dim. санки́.
са́па, f. I., Hacke, Haindel.
сапа́льник, m. I.*), Behacker.
са́па-ти, v. I. A., schnauben; keuchen.
сапа́-ти, v. I. A., behacken.
са́пивно, n. I.*), Hackenstiel.
са́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. са́па.
сапя́н, m. I., (2. s. -у), Saffian.
сапяно́вий, adj., Saffian-.
сапя́нці, pl. m. II., Saffianschuhe.
сара́ка, (m.) f. I.*), armer Schlucker.
саранча́, f. IV., Heuschrecke.
сард-е́ля, f. II., -и́нка, f. I.*), (2. pl. -ино́к), Sardelle.
сафя́н = сапя́н.
са́хар = цу́кор.
свавільний, adj., ausgelassen.
свавол-ити, v. II. A., (imp. -ь), ausgelassen sein. [wille.
сваволя, f. II., Uebermut, Mut-
свар-и́ти, v. II. A., zanken; ся streiten.
сва́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zank, Streit. [süchtig.
свар-ки́й, -ли́вий, adj., zank-
сварли́вість, f. V., Streitsucht.
сват, m. I., Heiratsstifter; Schwä-
сва́тане, n. IV., Brautwerbung. [ger.
сва́та-ти, v. I. A., werben.
сва́ха, f. I.*), Brautwerberin; Schwägerin. [сва́ха.
сва́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); dim.
све́кла, f. I., бура́к.
све́к(о)р, m. I., Schwiegervater.
свекру́ха, f. I.*), Schwiegermutter.
сверби́гуз, m. I., Hagebutte.
сверб-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), jucken.
свербя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Jucken; Krätze. [Bohrer.
све́рд-(е)л, m. I., -лик, m. I.*),
све́рлик = све́рдлик. [Grille.
свер-ч(о́)к, -ш(о́)к, -щ(о́)к, m. I.*),
свина́р, m. II, (2. s. -я́), Schweinehirt.
свини́на, f. I., Schweinefleisch.
свин-и́ти, v. II. A., besudeln.
сви́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. свиня́.
свинова́тий, adj., schweinisch.
свинопа́с, m. I., свина́р.
сви́ньский, adj., schweinisch, Schweine-.
свиня́, f. II., Schwein; безро́га.
сви́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), свиста́ти.
свист, m. I., (2. s. -у), Pfiff.
сви́став-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Pfeife.
свист-а́ти, v. I. B., (prt. -а́в, prs. -щу, imp. -щи́), pfeifen.
свисту́н, m. I., (2. s. -а́). Gimpel.
сви́т-а, f. I., Rock, Mantel; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
свита́-ти, v. I. A., tagen.
свищ, m. IV., Murmeltier.
сьві́д-ім, -омий, adj., bewußt.
сьві́д(о)к, m. I.*), Zeuge.
сьві́домість, f. V., Bewußtsein.
сьві́до́цтво, n. I., Zeugnis.
сьві́дч-ити, v. II. A.*), zeugen.

сьві́жий, adj., frisch.
сьві́ж-и́ти, v. II. A.*), erfrischen.
св-ій, -о́я, -о́е, pron., = adj., (m. u. n.: 6. u. 7. s. -о́їм; f. 3. u. 7. s. -о́їй, 4. -о́ю, 6. -о́єю; pl. 1. -о́ї, 2. u. 7. -о́їх, 3. -о́їм, 6. -о́їми), sein; eigen; verwandt.
свійськи́й, adj., zahm.
сьві́т, m. I., Welt; Licht.
сьві́тильний, adj., Leucht-, Licht-.
сьві́тильник, m. I.*), Lampe.
сьві́тило, n. I., Leuchte.
сьві́тильце, n. III., dim. сьві́тло.
сьві́т-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. (за-)-че́ний), leuchten, scheinen, glänzen.
сьві́тич, m. IV., Leuchter.
сьві́тлий, adj., hell, licht, klar; erlaucht; gebildet.
сьві́тли́ця, f. II., Zimmer.
сьві́тл'ість, f. V., Durchlaucht.
сьві́тло, n. I., Licht, Glanz, Helle.
сьві́тлови́й, adj., Licht-.
сьві́тлоно́сний, adj., lichttragend.
сьві́тлу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Leuchtkäfer. [hanniswurm.
сьві́тля́к, m. I.*), (2. s. -á), Jo-
сьві́тови́й, adj., Welt-.
сьві́тогля́д, m. I., (2. s. -у), Weltanschauung.
сьві́точ, m. IV., Leuchte.
сьві́тський, adj., weltlich.
сьві́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kerze.
сьві́чник, m. I.*), Leuchter.
свобі́дний, adj., frei, ungezwungen.
свобі́дн'ість, f. V., Freiheit; Ungezwungenheit.
свобода́, f. I., Freiheit.
сво-е́, -я́, siehe свій.
сво-и́ти, v. II. B., zähmen.
свойстве́нний, adj., eigentümlich.
свойстве́нн'ість, f. V., Eigentümlichkeit.
свойство́, n. I., Eigenschaft.
сво́ло-к, m. I., (7. s. -ц̆), Tragbalken.
сво́р[е]нь, m. II., Sperrnagel.
своя́к, m. I.*), (2. s. á), Anverwandter.
сьвят = сьвяти́й.
сьвят(е́)ць, m. II., Scheinheiliger.
сьвяти́й, adj., heilig.
сьвяти́ня, f. II., Tempel.
сьвят-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), heiligen; weihen; ся geheiligt werden, gesegnet sein.
сьвя́т'ість, f. V., Heiligkeit.
сьвятку-ва́ти, v. I. A.*), feiern.
сьвя́то, n. I., Feier-, Fest-tag, Fest.
сьвято́чний, adj., Fest-, feierlich.
сьвято́чн'ість, f. V., Feierlichkeit.
сьвяще́нник, m. I.*), Priester.
се́бний, adj., mutig.
себто, d. i.
сегобі́чний, adj., diesseitig.
сего́дн-е, -и, -я, adv., heute.
сего́днішний, adj., heutig.
сеголі́тний, adj., heurig.
сегоча́сний, adj., gegenwärtig.
сей, ся, се, pron., (m. u. n.: s. 2. се́-го, 3. -му, 6. сим, 7. сїм; f. 2. се́ї, 3. u. 7. сїй, 4. сю, 6. се́ю; pl. 1. сі, 2. u. 7. сих, 3. сим, 6. си́ми), dieser.
селе́дець = оселе́дець.
се́лезень, m. II. ка́чур.
селезі́н-ка, f. I., (2. pl. -о́к), Milz.
сел-и́ти, v. II. A., ansiedeln.
се́лище, n. II., Ansiedlung.
село́, n. I., (pl. 1. се́ла, 2. сїл), Dorf.
се́льце́, n. III., dim. село́.
селю́-к, m. I.*), -х, m. I., (7. -у), Dorfbewohner. [Dorfbewohner.
селя-ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н),
селя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Dorfbewohnerin.
селя́ньский, adj., Dorf-.
семе́йний, adj., Familien-.

семе́йство, n. I., роди́на.
семера́кий, adj., siebenfach.
се́меро, num., sieben.
семи- etc., sieben- etc.
се́мий, num. = adj., siebenter.
сем-я́, f. III., роди́на.
се́рба-ти, v. I. A., schlürfen.
се́рбн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), се́рбати.
се́рга, f. I.*), Ohrring (ковто́к).
серда́к, m. I.*), (2. s. -á), сїра́к.
серде́га, m. = f. I.*), armer Wicht.
се́рденько, n. I.*), dim. се́рце.
серде́-чний, -шний, adj., herzlich.
се́рд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), erzürnen, zornig machen; ся zornig sein.
серди́тий, adj., zornig. [inmitten.
серед, präp. 2., zwischen, unter,
середа́, f. I., Mittwoch.
середзе́мний, adj., mittelländisch.
сере́ди́на, f. I., Mitte, Inneres.
сере́дний, adj., mittlerer; mittelmäßig. [nacht.
середо-пі́вно́чи, adv., um Mitter-
сере́допі́сте, n. IV., Mittfasten.
середу́дня, adv., zur Mittagszeit.
середу́щий, adj., mittlerer, Mittel-.
сере́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. сéрга.
серна́, f. I., Reh.
серни́на, f. I., Rehfleisch.
серню́к, m. I.*), (2. s. -á), Rehbock.
серня́, m. V., -тко, n. I.*), junges Reh.
серп, m. I., Sichel.
се́рпан(о)к, m. I.*), Schleier; Mull.
серпанко́вий, adj., aus Mull.
се́рп(е)нь, m. II., August.
се́рпик, m. I.*), dim. серп.
серпов-а́тий, -о́вий, adj., sichelförmig. [Inneres; Mark.
се́р-це, n. III., (2. pl. -де́ць), Herz;
серцева́тий, adj., herzförmig.
серце́вий, adj., Herz-. [Schwester.
сест-ра́, f. I., (2. pl. -ép),
се́стри́н, adj., der Schwester.
сестри́ця, f. II., сестра́.
сестри́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. сестра́. [f. II., Nichte.
сестрі́н-(е)ць, m. II., Neffe; -иця,
сестрі́нний, adj., geschwisterlich.
сива́вий, adj., graulich.
сива́к, m. I.*), (2. s. -á), Graukopf.
си́вий, adj., grau.
сивина́, f. I., graues Haar.
си́ві-ти, v. I. A., grau werden, ergrauen.
си́вни́й, adj., рясни́й.
сивобо́ро́дий, adj., graubärtig.
сивово́ло́сий, adj., grauhaarig.
сивоголо́вий, adj., grauköpfig.
сивоо́кий, adj., grauäugig. [bart.
сивоу́сий, adj., mit grauen Schnur-
сиву́ха, f. I.*), горі́вка.
си́дженє, n. IV., das Sitzen.
сиді́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wärterin.
сид-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, prt. -і́в, vp. -жений), sitzen.
си́зий, adj., blau. [wohnen.
сизокри́лий, adj., blauschwingig.
сик, m. I.*), (2. s. -y), Gezisch.
си́кав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spritze.
си́ка-ти, v. I. A., spritzen.
сикли́ни, pl. f. I., Urin. [си́кати.
си́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
си́ла, f. I., Stärke, Kraft, Macht, Gewalt; Menge. [mensch.
сила́ч, m. IV., (2. s. -á), Kraft-
силе́нний, adj., mächtig.
сил-и́ти, v. II. A., силя́ти.
сил-и́ти ся, v. II. A., sich anstrengen.
си́лище, n. II., Kampfplatz.
си́лком, adv., mit Gewalt.
силку-ва́ти ся, v. I. A.*), sich laben; sich anstrengen. [mächtig.
си́льний, adj., kräftig, stark,

силó, n. I., Fangschlinge.
силомі́ць, adv., mit Gewalt.
си́лу-вати, v. I. A.*), nötigen, zwingen; ся sich anstrengen (bemühen). [dim. силó,
сил-ьцé, n. III., (2. pl. -е́ць),
силя́-ти, v. I. A., fädeln.
син, m. I., (1. pl. -и́), Sohn.
синь, f. V., Bläue.
син(е́)ць, m. II., blauer Fleck.
синйск-о, m. I.*), aug. син.
син-йти, v. II. A., blau färben.
синй-ця, f. II., Meise; -чка, f. I.*), (2. pl. -чóк), dim.
синівский, adj., Sohnes-.
си́нї-ти, v. I. A., blau werden.
синова́, f. = adj., Schwiegertochter.
синоо́кий, adj., blauäugig.
синю́к, m. I.*), (2. s. -á), Blaumeise.
синя́вий, adj., bläulich.
син-я́к, m. I.*), (2. s. -á), -е́ць.
сип, m. I., (2. s. -у), Schutt.
си́п-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. 1. s. си́пл-ю, 3. pl. -ють, imp. сип, -мо, -те), schütten; streuen.
сип-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), zischen.
сипкúй, adj., kleinkörnig, schütter.
си́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
сир, m. I., Käse. [си́пати.
си́рватка, f. I.*), Molken.
си́р(е́)ць, m. II., dim. сир. [roh.
сир-и́й, adj., roh; -і́с[їн]ький, ganz
си́рість, f. V., Feuchtigkeit; roher Zustand. [си́рота.
сирі́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
сирі́тский, adj., Waisen-.
сирі́тство, n. I., Waisenstand.
си́рний, adj., Käse-.
сирови́ця, f. II., Salzwasser.
сироїж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Milchschwamm.
си́рота, f. I., (2. pl. сирі́т), Waise.
сироти́на, f. I., си́рота.
сироти́ньский = сирі́тский.
сирот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (о-)-че́ний), zu Waisen machen.
сиса́льний, adj., Saug-.
сиса́л-ьце, n. III., (2. pl. -е́ць), Saugrüssel.
сить, f. V., Sattheit; Fettigkeit.
сита́, f. I., Honigwasser.
сите́нький, adj., fett.
си́тий, adj., fett, satt.
сит-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (на-)че́ний), sättigen, fett machen.
си́тість, f. V., Fettigkeit. [си́то.
си́т-ко, n. I.*), -це́, n. III., dim.
ситний, adj., sättigend. [macher.
ситни́к, m. I.*), (2. s. -á), Sieb-
си́то, n. I., Sieb.
сич, m. IV., (2. s. -á), Eule. [сипі́ти.
сич-а́ти, v. II. A.*), (prt. -áв),
сия́-ти, v. I. A., leuchten, strahlen.
сї, pl. von сей.
сїв, m. I., (2. s. -у), Saat.
сїва́ч, m. IV., (2. s. á), Sämann.
сїва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sä-
сївба́, f. I., Saat. [maschine.
сївки́й, adj., ausgiebig (Samen).
сїдь, f. V., das Grau der Haare.
сї́дало, n. I., Sitz.
сїда́-ти, v. I. A., sich setzen.
сїде́леч-ко, n. I.*), (2. pl. -ок),
сїдúна, f. I., сїдь. [dim. сїлло́.
сїд-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Sattel.
сїдля́р, m. II., (2. s. -я́), Sattler.
сїдо- etc., siehe сиво- etc!
сїйба́ = сївба́.
сі́к, m. I.*), (2. s. соку), сок.
сїканúна, f. I., Hackfleisch.
сі́ка-ти ся, v. I. A., losgehen, herfallen. [messer.
сїка́ч, m. IV., (2. s. -á), Hack-
сїкти́ = сїчи́.
сі́ль, f. V., Salz.
сільний, adj., Salz-. [f. I.*), dim.
сільни́-ця, f. II., Salzfaß; -чка,

сїльский, adj., Dorf-, ländlich.
сїл-ьцé, n. III., (2. pl. -éць), сильцé.
сїм, num., sieben; -деся́ть, 70; -на́[й]цять, 17; -со́т, 700.
сі́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Siebener.
сі́мя, (n. = імя́ oder 1. u. 4. сі́м-я, 3. u. 7. -ю, 6. -ям); (Hanf-)Same.
сїм-я́, f. III., роди́на.
сїмяни́й = роди́нний.
сі́ни, pl. f. V., Vorhaus.
сїнни́й, adj, Vorhaus-.
сїнни́к, m. I.*), (2. s. -á), Strohsack.
сі́но, n. I, Heu.
сїно́жа́ть, f. V., Heuwiese.
сїножа́тний, adj., Wiesen-.
сїноко́си, pl. m. I., Heumahd.
сїнцé, n. III., dim. сі́но.
сїнцї́, pl. m. II., dim. сі́ни.
сі́па-ти, v. I. A., zerren, reißen, zausen. [сі́пати.
сі́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
сїра́к, m. I.*), (2. s. -á), Bauernmantel.
сірачи́на, f. I., dim. сїра́к.
сі́рий = си́вий. [grauen.
сїрі́-ти, v. I. A., grau werden,
сі́рка, f. I.*), Schwefel.
сі́рковий, adj., Schwefel-.
сі́рни́к, m. I.*), (2. s. -á), Zündholz.
сі́ро- etc., siehe си́во- etc.
сі́ро́ма, m. = f. I., сара́ка.
сі́рча́ний = сїрковий.
сі́рчи́стий, adj., schwefelig.
сі́сти, p. v. I. B., (prs. ся́д-у..., prt. сі́в, imp. сядь), sich setzen.
сі́ть, f. V., сі́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Netz.
сі́тковáтий, adj., netzförmig.
сі́тни́к, m. I.*), (2. s. -á), Binse.
сітча́тий, adj., Netz-. [Netzhaut.
сі́тча́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
сі́ча, f. IV., Schlacht.
сі́ч(е)нь, m. II., Jänner.
сі́чи, v. I. B., (prt. сі́к, -ла), hacken; niedermachen.
сі́чка, f. I.*), Häcksel. [schneider.
сі́чкáр, m. II., (2. s. -á), Häcksel-
сі́чкáр-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Häckselmaschine.
сі́чний, adj., Schneide-.
сія́тельство, n. I., Durchlaucht.
сі́-яти, v. I. A., (prt. -яв), säen; [sieben.
сія́ти = сия́ти.
сія́ч = сіва́ч. [winseln.
скавул-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в),
ска́же́ний, adj., wütend, rasend.
скаженúна, f. I., Wutkrankheit.
скажéн:ість, f. V., Wut.
скажені́-ти, v. I. A., wüten, rasen, toben.
ска́за, f. I., Fleck, Mangel.
ска́зано, wie gesagt.
сказ-а́ти, p. v., каза́ти.
сказ-и́ти, p. v., кази́ти.
сказíв-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zeiger, Fingerzeig.
ска́зка, f. Märchen. [hüpfen.
скака́-ти, v. I. A., springen,
скакýн, m. I., (2. s. -á), Grashüpfer.
ска́ла, f. I., (pl. 1. ска́ли), Fels.
скаламути́ти, p. v., trüben.
скалúн(е)ць, m. II., Feldspat..
скалú-нний, -стий, adj., felsig.
скал-и́ти, v. II. A., (зу́би, Zähne) fletschen. [beschädigen (körp.)
скалі́чити, p. v., verstümmeln,
скалїчі́-ти, p. v., I. A., Krüppel werden. [Muschel.
ска́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Splitter;
ска́льний, adj., Felsen-.
скалу́б-а, -ина, f. I., Spalte.
скаля́ти, p. v., besudeln.
скамені́ти, p. v., versteinern.
скап, m. I., Traufe. [vollbringen.
скапа́рити, p. v., leidlich (elend)
ска́пати, p. v., abtriefen; ся schwinden.

скапра́ві-ти, p. v. I. A., triefäugig werden.
ска́пу-вати, v. I. A.*), herab-[tröpfeln.
скаралу́ща, f. IV., Schale. [werden.
скара́ска-ти ся, p. v. I. A., los-
скара́ти, p. v., (be-)strafen. [Ärar.
скарб, m. I., (2. s. -у), Schatz;
ска́рбник, m. I., Schatzmeister.
скарбни́ця, f. II., Schatzkammer.
скарбо́вий, adj., wertvoll; ärarisch.
скарбо́вiсть f. V., Finanzwesen.
скарбо́на, f. I., Sparbüchse.
ска́рга, f. I.*), Klage.
ска́рж-ити, v. I. A.*), (imp. скарж!), klagen, ся sich beklagen.
скарлятúна, f. I., Scharlach.
скарта́ти, p. v., rügen.
скасува́ти, p. v., касува́ти.
ска́тер-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); -ть, f. V., о́брус.
скатува́ти, p. v., катува́ти.
сквап-ли́вий, -ний, adj., eilig, rasch.
сква́пнiсть, f. V., Eile, Hast.
сква́сити ся, p. v., sauere Miene machen.
сквасні́ти, p. v., sauer werden.
сквернь, f. V., Unflat, Scheusal.
сквéрний, adj., unrein, sündhaft.
сквéрн-йти, v. II. A., verunreinigen, beflecken.
скелúстий = скалúстий.
скéля, f. II., скала́.
скерва́в-ити, p. v. II. A.*), (imp. скерва́в), blutig schlagen.
скúба, f. I., Scholle.
скибúстий, adj., schollig. [скúба.
скúб-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
скигл-і́ти, v. II. A., jammern, wimmern.
скúгля, f. II., Kiebitz. [werfen.
скида́ти, v., (ab-, zusammen-)
скúнути, p. v., скида́ти. [reißen.
скипа́-ти, v. I. A., spalten; stechen,
скипíти, p. v., (prt. -íв), ab-sieden, kochen.
скúп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spleiße, Spann.
скúрта = стúрта. [abgähren.
скиса́-ти, v. I. A., sauer werden,
скúслий, adj., sauer geworden.
скúс нути, p. v. -а́ти.
скит, m. I., Einsiedelei.
скита́л(е)ць, m. II., Nomade.
скита́льство, n. I., Nomadenleben.
скита́-ти ся, v. I. A., herumziehen.
скік, -íць, int., husch!
скíльк-и, -о, adv., wieviel, soviel; oc. insofern.
скíлькiсть, f. V., Quantität.
скíльчити ся, p. v., keimen.
скíн, m. I. (2. s. скону), Lebensende. [enden, sterben.
скінчúти, p. v., beenden; ся ver-
скíра f. I., Haut.
скірúстий, adj., häutig.
скíряний, adj., ledern.
скíс, на с., adv., schräg, schief.
скісний, adj., schräg, schief.
склад, m. I., (2. s. -у), Niederlage, Lager; Zusammenhang, Ordnung; Silbe.
склада́-ти, v. I. A., zusammenlegen; wälzen (auf jmd.); ся; bestehen (aus); sich verlassen; sich treffen. [setzer.
складáч, m. IV., (2. s. -á), Schrift-
скла́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sammlung; Falte.
скла́дний, adj., passend, übereinstimmend; geschickt.
скла́днiсть, f. V., Übereinstimmung; Geschicklichkeit.
скла́д-ня, f. II., (2. pl. -ень), Syntax.
складовúй, adj., Bestand-.
скла́-сти, p. v., -да́ти.
склеї́ти, p. v., zusammenleimen.
склеп, m. I. (2. s. -у), Gewölb, Laden.

склепа́р, m. II., (2. s. -я́), Händler.
склеп-и́ти, p. v. II. A.*), -лювати.
склепі́нє, n. IV., Wölbung.
склепл́ю-вати, v. I. A.*), wölben; ся sich schließen. [rufen.
склика́-ти, v. I. A., zusammen-
склика́ти, p. v., склика́ти.
скл́он, m. I., (2 s. склону), Abhang;
скл́онний, adj., geneigt. [Neigung.
скло, n. I., Glas.
склон-и́ти, p. v., -я́ти.
скло́нний = схильний.
скло́нн́ість, f. V., Neigung.
склоня́-ти, v. I. A., neigen, biegen.
склянний, adj., gläsern; Glas.
скля́н-ка, f. I., (2. pl. -о́к), Glas, Flasche. [скля́нка.
скля́н-очка, f. I.*), -чи́на, f. I., dim.
скляр, m. II., (2. s. -я́), Glaser.
ско́б-а́, f. I., Klammer; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
скобо́т-а́ти, v. I. B., (prt. -а́в, prs. -чу, imp. -ч!), kitzeln.
скоботли́вий, adj., kitzlig.
сковоро́да, f. I., Pfanne.
скоїти, p. v., anstellen; ся sich ereignen.
скок, m. I.*), (2. s. -у), Sprung,
ско́кн-ути, v. I. B., (prt. -ув), springen.
сколі́нч-ити ся, p. v. II. A.*), (prt. сколі́нч!), lahm werden.
сколоти́ти, p. v., vermischen, schütteln.
скона́ти, p. v., sterben.
скоп-а́ти, p. v., -увати.
скоп(е́)ць, m. II., Kübel, kl. Gefäß.
ско́пу-вати, v. I. A.*), ab-, zusammen-graben.
ско́рбний, adj., traurig.
скорбо́та, f. I., Trauer, Kummer.
ско́рий, adj., schnell, flink.
скориста́ти, p. v., користа́ти.
скор-и́ти, v. II. A., eilen.
ско́р́ість, f. V., Schnelligkeit.
скоро, conj., sobald, wenn.
скоро- etc., schnell- etc.
скоро́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь!), rechen.
ско́ром, m. I., (2. s. -у); -а, f. I., Fleisch- u. Milchspeise.
скоро́м-ити, v. II. A.*), befetten; ся essen (ско́ро́м).
скоро́мний, adj., fett.
скоро́пись, f. V., Schnellschrift.
скоро́ченє, n. IV., Abkürzung.
скорт-і́ти, impers. v. II. A., (prt. -і́ло), gelüsten. [beerbaum.
ско́ру́х, m. I.*), (2. s. -у), Vogel-
ско́рчити, p. v., zusammenziehen, krümmen. [scheel.
ско́са, adv., schief, schielend,
ско́сий, adj., schräg, schief.
скоси́ти, p. v., abmähen.
скостені́ти, p. v., erstarren.
скот, m. I., -и́на, f. I., худо́ба.
скота́рство, n. I., Viehzucht.
скоти́ти, p. v., ско́чувати.
ско́ч-ити, p. v. II. A.*), (imp. скоч!), ско́кнути. [wälzen.
ско́чу-вати, v. I. A.*), (hin)ab-
скошту́ва́ти, p. v., verkosten.
скрань, f. V., Schläfe.
скране́вий, adj., Schläfen-.
скра́яти, p. v., herunter-, ab-schneiden.
скре́б-ло, n. I., (2. pl. -е́л), згре́бло.
скребт-а́ти, v. I. B., (prt. -а́в, prs. -чу, imp. -чи́), (ab)schaben.
скре́г-іт, m. I., (2. s. -оту), Knirschen. [kreischend.
скрегі́тли́вий, adj., knirschend,
скрегот-а́ти, v. I. B., (prt. -а́в, prs. -чу, imp. -чи́), knirschen; krächzen; kreischen.
скрегу́л(е)ць, m. II., Sperber.
скрепта́ти, = скребта́ти. [-hehlen.
скрива́-ти v. I. A., ver-bergen,
скри́вдити, p. v., кри́вдити.
скриви́ти, p. v., криви́ти.

скрижа́ль, f. V., (Gesetzes-)tafel.
скрик, m., Aufschrei.
скри́кнути, p. v., aufschreien.
скри́н-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. скри́ня.
скри́ня, f. II., Lade, Koffer.
скриня́р, m. II., (2. s. -я́), Ladenmacher.
скрип, m. I., (2. s. -у), Knarren.
скрип-і́ти, v. II. A.*), (prt. -ів), knarren.
скри́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Geige.
скрипли́вий, adj., knarrend.
скри́пник, m. I.*), (pl. 1. -и́), Geiger. [dim. скри́пка.
скри́поч-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к),
скри́-ти, p. v., -ва́ти.
скри́т-ий, -ний, adj., verborgen; verschlossen.
скри́тність, f. V., Verschlossenheit.
скри́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Schlupfwinkel.
скрича́ти, p. v., schreien, rufen.
скриши́ти, p. v., zer-bröckeln, malmen
скрізь, adv., überall. [schneiden.
скріп-и́ти, p. v., -ля́ти.
скріпля́-ти, v. I. A., festigen, stärken, kräftigen. [schneiden.
скро-и́ти, p. v. II. B., ab-, zu-
скро́мний, adj., bescheiden.
скро́мність, f. V., Bescheidenheit.
скрут, m. I., (2. s. -у), Drehung, Windung; Krümmung.
скру́т(е)ль, m. II., Rolle.
скру-ти́ти, p. v., -чувати.
скрутний, adj., schwierig, peinlich.
скру́ха, f. I.*), Reue, Buße.
скруш-и́ти, p. v. II. A.*), zerknirschen, -bröckeln.
скру́ши́ти, p. v., mürbe werden.
скру́чу-вати, v. I. A.*), zusammen-, weg-, ver drehen.
ску́ба-ти, v. I A., zupfen, rupfen, zerren; prellen. [скубати.
ску́бн-ути, p. v. I. B., (prt. -у́в),
ску́б-сти, v. I. B., (prt. скуб, -ла), -ати. [den; fesseln.
скува́ти, p. v., zusammenschmie-
скудо́вчити, p. v., zerzausen.
ску́ка, f. I.*), Langeweile.
ску́лити, p. v., zusammenziehen.
скупа́р, m. II., (2. s. -я́), Geizhals.
скупа́ти, p. v., (ab-)baden.
скуп(е́)ць, m. II., скупа́р.
скупи́й, adj., geizig.
скупи́ти, p. v., -ля́ти, -о́вувати.
скупля́-ти, v. I. A., vereinigen; anhäufen.
ску́пність, f. V., Aggregation.
скупо́ву-вати, v. I. A.*), zusammenkaufen.
ску́пощі, pl. m. IV., Geiz.
скупу-ва́ти ся, v. I. A.*), geizen.
скуп-у́н, -щу́н, m. I., (2. s. -а́), скупа́р.
ску́ра-ти, p. v. I. A., gewinnen; erreichen.
скус, m. I., (2. s. -у), Geschmack.
ску́са, f. I., Köder; Versuchung.
скуси́тель, m. II., Versucher; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
скуси́ти, p. v., скуша́ти. [lich.
ску́сний, adj., schmackhaft; künst-
ску́сність, f. V., Kunstfertigkeit.
ску́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wirkung, Erfolg.
скуто́чний, adj., wirksam.
скуто́чність, f. V., Wirksamkeit.
скуча́-ти, v. I. A., sich langweilen (sehnen).
ску́чний, adj., langweilig.
скуша́-ти, v. I. A., versuchen, führen.
ску́шний = ску́чний. [führen.
сла́бий, adj., schwach; krank.
слабина́, f. I., alles Schwache.
слаб-и́ти, v. II. A.*), schwächen.
сла́бість, f. V., Schwäche, Krankheit.
слабки́й, adj., schwach.
сла́бн-ути, v. I. B., (prt. слаб, -ла), schwach werden.
сла́бо коли, selten wann.

слабови́тий, adj., schwächlich, kränklich.
слабови́т|сть, f. V., Kränklichkeit.
слабоду́х, m., Kleinmütiger.
слабоду́шний, adj., kleinmütig.
слабоду́шн|сть, f. V., Kleinmut.
слабоси́лий, adj., schwächlich.
слабоу́мний, adj., schwachsinnig.
слабоу́мн|сть, f. V., Schwachsinn.
слабу́-ва́ти, v. I. A.*), krank sein.
сла́ва, f. I., Ruhm, Ruf. [rühmen.
слав-и́ти, v. II. A.*), preisen,
сла́вний, adj., berühmt.
Славя́-ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Slav-e; -нка, f. I.*), -in.
славя́ньский, adj., slavisch.
Славя́нщина, f. I., Slavenland.
сласни́й, adj., lecker.
сласть, f. V., Süßigkeit.
сла́ти, v. I. B., (prs. шл-ю, -ють; imp. -и; prt. слав), schicken, senden.
сла́тина, f. I., ропа́.
слез|а́, f. I., (2. pl. слїз 6. -ми́), Träne. [dim. слеза́.
слез-и́на, f. I., -и́нка, -онька, f. I.*),
слез-и́ти, v. II. A., tränen; tröpfeln.
сли = если́.
сли́ва, f. I., Pflaumenbaum.
сливе́, adv., fast, beinahe; ist bekannt.
сли́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pflaume.
слив-ко́вий, -ни́й, adj, Pflaumen-.
сливни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Pflaumengarten.
сливо́вий = сливко́вий.
сливя́нка, f. I.*), Sliwowitz.
слиж, m. IV., Schmerle.
слиз, m. I., Malve.
слизи́стий, adj., schleimig.
слиз|и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́), Schleim absondern.
слизки́й, adj., schlüpfrig.
сли́зниця, f. II., Schleimhaut.
слима́к, m. I.*), (2. s. -а́), Schnecke.
сли́на, f. I., Speichel.
сли́навий, adj., sudelhaft. [cheln.
сли́н-ити, v. II. A., (imp. -ь!) bespei-
сли́нка, f. I.*), dim. сли́на.
сли́нниця f. II., Speicheldrüse.
слить, ist berühmt, gilt.
слих, m. I., (2. s. -у), Kunde.
сл|о́вцѣ, n. III., (2. pl. слове́ць), dim. сло́во.
слїд, m. I., (2. s. -ý), Spur, Fußstapfen; як слїд, wie sich's ziemt (gebührt).
слїди́тель, m. II., Forscher.
слїд-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), nachgehen, spähen, forschen, untersuchen.
слїдни́й, adj., bemerk-lich, -bar, kenntlich.
слї́дство, n. I., Untersuchung.
слї́ду-вати, v. I. A.*), folgen.
слї́з-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
слїзни́й, adj., Tränen-. [слеза́!
слїпа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Blinder; Blindschleiche. [schauen.
слї́па-ти, v. I. A., (mühsam)
слїп(е́)ць, m. II., Blinder.
слїпи́й, adj., blind.
слїп-и́ти, v. II. A.*), blenden.
слї́пн-ути, v. I. B., (prt. слїп, -ла), erblinden.
слї́по, на с., adv., blindlings.
слїпо́та́, f. I., Blindheit. [слїпа́к.
слїп-у́ндра, m. = f. I., -цу́н, m. I.,
сл|и́тно, adv., regnerisch.
слобода́, f. I., Freigut.
слова́р, m. II., (2. s. -я́), Wörterbuch; -(е́)ць, m. II., dim.
слове́сний, adj., literarisch.
слове́сн|сть, f. V., Literatur.
сло́вно, adv., ganz (eben)so. [Wort.
сло́в-о, n. I., (pl., 1. -а́, 2. слів),
сльоза́, u. dgl. siehe слеза́ etc.
сло-й́, m. III., Schichte; Napf; -ї́к, m. I.*), Näpfchen.
слонь, m. II., Elefant.
слоне́вий, adj., Elefanten-.

слóтá, f. I.. Regenwetter.
слотáвий, adj., regnerisch.
слугá, m. u. f. I.*), Diener, -in.
слýжба, f. I., Dienst.
служ-бовúй, -ébний, adj., Dienst-.
служ-úти, v. II. A.*), dienen.
слýжниця, f. II., Dienerin.
слуп, m. I., Säule, Pfeiler.
слутá, f. I., Lähmung.
слýтий, adj., gelähmt.
слух, m. I., (2. u. 7. -у), Gehör-(sinn); pl. Gerücht.
слýха-ти, v. I. A., hören, horchen; gehorchen.
слухáч, m. IV., (2. s. -á), (Zu-) Hörer; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.
слухнянний = послýшний.
слухнянність = послýшність.
слухóвий, adj., Gehör-.
слýчай, m. III., (Vor-)Fall.
случáйний, adj., zufällig; gelegentlich.
случáйність, f. V., Gelegenheit.
случáти ся, v., лучáти ся.
случ-úти ся, p. v., лучúти ся.
слýшний, adj., geziemend, gerecht.
слýшність, f. V., Recht.
слюб, m. I., (2. s. -у), Trauung.
слюбний, adj., ehelich, Ehe-.
слюбу-вáти, v. I. A.*), geloben
слюсар, m. II., Schlosser.
слюсáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schlosserei, Schlosserin.
слюсáрский, adj., Schlosser-.
смáгá, f. I., Streif.
смáга-ти, v. I. A., peitschen.
смагляви́й, adj., gebräunt.
смагн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), смáгати.
смаженúна, f. I., Geschmortes.
смáженица, = яéшница.
смáж-ити, v. II. A.*), (imp. смаж!), schmoren, rösten.
смак, m. I.*), (2. s. -ý), [Geschmack.
смакотá, f. I., Schmackhaftigkeit.
смáкощі = лáсощі. [schmecken.
смаку-вáти, v. I. A.*). (wohl)-
смакýн, m. I., (2. s. -á), Feinschmecker.
смáл(е)ць, m. II., Schmalz.
смал-úти, v. II. A., sengen.
смáрка-ти, v. I. A., schnäuzen.
смáркáтий, adj., rotzig.
смаркáч, m. IV., Rotz-Bube; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -Mädel.
смаровúло, n. I., Schmiere.
смáр(о)к, m. I.*), Nasenschleim.
смару-вáти, v. I. A.*), мастúти.
смачнúй, adj., schmackhaft.
смерд-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, prt. -їв, vp. (за-)-дженúй), stinken. [Stinker.
смердюх, m. I., (2. -á, 5, u. 7. -у),
смердячий, adj., stinkend.
смерéка, f. I.*), Fichte.
смерекóвий, adj., Fichten-.
смеречúна f. I., Fichtenwald.
смерíч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. смерéка. [merung.
смерк, m. I.*), (2. s. -у). Dämmerka-ти, v. I. A., dämmern.
смéркн-ути, v. I. B., (prt. смерк, -лá), смеркáти.
смерть, f. V., Tod. [tötlich.
смертéльний, adj., sterblich,
смертéнний, adj., tödlich.
смертéннність, f. V., Sterblichkeit.
смéртний, adj., tödlich, Todes-, Toten-, Sterbe-.
смертоносний, adj., todbringend.
сметáна, f. I, Rahm.
смик, m. I.*), Fidelbogen.
смирéнний = смúрний.
смирéннність = смúрність.
смирúтель, m. II., Bezwinger.
смир-úти, v. II. A., demütigen; bezwingen; unterdrücken.
смúрний, adj., demütig, bescheiden, folgsam. [denheit.
смúрність, f. V., Demut, Bescheiden-

смйч(о)к, m. I.*), dim. смик.
сьмíливий, adj., mutig, kühn; frei.
сьмíливість, f. V., Kühnheit; [Freiheit.
сьмíлий = сьмíливий.
сьмíлість = сьмíливість. [hals.
сьмíльчак, m. I.*), (2. s. -á), Wag-
сьмíтє, n. IV., Kehricht, Mist.
сьмí-ти, v. I. A., sich unterstehen (erkühnen).
сьмíт-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, (за-)-чéний), Mist machen.
сьмíтник, m. I.*), (2. s. -á), Misthaufen, -kasten.
сьмíх, m. I., (2. u. 7. -ý), Lachen, Gelächter, Spott.
сьмíхован(е)ць, m. II., Spaßvogel.
сьмíхови́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Humoreske. [Spott, Hohn.
сьмíхóвище, n. II., Gelächter,
сьмíш-йти, v. II. A.*), lachen machen; spotten.
сьмíшний, lächerlich.
сьмí-яти ся, v. I. A., (prt. -я́в ся), lachen.
смок, m. I., Pumpe; Drache.
смóква, f. I., мóрва.
смокíвни́ця, f, II. Feigenbaum.
смокт-áти, v. I. B., (prt. -áв, prs. 1. s. -чý, imp. -чи́), ссáти.
смолá, f. I., Pech, Harz.
смоли́стий, adj., harzig.
смол-йти, v. II. A., teeren; schmie-
смолови́й, adj., aus Teer. [ren.
смолоски́п, m. I., Pechfackel.
смол-яни́й, adj., -и́стий. [brenner.
смоля́р, m. II., (2. s. -я́), Teer-
смоля́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Teerbrennerei.
смород(е́)ць, m. II., Ammoniak.
смороди́на, f. I., Johannisbeere.
смотолóка, f. I.*), Katarrh.
смотр-íти, v. II. A., (prt. -íв), schauen; suchen, tasten.
смрíд, m. I., (2. s. -y), Gestank.
смýга, f. I.*), Streifen.
смýглий, adj., braun.
смýгліcть f. V., braune Farbe.
смýж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
смýклий, adj., schlank. [смýга.
смýта, f. I., Unruhe; pl. Anarchie.
смут-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (за-)-чéний), betrüben.
смутни́й, adj., traurig. [werden.
смутнí-ти, v. I. A., trauriger
смýт(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Traurigkeit, Verdruß.
смушéвий, adj., Lammfell-.
смýш(о)к, m. I.*), Lammfell.
сн- siehe auch зн-.
снагá, f. I.*), Kraft, Fähigkeit.
сн-йти, v. II. A., träumen.
сни́цар, m. II., Schnitzer.
сницáрский, adj., Schnitz-.
сницáрство, n. I., Schnitzerei.
снíг, m. I., (2. u. 7. -ý), Schnee.
снíговий, adj., Schnee-.
снíгóви́ця, f. II., Schneegestöber.
снíгýр, m. I., Gimpel; -(é)ць, m. II., dim. [(2. s. -y), Frühstück.
снíдáнє, n. IV., -(o)к, m. I.*),
снíдá-ти, v. I. A., frühstücken.
снíжи́н-а, f. I., Schneeflocke; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
снíжний, adj., Schnee-.
снíп, m. I., (2. s. снопá), Garbe; -(ó)к, m. I.*), dim.
снíський, adj., ganz ähnlich.
снíт, m. I., Klotz.
снíт-ь, f. V., -á, I., Getreidebrand.
снíти́стий, adj., brandig.
снíт-йти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (за-)-чéний), brandig, (modrig) werden; versumpfen.
снíшний, adj., gestrig.
снова́л-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Weberweife.
сновúда, m. f. I., Nachtwandler.
снóчи, adv., gestern (abends).
сну-вáти, v. I. A.*), weifen; weben, spinnen; umherwandeln.

со-, siehe auch зо-, зі-!
соба́ка, m. u. f. I.*), Hund; пес.
соба́чий, adj., Hunds-.
собі́, pron. sich, (Dativ).
со́блазнь, f. V., Ärgernis.
соблазн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
соблазня́-ти, v. I. A., Ärgernis
собо́ль, m. II. Zobel. [geben.
соболе́вий, adj., Zobel-.
собо́р, m. I., Synode.
собо́рний, adj., synodal. [sammlung.
собо́рчик, m. I.*), Priesterver-
сова́, f. I., (pl. со́ви), Eule.
со́вган-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Eisbahn. [glitschen.
со́вга-ти-ся, v. I. A., gleiten,
со́вість, f. V., Gewissen.
со́вістний, adj., gewissenhaft.
со́вістність, f. V., Gewissenhaftigkeit.
совіт, m. I., (2. s. -у), ра́да.
совітник, = ра́дник.
совіту-ва́ти, v. I. A.*), ра́дити.
со́вячий, adj., Eulen-.
согрішити, p. v., sündigen,
созда́ти, p. v., erschaffen.
со́-й, m. III., (2. s. -ю), Geschlecht, Gattung. [häher.
со́й-ка, f. I.*), (2. s. -о́к), Eichel-
сойм, m. I., (2. s. -у), Landtag.
соймо́вий, adj., Landtags-.
сок, m. I.*), (2. u. 7. -у), Saft.
соки́р-а, m. I., (pl. 1. -и́), Hacke; -ка, f. I.*), (2. s. -о́к), dim.
соки́рник, m. I.*), Zimmermann,
со́кіл, m. I., Falk; -о́лик, m. I.*), dim.
соко́л-ин, -ий, -о́вий, adj., Falken-.
сокоті-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), стеречи́.
со-круши́ти, p. v., с-.
сол-и́ти v. II. A., salzen.
соліт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. соло́ма. [-е́йко, m. I.*), dim.
солов-ій, m, III., Nachtigall;
со́лод, m. I., (2. s. -у), Malz.
со́лодь, f. V., Süßigkeit.
солод-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), versüßen.
солодка́вий, adj., süßlich.
солодка́вість, f. V., Süßlichkeit,
соло́дкий, adj., süß.
соло́д[к]ість, f. V., Süße.
соло́дний, adj., Malz-.
соло́ма, f. I., Stroh. [schnepfe.
соло́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wald-
соло́м'яний, adj., Stroh-.
соло́ний, adj., salzig.
солони́на, f. I., Speck. [quelle.
соля́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Salz-
со́лта, f. I., Schlacke.
со́луд, m. I., Grind.
солуди́вий, adj., grindig.
соля́ний, adj., Salz-. [siederei.
соля́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Salz-
сом, m. I., Wels.
соми́на, f. I., Welsfleisch.
со́мп(е)ль, m. II., Zapfen.
с(о)н, m. I., (2. s. сн-у etc), Traum.
со́нечко, n. I.*), dim. со́нце. [sonnig.
сонї-чний, -шний, adj., Sonnen-,
сонї-чник, -шник, m. I.*), Sonnenblume. [Traum-.
сон-ли́вий, -ний, adj., schläfrig;
со́нність, f. V., Schläfrigkeit.
со́нце, n. III., Sonne.
со́няшний, = со́нїшний.
сопі́в-ка, сопі́л-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Pfeife, Flöte. [tenspieler.
сопі́в-ник, -льник, m. I.*), Flö-
сопі́лоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. сопі́лка.
со́піт, m. I., (2. s. -у), Schnarchen.
соп-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), schnaufen, schnarchen.
со́пух, m. I., (2. u. 7. s. -у), Dunst.
сорозмі́рний, adj., verhältnismäßig.
со́рок, num., vierzig.
сорока́, f. I.*), Elster.
сорока́тий, adj., scheckig.

сороковий, adj., vierzigster.
сорокопу́д, m. I., Würger.
со́ром, m. I., (2. s. -у), Schande.
сором-ити, v. II. A.*), (imp. сором), beschämen; ся sich schämen.
соромли́вий, adj., schamhaft.
соромли́вість, f. V., Schamhaftigkeit.
со́ромний, adj., schändlich.
сорока́, n. V., junge Elster.
сороча́чий, adj., Elster-.
сороченя́, n. V., dim. сорóка.
сорóч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. сорóчка.
сорочи́на, f. I., dim. сорóчка.
сорóч-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Hemd.
со́с-на, f. I., (2. pl. -о́н), die Kiefer; -о́нка, -ночка, f. I.*), dim.
сосни́к, m. I.*), (2. s. -á), Föhrenwald.
сосни́на, f. I., Fichtenholz.
сота́-ти, v. I. A., мота́ти.
сотвори́тель, m. II., Schöpfer.
сотвори́ти, p. v., erschaffen.
сотворі́нє, n. IV., Geschöpf.
со́терo, num., hundertfach.
со́тик, m. I.*), Heller.
со́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hunderter.
со́тнар, m. II., Zentner.
со́т-ний, -ий, adj., hunderster.
со́т-ня, f. II., (2. pl. -ень), Hundert
сотцé, n. III., 100 Stück.
соу́зник, m. I.*), Mitgefangener. [Mann.
со́ха́, f. I.*), Gabelholz.
со́хн-ути, v. I. B., (prt. сох, -ла), trocknen; abmagern.
сохран-и́ти, p. v. II. B., -я́ти.
сохраня́-ти, v. I. A., хорони́ти.
сочеви́ця, f. II., Saatlinse.
сочи́стий, adj., saftig.
со́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Linse.
со́ч(о)к, m. I.*), (2. s. -у), dim. сок.
сою́з, m. I., Bund, Bündnis.
сою́зний, adj., verbündet.
сою́зник, m. I.*), Verbündeter.
спад, m. I., (2. s. -у), (Nieder-) Fall, Gefälle.
спада́ти, v., (ab-, nieder-)falllen; [sinken.
спа́ди́стий, adj., abschüssig.
спадкови́й, adj, Erb-, erblich.
спадкода́в(е)ць, m. II., Erblasser.
спадкоє́м-(е)ць, m. II., der Erbe.
спа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Nachlaß.
спадо́чний, adj., lotrecht.
спа́дщина, f. I., Erbschaft.
спалах-кóтíти, p. v., -ну́ти.
спалахну́ти, p. v., auf-flackern, -flammen.
спали́ти, p. v., verbrennen.
спал-ня́, f. II., (2. pl. -ень), Schlafzimmer.
спамята́ти, p. v., gedenken; beruhigen. [[ruhigen.
спано́шити ся, p. v., Herr werden.
спа́рити, p. v., verbrühen.
спа́рний = па́рний.
спарува́ти, p. v., paaren.
спас, m. I. спаси́тель.
спаса́-ти, v. I. A., retten; abweiden. [gend.
спасе́н, -ний, adj., selig, heilbrin-
спаси́бі, int., Gottlob! Vergelts Gott! [Heiland.
спаси́тель, m. II., Retter, Erlöser,
спаску́дити, p. v., beschmutzen; beschimpfen. [спада́ти.
спа́сти, p. v., (prs. **спа́ду́** etc.),
спа́сти, p. v., (prs. **спасу́** etc.), спаса́ти. [schlafen.
сп-а́ти, v. II. A.*), (prt. -ав),
спа́тоньки, dim. спа́ти.
спе́ка, f. I.*), Hitze.
спе́ка-ти ся, p. v., I. A., loswerden (-sagen).
спекти́ = спечи́.
сперед, präp., 2., vor, aus.
спереча́-ти ся, v. I. A., streiten.
спе́рти, p. v., спира́ти.
спершу́, adv., anfangs.
спеси́вий, adj., го́рдий. [brennen.
спечи́, p. v., backen, braten; ver-

спиж, m. I. (2. s. -у), Erz.
спижáр-ня f. II., (2. pl. -éнь), Speisekammer.
спижóвий, adj. ehern.
спин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
спи́на, f. I., Rücken.
спина́-ти, v. I. A., zu-knöpfen, -heften; ся klimmen.
спин-и́ти, p. v., -я́ти.
спи́нний, adj., Rücken-.
спиня́-ти, v. I. A., auf-, ab-, zurück-halten: hemmen, hindern.
спира́-ти, v. I. A., vorenthalten; verwehren; unterstützen; ся sich widersetzen. [zeichnis, Liste.
спис, m. I., Spieß, Speer; Ver-
спис-а́ти, p. v., -увати.
спи́су-вати, v. I. A.*), nieder-, auf-schreiben; verzeichnen; ся sich hervortun.
спита́ти, p. v., fragen.
спиха́-ти, v. I. A., herunterstoßen; überwälzen.
спи́ця, f. II., Speiche.
спів- etc., mit- etc.
сьпів, m. I., (2. s. -у), Gesang.
сьпіва́к, m. I.*), (2. s. -á), Sänger.
сьпіван-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lied; -очка, f. I.*), dim.
сьпіва́-ти, v. I. A., singen.
сьпіва́цкий, adj., Sänger-, Gesangs-.
сьпіва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sängerin.
сьпів(é)ць, m. II., сьпіва́к. [reich.
сьпівний, adj., sanglich; gesang-
сьпіву́чий, adj., sangeslustig.
сьпіву́чість, f. V., Sangeslust.
співча́сний, adj., gleichzeitig.
спід, m. I., (2. s. спóду), das Untere, Grund, Boden.
спід, präp. 2., aus, heraus, von.
спідл-и́ти, p. v. II. A., erniedrigen.
спідний, adj., der untere.
спідни́ця, f. II., Unterrock.
спізн-и́ти, p. v., -я́ти.
спізня́-ти, v. I. A., verspäten.
спійма́-ти p. v., fangen.
спійний, adj., bindig.
спійність, f. V., Kohäsion.
спі́лий = зрі́лий.
спі́лість, f. V., зрі́лість.
спі́л-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Gemein-, Genossen-schaft.
спі́лковий, adj., Genossenschafts-.
спі́льний, adj., gemeinschaftlich.
спі́льни́к, m. I.*), Genosse.
спі́льність, f. V., Gemeinschaft.
спімн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), erwähnen.
спір, m. I., (2. s. спóру), Streit.
спірни́й, adj., strittig; reichlich, ergiebig. [Reichlichkeit.
спі́рність, f. V., Strittigkeit;
спі́-ти, v. I. A., зрі́-ти (reifen).
спітка́-ти, p. v. I. A., зди́бати.
спіткн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -ув), спотикну́ти ся. [ten.
спітні́ти, p. v., in Schweiß gera-
спіш-и́ти, v. II. A.*), eilen.
спішни́й, adj., eilig.
сплав, m. I., (2. s. -у́), Floß.
сплавба́, f. I., Flößung. [chen.
сплав(é)ць, m. II., Schwimmhölz-
спла́в-ити, p. v., -ля́ти. [gieren.
сплавля́-ти, v. I. A., flößen; le-
спла́вний, adj., schiffbar.
спла́вни́к, m. I.*), (2. s. -á), Flößer.
сплавни́цтво, n. I., Floßwesen.
спла́вність, f. V., Schiffbarkeit; Legierung. [lung; Tilgung.
спла́та, f. I., Aus-, Ab-, Be-zah-
спла́-тити, p. v., -чувати.
спла́чу-вати, v. I. A.*), aus-, ab-, be-zahlen; tilgen.
сплéскати, p. v., abplatten.
сплéснути, p. v., zusammenschlagen
сплe-стú, p. v., сплітáти. [(Hände).
спливáти, v., (herab-, zysammen-, heraus-)fließen, -schwimmen.

сплй-сти, p. v., -вáти.
сплїснїти, p. v., verschimmeln.
сплїтá-ти, v. I. A., (zusammen-) flechten. [spucken.
спльóву-вати, v. I. A.*), oft
сплóд-ити, p. v., (imp. -ь!), erzeugen.
сплóщ-ити, p. v. II. A.*), (imp. сплощ!), plattdrücken.
сплю́нути, p. v., ausspucken.
сплю́щити, p. v., (imp. сплющ!), zudrücken, schließen. [werden.
споважнї-ти, p. v. I. A., ernst
спóвзнути, p. v., (prt. сповз), ausgleiten.
сповивáти, v., einwindeln.
спов-и́ти, p. v., -ивáти. [kelkind.
спови́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wik-
сповідь, f. V., Beichte.
сповідáльниця, f. II., Beichtstuhl.
сповідá-ти, v. I. A., beichten.
сповідни́к, m. I.*), (2. s. -á), Beicht-vater, -kind.
спові-сти́ти, p. v., -щáти.
сповіщá-ти, v. I. A., benachrichten.
спóвна, adv., vollkommen.
спóвн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
сповня́-ти, v. I. A., erfüllen, vollenden.
спогадáти, p. v., sich errinnern.
споглядáти, v., hinblicken.
спогля́-нути, p. v., -дáти.
сподї́ван-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwartung. [warten.
сподївá-ти ся, v. I. A., hoffen, er-
спóд-нї, pl. f. II., (2. pl. -éнь), Beinkleider.
сподóба, f. I., Wohlgefallen.
сподóба-ти ся, p. v., I. A., gefallen.
сподови́й, adj., der untere.
сподови́на, f. I., Bodensatz.
спожи́ва, f. I., Verbrauch.
споживá-ти, v., ver zehren, -brauchen; genießen. [ment.
споживáч, m. IV., (2. s. -á), Konsu-
спожи́-ти, p. v., -вáти.
спожи́-т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), -ва.
спо-ї́ти, p. v. II. B., -ювати.
спокі́й, m., Ruhe, Friede.
спокі́йний, adj., ruhig, friedlich.
споко-ї́ти, v. II. B., beruhigen.
споконві́ку, adv., seit Urzeiten.
спокýса = покýса. [-führen.
спокуси́ти, p. v., ver-suchen,
спокýтувати, v., abbüßen.
спокý-тати, p. v., -тувати.
сполї́ку-вати, v. I. A.*), ab-, wegspülen. [fahl werden.
сполові́-ти, p. v. I. A., abschießen,
сполокáти, p. v., сполї́кувати.
сполóшити, p. v., erschrecken, verscheuchen.
сполýка, f. I.*), Vereinigung.
сполучи́ти, p. v., vereinigen.
сполýчний, adj., vereinbar.
сполýчність, f. V., Zusammenhang.
спомагáти, v., unterstützen, helfen. [rung.
спóмин, m. I., (2. s. -у), Erinne-
споминáти, v. gedenken; erwähnen.
спóмин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erinnerung; Erwähnung.
споміж, präp. 2., von, aus (der
спомогáти = спомагáти. [Mitte.
спом-очи́, p. v., -агáти.
спом-янýти, p. v., -инáти.
спонýка-ти, p. v. I A., bewegen, anstiften. [äschern.
спопел-и́ти, p. v. II. A., ein-
спопелї́-ти, p. v. I. A., zu Asche werden.
спóрий, adj., ergiebig; bedeutend.
спор-и́ти, v. II. A., steiten; fördern.
спори́ш, m. IV., (2. s. -у), Mutterkorn.
спорі́днене, n. IV., Verwandschaft.
спорідн-и́ти, p. v. II. A., verschwägern.
спорови́й, adj., Streit-.

спорожн-и́ти, p. v. II. A., ausleeren.
спорожні́ти, p. v., leer werden.
спор-о́ти, p. v., -ювати.
спору́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -женний), verfertigen.
спо́рю-вати, v. I. A.*), auf-trennen, -schlitzen. [-stellen.
споряджа́-ти, v. I. A., her-richten,
споряд-и́ти, p. v., -жа́ти.
спо́сі́б, m. I., (2. s. -у), Art, Weise.
спосі́бний, adj., tauglich, fähig, geschickt. [keit, Gelegenheit.
спосі́бні́сть, f. V., Geschicklich-
способ-и́ти, v. II. A.*), vor-bereiten, -richten.
спостер-ечи́, p. v., -іга́ти. [men.
спостеріга́-ти, v. I. A., wahrneh-
спотика́-ти ся, v. I. A., stolpern.
спотик-ну́ти ся, p. v., -а́ти ся.
споти́ти ся, p. v., (vp. споче́ний), in Schweiß geraten.
спотреб-и́ти, p. v. II. A.*), -ува́ти.
спотребу-ва́ти, p. v., verbrauchen.
спочив-а́ти, v., (aus-)ruhen, rasten.
спочи́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ruhe, Rast.
спочи́[н-у]ти, p. v. I. B., (imp. -ь, prt. -[ну]в, спочива́ти.
спочува́ти, v., mitfühlen.
спочуте́, n., Mitgefühl.
спочу́-ти, p. v., -ва́ти.
спо́ю-вати, v. I. A.*), zusammenfügen, vereinigen. [schäft.
спра́ва, f. I., Angelegenheit, Ge-
спра́вджу-вати v. I. A.*), feststellen, bestätigen.
справд-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -женний), -жувати.
спра́вдї, adv., wirklich, wahrlich, tatsächlich. [echt.
спра́вдїшний, adj., wahr, wirklich,
справедли́вий, adj., gerecht; echt.
справедли́ві́сть, f. V., Gerechtigkeit, Recht.
спра́в(е)ць, m. II., Meister, Täter.
спра́в-ити, p. v., -ля́ти.
спра́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Tat, Streich; Korrektur.
справля́-ти, v. I. A., richten, bereiten, anschaffen; zeigen, weisen; verbessern; ся Richtung nehmen; fertig werden.
спра́вний, adj., geschickt. [Täter.
спра́вник, m. I.*), Geschäsführer;
спра́ві́сть, f. V., Geschicklichkeit.
справоздав(е)ць, m. II., Berichterstatter.
справо́зданє, n. IV., Bericht.
справу-ва́ти, v. I. A.*), verwalten; ся sich aufführen. [Geschäft.
справу́н(о)к, m. I.*). (2. s. -у),
спра́га, f. I.*), Durst.
спра́глий, adj., schmachtend.
спрацюва́ти ся, p. v., sich abnützen.
спри́кр-ити, p. v. II. A., verleiden, ся überdrüssig (lästig)
спри́тний = зру́чний. [werden.
спри́тні́сть = зру́чність.
сприя́-ти, v. I. A., wohlwollen.
спро́бувати, p. v., probieren.
спрова́джу-вати, v. I. A.*), herbei-führen, -schaffen.
спрова́д-ити, p. v., -жувати.
спродава́ти, v., verkaufen.
спрода́-жний, -йний, adj., verkäuflich, feil.
спрода́-ти, p. v., -ва́ти,
спромі́жний, adj., vermögend.
спромо́-га, f. I.*), -жні́сть, f. V., Möglichkeit, Vermögen.
спромочи́ ся, p. v., vermögen.
спроневі́рити, p. v., veruntreuen.
спро-си́ти, p. v., -шувати.
спро́ста, adv., einfach, schlicht, gemein.
спроти́вити, p. v., feindlich stimmen; ся sich widersetzen.

спроти́ві-ти, p. v. I. A., zuwider (verhaßt) werden.
спро́шу-вати, v. I. A.*), einladen.
спружи́стий, adj., elastisch.
спружи́стість, f. V., Elastizität.
спру́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Springfeder.
спряга́-ти, v. I. A., zusammenspannen; verbinden.
спря(г)-чи́, p. v., -а́ти.
спря́жка, f., Spange.
спря́сти, p. v., ausspinnen.
спря́т, m. I., (2. s. -у), Gewahrsam.
спря́т-ати, p. v., -увати.
спря́тний, adj., behend, gewandt.
спря́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ver-, Aufbe-wahrung.
спря́ту-вати, v. I. A.*), wegschaffen; aufräumen; verstecken.
спу́га-ти, p. v. I. A., спу́дити.
спу́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь; vp. -жений), aufscheuchen.
спу́за, f. I., Asche, Ruß, Staub.
спуска́ти, v., (her-)ab-lassen, -leiten; ся hinabsteigen; sich verlassen. [tung, -fluß.
спуст, m. I., (2. s. -у), Ab-lei-
спус-ти́ти, p. v., -ка́ти.
спусто́шити, p. v., verwüsten.
спу́тати, p. v., fesseln.
спу́тни-к, m. I.*), -ця, f. II., Reisegefährt-e, -in.
спу́хнути, p. v., anschwellen.
сплюх, m. I., (5. u. 7. -у), Schlaf-
спя́чий, adj., schläfrig. [mütze.
спя́чка, f. I.*), Schlafsucht.
срамо́тний = со́ромний.
сре́бро = срібло.
сре́дство, n. I., Mittel. [mernd.
срібли́стий, adj., silberschim-
срібл-ити, v. II. A., versilbern.
срі́бло, n. I., Silber, живе́ с.
срі́бний, adj., silbern. [Quecksilber.
сромо́тний = со́ромний.
срю́ба, f. I., Schraube.
срюбу-ва́ти, v. I. A.*), schrauben.
ссав(е)ць, m. II., Säugetier.
сс-а́ти, v. I. B., (prt. -ав), saugen.
ссила́-ти ся, v. I. A., sich berufen (beziehen).
ссипа́ти, = зсипа́ти.
ссип = зсип. [sammen-schieben.
ссува́-ти, v. I. A., herunter-, zu-
ссу́-нути, p. v., -ва́ти.
став, m. I., (2. s. -у́), Teich.
става́-ти, v. I. A., (prs. стаю́), stehen bleiben; sich stellen; werden, beginnen; ausreichen; ся sich ereignen, geschehen.
ста́в-ити, v. II. A.*), (imp. став!), -ля́ти.
стави́ще, n. II., Teichgrund.
ста́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), (Spiel-) Einsatz.
ставля́-ти, v. I. A., (auf-)stellen, setzen, aufführen, bauen.
ста́вний, adj., wohlgestaltet; hoch; ansehnlich.
ставови́й, adj., Teich-.
став(о́)к, m. I.*), dim. став.
ставці́, pl. m. II., (Finger-)Glieder.
стадни́на, f. I., Gestüt.
ста́до, n. I., Herde.
ста́-йня, f. II., (2. pl. -е́нь), Stall, -е́нка, f. I.*), dim.
стака́н, m. I., (2. s. -а́), Humpen, -чик, m. I.*), dim.
сталь, f. V., Stahl.
стале́вий, adj., stählern, Stahl-.
ста́лий, adj., (be-)ständig; standhaft.
стал-и́ти, v. II. A., stählen. [fest.
ста́лість, f. V., Beständigkeit.
стан, m. I., (2. s. -у), Stand, Zustand, Lage; Statur.
ста́ник, m. I.*), dim. стан.
стані́ти, p. v., billiger werden.
станови́й, adj., Standes-, ständisch.
стано́виск-о, n. I.*) Standort; Stellung, Rang.

станов-и́ти, v. I. A.*), (auf)stellen,
станóви-ще, n. II., -ско. [bilden.
ста́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь!), става́ти.
ста́ранє, n. IV., Bemühung.
старанли́вий, adj., fürsorglich.
стара́нний, adj., sorgfältig.
стара́нн|сть, f. V., Sorge, Sorgfalt.
стара́-ти, v. I. A., (be)sorgen; ся trachten, sich bemühen (bewer
старе́[не]зний, adj. sehr alt. [ben.
ста́р(е)ць, m. II., Greis; Bettler.
старе́цтво, n. I., Armut. [Bettler-.
старе́чий, adj., alt, Greisen-;
старе́-ч[ч]ина, f. I., -цтво.
стари-га́н, -ґа́н, m. I., der Alte.
стари́й, adj., alt.
ста́рик, m. I.*), ста́рець.
старина́, f. I., das Alte; Altertum.
стари́нний, adj., altertümlich.
стариня́, coll. f. II., alte Leute.
ста́рица, f. II., altes Weib; Bettle-
ста́р|сть, f. V., das Alter. [rin.
ста́рі-ти [ся], v. I. A., altern.
старовина́, f. I., das Alte; alte Zeit.
старові́р(е)ць, m. II., Altgläubiger.
старові́рский, adj., altgläubig.
старо-ві́чний, -да́вний, adj., altertümlich.
старосьві́тский, adj., altväterisch.
ста́ро́ста, m. = f. I., (2. pl. -ів), Brautwerber; Bezirkshauptmann.
старости́ха, f. I.*), Gattin des ста́роста. [роста sein.
старосту-ва́ти, v. I. A.*), ста́-
ста́рощі, pl. m. IV., das Alter.
стару́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Fürsorge. [-а, f. I.*), -ін.
стару́х, m. I., (5. u. 7. -у), Greis,
стару́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. стару́ха.
стару́ш(о)к m. I.*), dim. стару́х.
ста́рч-ити, v. II. A.*), (imp. старч!), ausreichen; с. ся в сло́ві, Wort halten.
ста́ршій, comp. adj., älter; Vorgesetzter. [Vorgesetzte.
старшина́, f. I., höheres Alter;
старшу-ва́ти, v. I. A.*), herrschen.
стать, f. V., Gestalt; Wesen.
стате́чний, adj., gesetzt.
ста́-ти, p. v. I. B., (prs. -ну, prt. -в, imp. -нь!), -ва́ти.
статковий, adj., wohlhabend.
статку-ва́ти, v. I. A.*), standhaft (brav) sein. [bend.
ста́тний, adj., schlank; wohlha-
ста́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wohlstand; gesetztes Wesen.
стато́чний, adj., standhaft, gesetzt.
стато́чн|сть, f. V., Standhaftigkeit.
ста́чити = ста́рчити.
ста́я, f. III., Schafhürde; Sennhütte.
ствердж-а́-ти, v. I. A., bestätigen, bekräftigen.
ствер-д-и́ти, p. v., -жа́ти.
ствéрд[ї]лий, adj., fest (hart)geworden.
ствердї́ти, p. v., fest (hart) werden.
ствéрд-нути, p. v., -и́ти.
створи́ти, p. v., erschaffen.
стебели́на, f. I., dim. стебло́.
стебел-ьцé, n. III., (2. pl. -е́ць), dim. стебло́. [Stengel.
стеб-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Halm,
стéбни́к, m. I.*), Speicher.
стебні́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Steppnaht.
стебну-ва́ти, v. I. A.*), steppen.
стеген-цé, n. III., (2. pl. -е́ць), dim. стегно́. [schenkel.
стег-но́, m. I., (2. pl. -о́н), Ober-
стéжеч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. стéжка.
стеж-и́ти, v. II. A.*), verfolgen.
стéж-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pfad, Fußsteg.
стéклий u. dgl. siehe встéклий.
стел-и́ти, v. I. A., ausbreiten; betten.

сте́льмах, m. I., (5. u. 7. -у), Wagner.
сте́ля́, m. II., Zimmerdecke.
стемні́ти ся, p. v., finster werden.
степ, m. I., (2. u 7. s. -у). Steppe.
сте́пень, m. II., Stufe, Grad.
степен-и́ти, v. II. A., schonen, hüten.
степе́нний, adj., gesetzt; maßvoll.
степлі́ти, p. v., warm werden.
степо́ви́й, adj., Steppen-.
степови́к, m. I.*), (2. s. -á), Steppenbewohner.
сте́рвиско, n. I.*), Aasgrube.
сте́рво, n. I., Aas.
стере́би́ти, p. v., aushülsen; reinigen.
стере-[г]чи́, v. I. B., (prs. -жу́, imp. -жи́, vp. -же́ний, prt стер-і́г, -егла́), bewachen, hüten, beschützen; lauern.
сте́ржень, m. II., Mark.
стерне́вий, adj., Stoppel-.
сте́рник, m. I.*), Steuermann.
стерн-и́ще, n. II., -а́.
стерно́, n. I., Steuerruder.
стерня́, f. II., Stoppelfeld.
стерпі́ти, p. v., ertragen, aushalten.
сте́рти, p. v., стира́ти. [den.
стеря́ти, p. v., ver-lieren, -schwen-
стечи́, p. v., сті́ка́ти.
сти́гн-ути, v. I. B., (prt. стиг, -ла), сти́нути.
стид u. dgl. siehe встид etc.
стидн-и́й, adj., schimpflich; -о, es ist eine Schande.
стика́-ти ся, v. I. A., in Berührung kommen.
сти́лий, adj., erkaltet; starr.
стина́-ти, v. I. A., abhauen; ся gerinnen. [-ув), erkalten.
сти́н-ути, v. I. B. (imp. -ь! prt.
стира́-ти, v. I. A., ab-, weg-wischen; reiben, -schaben. [lappen.
сти́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wisch-
сти́рта, f. I., (Heu-)Schober.
стирч-а́ти, v. II. A.*), (prt. -а́в), hervor-, empor-ragen.
стиск, m. I.*), (2. s. -у), Gedränge.
стиска́-ти, v. I. A., zusammendrücken, -pressen.
сти́слий, adj., gepresst, eng.
стис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
стих, m. I., (2. -á, 7. -ý), Vers.
сти́ха, adv., still.
стиха́-ти, v. I. A., still werden.
сти́х-нути, p. v., -а́ти. [Treffen.
сти́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
сти́чні́сть, f. V., Berührung, Verbindung. [ber, -stock.
сті́г, m. I.*), (2. s. стога́), Heu-scho-
стіжкова́тий, adj., kegelförmig.
стіж(о́)к, m. I.*), Kegel; dim. стір.
сті́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stand (-ort), Waché.
сті́йкий, adj., aufrecht; stabil.
сті́йний, adj., würdig, wert; giltig.
сті́йні́сть, f. V., Geltung, Wert.
сті́к, m. I.*), (2. s. -у), Zusammenfluß. [sammen-fließen.
сті́ка́-ти, v. I. A., herab-, zu-
сті́л, m. I., (2. s. -á). Tisch.
сті́лько, на ст. adv., soviel.
сті́льни́ця, f. II., Nudelbrett.
сті́льчик, m. I.*), dim. столе́ць.
сті́н-а́, f. I., Wand; -ка, f. I.*), dim.
сті́нний, adj., Wand-.
сті́с, m. I., Haufen.
сті́сн-и́ти, p. v., -я́ти. [-drücken.
сті́сня́-ти, v. I. A., be-engen,
стлі́ти, p. v., verglimmen. [nichten.
стлу́мити, p. v., unterdrücken; ver-
сто, num., = n. I., (2. pl. сот), hundert. [schaft.
стовари́шене, n. IV., Genossen-
стоваришува́ти ся, p. v., sich
стовб = стовп. [verbinden.
сто́вбур, m. I., Pfahl.
стовп, m. I., (2. s. -á), Pfahl, Säule; -(é)ць, m. II., dim.

стóвпик, m. I.*), Stempel.
стовпúти, p. v., zusammendrängen.
стовпí-ти, v. I. A., erstarren.
стовп-(ó)к, -чик, m. I.*), dim. стовп.
стовстíти, p. v., fett werden.
стовчú, p. v., zerstoßen.
стогíн, m. I., (2. s. -у), Stöhnen.
стогн-áти, v. I. B., (prt. -áв), stöhnen.
стодóла, f. I., Scheune.
стократ, adv., hundertmal.
стократний, adj., hundertfach.
стол(é)ць, m. II., (2. s. стíлцá), Sessel, Stuhl.
стóлик, m. I.*), dim. стíл.
столúця, f. II., Hauptstadt.
стóлич(о)к, m. I.*), dim. стíл.
столíтє, n. IV., Jahrhundert; вік.
столíтний, adj., hundertjährig.
столов-é, n. = adj., Tischgeld; **-úй**, adj., Tisch-, Ess-.
столяр, m. II., (2. s -á), Tischler; **-ка**, f. I.*), -in.
столя́рский, adj., Tischler-.
столя́рство, n. I., Tischlerei.
стомúти, p. v., ermüden.
стон, m. I., (2. s. -у), стóгін.
стонóга, f. I.*), Mauerassel.
стопá, f. I., (2. s. стíп), Fuß.
стоп-úти, p. v., -лювати.
стóплю-вати, v. I. A.*), zusammenschmelzen.
стопт-áти, p. v., -увати.
стóпту-вати, v. I. A.*), zertreten.
сторгу-вáти, p. v., abhandeln.
сторúчний, adj., hundertfältig.
сто-рíчний, siehe -лíтний.
стóрож, m. IV., (5. s. е), Wächter.
сторóжа, f. IV., Wache, Warte.
сторожéвий, adj., Wach-.
сторóж-ити, v. I. A.*), wachen.
стóр-она, f. I., (2. pl. -ін), Seite, Gegend.
сторон-úти, v. II. A., meiden.
сторóнник, m. I.*), Parteigänger.
сторонúчий, adj., parteiisch.
сторонúчість, f. V., Parteilichkeit.
сторóньский, adj., fremd.
сторопí-ти, v. I. A., stutzen.
сторц, на ст., стóрцом, adv., gestürzt.
сторцу-вáти, v. I. A.*), aufrecht stellen.
стосу-вáти, v. I. A.*), (wornach) richten.
стосункóвий, adj., relativ.
стосýн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Beziehung, Verhältnis.
сточúти, p. v., ab-zapfen; -wälzen; (борóю Kampf) bestehen.
сто-я́ти, v. II. B., (prt. -я́в, imp. стíй), stehen; kosten.
стрáва, f. I., Speise.
стрáвити, p. v., verdauen.
стрáвний, adj., verdaulich.
страдáл-(е)ць, m. II., Dulder; **-ьниця**, f. II., -in.
страдáльний, adj., leidend.
страдá-ти, v. I. A., leiden.
страж, f. V., стóрожа.
стрáжник, m. I.*), стóрож.
стражнúця, f. II., Wachtturm.
страсть, f. V., Leidenschaft.
стрáта, f. I., Verlust; Hinrichtung.
стрáтити, p. v., verlieren; hinrichten.
страх, m. I., (2. u. 7. -ý), Schreck, Furcht Angst.
страх, adv., schrecklich.
страхá-ти, v. I. A., schrecken.
страхóвище, n. II., Schrecknis.
страхопýд, m. I., Vogelscheuche.
страшéнний, adj., schrecklich.
страшúло, n. I., Schreckbild.
страш-ити, v. II. A.*), (imp. стрáм!), schrecken.
страшлúвий, adj., schreckhaft.
страшнúй, adj., schrecklich.
стревóжити, p. v., erschrecken, ängstigen.
стрéмень, m. I., Steigbügel.
стрем-íти, v. I. A.*), (prt. -íв), hervorstehen; streben.
стремлúвість, f. V., Strebsamkeit.

стрепен-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), schütteln; ся erbeben.
стриба́-ти, v. I. A., fortlaufen, springen. [стриба́ти.
стрибн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
стрива́-ти, v. I. A., harren, warten.
стри́-[г]чи, v. I. B., (prs. -жý, prt. -г, -гла, imp. -жи́, vp. -же́ний), scheren.
стрие́чний, adj., Geschwister-.
стри́ж(е)нь, m. II., (Pflanzen-) Mark.
стриж-и́, -ý etc siehe стри́гчи!
стрий, m. III., Oheim, вýйко.
стри́йна, f. I., Tante, те́та.
стри́м-ати, p. v., -увати.
стри́му-вати, v. I. A.*), zurück-, auf-, ab-halten. [dastehen.
стрип-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в),
стри́чи = стри́гчи. [bieren.
стрібува́ти, p. v., versuchen, pro-
стрібу́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
стрівáти = стрива́ти. [Versuch.
стрівóжити = стревóжити.
стр-і́й, m. III., (2. s. -óю), Schmuck; Beschaffenheit, Art, Einrichtung.
стрійни́й, adj., geschmückt, zierlich.
стріла́, f. I., Pfeil.
стрільба́, f. I., Gewehr.
стріл(е́)ць, m. II., Schütze, Jäger.
стрі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. стріла́; Zeiger, Zünglein.
стрільни́й, adj., Schieß-. [sein.
стрі́льч-ити, p. v. II. A.*), Jäger
стрі́л-ити, p. v. II. A., (imp. -ь!),
стріля́-ти, v. I. A., schießen. [-я́ти.
стрімголóв, adv., kopfüber.
стрімки́й, adj., steil, schroff.
стрімкі́сть, f. V., Steil-, Schroffheit. [imp. -ь!), стрі́тити.
стрі́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув,
стрі́п-ати, p. v., -увати.
стрі́пу-вати, v. I. A.*), ab-schütteln, -klopfen.
стріпа́тий, adj., struppig.
стріпота́ти, p. v., aufflattern.
стрі́т, m. I., (2. s. -у), стрі́ча.
стрі́т-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -че́ний), стріча́ти.
стрі́ха, f. I.*), (Stroh-)Dach.
стрі́ча, f. IV., Begegnung; Empfang. [empfangen.
стріча́-ти, v. I. A., begegnen;
стрі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Band; Zeile; -ечка, f. I.*), dim.
строви́ти, p. v., vergiften.
стро́гий, adj., streng, hart.
стро́гість, f. V., Strenge.
стро-і́ти, v. II. B., stimmen; bauen, putzen, schmücken; treiben.
строї́ти, p. v., vergiften. [stechen.
стром-и́ти, v. II. A.*), stecken,
струг = пструг. [schneiden.
струга́-ти, v. I. A., schnitzeln,
струга́ч, m. IV., (2. s. -á), Schnitzer.
струди́ти p. v., ermüden.
стружо́к = пстружо́к. [стру́я.
стру́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
струк, m. I.*), Hülse, Schotte.
струкова́тий, adj., Hülsen-.
стру́мент, m. I., (2. s. -у), Instrument. [dim.
стру́н-а, -ва, f. I., Seite; -ка, f.
струнки́й, adj., schlank, schmächtig.
струп, m. I., Schorf.
стру́пішіти, p. v., morsch werden.
стру́сь, m. II., Strauß.
стру́-тити, p. v., -чувати.
струч(о́)к, m. I*)., dim. струк.
стру́чу-вати, v. I. A.*), herabreißen. [вати.
стру́шу-вати, v. I. A*), стрі́пу-
стру́я, f. III., Strömung.
стря́гн-ути, v. I. B., (prt. стряг), ein-, ver-sinken.
стряса́-ти, v. I. A., abschütteln.
стряс-ти́, v. I., -а́ти. [dröhnen.
стугон-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в),

сту́дїнь, f. V., Kälte.
студен(е́)ць, m. II., Sulze.
студе́ний adj., kalt, зи́мний.
студ-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), kühlen; -итъ, es fröstelt. [ни́ця.
сту́д-ня, f. II., (2. pl. -ень), кер-
стук, m. I.*), (2. s. -у), Gepolter.
сту́ка-ти, v. I. A., klopfen, poltern; цу́кати.
сту́кіт, m. I., (2. s. -у), стук.
сту́кн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), сту́кати.
стукот-і́ти, v. I. B., (prs. -чу́, imp. -чи́, prt. -і́в), сту́кати.
стул-и́ти, p. v., -ювати.
сту́лю-вати, v. I., A.*), schließen, zusammendrücken.
стумані́ти, p. v., verblöden.
сту́па, f. I., Stampfmühle.
ступа́-ти, v. I. A., schreiten, treten, gehen.
сту́п(е)нь, m. II., Tritt, Schritt; Grad, Stufe; Fuß(Maß).
ступ-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
ступне́во, adv., stufenweise.
стурбува́ти, p. v., beunruhigen.
стуса́н, m. I., (2. s. -а́), Stoß.
стуха́-ти, v. I. A., erlöschen; nachlassen (Geschwulst).
сту́х-нути, p. v., -а́ти.
сту́хлий, adj., dumpfig, muffig.
сту́хлість, f. V., dumpfer Geruch.
стяг, m. I.*), Banner, Fahne.
стяга́ти, v., zusammen-, herab-
стяг-ну́ти, p. v., -а́ти [ziehen.
стя́ж-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Band.
стя́мити ся, p. v., zur Besinnung kommen. [стина́ти.
с-тя́ти, p. v., (prs. u. imp. зі-),
субо́та, f. I., Samstag.
су́ва-ти, v. I. A., schieben, rücken.
сувори́й, adj., стро́гий. [Urteil.
суд, m. I., (2. s. у), Gericht;
судьба́, f. I., Schicksal, Geschick.
суд(е́)ць, m. II., судия́.
су́джен-ий, adj., Bräutigam; -а, Braut.
суди́ = сюди́.
суди́на, f. I., Gefäß.
суд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу, vp. -же́ний), richten, urteilen; verleumden; ся Prozeß führen.
суди-я́, m. = t. III., (2. pl. -і́в), Richter.
судівни́цтво, n. I., Gerichtsbarkeit.
су́дний, adj., Gerichts-.
судни́к, m. I.*), Geschirrschrank.
суд-но́, n. I., (2. pl. -е́н), Fahrzeug, Boot. [richts-.
судови́й, adj., gerichtlich, Ge-
судови́к, m. I.*), (2. s. -а́), Gerichtsbeamter. [Zuckung.
су́дороги, pl. f. I., Krämpfe,
су́дорожний, adj., krampfhaft.
суєта́, f. I., Eitel-, Nichtig-keit.
суєтний, adj., eitel.
су́ка, f. I.*), Hündin.
ука́-ти, v. I. A., drehen, spinnen.
сукма́на, f. I., Bauernkittel.
сук-но́, n. I., (2. pl. о́н), Tuch.
су́к-ня, f. II., (2. pl. о́нь), Kleid.
сукня́ний, adj., Tuch-.
суко́ватий, adj., knorrig, knottig.
суко́нник, m. I.*), Tuchmacher.
суко́нце, n. III., dim. сукно́.
су́кро́вица, f. II., faules Blut.
сум, m. I., (2. s. -у), смуто́к.
су́ма, f. I., Summe.
су́ме́жний, adj., angrenzend.
сумі́рний, adj., friedfertig.
сумі́рні́сть, f. V., Friedfertigkeit.
су́міш, adv., durcheinander.
су́міш-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Mischung, Gemenge.
су́мі́шний, adj., ver mischt, -mengt.
сумлі́не, n. IV., Gewissen; со́вість.
сумлі́нний, adj., gewissenhaft.
сумлі́нні́сть, f. V., Gewissenhaftigkeit.
сумни́й, adj., traurig; смутни́й.

сýмнїв, m. I., (2. s. -y), Zweifel.
сумнїва́-ти ся, v. I. A., zweifeln.
сумні́вий, adj., zweifelhaft.
сумні́-ти, v. I. A., traurig werden.
сумови́тий, adj., traurig.
сýмра́к, m. I.*), (2 s. -y), Dämme[rung.
сýму-ва́ти, v. I. A.*), trauern.
суни́ця, f. II., Erdbeere.
сýніж, adv., liegen mit Füßen sich berührend. [-ь), сýвати.
сýн-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp.
суп, m. I., Geier. [Streit.
сýпере́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
супере́чний, adj., widersprechend.
супере́чність, f. V., Widerspruch.
супе́рни-к, m. I.*), Nebenbuhler; -ця, f. II., -in.
суп-и́ти, v. II. A.*), (бро́ви, Brauen) zusammenziehen.
супокі́й u. dgl. siehe спокі́й etc.
супроти, -в, präp. 2., gegen, über.
су-проти́вити ся u. dgl. siehe с-, etc.
супроти́вність, f. V., Gegensatz.
супру́г, m. I.*), -a, f. I.*), Gatt e, -in.
супру́жний, adj., Ehe-.
сýрдут, m. I., Rock.
сýрма, f. I., Trompete, Horn.
сурма́ч, m. IV., (2. s. -á), Hornist.
суро́вий = сувóрий. [werden.
сурові́-ти, v. I. A., ernst (streng)
сусі́д, m. I., Nachbar, -a, f. I., -in.
сусі́дин, adj., des Nachbars.
сусі́дний, adj., nachbarlich, benachbart.
сусі́дство, n. I., Nachbarschaft.
сусі́ду-ва́ти, v. I. A.*), Nachbar
сýслик, m. I.*), Ziesel. [sein.
суспі́льний, adj., Gemein-.
суспі́льність, f. V., Gemeinwesen.
суста́в, m. I., Gelenk; -ець, m. II. dim.
суста́вний, adj., Glied-, Bestand-.
суть, f. V., Wesen.
сýтий, adj., reichlich.
сýтінь, f. V., Halbschatten.
сут-ки́, pl. f. I.*), (2. pl. -о́к), enge Gasse.
сухáр, m. II., (2. s. -á), Zwieback.
сухи́й, adj., trocken; mager.
сухі́тни-к, m. I.*), Schwindsüchtiger, -ця, f. II.
сухозе́мний, adj., Land-.
сухозóлото, n., Goldfäden.
сухóлі́тє, n. IV., trockener Sommer.
сухопу́тний, adj., Land-.
сухорля́вий, adj., hager.
сухóти, pl. f. I., (2. сухóт), Schwindsucht.
суці́льний, adj., einheitlich.
сучáсний, adj., gleichzeitig.
сучáсник, m. I.*), Zeitgenosse.
сýче, coll. n. II., dürre Äste.
сýша, f. IV., Festland; Dürre.
сушени́ця, f. II., gedörrtes Obst.
суш-и́ти v. II. A.*), trocknen, dörren. [wirklich, gediegen.
сýщий, adj., seiend; echt, wahr,
сýщний, adj., wesentlich.
сýщність, f. V., Wesenheit.
сфати́ти = схвати́ти.
схамен-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), zur Besinnung bringen (ся kommen).
схва-ти́ти, p. v., -чувати.
схвáчу-вати, v. I. A.*), схóпити.
схиби́ти, p. v., fehlen.
схил-и́ти, p. v., -я́ти.
схиля́ти, v., neigen.
схитну́ти ся, p. v. wanken.
схитри́ти, p. v., überlisten.
схі́д, m. I., (2. s. сходу), Aufgang, Osten; Zusammenkunft.
схі́дний, adj., östlich, orientalisch; analog, ähnlich.
схі́дність, f. V., Analogie, Ähnlichkeit. [schluchzen.
схли́пу-вати, v. I. A.*), oft
схова́ти, p. v., ver-bergen, -stecken.

схо́взну-ти, p. v. I. B., (prt. сховз), ausgleiten.
схо́в(о)к, m. I., (2. s. -у), Versteck.
схо́да, f. I., (2. pl. схі́д), Stiege.
схо́дини, pl. f. I., Zusammenkunft.
сход-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), herabkommen; (hin)durchgehen; aufgehen; abnützen; ся zusammenkommen.
схо́жий, adj., ähnlich, gleich.
схо́жість, f. V., Aehnlichkeit, Gleichheit.
схо́пити, p. v., auf-greifen, -raffen.
схорони́ти, p. v., aufbewahren, [erhalten.
схоті́ти, p. v., wollen.
схуді́лий, adj., abgemagert.
сху́дн-ути, p. v., abmagern.
сца́ти = ссáти.
сці́джу-вати, v. I. A.*), abseihen.
сці́д-и́ти, p. v., -жувати.
сцїпені́ти, p. v., erstarren.
сцїпи́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
сцїпля́-ти, v. I. A., ver-binden, -knüpfen.
сці́пність, f. V., спійність.
сці́пнути, p. v., fest werden.
счепи́ти, p. v., verknüpfen.
счервоні́ти ся, p. v., erröten.
счерка́ти, v., durch-, ab-streichen.
счерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
счерпа́-ти, p. v., -увати.
счерпу-вати, v. I. A.*), abschöpfen.
счеса́ти, p. v., счісувати.
счин-и́ти, p. v., -я́ти.
счиня́-ти, v. I. A., anfangen; tun.
счисл-и́ти, p. v., -я́ти. [zählen.
счисля́-ти, v. I. A., zusammen-
счи́-стити, p. v., -ща́ти.
счища́-ти, v. I. A., reinigen.
счі́су-вати, v. I. A.*), abkämmen.
счорні́ти, p. v., schwarz werden.
счу́бити ся, p. v., einander beim Schopf nehmen.
счува́ти ся, v., ahnen, fühlen.
счу́-ти ся, p. v., -ва́ти ся. [hen.
сшива́-ти, v. I. A., zusammennä-
сши́-ти, p. v., -ва́ти.
сюд, **-á**, **-й**, adv., her, hieher.
сяг, m. I., (2. u. 7. -у́), сяжень.
сяга́-ти, v. I. A. langen, reichen.
сягн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), сяга́ти.
сяговий, adj., сяжне́вий.
сяє́во, n. I., Schein, Schimmer.
сяж(е)нь, m. II., Klafter.
сяжне́вий, adj., klafterlang.
сяк, adv., so. [(ся sich).
сяка́-ти, v. I. A., nic schnäuzen
сяки́й, adj., solcher.
сям і там, adv., hie und da.
сяє = сияє.

Т.

та, conj., und; doch, aber; nun.
та, pron. f. = adj., siehe той!
таба́-ка, f. I.*), Schnupftabak; -чка, dim. [Tabaksdose.
табаке́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
табачко́вий, adj., rötlichbraun.
таба́чний, adj., Tabak-.
таба́р, m. I., (2. s. -у), Lager.
таблúця, f. II., Tafel. [табли́ця.
табли́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
та́бор-ити ся, v. II. A., sich
табо́ровий, adj., Lager-. [lagern.
табу́н, m. I., 2. s. -á), Herde, Schar; -(е́)нь, m. II., dim.
табуно́вий, adj., Herden-.
таємний = та́йний.
таємни́ця, f. II., та́йна.
таємни́чий, adj., geheimnisvoll.
таж, **-е**, **-еж**, conj., doch, doch wohl. [-hehlen.
та-і́ти, v. II. B, ver-heimlichen,
тай, та й, conj., und (noch).
тайко́м, adv., heimlich. [ment.
та́йна, f. I., Geheimnis; Sakra-
та́йний, adj., heimlich, geheim.

та́йстр-а, f. I., (2. pl. -е́р), Hängetasche; **-ри́на**, f. I., **-ри́н-ка**, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
так, adv., so, also.
та́ка-ти, v. I. A., ja sagen.
та́кже, adv., noch; conj., auch.
та́ки, conj., doch, dennoch.
таки́й, pron. = adj., solcher.
та́ко, adv., so; **я́ко-та́ко**, leidlich.
тако́вий = таки́й.
талабу-ва́ти, v. I. A.*), treten.
тала́н, -т, m. I., (2. s. у́), Talent, Gabe; Glück, Los.
талановѝтий, adj., talentvoll.
талановѝтість, f. V., Begabung.
тала́па-ти, v. I. A., plätschern; [beschmutzen.
тали́р = тарі́ль.
таля́пати = тала́пати.
та́ля́р, m. I., Taler.
там, -енька, -ечка, -ки. adv., dort.
та́ма, f. I., Damm.
тамо́ж-ня, f. II., (2. pl. -ень), [Zollhaus.
тамо́шний, adj., dortig.
тамт-о́й, -а́, -о́, pron., jener.
тамто́т, -а́, -о́, pron., тамто́й.
тамтуд-а́, -и́, adv., dorthin.
таму-ва́ти, v. I. A.*), hemmen, dämmen.
тан(е)ць, m. II., (2. s. -ю), Tanz.
тане́чни-к, m. I.*), Tänzer; **-ця**, f. II., -in.
та́ний, adj., billig.
тан-и́ти, v. II. A., billig machen.
тані́-ти, v. I. A., billiger werden.
тан-(о́)к, -чик, m. I., dim. та́нець.
та́н-ути, v. I. B., (imp. -ь prt. -ув), schmelzen, schwinden.
танцю-ва́ти, v. I. A.*), tanzen.
тапча́н, m. I., (2. s. -а́), Schlafbank.
тараба́н, m. I., (2. s. -а́), бу́бен.
тараба́н-ити, v. II. A., (imp. -ь), trommeln.
тараба́ньщик, m. I.*), Trommelschläger. schlechter Wagen.
тарада́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
тара́н, m. I., (2. s. -а́), Sturmbock; Schlägel.
тара́ня, f. II., Weißfisch.
тарапа́ти, pl. f. I., Verlegenheiten.
тара́хкав(е)ць, m. II., Klapperschlange.
тара́хкало, n. I., Klapper.
тарахкот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), klappern.
тара́хн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), einen Schlag versetzen.
тарга́н, m. I., (2. s. -а́), Schabe.
тар-і́ль, m. II., Teller; **-е́л(е)ць**, m. II., -і́льчик, m. I.*), dim.
тарі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -ь. [mühle.
тарка́тий, adj., scheckig.
тарта́н, m. I.*), (2. s. -а́), Sägetасе́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Band.
таска́-ти, v. I. A., schleppen.
тасьми́стий, adj. bandförmig.
та́т-ів, -ова, -ове, adj., des Vaters.
та́тк-о, m. I.*), dim. та́то.
та́т-о, m. I., Vater; ба́тько.
та́хн-ути, v. I. B., (prt. тах), verlöschen. [f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
та́ц-а, f. I., Präsentierteller; **-ка**,
тача́-ти, v. I. A., mangeln, rollen.
та́чів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mangelholz. [karren.
та́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schieb-
тащ-и́ти, v. II. A.*), таска́ти.
та́-яти, v. I. A., (prt. -яв), -нути.
твар, f. V., Geschöpf; Gesicht.
твердѝй, adj., hart.
твердѝня, f. II., Festung.
тверд-и́ти v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, ур. -же́ний), härten; behaupten; einprägen.
тве́рдість, f. V., Härte.
твердѝ-ти, v. I. A., hart werden.
тве́рдн-ути, v. I. B., (prt. тверд, -ла), твердѝти.
тверезѝй, adj., nüchtern.
тверез-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́), nüchtern machen (ся werden).
тверезі́сть, f. V., Nüchternheit.

тв-і́й, -о́я́, -о́е́, pron., (Dekl. = свій), dein.
тві́р, m. I., (2. s. тво́ру), Werk.
твор-(е́)ць, m. II., (5. s. -че!), Schöpfer.
твор-и́ти, v. II. A., schaffen, bil- [den, tun.
тво́рчий, adj., schöpferisch.
тво́рчі́сть, f. V., schöperische Kraft.
тво́-я, -е́, siehe твій.
те, те́е, siehe то, то́е.
тебе́, 4. s. von ти.
теж, conj., auch.
текти́ = течи́.
теку́чий, adj., fließend. [wackeln.
телепа́-ти, v. I.A., schütteln; ся
теля́-ця, f. II., Kalbin; -чка, f. I.*), Bauernwagen. [dim.
теля́, n. V., Kalb, -тко, n. I.*), dim.
теля́тина, f. I., Kalbfleisch.
теля́чий, adj., Kalb-.
те́мн-ий, adj., dunkel, finster; blind; -і́ський, sehr (ganz) finster...
темн-и́ти, v. II. A., ver-dunkeln, -finstern; blenden.
темни́ця, f. II., Gefängnis.
темни́чник, m. I.*), Kerkermeister.
те́мні́сть, f. V., Dunkelheit.
темні́-ти, v. I. A., dunkel, (finster, blind) werden.
те́мно- etc., dunkel- etc.
тем-нота́, -рява, f. I., Finsternis.
тенді́тний, adj., fein.
тенді́тні́сть, f. V., Feinheit. [nun.
тепе́р, -а, -ка, -ечки, adv., jetzt,
тепе́рі́шний, adj., jetzig, gegenwärtig.
теперішні́сть, f. V., Gegenwart.
тепл[ес]е́нький, -і́ський, adj., sehr
те́плий, adj., warm. [warm.
тепли́ця, f. II., warme Quelle; Treibhaus.
те́пло́сть, f. V., Wärme.
тепло́-ти, v. I. A., warm werden.
тепломі́р, m. I.*), Thermometer.
теплота́, f. I., Wärme.
тере́б-и́ти, v. II. A.*), schälen, enthülsen.
теремко́р-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), poltern.
тере́н, m. I., (2. s. ý), Schlehdorn.
те́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Reib-
терка́тий, adj., scheckig. [eisen.
терли́ка-ти, v. I. A., trällern.
те́рлиця, f. II., Hanfbreche; Holzsattel. [-шу), rütteln, schütteln.
термо́с-ити, v. II. A., (prs. 1. s.
те́рнє, coll. n. IV., Dornen.
терни́на, f. I., Dorngesträuch.
терни́стий, adj., dornig.
терно́вий, adj., Dornen-.
терпели́вий, adj., geduldig.
терпели́ві́сть, f. V., Geduld. [dig.
терпе́н, -ний, adj., leidend, gedul-
терп(е́)ць, m. II., Geduld.
терпи́мий, adj., duldend.
терпи́мі́сть, f. V., Duldung.
терпі́нє, n. IV., Leiden.
терп-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), dulden; leiden.
терпки́й, adj., herb.
те́рпн-ути, v. I. B., (prt. терп, -ла), erstarren. [duld.
терпя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ge-
те́рти, v. I. B., (prs. тру, prt. тер, imp. три), reiben.
те́ртиця, f. II., Brett, Diele.
терх, m. I., (2. u. 7. -ý), Gepäck, Ladung.
терха́-ти, v. I. A., beladen. [dern.
теря́-ти, v. I. A., ver-lieren; -schleu-
тес-а́ти, v. I. B., (prs. -шу. imp. -ши́, prt. -а́в), behauen, zimmern.
теск-о́, m. I.*), Gleichbenannter.
те́сл-я, m. = f. II. (2. pl. -і́в), Zimmermann.
тесля́рский, adj., Zimmermans-.
тесля́рство, n. I., Zimmerhandwerk. [mann sein.
тесляру-ва́ти, v. I. A.*), Zimmer-

тесовúй, adj., кáмінь, Quaderstein.
тесть, m. II., Schwiegervater.
тéст-їв, -ева, des Schwiegervaters.
тéт-а, f. I., Tante; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
тетéра, f. I., Waldhuhn.
теч, f. V., (3., 6. u. 7. pl. = f. IV.), Flüssigkeit.
теч-и́, v. I. B., (prt. тік, текла́), fließen, rinnen; verstreichen.
течíя, f. III., Strömung, Lauf.
тéща, f. IV., Schwiegermutter.
ти, pron., (2. u. 4. тебé, 3. u. 7. тобí, 6. тобóю), du; ти = тобí.
тигр, -ис, m. I. Tiger; -и́ця, f. I., -in.
ти́ждень, m., (2. s. ти́жн-я), Woche.
тижнéвий, adj., Wochen-.
тижнéвник, m. I.*), Wochenschrift.
ти́ка-ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч, prt. -кав), stecken; berühren; ся, sich beziehen, betreffen.
ти́ка-ти, v. I. A., dutzen.
ти́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ти́кати. [hängen.
тилїпа́-ти, v. I., wackeln, herab-
тим, ти́мто, conj., тому́. [zeitlich.
тимчасóвий, adj., vorübergehend,
тимчáсóм, adv., unter-, in-dessen, vorderhand, derweilen.
тин, m. I., (2. s. -у), Zaun, Hecke; -(о́)к, m. I.*), dim. [Tünche.
тинк, m. I.*), (2. s. -у), Mörtel,
тинкýва́ти, v. I. A.*), tünchen.
ти́ня́-ти ся, v. I. A., umher-irren,
ти́рба, f. I., чир. [-streifen.
тирли́ка-ти, v. I. A., fiedeln.
тис, m. I., Eibenbaum.
тиск, m. I.*), (2. s. -у), Gedränge.
тисн-ýти, v. I. B., (prt. -ýв, u. тис), drücken, pressen; ся sich
тисóвий, adj., Eiben-. [drängen.
ти́сяча, f. IV., Tausender.
ти́сячний, adj., tausendste-r, -l.
тисячолíтє, n. IV., Jahrtausend.
ти́тар, m. II., Messner.
ти́-ти, v. I. A., тóвснути.
ти́х-ий, -éнький, -óнький, -éсенький, adj., ruhig, still, leise, sanft. [still werden.
ти́хн-ути, v. I. B., (prt. тих),
тихомири́ти, v., beruhigen, beschwichtigen.
тихцéм, adv., im Stillen.
тихша́-ти, v. I. A., stiller werden.
ти́цьн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), stecken.
тичи́нє, coll. n. IV., Stangen.
ти́ч-ити, v. II. A.*), (imp. (тич!), stecken; ся sich beziehen.
ти́ч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Stange.
тишина́, f. I., Stille, Ruhe.
ти́шком = ни́шком.
ті, pron., 1. pl. von той.
тíй, pron., 3. s. von та.
тік, m. I.*), (2. s. току), Tenne; Strömung, Lauf.
тїка́-ти, v. I. A., fortlaufen.
тїка-ти ся, v. I. A., herumstreichen.
тїлéсний, adj., körperlich.
тíлькій, adj., so groß.
тíльк-о, -и, adv., so viel, nur so viel; bloß, nur; т. що, kaum daß, kaum.
тїл-о, n. I., (1. pl. á), Körper; Leichnam; -цé, n. III. dim.
тїм-я, n. (2. u. 4. -я, 3. u. 7. -ю, 6. -ем; 1. pl. -я, 2.—7. = m. III.), Scheitel.
тїнь, f. V., Schatten.
тїни́стий, adj., schattig.
тїн-и́ти, v. II. A., schattieren.
тїпа́-ти, v. I. A., brechen (Hanf).
тїсний, adj., eng, knapp.
тїснина́, f. I., Engpaß.
тїсн-и́ти, v. II. A., be-engen, -drängen, -drücken. [eng.
тїснїс-ький, -енький, adj., sehr
тїснота́, f. I., Enge; Bedrängnis; Menge. [-очок), dim. тїсто.
тїст-ечко, -очко, n. I.*), (2. pl.

тї́сто, n. I., Teig, Gebäck.
тї́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -очка, f. I.*), dim. те́та.
тїт-о́чий, -чин, adj., der тї́тка.
ті́ц-енький, -ечкий -ький, adj. so klein (wenig).
ті́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Räder-gestell.
тїч-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь), Rudel.
тї́ш-ити, v. II. A.*), (imp. тїш!), (er-)freuen.
ткан-ь, f. V., -и́на, f. I., Gewebe.
тка́-ти, v. I. B., (prt. -в, prs. тчу, imp. тчи!), weben.
тка́цкий, adj., Webe-.
тка́цтво, n. I., Weberei.
ткач, m. IV., (2. s. -á), Weber; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
ткачи́ха, f. I.*), Weberfrau.
ткн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), stecken, stechen.
тлі́нь, f. V., Fäulnis, Verwesung.
тлі́нний, adj., ver-gänglich, -weslich.
тлі́-ти, v. I. A., glimmen; vertlo, n. I., (2. pl. тел), Grund(-lage).
тлук, m. I.*), Haufen, Bande.
тлум, m. I., (2. s. -у), Haufen, Gedränge.
тлума́к, m. I.*), Bündel.
тлу́м-ити, v. II. A.*), (imp. тлум!), dämpfen; schlagen; vernichten; ся raufen, ringen.
тлу́м(о)к, m. I.*), тлума́к.
тлу́н(о)к, m. I.*), жолу́док.
тлу́стий u. dgl. siehe товсти́й etc!
тьма, f. I., Dunkelheit, Finsternis; Menge.
тьма́вий, adj., (halb-)dunkel.
тьм-и́ти, v. II. A.*), verdunkeln. blenden.
тьма́ний, adj., matt; düster.
то, pron. n. von той; conj., so, dann; то-то bald-bald.
тоб, тобі́, conj., so, dann.
тобі́, pron., 3. s. zu ти, dir.
тобі́в-ка, -лка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tasche; Kapsel.
тобо́в = тобо́ю, pron., 6. s. von ти.
то́бто = ні́би.
това́р, m. I., (2. s. -у), Vieh; Ware.
това́ри́на, f. I., das Vieh.
това́риский, adj., gesell-, gemein-, freund-schaftlich.
това́ри́ство, n. I., Gesellschaft, Verein.
това́риш, m. IV., (pl. -і́), Freund, Gefährt-e, Genoss-e, Kolleg-e; Gesellschafter, Begleiter, -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). -in.
това́риш-ів, -ова, -ове. adj., des това́риш. [leben.
товаришу-ва́ти, v. I. A.*), gesellig
товаро́вий, adj., Waren-, Last-.
това́рячий, adj., Vieh-. [Sinn.
товк, m. I.*), (2. s. -у́), Verstand,
товка́-ти, v. I. A., stoßen, schlagen.
товка́ч, m. IV., (2. s. -á), Stößel; Specht. [setzer, Erklärer.
товма́ч, m. IV., (2. s. -á), Ueber-
товма́ч-ити, v. II. A.*), (imp. товма́ч!), übersetzen, erklären.
товпа́, f. V., Haufen, Menge.
то́впи-ти ся, v. I. A.*), sich drängen.
товсти́й, adj., fett; dick.
товсті́-ти, v. I. A., fett werden.
товсто- etc., fett-, dick- etc.
товстота́, f. I., Dicke.
товч-и́, v. I. B., (prt. товк, -ла́), stoßen, stampfen, klopfen; ся sich herumtreiben. [Anstoß.
товч(о́)к, m. I.*), Stößel; Stoß,
товщ, f. V., (3., 6. u. 7. pl. = f. IV.), Fett. [nachher, da.
то[г]д-а́, -и́, -і́, adv., damals. dann,
то[г]д-а́шний, -и́шний, -і́шний, adj., damalig.
тогі́д, adv., im Vorjahr.
то́го́, pron., 2. u. 4. von той; conj., deswegen, darum.
тогобі́чний adj., jenseitig.
того-рі́чний, adj., cero-.

тогоча́сний, adj., damalig.
тоді́ = тогди́.
то́є = то.
тож, conj., da, nun, ja, so, also.
то́жто, int., da, sieh da, nun eben!
т-ой, т-а, т-о, pron. = adj., dieser, jener; то́йже, той сами́й, derselbe.
ток, m. I.*), (2. s. -у), Verlauf.
тока́р, m. II., (2. s. -я́), Drechsler.
тока́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Drehbank.
тока́рский, adj., Drechsler-.
токм-и́ти, v. II. A.*), годи́ти.
толі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. [толо́ка.
толк = товк.
толку́ ва́ти, v. I. A.*), auslegen, erklären.
то́лок, m. I.*), Stößel; Kolben.
толо́ка́, f. I.*), Hutweide; unentgeltliche Arbeit.
толо́ч-ити, v. II. A.*), (imp. толоч!), treten.
то́лу́б = ту́лу́б. [gen; ermüden.
том-и́ти, v. II. A.*), quälen, pla-
то́му, pron., 3. s. von той.
тому́, conj., daher, deshalb, deswegen, also.
тон-ки́й, adj., dünn, -е́нький, -е́сенький, sehr dünn.
то́нкі́сть, f. V., Feinheit.
тонко- etc, dünn-, fein-, etc.
тон-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), sinken, ertrinken.
тонч-и́ти, v. II. A.*), dünner (feiner) machen.
тонша́-ти, v. I. A., dünner werden.
то́нший, comp., von тонки́й.
топ-и́ти, v. II. A.*), ertränken; (ся ertrinken); heizen, schmelzen. [m. I*), dim.
то́пі́р, m. I., (2. s. -а́), Beil; -чик,
топки́й, adj., schmelzbar.
то́пливо, n. I., Brennmaterial.
тополе́вий, adj., Pappel-. [dim.
топо́л я, f. II., Pappel, -ька, f. I.*),
топ-ор(е́)ць, m. II., (2. s. -і́рця́), Handbeil. [Axtstiel.
топори́-ско, n. I.*), -ще, n. II.,
топот-і́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -і́в), stampfen.
топт-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -а́в, imp. -чи́), treten, stampfen.
тор, m. I., (2. s. -у), Spur, Bahn.
то́рба, f. I., (pl. -и́), Sack, Ranzen.
торба́р, m. II., (2. s. -я́), Bettler.
торба́ч, m. IV., (2. s. -а́), Beuteltier.
торби́н-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. то́рба. [(-platz),
торг, m. I.*), (2. s. -у́), Markt
то́рга-ти, v. I. A., reißen zerren; raufen. [то́ргати.
то́ргн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув.)
торгов-е́льний, -и́й, adj., Markt-, Handels-.
торго́вица, f. II., Marktplatz.
торго́вля́, f. II., Handel. [ler.
торговни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Händ-
торгу-ва́ти, v. I. A.*), handeln; ся feilschen.
торжество́ u. dgl. siehe сьвя́то etc.
то́ржище, n. II., Marktplatz.
торж(о́)к, n. I.*), dim. торг.
торі́к = -тогі́д.
торі́чний = тогі́дний. [stoßen.
то́рка-ти, v. I. A., berühren;
торкот-і́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -і́в), plappern, brummen.
торо́ки, pl. m. I., Fransen.
торох-котї́ти, siehe тарах-!
торох-тї́ти, siehe -котї́ти.
торо́ч-ити, v. II. A.*), (imp. торо́ч!), auftrennen (Strumpf); faseln.
тору-ва́ти, v. I. A.*), bahnen.
тоск, m. I.*), (2. s. -у); -а́, f. I.*), Angst, Bangigkeit.
тоску-ва́ти, v. I. A.*), тужи́ти.
тот, -а́, -о́, pron., той.
тото́жний, adj., identisch.
тото́жні́сть, f. V., Identität.

тьóхка-ти, v. I. A., pochen; schlagen (Nachtigall).
точ в точ, adv., genau so.
тóчеч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
точи́ло, n. I,. Schleifstein. [тóчка.
точи́льщик, m. I.*), Schleifer.
точ-и́ти, v. II. A.*), drechseln; zapfen; wälzen; nagen; ся sich wälzen; wackeln; fortdauern.
тóч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Punkt.
точку-ва́ти, v. I. A.*), punktieren.
тóчн-ий, adj., pünktlich, genau; -їський, -їсінький, sehr p. (g).
тóчність, f. V., Pünktlichkeit, Genauigkeit.
трава́, f. I., (pl. тра́ви), Gras.
тра́в(е)нь, m. II., Mai. [трава́.
трави́н-а, f. I., -ка, f. I.*), dim.
трави́стий, adj., grasreich.
тра́в-ити, v. II. A.*), (imp. трав!), verdauen. [I.*), dim. трава́.
трави́-ця, f. II., -чка, -ченька f.
тра́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), конюши́на.
тра́вний, adj., verdaulich.
травяни́й, adj., grasartig.
трапе́за, f. I., Tisch, Tafel.
тра́п-ити, p. v. II. A., (imp. трап!), -ля́ти.
трапля́-ти, v. I. A., трафля́ти.
тра́ска-ти, v. I. A., knallen.
тра́скіт, m. I., (2. s. -у), Knall.
тра́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), тра́скати.
тра́т(е)ль, m. II., Tratte, Wechsel.
тра́т-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, imp. -ь), verlieren, vergeuden, umbringen.
трату-ва́ти, v. I. A.*), (zer-)treten.
тра́ф-ити, p. v. II. A.*), (imp. траф!), -ля́ти. [ча́ти.
трафля́-ти, v. I. A., treffen, лу-
трачи́нє, n. IV., Säge-, Feil-spänne.
тра́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Sägemühle.
тре́ба, f. I., Brauch; Gottesdienst.
тре́ба, v. impers., es ist notwendig (nötig); менї́ треба́, ich brauche.
требу-ва́ти, v. I. A.*), brauchen; verlangen; versuchen.
требу́ль-ка, v. I.*), (2. pl. -о́к), Schnittlauch. [zung.
тревóга, f. I.*), Angst, Bestür-
тревóж-ити, v. II. A., (imp. тревóж), schrecken, ängstigen.
тревож-ли́вий, -ний, adj., ängstlich.
тре́звий u. dgl. siehe твере́зий etc.
трембі́т-а, f. I., Schalmei; -ка, f. I.*), **трембу́лка** = требу́лка. [dim.
трем-т-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -і́в), zittern, beben.
тре́пет, m. I., (2. s. -у), Zittern, Beben.
трепе́та, f. I., Zitterpappel.
трепет-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), zittern, beben.
трепе́товий, adj., Zitterpappel-.
тре́тий, adj., dritter.
третúна, f. I., Drittel.
тр-и, num., drei.
трив-а́лий, -кий, adj., dauerhaft.
тривкість, f. V., Dauerhaftigkeit.
трив(о)к, m I.*), (2. s. -у), Leben.
трúзуб, m. I., Dreizack.
трикра́тний, adj., dreifach.
трику́тний, adj., dreieckig.
триль, m. II., Triller.
трима́-ти, v. I. A., halten.
трúна, f. I., zerriebenes Heu.
трина́цят-ь, -еро, num., dreizehn; -тий, -ter.
трúніж(о)к, m. I.*), Dreifuß.
трúнька-ти, v. I. A., vergeuden.
трúчи, adv., dreimal.
трібу-ва́ти, v. I. A.*), versuchen.
трівá-ти, v. I. A., verweilen, warten.
трі-вóжити etc., siehe тре-.
трíй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dreier.

трі́[й]ло, n. I., Gift.
трі́йця, f. II., Dreieinigkeit.
тріпа-ти, v. I. A., klopfen, prügeln.
тріпа́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bleuel.
тріпот-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -а́в, imp. -ч), zittern; flattern.
тріпот-і́ти, v., (prt. -і́в), -а́ти.
тріск, m. I.*), (2. s. у), Knistern, Knattern. [Splitter.
тріс-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Span,
тріска-ти, v. I. A., knistern, krachen, platzen; fressen.
тріскот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), knistern, krachen.
тріску́чий, adj., stark, heftig.
тріс-нути, p. v. I. B., (prt. тріс), schlagen; platzen.
тріс́оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
трішки, = тро́шки. [dim. тріска.
тріщ-а́ти, v. II. A.*), (prt. -а́в), knistern, krachen, prasseln; vergehen, platzen.
тров-и́ти, v. II. A.*), hetzen.
тров-ля́, f. II., (2. pl. -е́ль), Tierhetze. [behelligen.
трога́-ти, v. I. A., an-, be-rühren;
тро́-є, num., drei; в тро́є dreifach; на тро́є, in drei Teile.
троїстий, adj., dreifach.
тро-і́ти, v. II. B., vergiften; verdreifachen. [трога́ти.
трон-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в),
тропа́, f. I., Spur.
тропа́к, m. I.*), (2. s. а́), Tanzart.
тро́па-ти, v. I. A., traben, stampfen.
тро́пот, m. I., (2. s. -у), Getrabe,
тро́ска, f. I.*), Sorge. [Stampfen.
трость, f. V., Schilf.
тростин-а, f. I., (Schilf-)Rohr; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) dim.
трост-ино́вий, -яний, adj., Rohr-.
тро́х-а, -и, adv., (ein)wenig; тро́ха не, beinahe.
тро́ш-ечка, -ечки, -ка, -ки, siehe
тро́ща, f. IV., трость. [тро́хи.
тро́щ-ити, v. II. A.*), (imp. трощ!), zerbrechen.
троюд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp, -ь), hetzen.
троя́кий, adj., drei-erlei, -fach.
троя́нда, f. I., Hundsrose.
тру́ба́, f. I.*), Trompete. [ter.
трубач, f. IV., (2. s. а́), Trompe-
тру́б-ити, v. II., A.*), (Trompete) blasen. [-и́ти.
труб-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в),
тру́б-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. тру́ба.
труд, m. I., (2. s. -у), Mühe; Werk.
труд-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), bemühen.
тру́дний, adj., schwer, beschwerlich; müde, matt.
тру́дність, f. V., Schwierigkeit.
трудова́ті-ти, v. I. A., an-, auf-schwellen.
трудолюби́вий, adj., arbeitsam.
трудолюби́вість, f. V., Arbeitsamkeit. [вий.
труд-я́чий, -я́щий, adj., -олюби-
тружда́-ти, v. I. A., arbeiten.
тру́мна, f. I., тру́н-а, -ва.
тру́нв-а, f. I., (2. pl. тру́нов), Sarg; -очка, f. I.*), dim.
тру́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Trank;
труп, m. I., Leichnam. [Unterleib.
трупа́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Totenkammer. [verwesen.
тру́пі-ти, v. I. A., modern,
трус, m. I., Memme.
трусени́ця, f. II., Durchsuchung.
трус-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу́), schütteln; bröckeln; durchsuchen; ся zittern. [Erdbeere.
тру́скав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
трусли́вий, adj., furchtsam, feig.
трусли́вість, f. V., Feigheit.
трут, m. I., Drohne.

тру́та, f. I., отру́та.
тру́т(е)нь, m. II., трут.
тру́-ти, v. I. A., трої́ти.
трути́[з]на = тру́та.
тру́т-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений, imp. -ь), тручáти.
трутни́й, adj., giftig.
трутови́й, adj., Drohnen-.
тру́фля, f. II., (2. pl. -ель), Trüffel.
трухáн, m. I., (5. s. -á), Truthahn.
тру́хлий, adj., ausgemergelt; welk; morsch.
трухли́на, f. I., morsches Holz.
трухлі́-ти, v. I. A., erstarren (vor Schreck). [dern.
трухля́ві-ти, v. I. A., faulen, mo-
тру́хн-ути, v. I. B., (prt. ув), трухля́вiти.
труча́-ти, v. I. A., stoßen. [henne.
тру́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Trut-
трю́ха, f. I.*), Truthuhn.
тря́п-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Franse.
трясави́ця, f. II., Sumpf.
трясови́ця, f. II., Fieber.
тряс-ти́, v. I. B., (prt. тряс), schütteln; ся zittern.
тря́с-ця, f. II., -ови́ця.
тря́хн-ути, v. I. B., (prt. трях), **ту**, pron., 4. s. von та. [trocknen.
ту = тут.
тубúл(е)ць, m. II., Einheimischer.
тубúльний, adj., einheimisch.
тугá, f. I.*), Gram, Kummer, Sehnsucht. [fest; langsam.
тугúй, adj., steif, straff; stark,
туд, -á, -и́, -о́ю, adv., dahin, dorthin. [sich sehnen.
туж-йти, v. II. A.*), sich grämen,
тужни́й, adj., traurig, bange.
туз, m. I., Karten-Daus.
тузе́м-(е)ць, m. II., -ний, adj., Ein-
ту́зин, m. I., Dutzend. [heimisch.
туй-туй, adj., faßt, beinahe.
тукраєвий, adj., hierländig.
ту́лень, m. II., Seehund.
тул-йти, v. II. A., (an)drücken.
тулóвище, n. II., ту́лу́б.
ту́льпа, f. I., -áн, m. I., Tulpe.
ту́луб, m. I., Rumpf; -(é)ць, m. II., -(ó)к, m. I.*), dim.
тума́н, m. I., (2. s. -á), Nebel; Dummkopf. [betrügen.
туман-йти, v. II. A., betören,
тумані́-ти, v. I. A., nebelig (stumpfsinnig) werden.
тума́нний, adj., nebel-ig, -haft
тума́ньство, n. I., Betrug.
ту́па-ти, v. I. A., stampfen.
тупúй, v. I. A., stumpf-; -sinnig.
туп-йти, v. II. A.*), stumpf machen.
тупúця, f. II., stumpfes Beil.
ту́пість, f. V., Stumpfsinn.
тупі́-ти, v. I. A., stumpf(-sinnig) werden. [ту́пати.
ту́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
ту́по- etc., stumpf- etc.
тупот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -і́в), ту́пати.
тупотня́, f. II., Gestampfe.
тур, m. I., Auerochs.
тура́-ти, v. I. A., schwärmen; (auf etwas) bauen.
турбу-ва́ти, v. I. A.*), bekümmern, belästigen, ängstigen.
турбо́та, f. I., Kummer.
турбо́тний, adj., sorgenvoll.
туре́цкий, adj., türkisch.
Туре́ччина, f. I., Türkei.
ту́ркав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tur-
Туркúня, f. II., Türkin. [teltaube.
ту́рк-і́т, m. I, (2. s. -у), Gerassel, Dröhnen.
турко-т-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), girren; brummen; rasseln, dröhnen.
ту́рма, f. I., Herde.
Тур(о)к, m. I.*), Türke.
туск, m. I.*), (2. s. -у), тоск.

ту́склий, adj., мутни́й, мла́вий;
ту-скува́ти, siehe то. [traurig.
тут, -ка, -ки, adv., hier, da.
туте́йший, -шний, adj., hiesig.
ту́хлий, adj., faul, dumpf.
тухлина́, f. I., Gestank.
ту́хлість, f. V., Fäulnis.
ту́хн-ути, v. I. B., (prt. -ув), verlöschen, abnehmen.
ту́ча, f. IV., Gewitter.
тучеви́й, adj., Gewitter.
ту́ч-ити, v. II. A.*), mästen.
тучни́й, adj., gemästet. [löschen.
туш-и́ти, v. II. A.*), dämpfen,
тьфу!, int., pfui!
тхір, m. I., (2. s. -á), Iltis.
тхн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), hauchen; riechen.
тхор-и́ти, v. II. A., stänkern.
тю́па-ти, v. I. A., trippeln.
тюре́мний, adj., Kerker-.
тюре́мщик, m. I.*), Kerkermeister.
тюр-ма́, f. I., (2. pl. -е́н), Kerker.
тютю́н, m. I., (2. s. -ю́), Tabak.
тютюно́вий, adj., Tabak-.
тяганина́, f. I., Schererei.
тяга́р, m. I., (2. s. -á), Last.
тягар(о́)к, m. I.*), Gewicht.
тя́га-ти, v. I. A., ziehen, schleppen,
тяглі́стий, adj., zähe. [zerren.
тяглі́стість, f. V., Zähigkeit.
тяг-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Gespann.
тягн-у́ти, v. I. B., (prt. тяг u. -ну́в), тя́гати.
тяго́м, adv., immerfort.
тяготі́-ти, v. I. A., gravitieren.
тягти́ = тягну́ти.
тяжба́, f. I., Prozeß.
тяже́нький = тяжки́й.
тяж-и́ти, v. I. A.*), be-schweren, -laden, -lasten.
тя́жище, n. II., Schwerpunkt.
тяжі́-ти, v. I. A., schwer werden.
тяжки́й, adj., schwer, schwierig.
тя́жкість, f. V., Schwere.
тяка́-ти, v. I. A., berühren, treffen.
тякн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), тяка́ти. [Bewußtsein.
тям, m. I., (2. s. -у), -а, f. I.,
тя́м-ити, v. II. A.*), (imp. тям!), begreifen; sich merken (erinnern, besinnen).
тя́мка, f. I.*), тя́ма. [gedenkend.
тям-ки́й, -ли́вий, adj., einsichtig;
тяму-ва́ти, v. I. A.*), gedenken.
тяму́-чий, -щий, adj., einsichtig; vernünftig.
тя́-ти, v. I. B., (prs. тну, imp. тни, prt. -в, vp. -тий), schneiden, hauen, mähen.
тятива́, f. I., Sehne.

У.

у, präp. 2., nahe bei, bei; 4., in; siehe auch в!
уба́в-ити, p. v., -ля́ти. [ergötzen.
убавля́-ти, v. I. A., unterhalten,
убива́-ти, v. I. A., totschlagen, töten, vernichten.
убі́йник, m. I.*), Mörder. [hen.
убира́-ти, v. I. A., kleiden, anzie-
уби́ти, p. v., -ва́ти.
убіга́тель, m. II., Bewerber.
убіга́ти ся, v., sich bewerben.
убі́йство, n. I., Totschlag.
убі́йчий, adj., tötlich.
у́бір, m. I., (2. s. -у), Anzug, Putz.
ублага́ти, p. v., erbitten.
убо́гий = бі́дний.
убо́жество, n. I., бі́дність.
убожі́-ти, v. I. A., verarmen.
у-бо́ркати, p. v., при-.
убоя́ти ся, p. v., erschrecken.
у́бране́, n. IV., Kleidung, Anzug.
убра́ти, p. v., убира́ти,
убува́ти, v., abnehmen; ся Schuhe anziehen.
убу́-ти, p. v., -ва́ти.
убу́-ти ся, p. v. I. A., убува́ти ся.

убу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Abnahme, Verlust.
ува́га, f., Aufmerksamkeit, Obacht, Rücksicht.
уважа́-ти, v. I. A., achten, achtgeben, beobachten, berücksichtigen; (für etwas) halten.
ува́жити, p. v., Rücksicht nehmen, achten.
ува́ж-ливий, -ний, adj., aufmerksam, überlegt, bedächtig.
ува́жність, f. V., Vor-, Um sicht.
ували́ти, p. v., Schlag versetzen; hineinstürzen.
увезти́, p. v., weg-, fort-führen.
у-ве́сь, -ся, -сé, adj., (2. s. у сéго etc.), весь.
увести́, p. v., уводи́ти.
увива́-ти ся, v. I. A., sich sputen (tummeln).
у-виджа́ти ся, v., при-.
у-ви́кнути, p. v., при-.
увиха́-ти ся, v. I. A., увива́ти ся.
увихн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), увиха́ти ся.
у-відоми́ти, p. v., за-.
увійти́, p. v., входи́ти.
увільн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
увільня́-ти, v. I. A., befreien.
увінча́ти, p. v., bekränzen, krönen.
увір-ити, p. v., -я́ти. [trauen.
увіря́-ти, v. I. A., glauben, ver-
уводи́ти, v., ein-, ent-führen.
увяда́-ти, v. I. A., dürr (welk) werden.
у́вязь, f. V., Anbinden, Band.
увяза́ти, p. v., anbinden.
увязли́вий = вліз-ли́вий.
увязн-и́ти, p. v. II. A., verhaften.
увя́-нути, p. v., (prt. -в, -ла),
уг- siehe auch **вг-**! [-да́ти.
угамува́ти, p. v., гамува́ти.
уганя́ти, v., treiben, jagen.
угаси́ти, p. v., (aus-)löschen.
угина́-ти, v. I. A., beugen, krümmen. [Kohlensäure.
углеква́с, m. I., (2. s. -у),
у́голь u. dgl. siehe вуго́ль.
углуб-и́ти ся, p. v. II. A.*), sich vertiefen.
угнета́-ти, v. I. A., bedrücken,
уго́вка-ти, p. v. I. A., уго́вкувати.
уго́вку-вати, v. I. A.*), zügeln, zähmen.
уговор-и́ти, p. v., -ювати.
уговóрю-вати, v. I. A.*), bereden, beschwichtigen.
уго́да, f. I., Gefallen; Übereinkommen, Vertrag.
угоджа́-ти, v. I. A., Gefallen (zulieb) tun, recht machen.
угод-и́ти, p. v., -жа́ти.
у́г(о)р, m. I., Aal.
угости́ти, p. v., угоща́ти.
угоща́-ти, v. I. A., bewirten, aufnehmen.
угро́за = гро́зьба.
уд- siehe auch **вд-**!
удава́ти, v., nachahmen, sich (ver)stellen, spielen; treffen, können; ся gelingen; sich wenden (an jemand).
удави́ти ся, p. v., ersticken.
удал-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
удаля́-ти, v. I. A., entfernen.
у́да́р, m. I., (2. s. -у), Schlag.
уда́р-ити, p. v. II. A., (imp. уда́р!), -я́ти.
ударя́-ти, v. I. A., (ein-)schlagen.
уда́-ти, p. v., -ва́ти.
удéрж-ати, p. v., -увати.
удéржу-вати, v. I. A.*), erhalten.
удéрти, p. v., удира́ти.
удира́-ти, v. I. A., ab-reißen, -brechen; weglaufen.
удíл-и́ти p. v., -я́ти.
удíля́-ти v. I. A., удíлювати.
удíльний, adj., selbständig.

удїлю вати, v. I. A.*), ab-, zu-, mit-, er-teilen.
у́до, n. I., Schenkel.
удобру́ха-ти, p. v. I. A., besänftigen.
уд-опта́ти, p. v., ут-.
удостовір-и́ти, p. v., -я́ти.
удостовіря́-ти, v. I. A., beglaubigen. [(ся, gewürdigt werden).
удосто-їти, p. v. II. B., würdigen,
удра́ти, p. v., уде́рти.
удуси́ти, p. v., er-drücken, -sticken, -würgen.
уду-ши́ти, p. v., -си́ти.
удушли́вий, adj., erdrückend.
уе́мний, adj., negativ.
уж-, siehe auch вж-, вуж-.
уж = вуж.
ужали́ти, p. v., stechen, (Insekt).
ужаля́-ти ся, v. I. A., sich beklagen.
ужа́с, m. I., Graus, Grauen.
ужаса́-ти ся, v. I. A., schaudern.
у́жасн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -ув). ужаса́ти ся.
ужа́ти = пажа́ти.
уже́ = вже. [genießen.
ужива́-ти, v. I. A., gebrauchen,
ужите́, n. IV., Gebrauch, Anwendung.
ужи́-ти, p. v., ва́ти.
ужитку-ва́ти, v. I. A.*), benützen, gebrauchen.
ужи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gebrauch, Nutzen, Benützung.
ужито́чний, adj., nützlich.
ужито́чність, f. V., Nützlichkeit.
уз-, siehe auch вз-, вуз-!
узакон-и́ти, p. v. II. A., zum Gesetz erheben.
узбира́ти, p. v., sammeln.
узбро-їти, p. v., -ювати.
узбро́ю-вати, v. I. A.*), bewaffnen, ausrüsten.
узгі́рє, n. IV., Anhöhe.
уздоро́в-ити, p. v., -ля́ти.
уздоровля́-ти, v. I. A., gesund machen.
узна-ва́ти, v. I. A., (prt. -ва́в, imp. -ва́й), er-fahren, -kennen; anerkennen.
узна́-ти, p. v., -ва́ти.
узр-їти, p. v., erblicken.
узу́бленє, coll. n. IV., Gebiß.
узува́-ти, v. I. A., Schuhe an-anziehen.
узу́-ти, p. v. I. A., -ва́ти.
уї-, siehe в'ї-!
уйде́, es genügt, geht an.
уйма́ти, v., anfassen; abnehmen, schmälern; ся sich annehmen.
уйм-и́ти, p. v., -а́ти.
уйти́, p. v., уходи́ти.
ук-, siehe auch вк-!
ука́з, m. I., (2. s. у), Befehl.
указ-а́ти, p. v., -увати.
ука́зу-вати, v. I. A., zeigen, weisen.
ква́сити, p. v., (ein-)säuern.
квітча́ти, p. v., квітча́ти.
у́кий, adj., geschult.
у́кір, m. I., (2. s. -у), Vorwurf, Ausstellung.
укі́сний, adj., schräg.
у́клад, m. I., (2. s. у), Übereinkommen; Anlage.
уклада́-ти, v. I. A., zurechtlegen, zusammenstellen, (an- ordnen; entwerfen; abmachen.
укла́-сти, p. v., -да́ти.
уклі́н, m. I., (2. s. у), Verbeugung, -neigung.
уклі́нний, adj., höflich, ergeben.
уклон-и́ти ся, p. v., -ювати ся.
уклоню-вати ся, v. I. A.*), sich ver-beugen, -neigen.
уклякну́ти, p. v., (prt. укля́к, -кла), niederknien.
укня́жений, adj., gefürstet.

укова́ти, p. v., schmieden, be-
укоїти, p. v., коїти. [schlagen.
уколо́ти, p. v., коло́ти.
укори́зна, f. I., Demütigung.
укоси́ти, p. v., коси́ти.
уко́ська-ти, p. v. I. A., zähmen, beschwichtigen. [land.
Украї́на, f. I., Ukraine (Südruß-
Украї́н(е)ць, m. II., Ukrainer.
Украї́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Ukrainerin.
украї́ньский, adj., ukrainisch.
укра-си́ти, p. v., -ша́ти.
украсти, p. v., кра́сти.
украша́-ти, v. I. A., zieren, schmücken.
укріп-и́ти, p. v., ля́ти.
укріпля́-ти, v. I. A., befestigen.
укро-ї́ти, p. v. II. B., (imp. укрі́й!) (ab-)schneiden. [вати.
уладжа́-ти, v. I. A., ула́джу-
ула́джу-вати, v. I. A.*), einrichten; ordnen.
ула́д-ити, p. v., -жувати.
улекш-и́ти, p. v. II. A.*), -увати.
улéкшу-вати, v. I. A.*), erleichtern.
ул-, siehe auch вл-!
у́ли-й, m. III., (1. pl. -ї́), Bienen-
улúску-вати ся, v. I. A.*), glänzen.
у́лиця, f. II., Gasse.
у́лич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. у́лиця.
у́личний, adj., Gassen-.
у́личник, m. I.*), Gassenbub.
улїта́ти, v. I. A., ent-fliegen, -fliehen.
уловúти, p. v., (ein)fangen.
улóгий, adj., eben, flach.
уложúти, p. v., укладáти.
уломúти, p. v., (ab-)brechen.
улóмний, adj., gebrechlich.
улóмність, f. V., Gebrechlichkeit.
улюблéний, adj., beliebt.
улягáти, v., unter-, er-liegen: nachgeben.
улягли́-й, -вий, adj., nachgiebig.
улягл-і́сть, -и́вість, f. V., Nachgiebigkeit. [Vernunft.
ум, m. I., (2. s. á), Verstand,
ум-, siehe auch вм-!
умалúм(о)к, m. I.*), Minuend.
умал-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
умáлю-вати, v. I. A.*), verkleinern, -kürzen.
уменьшáти, v., ver kleinern, mindern.
уменьш-и́ти, p. v., áти.
умер(лé)ць, m., Toter, Leiche.
умерлúй, adj., tot.
умертв-и́ти, p. v., -ля́ти.
умертвля́-ти, v. I. A., töten.
умивáльниця, f. II., Waschbecken.
умива́-ти, v. I. A., waschen.
умика́-ти, v. I. A., entfliehen.
умил-éнний, ьний, adj., gewinnend; inbrünstig.
умил-и́ти, p. v. II. A., rühren.
умилосерд-и́ти ся, p. v., (imp. -и́), sich erbarmen.
умилостив-и́ти, p. v. II. A.*), zum Mitleid rühren; begnadigen; ся sich erbarmen.
умí-ти, p. v., -ва́ти.
умі́лий, adj., kundig; verständig.
умі́л-і́сть, f. V., Kenntnis, Fertigkeit.
умірéний, adj., gemäßigt.
умірко́ваний, adj., billig, mäßig.
умі-ти, v. I. A., können, wissen, vermögen.
умкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. у́в), умика́ти. [werden.
умлі́ва-ти, v. I. A., ohnmächtig
умлí-ти, p. v., (vp. -лий), -ва́ти.
у́мний, adj., gescheit.
у́мність, f. V., Verstand, Wissen
умóва, f. I., Verabredung, Vertrag; Bedingung.

умо́в-ити ся, p. v., -ля́ти ся.
умовля́-ти ся, v. I. A., verabreden, übereinkommen; beschwichtigen.
умо́вний, adj., bedingt.
умол-и́ти, p. v., -я́ти. [bitten.
умоля́-ти, v. I. A., erflehen,
умор-и́ти, p. v., -ювати.
умо́рю-вати, v. I. A.*), (ver)hungern lassen; vernichten.
умо-сти́ти ся, p. v., -щувати ся.
умоч-а́ти, p. v. I. A., умо́чувати.
умоч-и́ти, p. v., -увати.
умо́чу-вати, v. I. A.*), eintauchen; -наß machen. [einnisten
умо́щу-вати ся, v. I. A.*), sich
ун-, siehe auch вп-!
унаслі́ди́ти, p. v., erben.
унива́-ти, v. I. A., verzagen.
у-ни́зу, adv., unten. [fliehen.
уника́-ти, v. I. A., meiden,
уня́ти, p. v., у́ймати.
уп-, siehe auch вп-!
упа́д, m. I., (2. s. -у), Fall, Untergang. [ein-, ver-)fallen.
упада́ти, v., (nieder-, um-, hin-,
упа́д(о)к, m. I*), (2. s. -у), Fall, Sturz; Untergang, Verfall.
упа́-сти, p. v., (imp. -дь!), -да́ти.
упевн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
упевня́-ти, v. I. A., versichern.
упереджа́-ти, v. I. A., zuvorkommen; warnen.
упере́дженє, n. IV., Vorurteil.
упере́джений, adj., voreingenommen. [-жа́ти.
уперед-и́ти, p. v., (vp. -же́ний),
упе́ртий, adj., eigensinnig, hartnäckig.
упе́рті́сть, f. V., Eigen-, Starrsinn; Hartnäckigkeit.
упива́-ти ся, v. I. A., sich betrinken (berauschen).
упи́н, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
упи́р, m. II., (2. s. -я́), Vampyr.
упи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
упімн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), упомина́ти. Starr-sinn.
у́пі́р, m. I., (2. s. -у), Eigen-,
упі́р-ний, -чи́вий, adj., упе́ртий.
упла́та, f., Einzahlung.
упла-ти́ти, p. v., -чувати.
упла́чу-вати, v. I. A.*), einzahlen.
упliва́ти, v., weg-, ver-fließen; vergehen.
упли́вний, adj., dekursiv.
уплин-у́ти, p. v. (imp. -ь), упли́сти.
упли́-сти, p. v., -ва́ти. [trauen.
упова́-ти, v. I. A., hoffen; ver-
уподо́ба-ти, p. v. I. A., Gefallen finden; liebgewinnen.
упокі́й, m., Ruhe, Friede.
упоко-ї́ти, p. v. II. B., (imp. упокі́й!) beruhigen; ся, sterben.
упокор-и́ти, p. v., -я́ти.
упокоря́-ти, v. I. A., demütigen.
упомина́ти, v., (er-)mahnen, erinnern; ся fordern, verlangen.
упо́рати ся, p. v., fertig werden.
упорядити, p. v., in Ordnung bringen.
упоряд-кува́ти, p. v., -и́ти.
упо́слі́д, adv., zuletzt; endlich, nachher.
упосліджу-вати, v. I. A.*), zurück-, hintan-setzen.
упослі́д-и́ти, p. v., -жувати.
употреб-и́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
употребля́-ти, v. I. A., (ge)brauchen, an-, ver-wenden.
управа, f. I., Leitung, Verwaltung; Bearbeitung.
управильн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
управильня́-ти, v. I. A., regeln.
управи́тель, m. II., Leiter, Verwalter; -ка, f I.*), (2. pl. -ок), in.
управ-ити, p. v., -ля́ти.
управля́-ти, v. I. A., führen, verwalten, lenken; anbauen, bearbeiten.

управне́ний, adj., berechtigt.
упри́ємн-ити, p. v. II. A., -ювати.
упри́ємню-вати, v. I. A.*), angenehm machen.
упрів(а́)-ти, v. I. A., schwitzen.
упрі-ти, p. v., -ва́ти.
упру́гий, adj., elastisch, zähe.
упру́г|сть, f. V., Elastizität.
упря́мий, adj., stützig; упе́ртий.
упря́мство, n. I., упе́ртість.
ур-, siehe auch вр-!
урва́ти, p. v., урива́ти.
урви́тель, m. II., Galgenstrick.
урива́-ти, v. I. A., (ab)reißen, -pflücken, -zwicken.
уриви́сто, adv., abgerissen.
уриви́ний, adj., der leicht reißt.
урив(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Bruchstück.
уривочний, adj., abgerissen.
урити́ний, adj., widerlich.
урода, f. I., Schönheit.
уроди́ни, pl. f. I., Geburtstag.
уроди́ти, p. v., gebären, hervorbringen, tragen.
уродли́вий, adj., schön, wohlgestaltet.
урожа́-й, m. III., (2. s. -ю), reiche Ernte.
урожа́йний, adj., fruchtbar.
урожа́йн|сть, f. V., Fruchtbarkeit.
уро|́ти, p. v.; (собі, sich) einbilden.
уро́ки, pl. m. I., Beschreien.
уроста́-ти, v. I. A., auf-, emporwachsen.
урост-и́, p. v., -а́ти.
урочи́стий, adj., feierlich, festlich.
урочи́ст|сть, f. V., Feier-, Festlichkeit.
у́ря́д, m., Amt.
уряджа́-ти, v. I. A., einrichten, ordnen; veranstalten.
уря́джу-вати, v. I. A.*), уряджа́ти.
уряд-и́ти, p. v., -жа́ти, -жувати.
уря́дник, m. I.*), Beamter.
урядни́чий, adj., Beamten-.
урядо́вий, adj., Amts-, amtlich.
уряду-вати, v. I. A.*), amtieren.
ус-, siehe auch вс-!
ус = вус.
уса́джу-вати, v. I. A.*), wohin setzen (stellen).
уси́діти, p. v., ruhig sitzen bleiben.
уси́льний, adj., dringend, inständig.
уси́пати, p. v., bestreuen, anschütten.
усиха́-ти, v. I. A., verdorren.
усі́да́ти ся, v., sich setzen.
усі́льниця = гу́сільниця.
усі́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
усі́чи, p. v., kleinhacken, abhauen.
услі́вє, n. IV., Bedingung.
усло́вини, pl. f. I., услі́вє.
усло́вний, adj., bedingt.
услу́га, f., Bedienung.
услу́гу-вати, v. I. A.*), bedienen.
услу-жи́ти, p. v., -гувати.
услуж-ли́вий, -ний, adj., dienstfertig.
услуж-ли́в|сть, -ність, f. V., Dienstfertigkeit.
усмир-и́ти, p. v., -я́ти.
усмиря́-ти, v. I. A., beruhigen, zügeln, bändigen, dämpfen.
у́сьміх, m., Lächeln.
усьміха́-ти ся, v. I. A., lächeln.
усьміхн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), усьміха́ти ся.
у́сьміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), у́сьміх.
усн-у́ти, p. v. I. B., (prt. у́в), einschlafen.
усо́биця, f. II., innere Fehde.
усові-сти́ти, p. v., -ща́ти.
усовіща́-ти, v. I. A., bereden, erweichen.
усомні́-ти ся, p. v. I. A., schwanken.
усо́хн-ути, p. v., усиха́ти.
успіва́-ти, v. I. A., gedeihen, gelingen.
успі́-ти, p. v., -ва́ти.

у́спіх, m. I., (2. u. 7. -у), Fortschritt, Erfolg.
успі́шний, adj., erfolgreich.
успоко-и́ти, p. v. II. B., (imp. успокóй!), -ювати.
успокóю-вати, v. I. A.*), beruhigen, befriedigen.
успособ-и́ти, p. v., -ля́ти.
успосóбленє, n. IV., Fähigkeit; Gemütsart.
успособля́-ти, v. I. A., heranbilden, befähigen. [-ля́ти.
усправедлив-и́ти, p. v. II. A.*),
усправедливля́-ти, v. I. A., rechtfertigen.
уста́, pl. n. I., рот.
уста́в, m. I.; -а, f. I., (Ver-)Ordnung, Einrichtung, Gesetz.
устави́чний, adj., beständig.
у́став-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), gesticktes Achselstück am weibl. Hemdärmel.
уста́вний, adj., verfassungsmäßig.
устал-и́ти, p. v., -ювати.
уста́лю-вати, v. I. A.*), befestigen, sicherstellen.
устано́ва, f. I., Einrichtung, Brauch, Sitte.
установ-и́ти, p. v., -ля́ти.
установля́-ти, v. I. A., an-, verordnen, bestimmen.
у-страда́ти, p. v., по-.
устаткува́ти ся, p. v., ordentlich (gesetzt) werden.
устел-и́ти, p. v., -ювати.
усте́лю-вати, v. I. A.*), bedecken, -legen.
у́сте, n. IV., Mündung.
устиска́ти, v., um-fassen, -armen.
устис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
у-сті́йний, adj., по-.
устійчи́вий, adj., standhaft.
устійчи́вість, f. V., Standhaftigkeit.
у́стїл-ка, f. I.*), (2. s. -ок), (Stroh-)Einlage.
у́стний, adj., mündlich.
усторон-и́ти, p. v., -я́ти.
устороня́-ти, v. I. A., beseitigen.
у́сточ-ка, pl. n. I.*), (2. -ок), dim. устá. [standhalten.
устóяти ся, p. v., sich abklären;
устра́шити, p. v., erschrecken.
устри́[г]чи, p. v., -abscheren.
устри́ця, f. II., Auster.
у́стрій, m., Einrichtung.
устрíч, adv., entgegen.
устро-и́ти, p. v., -ювати.
устром-и́ти, p. v., -ля́ти.
утромля́-ти, v. I. A., hineinstoßen, -stecken.
устрóю-вати, v. I. A.*), einrichten; veranstalten; bewirken.
у́ступ, m. I., (2. s. -у), Ab-satz, -schnitt. [Konzession.
у́ступ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
уступчи́вий, adj., nachgiebig.
уступчи́вість, f. V., Nachgiebigkeit.
усува́-ти, v. I. A., wegschieben, beseitigen; ся sich zurückziehen.
усу́-нути, p. v., -ва́ти.
усхну́ти, p. v., усóхнути.
усю́д-а, -и, adv., überall.
уся́кий, adj., all, jedweder, verschieden.
у-таї́ти, p. v., за-.
ут-, siehe auch вт-!
утверджа́-ти, v. I. A., be-festigen, -kräftigen, -stärken.
утверд-и́ти, p. v., -жа́ти.
у́твір, m., Gebilde.
утвор-и́ти, p. v., -ювати.
утвóрю-вати, v. I. A.*), bilden, schaffen.
утéрти, p. v., утира́ти.
утеря́ти, p. v. verlieren.
утéча, f. IV., Flucht.

утина́-ти, v. I. A., ab-hauen, -schneiden.
утира́-ти, v. I. A., reiben; glätten, ebnen; abwischen.
у́тиск, m. I.*), (2. s. -у), Druck, Bedrückung.
утиска́-ти, v. I. A., bedrücken.
утїсня́-ти, v. I. A., утиска́ти.
утїши́тель, m. II., Tröster.
утка́ти, p. v., weben.
уткну́ти, p. v., einstecken.
у́тлий, adj., schwach.
утовчи́, p. v., stoßen, stampfen, knacken.
утол-и́ти, p. v. II. A., stillen.
утóма, f. I., Ermüdung.
утом-и́ти, p. v., -ля́ти.
утомля́-ти, v. I. A., ermüden.
уторгува́ти, p. v., ab-, er handeln, einnehmen.
утопт-а́ти, p. v., -ювати.
утóпту-вати, v. I. A.*), fest-stampfen.
утра́тний, adj., verlustig.
у́треня, f. II., Frühmesse.
утри́м-ати, p. v., -увати.
утри́му-вати, v. I. A.*), erhalten; behaupten.
утрі́йний, adj., giftig.
утро́ба, f. I., Bauch, Eingeweide.
утроїти, p. v., vergiften; verdreifachen.
утрудли́вий, adj., beschwerlich.
утрудн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
утрудня́-ти, v. I. A., erschweren.
утýчити, p. v., mästen.
утяжа́-ти, v. I. A., утрудня́ти.
утяжли́вий, adj., beschwerlich.
утяжли́вість, f. V., Beschwerlichkeit.
уфати́ти = ухвати́ти.
ух-, siehe auch вх-!
уха́тий, adj., großohrig.
уха́ч, m. IV., (2. s. -а), Langohr.
ухвáла, f. I., Beschluß.
ухвал-и́ти, p. v., -ювати.
ухвáлю-вати, v. I. A.*), beschließen.
ухваля́-ти, v. I. A., ухвáлювати.
ухвати́ти, p. v., ergreifen.
ухиб-и́ти, p. v., -ля́ти.
ухибля́-ти, v. I. A., (ver-)fehlen, -sehen; кому́ jmnd. beleidigen.
ухил-и́ти, p. v., -я́ти.
ухиля́ти, v., ab-kehren, -wenden; ся sich entziehen, ausweichen.
у́-хо, n. I., (7. s. -сї), Ohr.
уходи́ти, v., weggehen; hinein-, an gehen; gelten.
уцїли́ти, p. v., treffen (Ziel).
уцти́вий, adj., ehrlich, redlich, brav.
уцти́вість, f. V., Ehrlichkeit, Redlichkeit.
уч-, siehe auch вч-!
у́часть, f., Teil, Anteil.
участву-ва́ти, v. I. A.*), teilnehmen.
у́частний, adj., teilhaftig.
уча́стни-к, m. I.*), Teil-nehmer, -haber; -ця, f. II., -in.
у́част(о)к, m. I.*), (An-)Teil.
учаща́-ти, v. I. A., (oft) besuchen.
учéбний, adj., Lehr.
учéбник, m. I.*), Lehrbuch.
учéний, adj., gelehrt.
у́чени-к, m. I.*), Schüler; -ця, f. II., -in.
учепи́ти ся, p. v., sich anheften (anhängen), anbinden.
учи́тель, m. II., Lehrer; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
учи́тельский, adj., Lehrer-.
учителю-ва́ти, v. I. A.*), Lehrer sein.
учкýр = очкýр.
уч-éра, -óра, adv., вчéра.
уш-, siehe auch вш-!
уш, -а! int., Hühner-Scheuchruf.
ушанува́ти, p. v., ehren; schonen.
у́ш-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. у́хо.

ушко́джу-вати, v. I. A.*), (be-) schädigen.
ушко́д-ити, p. v., -жувати.
ушляхотн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
ушляхотня́-ти, v. I. A., veredeln.
у́шний, adj., Ohren-.
ущ-, siehe auch вщ-!
ущастлив-и́ти, p. v. II. A., -ля́ти.
ущастливля́-ти, v. I. A., beglücken.
у́щерб, m. I., Nachteil, Abbruch.
у́щип-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stichelei.
ущипли́вий, adj., bissig, anzüglich.
ущипн-у́ти, p. v., kneifen; sticheln.
уя́ва, f. I., Einbildung.
уяв-и́ти, p. v., -ля́ти.
уявля́ти, v., собі, sich einbilden; ся erscheinen.
уя́ти = узя́ти.

Ф.

фа́брика, f. I.*), Fabrik.
фабрика́нт, m. I., Fabrikant; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
фабрику-ва́ти, v. I. A.*), fabrizieren.
фабри́чний, adj., Fabriks-.
фа́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), лю́лька.
файн-е́нький, -ний, adj., fein, schön; кра́сний.
фала́ u. dgl. siehe хвала́ etc.!
фа́л-ьча, f. IV., (2. pl. -е́ч), Flächenmaß. [нещи́рий.
фаль-чи́вий, -ши́вий, adj., falsch;
фаль-чи́вість, -ши́вість, f. V., Falschheit.
фальшівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Fälscher.
фальшу-ва́ти, v. I. A.*), fälschen.
фа́ля, f. II., Welle, Woge; хви́ля.
фамі́лійний, adj., роди́нний.
фамі́лія, f. III., роди́на.
фамілія́рний, adj., familiär.
фа́на, f. I., Fahne, хоругва́.
фант, m. I., Pfand, заві́г.
фанту-ва́ти, v. I. A.*), pfänden; бра́ти заві́г, гра́бити.
фа́рба, f. I., Farbe; кра́ска, масть.
фарбу-ва́ти, v. I. A.*), färben.
фарбя́р, m. II., (2. s. -я́), Färber; -ка, f. I.*), -in; -ня, f. II., -ei.
фарн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), вкра́сти.
фарту́х, m. I.*), (2. s. -á), Fürtuch, Schürze; за́паска.
фартуш-и́на, f. I., (о́)к, m. I.*), dim. фарту́х.
фа́с-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fäßchen; бочі́лка.
фасоли́нє, coll., n. IV., Fisolenstengel.
фасо́ля, f. II., Fisole.
фастри́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Heftfaden.
фастриґу-ва́ти, v. I. A.*), heften.
Фасу-ва́ти, v. I. A.*), fassen, beheben (Geld u. dgl.).
фасу́н(о)к, m. I.*), (2 s. -у), Fassung.
фата́-ти, v. I. A., хвата́ти.
фати́ти = хвати́ти.
фати́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Mühe; труд.
фатиґу-ва́ти, v. I. A.*), bemühen; труди́ти. [сарда́к.
феле́ґ-а, f. I., (3. u. 7. -дзї),
фело́н, m. I., Meßkleid.
фе́ник, m. I.*), Pfennig.
фи́л-ечка, -ька, f. I.*), dim. фи́ля.
филю-ва́ти, v. I. A.*), Wellen schlagen, wogen.
филя́стий, adj., wellenreich.
фи́рка-ти, v. I. A., ausschlagen; ся unwillig werden.
фи́скав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kreuzotter.
фи́цка-ти, v. I. A., ausschlagen.
фі́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Feige.
фіґо́вий, adj., Feigen-.

фіґ(е)ль, m. II., Streich, Possen.
фіґлю-ва́ти, v. I. A.*), Streiche machen.
фіґля́-вий, -рний, adj., lustig, possenhaft.
фіґля́р, m. II., (2. s. -я́), Possenreißer.
фіґу́ра, f. I., Figur.
фіґуру-ва́ти, v. I. A.*), figurieren.
фі́ра, f. I., Fuhr; віз.
фі́рман, m. I., Fuhrmann; візни́к.
фірма́н-ити, v. II. A., (imp. -ь!), Fuhrmann sein.
фірма́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fuhrmannsgewerbe.
фірма́ньский, adj., Fuhrmanns-.
фі́рт-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pförtchen.
фі́ст = хвіст.
фія́л-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Veilchen.
фіялко́вий, adj., Veilchen-.
фія́л(о)к, m. I.*), фія́лка.
фли́нька-ти, v. I. A., weinen, plärren.
флоя́ра, f. I., Hirtenflöte; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
фляк, m. I.*), weiches Ding.
фля́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Flasche; -очка, f. I.*), dim.
флящи́н-а, f. I., -ка, f. I.*); (2. pl. -о́к), dim. фля́шка.
фона́р, m. II., (2. s. -я́), Laterne.
фо́рка-ти, v. I. A., schnauben.
форо́ст = хворо́ст.
фо́ска-ти, v. I. A., fauchen.
фост- siehe хвост-!
фо́я, coll., f. III., Nadelholzäste.
фрасу-ва́ти ся, v. I. A.*), bekümmert sein.
фрасу́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у). Kummer.
фра́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kleinigkeit.
фри́ка, f. I.*), Furcht.
фри́ч-ити, v. II. A.*), (imp. фрич!), in Furcht halten.
фудул-и́ти ся, v. II. A., гордиться.
фудульний, adj., го́рдий.
фу́жела, f. I., Kreuzotter.
фук, m. I.*), (2. s. -у́), Anschnauben.
фу́ка-ти, v. I. A., schnauben, auf brausen, -fahren.
фу́кн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), фука́ти.
фу́ма, f. I., Hochmut.
фунт, m. I., Pfund.
фу́рда́, f. I., Dummheit.
фу́рка-ти, v. I. A., schwirren, fliegen.
фу́ркн-ути, p. v. I. B., (prt. ув), фу́ркати.
фу́рн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), фуря́ти.
фуря́-ти, v. I. A., кида́ти.
фу́си, pl. m. I., Kaffeesatz.
фуст-и́на, -ка, siehe хуст-и́на, -ка!
фут-е́рко, n. I.*), -ро, n. I., (2. pl. -ép), Pelz; кожу́х.
футру-ва́ти, v. I. A.*), füttern.
фу́фела, f. I., Schneegestöber.
фуч!, int., pfutsch!

X.

хаба́з, m. I., (2. s. -у́), хворо́ст.
хаба́р, m. II., (2. s -я́), Sportel.
хабу́з, m. I., (2. s. -у́), Unkraut.
ха́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Kinnbacke, Maul.
хавту́р, m. II., (2. s. -я́), хаба́р.
хазя́ін, u. dgl. siehe хозя́ін.
хай = неха́й.
ха́йний, adj., sauber.
халабу́да, f., Strohhütte.
хала́вка-ти, v. I. A., халасува́ти.
халайстра́, f. I., Gesindel.
халасу-ва́ти, v. I. A.*), verschlingen.
хала́т, m. I., (2. s. -а́), Schlafrok.
хала́ш = сала́ш.
хале́па, f. I., Unglück.
халу́па, f. I., Hütte.
халу́пник, m. I.*), Häusler.
хам, m. I., gemeiner Mensch.

хамен-и́ти ся, v. II. A., sich zusammennehmen (fassen).
хаму́з, m. I., Brei.
хапа́-ти, v. I. A., (er-)greifen, raffen, nehmen; fassen, packen; fangen.
хапатня́, f. II., Reißerei.
ха́пн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), хапа́ти.
хапу́н, m. I., (2. s. -á), Habsichtiger, Dieb.
хапчи́вий, adj., habsüchtig.
харама́н, m. I., (2. s. -á), Schwindler; Schwindel.
харама́н-ити, v. II. A., дури́ти.
ха́р-ити, v. II. A., (imp. хар!) reinigen.
ха́рка-ти, v. I. A., sich räuspern.
ха́рки, pl. m. I., Speichel.
ха́рк'т, m. I., (2. s. -у), Röcheln.
харкоти́н-а, f. I.; -е. coll., n. IV.; Speichel, Auswurf.
харко-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -ї́в), röcheln.
харла́к, m. I.*), (2. s. -á), armer Schlucker.
харла́цкий, adj., krank, elend.
ха́рний, adj., rein(lich).
ха́рн'сть, f. V., Reinlichkeit.
харч, m. IV., (2. s. -ý), Kost.
харчу́-ва́ти, v. I. A.*), beköstigen, essen. [Haus.
ха́т-а, f. I., (1. pl. -и́), Wohnung,
ха́ща, f. IV., Gestrüpp.
ха́-яти, v. I. A., (prt. -яв), säubern.
хв-, siehe auch **ф-**!
хвала́, f. I., Lob.
хвальба́, f. I., Prahlerei.
хвале́бний, adj., Lob-.
хвал-и́ти, v. II. A., loben, preisen, rühmen; ся prahlen.
хвальк-о́, m. I.*), Prahler.
хва́льний, adj., achtbar.
хвасо́ля = фасо́ля.
хвасть, f. V., Prahlerei.
хваста́-ти, v. I. A., prahlen.
хвастли́вий, adj., prahlerisch.
хвастли́в'сть, f. V., Prahlerei.
хват, m. I., wackerer Kerl.
хвата́-ти, v. I. A., хапа́ти.
хват-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), -а́ти.
хва́-тский, -цкий, adj., wacker.
хвиле́вий, adj., plötzlich, momentan. [dim. хви́ля.
хвили́н-а, f. I.; -ка, -очка f. I.*),
хви́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. хви́ля.
хвилю-ва́ти, v. I. A., wogen.
хви́ля, f. II., Weile, Augenblick, Minute; Welle, Woge.
хвиля́стий, adj., wellen-reich, -förmig. [Schwanz.
хв'ст, m. I., (2. s. -á), Schweif,
хв'стний, adj., Schweif-.
хвої́на, f. I., Fichtenholz.
хворо́ст, m. I., (2. s. -ý), Reisig.
хворо́стник, m. I.*), niederes Gehölz.
хвоста́тий, adj., geschwänzt.
хво́стик, m. I.*), dim, хвіст.
хвостови́й, adj., Schwanz-.
хи́ба, f. I., Mangel, Fehler.
хиба́, conj., es sei denn, außer daß, vielleicht.
хиб-и́ти, p. v. II. A.*), -ува́ти; nicht treffen, irren. [kend.
хибки́й, adj., wankend, schwan-
хи́бний, adj., schwankend; irrig, unrichtig. [-ла), хиби́ти.
хи́бн-ути, p. v. I. B., (prt. -хиб,
хибу-ва́ти, v. I. A.*), fehlen, mangeln.
хи́жа, f. IV., Hütte.
хижа́к, m. I.*), (2. s. -á), Räuber.
хижа́цкий, adj., räuberisch.
хижа́цтво, n. I., Räuberei.
хи́жий, adj., Raub-.
хи́ж'сть, f. V., Wildheit.
хил-и́ти, v. II. A., -я́ти.

хильцем, adv., gebückt.
хиля́-ти, v. I. A., neigen, beugen, biegen.
хи́р-ий, **-ний**, adj., kränklich.
хи́рі-ти, v. I. A., хи́рляти.
хи́р-ля́вий, **-явий**, adj., kränklich.
хирля́к, m. I.*), (2. s. -á), kränklicher Mensch.
хи́рля-ти, v. I. A., kränkeln; schlafen.
хист, m. I., (2. s. -у), Geschicklichkeit.
хист-и́ти, v. II. A, (prs. 1. s. **-щу́**, vp. (за-)**-ще́ний**), verwahren, schützen.
хисткий = хитки́й.
хита́-ти, v. I. A., schaukeln; schütteln; ся wackeln, schwanken.
хитки́й, adj., beweglich, schwankend.
хитн-у́ти, p. v. I. B., (prt. **-у́в**), хита́ти.
хи́трий, adj., listig, schlau.
хитр-и́ти, v. II. A., listig handeln.
хи́тр|сть, f. V., List, Schlauheit.
хи́трощі, pl. m. IV., List.
хитру́н, m. I., (2. s. -á), listiger Mensch; **-ка**, f. I.*), listiges Weib.
хихот-а́ти, v. I. B., (prs. **-чу**, prt. **-а́в**, imp. **-чи́**), kichern.
хи́щ-ий, **-ний**, adj., Raub-, räuberisch.
хі́д, m. I., (2. s. **ходу**), Gang, Tritt, Weg.
хі́дни́к, m. I.*), (2. s. -á), Gang; Trotoir.
хісну-ва́ти, v. I. A.*), ся Nutzen ziehen.
хіть, f. V., Lust, Gier, Sucht.
хлепт-а́ти, v. I. B., (prt. **-чу**, prt. **-а́в**, imp. **-чи́**), schlappen.
хли́н-ути, p. v. I. B., (prt. **-ув**, imp. **-ь**!), hevorbrechen.
хлип, m. I., Schluchzen.
хли́па-ти, v. I. A., schluchzen.
хлист-а́ти, v. I. B., (prs. **-щу**, prt. **-а́в**, imp. **-щи́**), schlürfen.
хли́стик, m. I.*), Schlucker.
хлїб, m. I., Brot; Getreide.
хлїборо́б, m. I, Landmann.
хлїборо́бский, adj., Landmanns-.
хлїв, m. I., (2. s. -á), (Schweine-) Stall; **-(е́)ць**, m. II., (о́)к, **-чик**, m. I.*), dim.
хлївни́й, adj. Stall-.
хлоп, m. I., Bauer, Mann; **мужи́к**.
хлопа́к, m. I.*), (2. s. -á), Bursche.
хло́п-(е)ць, m. II., (ъ. s. -че!), Bube, Knabe.
хло́п-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), Bäuerin.
хлопот-а́ти, v. I. B., (prs. **-чу**, prt. **-а́в**, imp. **-чи́**), **клопота́ти**.
хло́пский, adj., bäuerisch, Bauern-.
хлопча́к, = **хлопа́к**.
хло́пчи-к, m. I.; **-и́на**, m. = f. I., dim. **хло́пець**.
хлопчи́-ско, m. I.*), **-ще**, n. II., aug. **хло́пець**.
хлопя́, n. V.; **-тко**, n. I.*), (2. pl. **-ток**), dim. **хло́пець**.
хлопя́чий, adj., Knaben-.
хлю́йний, adj., **ха́рний**.
хлю́йні|сть, f. V., **ха́рність**.
хлю́па-ти, v. I. A., plätschern.
хлю́пн-ути, p. v. I. B., (prt. **ув**), **хлю́пати**.
хлю́сн-ути, p. v. I. B., (prt. **-ув**), **хлю́пати**.
хля́пав-иця, f. II., **-ка**, f. I.*), nasses Wetter.
хля́па-ти, v. I. A., spritzen, plätschern.
хля́пн-ути, p. v. I. B., (prt. **-ув**), **хля́пати**.
хма́ра, f. I., Wolke; große Menge.
хма́р-ий, **-и́стий**, **-ни́й**, adj., wolkig, um-, be-wölkt, trüb; mürrisch.
хмари́н-ка, **-очка**, f. I.*), (2. pl. **-ок**), dim. **хма́ра**.
хма́р-ити ся, v. II. A., (imp. **хмар**!), sich be-, um-wölken, (trüben).
хма́р-ка, f. I.*), (2. pl. **-о́к**), dim. **хма́ра**.

хмароло́м, m. I., Wolkenbruch.
хмеле́вий, adj., Hopfen-.
хмел-и́ти, v. II. A., Hopfen geben.
хмельни́й, adj., berauschend.
хмі́ль, m. II., (2. s. хмелю), Hopfen; Rausch.
хму́рний = хма́рний.
хму́рити = хма́рити.
хню́ра, m. = f. I., mürrischer Mensch.
хо́бза, f. I., Attich.
хо́бо́т, m. I., Rüssel.
хо́ван(е)ць, m. II., Kobold.
хова́-ти, v. I. A., ver-wahren, -stecken; erziehen; begraben.
хо́взан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Eisbahn. [glitschen.
хо́вза-ти ся, v. I. A., gleiten,
ховзки́й, adj., schlüpfrig, glatt.
хо́взн-ути, p. v. I. B., (prt. ховз, -ла), ausgleiten.
ходá, f. I., Gang, Schritt; Verlauf.
ходá-к, m. I.*), (2. s. ká), постíл; -ч(ó)к, m. I.*), dim.
ход-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), gehen, wandeln; sich kleiden.
ходи́льниці, pl. f. II., Stelzen.
хо́дором ходи́ти, wanken.
хожá-ти, v. I. A., einhergehen.
хозя́ін, m. I., госпо́дар.
хозя́й-ка, f. I.*), 2. pl. -ок), господи́ня. [да́рити
хозя́йну-ва́ти, v. I. A.*), госпо-
хозя́йский, adj., господа́рский.
хозя́йство = господа́рство.
холїтá-ти, v. I. A., schaukeln; ся wackeln.
холм, m. I., Hügel. [Kälte.
хо́лод, m. I., (2. s -у). Kühle,
холод-(е́)ць, m. II.; -(о́)к, m. I.*), dim. хо́лод.
холод-и́ти, v. II. A., (prs. -жу́, vp. -же́ний), (ab-)kühlen.
холодне́ча, f. IV., хо́лод.
холо́дн-ий, adj., kühl; -а, f. = adj., Arrest. [werden.
холодні́-ти, v. I. A., kühler
холо́дні́сть, f. V., Kühle, Kälte.
холо́н-у́ти, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), холодні́ти.
хо́ло́п, m. I., Leibeigener.
холо́шнї pl. m. II., Kamaschen.
холя́в-а, f. I., Stiefelröhre; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
хом-и́к, -я́к, m. I.*), (2. s. -á), Hamster.
хому́т, m. I., (2. s. -á), Kummet.
хо́п-и́ти, v. II. A.*), erwischen.
хопта́, f. I., Unkraut.
хорба́ка, f. I.*), Rücken.
хо́рий, adj., krank.
хорі́-ти, v. I. A., хорува́ти.
хоро́ба, f. I., Krankheit.
хоробли́вий, adj., krankhaft.
хоро́брий, adj., tapfer.
хоро́брі́сть, f. V., Tapferkeit.
хорови́тий, adj., kränklich.
хорови́тість, f. V., Kränklichkeit.
хорово́д, m. I., (2. s. -у), Reigen.
хоро́ми, pl. f. I., (2. хорі́м), сі́ни.
хорони́тель, m. II., Beschützer; -ка, f. I.*), -in.
хорон-и́ти, v. II. A., be-wahren, -schützen, -hüten; -graben.
хоро́ший, adj., schön; gut.
хорт, m. I., Windhund.
хорти́ця, f. II., Windhündin.
хору-ва́ти, v. I. A.*), krank sein.
хоруг-ва́, f. I., (2. pl. -о́в), Fahne; -о́вка, f. I.*), (2. pl. -о́к) dim.
хору́нжий, m. = adj., Fähnrich.
хос(е́)н, m. I., (2. s. хі́сна), Nutzen.
хосе́нний, adj., nützlich.
хоть, conj., wenn auch, obwohl; wenigstens.
хот-і́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -і́в), wollen.

хотя́, -й, siehe хоть!
хотя́чка, f. I.*), Begierde, Lust.
хохо*т*-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), laut lachen.
хоч, -а́, siehe хоть; хоч = хо́че.
хоч-би, conj., wenn auch (nur).
храбу́ст, m. I., (2. s. -у́), Kohlblätter. [Kirchweihfest.
храм, m. I., Kirche; (2. s. -у́),
хра́ма-ти, v. I. A., hinken.
храмовий, adj., Kirchweih-.
храму*в*-ва́ти, v. I. A.*), (Kirchweih) feiern. [-ель!
храни́т-и, -ель, siehe хорони́т-и,
хреб, m. I., Wirbel.
хреб(е́)т, m. I., Rückgrat.
хребе́тний, adj., Rücken-.
хребе́тник, m. I.*), Wirbeltier.
хребтовий = хребе́тний.
хрест, m. I., (2. s. á), Kreuz; Taufe; -ик, m. I.*), dim.
хрести́ни, pl. f. I., Taufe.
хрест-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), taufen; bekreuzigen.
хре́стний, adj., Kreuz-; Tauf-.
хрестоно́с, m. I., -(е)ць, m. II., Kreuzfahrer. [Kreuzspinne.
хреста́к, m. I.*), (2. s. -á),
хреща́тий, adj., kreuzförmig; ästig.
хри́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Heiserkeit.
хрип-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), schnarren, heiser sprechen.
хри́п-кий, -лий, adj., heiser.
хри́пн-ути, v. I. B., (prt. хрип, -ла), heiser werden.
христия́-нин, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Christ.
христия́нський, adj., christlich.
Христ-о́с, m. I., (2. s. -á, etc.), Christus.
хрищ, m. IV., (2. s. -á), Knorpel.
хрище́ни-к, m. I.*), -ця, f. II., Täufling.
хрі́н, m. I., (2. s. -у), Kren.
хроба́к, m. I.*), (2. s. -á), Wurm.
хробачли́вий, adj., wurmig.
хробачня́, coll. f. II., Gewürm.
хро́мий, adj., lahm.
хро́пі*т*, m. I., (2. s. -у), Geschnarche.
хроп-і́ти, v. II. A.*), schnarchen.
хропу́н, m. I., (2. s. -á), Schnarcher.
хру́нька-ти, v. I. A., grunzen.
хру́ньки*т*, m. I., (2. s. -у), Grunzen.
хру́нца-ти, v. I. A., хру́пати.
хру́па-ти, v. I. A., knuspern.
хрупкий, adj., mürbe.
хрупост-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, prt. -і́в), knacken, knistern.
хруст = хворо́ст.
хруста́л-ь, m. II., (2. s. -ю), Krystall; -ик, m. I.*), dim.
хруста́льний, adj., krystallen.
хру́ста-ти, v. I. A., knistern.
хрущ, m. IV., (2. s. -á), Käfer.
хря́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), хрищ.
хрящ = хрищ.
хті́ти = хоті́ти.
хто, pron., (2. u. 4. кого́, 3. кому́, 6. ким, 7. о кім), wer.
хто-бу́дь, -не́бу́дь, pron., wer immer.
хто-сь, pron., jemand.
худ-и́й, adj., mager; -е́нький, dim.
худі́бка, f. I.*), dim. худо́ба.
худі́-ти, v. I. A., mager werden.
ху́дн-ути, v. I. B., (prt. худ, -ла), худі́ти. [dim.
худо́б-а, f. I., Vieh; -иця, f. II.,
худо́жний, adj., kunstgemäß.
худо́жник, m. I.*), Künstler.
художни́-цький, -чий, adj., künstlerisch.
худоща́вий, adj., hager.
хула́, f. I., Lästerung.

хули́тель, m. II., Lästerer.
хул-и́ти, v. II. A., lästern.
хульни́й, adj., lästernd.
хульни́к, m. I.*), (2. s. -á), Spötter.
ху́ра = фі́ра.
хуртови́на, f. I., Schneegestöber.
ху́ст-а, f. I. Wäsche; Tuch; -ка, -очка, f. I.*), -и́на, f. I., dim.
хутір, m. I., (2. s. -á), Landgut.
хутки́й, adj., ско́рий.
ху́тк-ість = ско́рість.
хутор-(е́)ць, m. II., -(о́)к, m. I.*), dim. хутір.
хуторни́й, adj., ländlich.
хуторя́-ни́н, m. I., (pl. 1. -и, 2. -н), Landgutbesitzer, -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
ху́тро u. dgl. siehe фу́тро etc.!
хух, m. I., (2. u. 7. -у), Hauch.
ху́ха-ти, v. I. A., hauchen.

Ц.

цал-ь, m. II., (2. s. -ю), Zoll (Maß).
цале́вий, adj., (ein)zöllig.
цалі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), zolldickes Brett.
цап, m. I., (1. pl. -и́), Ziegenbock.
ца́пки, adv., става́ти, sich auf den Kopf stellen.
ца́повий, adj., Bocks-.
цап(о́)к, m. I.*), dim. цап.
ца́пячий, adj., bocksartig.
цар, m. II., (2. s. -я́), Zar, Herrscher
ца́рський, adj., zarisch, kaiserlich, Kaiser-.
ца́рство, n. I., Reich.
царству-ва́ти, v. I. A.*), herrschen.
царю-ва́ти, v. I. A., царствува́ти.
цвик, m. I.*), цьвях.
цви́нтар, m. II., (1. pl. -і́), Friedhof.
цви́-сти, v. I. B., (prs. -ту́, prt. -в, imp. -ти́), blühen.
цьві́ль, f. V., Schimmel.
цьві́лий, adj., schimmelig.
цьвірі́нька-ти, v. I. A., zwitschern.
цьві́рк, m. I.*), (2. s. -у), Gezirpe.
цьві́рка-ти, v. I. A., zwitschern; aussetzen, vorwerfen.
цьві́рк-ат, m. I., (2. s. -у), цьві́рк.
цьві́рку́н, m. I., (2. s. -á), Grille.
цьві́т, m. I., (2. s. -у), Blüte.
цьві́т(е)нь, m. II., April.
цьві́ти́стий, adj., blumenreich.
цьві́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Blume.
цьві́тний, adj., blumig, Blumen-, bunt.
цьві́тни́к, m. I.*), (2. s. -á), [Blumengarten.
цьві́т(о)к, m. I.*), цьві́тка.
цьвітоста́н, m., Blütenstand.
цьвіту́чий, adj., blühend.
цьві́ч-ити, v. II. A.*), (imp. цьві́ч), üben.
цьвях, m. I., (7. -у), Nagel.
цьвяху-ва́ти, v. I. A.*), nageln.
цьвя́-ч(о)к, -ш(о)к, m. I.*), dim. цьвях.
цебен-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), stark fließen.
цеб-(е́)р, m. I., Zober; -ри́к, -ри́ч(о)к, m. I.*), dim.
це́г-ла, f. I., (2. pl. -о́л), Ziegel.
цегли́н-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. це́гла.
цегл-о́вий, -я́ний, adj., Ziegel-.
цегля́р, m. II., (2. s. -я́), Ziegelbrenner.
цего́льний, adj., Ziegel-.
цего́льник, m. I.*), цегля́р.
цего́льня, f. II., Ziegelei.
цеду́л-а, f. I., Zettel; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
цей, ця, це, siehe сей!
це́рк-ва, f. I., (2. pl. -о́в), Kirche.
церко́вний, adj., kirchlich, Kirchen-.

це́рковця́, f. II., dim. це́рква.
цех, m. I., (2. u. 7. -у), Zunft.
цеховий́, adj., Zunft-.
цибульо́вий, adj., Zwiebel-.
цибу́ль-ка f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. цибу́ля. [törmig.
цибулькова́тий, adj., zwiebel-
цибу́ля, f. II., Zwiebel.
цибу́х, m. I., (7. -ý), Pfeifenrohr.
ци́-ган, m. I., (1. pl. -га́ни), Zigeuner.
цига́н-ити, v. II. A., (imp. -ь), schwindeln, betrügen.
цига́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zigeunerin.
цига́ньский, adj., zigeunerisch.
цига́ньство, n. I., Schwindel.
циганча́, n. V., Zigeunerkind.
циганчу́к, m. I.*), (2. s. -á), junger Zigeuner. [geigen.
цига́ка-ти, v. I. A., schlecht
циґа́ро, n. I., Zigarre.
циґаро́вий, adj., Zigarren-.
цикон-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), zittern; erstarren.
цимба́ли, pl. m. I., Zymbel.
цимбри́не, n. IV., Brunnenkasten.
ци́на, f. I., Zinn.
цина́мон, m. I., (2. s. -у), Zimmt.
ци́ндр-ити, v. II. A., vergeuden.
цинк, m. I.*), (2. s. -у), Zink.
цинко́вий, adj., Zink-.
цино́б(е)р, m. I., Zinnober.
цино́вий, adj., zinnern.
ци́пи, pl. m. I., Ketten, Fesseln.
ципля́, n. V., Küchlein.
цирк, m. I.*), (2. s. -у), Zirkus.
ци́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hemdstickerei.
ци́рка-ти, v. I. A., spritzen.
ци́рк(е)ль, m. II., Zirkel.
цирклю-ва́ти, v. I. A.*), zirkeln.
цирко́вий, adj., Zirkus.
цирку-ва́ти, v. I. A.*), sticken.
цирю́лик, m. I.*), Chirurg.
цить, (ци́тьте), sei (seid) still!
ци́тька-ти, v. I. A., stillsein lassen.
цитри́на, f. I., Zitrone.
цитрино́вий, adj., Zitronen-.
циферний, adj., Ziffern-.
ци́фра, f. I., Ziffer.
ци́ц-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brustwarze.
ці́ба! Scheuchruf für Hunde.
ці́ва, f. I., Spindel, Spule.
ці́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Röhre.
ці́вкова́тий, adj., röhrig. [dim.
ці́ди́л-о, n. I., Seiher; -ко n. I.*),
ці́д-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), seihen; trinken; ся langsam fließen.
ці́ка́вий, adj., neugierig, wißbegierig; begabt; interessant.
ці́ка́в-ити, v. II. A.*), (imp. ці́ка́в!), interessieren.
ці́ка́вість, f. V., Neugierde, Wißbegierde.
ці́ль, f. V., Ziel, Zweck.
ці́лий, adj., ganz; heil.
ці́лина́, f. I., Brachfeld.
ці́л-и́ти, v. II. A., erhalten; ganz machen.
ці́л-ити, v. II. A., (imp. -ь!), zielen.
ці́лі́-ти, v. I. A., ganz bleiben; heilen.
ці́лі́с-і́нький, -ький, adj., ganz, vollkommen unversehrt.
ці́лість, f. V., Ganzes, guter Zustand.
ці́лкови́тий, adj., gänzlich.
ці́л-ко́м, -о, adv., ganz, gänzlich.
ці́лоде́нний, adj., ganztägig.
ці́лу-ва́ти, v. I. A.*), küssen.
ці́лу́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Kuß.
ці́лу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brotranft.
ці́лю́щий, adj., heilsam.
ці́ля́-ти, v. I. A., zielen.
ці́на́, f. I., Preis.
ці́н-и́ти, v. II. A., schätzen, achten.

цїнний, adj., wertvoll.
цїннíсть, f. V., Schätzbarkeit.
цїну-вáти, v. I. A.*), bewerten, schätzen.
цїп, m. I., Dreschflegel.
цїп! цїп!, Hühnerlockruf.
цїпенí-ти, v. I. A., erstarren.
цїпúвно, n. I., Dreschflegelstiel.
цїпка-ти, v. I. A., piepen.
цїпкий, adj., starr, fest, stark.
цїпн-ути, v. I. B., (prt. -ув u. цїп), fest werden, erstarren
цїп-(о)к, -óч(о)к, m. I.*), Stock; dim. цїп.
цї́сар, m. II., (1. pl. -і), Kaiser.
цїсарéва, f. = adj., Kaiserin.
цїсарéвич, m. IV., (1. pl. -і), kais. Prinz.
цїсарíвна, f. = adj., kais. Prinzessin.
цїсáрский, adj., kaiserlich.
цїсáрство, n. I., Kaisertum.
цїхá, f. I.*), Zeichen, Gepräge; Charakteristik.
цїху-вáти, v. I. A.*), bezeichnen; charakterisieren.
цї́цький, adj., so klein.
цьку-вáти, v. I. A.*), hetzen.
цмóка-ти, v. I. A., schmatzen.
цмóкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), цмóкати. [schlagen.
цóка-ти ся, v. I. A., aneinander
цокот-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), plappern.
цокотýха, f. I.*), Schwätzerin.
цóрка-ти, v. I. A., klirren.
цóркну-ти, p. v. I. B., (prt. -ув), цóркати.
цóфа-ти, v. I. A., zurück schieben, -nehmen; ся, -weichen.
цóфн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), цóфати.
цýк(о)р, m. I., (2. s. -у), Zucker.
цукóрник, m. I.*), Zuckerbäcker.
цукóрниця, f. II., Zuckerbüchse.
цукровáр-ня f. II., (2. pl. -ень), Zuckersiederei.
цукровáтий, adj., zuckerartig.
цукрóвий, adj., Zucker-.
цукру-вáти, v. I. A.*), zuckern.
цýндравий, adj., lumpig.
цýндри, pl. m. I., Lumpen.
цупкий, adj., behend, geschmeidig.
цýпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), fassen, packen.
цур!, int., hinweg!
цура́-ти ся, v. I. A., meiden; sich lossagen.
цуц-еня́, n. V., -ик, m. I.*), Hündchen.
цю́ка-ти, v. I. A., (leicht) hacken.
цю́п-а, f. I.; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Stübchen; Arrest.
цюркот-і́-ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), rinnen.
цю́ркóм, adv., träufelnd, rieselnd.
цю́ць-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hündchen.
ця́мка-ти, v. I. A., schmatzen (beim Essen).
ця́па-ти, v. I. A., tröpfeln.
цят-и́на, f. I.; -и́нка, -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Punkt, Fleck; (Glas-)Koralle.
цяткóваний, adj., getüpfelt, gesprenkelt.

Ч.

чабáн, m. I., (2. s. -á), чобáн.
чабáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hirtin.
чабáньский, adj., Hirten-.
чабану-вáти, v. I. A.*), Hirt sein.
чабарáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), kurzes lustiges Lied.
чавýн, m. I., (2. s. -á), Gußeisen.
чавýнний, adj., gußeisern.
чагáр, m. I., (2. s. -ý), Gesträuch.

чагар-éць, m. II.; -ник, m. I.*). чагáр.
чад, m. I., (2. s. -у), Dunst; Gas.
чад-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. (за-)джéний, prt. -íв), dampfen, qualmen.
чадний, adj., dunstig, qualmig.
ча-й, m. III., (2. s. -ю), Tee.
чáй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kiebitz; Möve; Barke, Boot.
чáйний, adj., Tee-.
чáйник, m. I.*), Teekanne.
чалáпа-ти, v. I. A., (im Kot) waten.
чалмá, f. I., Turban.
чамáр-а, f. I., langer Männer-Rock; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
чáп-ля, f. II., (2. pl. -ель), Fischreiher.
чáплин, adj., Reiher-.
чáрй, pl. m. I., Zaubermittel.
чарівний, adj., bezaubernd.
чарівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Zauberer.
чарівни́цтво, n. I., Zauberei.
чарівни́ця, f. II., Zauberin.
чарівни́чий, adj., Zauber-.
чáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Glas; -очка, f. I.*), dim.
чародíй, m. III., Zauberer.
чародíйний, adj., zauberisch.
чародíйство, n. I., Zauberei.
чару-вáти, v. I. A.*), zaubern.
час, m. I., (2. s. -ý), Zeit.
часи́н-а, f. I.; -ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), Weile.
чáсний, adj., zeitlich.
часовúй, adj., zeitig.
час-(о́)к, -óч(о)к, m. I.*, Weil-e, -chen.
чáсóм, adv., zuweilen.
часóпись, f. V., Zeitung.
часть, f. V., Teil, Bruchstück.
чáстий, adj., häufig, öfter.
частúн-а, f. I., часть; -ка f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
частúнний, adj., teilig, Teil-.
част-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -щý, (при-)-щéний), oft besuchen (kommen).
част-íця, f. II.; -ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), Teilchen; Partikel.
чáстн-ий, adj., partiell; -е, n. = adj., Quotient.
частокíл, m. I., Pfahlzaun.
часту-вáти, v. I. A.*), bewirten, traktieren.
чáта, f. I., Vorposten, Wache; pl., Lauer.
чатúнний, adj., Nadel-.
чатовúй, adj., Lauer-.
чату-вáти, v. I. A.*), lauern.
чаýн = чавýн.
чáхлий, adj., schwächlich.
чáхн-ути, v. I. B., (prt. -ув), welken, schwinden, vergehen.
чáш-а, f. IV., Napf, Kelch; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.; Hirnschale.
чáшник, m. I.*), Mundschenk.
чá-яти, v. I. A., (prt. -яв), чекáти.
чвал, m. I., Galopp.
чвалóм, adv., im Galopp.
чвалу-вáти, v. I. A.*), galoppieren.
чвáн-ити ся, v. II. A., (imp. -ь ся!), prahlen.
чванько-вó, m. I.*) Prahler.
чванли́вий, adj., prahlerisch.
чван-ли́вість, f. V., -ьство, n. I., Prahlerei.
чвáра, f. I., Streit, Fehde.
чвéрть, f. V., Viertel.
чвертів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), 1/4 Faß. [Viertel.
чвéрт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк).
чвертьрічний, adj., vierteljährig.
чверту-вáти, v. I. A.*), vierteilen.
чвирінька-ти, v. I. A., zirpen.
чви-, чві-рін(ó)к, m. I.*), Grille.
чвíр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Vierer.
чéбри́к, m. I.*), Feldthymian.

чей, conj., vielleicht (doch).
чека́н-и́ти, v. II. A., prägen.
чека́-ти, v. I. A., warten.
че́люсть, f. V., Kinnbacke.
че́ляд-ь, coll. f. V., -и́на, f. I., Dienerschaft, Gesinde.
челяди́ньский, adj., Gesinde-.
челя́дник, m. I.*), Gesell.
чемери́ца, f. II., Nießwurz.
че́мний, adj., artig, höflich.
че́мни́сть, f. V., Artig-, Höflich-keit.
чемода́н, m. I., Reisetasche.
чемха́-ти, v. I. A., behacken.
чеп(е́)ць, m. II., Haube.
чепи́га, f. I.*), Pflugsterze.
чеп-и́ти ся, p. v. II. A.*), sich anhängen, -klammern. [chen.
чепі́л-ь, m. II., (2. s. -я́), Messer-
чепірна́тий, adj., gefranst, gespreizt. [hocken.
чеп-і́ти, v. II. A.*), (prt. -ів),
чепля́-ти, v. I. A., an-greifen; -hängen, -klammern.
чепу́р-ити, v. II. A., (imp, чепу́р!), putzen, schmücken.
чепу́рний, adj., nett, zierlich, stolz.
черв, m. I.; -а, f. I.; Wurm, Made.
черва́-к, m. I., (2. s. -а́), Wurm; -ч(о́)к, m. I.*), dim.
черваковáтий, adj., wurmförmig.
че́рв(е)нь, m. II., Juni.
черви́вий, adj., wurmig.
черви́ві-ти, v. I. A., wurmig werden.
черві́нка, f. I.*), Bauchtyphus.
черво́ний, adj., rot; Dukaten.
червон-и́ти, v. II. A., röten.
черво́ни́сть, f. V., Röte.
червоні́-ти [ся], v. I. A., sich röten, erröten.
червоно- etc., rot- etc.
червонюх, m. I., (5. u. 7. -у), Gimpel.
червоня́вий, adj., rötlich.
червото́чина, f. I., Wurmfraß.
червото́чний, adj., wurmstichig.
черва́к, u. dgl. siehe черва́к etc.
че́рга, f. I.*), Ordnung, Reihe-(-nfolge).
черговúй, adj., Reihen-.
чергу-ва́ти, v. I. A.*), nach der Reihe tun (ся, sich ablösen).
черда́к, m. I.*), (2. s. -а́), Boden, Verdeck.
черева́тий, adj., großbäuchig.
черева́ч, m. IV., (2. s. -а́), Schmerbauch.
черев-и́-к, m. I.*), Schuh; -ч(о)к, m. I.*), dim.
чере́вний, adj., Bauch-.
че́рево, n. I., Bauch.
чередá, f. I., Herde, Rudel.
чере́дний, adj., Herden-.
череду-ва́ти, v. I. A.*), einreihen; ся, sich nach der Reihe ablösen.
через, präp. 4., durch, über, mittels, während, nach, wegen, zufolge.
черезмі́рний, adj., übermäßig.
чере́мха, f. I.*), Traubenkirsche.
чере́н-ка, n. I.*), (2. pl. -о́к), Messerschale.
черен-ни́й, adj., зуб, -я́к, m. I.*), (2. s. -а́), Backenzahn.
че́реп, m. I., Schädel; Scherbe; Tongefäß.
черепа́-ха, f. I.*), Schildkröte; -шка, f. I.*), dim.
чере́пє, coll., n. IV., Scherben.
чере́пний, adj., Schädel.
черепо́к, **-о́ч(о)к**, m. I.*), dim. че́реп.
чере́пя́ний, adj., tönern, Ton-.
че́рес, m. I., breiter Ledergürtel.
черес-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Pflugeisen.
черес(о́)к, m. I.*), dim. че́рес.
чере́ш-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Kirsche; -енька, f. I.*), dim.

чéрка-ти, v. I. A., streichen, streifen; schlagen. [чéркати.
чéркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
черкот-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), rieseln.
черлéний = червóний.
черн- siehe auch чорн-.
чернь, f. V., Schwarzes; Pöbel.
чер-(нé)ць, m. II., (2. s. -ця́), Mönch.
чернéцтво, n. I., Mönchstand.
чернéчий, adj., Mönchs-.
чернúця, f. II., Nonne.
черпáк, m. I.*), (2. s. -á), Schöpfgeschirr.
чéрпа-ти, v. I. A., schöpfen.
черствúй, adj., derb, hart; altbacken.
чéрстві-ти, v. I. A., trocken (hart) werden.
чéрт-ь, f. V.; -á, f. I., Strich, Linie, Zug; -úнка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
чес-áти, v. I. B., (prs. -шу, imp. -шú prt. -áв), kämmen; hecheln; bürsten.
чéський, adj., tschechisch.
чесн-úк, -óк, siehe чосни́к.
чéс[т]ний, adj., ehrlich, redlich.
чéс[т]нiсть, f. V., Ehr-, Redlichkeit.
чес[т]нотá, f. I., Rechtschaffenheit; Tugend.
честь, f. V., Ehre, Achtung. Ansehen; Ruhm.
чест-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -щéний), (ver)ehren.
честолюбúвий, adj., ehrgeizig.
честолюбúвiсть, f. V., Ehrgeiz.
четвéр, m. I., (2. s. -rá etc.), Donnerstag.
четвергóвий, adj., Donnerstags-.
четверня́, f. II., Viergespann.
четвéртий, adj., vierter.
четвертúна, f. I., Viertel.
четверту-вáти, v. I. A.*), vierteilen.
Чех, m. I., (5. u. 7. -у), Tscheche; pl. auch Böhmen (Land).
чечýга, f. I.*), Sterlet.
Чéш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Tschechin.
чи, conj., ob, oder.
чúга-ти, v. I. A., lauern.
чиж, m. IV., -ик, m. I.*), Zeisig.
чий, чúя́, чúє́, pron. (m. u. n. s. 2. чúй-ого, 3. -ому, 6. u. 7. чúїм; f. s. 2. чи-єї, 3. u. 7. -їй, 6. -єю; pl. 1. чи-ї́, 2. u. 7. -їх, 3. -їм, 6. -їми), wessen.
чúколон(о)к, m. I.*), Gelenk.
чим, pron., 6. s. von що.
чім, pron., 7. s. von що.
чимáл-ий, adj., genug groß; -о, nicht wenig, genug.
чимхá-ти, v. I. A., rupfen, behacken. [Weise.
чин, m. I., Rang, Würde; Art,
чин-úти, v. II. A., tun, machen; ся, sich ausgeben (verstellen).
чúнн-ий, adj., tätig; -о, tätlich.
чинóвник = урядник.
чинш, m. IV., (2. s. -у), Zins.
чиншівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Zinsmann, Mieter.
чиншóвий, adj., Zins-.
чипíти = чепíти.
чир, m. I., (2. s. -у), Mehlbrei.
чирáк, m. I.*), (2. s. -á), Geschwür.
чировáтий, adj., breiig.
чисéльний, adj., Zahlen-.
чисéльник, m. I.*), Zähler.
числéнний, adj., zahlreich.
числúмий, adj., zählbar.
числ-úти, v. II. A., zählen, rechnen.
числівник, m. I.*), чисéльник.
чис-ло́, n. I., (2. pl. -éл), Zahl, Anzahl.

чиснóк, m. I.*), (2. s. -ý), Knoblauch.
чúст-ий, adj., rein, klar, blank; -éнький, dim.
чистúлище, n. II., Fegefeuer.
чúст-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений, imp. -ь!), reinigen, säubern.
чúстість, f. V., Rein-, Klar-heit.
чистотá, f. I., Reinlichkeit.
читáльник, m. I.*), Mitglied der читáльня. [Lesehalle.
читáл-ьня, f. II., (2. pl. -éнь),
чúтан-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lesebuch. [f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
читáтель, m. II., Leser; -ка,
читá-ти, v. I. A., lesen.
читá-ч, m. IV., (2. s. -á), -тель.
чит-кий, -ний, adj., leserlich.
чúхавка, f. I.*), Niesen.
чúха-ти, v. I. A., niesen.
чíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schopf.
чíльний, adj., Stirn-, Haupt-; vorzüglich.
чімха́-ти, v. I. A., чемхáти.
чíп, m. I., (2. s. чопá), Zapfen; Tölpel.
чíпа-ти, v. I. A., anhängen; angreifen, fassen.
чіпля́-ти, v. I. A., (an-)hängen.
чíрка-ти, v. I. A., zirpen, zwitschern.
чíх-ати, -рати, siehe чух-;
чкурн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), davonlaufen.
член, m. I., Glied; Mitglied.
членúстий, adj., gegliedert.
чміл-ь, m. II., (2. s. -я), Hummel.
чо = чогó? warum?
чобáн, m. I., (2. s. -á), Hirt.
чóбіт, m. I., Stiefel; -кú, pl. m. I.; -пú, pl. m. II., dim.
чоботáр, m. II., (2. s. -я), швець.
чов-(é)н, m. I., Kahn; -ник, m. I.*), dim.
чогó, pron., 2. s. von що; adv., warum, weswegen.
чогóсь, pron., 2. s. von щось; adv., aus irgend einem Grunde.
чолáн, m. I., (2. s. -á), Radfelge.
чолó, n. I., Stirn; das Vornehmste.
чоловíк, m. I.*), (7. -цї), Mensch, Mann. [Mannes-.
чоловíчий, adj., Menschen-,
чоловíч-ина, m. = f. I., -ч(о)к, m. I.*), Männlein.
чолóмка-ти, v. I. A., küssen, grüßen. [3. s. von що;
чом = чомý, adv., warum; pron.,
чомýсь, pron., 3. s. von щось; adv., aus irgend einem Grunde.
чóпик, m. I.*), dim. чіп.
чоповúй, adj., Zapfen-; m. = adj., Kellermeister.
чóрн-ий, adj., schwarz; -éнький, dim.; -íський, ganz schwarz.
чорнúл-иця, -ьниця, f. II., Tintenfaß.
чорнúло, n. I., Tinte.
чорнúтель, m. II., Anschwärzer, Verleumder.
чорн-úти, v. II. A., (an-)schwärzen; verleumden.
чорнúця, f. II., Brombeere.
чорнí-ти, v. I. A., (vp. (з-)-лий), schwarz werden (ся erscheinen).
чорнобр-úвий, -óвий, adj., mit schwarzen Augenbrauen.
чóрно-, schwarz-, siehe unter бíло-, сúво-.
чорнóзем, m. I., (2. s. -y), Humus.
чорнýш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schwarzkümmel.
чорня́вий, adj., schwärzlich.
чорня́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Brünette.
чор[о]пíта, f. I., Haubenlerche.
чорт, m. I., (1. pl. -й), Teufel.
чорт-еня́, n. V; -ик, m. I.*), dim. чорт.

чорти́-ско, n. I.*), -ще, n. II., aug. чорт.
чорти́ця, f. II., teuflisches Weib.
чорт-і́вський, -овий, -я́чий, adj., Teufels-, teuflisch.
чорта́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. чорт.
чосни́к = чисно́к.
чоти́р-и, num., vier.
чотирна́цят-ь, num., vierzehn; -ий, -ter.
чотиро-бо́кий, adj., vier-seitig; -гра́нний, -kantig; -ку́тний, -eckig.
чотироку́тник, m. I.*), Viereck.
чт-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. ччу), шанува́ти.
чуб, m. I., Schopf.
чуба́тий, adj., geschopft.
чуба́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Hauben-Meise, -Henne.
чу́б-ити, v. II. A.*), (imp. чуб!), bei den Haaren zausen.
чу́б-(о)к, -оч(о)к, m. I.*), dim. чуб.
чува́-ти, v. I. A., hören, vernehmen, erfahren; wachen.
чу́вство, n. I., Gefühl.
чувству-ва́ти, v. I. A.*), чу́ти.
чуда́к, m. I.*), (2. s. -á), Sonderling. [derbar.
чуда́цкий, adj., wunderlich, son-
чуд-е́сний, -ни́й, adj., wunder-bar, -lich, seltsam.
чу́д-о, n. I., (pl. auch -еса́ etc.), Wunder.
чудо́вий, adj., чудéсний.
чудо́вище, n. II., Wunderding.
чудотво́рець, m., Wundertäter.
чудотво́рний, adj., wundertätig.
чу́ду-ва́ти ся, v. I. A.*), дивува́ти ся.
чужени́-к, m. I.*), (2. s. -á), Fremd-er; -и́ця, f. II., -e.
чужи́й, adj., fremd.
чужи́на́, f. I., die Fremde.
чужине́цкий, adj., fremd(-ländisch).
чужозе́мний, adj., fremd-, ausländisch.
чуйни́й, adj., scharfhörig.
чу́ли́й, adj., empfindlich.
чу́ли́сть, f. V., Empfindlichkeit.
чу́ма, f. I., Pest, Seuche.
чу́п-(е)р, m. I.; -ри́па, f. I., Schopf, Haar.
чупу́рний = чепу́рний.
чу́ра, m. = f. I., (2. pl. -ів), Page. [rinnen, rieseln.
чур-і́ти, v. II. A., (prt. -ів),
чу́ркало, n. I., Sprudelquelle.
чуркот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -і́в), sprudeln, quellen.
чуть, adv., beinahe, kaum.
чуте́, n. IV., Gefühl, Empfindung.
чу́-ти, v. I. A., (vp. (від-)-тий), fühlen, empfinden; ahnen; hören.
чут-и́ти, v. II. A. (prs. 1. s. -чу́ vp., -че́нний) beleben, (er-)wecken.
чу́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Gerücht, Kunde.
чутли́вий, adj., empfindlich.
чутли́вість, adj., Empfindlichkeit
чутни́й, adj., hörbar, laut; stinkend.
чу́ха-ти, v. I. A., reiben, kratzen.
чу́храти = чу́хати.
чха́ти = чи́хати.

Ш.

ша́бас, m. I., (2. s. -y), Sabbat.
шабасо́вий, adj., Sabbat-.
ша́бель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ша́бля.
шаблю́ка, f. I.*), aug. ша́бля.
ша́б-ля, f. II., (2. pl. е́ль), Säbel.
шаг, m. I., (7. -ý), Heller.
шаж(о́)к, m. I.*), dim. шаг.
ша́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bande.
шал, m. I., (2. s. -y), Raserei.

шаль, m. II., Halstuch.
шалапу́та, m. = f. I., Wirrkopf.
шала́ш- = **сала́ш**.
шальві́я, m. III., Salbei.
шале́ний, adj., rasend, toll.
шаліївли́вий, adj., ausgelassen, mutwillig.
шалі́-ти, v. I. A., tollen, wüten, rasen, toben.
ша́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wagschale.
шан-а́, о́ба, f. I., Achtung.
шано́вний, adj., geehrt.
шанта́ла́в(е)ць, m. II., (5. s. -че), Lump.
шанта́ла́вий, adj., lumpig.
ша́н(е)ць, m. II., Schanze.
шану́-ва́ти, v. I. A.*), schonen, achten, ehren.
ша́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mütze.
шапку́-ва́ти, v. I. A.*), Mütze abnehmen; schmeicheln.
ша́поч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); **шапчи́на**, f. I., dim. **ша́шка**.
шарава́ри, pl. m. I., breite Hose.
шара́н, m. I., (2. s. -а́), Karpfen.
ша́рвар(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Scharwerk.
ша́рий, adj., grau.
ша́р-ити, v. II. A., (imp. шар!), stöbern, suchen.
шарі́-ти, v. I. A., grau werden; dämmern.
шарн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), anreiben; schneiden; wegschnappen.
шарпани́на, f. I., Reißen, Rauferei.
ша́рпа-ти, v. I. A., reißen, zupfen.
ша́рпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ша́рпати.
ша́ста-ти, v. I. A., umherwerfen, verschwenden; ся sich herumtummeln, -laufen.
ша́та, f. I., Gewand.
шатани́на, f. I., Getümmel.
шата́-ти ся, sich tummeln.
шатківни́ця, f. II., Krauthobel.
шатку́-ва́ти, v. I. A.*), klein schneiden.
шатн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), шата́ти ся.
шат-ро́, n. I., (2. pl. -е́р), Zelt.
шатрови́й, adj., Zelt-.
ша́фа, f. I., Schrank.
ша́фар, m. II., Schaffner; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
шафа́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Speisekammer.
шафа́рский, adj., Schaffners-.
ша́ф-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ша́фа.
шафли́к, m. I.*), (2. s. -а́), Schaff.
шафра́н, m. I., (2. s. -у́), Safran.
шафрано́вий, adj., Safran-.
шафу́-ва́ти, v. I. A.*), beschaffen; verschwenden.
ша́хи, pl. m. I., Schachspiel.
шахівни́ця, f. II., Schachbrett.
шіахра́-й, m. III., (2. s. -я́), Schacherer.
шахра́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schacherin.
шахра́йство, n. I., Schwindel, Betrug.
шахру́-ва́ти, v. I. A.*), schachern, betrügen.
шацу́-ва́ти, v. I. A.*), ціпи́ти.
шва, f. I., (2. pl. швів), Naht.
шваб, m. I., (1. pl. й), Küchenschabe.
шва́ґ(е)р, m. I., шу́рин.
шваґрова́, f. = adj., братова́.
шва́ра, f. I., das Tau.
шварц, m. I., (2. s. -у), Schuhwichse.
шва́цкий, adj., Näh-.
шва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Näherin.
шве́нда-ти ся, v. I. A., herumschweifen.
швець, m. II., (2. шевц-я́, 5. ше́в-че), Schuster.

швидки́й, adj., schnell, flink.
швидки́сть, f. V., Schnelligkeit.
шевел-и́ти, v. II. A., rühren, regen.
шевернóгий, adj., säbelbeinig.
шéвский, adj., Schuster-.
шéвчик, m. I.*), dim. швець.
шевчúха, f. I.*), Schustersfrau.
шевчýк, m. I.*), (2 s. -á), Schusterjunge.
шéлест, m. I., (2. s. -у), Säuseln, Rascheln.
шелесн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), шелестíти.
шелест-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -щý, prt. -íв), säuseln, rascheln.
шелóм, m. I., Helm.
шел-юг, -я́г, m. I., (7. -ý), шаг.
шемр, m. I., Gemurmel.
шéмра-ти, v. I. A., murren, murmeln.
шепеля́вий, adj., lispelnd.
шепеля́-ти, v. I. A., lispeln.
шепíт, m. I., (2. s. -у), Geflüster.
шéпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шепта́ти.
шепот-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -а́в), -íти.
шепот-íти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -íв), шепта́ти.
шепт-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), flüstern.
шептýн, m. I., (2. s. -а), Flüsterer.
шептýха, f. I.*), Weissagerin.
шéпшина, f. I., Hundsrose.
шерсть, f. V., Tierhaare.
шерстки́й, adj., rauh.
шерстяни́й, adj., aus Tierhaaren.
шéрш(е)нь, m. I., Hornisse.
шестáк, m. I.*), (2. s. -á), Sechser.
шéстеро, sechs.
шéстий, adj., sechster.
шести- etc., sechs- etc.
шéстíн, m. I., Würfel.
шестíр-ня́, f. II., (2. pl. -éнь), Sechsgespann.
шúба, f. I., Fensterscheibe; Schacht.
шúба-ти ся, v. I. A., hin und [her gehen.
шúбеник, m. I.*), Galgenstrick.
шúбениця, f. II., Galgen.
шúб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. шúба.
шибки́й, adj., flink, schnell.
шúбн-ути, p. v. I. B., (prt. шиб, -ла), шúбати; plötzlich kommen.
шúворот, m. I., кóвнїр.
шúй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. шúя; Landenge.
шúло, n. I., Ahle.
шилова́тий, adj., pfriemenförmig.
шúна, f. I., Schiene.
шин-к, -(ó)к, m. I.*), (2. s. -ý), [Schenke.
шúн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schinken.
шинкáр, m. I., (2. s. -я́), Schank[wirt.
шинкáр-ити, v. II. A., (imp. шинкáр!), Schankwirt sein.
шинкáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schankwirtin.
шинкáрский, adj., Schank-.
шинк[ар]у-вáти, v. I. A.*), шинкáрити.
шип, m. I., фля́шка.
шúпíт, m. I., (2. s. -у), Zischen, Brausen.
шип-íти, v. II. A.*), (prt. -íв), zischen, brausen.
шипот-íти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -íв), zischen, brausen.
шир, в шир, in die Breite.
ширинá, f. I., Breite.
ширúн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), хустúна.
ширúтель, m. II., Verbreiter.
шир-úти, v. II. A., aus-, verbreiten.
ширíнь, f. V., ширинá.

широ́кий, adj., breit, weit.
широ́кість, f. V., ширина́.
широ́ко- etc., breit- etc.
широколи́стий, adj., breitblätterig.
широче́-зний, -нний, adj., sehr breit.
ширша́-ти, v. I. A., breiter werden.
шитво́, n. I., das Genähte.
шите́, n. IV., Nähen.
ши́-ти, v. I. A., (vp. -тий), nähen.
ши́ш-ка, f. I.*), (2 pl. -о́к), Tannenzapfen.
ши́я, f. III., Hals.
шість, num., sechs.
шість деся́ть, num., sechzig.
шістьна́цять, num., sechzen.
ші́стка = шу́стка.
шкалу́бина, f. I., Ritze.
шкандиба́-ти, v. I. A., sich schleppen.
шка́п-а, -и́на, f. Mähre.
шкапо́вий, adj., Pferde-.
шкаралу́п-а, f. I., Schale; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
шкаралу́пник, m. I.*), Krustentier.
шкаралу́-ща, f. IV., -па.
шкату́л-а, f. I., Schachtel; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
шква́р-ити, v. II. A., (imp. шква́р!), braten.
шква́р(о)к, m. I.*), Speckgriebe.
шкварч-а́ти, v. II. A.*), (prt. -а́в), quieren.
шкідли́вий, adj., schädlich.
шкідли́вість, f. V., Schädlichkeit.
шкідни́й, adj., шкідли́вий.
шкідни́к, m. I.*), (2. s. -á), Schädling.
шкі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. шко́ла.
шкі́льний, adj., Schul-.
шкі́ра, f. I., Haut, Leder.
шкіри́стий, adj., lederartig.
шкі́р-ити, v. II. A., (imp. шкір!), fletschen.
шкі́р-ка, -о́чка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. шкі́ра.
шкірни́цтво, n. I., Lohgerberei.
шкіря́ний, adj., ledern, Leder-.
шк-ло, n. I., (2. pl.-ел)-Glas.
шкля́н-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), (Trink)glas.
шкляннй, adj,, gläsern, Glas-.
шкляр, m. II., (2. s. -я́), Glaser.
шко́да, f. I., Schaden.
шко́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь! vp. (у-)-дженый), schaden, sparen.
шкоду́-ва́ти, v. I. A.*), schonen,
шко́ла, f. I., (2. pl. шкі́л), Schule,
шко́л-ити, v. II. A., schulen.
школя́р, m. II., (2. s. -я́), Schüler; -ик, m. I.*), dim.
школя́рский, adj., Schüler-, (-mäßig).
шкоро́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь! vp. -женый), rechen, eggen.
шкору́па = шкаралу́па.
шкраб, m. I., (1. pl. -и), Stiefel; Bube.
шкра́ба-ти, v. I. A., kratzen, schaben.
шкребт-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), kratzen, schaben.
шкребта́ч, m. IV., (2. s. -а́), Kratz-er; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -е.
шкрі́ба-ти, v. I. A., шкра́бати.
шкрі́бн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шкра́бати.
шкро́ба-ти, v. I. A., шкра́бати.
шкрум, m. I., (2. s. -у), Geruch (brennender Leinwand etc.).
шкульга́ти, v. I. A., hinken.
шку́ра = шкі́ра.
шкутильга́ти, siehe шкульга́ти.
шлйй-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hosenträger.
шлия́, f. II., Pferdegeschirr.

шльóха-ти, v. I. A., schluchzen.
шлюб, m. I., (2. s. -у), Gelübde; Trauung. [Trau-.
шлю́бний, adj., angelobt, Ehe-,
шлюбу-ва́ти, v. I. A.*), gelobten.
шлю́сар, m. II., Schlosser; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
шлюса́рский, adj., Schlosser-.
шлюса́рство, n. I., Schlosserei.
шлюфу-ва́ти, v. I. A.*), schleifen.
шлях, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у), Straße, Weg. Spur.
шляхо́тний, adj., edel.
шляхо́тність, f. V., Adel.
шляхо́цкий, adj., adelig.
шляхо́цтво, n. I., Adelstand.
шля́хта, f. I., coll., Adel.
шля́хтич, m. IV., (1. pl. -і), Edelmann. [Edelfrau.
шляхтя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
шляш(о́)к, m. I.*), dim. шлях.
шма́га-ти, v. I. A., peitschen.
шма́рка-ти, v. I. A., rotzen.
шмаркáтий, adj., rotzig.
шмаркáч, m. IV., (2. s. -á), Rotz-bube; -ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), -mädel.
шмат, m. I., Stück, Fleck.
шма́та, f. I., Lappen.
шма́те, n. IV., coll., Stücke; Wäsche. [dim. шма́та.
шма́т-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок),
шмат(о́)к, m. I.*), dim. шмат.
шмату-ва́ти, v. I. A.*), zerstückeln.
шмигну́-ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), entwischen.
шмир, m. I., (2. s. -у), Geräusch.
шнур, m. I., Schnur.
шнурі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schnürleib.
шнурко́вий, adj., Schnur-.
шнур-(о́)к, -оч(о)к, m. I.*), dim. шнур.
шнуру-ва́ти, v. I. A.*), schnüren.
що = що.
шовк, m. I.*), (2. s. -у), Seide.
шовко́вий, adj., seiden.
шовко́вина, f. I., Seidenstoff.
шо́п-а, f. I., Schuppen; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
шо́ра, f. I., Pferdegeschirr.
шпа́да, f. I., Degen.
шпак, m. I.*), Star; -ч(о)к, m. I.*), dim.
шпа́ра, f. I., Spalte.
шпаркúй, adj., flink, schnell.
шпару-ва́ти, v. I. A.*), sparen.
шпет-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), entstellen.
шпи́га-ти, v. I. A., stechen.
шпиль, m. I., Spitze, Gipfel.
шпил-и́ти, v. II. A., stechen, bohren, stecken.
шпи́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stecknadel.
шпильн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), шпиля́ти.
шпиля́стий, adj., spitz.
шпи́ра-ти, v. I. A., grübeln, nachspüren.
шпита́л-ь, m. II., (2. s. -ю́), Spital.
шпита́льний, adj., Spital-.
шпихл-е́р, -і́р, m. II., (2. s. -я́), Speicher. [Spitze(s).
шпи́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
шпігу-ва́ти, v. I. A.*), spionieren.
шпігу́н, m. I., (2. s. -á) Spion.
шпігу́ньский, adj., Spions-.
шпігу́ньство, n. I., Spionage.
шпік, m. I.*), (2. s. -у), Mark.
шпіку-ва́ти, v. I. A.*), spicken.
шпічáстий, adj., spitzig.
шпо́рта-ти, v. I. A., wühlen; grübeln. [straucheln.
шпо́та-ти, v. I. A., stolpern,
шпу́р-и́ти, p. v. II. A., (imp. шпур!), шпуря́ти.
шпурн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), шпуря́ти.

шпуря́-ти, v. I. A., werfen, schmeißen, schleudern.
шрі́т, m. I., (2. s. шроту), Schrot.
шру́ба, f. I., Schraube.
шрубови́й, adj., Schrauben-.
шрубу-ва́ти, v. I. A.*), schrauben.
шта́ба, f. I., Stange.
што́н-и, pl. m. I., Hose; -и́, m. II., dim.
штигу́лька-ти, v. I. A., hinken.
шті́ри = чоті́ри.
што́вха-ти, v. I. A., stoßen.
што́вхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув). што́вхати.
што́рцом, adv., aufrecht.
шкрика́-ти, v. I. A., springen.
шкри́кн-ути, p. v. I. B., (prt. шкрик, -ла), шкрика́ти.
штрих, m. I., (2. u. 7. -у), Strich.
штриху-ва́ти, v. I. A.*), schraffieren.
штуба́к, m. I.*), (2. s. -á), [Schulbub.
шту́ка, f. I.*), Stück; Kunst.
штука́р, m. II., (2. s. -я́), Künstler.
штуку-ва́ти, v. I. A.*), stücken.
шту́рка-ти, v. I. A., stoßen.
штурпа́к, m. I.*), (2. s. -á), Trottel.
шту́[р]-хати, siehe -кати.
шту́чний, adj., künstlich, kunstvoll.
шту́чні́сть, f. V., Kunst.
шу́ба, f. V., фу́тро.
шубра́вий, adj., lumpig.
шу́вар, m. I., (2. s. -у), Binsen.
шувро́вий, adj., Binsen-.
шука́-ти, v. I. A., suchen.
шу́ль(о)к, m. I.*), (Mais-) Kolben.
шуля́к, m. I.*), (2. s. -á), Habicht.
шуля́-ти, v. I. A., stechen, stoßen.
шум, m. I., (2. s. -у). Schaum; Geräusch.
шу́ма́, f. I., Schaum.
шумели́нє, n. IV., coll., Maiskolbenscheiden.
шум-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), schäumen, rauschen, sausen, brausen. [Volkslied.
шу́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
шумни́й, adj., rauschend; lustig; stolz.
шумови́нє, n. IV., Abschaum.
шуму-ва́ти, v. I. A.*), (ab-)schäumen.
шу́ра, f. I., (Wagen-)Schuppen.
шу́рин, m. I., Schwager.
шуру-ва́ти, v. I. A.*), reiben, scheuern, putzen.
шусть!, int., husch!
шу́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sechser.
шу́т(е)р, m. I., (2. s. -у), Schoter.
шут-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́), жартува́ти.
шу́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Scherz, Spaß; бе́чка.
шутко́вий, adj., Palm-.
шутку-ва́ти, v. I. A.*), шути́ти.
шутли́вий, adj., spaßhaft, witzig.
шутру-ва́ти, v. I. A.*), schotern.
шутя́к, m. I.*), (2. s. -á), Spaßmacher.
шу́шереб(о)к, m. I.*), Morchel.

Щ.

щавни́к, m. I.*), (2. s. -á), Ampfer.
щад-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), sparen, schonen.
ща́д(о)к, m. I.*), Nachkomme.
щасли́в-(е)ць, m. II., (5. s. -че!), Glückskind.
щасли́вий, adj., glücklich.
щасли́в-ити, v. II. A.*), beglücken, glücklich machen.
щасли́ві́сть, f. V., Glückseligkeit.
ща́сте, n. IV., Glück.

щаст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́), Glück geben, segnen; ся, impers., es glückt.
ща́стячко, n. I.*), dim. ща́сте.
ще, adv., noch.
щеб(е́)ль, m. II., Sprosse, Stufe.
ще́бет, m. I., (2. s. -у), Gezwitscher.
щебет-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч!, prt. -а́в), zwitschern, singen.
щебетли́вий, adj., zwitschernd.
щебету́н, m. I., (2. s. -а́), Schwätzer.
щебетю́-ха, f. I.*), Schwätzerin, Sängerin; -шка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
ще́дрий, adj., freigebig; reichlich.
щедрів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), ein Weihnachtslied.
ще́дрість, f. V., Freigebigkeit.
щедру-ва́ти, v. I. A.*), Weihnachtslieder singen.
щеза́-ти, v. I. A., ver-, entschwinden.
ще́зн-ути, p. v. I. B., (prt. щез, -ла), щеза́ти.
щели́на, f. I., Ritze, Spalte; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. [zittern.
щем-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в),
щен-ю́к, m. I.*), (2. s. -а́); -я́, n. V., junger Hund.
щеп, m. I., (2. s. -у), (Volks-) Stamm.
ще́па, f. I., Propfreis.
щепа́р, m. II., (2. s. -я́), Impfarzt.
щеп-и́ти, v. II. A.*), propfen; impfen.
щерб, m. I., (2. s. -у), Scharte; -(о́)к, m. I.*), dim.
щерба́к, m. I.*), stumpfes Messer.
щерба́тий, adj., schartig.
щетени́стий, adj., borstig.
щети́н-а, f. I., Borste; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
щиба́-ти, v. I. A., abschlagen.
щи́глик, m. I.*), Stieglitz.
щи́г-(о)ль, m. II., -лик.
щи́кавка, f. I.*), ги́кавка.
щи́ка-ти, v. I. A., ги́кати.
щи́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув). ги́кнути.
щи́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Klemme.
щи́пав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ohrwurm. [kneipen.
щипа́-ти, v. I. A., zwicken,
щи́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), щипа́ти. [Spleiße.
щи́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
щи́п-ці, pl. m. II., Zange; -чики, pl. m. I., dim.
щи́рий, adj., rein, lauter; echt, wahr, aufrichtig.
щи́рість, f. V., Aufrichtigkeit.
щит, m. I., Giebel; Schild.
щита́-ти, v. I. A., zählen, rechnen.
щит-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), schützen.
щито́вий, adj., Schild-.
щит(о́)к, m. I.*), dim. щит.
щі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pore, Spalte.
щілкова́тий, adj., porös.
щільни́й, adj., (luft)dicht.
щінка́-ти, v. I. A., schließen, zuknöpfen.
щі́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spleiße, Spann.
щіти́на = щети́на.
щі́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bürste.
щіткар, m. II., (2. s. -я́), Bürstenmacher. [щітка.
щіточ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
що, pron. (2. s. ч-ого́ etc. wie adj.), was, welcher: що дня alle Tage; що то за, was für ein.
що, conj., daß.
щоб, -и́, conj., daß, damit.

що-будь, -пе́бу́дь, pron., was immer.
щого́ла, f. I., Mastbaum.
щоглúстий, adj., mit hohen (vielen) Mastbäumen.
щоде́нний, adj., alltäglich.
що́ка, f. I.*), Wange, Gesicht; Kiefer.
щомíсячний, adj., allmonatlich.
щорíчний, adj., alljährlich.
щось, pron., was, etwas, ein wenig.
щу́ка, f. I.*), щупа́к.
щупа́к, m. I.*), (2. s. -á), Hecht.
щупа́льце, n. III., Tastkörperchen.
щу́па-ти, v. I. A., betasten.
щу́плий, adj., schmächtig, klein.
щур, m. I., (2. s. -á), Ratte
щу́чин, adj., Hecht-.

Ю.

ювиле́й, m. III., Jubiläum.
ювиле́йний, adj., Jubel-.
ю́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений imp. -ь!), hetzen.
юна́к, m. I.*), (2. s. á) Jüngling; Held.
юна́цкий, adj., jugendlich, helden[mütig.
ю́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Joppe.
юрба́, f. I., Menge.
ю́ха, f. I.*), Jauche.
юхт, m. I., (2. s. -у), Juchten.
юхто́вий, adj., juchten.
ю́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brühe.

Я.

я, pron., (2. u. 4. мене́, 3. u. 7. мені́, 6. мною), ich.
я́блін-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Apfelbaum.
я́бл-око, -уко, n. I.*), Apfel.
я́бл-оня, -уня, f. II., я́блінка.
я́блочний, adj., Apfel-.
я́блочник, m. I.*), Apfelmost.
яв, m. I.; -а, f. I., Wachen; Wirklichkeit.
яв-и́ти ся, p. v. II. A.*), -ля́ти ся.
я́вір, m. I., Waldahorn.
явля́-ти ся, v. I. A., sich zeigen, erscheinen.
я́вний, adj., offenbar, öffentlich, [deutlich.
я́вність, f. V., Offenbarkeit.
я́вор(е)ць, m. II., dim. я́вір.
яворо́вий, adj., Ahorn.
яги́дка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. я́года.
ягідни́к, m. I.*). (2. s. -á), Erd-[beerenort.
ягни́-ця, f. II., junges Schaf; -чка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ягня́, n. V., Lamm; -тко, n. I.*), (2. pl. -ток), dim.
ягня́тина, f. I., Lammfleisch.
я́года, f. I., Erdbeere.
яд, m. I., (2. s. -у), отру́та.
яд-е́рний, -ре́нний, adj., kernig, kräftig.
яде́рність, f V., Kernigkeit.
я-дови́тий, adj., ї-.
яд-ро́, n. I., (2. pl. е́р), Kern; Gehalt.
я́єч-ко, n. I.*), (2. pl. -о́к), dim. [яйце́.
яє́-чник, -шник, m. I.*), Kaiserling.
яє́-чниця, -шниця, f. II., Eierspeise.
я́зва́, f. I., Pest.
язи́-к, m. I., (7. -ц'і), Zunge; [Sprache.
язика́тий, adj., großzüngig.
язикова́тий, adj., zungenförmig.
язико́вий, adj., Zungen-; Sprach-.
язи́чний, adj., heidnisch.
язи́чни-к, m. I.*), Heid-e; -ця, f. II., -in.
язи́ч(о)к, m. I.*), dim. язи́к.
я́йка-ти ся, v. I. A., wehklagen.
я-йце́, n. III., (2. pl. -е́ць), Ei.
яйцева́тий, adj., eiförmig.
як, conj., sobald, wenn, sowie, seit; adv., wie, als.

я́кби, conj., wenn; adv. als wie (ob).
як-и́й, -á, -é, pron. = adj., was für ein, welcher.
який-бу́дь, -небу́дь, pron., welch immer.
яки́йсь, pron., irgend ein (welcher), [ein gewisser.
я́кір, m. I., Anker.
я́кірний, adj., Anker-.
я́кість, f. V., Beschaffenheit.
яко, adv., wie, als, gleich; я́ко та́ко wie immer.
якóсь, adv., irgendwie; einst, einmal.
я́лий, adj., schon; gut.
ялúна́, f. I., Tannenholz.
ялинóвий, adj., Tannen-.
ялúця, f. II., Tanne.
ялúч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ялúця. [vieh.
ялівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Jung-
ялівцéвий, adj., Wachholder.
ялов(é)ць, m. II., Wachholder.
ялó ся, es ziemt (schickt sich).
я́ловий, adj., unfruchtbar.
я́ловичина, f. I., Kalbfleisch.
я́м-а, f. I., (1. pl. и́), Höhle, Grube, Grab.
ями́стий, adj., höhlig.
я́м-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. я́ма.
я́мник, m. I.*), Dachshund.
янтáр, m. II., (2. s. -я́), Bernstein.
янтáрний, adj., Bernstein-.
яр, m. I., (2. s. -á), Schlucht, Graben.
яр, f. V., Lenz; весна́.
яр(é)м, m. I., ярмó.
я́рий, adj., Sommer-.
ярúна́, f. I., Gemüse; Sommerfrucht.
ярúнний, adj., Gemüse-.
яр-и́ти, v. II. A., reizen.
я́рість, f. V., Wut. [Schaf.
я́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), junges
яркúй, adj., feurig, hitzig; lebhaft; grell.
я́рк|ість, f. V., Stärke.
я́рма-л(о)к, -н(о)к, -р(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Jahrmarkt.
ярмарко́вий, adj., Jahrmarkts-.
ярмарку́-ва́ти, v. I. A.*), Markt machen.
ярмар-о́чний, adj., -ко́вий.
яр-мó, n. I., (2. pl. -е́м), Joch.
яровáтий, adj., schluchtig.
яр(о́)к, m. I.*), dim. яр.
я́рос-ливий, -ний, adj., jähzornig.
я́рослив|ість, f. V., Grimm.
яру́га, f. I.*), яр.
ярчá, n. V., ягня́.
ярчу́к, m. I.*), (2. s. -á), junger Widder.
я́сен-ь, m. II., Esche; -(é)ць, m. II., dim.
ясенéвий, adj., Eschen-.
я́си́р, m. I., Gefangenschaft.
яси́рник, m. I.*), Gefangener.
яс-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. ящу́), verkünden.
яскравий, adj., grell; blendend.
яскрáв|ість, f. V., Grellheit.
яскр-и́ти, v. II. A., funkeln, schimmern. [Krippe.
я́с-ла́, pl. n. I., (2. pl. -е́л-),
ясненький, adj., я́сний.
я́сний, adj., hell, glänzend, klar, deutlich. [schimmern.
ясн-и́ти, v. II. A., hell leuchten,
я́сн|ість, f. V., Helligkeit, Klarheit; Durchlaucht.
ясні́-ти, v. I. A., leuchten, glänzen; hell werden.
ясно-, hell-. [Sternchen.
я́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
я́спіда, f. I., Schlange.
я́стр-іб, -уб, m. I., Hühnergeier.
я́струб-иця, f. II., Habichtsweibchen; -еня́, n. V., Junges.

ясу-ва́ти, v. I. A.*), sagen, erklären, andeuten.
я́ти, v. I. B., (prs. йму, imp. йми, prt. яв), beginnen, anheben; ся unternehmen.
я́т-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Fleischbank.
я́тристий, adj. citerig.
я́тр-и́ти, v. II. A., reizen; eitern machen; ся eitern.
ячм-і́нь, m. II., (2. s. -еню), Gerste.
ячмі́нйско, n. I*), Gerstenfeld.
ячмі́нний, adj., Gersten-.
я́щик, m. I.*), Büchse, Schachtel.
я́щір-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Eidechse.
я́щірчин, adj., Eidechsen-.
я́щур, m. I., Salamander.

ГОСУДАРСТВ. ПУБЛИЧНАЯ ИСТОРИЧЕСКАЯ БИБЛИОТЕКА

Neueste und beste aller ähnlichen Übersetzungs-Bibliotheken.

Für Generationen ein Erb- und Familienschatz.

Eins der grössten

Sammelwerke

umfassend mehr als

40000 Seiten

ist die

Langenscheidtsche Bibliothek

sämtlicher

griechischen und römischen Klassiker

in neueren deutschen Muster-Übersetzungen

Von den Professoren Dr. Dr.

Bähr, Bender, Donner, Gerlach, Kühner, Minckwitz, Prantl, Sommerbrodt

und 40 anderen Meistern deutscher Übersetzungskunst

Band-Ausgabe

in 110 schönen und festen Halbfranzbänden

Lieferungs-Ausgabe in 1166 Lieferungen

Die ganze Sammlung sowohl als Teile davon vorzüglich als Geschenk geeignet

Ausführlichere Kataloge mit Angabe des Inhaltes jedes einzelnen Heftes umsonst

Nie veraltend. Mit wissenschaftlichen Erläuterungen.

110 Bde., geb. je 4 M.; 1166 Lfgn. je 35 Pf.

„Eine gute Übersetzung gut verstehen, frommt uns zehnmal mehr als unzureichendes Begreifen des Originals." (A. v. Humboldt.)

Die grosse Aufgabe der antiken Litteratur, als Regenerator der modernen Kultur zu wirken, ist unbestritten und durch die Geschichte bewiesen. So oft Wissenschaft und Kunst auf falschen Bahnen wandelten, so oft morsch gewordene Staatsformen in Trümmer zerfielen, ebenso oft ist man von neuem auf das Altertum zurückgegangen als auf den sichersten Punkt, von dem aus der richtige Weg wieder zu finden war: „Zu den Alten zurückkehren heisst fortschreiten." So ergänzt die Litteratur der Griechen und Römer auch heute das, was der Materialismus der Jetztzeit uns verkümmert: sie gibt uns jene **Ideale** wieder, welche ein Volk, soll es nicht sinken, lebendig erhalten muss.

Auch für den strebenden Einzelnen ist die Pflege der klassischen Litteraturen eine unerlässliche Bedingung. Sie allein gewährt ihm jene wahre Bildung, die auf der gleichmässigen Entfaltung aller sittlichen Eigenschaften, auf der Harmonie der Seelenkräfte beruht. Wer sich aber mit der antiken Litteratur befreundet, erzieht sich überdies auch — und das ist die Hauptsache — zum Verächter jenes modernen, auf Hintertreppen sich einschleichenden litterarischen Schundes, der nur der Frivolität dient, im günstigsten Falle aber unvertilgbare Denkfaulheit erzeugt und nährt.

Kann nun diesen Tatsachen gegenüber irgend jemand in der Wahl seiner Lektüre schwanken?

Die Werke der Alten in der Ursprache gut zu verstehen, ist jedoch wenigen vergönnt, selbst wenn sie eine klassische Bildung genossen haben.

Diesem Mangel ist jetzt durch die Langenscheidtsche Bibliothek abgeholfen, in welcher die Meister deutscher Übersetzungskunst in formvollendeter Verdeutschung die Geistesschätze der Alten jedem zugänglich gemacht und auch das Sachverständnis durch entsprechende Erläuterungen gesichert haben. Damit ist die Kluft, die bisher klassisch Gebildete und ehemalige Elementarschüler voneinander schied, überbrückt. Möchte jeder Strebende dies benutzen! Es ist keine Schande, diesen oder jenen Roman nicht gelesen zu haben; wohl aber bleibt dem, der als gebildet gelten will, kaum ein Erröten erspart, wenn er gestehen muss, Home'r, Ci'cero, Ta'citus u.s.w. jetzt noch, nach Vollendung der als mustergültig anerkannten Langenscheidtschen Bibliothek, nur dem Namen nach zu kennen:

„Wer ist's, der sich gebildet nennt,
Und nicht der Urzeit Dichter kennt?"

„Die Langenscheidtsche Bibliothek bietet dem deutschen Volke wirklich, wie sie im Titel verspricht, die griechischen und römischen Klassiker in neueren „Muster-Übersetzungen" dar. Kein Gebildeter sollte versäumen, von diesem Unternehmen, das auf eine so ehrenvolle Entstehungsgeschichte zurückblicken kann (und das, nebenbei bemerkt, auch grossartige pekuniäre Opfer verlangt hat*), seinen Nutzen zu ziehen. Der gereifte Mann, den sein Beruf fern ab von den klassischen Studien geführt hat, bediene sich ihrer, um das, was er auf der Schule bruchstückweise gelesen hat, wiederum und im ganzen zu lesen, und um Werke, die ausserhalb des Kreises der Schullektüre fallen, neu kennen zu lernen." (Oberlehrer Dr. Bindseil.)

Die um die Wissenschaft hochverdienten Schöpfer dieser Bibliothek haben danach gestrebt, auch das Sachverständnis durch entsprechende kultur-

*) An Übersetzungshonorar wurden über 170 000 M. aufgewendet.

historische und biographische Erläuterungen da zu ermöglichen, wo solche Erklärungen für das volle Verstehen des Inhaltes erforderlich schienen.

In dieser Gestalt können die Übersetzungen der Langenscheidtschen Bibliothek auch **Schülern** um so unbedenklicher in die Hand gegeben werden, als sie nur die Selbsttätigkeit anregen und unterstützen, ohne die erforderliche Denkarbeit unnötig zu machen. Wir denken hierbei zunächst an diejenigen Anstalten, welche das Griechische gar nicht und das Lateinische in beschränktem Umfange treiben und doch ihre Zöglinge in die römische und griechische Literatur einzuführen suchen. Was die Schüler unserer Gymnasien betrifft, so wird jeder, der pädagogische Erfahrung und Offenherzigkeit besitzt, zugeben, dass die Art und Weise, wie hier ein Schüler bei der Übersetzung der alten Autoren sich herumquält, keine besonders fruchtbringende ist. Mühsam und mit grossem Zeitverlust stoppelt er die erforderlichen Vokabeln zusammen, und welche kostbare Zeit verliert er mit den Versuchen, verwickelte Konstruktionen aufzulösen! Schliesslich kommt trotz angestrengtester Arbeit in der Regel doch nur eine mittelmässige Leistung zu Tage. Wie anders das Resultat, wenn der Schüler eine **sinngetreue**, mit wissenschaftlichen Erläuterungen versehene Übertragung zur Hand hat und mit Hilfe dieser die **wörtliche** Bedeutung des Urtextes mit Sinn und Verstand durchdringen kann! In dieser Anschauung schreibt einer der namhaftesten Philologen an die Verlagshandlung:

„Ihre von den besten Übersetzern Deutschlands ausgearbeitete Bibliothek dient keineswegs zur Eselsbrücke für unfleissige Schüler; vielmehr ist sie so ausgeführt, dass Lehrer und Gymnasiasten aus diesen Meisterwerken das volle Verständnis schöpfen können. Dass diese vorliegenden Verdeutschungen sowohl dem Philologen als dem Schüler vortreffliche Dienste und unsäglichen Nutzen leisten müssen, erhellt aus der gründlichen Bearbeitung dieser unvergänglichen Schriften durch in ihrem Fache massgebende Gelehrte: Leistungen, deren bleibender Wert von einem jeden Philologen und Schulmann nachgerade um so mehr anerkannt werden muss, als sie weit vollkommener und reicher sich entfalten als die blossen Kommentare und Schulausgaben mit Noten. Denn hier ist der ***ganze Sinn*** *aus den reinsten* ***Urtexten*** *dargelegt.* ***Ein wahrer Schatz für unsere Nation!“ — „Der philologische Lehrer selbst wird sich dieser Übersetzungen mit grossem Nutzen bedienen, um die Muster-Übersetzung, die er den Schülern mündlich zu geben hat, desto mustergültiger zu machen.*** *Wir wenigstens gestehen gern, dass wir dieses Vorbereitungsmittel durchaus nicht verschmähen, dass wir, um nur eins hervorzuheben, schon vor einer längeren Reihe von Jahren, als wir den Cäsar zu dozieren hatten, nie versäumten, die Übersetzung von* ***Köchly*** *und* ***Rüstow*** *uns recht gründlich anzusehen. Das ist aber auch eine wahrhaft klassische Übersetzung, und wenn das Erfordernis gestellt werden muss, dass der Übersetzer nicht bloss die fremde Sprache gründlich versteht, nicht bloss den betreffenden Stoff völlig beherrscht, sondern auch zu dem Werke, das er übersetzt, enge Beziehungen des* ***Interesses*** *und Gemütes hat, so sind diese Erfordernisse in der gedachten Cäsar-Übersetzung vollständig erfüllt.“*

(*Vgl. „Abriss der Geschichte der antiken Literatur“, Berlin, Langenscheidt, S. 39—40.*)

„Schaff' gute Bücher in dein Haus! Sie strömen eigne Kräfte aus
Und wirken als ein Segenshort Auf Kinder noch und Enkel fort!“

Autoren- bzw. Titel-Verzeichnis der Klassiker.

☞ **Zur gef. Beachtung.** In nachfolgendem Autoren- bzw. Titel-Verzeichnis bedeuten die in Klammern stehenden Zahlen: 1. die **Anzahl** der Lieferungen, welche der betreffende Band umfasst; 2. die **Nummern derjenigen Lieferungen à 35 Pf.**, welche das betreffende Stück enthalten.

Das Zeichen ' (der **Akzent**) bezeichnet den zu **betonenden** Vokallaut: Wi'ssenden we'rden de'rartige Hi'lfen nicht stö'rend, U'nkundigen a'ber zwei'fellos willko'mmen sein.

Æ'schines, siehe *„Demo'sthenes"*.

Æ'schylos' Werke. In den Versmassen der Urschrift von Prof. Dr. Donner. Bd. 1 (10 Lieferungen).

Daraus einzeln: *Agame'mnon* (1-2). *Totenopfer* (2-4). *Eumeni'den* (4-5). *Der gefesselte Prome'theus* (5-6). *Die Sieben vor The'ben* (6-8). *Die Perser* (8-9). *Die Schutzflehenden* (9-10).

Æso'ps *Fabeln,* von Prof. Dr. Wilhelm Binder. Bd. 2 (2 Lieferungen).
(In der **gebundenen** Ausgabe mit *Hesio'd* und *Qui'ntus* in **einem** Bande.)

Ana'kreon *und die sogenannten Anakreo'ntischen Lieder.* Revision und Ergänzung der Dr. Degen'schen Übersetzung von Prof. Dr. Mörike. Bd. 3 (3 Lfrgn.).
(In der **gebundenen** Ausgabe mit *Theo'gnis* und *Theokri't* in **einem** Bande.)

Anthologie', *Epigramme der griechischen,* metr. von Dr. G. Regis. Bd. 4 (6 Lfrgn.).

Daraus einzeln: Einleitung. *Christliches* (1). *Aus Proö'mien* (1). *Liebes-Epigramme* (1). *Weihgaben* (1-2). *Grabschriften* (2-3). *Grego'r von Nazia'nz* (3). *Impromptu's* (3-5). *Ermunterungen* (5). *Zech-, Scherz- und Spott-Epigramme* (5-6). *Aus Stra'tons Knabenmuse* (6). *Epigramme in verschiedenen Silbenmassen* (6). *Epigramme aus der Planude'ischen Anthologie* (6). *Epigramme aus Schriftstellern und Marmortafeln* (6).

Aristho'phanes' *Komödien,* metrisch von Prof. Dr. Joh. Minckwitz und Dr. J. E. Wessely. Bd. 5-8 (38 Lieferungen).

Daraus einzeln: 5: Vorwort und Einleitung in die kom. Poesie der Alten. — *Vogelstaat,* v. M. (1-3). *Das Friedensfest,* v. M. (4-5). *Die Wolken,* v. M. (6-9). — **6:** *Lysi'strate,* v. M. (10-12). *Plu'tos,* v. M. (13-15). *Die Ritter,* v. W. (16-18). — **7:** *Die Acha'rner,* v. W. (19-22). *Die Weibervolksversammlung,* v. W. (23-26). *Die Frauen am Thesmopho'rienfeste,* v. W. (27-29). — **8:** *Die Wespen,* v. W. (30-34). *Die Frösche,* v. M. (35-38).

Aristo'teles' Werke. Von verschiedenen Übersetzern. Bd. 20—26 (79 Lfrgn.).

Daraus einzeln: 20: *Nikoma'chische E'thik,* von A. Stahr (26-33). *Die Eude'mische Ethik,* von H. Bender (54-56). — **21:** *Drei Bücher der Redekunst (Rheto'rik),* von A. Stahr (19-25). — **22:** *Poe'tik,* von A. Stahr (5-8). *To'pik* (Disputie'rkunst), von H. Bender (40-45). — **23:** *Politi'k,* von K. Stahr und A. Stahr (9-18). *Staat der Athe'ner,* von F. Poland (78-79). — **24:** *Schrift über die Seele (De a'nima),* von H. Bender (37-39). *Das O'rganon:* Einleitung und *Schrift von den Kategorie'en, Lehre vom sprachlichen Ausdruck (Hermeneu'tika)* und *Erste* und *Zweite Analy'tika,* von H. Bender (46-53). — **25:** *Die Metaphy'sik,* von H. Bender (57-64). *Die grosse E'thik,* von H. Bender (65-66). *Die kleinen naturwissenschaftlichen Schriften (Pa'rva natura'lia): Von der sinnlichen Wahrnehmung, von der Erinnerung und Wiedererinnerung, vom Schlafen und Wachen, über Träume und Traumdeutung, von der Lebensdauer, über Jugend und Alter, über Leben und Tod, über das Atmen,* von H. Bender (67-69). — **26:** *Vier Bücher über die Teile der Tiere,* von A. Karsch (1-4). *Naturgeschichte der Tiere,* Buch 1-8, von A. Karsch (34-36 und 70-77).

Arria'ns Werke, von Prof. Dr. K. Cless. Bd. 27 (13 Lieferungen).

Daraus einzeln: *Ana'basis* oder *Feldzüge Alexanders* (1-10). *Indische Nachrichten* (11-13). *Geschichtliche Bruchstücke* und *Leben und Charakteristik Arria'ns* (13). *Kynege'tikus* siehe unter *„Xenophon"*.

Bi'on, siehe *„Theokri't".*

Cä'sars Werke, von Dr. Köchly und Oberst Rüstow. Bd. 77 (11 Lieferungen).
Daraus einzeln: *Memoi'ren über den Gall. Krieg* (1-6). *Memoi'ren über den Bürgerkrieg* (7-11).

Catu'lls *ausgewählte Gedichte,* metr. von Prof. Dr. Pressel. Bd. 62 (3 Lfrgn.).
(In der gebundenen Ausgabe mit *Hora'z* in einem Bande.)

Ce'bes, siehe *„Epikte't".*

Ci'ceros Werke. Von verschiedenen Übersetzern. Bd. 78-93 (160 Lieferungen).
Daraus einzeln: 78-81: *Sämtliche Briefe,* von K. L. F. Mezger (1-31, 87-90, 106-110). — 82: *Drei Bücher vom Redner,* von R. Kühner (32-39). — 83: *Fünf Bücher vom höchsten Gut und Übel,* von Kühner (40-45). *Tuscula'nen,* von Kühner (46-51). — 84: *Drei Bücher vom Wesen der Götter,* von Kühner (52-58). *Zwei Bücher von der Weissagung,* von Kühner (59-62). — 85: *Ca'to Ma'jor* oder *Vom Greisenalter (an A'tticus),* von Kühner (63-64). *Lä'lius* oder *Von der Freundschaft (an A'tticus),* von Kühner (65-66). *Parado'xe der Sto'iker (an Ma'rcus Bru'tus),* von Kühner (67). *Drei Bücher von den Pflichten,* von Kühner (68-72). — 86: *Der Redner,* von J. Sommerbrodt (104-105). *Vom Staat,* von Bähr (111-115). *Bru'tus,* oder *Von den berühmten Rednern,* von Binder (129-131). — 87: *Drei Bücher über die Gesetze,* von Binder (143-145). *Rheto'rik* oder *Von der rheto'rischen Erfindungskunst,* von Binder (148-150). *Akademische Untersuchungen,* von Binder (154-156). — 88: *Rede für Se'xtus Ro'scius aus Ameri'a,* von J. Siebelis (73-74). *Rede über Pompe'jus' Oberbefehl* oder *Über den Mani'lischen Gesetzesvorschlag,* von Siebelis (75-76). *Phili'ppische Reden,* von J. Chr. F. Bähr (77-82). — 89: *Phili'ppische Reden* ferner (83-86). *Rede für Mure'na,* von G. Wendt (91-92). *Rede für Pu'blius Su'lla,* von Binder (93-94). *Rede für den Dichter A'rchias,* von Binder (95). *Rede für sein Haus,* von Binder (96-97). — 90: *Rede für Marce'llus und Liga'rius,* von Binder (98). *Rede für den König Dejo'tarus,* von Binder (99). *Reden nach seiner Rückkehr, im Senate und vor dem Volk,* von Binder (100). *Vier Reden gegen Lu'cius Se'rgius Catili'na,* von Binder (101-103). *Verri'nische Reden,* von Binder (116-119). — 91: *Verri'nische Reden* ferner (120-128). — 92: *Rede für Pu'blius Se'stius,* von H. Köchly (132-136). *Rede für Ti'tus A'nnius Mi'lo,* mit Pedia'nus' Commenta'r, von Köchly (137-138). *Rede für Cne'jus Pla'ncius,* von Binder (139-140). — 93: *Drei Reden gegen Ru'llus über das Ackergesetz,* von Binder (141-142). *Rede für Au'lus Cäci'na,* von Binder (146-147). *Rede für Au'lus Clue'ntius Avi'tus,* von Binder (151-153). *Rede für Ma'rcus Cö'lius Ru'fus,* von Binder (157). *Rede gegen Lu'cius Pi'so,* von Binder (158-159). *Rede für Ga'jus Rabi'rius Po'stumus,* von Binder (160).

Corne'lius Ne'pos, von Prof. Dr. Johannes Siebelis. Bd. 94 (3 Lieferungen).
(In der gebundenen Ausgabe mit *Eutro'pius* und *Quintilia'n* in einem Bande.)

Cu'rtius Ru'fus, *Thaten Alexanders des Grossen,* von Prof. Dr. Joh. Siebelis. Einleitung und Buch 3-10. (B. 1 u. 2 sind verloren.) Bd. 95 (9 Lieferungen).

Demo'sthenes' *ausgewählte Reden,* von Prof. Dr. A. Westermann. Bd. 28 (12 Lfrgn.).
Daraus einzeln: Einleitung. *1-3. Oly'nthische Rede* (1) *1. Rede gegen Phi'lipp* und *Rede vom Frieden* (1-2). *2. Rede gegen Philipp* (2). *Rede über die Angelegenheiten im Chersonne's* und *3. Rede gegen Philipp* (2). Einleitung. *Æ'schines' Rede vom Kranze gegen Kte'siphon* und *Demo'sthenes' Rede vom Kranze für Kte'siphon* (3-6). *Rede gegen Le'ptines* und *Rede gegen Mei'dias* (7-8). *Rede gegen Andro'tion* und *gegen Aristo'krates* (9-10). *1.* und *2. Rede gegen A'phobos* (11). *1.* und *2. Rede gegen One'tor* (11). *Rede gegen Ko'non* (11-12). *Rede gegen Eubu'lides* (12).

Diodo'rs *Geschichtsbibliothek,* von Prof. Dr. Wahrmund. Bd. 29 (13 Lieferungen).

Epikte'ts *Handbüchlein der sto'ischen Mora'l* und *das Gemälde des Ce'bes von Theben,* von Prof. Dr. K. Conz. Bd. 30 (2 Lieferungen).
(In der gebundenen Ausgabe mit *Mark Aure'l* und *Theophra'st* in einem Bande.)

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung, Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Euri'pides' *Dramen,* metrisch von Prof. Dr. Minckwitz und Prof. Dr. W. Binder. Bd. 9-13 (52 Lieferungen).

Daraus einzeln: 9: *Die Phöni'zierinnen,* v. M. (1-3). *Der Kyklo'p,* v. M. (4-5). *Das Ba'kchenfest,* v. M. (6-7). *Iphige'nie auf Tauris,* v. M. (8-10). — **10:** *Mede'a,* v. M. (11-13). *Alke'stis,* v. M. (14-15). *Phä'dra,* v. M. (16-18). *Der rasende He'rakles,* v. M. (19-21). — **11:** *Ele'ktra,* v. M. (22-24). *I'on,* v. M. (25-28). *Andro'mache,* v. B. (29-31). — **12:** *He'kabe,* v. M. (32-34). *Die Herakli'den,* v. M. (35-37). *Ore'stes,* v. B. (38-39). *Die Schutzflehenden,* v. B. (40-41). — **13:** *He'lena,* v. B. (42-43). *Die Tro'erinnen,* v. B. (44-45). *Rhe'sos,* v. B. (46-47). *Iphige'nie auf Au'lis,* v. M. (48-52).

Eutro'pius' *Abriss der römischen Geschichte,* von Konrektor Dr. A. Forbiger. Bd. 94 (3 Lieferungen). (Siehe *„Cornelius Nepos".*)

Heliodo'r, *Äthio'pische Geschichten,* von Theodor Fischer. Bd. 31 (6 Lieferungen).
(In der gebundenen Ausgabe mit *„Herodia'n"* in einem Bande.)

Herodia'n, *Geschichte des römischen Kaisertums seit Mark Aure'l,* von Prof. Dr. Adolf Stahr. Bd. 31 (5 Lieferungen). (Siehe *„Heliodo'r".*)

Herodo't, *Musen,* vom Geh. Hofrat J. C. F. Bähr. Bd. 32-33 (24 Lieferungen).

Daraus einzeln: 32: Einl. u. Buch 1: *Kli'o* (1-3). Buch 2: *Eute'rpe* (4-7). Buch 3: *Thali'a* (8-9). Buch 4. *Melpo'mene* (10-12). — **33:** Buch 5: *Terpsi'chore* (13-14). Buch 6: *Era'to* (15-16). Buch 7: *Poly'mnia* (17-20). Buch 8: *Ura'nia* (21-22) Buch 9: *Kalli'ope* (23-24).

Hesio'ds Werke, metrisch von Prof. Dr. Ed. Eyth. Bd. 2 (2 Lfrgn). (Siehe *„Æso'p".*)

Home'rs Werke, *I'lias* und *Odyssee',* von Prof. Dr. Donner. Bd. 14-15 (20 Lfrgn).

Daraus einzeln: 14: *I'lias* (1-10). — **15:** *Odyssee'* (11-20).

Hora'z' Werke, metrisch von Prof. Dr. W. Binder Bd. 62 (7 Lfrgn.). (Siehe *„Catu'll".*)

Iso'krates' ausgewählte Werke, von Prof. Dr. Flathe und Prof. Dr. Binder Bd. 34 (4 Lieferungen).
(In der gebundenen Ausgabe mit *Lyku'rgos* und *Ly'sias* in einem Bande.)

Daraus: *Panegy'rikos,* v. Fl. (1). *Panathena'ikos,* v. Fl. (2-3). *Areopagi'tikos,* v. B. (4).

Justi'nus' *Auszug aus des Tro'gus Pompe'jus Philippischer Geschichte,* von Konrektor Dr. Albert Forbiger. Bd. 96 (12 Lieferungen).

Juvena'lis, De'cimus Ju'nius, *Sati'ren,* metrisch von Dr. A. Berg. B. 63 (10 Lfrgn.).

Li'vius, Ti'tus, *Röm. Geschichte,* von Prof. Dr. Gerlach. Bd. 97-101 (57 Lfrgn.).

Daraus einzeln: 97: Buch 1-5 (1-10). — **98:** Buch 6-21 (11-21). — **99:** Buch 22-29 (22-34). — **100:** Buch 30-37 (35-46). — **101:** Buch 38-45 und Exkurs über den Scipionenprozess (47-57).

Luca'nus, Ma'rcus Annä'us, *Pharsa'lia,* metrisch von Prof. Dr. J. Krais. Bd. 64 (7 Lieferungen).

Lucia'ns Werke, von Dr. Theodor Fischer. Bd. 35-36 (21 Lieferungen).

Daraus einzeln: Einleitung. — *Der Traum* oder *Lucia'ns Leben* (1). *An den, der sagte: Du bist ein Prome'theus in deinen Schriftwerken* (1). *Ein Brief an Nigri'nus* (1). *Nigri'nus* oder *Über den Charakter des Philosophen* (1). *Ti'mon* oder *Der Menschenhasser* (1-2). *Prome'theus* oder *Der Kau'kasus* (2). *Göttergespräche* (2-3). *Gespräche der Meergötter* (3). *Cha'ron* oder *Die Weltbeschauer* (3-4). *Totengespräche* (4-5). *Anacharsis* oder *Über die Gymna'stik* (5). *Über die Pantomi'mik* (5-6). *Über das Betrauern der Verstorbenen* (6). *Von der Verleumdung* (6). *Der Hahn* oder *Traum des Schusters Micyllus* (7). *Ikaromenippus* oder *Die Luftreise* (7). *Die Lebensversteigerung* oder *Der Verkauf der philosophischen Sekten* (7-8). *Der Fischer* oder *Die Auferstandenen* (8). *Wahre Geschichten* (8-9). *Das Gastmahl* oder *Die Lapi'then* (9-10). *Die Überfahrt* oder *Der Tyrann* (10). *Das Schiff* oder *Die Wünsche* (10). *Der Lügenfreund* oder *Der Ungläubige* (10-11). *Der ungebildete Büchernarr* (11). *Der doppelt Angeklagte* (11-12). *Der überwiesene Zeus* (12). *Lucius* oder *Der bezauberte Esel* (12). *Die Götterversammlung* (12). *Über das Lebensende des Peregri'nus* (13). *Alexa'nder* oder *Der Lügenprophet* (13-14). *Das Leben des Demo'nax* (14).

Über das traurige Los der Gelehrten für Lohn in vornehmen Häusern (14-15). *Verteidigung wegen der vorhergehenden Schrift* (15). *Der Parasit* (15). *Der Eunuch* (15). *Der Cyniker* (15-16). *Die Rednerschule* (16). *Zeus Tragödus* (16). *Toxaris* oder *Die Freundschaft* (16-17). *Von der syrischen Göttin* (17). *Hetärengespräche* (18). *Hermotimus* (18-19). *Die Bilder* (19-20). *Lucians Verteidigung seiner Bilder* (20). *Die entlaufenen Sklaven* (20). *Verhandlungen über die Kronien* (20-21). *Wie man Geschichte schreiben muss* (21).

Lucrez'tius, *Von der Natur der Dinge,* metrisch von Prof. Dr. W. Binder. Bd. 65 (6 Lieferungen).

(In der **gebundenen** Ausgabe mit *Persius* und *Phädrus* in einem Bande.)

Lykurg'os, *Rede gegen Leokrates,* von Prof. Dr. Hermann Bender. Bd. 34 (2 Lieferungen). (Siehe *„Isokrates".*)

Lysias' *ausgewählte Reden,* von Prof. Dr. A. Westermann und Prof. Dr. W. Binder. Bd. 34 (5 Lieferungen). (Siehe *„Isokrates".*)

Daraus einzeln: *Rede vom heiligen Ölbaum* (1). *Rede gegen Agoratos* (1-2). *Rede für Mantitheos* (2). *Rede über das Vermögen des Aristophanes* (2). *Rede gegen Pankleon* (2). *Rede gegen den Antrag auf Einziehung einer einem Gebrechlichen gewährten Unterstützung* (2). *Rede gegen Nikomachos* (2), sämtlich von A. Westermann. *Rede gegen Eratosthenes* (3). *Rede wegen Ermordung des Eratosthenes* (4). *Rede gegen Philon bei seiner Dokimasie* (4). *Rede zu Ehren der bei der Verteidigung Korinths gefallenen Athener* (4). *Verteidigungsrede gegen Simon* (4-5). *Rede wegen böswilliger Körperverletzung* (5). *Verteidigungsrede für Kallias* (5). *Rede gegen Andokides* (5). *Klage gegen Genossen wegen übler Nachrede* (5). *Rede für den Soldaten* (5), von W. Binder.

Mark Aurel', *Selbstgespräche,* von Prof. Dr. K. Cless. Bd. 30 (5 Lieferungen). (Siehe *„Epiktet".*)

Martia'lis, Marcus Valerius, *Epigramme,* metrisch von Dr. A. Berg. Bd. 66 (16 Lieferungen).

Ovids *Werke,* im Versmass der Urschrift. Von verschiedenen Übersetzern. Bd. 67-69 (33 Lieferungen).

Daraus einzeln: 67: *Liebesgesänge,* von A. Berg (25-27). *Kunst zu lieben, Heilmittel der Liebe, Schönheitsmittel,* von A. Berg (28-30). *Briefe der Heroinen* und Verzeichnis der Eigennamen, von A. Berg (31-33). — **68:** *Festkalender,* von E. Klussmann (13-17). *Klagelieder,* von A. Berg (18-20). *Briefe aus Pontus, Halieutika, Ibis* und Verzeichnis der Eigennamen, von A. Berg (21-24). — **69:** *Metamorphosen,* von R. Suchier (1-12).

Pausanias, *Beschreibung von Griechenland,* von Dr. Schubart. Bd. 37-38 (21 Lieferungen).

Daraus einzeln: 37: Buch 1-6 (1-10). — **38:** Buch 7-10, Einleitung und Register (11-21).

Persius, *Satiren,* metrisch von Prof. Dr. W. Binder. Bd. 65 (3 Lieferungen). (Siehe *„Lucretius".*)

Phädrus, *Äsopische Fabeln,* von Prof. Dr. Johannes Siebelis. Bd. 65 (2 Lieferungen). (Siehe *„Lucretius".*)

Pindar, *Siegesgesänge,* metrisch von Prof. Dr. C. F. Schnitzer. Bd. 16 (9 Lfrgn.).

Platos *ausgewählte Werke,* von verschiedenen Übersetzern. Bd. 39-42 (39 Lfrgn.).

Daraus einzeln: 39: *Phädon,* von K. v. Prantl (1-2). *Gastmahl,* von Prantl (3-4). *Phädrus,* von Prantl (5-6). — **40:** *Staat,* von Prantl (7-15). — **41:** *Apologie oder Verteidigungsrede des Sokrates,* von Prantl (16-17). *Euthyphron und Kriton,* von E. Eyth (18-19). *Gorgias,* von K. Conz (20-21). *Protagoras und Laches,* von E. Eyth (22-24). *Parmenides,* von Planck (25-26). *Charmides und Menon,* von Gaupp (38-39). — **42:** *Über die Gesetze,* von E. Eyth (27-37).

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung, Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Plau'tus, Ti'tus Ma'ccius, *Lustspiele,* metrisch von Prof. Dr. Binder. Bd. 70-73 (46 Lieferungen).

Daraus einzeln: 70: Allgem. Einleitung. *Die Zwillingsbrüder* (1-3). *Der Brama'rbas* (4-6). *Der Schatz* (7-8). *Das Hausgespenst* (9-11). — **71:** *Das Kästchen* (12-13). *Der Schiffbruch* (14-16). *Der Handelsherr* (17-18). *Das Eselsspiel* (19-20). *Die Kriegsgefangenen* (21-22). — **72:** *Der Goldtopf* (23-24). *Der junge Karthager* (25-27). *Pseu'dolus* (28-30). *Die beiden Ba'cchis* (31-32). *Sti'chus* (33-34). — **73:** *Die drei Sklavinnen* (35-36). *Der Perser* (37-38). *Casi'na* (39-40). *Amphi'truo* (41-42). *Der Grobian* (43-44). *Parasi't Kornwurm* (45-46).

Pli'nius, Ca'jus. Cäci'lius Secu'ndus, *Briefe,* von Prof. Dr. Ernst Klussmann und Prof. Dr. Wilhelm Binder. Bd. 102 (9 Lieferungen).

Pluta'rch, *Biographie'en,* von Prof. Dr. Eduard Eyth. Bd. 43-48 (60 Lieferungen).

Daraus einzeln: 43: Leben und Schriften. *Tibe'rius Gra'cchus. Ca'jus Gra'cchus. Bru'tus* mit Anmerkungen zu den *Gra'cchen* und zu *Brutus* (1-2). *Themi'stokles* und *Aristi'des* (3-4). *Pe'rikles* und *Ca'to* (5-6). *Ju'lius Cä'sar* (7-8). *Alexa'nder* (9-10). — **44:** *Lyku'rg* und *So'lon* (11-12). *Coriola'n* (13). *Timo'leon* (14). *Ma'rius* und *Su'lla* (15-18). *Philopö'men* und *Flamini'nus* (19-20). — **45:** *Alkibi'ades* (21-22). *Py'rrhus* und *Serto'rius* (23-24). *Pompe'jus* (25-26). *Agesila'us* (27-28). *Lucu'llus* (29-30). — **46:** *A'gis* und *Kleo'menes* (31-32). *Ro'mulus* und *Nu'ma* (33-34). *The'seus* (35). *Vale'rius Publi'cola* (36). *Fa'bius Ma'ximus* und *P. Aemi'lius* (37-38). *Cami'llus* und *Pelo'pidas* (39-40). — **47:** *Marce'llus* und *Lysa'nder* (41-42). *Ki'mon* und *Ni'kias* (43-44). *Ma'rcus Cra'ssus* und *Eu'menes* (45-46). *Pho'kion* und *Ca'to der Jüngere* (47-49). *Artaxe'rxes* und *Ara'tus* (50-51). — **48:** *Ga'lba* und *O'tho* (52). *Demo'sthenes* und *Ci'cero* (53-54). *Deme'trius Poliorke'tes* (55-56). *Marcus Anto'nius* (57-58). *Di'on* (59-60).

Poly'bios, *Geschichte,* von Prof. Dr. A. Haakh und Prof. Dr. K. Kraz. Bd. 49-51 (29 Lieferungen).

Daraus einzeln: 49: Vorwort und Buch 1-5 (1-11) v. H. — **50:** Buch 6-11 (12-17) v. H. — **51:** Buch 12-40 und Fragment (18-29) v. K.

Prope'rtius, Se'xtus Aure'lius, *Elegie'en.* Metr. von Prof. Dr. F. Jacob und Prof. Dr. W. Binder. Bd. 74 (6 Lieferungen).

(In der **gebundenen** Ausgabe mit *Sta'tius* und *Tibu'llus* in einem Bande.)

Pytha'goras, siehe *„Theo'gnis".*

Quintilia'n, *Unterweisung in der Beredsamkeit,* 10. Buch, von Prof. Dr. Bender. Bd. 94 (2 Lieferungen). (Siehe *„Cornelius Nepos".*)

Qui'ntus, *Die Fortsetzung der Ilias,* metrisch von Prof. Dr. Donner. Bd. 2 (9 Lieferungen). (Siehe *„Æsop".*)

Sallu'stius Cri'spus, Ca'jus, Werke, von Prof. Dr. K. Cless. Bd. 103 (10 Lfrgn.).

Daraus einzeln: *Der Krieg gegen Jugu'rtha* (1-4). *Die Verschwörung Catili'nas, Bruchstücke aus den Geschichtsbüchern* und Lebensabriss des Sallu'st (5-10).

Se'neca, Lu'cius Annä'us, Ausgewählte Schriften, von Dr. A. Forbiger. Bd. 104-105 (18 Lieferungen).

Daraus einzeln: 104: Vorwort, Einl. u. *Briefe an den Luci'lius* (1-8). — **105:** *Briefe an den Luci'lius* ferner (9-13). *Trostschrift an Ma'rcia, an He'lvia, an Poly'bios* (14-16). *Vom glückseligen Leben* (16-17). *Von der Gemütsruhe* (17-18). *Von der Kürze des Lebens* (18).

So'phokles' Werke, im Versmass der Urschrift, von Prof. Dr. A. Schöll. Bd. 17-19 (33 Lieferungen).

Daraus einzeln: 17: *König Ö'dipus* (1-2). *Ö'dipus auf Kolo'nos* (3-6). *Anti'gone* (7-10). — **18:** *A'jas* (11-15). *Philokte't* und Anhang über die Verknüpfung des Philokte't mit anderen Dramen (16-20). — **19:** *Ele'ktra* (21-27). *Trachi'nerinnen* und Anhang (28-33).

Sta'tius, *Theba'is,* Gesang 1-8, metrisch von Pfr. Bindewald. Bd. 74 (6 Lieferungen). (Siehe *„Prope'rtius".*)

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung, Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Stra'bo, *Erdbeschreibung,* von Konrektor Dr. A. Forbiger. Bd. 52-55 (34 Lieferungen).

Daraus einzeln: 52: Buch 1-5 (1-8). — **53:** Buch 6-10 (9-17). — **54:** Buch 11-15 (18-25). — **55:** Buch 16-17 nebst Vorwort und Register (26-34).

Sueto'n, *Kaiserbiographieen,* von Prof. Dr. Adolf Stahr. Bd. 106 (12 Lfrgn.).

Daraus einzeln: *Cä'sar* (1-3). *Augu'stus* (3-5). *Tibe'rius* (5-6). *Cali'gula* (6-7). *Clau'dius* (7-8). *Ne'ro* (8-10). *Ga'lba* (10). *O'tho* (10). *Vite'llius* (10-11). *Vespasia'n* (11). *Ti'tus* (12). *Domitia'n* (12).

Ta'citus, P. Corne'lius, Werke, von Prof. Dr. Ludwig Roth. Bd. 107-108 (25 Lieferungen).

Daraus einzeln: 107: Vorwort und Einleitung: Tacitus und seine Schriften. *Dialo'g über alte und neue Beredsamkeit, Über Deutschland, Agri'colas Leben,* Rechtfertigungen zu den drei kleinen Schriften (1-4). *Übersicht der Römischen Geschichte von Cäsars Tode bis zum Tode Augu'sts, Übersicht der Familie und der Verwandtschaften Augu'sts, Annalen* nebst Rechtfertigungen und Supplementen *zu den Anna'len* bis Buch 10 (5-13). — **108:** *Annalen* Buch 11 bis Schluss nebst Rechtfertigungen und Supplementen (14-19). *Histo'rien* nebst Rechtfertigungen und Summa'rien (20-25).

Tere'ntius, Pu'blius, *Lustspiele,* metrisch von Prof. Dr. Herbst. Bd. 75 (12 Lieferungen).

Daraus einzeln: *Das Mädchen von A'ndros* (1-2). *Der Kastra't* (3-4). *Die Brüder* (5-6). *Pho'rmio* (7-8). *Der Selbstpeiniger* (9-10). *Die Schwiegermutter* (11-12).

Theo'gnis, *Elegie'en,* nebst *Phoky'lides' Mahngedicht* und *Pytha'goras' goldenen Sprüchen,* metrisch von Prof. Dr. W. Binder. Bd. 3 (2 Lieferungen). (Siehe *„Ana'kreon".*)

Theokri't, Bi'on und **Mo'schos,** im Versmasse der Urschrift, von Prof. Dr. Mörike und Dr. Friedrich Notter. Bd. 3 (6 Lfrgn.). (Siehe *„Ana'kreon".*)

Theophra'st, *Charakte're,* von Prof. Dr. W. Binder. Bd. 30 (2 Lieferungen). (Siehe *„Epikte't".*)

Thuky'dides, *Geschichte des Peloponnes. Krieges,* von Prof. Dr. Wahrmund. Bd. 56-57 (18 Lieferungen).

Daraus einzeln: 56: Buch 1-4 (1-9). — **57:** Buch 5-8 und Register (10-18).

Tibu'llus, metrisch von Prof. Dr. W. Binder. Bd. 74 (3 Lfrgn.). (Siehe *„Prope'rtius".*)

Velle'jus Pate'rculus, *Römische Geschichte,* von Prof. Dr. F. Eyssenhardt. Bd. 109 (3 Lieferungen).

(In der **gebundenen** Ausgabe mit *Vi'ctor* in einem Bande.)

Vi'ctor, Se'xtus Aure'lius, von Konrektor Dr. A. Forbiger. Bd. 109 (5 Lieferungen). (Siehe *„Velle'jus Pate'rculus".*)

Virgi'ls Werke, in der Versweise der Urschrift, von Prof. Dr. Binder. Bd. 76 (10 Lieferungen).

Daraus einzeln: *Idy'llen, Landbau, Jugendgedichte* (1-3). *Aene'is* (4-10).

Vitru'vius, *Über die Architektu'r,* von Prof. Dr. Franz Reber. Bd. 110 (10 Lfrgn.).

Xe'nophons Werke. Von verschiedenen Übersetzern. Bd. 58-61 (36 Lfrgn.).

Daraus einzeln: 58: *Memorabi'lien* oder *Erinnerungen an So'krates,* von Zeising (1-4). *Helle'nische Geschichte,* von Rieckher (5-10). — **59:** *Ana'basis* oder *Feldzug des jüngeren Cy'rus,* von Forbiger (11-16). — **60:** *Cyropädie',* von Dörner (17-24). — **61:** *Gastmahl,* von Zeising (25). *Ökono'mikus* oder *Über die Haushaltungskunst,* von Zeising (26-27). *Hi'ero* oder *Von der Zwingherrschaft* und *Lobschrift auf Agesila'us,* von Dörner (28-30). *Hippa'rchikus* oder *Von den Obliegenheiten eines Reiteroberſten* und *Über die Reitkunst,* von Dörner (31-33). *Kynege'tikus* oder *Büchlein von der Jagd,* nebst Arria'ns *Kynege'tikus,* von Dörner (34-36).

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung, Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Als Ergänzungsschriften zur Langenscheidtschen Bibliothek sämtlicher griechischen und römischen Klassiker erschienen:*)

Gerlach, Prof. Dr., Die Geschichtschreiber der Römer (247 S. 8°). Preis 1 M. 75 Pf.
— — — Marcus Porcius Cato der Censor, eine Biographie (54 S. 8°). Preis 70 Pf.
Minckwitz, Prof. Dr., Vorschule zum Homer (335 S. 8°). Preis 2 M. 80 Pf.
v. Prantl, Prof. Dr., Übersicht der griechisch-römischen Philosophie (198 S. 8°). Preis 1 M. 40 Pf.
Rex, Erwin, Dr., Abriss der Geschichte der antiken Literatur. Mit besonderer Berücksichtigung der Langenscheidtschen Bibliothek sämtlicher griechischen und römischen Klassiker etc. 52. Aufl. 8½ Bogen. [Siehe Seite 39-40.] *(☞ Als ein kaum entbehrliches Hilfsmittel für Kenntnis und Kunde der antiken Schriftsteller und ihrer Werke sowie als Führer bei der Wahl und Lektüre letzterer ganz besonders zu empfehlen.)* Preis 40 Pf., geb. 65 Pf.
Sommerbrodt, Geh. Regierungsrat, Das altgriechische Theater, mit Abbildungen in Holzschnitten (80 S. 8°). Preis 1 M. 5 Pf.
Wahrmund, Prof. Dr., Die Geschichtschreibung der Griechen (127 S. 8°). Preis 1 M. 5 Pf.

*) Die Ergänzungsschriften sind nicht in der gebundenen Ausgabe enthalten, daher besonders zu verlangen.

Systematische Inhaltsübersicht der Langenscheidtschen Klassiker-Bibliothek

Gebundene Ausgabe (110 Halbfranzbände)

No. des Bandes	Autor	Übersetzer
	Griechische Dichter.	
1	Æ'schylos	J. J. C. Donner
2	Æso'p	Wilh. Binder
	Hesio'd	Ed. Eyth
	Qui'ntus	J. J. C. Donner
3	Ana'kreon	Ed. Mörike
	Theo'gnis	Wilh. Binder
	Theokri't	E. Mörike etc.
4	Anthologi'e	J. G. Regis
5-8	Aristo'phanes	Minckwitz und E. Wessely
9-13	Euri'pides	Minckwitz etc.
14-15	Home'r	J. J. C. Donner
16	Pi'ndar	C. F. Schnitzer
17-19	So'phokles	Ad. Schöll
	Griechische Prosaiker.	
20-26	Aristo'teles	Ad. Stahr etc.
27	Arria'n	K. Cless
28	Demo'sthen.	Westermann
29	Diodo'r	A. Wahrmund
30	Epikte't	Karl Conz
	Mark Aure'l	K. Cless
	Theophra'st	W. Binder
31	Heliodo'r	Th. Fischer
	Herodia'n	Ad. Stahr
32-33	Herodo't	J. C. F. Bähr
34	Iso'krates	Flathe etc.
	Lyku'rgos	H. Bender
	Ly'sias	Westermann etc.
35-36	Lucia'n	Th. Fischer
37-38	Pausa'nias	Schubart
39-42	Pla'to	Prantl etc.
43-48	Pluta'rch	Ed. Eyth
49-51	Poly'bios	A. Haakh etc.
52-55	Stra'bo	A. Forbiger
56-57	Thuky'did.	A. Wahrmund
58-61	Xe'nophon	A. Zeising etc.
	Römische Dichter.	
62	Catu'll	Fr. Pressel
	Hora'z	W. Binder
63	Juvena'lis	Alex. Berg
64	Luca'nus	Jul. Krais
65	Lucre'tius	W. Binder
	Pe'rsius	W. Binder
	Phä'drus	Joh. Siebelis
66	Martia'lis	Alex. Berg
67-69	Ovi'd	Suchier etc.
70-73	Plau'tus	W. Binder
74	Prope'rtius	F. Jacob etc.
	Sta'tius	K. W. Bindewald
74	Tibu'llus	W. Binder
75	Tere'ntius	Joh. Herbst
76	Virgi'lius	W. Binder
	Römische Prosaiker.	
77	Cä'sar	H. Köchly und Rüstow
78-93	Ci'cero	Mezger, W. Binder, Köchly u. a.
94	Corn. Ne'pos	Joh. Siebelis
	Eutro'pius	A. Forbiger
	Quintilia'n	H. Bender
95	Cu'rtius	Joh. Siebelis
96	Justi'nus	A. Forbiger
97-101	Li'vius	F. D. Gerlach
102	Pli'nius	E. Klussmann u. W. Binder
103	Sallu'stius	K. Cless
104-5	Se'neca	A. Forbiger
106	Sueto'n	Ad. Stahr
107-8	Ta'citus	Ludw. Roth
109	Velle'jus	Eyssenhardt
	Vi'ctor	A. Forbiger
110	Vitru'vius	Fr. v. Reber

Bezugsbedingungen[1]

der

Langenscheidtschen Bibliothek sämtl. griech. u. röm. Klassiker

nebst Angabe derjenigen Vorteile, welche für Abnahme grösserer Partieen von der Verlagshandlung gewährt werden.

1. Auswahl einzelner Bestandteile der Bibliothek.

Ungebunden.	Gebunden.[2]
1166 Lfrgn. à 35 Pf. Gesamtpreis also: **408 M. 10 Pf.** Die laut Katalog zu einem Autor gehörigen Lieferungen nach demselben Verhältnis; z. B. Homer (20 Hefte à 35 Pf.) = 7 M.	**110 Halbfranzbände.** Einzelpreis pro Band: 4 M. Die zu einem Autor gehörigen Bände ebenso; z. B. Plutarch (6 Bde. à 4 M.) = 24 M. Bei gleichzeitiger Entnahme: a) von mindestens 15 ausgewählten Bänden auf einmal nur 3 M. 50 Pf. pro Band. (Ersparnis also 7 M. 50 Pf.); b) von mindestens 25 ausgewählten Bänden auf einmal nur 3 M. pro Band. (Ersparnis also 25 M.); c) von mindestens 50 ausgewählten Bänden auf einmal, ausserdem 5 Bände unberechnet: 55 Bände also für 150 M. (Ersparnis mithin 70 M.). Bei Subskription auf mindestens 40 ausgewählte Bände (wöchentlich 1 Bd.), à Bd. 4 M., die letzten 10 Bde. aber unberechnet, so dass der Band nur 3 M. kostet.

2. Bezug der vollständigen Bibliothek.

Nach und nach im Wege der Subskription.	Auf einmal.	
Gebunden.[2]	Ungebunden.	Gebunden.[2]
110 Halbfranzbände. Hiervon nach und nach 105 Bände (wöchentlich je 1 Band) zum Preise von 3 M. pro Band. Die letzten 5 Bände inkl. Einband unberechnet, so dass der Band nur auf 2 M. 86 Pf. zu stehen kommt. Gesamtkosten der Anschaffung hiernach **315** M. Einzelpreis gebunden à Band 4 M. = 440 M. (Ersparnis also 125 M.)	**1166 Lieferungen** auf einmal: **250** M. (statt 408 M. 10 Pf.). (Ersparnis also 158 M. 10 Pf.)	**110 Halbfranzbände** auf einmal für **285** M., so dass der Band nur auf 2 M. 60 Pf. zu stehen kommt. Einzelpreis der 110 Bände à 4 M. = 440 M. (Bei gleichzeitiger Entnahme der ganzen gebundenen Bibliothek entsteht dem Besteller demnach ein Vorteil von 155 M.)

[1] Freibleibend und ohne Verbindlichkeit für Differenzen in der Färbung etc. des Papiers, da die Herstellung der Bibliothek ca. drei Jahrzehnte erforderte. — Ausnahmen von diesen Bedingungen können nicht gemacht werden.

[2] Die gebundene Ausgabe (elegante und höchst solide, sich auf Generationen hinaus erhaltende Halbfranzbände mit echter Rückenvergoldung) **eignet sich ganz besonders zu Geschenken.** Jeder Band umfasst den Inhalt von etwa 10 bis 12 Lieferungen.

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung, Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Original-Methode

Toussaint-Langenscheidt

Brieflicher Sprach- und Sprechunterricht für das Selbststudium

Der Schwerpunkt dieser Unterrichtsmethode zur Erlernung fremder Sprachen liegt in der Angabe der Aussprache. Diese wird nach dem in Hunderttausenden von Werken verbreiteten **Toussaint-Langenscheidtschen System** so dargestellt, daß jeder, der deutsche Druckschrift richtig lesen kann, auch fähig ist, die fremden Laute richtig zu treffen. Sprechen, Schreiben und Lesen der fremden Sprache wird stets gleichzeitig geübt. Tausende verdanken dem Studium dieser Briefe ihre Existenz oder bessere Stellung. Hunderten verhilft dieses Studium alljährlich zum Bestehen von Sprachlehrerprüfungen. Es gibt kein Sprachlehrwerk, das ähnliche Erfolge aufweisen kann.

Erschienen sind:

Deutsch für Deutsche von Prof. Dr. D. Sanders, revidiert und bearbeitet von Dr. Dumcke, 670 S. Gr.-8°.

Englisch für Deutsche von den Professoren Dr. C. van Dalen, H. Lloyd und G. Langenscheidt. Neubearbeitet von H. Baumann. 1084 S. Gr.-8°.

Französisch für Deutsche von den Professoren Charles Toussaint und G. Langenscheidt. Neubearbeitet von den Professoren A. Gornay und Dr. Karl Schmidt. 1280 S. Gr.-8°.

Italienisch für Deutsche von Dr. H. Sabersky u. Prof. Gustavo Sacerdote. 900 S. Gr.-8°.

Niederländisch für Deutsche von J. H. Vierhout und Lektor Ch. Altena. Ca. 950 S. Gr.-8°.

Rumänisch für Deutsche von Prof. Dr. Ghiţă Pop und Geh. Rat Prof. Dr. Weigand.

Russisch für Deutsche von A. Garbell, beendet von K. Blattner, unter Mitwirkung von Prof. Dr. Körner, L. v. Marnitz und Prof. P. Perwoff. 926 S. Gr.-8°.

Schwedisch für Deutsche von E. Jonas, Dr. Ebbe Tuneld und Prof. C. G. Morén. 742 S. Gr.-8°.

Spanisch für Deutsche von Dr. S. Gräfenberg und Don Antonio Paz y Mélia. 900 S. Gr.-8°.

Ungarisch für Deutsche von Prof. Dr. J. Balassa u. Professor Dr. L. Palóczy. Ca. 900 S. Gr.-8°. Im Erscheinen.

Jede Sprache umfaßt zwei Kurse à 18 Briefe. Jeder Kursus einzeln 18 M.; beide Kurse auf einmal bezogen nur 27 M. — Brief 1 einer jeden Sprache zur Probe nebst ausführlichem Prospekt 1 M. Deutsch für Deutsche, ein Kursus von 20 Briefen (nur komplett) 20 M.

In Vorbereitung befinden sich: **Polnisch, Lateinisch, Griechisch.**

Ausführliche Prospekte mit Einführung in den Unterricht liefert gratis die

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung

(Prof. G. Langenscheidt)

Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30

Moderne Wörterbücher.

Sachs-Villatte. Enzyklopädisches Wörterbuch der französischen und deutschen Sprache. A. Große Ausgabe. Teil I: Französisch-deutsch, nebst Supplement, 1959 Seiten, gebunden 42 M. Teil II: Deutsch-französisch, 2132 Seiten, gebunden 42 M. — B. Hand- und Schulausgabe. Teil I: Französisch-deutsch, 856 Seiten, gebunden 8 M. Teil II: Deutsch-französisch, 1160 Seiten, gebunden 8 M. — Beide Teile in einen Band gebunden 15 M.

Muret-Sanders. Enzyklopädisches Wörterbuch der englischen und deutschen Sprache. A. Große Ausgabe. Teil I: Englisch-deutsch, 2460 Seiten, in 2 Bände gebunden (A—K und L—Z) à 21 M. Teil II: Deutsch-englisch, 2368 Seiten, in 2 Bände gebunden (A—J und K—Z) à 21 M. — B. Hand- und Schulausgabe. Teil I: Englisch-deutsch, 1100 Seiten, gebunden 8 M. Teil II: Deutsch-englisch, 1224 Seiten gebunden 8 M. — Beide Teile in einen Band gebunden 15 M.

Menge. Lateinisch-deutsches Schulwörterbuch. Mit besonderer Berücksichtigung der Etymologie. 814 Seiten, Gr.-Lex.-Format. Elegant gebunden 8 M.

Menge-Güthling. Schulwörterbuch. Gr.-Lex.-Format. Mit besonderer Berücksichtigung der Etymologie. Teil I: Griechisch-deutsch, 636 Seiten, Teil II: Deutsch-griechisch, 642 Seiten. Jeder Band elegant gebunden 8 M. Beide Teile in einen Band gebunden 15 M.

Grieb-Schröer. Wörterbuch der englischen und deutschen Sprache. 11. Auflage. Band I: Englisch-deutsch, 1392 Seiten. Band II: Deutsch-englisch, 1216 Seiten. Mit besonderer Berücksichtigung der Aussprache und Etymologie. Gr.-Lex.-Format, in zwei Halbfranzbände gebunden 17 M.

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung

(Professor G. Langenscheidt).

Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Bester Ersatz für ein größeres Wörterbuch!

Durch jede Buchhandlung zu beziehen:

Langenscheidts Taschenwörterbücher

für Reise, Lektüre, Konversation und den Schulgebrauch.

Mit Angabe der Aussprache nach dem phonetischen System der METHODE TOUSSAINT-LANGENSCHEIDT

Dänisch-Norwegisch von F. A. Mohr. Teil I (Dänisch-Norwegisch-deutsch), 662 S. Teil II (Deutsch-dänisch), 522 S.

Deutsch von Prof. Dr. Körting. Etymologisches Lehn- und Fremdwörterbuch, 300 S.

Englisch von Prof. Dr. A. Muret. Teil I (Englisch-deutsch), 512 S. Teil II (Deutsch-englisch), 532 S.

Französisch von Prof. Dr. Césaire Villatte. Teil I (Französ.-deutsch), 476 S. Teil II (Deutsch-franz.), 488 S.

Griechisch (Altgriechisch), Teil I (Altgriechisch-deutsch) von Prof. Dr. H. Menge, 548 S. Teil II (Deutsch-altgriechisch) von Prof. Dr. Güthling, 556 S.

Neugriechisch, Teil I (Neugriech.-deutsch) von Prof. Mitsotakis, 1012 S.* Teil II (Deutsch-neugriech.) von Dr. Karl Dieterich, 794 S.*

Hebräisch von Prof. Dr. K. Feyerabend (Hebräisch-deutsch), 316 S.

Hebräisch-englisch von Prof. Dr. K. Feyerabend, 378 S.

Italienisch von Prof. G. Sacerdote. Teil I (Italienisch-deutsch), 506 S. Teil II (Deutsch-italienisch), 532 S.

Lateinisch von Prof. Dr. H. Menge. Teil I (Lateinisch-deutsch), 398 S. Teil II (Deutsch-lateinisch), 552 S.

Portugiesisch von Louise Ey. Teil I (Portugiesisch-deutsch). Teil II (Deutsch-portugiesisch) 472 S.

Russisch von K. Blattner. Teil I (Russisch-deutsch), 1020 S.* Teil II (Deutsch-russisch), 1100 S.*

Schwedisch von Prof. C. G. Morén. Teil I (Schwedisch-deutsch) etwa 400 S. Teil II (Deutsch-schwedisch), 482 S.

Spanisch von Dr. Antonio Paz y Mélia. Teil I (Spanisch-deutsch), 542 S. Teil II (Deutsch-spanisch), 498 S.

In Vorbereitung befinden sich:

Niederländisch, Polnisch, Rumänisch, Ungarisch, Bulgarisch, Katalanisch.

Mit Angabe der Aussprache nach dem phonetischen System der Methode Toussaint-Langenscheidt enthalten diese Taschenwörterbücher in den beiden sprachlichen Teilen — trotz des kleinen Formates — auf je ca. 1000 Seiten einen Schatz von etwa **50 000 Stichwörtern und Wortverbindungen**; sie geben als ein überall mitzuführendes Tachenbuch stets sichere Auskunft und ersetzen auch Philologen und Schülern ein größeres Wörterbuch.

Preis in elegantem Leinenband mit mehrfarbiger Prägung:

Jeder Teil einzeln 2 M. (ausgenommen Neugriechisch* und Russisch* à 3.50 M.) Teil I und II der übrigen Sprachen in einen Band gebunden 3.50 M.

Prospekte mit Probeseiten bitten wir umsonst und portofrei zu verlangen.

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung (Prof. G. Langenscheidt)

Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Wichtige Nachschlagewerke

für die

deutsche Rechtschreibung und Grammatik

Jansen, Dr. Hubert

Rechtschreibung der naturwissenschaftlichen und technischen Fremdwörter. Herausgegeben vom Verein Deutscher Ingenieure. 156 S., geh. 1.25 M., geb. 1.75 M.

Das vorliegende Werk ist das Ergebnis einer Rechtschreibungskonferenz und regelt die Schreibung der wissenschaftlichen und technischen Fachausdrücke. Es wird einen wichtigen Faktor in dem Streben nach Einheitlichkeit der Rechtschreibung bilden.

Vogel, Dr. August

Ausführliches grammatisch-orthographisches Nachschlagebuch der deutschen Sprache mit Einschluß der gebräuchlicheren Fremdwörter, Angabe der schwierigeren Silbentrennungen und der Interpunktionsregeln. Zum täglichen Gebrauch für jedermann. Nach der neuesten Orthographie von 1902 bearbeitet. Mit einem Verzeichnis geschichtlicher und geographischer Eigennamen. 8°, 612 Seiten, in eleg. Ganzleinenband geb. 2.80 M.

Sanders, Professor Dr. Daniel

Wörterbuch der Hauptschwierigkeiten in der deutschen Sprache. Neubearbeitet von Dr. Julius Dumcke. 31. Aufl. 8°, 462 Seiten, geh. 4 M., geb. 5 M.

Ausführliche Prospekte mit Probeseiten bitten wir umsonst und portofrei zu verlangen.

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung
(Prof. G. Langenscheidt)
Berlin-Schöneberg, Bahnstraße 29/30.

Thesaurus
der hebräischen Sprache

von

E. Ben Jehouda.

Ein vollständiges Wörterbuch der hebräischen Sprache, in solchem Umfang das erste Werk auf diesem Gebiet überhaupt und ein hervorragendes Hilfsmittel nach dem übereinstimmenden Urteil bedeutender Fachgelehrter

Wer Gelegenheit hatte, sich mit der Geschichte der Hebräer, der hebräischen Sprache und Literatur zu beschäftigen, hat es bitter empfinden müssen, daß ein umfassendes Wörterbuch des Hebräischen, ein lückenloses Verzeichnis aller Sprachschätze aus allen Gebieten der Literatur (also aus Religion, Gesetzeswissenschaft, Geschichte, Poesie usw.) bisher gänzlich fehlte.

Wohl hat die hebräische Sprache schon berufene Bearbeiter gefunden, wohl hat ein tüchtiger Zug in den Bestrebungen der Neuzeit die Forscher bereits über das Gebiet des engen alttestamentlichen Sprachkreises hinausgeführt, aber ein umfassendes Werk, das die hebräische Sprache von den Wurzeln aus bis in ihre letzten, feinsten Verästelungen verfolgt und ausführlich behandelt, besaßen wir noch nicht. Erst jetzt ist es uns in dem „Thesaurus" des Ben Jehouda geworden.

Umfang des Werkes. Das vollständige Werk wird 12 Bände von durchschnittlich 600 S. umfassen. Es erscheint in 150 Lieferungen von je 48—52 S. Umfang.

Erscheinungsweise. Zunächst wird allmonatlich eine Lieferung erscheinen. Vom nächsten Jahre ab erfährt die Herausgabe eine Beschleunigung. Das ganze Werk wird etwa 1914 fertiggestellt sein.

Der erste Band, 12 Lieferungen umfassend, liegt komplett vor und ist zum Preise von 20 M. durch jede Buchhandlung und vom Verlage zu beziehen.

Spezialprospekte und Probelieferung durch die

Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung

(Prof. G. Langenscheidt)

Berlin-Schöneberg — **Bahnstr. 29/30.**

Mängelzettel.

[redacted] Im guten Zustande.

Lemberg. 15/II. 1913

Zögl. Edmund Kuk. I B.

[illegible]